

Thất Nương (Xuyên Việt Chi Tiền Duyên Ngộ)

Contents

Thất Nương (Xuyên Việt Chi Tiền Duyên Ngộ)	3
1. Quyển 1 - Chương 1	3
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	8
4. Quyển 1 - Chương 4	10
5. Quyển 1 - Chương 5	14
6. Quyển 1 - Chương 6	16
7. Quyển 1 - Chương 7	20
8. Quyển 1 - Chương 8	23
9. Quyển 1 - Chương 9	26
10. Quyển 1 - Chương 10	28
11. Quyển 1 - Chương 11	30
12. Quyển 1 - Chương 12	33
13. Quyển 1 - Chương 13	37
14. Quyển 1 - Chương 14	40
15. Quyển 1 - Chương 15	42
16. Quyển 1 - Chương 16	44
17. Quyển 1 - Chương 17	47
18. Quyển 1 - Chương 18	49
19. Quyển 1 - Chương 19	52
20. Quyển 1 - Chương 20	55
21. Quyển 1 - Chương 21	58
22. Quyển 1 - Chương 22	60
23. Quyển 1 - Chương 23	63
24. Quyển 1 - Chương 24	66
25. Quyển 1 - Chương 25	69
26. Quyển 1 - Chương 26	71
27. Quyển 1 - Chương 27	77
28. Quyển 1 - Chương 28	80
29. Quyển 1 - Chương 29	83
30. Quyển 1 - Chương 30	86
31. Quyển 1 - Chương 31	89
32. Quyển 1 - Chương 32	93
33. Quyển 1 - Chương 33	95
34. Quyển 1 - Chương 34	99
35. Quyển 1 - Chương 35	108
36. Quyển 1 - Chương 36	110
37. Quyển 1 - Chương 37	113
38. Quyển 1 - Chương 38	117
39. Quyển 1 - Chương 39	120
40. Quyển 1 - Chương 40	122

41. Quyển 1 - Chương 41	125
42. Quyển 2 - Chương 1	128
43. Quyển 2 - Chương 2	131
44. Quyển 2 - Chương 3	134
45. Quyển 2 - Chương 4	136
46. Quyển 2 - Chương 5	139
47. Quyển 2 - Chương 6	142
48. Quyển 2 - Chương 7	145
49. Quyển 2 - Chương 8	148
50. Quyển 2 - Chương 9	151
51. Quyển 2 - Chương 10	153
52. Quyển 2 - Chương 11	156
53. Quyển 2 - Chương 12	159
54. Quyển 2 - Chương 13	162
55. Quyển 2 - Chương 14	164
56. Quyển 2 - Chương 15	167
57. Quyển 2 - Chương 16	171
58. Quyển 2 - Chương 17	174
59. Quyển 2 - Chương 18	177
60. Quyển 2 - Chương 19	180
61. Quyển 2 - Chương 20	184
62. Quyển 2 - Chương 21	187
63. Quyển 2 - Chương 22	190
64. Quyển 2 - Chương 23	193
65. Quyển 2 - Chương 24	196
66. Quyển 2 - Chương 25	199
67. Quyển 2 - Chương 26	201
68. Quyển 2 - Chương 27	204
69. Quyển 2 - Chương 28	207
70. Quyển 2 - Chương 29	210
71. Quyển 2 - Chương 30	213
72. Quyển 2 - Chương 31	216
73. Quyển 2 - Chương 32	219
74. Quyển 2 - Chương 33	221
75. Quyển 2 - Chương 34	224
76. Quyển 2 - Chương 35	227
77. Quyển 2 - Chương 36: Phiên Ngoại Hạ Lan Thuyền	230
78. Quyển 3 - Chương 1	232
79. Quyển 3 - Chương 2	237
80. Quyển 3 - Chương 3	242
81. Quyển 3 - Chương 4	246
82. Quyển 3 - Chương 5	249
83. Quyển 3 - Chương 6	251
84. Quyển 3 - Chương 7	253
85. Quyển 3 - Chương 8	256
86. Quyển 3 - Chương 9	259
87. Quyển 3 - Chương 10	262
88. Quyển 3 - Chương 11	265
89. Quyển 3 - Chương 12	268
90. Quyển 3 - Chương 13	271
91. Quyển 3 - Chương 14	274
92. Quyển 3 - Chương 15	277
93. Quyển 3 - Chương 16	281
94. Quyển 3 - Chương 17	283

Thất Nương (Xuyên Việt Chi Tiền Duyên Ngô)

Giới thiệu

Edit: Rùa RiverConvert: tiểu thư Dương Dung Nhung Thể loại: Xuyên không, HEĐộ dài: tròn 100 chương + 1 phiên n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nuong-xuyen-viet-chi-tien-duyen-ngo>

1. Quyển 1 - Chương 1

Lục Chỉ Nguyên mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu đau choáng váng, thân mình động đậy, phát hiện nửa mình đều ngâm trong nước.

Nàng không biết mình đang ở nơi nào, dùng hết khí lực bò lên bờ, mờ mịt đánh giá vị trí hoàn cảnh của mình.

Lúc này trời đang chạng vạng, nơi này giống núi hoang rừng hoang, toàn bộ xung quanh đều không thấy bóng người.

Đây là nơi nào? Mình không chết sao? Lục Chỉ Nguyên từ trước đến nay thấy biến không sợ hãi cũng không khỏi hoang mang kinh sợ.

Trên người đau nhức vô cùng, không biết có phải là bị thương không? Nàng nhịn đau cố gắng phán đoán vị trí hoàn cảnh của mình.

Nàng càng quan sát xung quanh, trái tim lại càng đập mạnh. Mắt nàng nhìn xuống, ông trời, mình đang mặc loại quần áo quái quỷ gì vậy? Ánh mắt nàng đắm đắm... Thấy thể nào cũng giống y phục cổ đại, còn đôi tay này, đôi tay này tuyệt đối không phải tay của mình.

Lục Chỉ Nguyên phá lệ, lần đầu tiên thấy mình kích động.

“Ông trời ơi! Đây là tay của mình sao?” Mắt nàng trừng to nhìn lòng bàn tay đầy những vết chai, đôi bàn tay trắng nõn mềm mại của mình đâu rồi?

Lục Chỉ Nguyên cảm thấy đầu óc mình dường như đã trở thành rối loạn, nếu không tại sao lại sinh ra ảo giác? Một cơn choáng váng ập xuống, rốt cuộc nàng gắng gượng không được nữa, ngã ra phía sau ngất đi.

Trong tâm thức mờ mịt hỗn loạn, nàng tiến vào một cảnh trong mơ.

Nàng ở trong mộng trở thành một cô gái tên là Phùng Ngũ Nương, Phùng Ngũ Nương ăn mặc tương tự như trang phục hiện tại của nàng, có điều vừa rách lại vừa cũ.

Đó là một giấc mộng kỳ quái. Cảnh trong mộng rõ ràng nàng chưa từng thấy nhưng lại khiến nàng có cảm giác giống như đã trải qua, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Ta gọi là Phùng Ngũ Nương, sinh ra trong một gia đình rất nghèo, trong nhà cao thấp tổng cộng có bảy chị em. Ở trong nhà ta đứng thứ năm.

Bởi vì nhà không có con trai, những món hàng lỗ vốn như chúng ta trong mắt người cha trọng nam khinh nữ đều là cái gai trong mắt vô cùng khó chịu.

Cha vô cùng muốn có con trai, sau khi mẹ vì khó sinh mà mất, không có tiền lấy vợ kế, cha không còn hi vọng có con trai bèn trút hết tuyệt vọng trong lòng lên người chúng ta – cho nên chị em ta thường lãnh thương tích đầy mình.

Khi đó Đại tỷ đã xuất giá, Tam tỷ, Tứ tỷ cùng Lục muội đều tuổi nhỏ chết yểu, trong nhà chỉ còn Nhị tỷ, ta cùng Thất muội.

Nhị tỷ vì phải bảo vệ ta cùng Thất muội, trên người vết thương chồng vết thương, không hề có lúc nào lành lặn.

Thất muội là mẹ khó sinh mà sinh ra, ta nghĩ muội ấy cũng sẽ giống như Tam tỷ Tứ tỷ sống không được bao lâu, không ngờ lại cứ vậy mà lớn lên.

Khi ta bảy tuổi, cha rút cuộc hạ quyết tâm tái giá, bởi vì không có tiền nên muốn đem chúng ta bán cho Giang gia nhà giàu có trong vùng làm nha đầu.

Kỳ thật trong lòng ta thật ra rất vui vẻ, bởi vì cha nói cho ta rằng, vào Giang gia nhất định sẽ không bị đói.

Mấy chị em chúng ta tuy rằng gầy yếu xanh xao nhưng đều kế thừa ngoại hình của mẹ, mi thanh mục tú, khiến người của Giang gia rất vừa ý.

Nhưng Nhị tỷ có chết cũng không chịu cho cha bán ta và Thất muội, không biết tỷ ấy dùng biện pháp gì mà rút cuộc cha cũng đáp ứng không bán nữa.

Ngày Nhị tỷ đi, trời rất đẹp. Ta vĩnh viễn nhớ rõ biểu tình hôm đó của tỷ, thần thờ bi ai đến vô tận: “Ngũ Nương, sau này chỉ có chính mình tự bảo vệ mình, chăm sóc tốt cho tiểu muội, về sau.... Mặc cho số phận vậy!”

Sau này ta mới biết được Nhị tỷ vì chúng ta mà tự bán mình vào thanh lâu.

Kết quả ba năm sau ta cũng không trốn thoát khỏi vận mệnh bị bán, vì muội muội ta vào Giang gia, ác mộng cũng bắt đầu từ nơi này.

“Ngũ Nương, Ngũ Nương mau tỉnh lại, Ngũ Nương.....”. Một thanh âm nghẹn ngào đánh thức Lục Chỉ Nguyên khỏi giấc mộng, mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng, ác mộng thực đau khổ.

Nàng mở mắt ra, một cô bé chừng mười ba mười bốn tuổi ăn mặc kiểu a hoàn cầm một chiếc đèn lồng nhỏ cũ nát giơ lên, đôi mắt đầm lệ nghẹn ngào ngồi trước người nàng.

“Tiểu Cúc.” Lục Chỉ Nguyên chợt thốt ra, gọi tên cô bé.

Trong lòng sửng sốt, không phải là người trong giấc mộng sao? Tại sao lại ở ngay trước mắt?

“Ngũ Nương tỷ tỉnh rồi.” Cô bé kia vui mừng quá đổi lập tức xích lại, ôm lấy nàng. “Muội còn tưởng rằng tỷ đã....”

Lục Chỉ Nguyên nhìn chằm chằm Tiểu Cúc, trong lòng kinh hãi vạn phần, nàng rút cuộc là ai? Là Lục Chỉ Nguyên hay Phùng Ngũ Nương? Là Lục Chỉ Nguyên trong mộng của Phùng Ngũ Nương, hay là Phùng Ngũ Nương từ trong mộng của Lục Chỉ Nguyên tỉnh lại? Trong khoảng thời gian ngắn trong lòng hỗn loạn thành một nùi rối, nói không ra lời.

Tiểu Cúc thấy nàng như vậy khóc òa lên: “Ngũ Nương quên hẳn đi, hẳn như vậy đối với tỷ, tỷ cũng đừng hy vọng nữa, hẳn...hẳn là nam nhân như vậy, chúng ta có trèo cao cũng không với tới đâu....Ngũ Nương đừng hi vọng gì nữa...”

Lục Chỉ Nguyên nửa ngày mới trấn tĩnh lại, ngăn ngừa một chút rồi ôm lấy Tiểu Cúc: “Ta không sao..Ta nhớ rõ ta bị trời ném trôi sông, tại sao lại ở chỗ này?”

“Muội có động tay một chút trên sợi dây thừng trời tỷ.” Tiểu Cúc nức nở, “Ngũ Nương, tỷ không biết muội sợ hãi thế nào đâu, sợ người khác phát hiện, lại sợ tỷ trốn không thoát....Muội hồi lộ được người gác cổng nói đệ đệ bị bệnh mới có thể ra phủ, lần theo hạ lưu sông Bạch Lang tìm tỷ, cuối cùng ông trời phù hộ tỷ không chết...”

Nàng trong lòng cũng bắt đầu hiểu ra được chính mình đã xảy ra chuyện gì – Tá thi hoàn hồn? Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng không khỏi thở dài: Ông trời ơi, nếu người cho tôi một cơ hội sống lại, tại sao không tốt bụng cho tôi cuộc sống bình thường một chút chứ? Chẳng những chuyển thế trở thành một người đã có chồng, lại còn là người có chồng phải hứng chịu bạo lực gia đình. Trời hỡi!

Tiểu Cúc vẫn đang ôm nàng khóc, Lục Chỉ Nguyên dần tỉnh táo lại an ủi cô bé: “Ta không phải không việc gì sao? Đừng khóc...”

Hai người cho nhau an ủi, Tiểu Cúc dần dần cũng bình tĩnh lại, Lục Chỉ Nguyên lại lo lắng: “Ta tuy rằng trốn thoát, nhưng hiện giờ lại không chốn nương thân, vạn nhất bị người phát hiện, chỉ sợ liên lụy tới muội...”

Tiểu Cúc suy nghĩ: “Cha muội thường đi săn thú, ở chân núi phía tây có dựng một túp lều, nơi đó hẻo lánh rất hiếm người, tạm thời có thể ở lại chỗ đó, về sau tính tiếp vậy.”

Lúc này trời đã tối hẳn, Tiểu Cúc đỡ nàng từng bước từng bước đi về phía trước.

Khi các nàng đến nơi thì trời cũng hừng sáng, Tiểu Cúc đỡ Lục Chỉ Nguyên nằm xuống xong, dàn xếp qua loa rồi vội vàng chạy trở về Giang gia.

Túp lều tuy nhỏ và đơn sơ nhưng cuối cùng vẫn là một nơi cho mình cư trú, Lục Chỉ Nguyên nằm xuống, tuy rằng nàng vô cùng mệt mỏi nhưng ác mộng kia vẫn rõ nét lạ thường, nhất thời nàng ngủ không được.

Nàng chỉ cần nghĩ đến những việc Giang Vạn Khoảnh đã làm với Phùng Ngũ Nương, cả người không tự chủ được mà run mình, giống như chính mình phải chịu qua hết như vậy.

Rốt cục không chịu nổi mỗi một, mắt bắt tri bắt giác mà nhắm lại, nàng lại đi vào trong mộng, vẫn là giấc mộng đó.

Phùng Ngũ Nương mười tuổi bị bán vào Giang gia làm nha đầu, mười ba tuổi bị Giang lão gia Giang Vạn Khoảnh cưỡng bạo sau thu làm tiểu thiếp thứ mười hai.

Giang Vạn Khoảnh tham lam háo sắc, không biết có phải ngủ với nhiều nữ nhân quá hay không mà thân thể dần suy yếu, mỗi khi không làm được liền đem nữ nhân hành hạ thống khổ đến chết đi sống lại.

Phùng Ngũ Nương vì muội muội cắn răng mà chịu đựng hầu hạ, bởi vậy dần dần được Giang Vạn Khoảnh sủng ái, thành sủng thiếp.

Tiểu Cúc là nha đầu của Thúy Vi tiểu thiếp thứ bảy, vào Giang gia cùng thời gian với Ngũ Nương, vốn không có tình nghĩa quan hệ gì.

Chỉ là một lần Tiểu Cúc trốn ở một nơi khuất nẻo, bị Ngũ Nương phát hiện, biết được thì ra là đệ đệ bệnh nặng không có tiền chạy chữa, Ngũ Nương nghe lại nghĩ đến chính mình, lại thấy đáng thương, liền lấy tiền đưa cho Tiểu Cúc, từ đó cùng Tiểu Cúc âm thầm qua lại.

Cứ ngày qua ngày như vậy, Phùng Ngũ Nương nghĩ sẽ như thế cả đời, cho đến khi nàng gặp Hạ Lan Thuyền. Một năm nàng mới vừa mười bảy tuổi.

2. Quyển 1 - Chương 2

Một ngày lão gia mang ta đi Trân Bảo Trai mua thêm trang sức, tình cờ gặp chàng, chỉ một cái nhìn băng quơ khiến lòng ta như thay đổi.

Sau khi trở về ta trộm hỏi Tiểu Cúc, mới biết được chàng cũng là người Long Giao vương triều chúng ta, cùng Tô Di Ca xưng là Long Giao song ngọc, chính là Lãnh Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền.

Tiểu Cúc mặt đỏ hồng nói cho ta biết chàng hiện tại là phu quân trong mộng của tất cả các thiếu nữ trong Bạch Lang thành.

Ta nghĩ người tôn quý như vậy, nữ tử nào trong thiên hạ có thể cùng chàng xứng đôi?

Ta thường lên nói với Tiểu Cúc, chàng nhất định là tiên nhân bị biếm hạ xuống phàm trần, bởi vì phàm trần sao có thể có nhân vật như vậy?

Nhị thiếu gia của tiệm vải Liễu thị là mỹ nam tử tuần tú nhất Bạch Lang thành cũng không đẹp bằng chàng.

Lần thứ hai gặp nhau, là khi đi Hữu Dân Tự dâng hương, tuy rằng chỉ là một cái đối mặt, một cái gật đầu mỉm cười, nhưng nghĩ đến một người như vậy lại có thể nhớ rõ chính mình, mặt ta không tự chủ được mà nóng lên, tim trong ngực không kìm được mà đập loạn.

Sau lần đó, tâm sự trong lòng càng rõ, ngay cả Tiểu Cúc cũng nhìn ra, Tiểu Cúc lo lắng nhắc nhở ta việc này ngàn vạn lần không thể để cho người ta phát giác, nhất là nha hoàn Hồng Nhi bên cạnh ta.

“Tỷ ngàn vạn lần phải cẩn thận, nếu tâm tư bị lão gia phát hiện, mạng nhỏ của tỷ sẽ không giữ được, nghe nói Tứ phu nhân cũng bởi vì lên thông đồng người khác nên bị trói lại quảng trôi sông.”

Nhưng Tiểu Cúc không biết, chàng và ta giống như mây trên trời và bùn dưới đất vậy, vô cùng xa xôi không thể với tới.

Chúng ta làm sao có thể chứ? Ta lắc đầu bật cười, Tiểu Cúc nghĩ quá nhiều rồi.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy chàng, dù chỉ một cái liếc mắt thôi, lòng ta đều cảm thấy rất ngọt ngào, cho đến một ngày Tiểu Cúc nói cho ta biết: “Chuyện Hạ công tử muốn làm sắp xong rồi, vài ngày nữa sẽ rời khỏi đây, aizz..tin tức này truyền ra không biết bao nhiêu cô nương trong thành thương tâm...”

Chàng phải đi sao? Lòng ta lập tức luống cuống, buổi tối đi ngủ cũng không an ổn, thao thức suốt đêm.

Ngày hôm sau ta nhờ Tiểu Cúc nghĩ cách cho ta gặp chàng một lần: “Tiểu Cúc tốt bụng, tỷ chỉ muốn gặp chàng một lần, chỉ một lần thôi... Nếu không thì chỉ đứng xa nhìn chàng một cái thôi cũng được.” Tiểu Cúc lo lắng: “Muội cứ nghĩ tỷ biết hẳn phải đi sẽ hết hy vọng, tại sao lại càng phát điên lên rồi?” Nói thế nào cũng không chịu đáp ứng.

Ta rơi lệ cầu nài: “Muội muội tốt, muội cũng biết nơi này là chỗ thế nào, mười tám tầng địa ngục cũng đến vậy thôi, tỷ chỉ muốn sau này sống cũng có cái mà tưởng niệm thôi.” Tiểu Cúc thấy ta như vậy đành miễn cưỡng đáp ứng.

Tiểu Cúc hỏi thăm tin tức, nói chàng sau bữa trưa thường thích một mình tới Phẩm Trà Quán nghỉ một chút, ngồi ở vị trí gần song cửa trên lầu hai.

Ta nảy ra một ý, đưa một ít bạc cho Tiểu Cúc..

Ngày hôm sau sau giờ Ngọ, ta nghĩ biện pháp sai Hồng Nhi ra ngoài mua mấy thứ, lại cố ý vờ như có gì đó quên dặn nàng mua, vì thế đích thân đi ra ngoài.

Khi gặp quản gia thông báo, Tiểu Cúc cố ý đi qua bên cạnh, ta liền kéo tay nàng: “Hồng Nhi không có ở đây, người đi theo ta.” Liền mượn Tiểu Cúc mang theo gia đình đi tiệm vải Liễu thị.

Vào trong cửa tiệm, ta dùng áo choàng trước đó đã chuẩn bị sẵn khoác lên mình, đi theo tiểu nhị trong tiệm trước đó đã mua chuộc được đi ra từ cửa sau, Tiểu Cúc ở lại cửa tiệm phòng ngừa vạn nhất.

Qua mấy ngõ tắt nhỏ tới được cửa sau Phẩm Trà quán, trước đó Tiểu Cúc cũng đã mua chuộc được nơi này, hôm nay sau giờ Ngọ, lầu hai ngoại trừ ta và chàng không còn ai khác, ta lên lầu hai cởi áo choàng ra, ngồi bên cửa sổ lắng lắng chờ chàng đến.

Hạ Lan Thuyền vừa lên lầu hai liền thấy có nữ tử tử tử ngồi vị trí quen thuộc của hần không khỏi cau mày, nàng kia quay đầu, vừa thấy liền kêu một tiếng: “Hạ công tử.”

Hạ Lan Thuyền đã nhận ra người nọ là Phùng Ngũ Nương tiểu thiếp của Giang Vạn Khoảnh, mặt không khỏi trầm xuống, nhớ tới mấy ngày trước trong tiệc rượu của bằng hữu, Giang Vạn Khoảnh uống say buông ra một lời làm nhục muội muội: “Tài nữ? Tài nữ quái gì? Lên giường chắc gì đã so được với Ngũ Nương của ta, há.”

Nếu lúc ấy không có người can ngăn, hẳn đã đánh cho Giang Vạn Khoảnh không nói được mới thôi.

Hạ Lan Thuyền lạnh lùng nhìn Phùng Ngũ Nương. Trong lòng khinh bỉ, dung chi tục phấn như vậy cũng xứng cùng Lan Nhị nhà hân đánh đồng?

Đáng thương cho Ngũ Nương vì gặp hân mà cố hết sức điểm trang, ngược lại hoàn toàn phản tác dụng.

Nhưng hân là người có lễ nghi gia giáo, vẫn gật đầu một cái coi như là chào hỏi.

Phùng Ngũ Nương lòng vui mừng, đáp lễ, nói: “Ta sớm đã nghe Phẩm Trà Quán có trà nhất đẳng, hôm nay mới có may mắn đến nếm thử, không ngờ lại khéo như vậy gặp được công tử.”

Hạ Lan Thuyền là một người thông minh, oanh oanh yến yến thấy đã nhiều, nghe loại ngữ khí này đã đoán được bảy tám phần. Hân tâm cao khí ngạo, nghĩ đến người hèn mọn như vậy có ý với mình trong lòng phiền chán, vốn định xoay người bỏ đi, trong lòng chợt động, một suy nghĩ ác ý bỗng nhiên nảy sinh trong lòng.

Hân vờ mỉm cười: “Phu nhân là lần đầu tiên đến sao? Vậy thì phải hết sức thưởng thức rồi, trà Thanh Bích ở đây có hương vị rất đặc biệt.”

Phùng Ngũ Nương thấy hân tươi cười, trong lòng đã sớm trở nên mơ màng, cười nơi: “Công tử đã giới thiệu, nhất định là tốt.” Vội vàng kêu tiểu nhị mang lên một bình Thanh Bích, mời hân ngồi cùng, Ngũ Nương sinh ra ở nhà nghèo khó, nào biết phẩm trà ra sao, chỉ là người trong lòng thế nào thì là thế ấy, nào biết đâu rằng Thanh Bích mặc dù ngon nhưng có danh hiệu là mỹ nhân thanh lâu, bình thường các tiểu thư nhà sang quý chắc chắn không bao giờ đụng đến.

Thấy nàng như vậy, Hạ Lan Thuyền trong lòng đã khẳng định mười phần, thầm nghĩ: đúng rồi, nàng một người đã có chồng ra ngoài mà ngay cả tỷ nữ cũng không mang bên người, không hợp tình lý, lại còn dám mời cả nam tử ngồi chung.

Phẩm Trà quán sau giờ ngọ mặc dù không nhiều người nhưng sẽ không tới mức vắng vẻ thế này, chắc chắn là nàng âm thầm mua được chủ quán, có lẽ hôm nay gặp nhau cũng do nàng sớm sắp đặt, một nữ tử không tuân thủ nữ tắc như vậy, ngay cả xách giày cho Lan Nhị cũng không xứng.

Trong lòng đã hạ quyết tâm, đáp trả lời làm nhục hôm trước của Giang Vạn Khoảnh, Hạ Lan Thuyền mở miệng hỏi: “Phu nhân chỉ đi một mình thôi sao?”

Ngũ Nương đáp: “Ta sai người hầu đi mua ít đồ dùng, nhưng sợ không vừa ý nên để nha hoàn đi cùng rồi.”

“Cũng đúng, phu nhân xinh đẹp như vậy, tất nhiên phải dùng đồ tốt mới xứng.”

Phùng Ngũ Nương nghe hân khen ngợi, vô cùng vui sướng, một mực liếc nhìn hân: “Công tử nói đùa rồi, công tử từ kinh đô tới, nghe nói mỹ nhân kinh đô xinh đẹp có tiếng, như ta sao lại lọt vào mắt công tử được chứ!”

Hạ Lan Thuyền cười nói: “Mỹ nhân kinh đô tuy nhiều, cũng không có người thẳng thắn tự nhiên như phu nhân, Lan Thuyền lần đầu tiên gặp phu nhân đã biết phu nhân không phải nữ tử bình thường có thể sánh bằng.” Hân ám chỉ Ngũ Nương bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt không tuân thủ nữ tắc, đáng tiếc Ngũ Nương nghe không hiểu, trong lòng chỉ càng thấy vui mừng.

Hạ Lan Thuyền biết tâm ý của nàng, lại nói: “Đáng tiếc phu nhân người như vậy lại ở bên Giang lão gia.... Aiz, nói sai rồi, đắc tội đắc tội.”

Ngũ Nương nghe xong lời này, trong lòng có chút mất mát, lại gượng cười: “Không nói đến ta nữa, công tử ở Bạch Lang thành chẳng lẽ không coi trọng cô nương nhà ai? Nếu có, Ngũ Nương giúp người làm mối, như thế nào?”

Hạ Lan Thuyền cố tình tỏ ý do dự: “Vậy...cô nương, a, không có.. Không có.” Lại làm ra vẻ ảm đạm thương tâm.

Ngũ Nương lòng trầm xuống, vô cùng thất vọng, lẽ nào chàng thực sự đã có người trong lòng? Miễn cưỡng cười nói: “Hạ công tử làm gì mà ập a ập ứng, nhân tài như công tử, nữ nhi nhà ai lại không muốn, cứ nói cho ta biết, ta sẽ làm bà mai giúp người.”

Hạ Lan Thuyền trầm mặc không nói, nửa ngày sau mới đáp: “Lòng ta tuy có nàng, nhưng đời này chúng ta đều không thể, nàng đã lập gia đình.”

Phùng Ngũ Nương ngẩng ra, nhìn về phía hấn, vừa vặn gặp gỡ ánh mắt ẩn tình đưa đẩy của Hạ Lan Thuyền, trong lòng không khỏi kinh hoảng, chàng nói người này....không phải chính là mình chứ, trong lúc nhất thời không nói được ra lời.

Hạ Lan Thuyền ôn nhu nói: “Ta vốn tưởng rằng cả đời sẽ không nói ra, aiz, cuối cùng cũng nhận không được. Ngũ Nương, Ngũ Nương, lẽ nào đến giờ nàng còn không nhìn ra tâm ý ta sao?”

3. Quyển 1 - Chương 3

Về đến nhà, Phùng Ngũ Nương mặt vẫn nóng bừng ngẩn ngơ, ngồi trước cửa sổ rất lâu, ngay cả Tiểu Cúc bước vào cũng không phát hiện.

Tiểu Cúc gọi vài tiếng nàng mới nghe thấy, lấy lại bình tĩnh hỏi: “Tỷ không thoải mái sao? Hình như sắc mặt không được ổn lắm.”

“Ngũ Nương, ta nói với tỷ một việc.” Tiểu Cúc trên mặt hiện ra vẻ do dự: “Vừa rồi ta không cẩn thận nghe được, tỷ nghe ta nói xong cũng đừng sốt ruột.”

Phùng Ngũ Nương thấy nàng như thế, cảm thấy bất an không yên, chẳng lẽ có người phát hiện nàng hôm nay đi gặp Hạ lang?

Tiểu Cúc cắn cắn môi nói: “Muội đến chỗ Vương quản gia báo cáo sổ sách, còn chưa kịp vào trong phòng đã nghe người ta nói chuyện, trong đó có nhắc tên của tỷ, muội liền tránh ở ngoài cửa nghe lén, mới biết được.....” Nàng nhìn Phùng Ngũ Nương vẻ áy náy, “Mới biết được cả nhà tỷ ba năm trước đây đã bị lũ cuốn trôi, có lẽ đã chết hết rồi.”

“Cái gì?” Phùng Ngũ Nương cảm thấy như sấm nổ bên tai, vội vàng ôm lấy tay nàng không dám tin, “Muội nói bậy bạ gì đó, làm sao có thể?”

Tiểu Cúc vội vàng nói: “Quả thật là muội nghe được như vậy. Ba năm trước đây trong vùng bị lũ lụt, nhà của tỷ đúng là đã bị lũ cuốn trôi, số bạc hàng năm tỷ nhờ Vương quản gia gửi về nhà đều bị hấn nuốt hết, tỷ còn không hiểu sao? Hấn giấu tỷ để cướp bạc đó.”

Phùng Ngũ Nương trở thành tiểu thiếp của Giang lão gia xong, cha nàng mang theo muội muội cùng đệ đệ mới sinh về nông thôn sống.

Nàng cũng đã sớm cảm thấy kỳ quái, tại sao lâu như vậy cha chưa có đến thăm nàng, tại sao ông ta lại bày đặt không đến nhìn bộ một chỗ dựa như nàng, thì ra là thế.

Đối với cha, tình nghĩa đã sớm phai nhạt, nhưng còn muội muội số khổ kia của nàng..... Nhất thời Phùng Ngũ Nương tâm đau như cắt, nước mắt không kiềm được rơi xuống như mưa, “Thất Nương sao lại.. sao lại.... Ta không tin!”

“Không được,” Nàng bật đứng dậy, “Ta muốn tìm Vương quản gia để hỏi cho rõ ràng.”

Tiểu Cúc luống cuống, vội ôm lấy nàng, “Ngũ Nương vô ích thôi, tỷ đi tìm hấn cũng vô dụng, hấn làm sao thừa nhận chứ? Hiện tại hấn xem trọng bạc của tỷ còn đối với tỷ khách khí một chút, nếu trở mặt còn về sau không biết sẽ âm thầm hại tỷ như thế nào. Nói đi cũng phải nói lại, có lẽ Thất Nương không chết mà được người ta cứu sống không biết chừng.”

Phùng Ngũ Nương nghe xong trong lòng lại thương tâm.

Nàng một thân con gái, trong tay người khác chỉ sợ sống được còn thảm hại hơn, nước mắt không ngừng được, Tiểu Cúc cũng không khuyên nổi. Một lát sau ngoại viện vang lên tiếng bước chân, Tiểu Cúc cảnh giác thấp giọng nói: “Là Hồng Nhi đã trở lại, tỷ phải cẩn thận đừng làm cho nàng nhìn ra tỷ đã khóc.” Sau đó lau hết nước mắt, sửa sang cho nàng bộ dáng xong xuôi mới đi ra cùng Hồng Nhi.

Phùng Ngũ Nương không muốn Hồng Nhi nhìn thấy liền nói mình mệt mỏi phải nghỉ ngơi trên giường. Hồng Nhi nghe vậy bèn khép cửa lại giúp nàng rồi đi ra ngoài.

Nàng nằm trên giường rơi nước mắt, càng nghĩ càng thương tâm. Đúng vậy, hiện giờ muối muối cũng không còn nữa, nàng một người trên đời này còn sống để làm gì? Nghĩ ngợi, ý niệm trong đầu bỗng nhiên chuyển tới buổi chiều hôm nay, Hạ lang đã nói: “.....Nàng ở trong này, lòng ta rất đau. Không bằng đi cùng ta, ta sẽ chăm lo chiếu cố cho nàng...” Bởi vì chính mình còn nghĩ tới muối muối cho nên không đáp ứng, nhưng hiện giờ người thân thích duy nhất cũng đã mất, không bằng đi cùng chàng, cho dù không danh không phận nhưng chỉ cần chàng đối tốt với mình cũng là thỏa mãn rồi.

Trong đầu đã có quyết định, tâm liền bình tĩnh lại.

Lại nhớ tới Hạ lang đã nói: “Nàng không cần từ chối vội vàng như vậy. Ta đến sáng ngày mốt mới đi, nếu nàng thay đổi ý định thì hãy đến khách điểm Hồng Phong tìm ta.” Đúng rồi, chàng ở tại khách điểm Hồng Phong.

Sau đó trong lòng bắt đầu tính toán đào tẩu như thế nào.

Ngày hôm sau nàng tìm được Tiểu Cúc, đem chuyện của Hạ lang cùng suy nghĩ của riêng mình nói cho Tiểu Cúc biết.

Tiểu Cúc vừa hâm mộ vừa lo lắng, nhưng trong mắt nàng cũng kiên định: “Ngũ Nương trốn đi, nếu có gì cần muối giúp cứ nói.”

Phùng Ngũ Nương trong lòng cảm kích, đem một túi bạc nhét vào tay Tiểu Cúc: “Cho muối, đây là toàn bộ số bạc ta âm thầm tích góp được mấy năm nay,” không đợi nàng kịp chối từ, tiếp tục nói: “Muội đừng từ chối, những năm gần đây muối giúp đỡ ta rất nhiều, ta đã coi muối là muối ruột thịt của mình rồi. Tỷ tỷ ta hiện giờ đi theo Hạ lang, số bạc này có lẽ không cần dùng tới nữa. Nếu...” Nàng nhìn Tiểu Cúc: “Nếu tỷ trốn không thoát, số bạc này cũng không thể dùng được.”

Tiểu Cúc biết ý nàng muốn nói gì, trong mắt hiện lên sợ hãi: “Ngũ Nương, sẽ không đâu. Muội nhất định sẽ giúp tỷ trốn thoát.”

“Có thể nào không?” Ngũ Nương lắc đầu, “Lần này không giống những lần trước. Muội có biết nếu sự việc bị phát giác, lão gia sẽ giết chúng ta. Ta hiện giờ chỉ có một người nhưng muối còn có cha và đệ đệ phải chiếu cố, với lại khổ ước bán mình của muối cũng chỉ còn một năm nữa, ta không thể hại muối. Muội muối tốt, số bạc này coi như là đồ cưới tỷ tỷ tặng muối, sau khi rời Giang gia hãy gả cho một người thật tốt.”

Hai người ôm nhau nước mắt, nhưng chuyện về sau còn chưa định.

.....

Tại sao? Phùng Ngũ Nương sững sờ nhìn khuôn mặt như bạch ngọc của Hạ Lan Thuyền.

Hạ Lan Thuyền không thềm liếc nàng lấy một cái: “Lệnh phu nhân có lẽ cho rằng Giang lão gia không đủ cho nàng hạnh phúc..... Khụ.....” Đám người vây quanh hóng chuyện lập tức đồng thanh cười ầm lên, “Nếu không như thế nào..... Ta nghĩ lệnh phu nhân có gì hiểu lầm rồi, Hạ Lan Thuyền ta danh môn thế gia sao có thể làm ra chuyện câu dẫn thê thiếp người khác được?”

Đám người xung quanh cũng châu đầu ghé tai thăm thì, đúng vậy, Hạ Lan Thuyền nhân phẩm thế gia như vậy muốn loại nữ nhân thế nào chẳng được, còn thềm ngó đến hạng đàn bà như vậy sao?

Giang Vạn Khoảnh bị người ta châm chọc đau đớn, mặt xanh mét, tức giận run run không nói ra lời.

Một lúc sau, một cái tát quét về phía Ngũ Nương: “Đồ tiện nhân, mặt mũi Giang gia bị ngươi hủy hết.” Cái tát kia ngưng tụ của Giang Vạn Khoảnh bao nhiêu phần nộ, lực đạo cũng bấy nhiêu sức mạnh, Phùng Ngũ Nương một cô gái yếu ớt có thể nào chịu được, lập tức cả người văng ra, đập thẳng vào vách tường.

Phùng Ngũ Nương ngẩng đầu lên, khoe miệng chảy ra một dòng máu đỏ tươi. Nàng không quan tâm, ánh mắt vẫn là tìm kiếm Hạ Lan Thuyền, phát hiện đôi mày hấn cau lại, trong mắt có một tia hi vọng, không tự chủ được cúi đầu khẽ gọi: “Hạ lang.”

Đám người vây quanh thấy nàng như thế, có người đã bắt đầu chửi ầm lên: “Dâm phụ, không biết xấu hổ.....”

“.....Như vậy còn muốn trèo cao, đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.”

“Phải đem bỏ trôi sông. Phi!!..dâm phụ.....”

Giang Vạn Khoảng thấy thế, tức giận thêm lại tiến lên đá vào người nàng.

Hạ Lan Thuyền ánh mắt lạnh như băng nhìn Ngũ Nương, trong khoảnh khắc lần đầu tiên chợt phát hiện ra trong đôi mắt kia đôi con ngươi mang theo vẻ sinh động – thất vọng cùng hy vọng, bị ai cùng cầu khẩn.

Hắn ngẩn ra, nhưng tầm mắt đã lập tức quay lại, phân phó thư đồng của mình: “Âm Thư, đã không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi.”

Ánh mắt kia trong nháy mắt ảm đạm, từ thất vọng đến không tin, cuối cùng biến thành hiểu rõ và trống rỗng.

Ngay cả khi bên tai vang lên tiếng hô: “Thả trôi sông, phải thả trôi sông....” cũng không hề chuyển động.

Khi thân mình đã chìm trong nước, Phùng Ngũ Nương vẫn còn suy nghĩ, nhận thức hẳn rằng cuộc đời này là hạnh phúc hay bất hạnh? Hẳn cho ta đời này biết đến niềm vui duy nhất, nhưng cũng cho ta thống khổ sâu nhất.

Có lẽ vẫn là may mắn đi, bởi vì ta rằng cuộc đời này đã biết cái gì gọi là tình yêu.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Ngũ Nương.

Khi Lục Chỉ Nguyên tỉnh dậy, đã là ba ngày sau.

Đại khái cũng là do nàng bị ngâm trong nước quá lâu, thân thể cùng tinh thần đều phải chịu tra tấn nặng nề, nàng hôn mê suốt hai ngày, rốt cuộc đến ngày thứ ba cơn sốt mới lui.

Lúc nàng mở mắt thấy chính là Tiểu Cúc vì chăm sóc nàng mà trở thành tiều tụy, Tiểu Cúc thấy nàng tỉnh lại, mừng quá khóc òa.

4. Quyển 1 - Chương 4

Nghे nói Lục Chỉ Nguyên sinh ra cũng là lúc ông nội cùng ông ngoại nàng tranh giành nhau túi bụi.

“Gian thương, ông là gian thương, vô gian không thương (không gian không phải thương gia), cho mấy người nuôi dạy cháu gái bảo bối của tôi, trừ bỏ người sắc mùi tiền thì còn biết học được cái gì?” Đây là lời ông nội nàng.

“Đó gọi là khôn khéo, ông hiểu hay không? Cho đồ một sách mấy người dạy cháu ngoại yêu của tôi, không biến nó thành đầu gỗ mới là lạ.” Ông ngoại phản kích. “Nguyên Nguyên của tôi tương lai phải trở thành nữ cường nhân khôn khéo mạnh mẽ, Kinh Vận bách hóa của tôi sau này sẽ do nó tiếp nhận.” Ông ngoại đỏ mặt tía tai kêu gào.

“Nằm mơ, tôi phải dạy Nguyên Nguyên của tôi tương lai trở thành thực nữ tốt nhất.” Ông nội một bước cũng không nhường.

Tiết mục này, Lục Chỉ Nguyên ngồi trong lòng mẹ nhìn năm năm, nhìn cho đến khi nàng năm tuổi.

“Con muốn làm một thực nữ khôn khéo.” Tiểu Chỉ Nguyên năm tuổi tuyên bố, rốt cuộc bình ổn chiến tranh giữa hai ông già bảo thủ.

Thân thể Lục Chỉ Nguyên so với Phùng Ngũ Nương quả thực cách nhau một trời.

Bên nội của Lục Chỉ Nguyên hầu hết đều làm nhà giáo, có thể coi như thư hương thế gia, ông ngoại lại kinh doanh Kinh Vận bách hóa, cũng coi như nhà giàu có quý tộc, ông lão chỉ có một con gái duy nhất chính là mẹ của Lục Chỉ Nguyên.

Theo như cách nói của Lí Mạnh Mạnh, nàng là thế hệ danh môn.

Lí Mạnh Mạnh là bạn từ khi Lục Chỉ Nguyên mới sáu tuổi, so với nàng lớn hơn hai tuổi.

Lần đầu tiên Lí Mạnh Mạnh đến Lục gia, sợ hãi nhìn chằm chằm đồ vật này nọ, trợn mắt há hốc mồm hỏi: “Nguyên Nguyên, có phải cậu muốn học gì đó?”

Tiểu Nguyên Nguyên đứng đắn trả lời: “Đúng vậy, sau này tớ phải làm một thực nữ, cầm kì thi họa đều phải biết đó!”

Tám tuổi Lục Chỉ Nguyên đã bị ông ngoại mang theo đi tham gia các buổi hội họp buôn bán thương gia, bởi vì nàng chẳng những phải làm thực nữ, hơn thế nữa còn phải làm một thực nữ thông minh khôn khéo.

Mười hai năm sau nghe Lục Chỉ Nguyên trần thuật lại, “Cho nên cậu cứ như vậy bị ông nội ông ngoại bồi dưỡng thành thực nữ.” Hồ Dung, bạn tốt mới gia nhập cùng nàng và Mạnh Mạnh, kết luận.

Các nàng ba người mới đi dạo phố, giờ đang ngồi trong quán cà phê nói chuyện phiếm.

“Mới là lạ.” Lí Mạnh Mạnh ở bên cạnh thì thào tự nói, “cậu ta căn bản chính là hồ ly.” Người khác có thể hiểu nhầm nhưng các nàng thân thiết với nhau mười bốn năm như thế nào có thể không biết?

Nhìn bề ngoài, Lục Chỉ Nguyên mắt hạnh môi anh đào, mũi thanh da trắng, có thể xưng là mỹ nhân, trong xã giao lễ nghi chưa bao giờ mắc nửa điểm sai lầm, cử chỉ tao nhã, làm chuyện gì cũng không gấp gáp không chậm chạp, thái độ bình tĩnh ung dung làm cho mọi người khi gặp qua đều cho rằng nàng là thực nữ tiêu chuẩn.

“Ông ngoại cùng ông nội Nguyên Nguyên nhất định rất đặc ý cách giáo dục của họ đúng không.” Hồ Dung vừa nói vừa nhấp một ngụm nước trái cây.

“Sai.” Lục Chỉ Nguyên khoe miệng khê nhếch, “Bọn họ bốn năm trước đều đã thừa nhận giáo dục của họ thất bại.”

“Tại sao?” Hồ Dung hưng trí bưng bưng hỏi.

Tại sao ư? Bởi vì năm mười sáu tuổi, mọi người nhà nàng đều biết rõ ràng rành, nàng không hơn không kém, là một ngụy thực nữ.

Đồ giả cũng giống như vậy, tuy bề ngoài thực hoa lệ xinh đẹp, nhưng đồ dỏm vẫn là đồ dỏm.....

Một ngày nào đó Lục Chỉ Nguyên mười hai tuổi. Ông nội cùng ông ngoại ngồi chơi cờ đang bất phân thắng bại, lúc này một người run rẩy sợ hãi đến quấy rầy bọn họ: “Đỗ tiên sinh (ông ngoại Lục Chỉ Nguyên họ Đỗ), thật phiền, tôi muốn nói với ngài một việc.”

Đỗ lão đang hăng máu bị chen ngang không khỏi có chút mất hứng: “Chuyện gì?”

“Đỗ tiên sinh, tôi nghĩ hết tháng này sẽ không làm nữa.” Người hầu Vương vẻ mặt đau khổ nói.

Đỗ lão lúc này mới ngẩng đầu lên: “Không làm? Vì sao?”. Đây là người hầu thứ ba trong năm nay, đã ngộ được cấp cũng không tồi mà, tại sao từng người một không nhanh thì chậm đều xin nghỉ việc?

Lúc này Lục lão cũng ngẩng đầu lên, cái mũi khụt khịt: “Hình như có mùi tóc cháy thì phải?”

Nghe xong lời này, vẻ mặt người hầu càng thêm đau khổ: “Lục tiên sinh, là tóc của tôi bị cháy.”

Đỗ lão nhìn hẩn kỳ quái: “Tại sao cậu tuổi như vậy rồi còn không để tâm một chút? Là vì việc này mà từ chức sao? Quên đi, lần sau cẩn thận hơn là được.”

“Không phải,” Người hầu nóng nảy, “Tóc của tôi..... Là Nguyên Nguyên tiểu thư.....”

Đỗ, Lục hai người chấn động: “Nguyên Nguyên đốt tóc của cậu?”

“Không phải Nguyên Nguyên tiểu thư đốt, là tôi không cẩn thận.”

Đỗ lão nhẹ nhàng thở ra, không kiên nhẫn: “Cậu nói lung tung gì thế? Rốt cuộc là có việc gì?”

Người hầu đứng hòng, hiển nhiên không biết như thế nào mở miệng, rốt cuộc ừ ừ nói: “Nguyên Nguyên tiểu thư nghịch thuốc nổ.”

Cái gì? Đỗ, Lục hai người xô bàn cờ ra, đồng loạt đứng dậy: “Nguyên Nguyên bị thương?” Thanh âm đã biến thành kinh hoàng.

“Không có.” Người hầu buồn bực trả lời, nghĩ thầm rằng như thế nào không hỏi thăm tôi, tôi mới là người bị thương cơ mà.

“Cháu không sao, ông nội, ông ngoại.” Lục Chỉ Nguyên trên lầu bước xuống, chậm rãi đến bên hai người, ngồi vào ghế sofa đằng trước, bàn tay nhẹ nhàng đề xuống váy, mỉm cười nhìn hai ông lão.

Lục lão trong lòng vui sướng nhìn cô cháu gái khéo léo tao nhã – đây mới là cử chỉ phong thái của tiểu thư khuê các.

Đỗ lão cẩn thận hỏi: “Nguyên Nguyên, cháu làm gì mà lại đụng đến thuốc nổ?”

Lục Chỉ Nguyên khoe miệng độ cong không thay đổi: “Ông ngoại, cháu không nghịch thuốc nổ, là pháo hoa, cháu chỉ định kiểm chứng xem phương pháp trong sách có đúng không thôi.”

Đỗ lão lại giật mình lo lắng: “Nguy hiểm như vậy cháu không cần xem, vạn nhất bị thương thì phải làm sao?”

“Ông ngoại, cháu không phải chỉ là xem, thầy giáo nói lòng hiếu kỳ chính là nguồn gốc của tiến bộ xã hội, tìm mọi cách hiểu rõ điều mình muốn biết mới có thể thúc đẩy xã hội tiến lên, cho nên cháu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình cũng đâu có gì là sai?”

Lục lão thấy tình thế không đúng, nghiêm mặt nói: “Ông ngoại cháu nói không sai, cháu là một bé gái xem cái gì pháo hoa thuốc nổ? Rất không thực nữ.”

Ông nội luôn luôn không hài lòng nàng làm việc này việc nọ liền nhất định lấy câu này ra chỉnh nàng, Lục Chỉ Nguyên này giờ chờ nhất chính là câu nói này: “Cho nên, cháu đã nhờ bác Vương tốt bụng giúp cháu làm.” Nàng trả lời sắc mặt không đổi, “Bác Vương, cảm ơn bác nhé.”

Người hầu mặt nhăn nhó như quả mướp đắng: “Nguyên Nguyên tiểu thư không cần cảm tạ.” Ai, chẳng phải chính là tìm hắc chết thay sao? Vốn tưởng rằng hắc gặp may, tìm được một công việc lương cao lại thoải mái....Thì ra tiền không phải dễ kiếm như vậy, quên đi, vẫn là giữ lại mạng nhỏ đi tìm công tác khác thôi.

Lần này đến lượt hai lão Đỗ, Lục cứng lưỡi.....

Sau đó, một ngày nào đó Lục Chỉ Nguyên mười ba tuổi.....

Tiếp theo, một ngày nào đó Lục Chỉ Nguyên mười bốn tuổi.....

Sau lại một ngày nào đó Lục chỉ Nguyên mười lăm tuổi.....

Cuối cùng là một ngày nào đó Lục Chỉ Nguyên mười sáu tuổi. Đây là một buổi họp mặt giao lưu văn hóa kết hợp với thương nghiệp, Lục, Đỗ hai lão đều tham gia, cho nên hai lão cùng hòa nhau lồi theo cháu gái đến hội trường.

Trong giới thế gia ai cũng biết Lục, Đỗ gia có cô cháu gái tiểu thực nữ khí chất nhất lưu, cho nên trong chốc lát đều lần lượt qua chào hỏi.

“Nhìn xem nào, đúng là một tiểu công chúa.” Một người trung niên nhìn thấy bọn họ liền tiến đến chào hỏi: “Nguyên Nguyên thật sự là càng lớn càng xinh đẹp, Lục lão, Đỗ lão phúc khí thực tốt, có một cô cháu gái xuất sắc như vậy.”

Lục Chỉ Nguyên gật đầu mỉm cười: “Chào bác Ngô ạ.”

Lục lão mỉm cười: “Không dám không dám. Lệnh lang cũng là thanh niên ưu tú, nghe nói hiện tại đã bắt đầu giúp ông gánh vác công việc.”

Ngô lão ánh mắt sáng lên: “Vậy sao? Khuyển tử kia lại có người nói tốt cho như vậy, bất quá nếu có nữ nhân được như Nguyên Nguyên thì tốt rồi.”

Ba người trò chuyện với nhau thật vui vẻ, vị Ngô lão kia nhìn Lục Chỉ Nguyên, càng nhìn lại càng thấy ưng ý, liền sẵn khoải nói trực tiếp: “Lục lão, Nguyên Nguyên về sau làm dâu nhà tôi đây được không? Khuyển tử tuy năm nay hai mươi bốn, có hơi lớn hơn Nguyên Nguyên một chút, nhưng nam nhân trưởng thành hơn cũng tốt phải không?”

Lục lão chưa dám dứt khoát ngay: “Nguyên Nguyên nhà chúng tôi còn nhỏ quá, hơn nữa hiện tại bọn trẻ ngày nay làm sao còn nhất nhất nghe theo sắp đặt của người lớn nữa, việc này vẫn để tự chúng lựa chọn thì hơn.”

“Điều này cũng đúng.” Ngô lão chớp mắt: “Nguyên Nguyên cũng từng gặp qua anh Ngô rồi, cháu thấy cậu ta thế nào?”

Lục Chỉ Nguyên trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã hết kiên nhẫn, được rồi, chuyện này có lẽ bản thân phải tự xuất chiêu đuổi ruồi bọ: “Anh Ngô rất tốt ạ.”

“Phải không? Cháu thấy nó tốt ở điểm nào?” Tên kia một năm thì mười hai tháng đều trắng hoa động dục thì có điểm gì tốt?

“Anh ấy cá tính thân thiện,” thấy gái liền đến gần, “Giao du quan hệ rộng rãi,” đào hoa không sợ nhiễm HIV, “Quan trọng nhất là rất có ý chí.” Khi theo đuổi phụ nữ thì đúng là tuyệt đối bám riết không buông tha.

Ngô lão cười rất sung sướng, Lục, Đỗ hai người kinh ngạc nghĩ thầm, chẳng lẽ Nguyên Nguyên thực sự thích tên tiểu bạch kiếm kia?

“Bác Ngô,” Lục Chỉ Nguyên cười ngọt ngào, “Nghe nói anh Ngô hiện tại là “bạn tốt” của mình tinh diện ảnh Ngọc Linh tiểu thư, cháu rất thích Ngọc Linh tiểu thư, có thể nhờ anh Ngô xin giúp cháu một tấm ảnh được không?”

Ngô lão nét mặt già nua cứng đờ: “Đâu có, đâu có, bọn trẻ đều thích các ngôi sao ấy mà, có thể hiểu được.” Thằng nhãi thoắt này lại ở bên ngoài yêu đương làm loạn.

“Bác Ngô,” Lục Chỉ Nguyên lại khờ dại tò mò hỏi: “Lần trước cháu nghe anh Ngô nói với bạn sau này thành gia nhất định phải làm được, rằng trong nhà hồng kì không ngã, bên ngoài cờ màu phiêu phiêu*, đây là có ý gì vậy ạ?”

Ngô lão trán nổi gân xanh, lúng túng: “Cái đó... Anh Ngô nói vậy đấy, là nói vậy đấy.”

“Bác Ngô....” Còn hỏi thêm gì nữa? Ngô lão chợt nhìn sang hướng khác, nhanh chưa từng thấy tìm được người quen: “Ấy dè, bên kia còn có mấy người bạn nữa cần chào hỏi, lần sau nói chuyện tiếp, lần sau nói chuyện tiếp.”

Lục lão thở dài: “Cháu còn muốn nói gì nữa?”

“Không có gì, cháu chỉ muốn hỏi bác Ngô sắc mặt không tốt, có phải không được thoải mái,” Lục Chỉ Nguyên cười hồn nhiên, nói thêm: “Cháu đi lấy đồ uống đây.”

Đang lúc nàng trở lại, đứng đằng sau hai người, nghe được ông nội nói: “Tại sao có thể như vậy, chúng ta sai ở đâu? Tại sao Nguyên Nguyên lại trở nên như vậy?” Ngẫm nghĩ lại, nén giận nói ông ngoại: “Chính là ông, nói cái gì mà phải khôn khéo, Nguyên Nguyên hiện tại sắp vượt qua cả hồ ly thành tinh rồi.”

Ông ngoại buồn bã ỉu xiu: “Có lẽ so với để người khác bắt nạt thì vẫn là tốt hơn.”

Thêm một tiếng thở dài: “Thất – bại – quá – đi!”

Lục Chỉ Nguyên cảm thấy ly đồ uống kia thực là ngon.....

5. Quyển 1 - Chương 5

Tiểu Cúc ở bên giúp Lục Chỉ Nguyên uống thuốc, trấn an nàng: “Không cần lo lắng cho muội, muội nói với quản gia rằng đệ đệ bị bệnh cần người chăm sóc, vừa khóc lại vừa cầu xin, lại ám chỉ cha muội đã mang tiền đến, sau khi muội trở về tất sẽ tạ ơn hẳn, cho nên tỷ không cần lo lắng cho muội.”

Lục Chỉ Nguyên gật gật đầu, thầm nghĩ cô bé này cũng thật thông minh, nếu ngay lúc đó mà lấy bạc ra “hiếu kính” hẳn, chỉ sợ tên kia nhất định nghi ngờ lại lịch chỗ bạc đó.

Aiz. May mắn Phùng Ngũ Nương có để bạc lại cho Tiểu Cúc, nếu không bản thân mình sẽ lâm vào tình thế khó khăn.

Hiện giờ mình đã thành người không nhân khẩu, cũng không thể cứ ở lì mãi Bạch Lang thành, phải tính toán kỹ lối thoát. Giận là bản thân mình không quen người ở đây, nói đến Long Giao vương triều cũng không hiểu lắm, rốt cuộc là ở đâu vậy? Nàng học lịch sử trước đây chưa từng nghe qua triều đại nào như vậy, có lẽ mình đã lạc tới một không gian khác. Lại nghĩ tới trước kia đã từng có một thầy bói nói với ông ngoại rằng: “Cháu gái ngài có một số mệnh kỳ lạ, nhưng về sau sẽ không phải chịu khổ, chỉ là duyên với thân nhân sẽ rất ngắn ngủi.” Lúc ấy ông ngoại liền thối râu tròng mắt: “Chỉ cần là cháu ngoại của Đỗ Uy tôi đây thì sẽ không bao giờ phải chịu khổ, còn cần ông tính? Cái gì thân nhân duyên ngắn? Ông muốn rửa lão nhân tôi chết sớm hay là rửa cháu gái tôi chết sớm?” Rồi lập tức đuổi lão khỏi nhà.

Hiện tại nàng đã hiểu được cái gì là số mệnh kỳ lạ, thân nhân duyên ngắn, xem lại chính mình hiện tại, vừa bệnh vừa đau, có lẽ đây chính là chịu khổ? Có điều đem so với Phùng Ngũ Nương thì mình vẫn là đóa hoa của tổ quốc, chưa bao giờ phải chịu khổ sở cực nhọc gì.

Tiểu Cúc vừa dứt thuốc cho nàng, vừa nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Lục Chỉ Nguyên: “Ngũ Nương, sao muội lại cảm thấy tỷ hình như không giống với trước kia, dường như không phải Ngũ Nương, cảm giác như một người khác có bộ dạng giống với Ngũ Nương thôi, nhưng mà tốt hơn.”

Lục Chỉ Nguyên chỉ mỉm cười, không trả lời.

Trong mộng nàng đã nhìn thấy bộ dáng Phùng Ngũ Nương phản chiếu qua gương, khi không còn khóc, có điều mặt mày lộ ra một loại phong tình diêm dúa lắng lơ, đại khái là do tiềm ẩn từ Giang gia.

Hiện giờ Lục Chỉ Nguyên tóc chỉ buộc sơ hai bên, mặc quần áo cũ của Tiểu Cúc, dù chỉ là màu trắng nhưng cũng thanh tân động lòng người, hơn nữa cử chỉ phong thái của nàng, dù chỉ là một cái nhấc tay, một cái nhíu mày mỉm cười cũng đều mang khí chất ung dung tao nhã.

Hai người khí chất khác biệt rõ ràng, khó trách ngay cả Tiểu Cúc cũng đều nhìn ra.

Nhưng nghe Tiểu Cúc nói chính mình như một người khác, Lục Chỉ Nguyên trong lòng chợt động: “Tiểu Cúc, nếu muội đi đường mà gặp được ta, có thể nhận ra không?”

Tiểu Cúc nghĩ nghĩ: “Không nhất định, nếu không phải từ trước đến nay thân thiết với tỷ, muội cũng không chắc có thể khẳng định tỷ là Ngũ Nương.”

Lục Chỉ Nguyên cảm thấy mừng rỡ, nếu là thế, lo nghĩ lớn nhất trong lòng mình vậy là bỏ đi được rồi, nàng không muốn lại bị người ta quăng xuống sông một lần nữa.

Nhưng nếu muốn tồn tại trong cuộc sống này, tốt nhất bản thân mình vẫn phải có một thân phận mới được, nếu không sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện không hay. Nghĩ ngợi, tâm niệm vừa chuyển, đột nhiên nghĩ đến tiểu muội của Phùng Ngũ Nương, Phùng Thất Nương, trong lòng lập tức có chủ ý, ngẩng đầu nói với Tiểu Cúc: “Tiểu Cúc, về sau muội không thể gọi ta là Ngũ Nương.”

Tiểu Cúc ngẩn ngơ: “Không gọi Ngũ Nương vậy gọi là gì?”

Lục Chỉ Nguyên nghiêm nghị nói: “Hiện giờ Ngũ Nương đã chết, nếu muội còn muốn ta về sau còn mạng để sống, tuyệt đối không thể gọi như vậy. Ta nghĩ rồi, Thất Nương bị nước cuốn trôi, như vậy không ai biết là còn sống hay chết, vậy về sau gọi ta là Phùng Thất Nương.”

Tiểu Cúc hoàn toàn tỉnh ngộ: “Không tồi, ngày sau nếu có ai thấy tỷ bộ dáng giống với Ngũ Nương, mọi người cũng chỉ cho là chị em giống nhau thôi.”

Lục Chỉ Nguyên, bây giờ đã đổi thành Phùng Thất Nương, gật đầu nói: “Chẳng những là gọi như vậy ở trước mặt người khác, mà ngay cả khi không có ai cũng phải gọi thế, như vậy mới tạo thành thói quen, sau này không gọi nhầm.”

Tiểu Cúc gật đầu, sau đó nói: “Thất Nương, hiện giờ thân mình tỷ đã khá hơn, muối không thể ở lại chỗ này, về sau muốn tới gặp tỷ chỉ sợ cũng sẽ khó khăn, nơi này muối đã mua chút rau xanh, nồi niêu và lương khô, nếu tỷ không muốn ăn lương khô thì chịu khó một chút nấu đồ ăn.” Ở ngoài lán có vài đồ dùng nhà bếp đơn giản, cũng đủ để có thể dùng nấu ăn được.

Mấy ngày nay, Tiểu Cúc chính là dùng mấy thứ này nấu ăn cùng sắc thuốc cho Thất Nương.

“Đây còn có chút bạc, có thể giúp tỷ chút ít.” Tiểu Cúc lo lắng: “Thất Nương, nếu không cần..... tỷ vẫn là đừng để người ta trông thấy nhiều thì tốt hơn.”

Thất Nương gật gật đầu: “Ta biết. Bạc đem cho ta, vậy muối còn có đủ mà dùng không?”

“Muối đã giữ lại một chút rồi. Đúng rồi, nếu có việc tìm muối thì đến nhà của muối, tìm cha muối nhẩn lại. Cha cũng không biết chuyện muối cứu tỷ, cứ dùng tên là Thất Nương đi. Tỷ đã mấy lần giúp đỡ nhà muối, cứu tình mạng đệ đệ của muối, cha muối rất cảm kích tỷ đó.” Tiểu Cúc nói cho Thất Nương địa chỉ nhà mình rồi trở về Giang gia.

Tiểu Cúc đi rồi, Thất Nương bắt đầu nhớ lại sự cố phát sinh ngày đó.

Nàng nhớ rõ các nàng ba người rời khỏi quán cà phê, sau khi ra đường rồi, Hồ Dung chợt nhớ ra quần áo mình mới mua đã bỏ quên trong quán, bèn quay trở lại tìm. Nàng cùng Manh Manh đứng trên vỉa hè ngay bên đường vừa chờ vừa tán gẫu.

Nàng còn nhớ rõ lúc ấy nàng đối diện Manh Manh đem vấn đề giáo dục của mình ra nghiêm chỉnh thanh minh: “Cậu xem tớ, hiện giờ không trở thành một mọt sách bốn mắt ngốc nghếch, cũng không biến thành một tiểu thư nhà giàu kiêu căng ương ngạnh, như vậy cũng đủ nói rằng phương pháp giáo dục của bọn họ đích thực rất thành công đấy chứ.” Đang nói, nàng chợt nhìn thấy một chiếc xe có rèm che không khổng chế được mà điên cuồng hướng các nàng vọt tới, không kịp nghĩ ngợi, tay nàng đẩy mạnh Lí Manh Manh... Sau đó, chỉ thấy người đầu đón, thân mình bay lên, rơi xuống bất tỉnh nhân sự không biết gì nữa.... Manh Manh không biết có sao không? Aizz, lo lắng mãi cũng bằng thừa, chính mình về sau vẫn còn chưa biết thế nào.

Thất Nương tại nơi hoang tàn vắng vẻ này ngày người mất mấy ngày, sau đó bắt đầu cảm thấy buồn bực.

Bản thân nàng cũng phát hiện rằng định lực của mình thật sự là kém đi quá nhiều, đặc biệt ngày đầu tiên khi mới tới đây, bộ dáng thất thố chỉ sợ ông nội ông ngoại cũng chưa từng gặp qua, rất muốn cùng hai người đấu pháp, cho tới bây giờ cũng chưa từng buồn chán khủng hoảng như vậy.

Tưởng tượng đến ông nội ông ngoại, trong lòng liền chua xót không thôi, còn có ba mẹ, bạn tri kỉ bạn tốt, về sau không còn có cơ hội trông thấy bọn họ, nghĩ vậy nước mắt rốt cuộc tràn mi trào ra.

Nhất thời nhịn không được, nàng mặc kệ, ôm đầu khóc lớn.

Trong lúc còn đang nức nở, nghe thấy ngoài tiếng khóc của chính mình còn có tiếng động khác, nàng cảnh giác nghiêng đầu nhìn ra thì thấy một con chó nhỏ không biết từ đâu chạy tới đang vui đùa ăn đồ ăn của nàng.

Nàng giận dữ: “Hiện giờ ngay cả một con chó cũng muốn khi dễ mình.” Vừa đứng dậy tiến lên định đuổi nó đi, con chó nhỏ chợt ngẩng đầu “Ô ô” hai tiếng, lại cúi đầu vào bát ăn tiếp, hiển nhiên là đang đói thê thảm, nàng cảm thấy tâm mềm nhũn, không tới quán nó nữa.

Nàng lại ngồi xuống chỗ cũ, một lát sau phát hiện dưới váy có gì rung rung, thì ra là con chó nhỏ kia ăn xong rồi, liền đến bên liếm chân nàng.

Xem nó hình như ăn còn chưa đủ no, nàng ngấm lại, đem một chút lương khô ra. Bên chân, con chó nhỏ ngửi thấy mùi đồ ăn liền đứng lên.

Thất Nương nhìn bộ dáng nó có vẻ như mới dứt sữa, nghĩ rằng nhất định chó mẹ đã xảy ra chuyện, không thì như thế nào để chó con đói một mình lê lét kiếm ăn, chỉ là thấy lạ rằng nó làm sao lại chạy đến được nơi hoang vắng không người như thế này.

Chú chó nhỏ được cho ăn không rời đi đâu nữa, theo nàng cùng ăn cùng ở.

Thất Nương nhân có nó cũng cảm thấy đỡ buồn, đỡ tịch mịch, ngày qua ngày lại cũng tốt hơn nhiều.

Cứ như vậy mấy ngày, một người một chó cũng có cảm tình.

Phía tây núi phía đối diện có một ngọn núi nhỏ khác, dưới chân núi có một cái đầm nhỏ, Thất Nương từ nhỏ đã ưa sạch sẽ, mỗi ngày đều phải đến đó tắm rửa một lần.

Từ khi có chú chó nhỏ, cũng muốn bắt nó đem đi tắm rửa, dù cho chính nó không muốn.

Nhìn đôi mắt nó to tròn sưng nước đáng thương nhìn Thất Nương, nàng cũng mặc kệ, tắm liền tắm, nếu nó giãy giụa quá liền uy hiếp, không tắm sẽ không có cơm ăn. Vài lần như vậy nó cũng đành thỏa hiệp.

Hôm nay, Thất Nương lại mang theo nó đến đầm nước kia tắm rửa.

Đường đến đầm phải ngang qua một con đường lớn, Thất Nương khi trở về thấy trên đường chật ních những xe cùng ngựa, giống như nhà giàu đi du lịch.

Thất Nương nhăn mặt nhíu mày, không nghĩ gặp phải chuyện thế này, chỉ đành ôm chó tránh trong rừng cạnh đó chờ người ta đi qua.

6. Quyển 1 - Chương 6

Thất Nương ôm chú chó nhỏ tránh trong rừng chờ đoàn người đi qua, bỗng nhiên phía trước một chiếc xe ngựa dừng lại, xe sau không thể tiến lên, lại không rõ nguyên nhân, những người phía sau đang định tiến lên hỏi, phía trước bỗng truyền đến một tiếng kêu thất kinh: “Không hay rồi, lão gia bị rắn cắn!”

Cả đoàn người xôn xao, mọi người xuống xe xuống ngựa tụ lại về phía xe ngựa kia, hỏi han:

“Lão gia có bị nặng lắm không? Rắn có độc không?”

“Rắn gì vậy? Có độc hay không?”

“Tại sao rắn lại ở trên xe? Lên từ lúc nào vậy?”

.....

Thất Nương đang muốn nhân lúc loạn xạ thế này mà đi qua, chợt nghe trong tiếng ồn ào một thanh âm sang sảng lo lắng nói: “Đại nhân, có lẽ là rắn độc, phải nhanh hút độc rắn ra, để ta.....”

Một âm thanh trầm thấp ngắt lời của hắn: “Không được, rắn này chưa biết là loại nào, vạn nhất là kịch độc chẳng phải hại cả người sao.”

Giọng nói sang sảng kia còn muốn nói gì nữa, nhưng lão gia của hắn không cho phép.

Có vẻ như vị lão gia này tâm địa không tồi.

Người nọ đành phải nói: “Nếu không, ta cưỡi ngựa đưa ngài vào thành tìm đại phu?”

Lão gia kia trầm ngâm nói: “Được, Giang Kiếm đi dẫn ngựa lại đây, ta cùng Thuận Phong đi trước.”

“Nếu ngài không muốn chết nhanh hơn thì đừng làm bừa.” Một giọng nói trong trẻo lọt vào tai mọi người. “Cưỡi ngựa chỉ làm cho độc phát nhanh hơn thôi.”

Vốn dĩ Thất Nương gặp những người này không một ai biết xử lý cấp cứu cho vị lão gia kia, nghĩ thầm rằng số ông may mắn, gặp được bản cô nương, xem ông lòng dạ không tệ, vậy thì cứu ông một lần đi, nghĩ vậy liền mở miệng ngăn trở.

Tất cả mọi thanh âm ồn ào đều tĩnh lặng lại, mọi người nhìn về phía sau, chỉ thấy một thiếu nữ thanh tú ôm một con chó nhỏ đứng ở giữa đường.

Một người cao lớn, lưng hùm vai gấu, mặt mày ngăm đen tầm hai bảy hai tám tuổi rẽ đám người đi ra, nhìn kỹ từ trên xuống dưới đánh giá Thất Nương. Cô gái này tuy y phục thô lậu, nhưng lời nói và khí độ lại tuyệt đối không giống thôn phụ nơi sơn dã.

Không khỏi cảm thấy có điểm khả nghi: rừng núi hoang dã, một nữ tử một thân một mình..... Nhưng lúc này đang trong tình huống nguy cấp, không thể suy nghĩ nhiều, hấn dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Thất Nương: “Cô nương có thể giải độc rắn?” Đúng là thanh âm sang sảng ban này.

Thất Nương gật đầu.

“Cô nương nắm chắc mấy phần?”

“Không nói mười phần, nhưng bảy, tám phần thì có thể.”

“Được, nếu cô nương cứu được đại nhân nhà ta, nhất định sẽ có đáp tạ hậu hĩnh.” Hấn tuy biết để một nữ tử lai lịch bất minh đến cứu đại nhân không khỏi có phần không ổn, nhưng lúc này cứu đại nhân quan trọng hơn, không quản được nhiều, cũng chỉ có thể đi từng bước, xem từng bước, tóm lại chính mình cẩn thận nhìn chăm chăm đề phòng cũng không sợ nàng ta giở trò gì được.

Trong xe ngựa có một nam tử mặc hoa phục đang nằm, nhìn qua tuổi trạc tứ tuần, tướng mạo tuy rằng tuần tú nhưng tóc đã ngã hoa râm. Dưới chân, ống quần cuộn lên để lộ miệng vết thương ngay bên dưới cẳng chân.

Thất Nương nói: “Tìm cho ta hai dải dây bằng vải, nước sạch, dao con đã hơ qua lửa cùng một nhánh cây khô lớn bằng kích cỡ vết thương lại đây.”

Thuận Phong còn sợ nàng là một cô nương, có nhiều cổ kị sẽ không tiện nhìn trực tiếp da thịt nam tử, nhưng thấy nàng thần sắc như thường, trong lòng lại cảm thấy nghi ngờ, nhưng vẫn quay đầu lại phân phó một người phụ nữ lớn tuổi gọi là Bùi Nương đi chuẩn bị các thứ, còn chính mình vẫn ở bên đại nhân một tắc không rời.

Thất Nương nói: “Đầu tiên phải buộc một dây vải ở phía trên vết thương nhằm trì hoãn nọc độc lan đi khắp cơ thể.” Vừa nói vừa đem mảnh vải buộc lại phía trên cách miệng vết thương chừng một tấc, lại buộc thêm cả bên dưới vết thương, là để chặn nọc độc khỏi chảy ngược theo tĩnh mạch hay bạch huyết, nhưng Thất Nương không dám buộc quá chặt, sợ ảnh hưởng đến sự cung cấp máu tới tứ chi, thời gian quá dài sẽ khiến bên chân bị thương dễ bị hoại tử, đôi khi lâm vào tình trạng nguy hiểm phải cắt bỏ, nàng vừa làm vừa giảng giải đơn giản cho mọi người nghe.

“Nếu buộc quá lâu, dễ khiến chân bị tắc mạch máu dẫn đến hoại tử, nếu phát hiện chân có biểu hiện tím tái sưng lên do tắc mạch máu, đem băng vải nới lỏng trong chốc lát, sau đó lại buộc lại.”

Thuận Phong nghe có chút không hiểu, nhưng thấy nàng nói được đạo lý rõ ràng, bản khoản lúc trước cũng bớt đi được vài phần.

Buộc chắc băng vải xong, Thất Nương dùng nước sạch rửa sạch sẽ xung quanh miệng vết thương, kiểm tra: “Còn may, miệng vết thương không lưu lại răng nọc bị gãy.”

Rồi nàng ngẩng đầu lên nói với Thuận Phong: “Việc kế tiếp ngươi làm.”

Thì ra việc tiếp theo là mở miệng vết thương bài trừ nọc độc. Thất Nương sợ máu, không dám làm.

“Rạch dao dọc theo vết răng rắn cắn, đem miệng vết thương mở ra.” Thất Nương đo một li chiều dài cùng bên trái bên phải, “Rạch một đường hình chữ thập trên da, không rạch quá sâu.”

Đem miệng vết thương mở ra, Thất Nương hướng dẫn Thuận Phong dùng hai tay ấn dọc theo hướng vết thương ép nọc độc ra ngoài, quả nhiên từ miệng vết thương chảy ra máu lẫn nọc độc màu tím tái hôi tanh.

“Làm như vậy chừng hai khắc (1 khắc = 15 phút), ít nhất phải cho đến khi máu chảy ra có màu đỏ tươi mới thôi.” Bên cạnh có một thiếu niên trẻ tuổi nóng nảy lập tức kêu lên: “Cái gì, còn phải ép lâu như vậy? Ta hút ra không được sao?” Bất gặp lão gia trừng mắt cảnh cáo, hắn lập tức ngậm miệng lại.

Thất Nương mỉm cười: “Nếu như miệng người bị thương hay xây sát gì đó thì sao? Cho nên không được làm như vậy.”

Thuận Phong lập tức nói: “Miệng ta không bị gì, để ta hút nọc đi.”

Thiếu niên trẻ tuổi còn muốn tranh, Thuận Phong quát: “Giang Kiếm, cầm miệng.” Lại hạ giọng nói: “Cô nương, để ta.”

Lúc này, Lưu lão gia nhìn đau mở miệng: “Có thể nguy hiểm.” Thất Nương nói nếu cẩn thận cũng không sao, ông ta mới không ngăn cản nữa.

Nàng lại sai người đem nước sạch đến, dạy hắn cách hút nọc độc xong nước miếng phải nhổ hết ra, súc lại miệng bằng nước sạch, lặp lại nhiều lần, cho đến khi máu trở lại sắc hồng tươi mới thôi.

Làm xong, tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thất Nương nói: “Còn có một việc cuối cùng, đem nhánh cây khô châm lửa đốt miệng vết thương, hơn nữa phải đốt cho đến khi da thịt tại miệng vết thương biến thành màu trắng mới thôi.”

Một tiểu nha đầu đứng phía sau Bùi Nương, ước chừng mười hai tuổi, thấy cảnh cấp cứu này sắc mặt đã trở nên tái nhợt, lại còn nghe được còn phải dùng lửa đốt miệng vết thương, mọi người đã sắp té xỉu, khẽ nói: “Lão gia nhất định sẽ rất đau.”

Thuận Phong cũng mở miệng hỏi thay nghi hoặc của mọi người: “Nọc độc không phải đã hút hết ra rồi sao?”

Thất Nương giải thích: “Làm như vậy mới có thể tiêu trừ protein của nọc rắn tại miệng vết thương. Protein trong nọc rắn nếu còn dư sẽ ức chế tiểu cầu kết lại, có thể gây ra hiện tượng máu đông làm tắc động mạch.” Thấy mọi người có vẻ không hiểu gì, nàng đành đơn giản nói trắng ra: “Rắn cắn nhất định sẽ lưu lại một chút nọc không thể tiêu trừ được ở miệng vết thương, nếu không đốt để tiêu trừ, về sau tất sẽ có di chứng, nếu nghiêm trọng có thể gây ra bại liệt.”

Một nam tử vóc dáng nhỏ con trong đám người lên tiếng: “Khó trách, cha vợ ta khi bị rắn cắn rõ ràng đã giải độc rồi, cuối cùng vẫn nằm liệt, thì ra là do vậy.”

Lưu lão gia không đợi mọi người ý kiến gì, mở miệng: “Thuận Phong, người làm đi, ta chịu được.”

Thuận Phong châm lửa dí vào miệng vết thương, Lưu lão gia cắn chặt răng không kêu một tiếng, Thất Nương cũng giống như mọi người, quay đầu không dám nhìn.

Làm xong, Thuận Phong đầu đã đổ đầy mồ hôi.

Thất Nương lại dặn Lưu lão gia uống nhiều nước trà..vv...

“Tốt lắm, hiện tại đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần vào thành tìm đại phu là ổn.”

Bùi Nương mừng rỡ: “A di đà phật, ông trời phù hộ.” Bà tiến lên nắm chặt tay Thất Nương, thành tâm nói: “Bà lão ta đây không có gì để tạ ơn người được, chỉ có nghề may vá, cô nương nếu không chê, ta sẽ may hai bộ xiêm y tặng cho cô, xin hỏi nhà cô ở đâu? Làm xong ta sẽ đưa đến cho cô nương.”

Tiểu nha đầu kia cũng gật đầu lia lịa: “Song My cũng đến hỗ trợ, nhất định phải đáp tạ cô nương.”

Mọi người còn lại cũng xông về phía trước, chen chúc tiến đến không ngừng cảm tạ khiến Thất Nương kinh ngạc, xem chừng vị lão gia này rất được lòng người.

Thuận Phong chen vào nói: “Đại nhân còn phải dùng thuốc, mọi người yên lặng chút. Cô nương y thuật tốt, không bằng chúng ta cùng vào thành, ở trên đường có gì giúp đỡ chiếu cố lão gia nhà ta một chút, về sau nhất định tạ ơn cô nương thật hậu.”

Bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng hét chói tai, là Song My. Thất Nương quay đầu lại liền thấy Song My ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt mở to hoảng sợ nhìn chó con. Con chó nhỏ mặt hung dữ, bốn chân trụ tại chỗ, răng nanh trắng nhe ra hướng Song My gầm gừ, tựa hồ như tất cả lông mao trên người nó đều dựng đứng, ngay cả Thất Nương cũng chưa từng thấy nó hung dữ như vậy.

Thất Nương tò mò hỏi: “Song My, người làm gì nó vậy?”

Song My ủy khuất nói: “Ta chỉ là muốn ôm nó một cái mà thôi.”

Bùi Nương từ trên xe ngựa nhìn ra: “Nha đầu, có chuyện gì thế?”

Song My đáp lời: “Không có gì, bị con chó nhỏ dọa một chút thôi.”

“Mày cứ hung dữ như vậy, coi chừng sau này ta sẽ không cho mày đi theo nữa.” Thất Nương ôm bụng cười, “Còn không mau đến đây.” Chó con lúc này mới bước đi, chui vào lòng Thất Nương, thu hồi vẻ hung dữ ngoan ngoãn nằm yên trong ngực nàng.

Song My hâm mộ: “Nó thật nghe lời cô.”

Thuận Phong đứng bên cạnh suy nghĩ, không nói gì.

Bùi Nương lại ở phía sau kêu lên: “Song My, đừng nghịch chó nữa, còn không nhanh lên xe!”

Thuận Phong đưa Thất Nương cùng vào thành, Thất Nương vốn định từ chối, nhưng mấy ngày trên núi quả thực rất nhàn rồi nhàm chán, nghĩ thầm rằng vị lão gia này tính tình không tồi, ta nếu có ân với ông ta, vạn nhất ta có việc ông ta nhất định không mặc kệ, vì thế gật đầu đáp ứng, cùng lên xe ngựa của Lưu lão gia.

Xe ngựa chuyển bánh, Thất Nương ôm chó con ngồi cạnh Thuận Phong, tay vô thức vuốt ve chú cún, vuốt qua vuốt lại, con cún xem chừng rất thoải mái, đôi mắt nhanh chóng nhắm lại lim dim.

Thuận Phong nhìn chằm chằm con chó nhỏ, làm bộ lơ đãng hỏi: “Cô nương từ đâu có nó?”

Thất Nương ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này mới hiểu ý: “Người nói chính là nó? Nó đói bụng đi kiếm ăn, không ngờ lạc đến nhà ta.”

Thuận Phong lúc này mới từ từ nói: “Cô nương chẳng lẽ thật sự nghĩ nó là một con chó nhỏ bình thường?” Hắn ngừng lại một chút, “Nếu ta không nhìn lầm, nó hẳn là sói lai với chó nhà sinh ra?”

Chó lai sói? Thất Nương ngẩn ngơ, cúi đầu cẩn thận nhìn kỹ, nhưng nhìn thế nào cũng vẫn thấy chỉ là một con chó nhỏ bình thường có bộ lông màu cát mà thôi.

Nàng đem con cún giơ lên, quay trái quay phải xem xét cũng không thấy gì đặc biệt: “Chẳng nhìn ra có gì khác cả.” Chú chó con bực bội kêu lên hai tiếng, cố gắng thoát khỏi tay nàng chui lại vào lồng ngực.

Thuận Phong quan sát Thất Nương cùng con chó nhỏ, lại nói: “Hơn nữa, tám chín phần nó là nòi sa lang.”

“Sa lang?” Sa lang là một loại sói sao?

Thuận Phong cùng Lưu lão gia ánh mắt ngầm trao đổi: “Người trong thiên hạ có ai không biết da lông sa lang ngàn vàng khó đổi, cô nương chẳng lẽ không biết?”

Thất Nương đáp: “Ta một nữ tử khuê các làm sao có thể biết nhiều chuyện thiên hạ?”

Lúc này Lưu lão gia chậm rãi mở miệng: “Ở biên cương, nơi ranh giới giữa sa mạc và thảo nguyên có một vùng băng lạnh, gọi là sa châu.

Nơi đó dày đặc mây mù tụ tập, quanh năm suốt tháng đều khó thấy mặt trời, cho nên khí hậu băng giá lạnh lẽo, thiên nhiên khắc nghiệt.

Nơi này sinh trưởng một loài sói, so với sói ở các nơi khác mạnh mẽ hung hãn gấp bội, thậm chí có thể so được với loài hổ báo hung mãnh, sói nơi đó gọi là sa lang. Sa lang khi còn nhỏ có bộ lông màu xám, sau khi trưởng thành chuyển thành màu bạc, vô cùng xinh đẹp, hơn nữa lông của nó lại mềm mại và giữ ấm rất tốt, cho nên rất được các nhà giàu quý tộc ưa thích, nhưng loài sói này rất khó săn được, cho nên hiện tại có thể nói nó là vô giá, ngàn vàng khó mua.”

Thất Nương nghe kể, nhú mày: “Hổ không có ý hại người, người lại cố tình hại hổ.” Nàng lại ngạc nhiên: “Nếu nó sinh trưởng tại nơi xa xôi như vậy, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, sinh sản tại nơi này? Thuận Phong đại ca, người chắc đã đoán nhầm rồi.”

Thuận Phong không phản ứng gì, tiếp tục nói: “Bởi vì sinh trưởng trong hoàn cảnh khắc nghiệt, nó có sự cảnh giác rất mạnh mẽ, sói con ngoại trừ mẹ nó ra, ngay cả đối với sói bố cũng là dùng răng nanh để đề phòng đối phó.”

Vừa rồi nhìn thấy bộ dáng hung dữ của nó đối với Song Mỹ, ta mới nghĩ đến nguồn gốc của nó, lại thấy bộ lông của nó không phải thuần màu xám cho nên mới đoán rằng nó là lai tạp sinh ra.” Rồi bỗng nhiên đột ngột hỏi: “Cô nương cho rằng ta nói đúng không?”

Thất Nương đang nghe đến nhập thần, chợt nghe hắc hắc như vậy, cười nói: “Người hỏi ta thật vô ích, ta đâu phải thợ săn?” Trong lòng bỗng dưng lại hi vọng con cún nhỏ này đúng là do sa lang sinh ra.

Tâm tư của Thất Nương không phải tham lam bộ da của nó, mà là nghĩ đến bản thân mình vốn yếu ớt trôi gà không chặt, nếu có thể có một con chó săn như vậy, sau này huấn luyện nó thật tốt, còn ai có thể khi dễ mình được?

“Cô nương còn muốn nói gì không? Nếu cô nương là người bình thường, làm sao có thể có được sa lang quý như vậy? Người tốt cuộc là do ai phái tới?”

Thuận Phong âm thanh lạnh lùng, lời cuối cùng đã không còn chút khách khí.

7. Quyển 1 - Chương 7

Thất Nương lúc này mới giật mình, thì ra bọn họ nghi ngờ mình cứu người là có mục đích.

Cho xin, nàng không hại người, mọi người xung quanh còn phải cảm tạ nàng, hiện giờ khó có lúc nàng làm người tốt ra tay cứu người, ngược lại người ta còn nghi ngờ nàng có mục đích xấu, tình cảnh này khiến nàng dở khóc dở cười, quả nhiên người tốt khó làm.

Con chó nhỏ cũng như cảm giác được tình thế không tốt, lông mao dựng đứng hết cả lên, giương giương mắt hung dữ nhìn hắc.

Thất Nương phát hiện ra sự bất an của nó, có lẽ nó thực sự là nòi giống sa lang chẳng?

Thất Nương suy nghĩ thay đổi nhanh chóng, trong đầu đã có chủ ý, nàng bày ra vẻ mặt ngạc nhiên sững sờ không thể tin nổi: “Người có ý tứ gì?” Trong lòng nghĩ mình hiện tại chịu ủy khuất càng nhiều, chịu thua thiệt càng nhiều, tương lai..... Lợi ích đương nhiên cũng sẽ theo đó mà tăng..... Đây là một trong những điều được ghi trong sổ tay giáo dục của Đỗ lão nhân nhà nàng: có tiềm lực đầu tư càng nhiều càng tốt.

“Có ý tứ gì cô nương chẳng lẽ còn không hiểu? Cô nương tốt cuộc là ai phái tới tiếp cận đại nhân nhà ta? Chỉ cần nói ra người đã sai khiến, tại hạ sẽ không làm khó cô.”

Thất Nương sắc mặt khó coi, sau một lúc lâu mới nói: “Thì ra các người đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy, a, không đúng..... Nếu vừa rồi làm không tốt các người có lẽ còn cho rằng vừa nãy trên xe có rắn cũng là do Phùng Thất Nương ta bày ra, như thế nào lại coi ta là ân nhân cứu mạng chứ?” Nàng đoán cũng không chệch bao nhiêu, Thuận Phong đúng là suy nghĩ như vậy.

Lưu lão gia không nói một lời, mà Thuận Phong lại cười lạnh không thôi: “Là lão thất phu Tô Văn phải không? Đại nhân đã từ quan thoái vị, hắc đúng như ý nguyện đã ngồi trên ngôi vị Thừa tướng, còn muốn như thế nào nữa? Chẳng lẽ còn muốn mạng của đại nhân nữa hay sao?”

Thất Nương hơi hoảng, hóa ra vị Lưu lão gia này là Thừa tướng vừa mới từ quan về quy ẩn, xem ra giờ đang là lúc bọn họ đang trên đường hồi hương.

Thất Nương làm bộ ngẩn ngơ: “Cái gì? Ngài là Lưu thừa tướng mới từ quan?” Trên mặt vẻ tức giận dần nhạt đi, “Xem ra Thừa tướng đại nhân hiểu lầm Thất Nương”, nàng thở dài, “Thất Nương chỉ là một nữ tử số khổ, nếu có tâm địa hại đại nhân thì còn vì cái gì mà giải độc giúp ngài chứ?”

Nàng không đợi Thuận Phong mở miệng, lại tiếp tục nói tiếp: “Có lẽ trong mắt các vị, hành vi cử chỉ của Thất Nương không giống như các nữ nhân bình thường, nhưng Thất Nương từng nghe có câu rằng: muốn có tóc có ai muốn làm kẻ trọc đầu, người nói ta một nữ tử tại sao chỉ có một mình lui tới ở nơi rừng hoang núi vắng, đó là vì tiểu nữ có nhà nhưng không thể về, chỉ có thể trú tạm trên núi sống qua ngày.....” Đang nói tới đó thì phía ngoài, xa phu kêu lên: “Lão gia, đã đến dịch quán!” Nguyên lai không ai để ý rằng đã vào thành.

Thuận Phong nghe Thất Nương nói cảm thấy bán tín bán nghi, hấn xuống xe, phân phó Giang Kiếm: “Chuẩn bị một gian phòng nghỉ cho Phùng cô nương nghỉ ngơi, nếu lão gia không phân phó tất cả không ai được phép quấy rầy.” Rồi mặt không chút thay đổi, quay qua Thất Nương nói: “Phùng cô nương, xin lỗi, chờ đại nhân đi khám lại vết thương, thỉnh cô nương tạm thời nghỉ lại đây.”

Đám người Giang Kiếm thấy hấn sắc mặt khác thường, vừa mở miệng đã đem Thất Nương giam lỏng, không khỏi ngạc nhiên, nhưng ai cũng không dám hỏi nhiều.

Giang Kiếm y lệnh đưa Thất Nương đến một gian phòng, áy náy: “Phùng cô nương, thực đắc tội.” Nói vậy nhưng thực ra hấn rất khách khí lễ độ.

Thất Nương cười khổ, mình lạc tới thế giới này ngay cả nơi ở cũng chưa có một nơi ổn định, ai ngờ hôm nay ngược lại nhân họa đắc phúc, “ngục giam” này so với “nhà” của nàng còn xa hoa hơn.

Nàng nhìn căn phòng đánh giá, căn phòng ngủ đơn giản nhưng không mất đi vẻ u nhã, hiển nhiên là phòng loại hảo hạng của dịch quán.

Nàng không nghĩ rằng Thuận Phong lại cấp cho mình đãi ngộ loại này, kẻ cao to kia đối với chính mình không có nửa điểm cảm tình, đối với giải thích của mình thì nghi hoặc không tin.

Bất quá hấn làm việc thật không giống vẻ ngoài hào sảng của hấn, chính là quá đổi cẩn thận, tuy mình có điểm đáng ngờ nhưng chưa rõ nguyên do mà đã phán một người có tội, thực quá vô đoán! Bất quá chính mình cuối cùng vẫn có thể ăn ngon ngủ ngon.

Nàng đem chú chó nhỏ giơ lên, bốn mắt nhìn nhau: “Cũng không biết hấn nói đúng không nữa. Sa lang..... Ách..... Vậy từ sau gọi mày là Sa lang đi, Sa lang, Sa lang, tên này mày có thích không?”

Thừa tướng tiền nhiệm Lưu Trường Khanh vừa mới uống xong thuốc, thầy thuốc liền nói về bội phục: “Vị nào giúp đại nhân cấp cứu xử lý thật là tốt, đây là rắn cạp nong độc tính rất mạnh, nếu khôn phải vị ấy xử lý đúng lúc, đại nhân đến được đây mới chữa chỉ sợ đã không còn kịp.”

Nghe thầy thuốc khen ngợi như vậy, Thuận Phong cảm thấy ngoài dự liệu: “Ý của ông là đại nhân nhà ta sẽ không chịu di chứng gì phải không?”

Thầy thuốc cười nói: “Ta chưa từng gặp qua thủ pháp cứu người như vậy, vị này giúp đại nhân giải độc vô cùng chu đáo sạch sẽ, chính lão phu cũng không thể làm được đến như vậy. Giờ đại nhân chỉ cần đến đúng giờ uống thuốc, miệng vết thương cũng nhớ rõ đúng hạn đổi thuốc đắp, qua vài ngày là tốt rồi. Vị ấy rốt cuộc là ai? Lão phu thực rất muốn đến thỉnh giáo.”

Thuận Phong trong lòng xấu hổ mơ hồ nói: “Là một người thợ săn đi ngang qua thôi, đã đi mất rồi.”

Sai người tiễn thầy thuốc xong, Lưu Trường Khanh hướng Thuận Phong nói: “Có lẽ chúng ta thật đúng đã hiểu lầm người ta, Lưu mỗ ta cũng không thể lấy oán trả ơn, người sai người của chúng ta ở Bạch Lang thành điều tra về Phùng Thất Nương, đúng rồi, còn sai người đến nơi chúng ta gặp được nàng thăm dò, xem có đúng trên núi có dấu vết người ở hay không?”

“Dạ. Nếu là chúng ta hiểu nhầm Phùng cô nương, tiểu nhân sẽ tự mình hướng Phùng cô nương thỉnh tội.” Thuận Phong nói chắc như đinh đóng cột.

Đến thời điểm cơm chiều, Thuận Phong dẫn một người đến gặp Lưu Trường Khanh.

Người nọ đi rồi Thuận Phong nói: “Tiểu thiếp Giang Vạn Khoảnh muốn theo Hạ công tử cùng bỏ trốn là việc mọi người đều biết, Phùng Thất Nương là muội muội tiểu thiếp Giang Vạn Khoảnh, trước đây cũng ở Bạch Lang thành, sau theo người nhà chuyển về nông thôn.” Phùng gia sau đó gặp thủy tai, lại bị quản gia Giang gia cố ý giấu giếm nên trong thành đến nay không ai biết việc này.

Lưu Trường Khanh nhíu mày: “Một nữ tử ngay cả tâm ý người trong lòng mình cũng không biết rõ mà vẫn muốn cùng hấn bỏ trốn?”

“Người của ta lúc ấy cũng ở đương trường, hấn nói lúc ấy tình huống thật sự có chút không ổn, sau lại nghe tiểu nhị tại hiệu buôn Thước Hương lâu của ta nói lại, rằng Hạ công tử cùng Giang Vạn Khoảnh một lần có hiềm khích tại Thước Hương lâu, thiếu chút nữa thì đánh nhau, dường như là do Giang Vạn Khoảnh buông lời bất nhã làm nhục muội muội Hạ công tử.”

Lưu Trường Khanh hiểu rõ: “Nhất định là vì Lan Nhị nhà hấn. Lan Thuyền duy nhất đối với muội muội cùng cha mẹ sinh ra này yêu quý như trân bảo,” lại có chút kinh ngạc, “Nhưng Lan Thuyền sẽ vì việc nhỏ này mà hại người khác mất đi tính mạng sao?”

Thuận Phong không chấp nhận: “Đại nhân gia giáo nghiêm minh, thuộc hạ đều sẽ không làm loạn bên ngoài, nhưng các đệ tử thế gia luôn cậy thân phận cao quý hầu như chẳng coi ai ra gì, rất khó nói.”

Lưu Trường Khanh lắc đầu: “Lan Thuyền không phải người như thế, có lẽ có hiểu lầm gì đó không chừng.”

Thuận Phong nói: “Điều này khó biết được, nhưng có phải hay không Phùng Thất Nương bởi tỷ tỷ xảy ra chuyện nên mới đến Bạch Lang thành? Nếu đúng như vậy cũng khó trách nàng không dám vào thành.”

Thất Nương bị nhốt trong phòng nhằm chán bèn nghĩ biện pháp nói chuyện với Giang Kiếm, ngay từ đầu hấn đã được Thuận Phong giao phó, còn không dám để ý tới nàng? Sau nàng nhắc đến tên Lưu Trường Khanh dụ hấn, quả nhiên liền mắc bẫy. Hấn hai mắt tỏa sáng, chính mình đứng lên thao thao bất tuyệt nói về Lưu Trường Khanh con người và cuộc đời từ đầu tới cuối thao thao bất tuyệt, bất kể nàng muốn nghe hay không muốn nghe đều tuôn ra hết.

Nguyên lai vị Thừa tướng tiền nhiệm này, gia tộc lịch đại kinh thương cơ nghiệp rộng khắp cả nước, không ai ngờ hấn lại theo quan nghiệp thi đỗ trạng nguyên, lại là trạng nguyên do chính hoàng đế khâm điểm trên Kim Long điện, cả gia tộc vì hấn mà rạng rỡ quang vinh, niềm tự hào này cho dù có bao nhiêu tiền tài cũng không mua được, vì thế không tiếc tài lực gia tộc đều dồn hết làm hậu thuẫn, do đó hấn một đường thuận lợi thăng lên tới tận chức Thừa tướng.

Năm năm liền quốc khố trống rỗng vì nạn hồng thủy, Lưu gia gia tài cơ hồ tan hết vì Lưu Trường Khanh đem hầu như gần hết gia tài quyên vào quốc khố ứng cứu thiên tai. Đương nhiên lần này cứu tế hấn cũng thu được hảo cảm cùng tiếng tốt khắp nơi, vô luận là dân chúng hay văn nhân đều hết lòng khen ngợi.

Giang Kiếm ngữ khí bỗng nhiên thay đổi: “Đáng hận chính là Tô Văn lão gia hỏa kia, nếu không phải hấn hại đại nhân, nếu không đại nhân nhà ta làm sao lại phải từ quan quy ẩn!”

Thất Nương để ý thấy hấn cũng giống với Thuận Phong, vừa nói đến Tô Văn liền nghiêng răng nghiêng lợi, bèn cố ý hỏi: “Vị Tân thừa tướng này không tốt sao? Nhưng tại sao ta nghe bên ngoài danh tiếng ông ta hình như cũng không tệ lắm.

Giang Kiếm nổi giận: “Hấn có gì mà tốt? Cũng chỉ là mua danh chuộc tiếng giả trang nhân nghĩa mà thôi. Nếu không phải hấn hại đại nhân, con gái hấn lại là quý phi cạnh hoàng thượng, chức Thừa tướng làm sao vào tay hấn được?”

Thất Nương nghe đến đó đã đoán được việc này chính là quan hệ tranh đấu giữa các đảng phái trong triều đình, nhưng nàng lại cảm thấy hứng thú với một sự kiện khác: “Người nói đại nhân chỉ lấy có một vị phu nhân?”

Vị Lưu thừa tướng tiền nhiệm này tuy rằng quyền cao chức trọng nhưng đã quá nửa đời lại chỉ lấy duy nhất một người, phu nhân sau khi qua đời chưa sinh được đứa con nào, nhưng ông ta thà rằng chọn từ họ hàng trong gia tộc ra một người làm con thừa tự trên danh nghĩa cũng không chịu lấy thêm người khác.

Giang Kiếm thở dài: “Đại nhân nhà chúng ta đối với phu nhân tình cảm thâm thiết, ngay cả tiểu thiếp cũng không lấy đến một người, đáng tiếc cho phu nhân, tuổi còn trẻ đã bạc mệnh qua đời, đại nhân cũng thực đáng thương, khi ấy mới ba mươi nhưng tóc đã bạc mất quá nửa mái đầu.” Vị Lưu đại nhân này, nếu vậy thì đúng là một người có tình, ngẫm xem đừng nói thời đại này người ta có thể lấy ba vợ bốn nàng hầu, ngay cả ở hiện đại, pháp luật quy định một vợ một chồng, đàn ông nếu có quyền lực tiền tài liền nuôi bồ nhí bên ngoài, có thể có mấy người có thể chân chính nắm tay nhau sống chung thủy cả đời?

Thất Nương cảm khái:

“Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”*

(Đã qua bể thẳm khôn còn nước,

Ngoài chốn non Vu chẳng có mây)

Chợt nghe được có người đọc theo, Thất Nương quay đầu lại, vừa thấy Lưu Trường Khanh, Thuận Phong theo sau, Bùi nương bưng trà đứng ở cửa.

Lưu Trường Khanh trong mắt lóe lên quang mang kỳ lạ, miệng ngâm lại câu thơ kia:

“Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”

Thất Nương ngẩn ra, vội vàng đứng dậy đón chào.

Thuận Phong kêu lên hai tiếng “Đại nhân”, Lưu Trường Khanh mới bừng tỉnh, bước tới: “Cô nương thực xuất sắc, nhiều năm rồi cũng chỉ có câu này mới có thể nói lên tâm tình của ta.”

Thất Nương mỉm cười: “Đại nhân nhầm rồi, đây là thơ của người khác, ta chỉ tình cờ biết được mà thôi.”

*“Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”*

(Đã qua bể thẳm khôn còn nước,

Ngoài chốn non Vu chẳng có mây)

Tác giả: Nguyên Chấn

Vợ trước của Chấn là con gái Kinh triệu doãn họ Vi, tên Huệ Tùng. Khi Huệ Tùng chết, Chấn làm thơ khóc, có câu rằng:

Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân”*

(Đã qua bể thẳm khôn còn nước,

Ngoài chốn non Vu chẳng có mây)

Lời thơ bóng bẩy nhưng ý tứ rất chân thành – Chấn ví vợ mình như nước bể thẳm, mây non Vu, đã chung sống với nhau rồi thì trong thiên hạ khó có được người đàn bà nào có thể thay thế.

8. Quyển 1 - Chương 8

Thất Nương nói: “Đó là một người có tình có nghĩa, phu nhân của ông ta xinh đẹp hiền tuệ, đáng tiếc sớm mất khi mới hai mươi bảy tuổi, ông ta cùng phu nhân phu phụ thâm tình, về sau không lấy người nào khác nữa.” Nàng thuận miệng nói thêm điển cố.

Lưu Trường Khanh nghe chạm đến tâm sự trong lòng cảm thấy ảm đạm, lại nói: “Không biết người này là ai? Có ở Bạch Lang thành không? Lão phu thực rất muốn kết giao.”

Một li đi một dặm, Thất Nương vội nói: “Người này đã không còn ở Bạch Lang thành nữa. Đại nhân tới tìm Thất Nương là có việc gì muốn hỏi? Ngài vẫn cho rằng Thất Nương là do người ta phải tới hại ngài sao?” Nàng đổi đề tài sang người ông ta.

Lúc này Thuận Phong mở miệng: “Là ta có chút nghi vấn muốn hỏi cô nương một chút, nếu trong lời nói có gì đặc tội xin cô nương tha thứ.”

Đã biết tỷ tỷ của Phùng cô nương là tiểu thiếp nhà họ Giang, chúng ta muốn hỏi cô nương trong ba năm này ở nơi nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ tuy rằng tra ra thân thế của nàng, nhưng Thất Nương nhìn thế nào cũng không giống một cô nương sinh ra trong nghèo khổ, Thuận Phong với chuyện này còn chút nghi hoặc nên nói thẳng vào vấn đề.

Thất Nương buồn bã: “Thuận Phong đại ca nếu hỏi như vậy, có phải đại nhân đã biết thân thế của ta?”

Thuận Phong gật đầu: “Chúng ta tra được rằng lán tranh trên núi phía tây do thợ săn tên Đào Sơn dựng lên, cũng tra ra con gái hắt là Tiểu Cúc bán mình vào Giang gia làm nha đầu...”

Thất Nương trong lòng đã có chuẩn bị, trên mặt lại hiện vẻ cả kinh: “Các người đi tìm Tiểu Cúc?”

Thuận Phong trấn an nàng: “Người yên tâm, chúng ta âm thầm đi tìm nàng, không có kinh động Giang gia, tình hình đại khái Tiểu Cúc cô nương đã nói hết, chỉ là không biết trong ba năm mất tích cô nương như thế nào?”

Thất nương khẽ cười khổ, kể rõ: “Ba năm trước đây nhà của ta bị lũ cuốn, ta may mắn được ân nhân cứu thoát khỏi nguy hiểm, ân nhân thấy ta không nhà để về liền giữ ta lại.

Trong ba năm, ta chỉ là một nữ nhân bình thường, người thấy ta có vài phần trí tuệ nên dạy ta rất nhiều thứ này nọ.. đọc sách, viết chữ, đánh cờ, vẽ tranh... Phương pháp chữa rắn cắn lần trước giúp đại nhân chính là do người dạy ta.”

Lưu Trường Khanh im lặng, không có ý cắt ngang lời nàng, Thất Nương nói tiếp: “Người còn tinh thông thuật tử vi, một tháng trước người nói rằng tỷ tỷ của ta sắp xảy ra chuyện, bảo ta trở về gặp nàng lần cuối cùng, không ngờ vẫn chậm một bước, đều là do Hạ Lan Thuyền... hừ, Hạ Lan Thuyền.....” Thất Nương thần sắc ảm đạm nghiêng răng nhớ kỹ tên Hạ Lan Thuyền.

Lưu Trường Khanh thấy nàng như thế liền khuyên nhủ: “Cô nương nén bi thương, ta từng làm thầy dạy của Hạ Lan Thuyền, người này không phải là tàn nhẫn độc ác, cô nương liệu có phải hiểu lầm gì chăng?”

Thất Nương biến sắc, lạnh lùng nói: “Hắn là đệ tử của đại nhân, đại nhân đương nhiên nói tốt cho hắn, tỷ tỷ của ta thì là ai chứ? Bất quá chỉ là một nữ tử số khổ không quyền vô thế mà thôi.

Đại nhân đừng cho rằng ta cái gì cũng không biết. Tỷ tỷ của ta tuy đối hắn có lòng ái mộ, nhưng nếu không phải hắn cố ý dụ dỗ, tỷ tỷ làm sao lại phải chịu kết cục như vậy, ngay cả chết cũng vẫn bị mắng chửi là dâm phụ.” Nàng nói, thanh âm nghẹn ngào, ánh mắt đỏ lên.

Ngày đó trong mộng, thấy hết tình cảnh của Ngũ Nương, nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vô cùng xúc động, Ngũ Nương đến chết tâm vẫn không hối hận khiến nàng lại càng thêm đau lòng. Nàng không phải Phùng Ngũ Nương, nhưng tương lai nếu có ngày gặp lại Hạ Lan Thuyền, nàng sẽ khiến hắn sống không yên thân.

“Ta mặc kệ hắn là cái gì Lãnh Ngọc công tử, ngày đó hắn đem cảm tình của tỷ tỷ khinh thường coi như bùn đất, một hồi thì cũng thôi, nhưng hắn dựa vào cái gì mà đùa bỡn cảm tình cùng tính mạng của nàng như vậy?” Dem lời Hạ Lan Thuyền đã nói cùng Ngũ Nương ở Phẩm Trà quán nói ra, nàng căm giận nói: “Đại nhân ngài nói đây là do tỷ tỷ của ta sai?”

Bùi nương nghe xong lắc đầu: “Việc này Hạ gia thiếu gia cũng thực quá mức, danh tiết nữ nhân cũng có thể lấy ra đùa sao? Nha đầu kia thực đáng thương.” Bà ôm lấy Thất Nương giúp nàng lau nước mắt.

Thuận Phong nói: “Cô nương tại sao biết rõ ràng mà kể lại như vậy?”

Thất Nương bình tâm lại: “Tiểu Cúc trước kia từng chịu ân huệ của tỷ tỷ, tỷ tỷ có tâm sự gì đều nói với nàng, chuyện của tỷ tỷ ta biết được đều nhờ nàng kể lại.”

Lúc này Lưu Trường Khanh sắc mặt cũng xấu đi: “Lan Thuyền tại sao lại làm ra chuyện bỉ ổi như vậy?”

Mà Thuận Phong đối với thế gia đệ tử cũng chẳng hề có hảo cảm không khỏi đối với Ngũ Nương có điểm thương tiếc: “Cô nương hiện giờ không ở nơi nào ổn định, hẳn là sẽ quay lại bên cạnh ân nhân?”

Thất Nương lắc đầu: “Lúc ta sắp đi, ân nhân nói với ta rằng duyên phận chúng ta đã hết, người còn có chuyện muốn đi làm nên sẽ không đợi ta trở về, hiện giờ tỷ tỷ cũng không còn nữa, Thất Nương đúng là đã không còn nhà để về..” Nói xong đôi mắt nàng đã lã chã nước mắt chực khóc.

Bùi nương đứng bên cạnh khuyên nhủ nàng: “Cô nương đừng thương tâm, cô nương tốt bụng đã cứu lão gia nhà ta, lão gia sẽ không mặc kệ cô nương...”

“Trước không nói Phùng cô nương cứu mạng lão phu, chỉ nói việc Lan Thuyền đã làm ta cũng không thể mặc kệ,” Lưu Trường Khanh trầm ngâm nói: “Cô nương sau này cũng không có khả năng ở tại Bạch Lang thành nữa, không bằng theo chúng ta đến Đan Phượng thành, lão phu cam đoan, chỉ cần có lão phu ở đó một ngày cũng sẽ không làm cô nương chịu nửa điểm ủy khuất.”

Thất Nương này giờ chờ chính là những lời này, nhưng nàng vẫn làm ra bộ dáng do dự suy nghĩ.

Bùi nương kéo tay nàng nói: “Cô gái ngoan, tỷ tỷ người chịu khổ nhiều như vậy cũng chỉ vì người, người phải sống tốt thì linh hồn trên trời của nàng mới yên lòng.

Lão gia chúng ta nhất ngôn cửu đỉnh, là người nói được làm được, người cứ yên tâm ở lại Lưu gia, sẽ không ai dám khi dễ người, nếu kẻ nào có cái gan đó, đừng nói lão gia trước thu thập hẳn, cho dù tương lai người gả ra ngoài cũng không ai dám bạc đãi người...”

Thất Nương trong lòng ấm áp, cảm thấy có chút ngưng ngừng: “Bùi nương nói vậy, Thất Nương không phải có ý đó.”

Bùi nương biết nàng da mặt mỏng biết thời thế cười nói: “Cô nương chính là đồng ý, ta đây đi chuẩn bị cho cô, nên mua nên chuẩn bị những gì ta sẽ làm tốt, lão gia ngài cũng không cần quan tâm.” Sự tình cứ như vậy quyết định.

Hạ nhân Lưu gia đối Thất Nương nhiệt tình mà lại có lễ, đem nàng đãi ngộ chu đáo, không để cho nàng làm một việc gì, Thất Nương nhàn rỗi chỉ có mỗi việc ngồi cùng Lưu Trường Khanh đang dưỡng thương bồi tiếp nói chuyện cùng chơi cờ.

Ngày hôm đó, sáng sớm nàng đã sang gặp Lưu Trường Khanh, đã thấy phòng ngoài một đồng giấy mờ hỗn loạn, tờ nào cũng đầy chữ. Nàng nhặt lên một tờ, chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ rồng bay phượng múa:

“Tặng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.”

Tờ nào cũng đều như vậy, khiến người ta có đôi chút kinh hãi.

Nàng hơi hoảng sợ, không để ý thân phận nam nữ khác biệt vội đi vào trong, nhìn thấy Lưu Trường Khanh nằm trên bàn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lại thấy Lưu Trường Khanh quần áo đơn bạc, bèn đắp cho ông ta một chiếc áo khoác rồi mới lui ra ngoài.

Lưu Trường Khanh mở mắt, ngơ ngác ngồi dậy, nhìn thấy những dòng chữ trên tờ giấy, mê mê tỉnh tỉnh nói: “Tiêm Nhi, nếu con chúng ta lúc trước giữ được, hiện giờ có lẽ cũng đã lớn như vậy. Ngày đó nàng nói nếu sinh con gái không nên xinh đẹp giống nàng, chỉ cần khỏe mạnh, không cần yên lặng giống nàng, tốt nhất giống ta trầm tĩnh bình ổn, khi ấy ta nói trên đời sao có người như vậy, vừa muốn hoạt bát lại vừa muốn trầm ổn, không mâu thuẫn nhau sao?...Tiêm Nhi... nàng ấy cũng thật giống như bộ dáng nàng nói, nàng ấy... có phải hay không là do nàng phất tới cứu ta không?”

Qua mấy ngày, Lưu Trường Khanh đối với nàng càng thêm yêu thích, sau cùng, rốt cuộc động tâm đem nàng nhận làm nghĩa nữ.

9. Quyển 1 - Chương 9

Thuận Phong đang chuẩn bị hành trang ngày mai quay về Đan Phượng thành, một người thanh niên khôi ngô cao lớn mang về phong trần mệt mỏi từ ngoài cửa bước thẳng vào, nhìn thấy Thuận Phong liền mở miệng kêu lên: “Thuận Phong quả nhiên là người!”

Thuận Phong quay đầu lại, kinh hãi: “Ngọc Hồ, sao lại là người?” Tay giơ ra ôm lấy người vừa tới.

“Nghe nói người về kinh, tại sao lại ở chỗ này?” Thuận Phong buông hân ra, đập đập hai tay người kia, “Ha ha, càng ngày càng mạnh mẽ rắn chắc.”

Người này tuy râu mọc đầy trên mặt nhưng lại có một đôi mắt dịu dàng, sâu thẳm khác thường.

Hân cười nói: “Mới quay về kinh đô chợt nghe nói chuyện của người và Lưu gia, khi đó còn tiếc rằng trong hai ngày không thể về gặp các người.”

Ai biết không quá mấy ngày, biên thành lại báo Nam Phổ tộc rục rịch không ngừng quấy nhiễu, tướng trấn thủ không đủ kinh nghiệm, cha ta e sợ sơ suất lệnh cho ta tức tốc quay trở về. Vừa vận qua ngang đây phải thay ngựa, ở ngoài chuồng ngựa thấy con Truy Phong của người liền đoán rằng người ở trong này.”

Thuận Phong nói: “Vậy người còn không mau qua gặp đại nhân đi. Đi, ta đưa người đi.” Nhớ lại điều gì chợt nghi hoặc hỏi: “Sao người lại phải thay ngựa? Còn có ngựa nào so được với Ô Tuyết của người chứ?”

Ngọc Hồ vừa đi vừa đáp: “Lần trước Ô Tuyết trên chiến trường trúng tên bị thương vẫn chưa lành, lần này về ta muốn nó dưỡng thương tốt cho nên không mang ra dùng được, phải cưỡi bằng chiến mã bình thường không vừa ý ta chút nào, lộ trình mới được nửa đã không chạy nổi nữa, cho nên mới dừng lại thay ngựa. Ta sợ địch quán chọn ngựa tùy tiện mới tự mình đến tàu ngựa chọn, mới nhìn đã thấy Truy Phong của người, đúng rồi, các người hình như phải đến Ngũ Khê thành mà? Tại sao vẫn còn ở đây?”

Thuận Phong kể chuyện Lưu Trường Khanh bị răn cấm, Ngọc Hồ nghe thấy bị dọa cho kinh hoảng: “Đại nhân không việc gì chứ?”

“Đã giải độc, hiện giờ không sao rồi.”

Thuận Phong mở cửa phòng Lưu Trường Khanh cười nói: “Đại nhân xem ta đưa ai tới đây!”

Văn Ngọc Hồ sải bước đến trước Lưu Trường Khanh: “Đại nhân.”

Lưu Trường Khanh đang xem thư, ngẩng đầu lên nhìn người vừa tới cười: “Ta đang tự hỏi tại sao bước chân của Thuận Phong lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thì ra là người.” Ông đặt thư xuống, ý bảo Văn Ngọc Hồ ngồi xuống nói chuyện, “Ta hiện giờ đã mất chức, các người về sau đừng gọi là đại nhân nữa.”

Thuận Phong nghiêm mặt nói: “Trong lòng ta, đại nhân vĩnh viễn là đại nhân, người khác nói thế nào Thuận Phong cũng mặc kệ.”

Văn Ngọc Hồ không ngồi liền hỏi thăm thương thế Lưu Trường Khanh, Thuận Phong lúc này mới đem việc đại nhân nhận Thất Nương làm nghĩa nữ kể ra.

Lưu Trường Khanh nói: “Đáng tiếc Bùi nương đã mang nàng đi mua sắm trang sức, nếu không người nhất định phải trông thấy cô con gái này của ta, không phải lão phu nói ngoa nhưng thiên kim tiểu thư nơi kinh đô cũng không có mấy ai được như nàng.”

Văn Ngọc Hồ nghe Lưu Trường Khanh ca ngợi như vậy cũng cảm thấy có chút tiếc nuối: “Có thể được đại nhân coi trọng như vậy, Nhị tiểu thư nhất định không phải tầm thường, chỉ là Ngọc Hồ quân vụ trong người không thể lưu lại lâu, lát nữa là phải đi Biên thành rồi.” Lưu Trường Khanh đã nhận một người khác làm con thừa tự cho nên người khác sẽ gọi Thất Nương là Nhị tiểu thư.

Thuận Phong nói: “Hay là thế này, người lấy Truy Phong của ta đi. Truy Phong của ta dù không bằng được Ô Tuyết của người nhưng so với ngựa khác vẫn tốt hơn nhiều.”

“Thế sao được, ta làm sao có thể lấy ngựa của người...”

Lưu Trường Khanh ngắt lời: “Người là vì nước vì dân, tâm ý của Thuận Phong người hãy nhận đi... Hơn nữa cũng không phải là lấy luôn không trả. Ta hiện giờ không giữ người lại được lâu, để tránh làm lỡ việc quân, người hãy đi lấy ngựa sớm đi biên thành đi.”

Văn Ngọc Hồ nghe lời, theo Thuận Phong đi lấy ngựa.

Hai người vừa đến hành lang chỗ gấp khúc, gặp một người đầy tớ của dịch quán báo có người đến tìm Lưu Trường Khanh.

Thuận Phong biết đó là người của hiệu buôn Lưu gia, quay lại nói với Ngọc Hồ: “Ngọc Hồ, thực không khéo, ta có việc phải đi rồi. Dù sao Truy Phong cũng nhận được người, tự người đi lấy ngựa vậy.” Văn Ngọc Hồ ứng lời, tự mình đến tàu ngựa.

Thất Nương thật ra không cảm thấy hứng thú gì với việc mua trang sức, ông ngoại nàng là chủ tịch Kinh Vận bách hóa, trang sức loại nào nàng còn không có? Cho nên thừa lúc Bùi nương chọn trang sức không chú ý nàng liền tìm đến nhà Tiểu Cúc hỏi thăm. Bởi vì sắp phải rời Bạch Lang thành, nàng đã để lại vài lời nhắn lại gửi Tiểu Cúc, nhưng Tiểu Cúc vẫn không có tin tức gì.

Ngày mai Lưu gia lên đường đến Đan Phượng thành, nếu giờ không gặp được sau này cũng không có cơ hội gặp lại. Thất Nương muốn nhân cơ hội này nói lời cảm ơn với Tiểu Cúc tốt bụng đã nhiều lần trợ giúp mình, thật không ngờ không gặp được cũng không có tin tức gì, nàng đành lưu lại lời từ biệt rồi thất vọng trở về dịch quán.

Thất Nương trở về tâm tình không tốt lắm, chợt nhìn thấy phía xa thấy tàu ngựa bên kia có người đang dắt một con ngựa.

Nàng nhận ra đó là Truy Phong, là ngựa của Thuận Phong, suy nghĩ đầu tiên của nàng là – trộm ngựa! Nàng không nhận lầm, con ngựa kia phía trên mắt phải có một vòng hoa văn, trước nàng nhìn cảm thấy nó bộ dạng thật giống như một con cún.

Nếu hiện tại đi gọi người chỉ sợ sẽ không kịp, tên trộm kia sẽ chạy mất.

Nàng đặt Sa Lang xuống, nhẹ chân chạy qua chỗ hành lang gấp khúc, thuận tay cầm lấy một cây gậy không biết ai tình cờ đặt ở đó, khe khẽ tiến đến phía sau người nọ, đánh xuống...

Văn Ngọc Hồ ngay từ đầu đã biết có người phía sau mình, vốn tưởng rằng đó là người của dịch quán nên không để ý lắm, lại bỗng nhiên nghe được tiếng gió, biết có người đánh lén, hấn nghiêng người tránh thoát một cơn, hét lớn một tiếng: “Ai?” Tay trái phản công đoạt lấy cây gậy, quay người đánh một chưởng về phía người nọ, bỗng nhiên phát hiện đánh lén mình là một cô gái, lực vội vàng thu lại, tuy nhiên bàn tay hấn đã ngoài ý muốn đã đặt trên ngực người ta, trong nháy mắt cả hai đều ngây người...

Văn Ngọc Hồ mặt như si ngốc, trong mắt hiện lên xấu hổ, nhưng đầu óc còn đang trống rỗng, tay hấn cư nhiên không biết thu hồi lại... Thất Nương hồi phục lại trước, bóp một tiếng, một cái tát đã bay ra, nhưng Văn Ngọc Hồ vẫn là không có phản ứng ngây mất nhìn.

Thất Nương mặt đỏ rực lên, thẹn quá thành giận mắng: “Hạ lưu... Người nhìn cái gì? Sắc lang....” Lại nhặt cây gậy kia lên chuẩn bị cho hấn ăn thêm một gậy nữa, Văn Ngọc Hồ lúc này mới có phản ứng, vội tránh khỏi: “Cô nương hiểu lầm...”

“Cô nương động thủ trước, tại hạ chỉ là tự vệ thôi, không phải cố ý...”

Thất Nương vừa thẹn vừa giận làm sao nghe hấn giải thích, đánh loạn xuống một trận: “Tên sắc lang... Đồ trộm ngựa....” Văn Ngọc Hồ tự biết mình sai nên cũng không dám đoạt lại gậy của nàng, chỉ đành tránh né, thật là nỗi khổ không nói được thành lời.

Văn Ngọc Hồ đang chật vật, thoáng nghe thấy có tiếng Thuận Phong vội kêu to lên: “Thuận Phong... Thuận...” vừa lúc không cẩn thận suýt nữa trúng một gậy.

Thuận Phong nghe thấy tiếng kêu, xa xa trông thấy gọi lớn: “Nhị tiểu thư đừng đánh... Là người một nhà..”

Hắn chạy đến, đoạt lấy cây gậy: “Hiểu lầm thôi, đừng đánh, hắn là Biên thành thủ đương nhiệm Văn tướng quân.” Lại quay lại nói với Ngọc Hồ: “Ngọc Hồ, vị này chính là Nhị tiểu thư đại nhân mới nhận.”

Thất Nương nghe thấy Văn Ngọc Hồ gọi Thuận Phong đã biết là hiểu lầm, nhưng đậu hũ của mình bị ăn mất làm sao mà nhìn được. Nàng cũng biết là đánh không nổi nữa, oán hận trừng mắt nhìn Văn Ngọc Hồ một cái, cũng không thèm chào hỏi Thuận Phong gì nữa, ôm lấy Sa Lang quay đầu bước đi.

Thuận Phong kỳ quái nói: “Nhị tiểu thư từ trước đến nay hiền thực ôn nhu, làm sao lại giận đến như vậy? Ngọc Hồ người sao lại đắc tội với nàng?”

Đôi mắt sâu thẳm của Ngọc Hồ lần đầu tiên trước mặt Thuận Phong lộ ra vẻ quần bách: “Là tại ta không đúng, lần sau trở về Ngọc Hồ sẽ tự mình tới cửa hướng nhị tiểu thư nhận tội...” Cũng không chịu nói thêm điều gì, Thuận Phong thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa.

Bùi nương gặp Thất Nương trở về mới nhẹ nhàng thở ra: “Nhị tiểu thư làm ta sợ quá, trở về là tốt rồi, bắt quá lần sau nhị tiểu thư muốn mua gì hoặc làm gì cũng phải có người bên cạnh, nếu không xảy chuyện gì chúng ta làm sao ăn nói thế nào với lão gia đây?” Bà lại tính: “Nhị tiểu thư bên người cũng nên có a hoàn, như vậy đi, trước mắt cứ để Song My đi theo nhị tiểu thư, về sau về tới Đan Phượng thành sẽ tìm một a hoàn chu đáo cấp cho người.”

Thất Nương trong lòng đang vướng bận cũng không phản đối, mặc cho Bùi nương làm chủ.

Song My vẻ mặt hớn hở, nàng thật sự rất thích vị tiểu thư này, vui vẻ giúp Thất Nương đi thu thập hành lý.

Thất Nương vẫn chưa nguôi hết tức giận, nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng bị qua như vậy. Nàng oán giận nghĩ tới người kia, hần cư nhiên có một đôi mắt dịu dàng sâu thẳm thẳm như vậy, khó có người giống như thế, lần sau gặp lại nhất định phải nhìn thật kỹ, bất giác không phát hiện ra chính mình đem đôi mắt kia khắc thật sâu trong lòng.

10. Quyển 1 - Chương 10

Thất Nương ngồi trong xe, buồn ngủ. Đã mấy ngày ngồi xe ngựa, đời này nàng chưa bao giờ ngồi lâu trên một phương tiện giao thông như vậy, nàng thật sự là rất nhớ ô tô máy bay a.

Rất cuộc lộ trình còn bao lâu nữa? Nàng đứng dậy, vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài.

Bùi nương nói: “Tiểu thư cố kiên nhẫn, đã qua Ngũ Khê thành rồi, có lẽ nửa ngày nữa sẽ về đến Đan Phượng thành.”

Song My tinh thần cũng không được tốt lắm, nàng cũng là cô nhi, năm năm trước gặp thủy tai trên sông Hoàng hà được Thuận Phong cứu, đây cũng là lần đầu tiên đến Đan Phượng thành. Nghe Bùi Nương nói thế, nàng không khỏi reo lên: “Thật vậy chẳng? Sắp đến rồi, thật tốt quá...” Tinh thần phấn chấn lại, lại bắt đầu quần quít lấy Bùi nương hỏi đông hỏi tây, ở Đan Phượng thành Lưu phủ có lớn như phủ Thừa tướng tại kinh đô không? Trong thành có những gì hay hơn ở kinh đô?... Sau lại muốn nói đến điều gì, nàng ngập ngừng, mắt mở to hỏi: “Giang Kiếm ca ca nói Đại thiếu gia là người rất xấu, có phải thế không ạ?”

Bùi nương cười to: “Giang Kiếm sao lại nói với người như vậy? Người đừng nghe hắn nói bậy, làm tiểu thư cũng sợ theo bây giờ..” Sau đó hướng Thất Nương giới thiệu về vị đại ca trên danh nghĩa của nàng.

Lưu thiếu gia đại danh tên Lưu Thành Hề, từ nhỏ thông minh trí tuệ hơn người, nhưng thân thể bệnh tật ốm yếu, được một vị cao tăng chỉ điểm, nói hắn linh khí quá nặng dễ đọng đến sát khí, phải đeo vàng để trừ tai ương, cho nên bên tai trái hắn luôn luôn đeo một chiếc bông tai bằng vàng.

Nói đến cũng lạ, từ đó về sau thân thể hắn dần khỏe mạnh trở lại.

Nhưng khi thân thể khỏe mạnh thì người lại trở nên rất bướng bỉnh nghịch ngợm, mỗi lần gây tai họa lại đổ thừa cho Giang Kiềm.

Hai năm trước Thuận Phong trở về thăm người thân, Giang Kiềm sống chết đòi đi theo về kinh đô hầu hạ lão gia, nguyên nhân cũng chỉ vì không muốn vạ lây từ thiếu gia gây họa này.

Bùi nương nói: “Thiếu gia con người không xấu, chỉ là bướng bỉnh chút thôi, lão gia sau khi nhậm chức Thừa tướng không có thời gian dạy dỗ thiếu gia, đã đem thiếu gia đuổi vào trường Lục Kiều (Lục Kiều thư viện), nhờ Hiệu trưởng của trường dạy dỗ quản giáo thay, Giang Kiềm là thị vệ từ nhỏ của thiếu gia, ai, thiếu gia trước đây bộ dáng phần điều ngọc mài, giờ vài năm không gặp cũng không biết như thế nào rồi?”

Thất Nương hưng trí bừng bừng hỏi: “Lục Kiều thư viện là nơi đọc sách phải không?”

Bùi Nương nói: “Đúng vậy, là trường Lưu gia chúng ta giúp đỡ thành lập, trừ Hoàng gia Y Y thư viện ở kinh đô thì không có trường học nào tốt hơn so với nó nữa.” Nguyên lai năm đó trừ bỏ Lưu Trường Khanh thi đậu trạng nguyên, phải biết rằng danh trạng nguyên từ trước đến nay vẫn không thay đổi, cùng với các sĩ tử đỗ đạt khác toàn bộ đều học ra từ Hoàng gia Y Y Thư viện.

Hoàng gia Y Y thư viện ở kinh đô là do Thế tử trước đây xây dựng, tuy nói rằng vào học tự do, nhưng quy luật bất thành văn là chỉ người giàu có thể gia mới có thể tiến vào, bởi vì thầy giáo là từ Hàn Lâm viện mời đến cho nên cũng không bắt ngờ khi học sinh trong Hoàng gia Y y thư viện trong mỗi kỳ thi đều đứng đầu.

Khi đó hẳn liền xây dựng Lục Kiều thư viện, so sánh hình thức với Hoàng gia Y Y thư viện không kém điều gì, mời đến những đương kim danh sĩ dạy lục nghệ, sáu môn – Lễ (lễ nghi), Nhạc (âm nhạc), Xạ tiễn (bắn cung), Ngự (cưỡi ngựa), Thư (học chữ học văn), Số (tính toán), bất kể dân thường hay thế tộc đều có thể đến học, chỉ cần có năng lực trí tuệ được các thầy giáo đánh giá cao, không có tiền cũng vẫn được vào học.

Thất Nương nghe xong đồng ý, nên như vậy, nếu không người tài chỉ vì thân phận thấp không được trọng dụng mà mai một đi thật đáng tiếc.

Song My nói: “Lão gia thật là người tốt, người không có tiền cũng có thể được đọc sách, đáng tiếc ta là nữ nhi, nếu không ta cũng muốn đi học.”

Thất Nương nhìn bộ dáng khát vọng của Song My: “Song My muốn đọc sách sao? Có gì mà không được chứ, về sau ta dạy người là được.”

Song My mừng rỡ: “Tiểu thư nói thật sao? Muốn dạy chữ cho Song My? A... Nhưng về sau tiểu thư sẽ có nha hoàn của mình, Song My không được đi theo tiểu thư nữa...”

Thất Nương đã ở chung với Song My nhiều ngày, cảm thấy được cô bé này tò mò hoạt bát thật có chút giống nàng, bất quá Song My đơn thuần đáng yêu, trước sau như một, không giống nàng nội tâm hiếu động bướng bỉnh, bề ngoài lại giống một thực nữ hiền lành dịu dàng.

Nếu muốn tìm một tâm phúc về sau, không bằng bây giờ tự mình bồi dưỡng lấy một người, Song My đây đúng là lựa chọn tốt nhất.

Nàng nói: “Ta đang muốn nói với Bùi nương đây, ta rất thích Song My, không bằng để nàng làm nha hoàn tùy thân của ta đi.” Song My nghe thấy, vẻ tươi cười hiện lên trên mặt.

Bùi nương đáp: “Song My không phải là không tốt, chỉ là nó còn tính trẻ con không bằng đại nha hoàn ổn trọng, tương lai khó tránh được có sơ suất, đến lúc đó tiểu thư không được như ý lại trách Bùi nương.”

Thất Nương cười: “Sao có thể chứ! Cho dù có làm việc gì không tốt thì dạy lại nàng là được, Song My thông minh sẽ học rất nhanh, Bùi nương nói có phải không?”

Bùi nương cũng không cố ý ngăn cản, chỉ là Song My từ nhỏ đã theo bên cạnh bà, bà coi nàng như cháu gái của mình, sợ tương lai làm phải chuyện gì không tốt sẽ không ai bảo vệ nàng, nhưng nhìn Thất Nương nói tốt cho Song My, cũng đành cười: “Tiểu thư thích là tốt rồi!” lại nhìn Song My, “Song My theo Nhị tiểu thư từ giờ không được bướng bỉnh không nghe lời nữa.” Ba người đang trò chuyện vui vẻ, xe ngựa đã dừng lại rồi cũng không ai phát hiện ra.

Song My tươi cười rạng rỡ, vâng dạ không ngừng, qua một hồi lâu mới nhớ đến vấn đề mình nói ban đầu, chép miệng: “Giang Kiếm ca ca gạt người, hại Song My lo lắng thật nhiều, thực sợ thiếu gia là người xấu.”

Thất Nương nhún mày: “Song My cũng không thể nói thế, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, người tốt người xấu cũng không thể xác định dễ dàng như vậy, Giang Kiếm ca ca vị tất đã lừa người.”

Song My không hiểu: “Tiểu thư nói Giang Kiếm ca ca không gạt người, vậy thiếu gia là người xấu?”

Thất Nương nói: “Ví dụ thế này, có một người, trong nhà tiền đã hết, mà hắn lại không thể làm gì ra tiền được, thế là hắn vì người nhà mà đi ăn trộm ăn cướp làm chuyện xấu, người nói hắn là tốt hay xấu?”

Song My giật mình: “Đối với người bị trộm bị cướp thì sẽ cho hắn là người xấu, nhưng còn với người nhà thì hắn lại là người tốt.” lại suy một ra ba nói: “cho nên thiếu gia đối với Giang Kiếm thì là người xấu, nhưng với người khác cũng không nhất định..”

Thất Nương gật đầu: “Đúng vậy! Cho nên nói thế sự không có gì là tuyệt đối, trên đời không có người xấu tuyệt đối, không có người tốt tuyệt đối, mọi sự đều là tương đối. Cũng như vậy, chuyện trên thế gian, người nhìn thấy nhưng cũng không chắc là sự thật như vậy.” Lại khen: “Ài, Song My của ta thật thông minh, nói chút đã hiểu, về sau còn sợ làm việc không tốt sao?” Song My được khen ngượng ngùng giấu mặt vào lòng Bùi nương.

Ba người nói chuyện hồn nhiên không phát hiện ra Thuận Phong đứng ở trước xe ngựa đã được một lúc lâu, Thuận Phong nghe được lời này mới mở miệng nói: “Nhị tiểu thư, lão gia nói mọi người mệt mỏi, dừng lại nghỉ một chút.” Ba người lúc này mới xuống xe ngựa.

Thuận Phong suy nghĩ lời của Nhị tiểu thư, âm thầm nhìn vị tiểu thư này bằng một cặp mắt khác, lúc này mới cảm thấy được lão gia tuệ nhãn thật sự tinh tường.

Khi lên đường, Lưu Trường Khanh thấy hần tâm tư có điều khác lạ mới hỏi nguyên do. Hắn đem “thuyết tương đối” của Thất Nương kể lại, lại nói: “Những lời này của Nhị tiểu thư Thuận Phong chưa từng nghe qua, nhưng cẩn thận suy xét lại cảm thấy thâm ý sâu sắc, Thuận Phong trước nay đều nghĩ nếu không phải người tốt thì ắt là người xấu, cũng không nghĩ rằng người xấu cũng có lúc tốt, Thuận Phong thực hổ thẹn, một đại nam nhân thế nhưng kiến thức không so được với một nữ tử tuổi còn trẻ.”

Lưu Trường Khanh phì cười nói: “Xem kiến thức của nàng đã biết người dạy nàng nhất định là một kỳ nhân, đáng tiếc lão phu không có duyên gặp mặt.”

11. Quyển 1 - Chương 11

Edit: Rùa River

Khi Thất Nương được Bùi nương đánh thức, xe ngựa đã dừng lại trước cánh cổng son của một phủ đệ lớn.

Nàng bước xuống xe, lúc này mới phát hiện sắc trời đã tối, giờ cơm chiều đã qua, lúc này hai cánh cửa đại môn đã mở rộng, quần gia dẫn theo tôi tớ nha hoàn đứng ở cửa nghênh đón chủ nhân.

Vào trong, Thất Nương phát hiện Lưu phủ mặc dù là phủ trạch của thương nhân nhưng trong phủ mọi thứ được bài trí đều không kém tưng bừng khí con buôn, nơi nơi đều hiển hiện vẻ thanh lịch u tịch.

Tiến vào chính sảnh, Lưu Trường Khanh ngồi vào vị trí chủ vị, giới thiệu Thất Nương với mọi người trong phủ: “Đây là nghĩa nữ con gái nuôi của ta, về sau chính là Nhị tiểu thư của Lưu phủ.” Lại giới thiệu Tôn quản gia với Thất Nương: “Đây là Tôn quản gia của Lưu phủ, ông ấy đã làm việc trong phủ này rất lâu rồi, trước đây khi cha ta còn sống ông ấy cũng đã là quản sự của Lưu gia.”

Thất Nương sau khi gặp qua mọi người, Lưu Trường Khanh hỏi Tôn quản gia: “Tại sao không thấy thiếu gia?”

Đang nói, bỗng nhiên từ bên ngoài có một thiếu niên tiến vào, người này chừng mười tám mười chín tuổi, người đẹp như ngọc, mi thanh mắt lãng vô cùng tuấn tú, bên tai trái có đeo một chiếc bông tai bằng vàng, cười hì hì: “Sao không có thể tới được chứ, nghe nói cha mang về một muội muội, Thành Hề liền tự mình đi giúp muội muội chuẩn bị khánh phòng đó mà.” Thì ra trước đó khi còn ở nhà trọ, Thuận Phong đã phái người đi trước báo về phủ để chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ cho nàng.

Lưu Trường Khanh nói: “Còn không mau tới gặp muội muội của con!”

Lưu Thành Hề vào trong cửa, chỉ thấy bên cạnh Bùi nương là một cô gái ôm con chó nhỏ, nói: “Vị này nhất định là muội muội mới tới của ta rồi.” Hắn tiến lên chào hỏi nàng, cẩn thận nhìn kỹ, muội muội này dung mạo thanh nhã, cử chỉ tự nhiên thoải mái, tuy không phải là tuyệt sắc nhưng nụ cười mềm mại nhẹ nhàng, phảng phất như cánh hoa rơi trước mắt, trong lòng bỗng nhiên rung động, không khỏi ngây người.

Khi tim hắn còn đang đập loạn, Thất Nương đã thả Sa lang xuống, mỉm cười tiến lên đáp lễ: “Thất Nương bái kiến đại ca.”

Tinh thần hồi phục lại, hắn đáp: “Chào muội muội.” Sắc mặt bình tĩnh, hắn nhếch môi cười hì hì, nói: “Ai, cha khi nào thì cùng mẫu thân sinh ra muội muội xinh đẹp như vậy chứ, cất giấu nhiều năm cũng không cho Thành Hề biết.” Đám người hầu Song My ở bên che miệng cười trộm, Bùi nương biết hắn trêu chọc, không đợi lão gia trách cứ liền cười nói: “Thiếu gia lại nói bậy không sợ lão gia phạt sao? Nhị tiểu thư vừa về phủ, cái gì cũng xa lạ, không cho phép người bắt nạt nàng.” Sau đó lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người nghe cho rõ, lão gia đã ra lệnh, sau này cư xử với Nhị tiểu thư hết thảy giống như với Thiếu gia, không cần nói thêm nhiều, cái gì Đại thiếu gia có thì Nhị tiểu thư cũng không được thiếu, hôm nay Nhị tiểu thư tạm ở lại phòng cho khách, ngày mai Vân tỷ người dẫn người đến Tây Tử Lâu dọn dẹp, Nhị tiểu thư về sau sẽ ở đó.” Nói vậy để công bố cùng cảnh cáo tất cả mọi người không thể bất kính với Nhị tiểu thư.

Lưu Thành Hề ngạc nhiên nói: “Ta như vậy là phải chịu thiệt thòi rồi!”

Lưu Trường Khanh nhú mày: “Con nói linh tinh gì vậy? Hiện giờ cũng đã lớn rồi, tại sao vẫn không hiểu chuyện?”

“Chẳng lẽ con nói không đúng? Muội muội hết thảy đều phải giống con, con như vậy cũng phải giống với muội muội, muội muội là nữ nhân, muốn mua phấn son bột nước, châu thoa trang sức, con làm sao dùng được những thứ đó? Không phải rất thiệt sao?” Mọi người nghe đến đây đều bật cười.

Lưu Trường Khanh đối với đứa con thừa tự này tuy rằng quản giáo nghiêm khắc nhưng kỳ thật đối với hắn cũng có điểm yêu thương, mỉm cười gọi hắn tiến lên cẩn thận ngắm nghía: “Mấy năm qua, con đã lớn như vậy rồi. Ai, là ta đã già... Triệu hiệu trưởng nói con tiến bộ không nhỏ, không biết có phải nói quá không? Con từ nhỏ đã khiến Triệu Hiệu trưởng lưu tâm chú ý, mấy ngày nay thực sự là tu tâm dưỡng tính?”

Lưu Thành Hề hỏi gì cũng nhất nhất đáp, lúc này phòng bếp cho người đến báo cơm tối đã chuẩn bị xong, Lưu Trường Khanh không hỏi nữa, cho phép mọi người đi dùng cơm.

Tôn quản gia bí mật lôi kéo Bùi nương hỏi với vẻ kinh ngạc: “Vị Nhị tiểu thư này ở đâu ra vậy? Chưa nói đến việc đối xử ngang hàng như với thiếu gia, còn muốn nàng ở tại Tây Tử Lâu? Tây Tử Lâu là nơi ở của riêng phu nhân trước kia, lão gia tại sao lại làm vậy?”

Bùi nương đem chuyện Thất Nương cứu lão gia nói ra: “Nếu không phải có Nhị tiểu thư, lần này lão gia thực khó đã giữ được tính mạng. Vì việc này, Nhị tiểu thư còn bị Thuận Phong hiểu lầm, chịu không ít ủy khuất. Vị Nhị tiểu thư này, đừng xem nàng là con nhà nghèo không biết gì, các môn chơi cờ vẽ tranh không gì không giỏi, kiến thức khí chất so với các tiểu thư khuê các cũng không kém nửa phần, người như vậy người nói làm sao lão gia có thể không yêu thích? Có thể không coi trọng? Đến một bà già như ta còn thích nàng nữa là..”

Tôn quản gia nghe xong gật đầu, lại nén giận hỏi: “Lão gia xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao bà cũng không nói ra?”

Bùi Nương đáp: “Chỉ là chưa kịp nói thôi, lão gia cũng không cho chúng ta báo tin trở về, sợ Đại thiếu gia lo lắng. Đúng rồi, Nhị tiểu thư muốn Song My làm nha đầu bên người, ta xem Song My còn nhỏ, có lẽ nên phái hai nha hoàn lớn đến phòng, mặt khác phái thêm hai nha đầu sai vặt, ông nói xem được không?”

Tôn quản gia trả lời: “Việc này là vú già bà quản mà, hiện tại không cần hỏi đến ta, ta còn phải lo công việc bên thương đoàn, sắp xếp cho quản sự ám tỵ của thương đoàn ngày mai tới gặp lão gia, ta đi trước.”

Bởi vì đi đường mệt mỏi, mọi người sau khi dùng xong bữa tối liền đi ngủ.

Sáng hôm sau, khi Song My mang nước rửa mặt đến cho Thất Nương, một thiếu phụ tầm ba mươi tuổi đi đến, phía sau còn có ba nha đầu đi theo.

Thiếu phụ kia mang theo ba nha đầu tiến đến thỉnh an Thất Nương, rồi nói: “Vân tỷ đặc biệt đến bẩm báo với Nhị tiểu thư, nô tỳ đã sai người thu dọn sạch sẽ Tây Tử Lâu, đến chiều tiểu thư có thể dọn vào.”

Thất Nương khách khí nói: “Làm phiền Vân tỷ rồi.”

Vân tỷ cười: “Nhị tiểu thư thực khách khí, đây là việc của nô tỳ, còn có phân phó của lão gia nói Nhị tiểu thư bên người chỉ có một nha đầu khó tránh khỏi không đủ để sai bảo, nên phải thêm mấy nha đầu nữa.” Lại gọi ra trong ba người một tiểu nha đầu cực kỳ xinh đẹp: “Đây là Hồng Miên, về sau đi theo hầu hạ tiểu thư ăn uống, còn A Trân A Linh về sau là nha hoàn sai vặt của Nhị tiểu thư.”

Thất Nương nghiêng cái đầu Song My còn chưa kịp chải giúp nàng nhìn mấy nha đầu kia đánh giá, rồi gật đầu tỏ ý đã biết.

Vân tỷ liền để lại Hồng Miên mang theo A Trân A Linh đi ra ngoài.

Hồng Miên tiến lên lấy lòng Thất Nương nói: “Hồng Miên cũng được xem là khéo tay, để ta giúp Nhị tiểu thư chải đầu đi.” Nói xong đã muốn tiếp lấy cái lược trong tay Song My, Thất Nương lại ngăn lại: “Ta không thích kiểu tóc phức tạp, Song My giúp ta sơ hai búi tóc là được.” Kiểu tóc này các cô gái đương thời thường làm, Thất Nương cảm thấy nó đơn giản lại đáng yêu, bình thường cũng chỉ cho Song My giúp mình làm kiểu tóc này.

Hồng Miên đành chậm chạp lui ra.

Bên ngoài Vân tỷ vừa đi, Lưu Thành Hề đã đến, hắn để thư đồng lại ngoài cửa, một mình tiến vào phòng.

Hắn một thân áo trắng vô cùng tuấn tú, mặt mày hớn hờ hỏi: “Muội muội đã dậy rồi? Ngủ có quen không?”

Thất Nương thực tế tuổi đã quá hai mươi nhưng trên danh nghĩa mới chỉ mười lăm, gọi Lưu Thành Hề là đại ca đã khiến nàng rất mất tự nhiên, lại nghe Lưu Thành Hề gọi mình là muội muội càng cảm thấy chói tai, vì thế nàng đáp: “Coi như cũng ngủ được, bắt quá đại ca gọi tên của Thất Nương đi, kêu muội muội nghe rất xa lạ, gọi tên có lẽ thân thiết hơn.”

Lưu Thành Hề hai mắt sáng lên: “Đúng vậy, gọi là muội muội quả nhiên không thân bằng gọi Thất Nương, tự xưng có muội muội ta cũng có chút không quen”, ngừng một chút rồi hỏi: “Thất Nương đã xem qua Đan Phượng thành chưa?”

Thất Nương lắc đầu: “Đây là lần đầu tiên đến, cho nên chưa bao giờ xem qua.”

Lưu Thành Hề vui vẻ nói: “Vậy được rồi, Tây Tử Lâu mới thu dọn, ta đưa Thất Nương đi xem Đan Phượng thành. Đan Phượng thành tuy phồn hoa không thể so với kinh đô nhưng lại tinh tế thanh lịch hơn, Thất Nương nhất định sẽ rất thích.”

Hồng Miên ngắt lời: “Đại thiếu gia nói đùa rồi, Nhị tiểu thư dù gì cũng là nữ nhân, làm sao có thể ra ngoài xuất đầu lộ diện....” Lời còn chưa dứt đã bị Thất Nương liếc mắt một cái liền cầm khẩu, rùng mình, cảm thấy Nhị tiểu thư này tuy bình thường uy nghi không để lộ nhưng tuyệt đối có thể sánh với lão gia.

Thất Nương bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Hồng Miên, rồi nói: “Đại ca chẳng lẽ không đến trường học?”

Lưu Thành Hề đáp: “Ai, muội cũng biết sao, nhưng cũng không quan trọng, cha trở về ta thỉnh tiên sinh giảng lại hai ngày là được.” Đang nói bỗng quay người muốn ôm lấy Sa lang, “Cẩn thận!” Thất Nương và Song My đồng thời cùng lên tiếng quát ngừng lại, may mắn Lưu Thành Hề nhanh tay lẹ mắt tránh kịp, nhưng cũng suýt bị Sa lang cản, hắn nhìn Sa lang bộ dạng dữ tợn, chưa lại hồn lú lười hỏi: “Thất Nương, chó của muội tại sao lại dữ như vậy?”

Thất Nương ôm Sa lang liếc hắt nói: “Huynh coi nó là loại chó tầm thường sao? Nó là dòng Sa lang lai với chó săn, huynh nhớ kỹ, trừ ta ra nó không chịu nghe ai bao giờ đâu.” Trong giọng nói có pha chút đắc ý.

Lưu Thành Hề cùng Hồng Miên đều kinh hãi, Lưu Thành Hề thất thanh hỏi: “Muội nói nó là Sa lang ở sa châu sao? Sao có thể chứ?”

Song My nói: “Là Thuận Phong đại ca nói vậy, làm sao giả được? Song My lần đầu gặp muốn ôm nó cũng bị nó dọa sợ luôn.”

Lưu Thành Hề hai mắt tỏa sáng, nhìn chằm chằm Sa lang hưng phấn hỏi: “Nó gọi tên là gì? Lớn bao nhiêu rồi? Muội tại sao lại có nó?”

.....

Kết quả cả một buổi sáng, Thất Nương không đi đâu được.

Lưu Thành Hề muốn có Sa lang dài nhỏ ra dài cả ba thước, bắm lấy Thất Nương hỏi đông hỏi tây, chỉ kếm có mở miệng ra hỏi xin, nhưng đáng tiếc Sa lang đối với hắn dữ như hổ rình mồi, một chút hứng thú cũng không có.

Buổi chiều sau bữa cơm trưa, Lưu Thành Hề lại chạy đến xem Sa lang, có Vân tỷ đến truyền lời, Tây Tử Lâu đã thu dọn sạch sẽ, vì thế mọi người cùng nhau giúp Thất Nương mang đồ đạc đến Tây Tử Lâu.

Tây Tử Lâu là một tiểu viện độc lập ở vị trí phía tây Lưu phủ, tường viện xanh um những dây leo tươi tốt, phía trước sân có một gốc sơn chi* to đang kỳ hoa nở tỏa hương thơm ngát.

Song My héch mũi ngửi ngửi, vui vẻ nói: “Lão gia thật tốt với Nhị tiểu thư, nơi này vừa thanh tĩnh lại có hương thơm, Song My rất thích.”

Lưu Thành Hề nói: “Cây sơn chi này là cha trồng khi mẫu thân còn sống, sau khi mẫu thân qua đời cha vẫn sai người đến chăm sóc cho nên nó vẫn tươi tốt.”

Thất Nương ngẩn ra, nghĩ thầm, thật là khéo, sơn chi theo ngôn ngữ của các loài hoa có ý nghĩa là “Ước định tình yêu vĩnh hằng”, thản nhiên nói: “Sơn chi mùa đông bắt đầu nảy nụ nhưng đến gần hạ mới có thể nở hoàn toàn, thời kỳ nảy nụ dài, hương thơm ngát rất lâu, hơn nữa còn thích ẩm ướt, ẩm áp, mỗi ngày phải phun nước lên mặt lá một lần, tám tháng sau hoa nở phải tưới bằng nước sạch... Cây sơn chi trồng được tốt như thế này có thể thấy được phải mất rất nhiều công sức.” Thực ra trong vườn ông ngoại của nàng cũng có một cây sơn chi, trong nhà cũng phải thuê người làm vườn về chăm sóc, cho nên nàng cũng có biết chút ít.

Lưu Thành Hề kinh ngạc nhìn nàng: “Muội muội hiểu biết thật nhiều, những điều này chính đại ca cũng không biết.”

Song My kiêu ngạo nói: “Tiểu thư của chúng ta dĩ nhiên là hiểu biết... Nhiều điều Song My không biết đều là tiểu thư dạy cho...”

Thất Nương khẽ cười nhạt, xoay người nói với Vân tỷ: “Phiền Vân tỷ quay về nói với phụ thân một tiếng, cảm ơn phụ thân vì Thất Nương lo lắng, Thất Nương rất thích nơi này.”

Thất Nương từ nay về sau an tâm ở lại Tây Tử Lâu

12. Quyển 1 - Chương 12

Edit: Rùa River

Thất Nương ở trong Lưu phủ chớp mắt đã qua ba tháng, dần dần cũng trở nên quen thuộc với mọi người.

Nàng đối với nha hoàn tôi tớ trong phủ rất tốt, ôn nhu nhẹ nhàng, đừng nói mắng chửi, ngay cả nói chuyện cũng chưa bao giờ to tiếng.

Nhưng nếu hạ nhân có chút gì không phải, nàng chỉ cần hạ một ánh mắt, lập tức sẽ không ai dám coi thường chậm trễ nữa.

Hạ nhân Lưu phủ lên lưu truyền một lời đồn đãi: vị Nhị tiểu thư này không biết chừng thật sự là con rơi của lão gia bên ngoài, nếu không khí chất uy nghiêm tại sao lại giống lão gia như vậy? Lại có lời đồn nói nàng là quý nữ thế tộc, bởi vì trong nhà gặp rủi ro, lại tình cờ cứu được lão gia nên mới được lão gia thu dưỡng.

Tóm lại, lời nào cũng có, mấy người Bùi nương hiểu rõ nội tình lại ngậm miệng không nói gì về thân thế của Thất Nương, cho nên không ai biết thật giả thế nào.

Nhưng có một điều tất cả mọi người đều khẳng định, Nhị tiểu thư nhất định là con nhà danh môn, bởi vì khí độ tao nhã cao quý của quý tộc thiên kim không phải một sớm một chiều dễ dàng luyện tập được.

Bên ngoài đồn đại sôi nổi, bên trong Tây Tử Lâu lại yên ả tĩnh lặng.

Lúc này, Thất Nương hai tay bóng nhảy dầu vừng, thư thái ngồi một bên đốc thúc Song My đọc sách viết chữ.

Con gái trời sinh đều thích làm đẹp, ngày đầu tiên đến Lưu phủ, Thất Nương đã bắt đầu tự mình chăm sóc nhan sắc, mỗi ngày đều dùng nước gạo dấm chua rửa mặt cho mịn da.

Thất Nương thừa nhận khuôn mặt hiện tại này của nàng cũng có thể coi là có nhan sắc.. Nhưng hai bàn tay lại vô cùng thô thâm, mà phương pháp dưỡng sắc tốt nhất đương nhiên là dùng dầu thực vật để mát xa.

Đầu tiên nàng sai người mua dầu vừng loại thượng đẳng, loại bình thường thường hay bị lẫn ít tạp chất, vì thế phải chọn loại tốt nhất, trong suốt không một chút tạp chất.

Dần dần qua một thời gian hai tay của nàng bắt đầu trở nên mềm mại không còn thô ráp như ban đầu nữa.

Sau đó, hưng phấn nổi lên, nàng còn sai Song My, Hồng Miên giúp nàng mát xa toàn thân, hiện tại da dẻ nàng toàn bộ đều trắng nõn lại trơn mềm, giống như da em bé khi người ta nhìn đều chỉ muốn cắn yêu một cái, Song My, Hồng Miên nhìn thấy đều muốn xuyết xoa hâm mộ.

Thất Nương đối với các nàng trước nay đều hào phóng, liền tặng mỗi người một lọ.

Nàng xem thời gian đã gần đến giờ, liền dặn Song My đem văn vẽ viết lại một lần, sau đó trở lại chính sảnh.

“Song My lại luyện chữ sao?” Lưu Thành Hề mang theo thư đồng phía sau xuất hiện.

Mấy tháng qua, Lưu Thành Hề cứ đến giờ này lại chạy đến Tây Tử Lâu, ngay cả thư đồng Thiên Nhai của hắn đều cùng với Song My, Hồng Miên cùng nhau hỗn nháo.

Mấy tháng cùng Thất Nương ở cùng một chỗ, Lưu Thành Hề mới biết được con người thật của vị tiểu thư khuê các trong mắt mọi người này và bề ngoài hoàn toàn trái ngược.

Nhớ khi Thất Nương vừa vào phủ chưa được bao lâu, Lưu Thành Hề biết Ngũ Khê thành mở một tiệm bánh của Lý thị. Bánh điểm tâm Lý thị rất nổi tiếng ở kinh đô, hắn muốn mua một chút đồ ăn ngon cho Thất Nương.

Nhưng từ Đan Phượng thành đến Ngũ Khê thành kỳ mã đều chỉ qua lại vào ban ngày, cho nên muốn đi chỉ có thể trốn học.

Hôm đó hắn sai Giang Kiềm đi truyền một cái tin tức vớ vẩn nào đó cho bạn cùng trường Chu Lăng, Chu Lăng chờ Giang Kiềm đi mới nói lại với tiên sinh, Lưu Trường Khanh không được khỏe, Lưu Thành Hề xin phép nghỉ một ngày về nhà hầu cha, tiên sinh nhận ra Giang Kiềm nên tin là thật.

Không ngờ rằng viện trưởng Đinh Trường Lăng biết được, gửi thư thăm hỏi, lúc này chuyện mới vỡ lở.

Lưu Trường Khanh giận dữ, tướng Giang Kiềm giúp Lưu Thành Hề trốn học liền trách phạt Giang Kiềm.

Lúc này Thất Nương đi tới, nói: “Phụ thân hiểu lầm Giang Kiềm rồi, đại ca từ sáng sớm còn nói thấy cha ho nhiều, có chút lo lắng cho phụ thân nên nói với Thất Nương cho Giang Kiềm tới xin phép tiên sinh.” Vốn Lưu Thành Hề còn có “tiền án”* trước đó, tất cả mọi người đều tưởng hắn lợi dụng lòng tốt của Thất

Nương mà lừa nàng xin phép giúp, mà Giang Kiếm lại cho rằng Nhị tiểu thư tốt bụng giúp hần giải vây nên vô cùng cảm kích, ngay cả Lưu Thành Hề cũng nghĩ nàng là hảo tâm nói giúp, cuối cùng người bị phạt còn lại mỗi Lưu Thành Hề.

*tiền án: nguyên văn: vết xe đổ

Chuyện như thế cũng lặp lại thêm mấy lần, kết quả mỗi lần bị phạt vẫn chỉ có mình hần... Rốt cuộc khi hần có thể khẳng định muội muội này của hần mỗi lần đều là cố ý, thì đã chịu không ít khổ rồi.

Sau vài lần nói chuyện tán gẫu than thở với Song My, nha hoàn bên người của vị muội muội hiền lương thực đức (có lẽ là để moi thông tin), hần cuối cùng cũng hiểu được rằng trong mắt nàng, hần chính là một đầu dê béo chịu tội.

Một nữ tử nội tâm không giống bề ngoài như vậy, thật sự khiến cho Lưu Thành Hề mở rộng nhãn giới, hơn nữa mọi người lại cư nhiên đều nhìn không ra.. Lẽ ra một nữ tử không đơn giản như vậy trước đây nhất định sớm khiến cho hần phản cảm không thèm để ý đến, nhưng điều khiến hần buồn bực hơn lại là hần cư nhiên không có cách nào để chán ghét nàng.

Có một lần ở nơi không người hần hỏi Thất Nương tại sao nàng đối với người ngoài lại tốt hơn so với đại ca như hần?

Câu trả lời ấy, cả đời hần đều nhớ rõ, Thất Nương đôi mắt cười như không cười, trong con ngươi có chút đắc ý giảo hoạt lưu động một tia sáng kỳ dị động lòng người: “Đại ca là nhân trung chi long (rồng trong loài người), tại sao lại nghĩ tính kế cho hạ nhân là lợi hại? Hơn nữa, đối phó với một người không có khả năng tự bảo vệ có gì là thú vị, Thất Nương thật cảm thấy cái suy nghĩ tự cho mình là quyền quý mà ý thế hiếp người chẳng có gì là hay ho.”

Từ đó về sau Lưu Thành Hề không còn lợi dụng Giang Kiếm chịu tiếng xấu thay cho mình nữa.

Song My nghe thấy tiếng thiếu gia ngắc đầu nói: “Đúng vậy thiếu gia, tiểu thư nói chữ của ta đã tốt hơn rất nhiều! Người nhìn xem..” Nàng đem tờ giấy có viết chữ của mình nâng niu như trân bảo đem tới cho thiếu gia xem.

“Xoảng!” một tiếng vang lên, mọi người đồng loạt quay lại nhìn, bình hoa vừa rồi còn đặt trên bàn đã vỡ nát tung tóe trên mặt đất.

Song My ngây người một lát, nước mắt lập tức trào ra, khóc oa oa: “Nhị tiểu thư..” Phen này thăm, bình hoa này không biết quý giá thế nào, nàng có thể đền hay không đây?

Thất Nương nhìn thoáng qua, không nhanh không chậm đưa tay lau nước mắt cho Song My, nói: “Người gấp cái gì? Không phải còn có đại thiếu gia ở đây sao?”

Lưu Thành Hề ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt ý hỏi: “Tại sao lại là ta?”

Thất Nương nhướn mi: thế chẳng lẽ lại là ta?

Lưu Thành Hề thấy nàng quay đầu lại nhìn Song My đang khóc, mi mắt sụp xuống: có phải là báo ứng đây không? Trước đây hần khiến Giang Kiếm chịu tiếng xấu thay cho mình, hiện giờ lại có nhị vị chủ tớ này bắt hần chịu tội thay.

Hần thở dài, có phải kiếp trước mình nợ hai người này?

Song My nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, Thất Nương khước miệng khẽ cười: “Người nhìn ta làm gì? Còn không cảm ơn Đại thiếu gia!”

Song My mừng rỡ, nước mắt nói ngừng là ngừng lại luôn: “Cảm ơn Đại thiếu gia, Đại thiếu gia thực tốt!” Nàng biết chỉ cần có Nhị tiểu thư bên cạnh là mình nhất định sẽ không có việc gì.

Thiên Nhai lúc này còn chưa phục hồi lại tinh thần: tại sao Song My đánh rơi bình hoa mà lại muốn cảm ơn thiếu gia nha?

Lưu Thành Hề chớp mắt, không cam lòng nói: “Vây cũng không phải không được. Song My hiện tại đã học được mấy tháng, chỉ cần qua được hai cửa khảo hạch của ta, chuyện cái bình cho dù là ta đánh vỡ cũng không sao.” Thiên Nhai lúc này mới hiểu.

Thất Nương nói lại: “Còn thế nữa, huynh một đại nam nhân cũng đi chấp nhật với một tiểu nha đầu mười hai tuổi mới tập đọc sách được ba tháng. Những điều huynh học được nếu không sợ thua thì so với ta xem!”

Lưu Thành Hề cười hì hì: “Thất Nương nhà ta chỉ sợ là thiên hạ đệ nhất tài nữ, ngay cả phụ thân là trạng nguyên cũng phải công nhận, ta mà thua thì có gì lạ?”

Thực ra là mấy ngày trước, Lưu Trường Khanh kiểm tra xem Lưu Thành Hề học tập đến đâu, nhân tiết trời vào thu liền lấy đề mục là hoa cúc muốn hẩn làm một bài thơ. Lưu Thành Hề làm được một bài cũng tạm tạm, liền muốn Thất Nương cũng làm một bài.

Thất Nương suy nghĩ: nếu đề tài vịnh cúc mà lấy bài Ẩm tửu của Đào Uyên Minh ý cảnh tốt nhất nhưng chỉ sợ quá mức khoa trương, thế nhưng lại không thể quá tầm thường, cuối cùng ngẫm kỹ hay là đạo bài vịnh cúc của Hoàng Sào.

“Đài đảo thu lai cử nguyệt bát

Ngã hoa khai hậu bách hoa sát.

Xung thiên hương trận thẩu kinh đô,

Mãn thành tận đối hoàng kim giáp.”

Câu “Xung thiên hương trận thẩu Trường An” bị Thất Nương đổi thành “Xung thiên hương trận thẩu kinh đô”, Lưu Trường Khanh nghe xong mặt mày tươi rói, khen ngợi: “Có con như thế, phụ thân còn gì phải cầu.”

Thất Nương không để ý tới Lưu Thành Hề quay người nói với Song My: “Đại thiếu gia muốn khảo hạch người, người hãy nghe xem hẩn ra đề như thế nào. Ta cũng muốn xem mấy tháng nay người tiến bộ thế nào.”

Song My nhất thời mặt nhăn nhó, Lưu Thành Hề nhếch miệng cười: “Sẽ không quá khó, chúng ta làm câu đối, ta ra về trên, người đối về dưới, nghe cho kỹ: “Khê thủy quy hà thủy, hà thủy quy giang, giang quy hải, hải khoát thiên không.”* có phải là đơn giản lắm không?”

* Suối nước chảy về sông nhỏ, sông nhỏ chảy về sông lớn, sông lớn chảy ra biển, trời cao biển rộng.

Câu đối này nghe ra có vẻ đơn giản, nhưng có quy tắc của nó, đối được cũng không phải dễ dàng, Song My hai mắt lại không kiềm chế được liếc Thất Nương.

Thất Nương trong lòng vừa động, nói: “Song My, còn nhớ chuyện ta kể cho người nghe không? Chuyện người nông phu và con rắn, chuyện mấy con vật đó?”

Song My ngẩn ngơ, nhớ tới hai ngày trước tiểu thư kể cho nàng nghe chuyện rắn gì đó cùng nông phu, nàng lúc ấy còn hỏi tiểu thư vì sao người nông dân hảo tâm không có hảo báo, tiểu thư giận dữ nói: “Song My còn quá nhỏ, chuyện đời trải qua còn quá ít, không biết trên đời này lòng người hiểm ác, thế giới này từ trước đến nay đều là cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm, đây là cách sinh tồn của của sinh vật...”

Nàng bỗng nhiên sáng tỏ, kêu lên: “Đại thiếu gia, Nhị tiểu thư, ta sẽ đối là: ‘Đại ngư cật tiểu ngư, tiểu ngư cật hà, hà cật thủy, thủy lạc thạch xuất.’*”

*Cá lớn nuốt cá nhỏ, cá nhỏ nuốt tôm, tôm nuốt nước, nước chảy lộ ra mặt đá (thủy lạc thạch xuất – có nghĩa là để lộ ra sự thật bên dưới).

Thất Nương mỉm cười: “Song My của ta không phải quá ngốc đâu.” Song My thở nhẹ một tiếng, biết rằng mình qua ải.

Lưu Thành Hề thế mới biết cái gì gọi là minh sư xuất cao đồ, trợn mắt há mồm hỏi: “Thất Nương, muội có chắc là chỉ dạy nàng trong ba tháng?”

Thất Nương mỉm cười: “Đại ca đánh cuộc thì phải chịu, không được chối cãi.”

13. Quyển 1 - Chương 13

Edit: Rùa River

Hồng Miên bưng một khay hoa quả đi đến, nghe loáng thoáng câu cuối cùng, liền hỏi: “Ai nuốt lời?”

Thất Nương tà nghệ nhìn Lưu Thành Hề nói: “Đại thiếu gia nhà ngươi làm vỡ bình hoa, lại còn chống chế nữa! Ngươi và Song My đem thu dọn đi, miễn cho người khác nói thiếu gia ỷ thế hiếp người!”

Hồng Miên nghe xong trong lòng nghĩ thầm: Đại thiếu gia như vậy sao lại làm vỡ bình hoa được? Không phải giúp cho nhà đầu Song My kia tránh họa, Nhị tiểu thư lại bắt Đại thiếu gia chịu tội thay đi?

Lưu Thành Hề nghe xong chán nản, một lúc lâu sau mới nói: “Thiên hạ chỉ sợ không còn nữ nhân nào khó chơi như muội.” Thiên Nhai cũng không dám hó hé nữa lời.

Song My cười hì hì: “Đại thiếu gia không phải nói tiểu thư là thiên hạ đệ nhất tài nữ hay sao? Tại sao giờ lại đổi thành thiên hạ đệ nhất khó chơi?”

Lưu Thành Hề nghe nàng vừa nói, chợt nhớ ra một việc: “Năm đó ta ở kinh đô, Hạ Lan Thuyền cả ngày đều nói muội muội của hần là thiên hạ đệ nhất tài nữ, không biết Lan Nhị nhà hần đấu với Thất Nương nhà ta, ai mới chân chính là đệ nhất thiên hạ nhỉ?”

Thất Nương nghe hần nhắc tới Hạ Lan Thuyền, trong lòng tràn ngập chán ghét. Nàng muốn đối phó với ai từ trước đến nay sẽ tìm hiểu rất kỹ, cố ý hỏi: “Muội muội Hạ Lan Thuyền rất nổi tiếng sao?”

Lưu Thành Hề gật đầu: “Đúng vậy.. nàng ba tuổi có thể đọc văn, bảy tuổi có thể làm thơ, cầm kỳ thi họa không gì không giỏi, mười tuổi đã được tôn là thiên hạ đệ nhất tài nữ, sau khi lớn lên cũng là mỹ mạo phi thường, ở kinh đô nổi danh là nữ tử tài mạo song toàn, cũng là muội muội cùng cha mẹ duy nhất của Hạ Lan Thuyền. Hần bảo hộ nàng giống như trân bảo, ngoại nhân nếu có một chút bất kính khinh mạn với nàng nhất định bị hần trả thù.”

Thiên Nhai cũng nói: “Đúng vậy, chúng ta ở kinh đô gặp được Hạ tiểu thư khi còn nhỏ, nhưng cũng đã nhìn ra được sau này nhất định là một mỹ nhân.”

Thất Nương đã sớm biết được điều đó từ Lưu Trường Khanh, Ngũ Nương bị hại tám chín phần là có quan hệ với muội muội Hạ Lan Thuyền, hiện giờ lại càng khẳng định.

Trong lòng thầm hận: muội muội người bắt quá bị người ta nói xấu ngoài miệng vài câu, thế nhưng người lại hại Ngũ Nương mất cả tính mạng.

Được, nếu người quý trọng muội muội như vậy, ngày khác ta nhất định phải ở vị trí cao hơn Hạ Lan Nhị, đoạt danh hiệu thiên hạ đệ nhất của nàng, báo thù cho Ngũ Nương.

“Hần kiêu ngạo như vậy, gia thế nhất định không tầm thường?” Thất Nương lại hỏi.

“Đó là tất nhiên, ông nội hần làm Tả đồ*, cha hần lại là Thái phó của Thái tử, hần và Tô Di Ca đều là thiếu niên tài tử rất khó gặp, hai người cùng nổi bật, được xưng là Long Giao song ngọc, chỉ khác nhau là hần tính cách trong trẻo lạnh lùng như ngọc được xưng là Lãnh Ngọc công tử, Tô Di Ca ôn nhuận như ngọc được xưng là Ôn Ngọc công tử, Tô Di Ca năm đó là Trạng nguyên đứng đầu bảng, hiện nay đã làm Thị lang Bộ Hộ, hần là Bảng nhãn sau lại vào Hàn Lâm Viện, cũng không thể nói là kiêu ngạo, nhưng chính là khi gặp chuyện của muội muội liền khó tránh khỏi theo cảm tính mà làm việc bất công.”

(* Tả đồ: chức trách chủ yếu là khuyên nhủ Hoàng đế, tiến cử nhân tài – hình như giống Giám nghị đại phu thời phong kiến của Việt Nam)

“Huynh và hần thân nhau lắm sao? Tại sao biết rõ ràng như vậy?”

Lưu Thành Hề đáp: “Hần cùng học mấy năm ở trường của phụ thân, đương nhiên quen biết, chúng ta mấy người cùng học đều cảm thấy chuyện của muội muội hần đều làm quá lên, chính là vừa nhắc thì hần sẽ không cho phép nói thêm gì nữa.”

Thất Nương suy nghĩ, Hạ Lan Thuyền không phải là kẻ luyện muội cuồng đi chứ? Nếu không người bình thường làm sao đối với muội muội của mình như vậy?

Song My ở bên cạnh nghe chuyện hâm mộ nói: “Hạ thiếu gia đối với muội muội thật tốt.”

Hồng Miên ở bên Thất Nương đã lâu, lá gan cũng dần lớn hơn, ở một bên reo lên: “Nhị tiểu thư đối với người cũng không tốt sao? Ai không biết chứ ta còn tưởng người là Tam tiểu thư Lưu gia đâu, người nào làm nha đầu còn có thể đọc sách biết chữ? Lưu phủ cũng chỉ có một mình người mà thôi, còn không biết sao?” Nàng chính là hâm mộ Song My chết đi được.

Song My đến cạnh Thất Nương, nhẹ nhàng ôm nàng: “Nhị tiểu thư rất tốt với ta ta tự nhiên là biết, nhưng chỉ là nghĩ, nếu có ca ca đương nhiên cũng rất tốt.”

Thất Nương biết nàng nhớ tới ca ca đã chết khi gặp thủy tai, cũng quay lại ôm nàng an ủi: “Ca ca người đối với người nhất định tốt, nhất định là đã phù hộ cho người đến được Lưu gia.”

Lưu Thành Hề nói: “Nữ nhân đúng là lễ mễ, nói thế nào mà cuối cùng lại trở thành thương tâm hết thế này! Đúng rồi, Sa Lang đâu? Sao không thấy nó?”

Thất Nương đáp: “Ta nhốt nó lại rồi. Nó học cái gì tốt không học, lại học huynh trộm đạo, mới mấy ngày trước còn nháo loạn đến gà bay chó sủa, không phạt nó về sau làm sao mà quản được nữa?”. Nàng nói một chút không sai, quản gia có một con chó trông cửa, Sa Lang vừa vào Lưu phủ liền phát hiện ra, đuổi nhau với nó tán loạn khắp sân, trước đó vài ngày còn cư nhiên nhân đêm khuya lén đến chuồng gà bắt trộm gà.

Lưu Thành Hề khoa trương nói: “Muội phải cai quản nó kỹ, nếu không nó dám ăn cả thịt người!”

Thất Nương từ rất sớm đã huấn luyện Sa Lang, nhưng không muốn làm nó mai một đi tính hoang dã nên không quản giáo nó quá nghiêm khắc. Nàng ngẫm hiện tại cũng nên bắt đầu làm như vậy, nếu không về sau nói không chừng nó dám cắn loạn người mất.

Nàng nói: “Ta đã biết, về sau sẽ quản nó thật tốt.”

Vì thế bắt đầu từ hôm nay, Thất Nương liền bắt tay vào huấn luyện Sa Lang.

Qua hơn một tháng, Sa Lang thân mình cũng đã lớn hơn, hôm nay Thất Nương đang huấn luyện Sa Lang tấn công, Lưu Thành Hề mang theo Thiên Nhai kích động tìm đến.

Thất Nương thấy hấn tiến vào, trong mắt hiện lên một tia đùa cợt, bỗng nhiên quát: “Sa Lang, lên!”. Chỉ thấy Sa Lang phóng người một cái đã đè bẹp Lưu Thành Hề ngã xuống đất, Thiên Nhai cả kinh hét chói tai. Lưu Thành Hề cũng sợ tới mức không dám nhúc nhích, sợ Sa Lang nổi điên, không cẩn thận cắn đứt yết hầu của mình.

Sa Lang hạ gục Lưu Thành Hề xong cũng không có động tác gì, nó kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Thất Nương.

Hồng Miên lo sợ nói: “Hảo tiểu thư, người đừng đùa nữa, mau bảo Sa Lang thả Đại thiếu gia đi!”

Thất Nương nhin cười: “Sa Lang, lại đây!” Sa Lang buông hấn ra nhàn nhã tiêu sái chạy đến bên nàng.

Lưu Thành Hề từ dưới mặt đất đứng dậy, tinh thần còn chưa ổn định, ngay cả lời nói cũng lắp bắp: “Muội.... Sa Lang....ta....”

Thất Nương rút cuộc nhin không được, khóe miệng nhếch lên: “Huynh là muốn hỏi ta tại sao bảo Sa Lang tấn công huynh?”

Lưu Thành Hề gật gật đầu.

Thất Nương nói: “Ta là lấy thực tế để chứng minh cho huynh biết, không có mệnh lệnh của ta, Sa Lang quyết không cắn người!”

Hồng Miên từ trong phòng bưng ra một chén trà nóng cho Lưu Thành Hề coi như an ủi, Lưu Thành Hề uống xong mấy ngụm mới định thần mà nói: “Hảo tiểu thư của ta, xin ngài đừng trêu chọc ta nữa, ta xin thề từ nay không dám ý thể hiếp người nữa, ta còn muốn sống lâu thêm vài năm, ngài tha cho tiểu nhân đi.”

Bọn Thiên Nhai mấy người vốn đang lo lắng cho hấn, bỗng dừng nghe câu xin khoan dung này của hấn lại cảm thấy khó nhin được cười.

Hồng Miên lúc này mới nén giận nói: “Nhị tiểu thư, người về sau cũng đừng làm chúng ta sợ như vậy nữa, nếu Đại thiếu gia có gì sơ suất, hạ nhân chúng ta cũng không lấy gì làm hay.”

Thất Nương cũng không lấy làm giận, chỉ nói: “Nhìn huynh kích động như vậy, có chuyện gì sao?”

Lưu Thành Hề “a” một tiếng, vội vàng lấy ra từ trong lòng một gói gì đó được bao bằng khăn gấm, hấn cẩn thận đem khăn nhẹ nhàng mở ra từng lớp một. Thất Nương thấy hấn cẩn thận như vậy cũng không khỏi tò mò là cái bảo bối gì, chỉ thấy khi khăn gấm mở ra hết, cư nhiên là một cái mặt gương nhỏ, không phải gương đồng mà là bằng thủy tinh.

Nàng không khỏi “Di” một tiếng.

“Hoàn hảo là không sao!” Lưu Thành Hề thở phào một hơi, sau đó như hiển vật quý đưa cho Thất Nương xem, “Thất Nương nhìn xem, muội có thấy gương này soi rõ ràng không?”

Hồng Miên và Song My cũng xúm lại nhìn, các nàng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thất chủ bất thiết: “Soi thật là rõ, đây là gương sao?”

“Cho ta xem, cho ta xem, oa! Soi thật là rõ ràng!”

“Đại thiếu gia, cái này hấn là tốn rất nhiều tiền mua?”

“Thiếu gia thiếu gia, người làm sao mà có được bảo bối này vậy?”

Lưu Thành Hề lấy lại từ tay các nàng, đắc ý tuôn ra dào dạt: “Đây là hàng từ thương thuyền Tây Lũng quốc vận chuyển tới, bọn họ vốn là phải mang đến bán ở kinh đô, nhưng trên đường gặp sóng gió ở ngoài Ngũ Khê thành, vì thân tàu bị hư hỏng nên đành đem hàng hóa bán ra, ta nhận được tin tức, ngày hôm qua suốt đêm chạy tới Ngũ Khê thành mới chỉ mua được một cái này thôi.”

“A! Thiếu gia lại trộm ra khỏi thành, không sợ lão gia phạt sao?” Song My hỏi.

“Nha đầu ngoan, người đừng có bán đứng ta, bất quá như thế này, lần sau ta mua bánh Lý thị cho người nữa, thế nào?”

Song My tròn mắt loạn chuyển, bỗng nhiên đoạt lấy gương trong tay Lưu Thành Hề: “Ta không cần bánh Lý thị, mượn cái này là được rồi.”

Lưu Thành Hề gấp gáp, sợ nha đầu này đem gương đánh vỡ vội nói: “Không được, đây là chiếc gương cuối cùng rồi, giá là hai mươi lượng bạc đấy, bây giờ dù có bạc cũng không mua được nữa đâu.”

Thất Nương bên cạnh vừa nghe bọn họ nói vừa vuốt ve Sa Lang, nghe đến Hồng Miên và Song My cùng hít vào kinh ngạc xong mới đứng dậy nói: “Đại ca cũng thật là, hai mươi lượng bạc mua một cái gương, cha nếu biết cũng mắng huynh là bại gia chi tử.” Hai mươi lượng bạc đủ cho nhà bình thường có thể sống trong hai năm, khó trách Hồng Miên và Song My phải lú lỏi.

Lưu Thành Hề nhìn Thất Nương, bộ dạng không cười đùa nữa, nghiêm mặt nói: “Từ khi muội đến đây, đại ca chưa từng tặng muội lễ vật gì cho ra dáng, đồ vật hiếm lạ này ta để ý thấy, cho nên mới suốt đêm mua về tặng muội, cha nếu phạt cứ phạt, chỉ cần muội thích là được.”

Thất Nương cẩn thận nhìn hấn, tuy hấn thần sắc hưng phấn nhưng lại ẩn chứa vẻ ủ rũ, hai mắt thấp thoáng quầng đen hiển nhiên là do một đêm không ngủ, cảm động trong lòng, sắc giọng: “Huynh lần sau còn như vậy, cho dù có mua cho ta thứ đồ quý giá hơn nữa ta cũng không cần.”

Lưu Thành Hề nghe ra ý quan tâm của nàng, vui mừng nói: “Vậy muội nhận lấy nó đi!”

Thất Nương trầm nghĩ, hấn ra khỏi thành chuyện lớn như vậy, cho dù Song My các nàng không nói cũng sẽ có người biết, đến lúc vào tai cha chỉ sợ chịu phạt không nhẹ, hấn thiệt tình vì nàng, cũng không thể khiến hấn vì thế mà chịu phạt.

Suy nghĩ một biện pháp tốt nhất, nàng nói: “Đại ca, huynh cùng ta đi gặp cha.”

14. Quyển 1 - Chương 14

Mọi người giật mình, Song My a một tiếng, nói: “Nhị tiểu thư, lần này Đại thiếu gia vì người mới phạm lỗi, không cần nói cho lão gia biết được không ạ?”

Thất Nương quét mắt nhìn mọi người một lượt, ánh mắt dừng ở trên mặt Song My, lắc đầu cười: “Nha đầu ngốc, ta là muốn giúp hần thôi.” Nàng liếc mắt nhìn Lưu Thành Hề: “Còn không mau đi!” Có ý tốt giúp hần, người khác lại đem nàng thành người xấu, thật sự là hảo tâm không hảo báo.

Lưu Thành Hề âm thầm kêu khổ, lần trước hần ra khỏi thành, bị cha cấm túc, ba ngày liền phải ngồi chép sách, hiện giờ mới chưa được bao lâu đã phạm lỗi tiếp, hình phạt sẽ là gì đây?

Thất Nương hỏi hạ nhân, biết Lưu Trường Khanh ở thư phòng gặp quản sự thương hội, liền kéo Lưu Thành Hề cùng đến thư phòng.

Đứng ngoài cửa chờ Thuận Phong vào thông báo xong, hai người bước vào.

Trong phòng ngoài Lưu Trường Khanh còn có một người, người này tuổi khoảng trên dưới bốn mươi, diện mạo gầy gò bình thường nhưng mang vẻ tinh anh, dưới cằm vài ngọn râu lơ thơ. Thấy Thất Nương vào phòng, ông ta hướng cặp mắt nhỏ ẩn chứa tinh quang đánh giá nàng.

Lưu Thành Hề nhận ra người này, tiến lên chào hỏi: “Mai bá bá, ngài đã tới.”

Lưu Trường Khanh gọi Thất Nương tiến đến: “Thất Nương, đây là Mai quản sự, ông ấy là tổng quản thương hội Lưu phủ, về sau con có gì cần mua thì đi thông báo với ông ấy một tiếng là được.”

Lưu Thành Hề trong lòng nói thầm, đến hần cũng không có đặc quyền loại này, cha đối với Thất Nương thật tốt quá đi.

Thất Nương thấy Lưu Thành Hề gọi ông ta là bá phụ, biết ông ta ở Lưu phủ địa vị không tầm thường, liền làm kiểu hành lễ khi gặp trưởng bối chào ông ta: “Mai bá bá.”

Mai quản sự chặn lại nói: “Mai mỗ không dám nhận, Nhị tiểu thư không cần đa lễ.”

Hai người chào hỏi xong, Thất Nương lấy ra chiếc gương: “Cha có biết vật này không?”

Lưu Trường Khanh kinh ngạc: “Đây không phải trang kính thiên kim của Tây Lũng quốc sao? Trang kính này chỉ có Mỹ Nhân quán ở kinh đô mới có bán, Thất Nương từ đâu mà có?” Thì ra gương này là hàng độc quyền, khó trách quý như vậy.

Thất Nương liếc Lưu Thành Hề một cái, thấy trán hần lấm tấm mồ hôi, trong lòng buồn cười, đáp: “Trước đây con từng nghe đại ca nói qua có một thứ đồ hiếm lạ, liền suy nghĩ, không biết đó có phải là loại gương con đã thấy? Vừa vặn Ngũ Khê thành truyền đến tin tức nói có một thương thuyền Tây Lũng quốc gặp sóng gió bị hỏng, bán ra hàng hóa ngay tại chỗ trong đó có loại trang kính thiên kim này, liền cầu đại ca suốt đêm ra khỏi thành mua về.”

Mai quản sự trực giác thương nhân đặc biệt nổi lên, lập tức hỏi: “Trước kia đã thấy? Nhị Tiểu thư thấy ở nơi nào? Kinh đô?”

Thất Nương khen: “Mai bá bá phản ứng thật mau, Thất Nương trước kia quả là đã từng thấy trang kính thiên kim, nhưng không phải ở kinh đô. Khi đó ta cũng không biết nó gọi là trang kính thiên kim, đã từng thấy ở nơi ân nhân trước kia cứu ta.” Nàng thừa nước đục thả câu, liếc qua mọi người một lần, rồi nói: “Là ông ấy tự làm.”

Mọi người đều kinh ngạc, Mai quản sự kích động tiến lên hai bước, nói: “Hần có chế kính bí phương?” (chế kính bí phương: phương pháp bí mật chế tạo kính)

Thất Nương cười nói: “Mai bá bá đừng kích động, ngài yên tâm, chế kính bí phương tuyệt đối là vật trong tay ngài...”

“Tiểu thư muốn nói...” Mai quản sự càng kích động.

Thấy Thất Nương gật đầu, Lưu Trường Khanh cũng không kiềm chế được, đứng lên: “Con có chế kính bí phương?”

Mai quản sự mặt mày tươi rói: “Lão gia, khẩu ác khí này cuối cùng đã có thể giải quyết.”

Lưu Thành Hề mặc dù nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong tâm lại uể oải không thôi, thì ra Thất Nương căn bản là không để ý đến trang kính thiên kim hiếm lạ... Hắn cố động viên tinh thần lại, hỏi: “Ác khí? Mai bá bá bị ai gây khó khăn sao?”

Mai quản sự mắt nhìn Lưu Trường Khanh hỏi ý, Lưu Trường Khanh nói: “Bọn họ cũng không phải người ngoài, Thất Nương là người tin cậy, mà Thành Hề sớm muộn cũng tiếp quản thương hội, cũng nên cho nó biết chuyện.”

Mai quản sự lúc này mới đem sự tình nói ra từ đầu chí cuối.

Năm năm trước khi có thủy tai, Lưu gia để tránh mũi nhọn của triều đình lấy danh nghĩa quyên tiền đem hầu như đại bộ phận hiệu buôn của hàng quyên góp, kỳ thật là đem số hiệu buôn này từ ngoài sáng vào trong tối, giao cho những người chịu ân của Lưu gia kinh doanh, những hiệu buôn này được gọi là Lưu gia ám tự hiệu buôn.

Nếu như thương hội chính thức của Lưu gia không tiện ra mặt, lúc ấy ám tự hiệu buôn sẽ ra tay.

Hơn một năm trước, Tây Lũng quốc Lý thị mới phát minh ra trang kính thiên kim, thương nhân từ các quốc gia ồ ồ kéo đến nhưng đều vô công mà phản.

Lưu gia cũng phái ám tự hiệu buôn Phong Nhã các phái người đi Tây Lũng quốc trao đổi, ai ngờ Lý thị Tây Lũng không coi ai ra gì, thái độ kiêu ngạo, đem Phong Nhã các chế nhạo một phen: “Cũng không tự nhìn xem phong Nhã các các người là cái thứ gì, Một tiểu hiệu buôn của Long thành cũng xứng cùng Thương Vân quán Lý thị của chúng ta làm ăn...” Quản sự Phong Nhã các tức giận, đành phẩy tay áo bỏ đi.

Sau Thương Vân quán của Lý thị ở kinh đô mỗi nước đều mở một tòa Mỹ Nhân quán, kinh doanh độc quyền về trang kính thiên kim độc nhất vô nhị, thương nhân các nước dù muốn đổ mắt, nhưng cũng không làm gì được.

Mai quản sự nói: “Bởi vì trang kính thiên kim khiến cho thương nhân các nước như hổ rình mồi nên Lý thị lại càng cất giữ bí phương cẩn thận, hiện giờ Nhị tiểu thư có bí phương, Phong Nhã các của ta cuối cùng có thể vượt ở trước Mỹ Nhân quán hãnh diện.”

Thất Nương cẩn thận xem xét mặt kính, nói: “Mặt kính khá mờ, đây là dùng thủy ngân để làm.”

Lưu Thành Hề ghé đầu xem: “Các loại gương khác so với trang kính thiên kim đều rất mờ, muội còn thấy nó chưa đủ sáng hay sao?”

Nàng ngẩng đầu nói: “Dùng thủy ngân làm gương thời gian cần một tháng, khá là khó khăn.

Huống hồ thủy ngân có độc, khi chế tạo sẽ hại người, ta có một cách khác, dù vật liệu cũng có độc nhưng chúng ta phòng hộ cẩn thận là được, thời gian lại rút ngắn hơn, hơn nữa mặt kính cũng sáng hơn nhiều.”

Thất Nương nói nguyên lý phương pháp chế tác, chính là phản ứng tráng gương đã từng học trong trường trung học.

****Phản ứng tráng gương:** Đầu tiên cho vào ống nghiệm dung dịch AgNO_3 , sau đó nhỏ tiếp vào đó dd NH_3 , thấy có hiện tượng dd bị vẩn đục là do phản ứng: $\text{AgNO}_3 + \text{NH}_3 + \text{H}_2\text{O} = \text{Ag}(\text{OH}) + \text{NH}_4\text{NO}_3$

$\text{Ag}(\text{OH})$ ít tan làm dd vẩn đục. Tiếp tục nhỏ dd NH_3 vào cho đến khi dd trong trở lại, lúc đó phức chất của Bạc được hình thành theo phản ứng:

$\text{Ag}(\text{OH}) + \text{NH}_3 = [\text{Ag}(\text{NH}_3)_2](\text{OH})$ là phức tan.

Bây giờ mới cho dd glucozơ vào và đun nóng, quan sát thấy dd trong phản ứng nâu đen, sau khi đun nhẹ, nhìn vào đáy ống nghiệm thấy có lớp bạc sáng phủ lên bên trong vỏ thủy tinh ở đáy ống nghiệm, đó là lớp

kết tủa Ag hình thành. Lớp Ag này sáng bóng làm ta thấy được hình bóng mình trong đó, nên gọi là phản ứng tráng gương.

(Thực ra các công thức và phản ứng này được dịch ra bằng convert nên ta ko thể hiểu đc nó là những chất gì kết hợp với chất gì, nên mạn phép bà con viết thẳng ra công thức theo ngôn ngữ khoa học này cho nó dễ hiểu.)

Để tăng độ bền lâu của gương, sau khi mạ bạc, ở trên lớp bạc còn được phủ thêm một lớp sơn bảo vệ, như vậy lớp bạc mạ sẽ không dễ dàng bị bong tróc.

Tính phản quang cùng độ sáng của nó tốt hơn nhiều so với dùng thủy ngân.

Mai quản sự vừa nghe có phương pháp hay, vui mừng, lập tức đi tìm thợ.

Thất Nương vội ngăn ông ta lại nói: “Chuyện chúng ta có thể làm ra được trang kính thiên kim tốt nhất phải giữ bí mật để ngừa vạn nhất, lúc sau mới có thể đón đầu phản kích bọn chúng.” Lấy tính tình của Thất Nương mà nói, đối với địch nhân đương nhiên là một kích chí mạng, có thể khiến cho hấn gục luôn tại trận.

Mai quản sự ngẫm hiểu, Thất Nương nói tiếp: “Cho nên việc này càng ít người biết càng tốt, nhân công nếu không đủ..... Chi bằng cho đại ca cùng đến hỗ trợ, thế nào?”

Lưu Thành Hề trước nay vốn chỉ ở trong học đường hồ nháo, vừa nghe nói có chính sự có thể làm, lập tức hưởng ứng, nhìn Lưu Trường Khanh khẩn cầu. Lưu Trường Khanh trầm ngâm: “Con cũng đã lớn... Được, lần này để con đi theo Mai quản sự học tập, việc này quan hệ trọng đại, mọi chuyện con phải nghe lời ông ấy, không được làm loạn.” Lưu Thành Hề nghe vậy mừng rỡ.

Mọi người bàn bạc xong, Thất Nương viết lại các vật liệu để Mai quản sự chuẩn bị, nhân công cũng là Mai quản sự tự mình đến các xưởng lựa chọn những người tin cậy, Thất Nương và Lưu Thành Hề đều được tham dự vào thực nghiệm.

******Có thể có bạn sẽ thắc mắc là Thất Nương đa năng quá, đến lĩnh vực hóa học cũng tinh thông, nhưng Thất Nương trước đây cũng đã từng nghiên cứu nhiều về các thí nghiệm khoa học (điển hình là việc chế tạo thuốc nổ đã nói trong chap 4) cho nên việc này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

15. Quyển 1 - Chương 15

Theo yêu cầu của Thất Nương, Mai quản sự mang về rất nhiều đá vôi, tìm được một gian phòng làm thí nghiệm ở nơi yên lặng vắng vẻ.

Thợ giỏi được mời đến là một sư phụ họ Thân, người béo ục ịch, khuôn mặt hiền lành trung hậu. Vừa nghe nói Lưu gia có cơ mật đại sự, ngay cả đồ đệ cũng không gọi chỉ mang theo hai đứa con đến.

Thời đại này công nghệ làm thủy tinh đã vô cùng phát triển, cho nên thực nghiệm làm cũng rất thuận lợi.

Trong quá trình thí nghiệm, Thất Nương nghiêm khắc yêu cầu mỗi người phải mang đồ bảo hộ cẩn thận, khẩu trang và bao tay kín mít.

Thất Nương đã lâu chưa vào phòng thí nghiệm, trước đây từng giấu ông ngoại tàng trữ một gian phòng làm thí nghiệm nhưng bị ông bắt gặp liền đau đầu, cuối cùng bắt đắ dĩ đành tìm cho nàng một nơi khác làm phòng thí nghiệm, thực rất sợ hãi nha! Ai biết có ngày nàng không cẩn thận làm Đổ gia nổ tung thì sao?

Thí nghiệm cũng không tốn nhiều thời gian, phần lớn chỉ tốn nhiều ở khâu chuẩn bị nguyên vật liệu, cuối cùng, rất nhanh liền cho ra thành phẩm là một tấm gương.

Sáng trong như mặt giếng tĩnh lặng phản chiếu ánh trăng, Thất Nương đem trang kính thiên kim ra so sánh, cái kia giống như mặt trăng với mặt trời, ảm đạm không ánh sáng.

Tất cả mọi người mừng rỡ như điên, Thân sư phụ cùng hai đứa con ôm nhau vui vẻ, Mai quản sự mặt mày hớn hở: “Thành công, chúng ta lập tức đi gặp lão gia báo cho người tin vui.” Thất Nương dù cũng vui nhưng không đến mức mừng phát điên như mọi người, nàng lại không biết những tấm gương sau này chẳng những giúp cho Lưu gia tài khuyh thiên hạ mà còn là vật cứu mạng của nàng nữa, bất quá vẫn là sau này.

Ba người trở về Lưu phủ, Thất Nương và Lưu Thành Hề về phòng thay quần áo trước rồi mới đến thư phòng của Lưu Trường Khanh họp mặt với Mai quản sự.

Trở lại Tây Tử lâu, Hồng Miên thấy Thất Nương trở về, nhân tình sáng lên: “Nhị tiểu thư, có thành công không?”

Thất Nương cười gật đầu, Song My phía sau Hồng Miên mừng rỡ reo lên: “Tiểu thư, nhớ giữ lại một cái cho chúng ta nha!”

Khi nàng đến thư phòng của Lưu Trường Khanh, Lưu Thành Hề đã đến đó trước, đứng bên cạnh Mai quản sự.

Lưu Trường Khanh cầm chiếc gương trong tay thưởng thức, nghe Mai quản sự nói: “ Ngày đầu tiên Nhị tiểu thư làm ra trang kính, ta đã dùng bồ câu đưa tin cho quản sự Phong Đô Nhã Trần Cương, bảo hắn tới gấp Đan Phượng thành, ước chừng trước cuối năm có thể đến kịp, phương pháp Nhị tiểu thư nói cũng không khó, chỉ cần làm tốt an toàn phòng hộ, thợ bình thường đều có thể làm được.... Chúng ta có thể nhân lúc Trần Cương sắp đến làm trước một ít hàng cho hắn mang về kinh thành....”

Lưu Trường Khanh gật gật đầu, lại nhìn cái gương yêu thích không buông tay, lầm bầm: “Chúng ta phải định giá gì cho thích hợp đây?”

“Giá thì.... Tiểu nhân cho rằng không bằng chúng ta cứ ấn theo giá của Mỹ Nhân quán, gương của bọn họ còn bao gồm cả phí chuyên chở, như vậy lợi nhuận của chúng ta thu được là gấp đôi.”

Thất Nương hỏi: “Loại gương nhỏ như lòng bàn tay này là hai mươi lượng một cái, vậy còn loại kính trang điểm lớn hơn sẽ là bao nhiêu?”

Mai quản sự đáp: “Là năm mươi lượng bạc một mặt gương... Tây Lũng quốc cách Long Giao chúng ta một con sông Thanh giang, bọn họ thường gặp sóng gió trên sông, mà loại gương này khi vận chuyển lại phải cực kỳ cẩn thận nên cũng khá phiền toái, cho nên giá cao cũng là vì vậy, mà một nguyên nhân khác là ở mỗi nước bọn họ chỉ mở một Mỹ Nhân quán ở kinh thành, cả nước các thành các trấn, nếu muốn mua cũng phải đến kinh thành mới có thể mua được.”

Lưu Thành Hề nghe xong giật mình: “Như vậy, loại hàng này chúng ta bán ra ngoài.... Một năm có thể kiếm được bao nhiêu đây?”

Mai quản sự cười nói: “Đại thiếu gia, cái này ta chưa thể tính trước được... Bất quá tính sơ sơ, đại khái lợi nhuận cũng phải được một hai phần của tất cả thương hội hiệu buôn của Lưu gia gộp lại, nhưng đó vẫn là tính khiêm tốn một chút.”

Lưu Trường Khanh cũng lấp bắp kinh hãi: “Nhiều như vậy sao?”

Lưu Thành Hề dù không biết thương hội Lưu gia một năm rốt cuộc lợi nhuận bao nhiêu, nhưng xem mặt cha cũng biết con số ấy không nhỏ.

Mai quản sự nói: “Tất cả đều là công lao của Nhị tiểu thư, lão gia cũng thật có bản lĩnh, nhận một nghĩa nữ cũng có thể thu luôn thân tài vào cửa.”

Mọi người nở nụ cười, Lưu Thành Hề vừa cười vừa nói: “Thì ra Mai bá bá cũng biết nói giỡn, Thành Hề hôm nay mới thấy. Bất quá Thành Hề cũng có một chút muốn hỏi.”

Lưu Trường Khanh tâm tình thoải mái: “Con nói xem?”

“Thành Hề có ý tưởng, Lý thị Tây Lũng quốc sở dĩ cần rõ như vậy vì bọn họ biết gương của mình làm ra là độc nhất vô nhị, cho nên cũng không để tâm xem hàng làm ra nhiều hay ít, chỉ cần vật càng quý, gương càng ít, lợi nhuận lại càng cao, có phải vậy hay không Mai bá bá?”

Mai quản sự gật đầu: “Đúng vậy, quả thật như thế.”

Lưu Thành Hề nói tiếp: “Như vậy chúng ta cũng có thể làm như thế. Thất Nương nói vật liệu có độc, cho dù chúng ta có phòng hộ kỹ nhưng thợ làm quanh năm suốt tháng cũng vẫn sẽ có hại đến thân thể. Vậy chúng ta có thể làm như Tây Lũng Lý thị, không cần nhiều mà lấy hiếm làm quý, chỉ cần bí phương nằm trong tay chúng ta còn sợ không ai mua sao?”

Mai quản sự ngăn ra: “Đại thiếu gia quả thật là đã khác xưa, cũng đã thay bọn tiểu nhân suy nghĩ. Lưu gia chúng ta khi buôn bán vẫn lấy tín nghĩa làm đầu, nếu chỉ lo đến kiếm tiền không để ý hạ nhân, Lưu gia sao có thể có ngày được như hôm nay?”

Lưu Trường Khanh vui mừng không thôi: tiểu tử này cuối cùng cũng đã lớn, biết suy nghĩ vì người khác...

Thất Nương cũng đã có suy nghĩ trong đầu, nói: “Thất Nương cũng có vài điều muốn nói, không biết cha và Mai bá bá có nguyện ý nghe không?”

Lưu Trường Khanh sớm biết trí tuệ của nàng, vội hỏi: “Có gì con cứ nói.”

“Cha và Mai bá bá nghĩ xem gương của chúng ta sẽ lấy tên là gì? Không thể gọi là trang kính thiên kim được rồi, chúng ta phải có danh hào của chính mình, nhưng gọi là gì mới được?”

Lưu Trường Khanh biết Thất Nương đã sớm có dự liệu, cười: “Thất Nương nha đầu chỉ sợ đã tìm được tên hay rồi, còn giấu không nói ra!”

Thất Nương có chút ngượng ngùng: “Con kiến thức nông cạn, chỉ sợ nói ra cha và Mai bá bá chê cười.” Nhưng thấy mọi người đều biểu hiện thái độ chăm chú lắng nghe, liền nói tiếp: “Gọi là nhĩ kính được không? Thứ nhất là gọi sự liên tưởng đến Phong Đô Nhĩ, thứ hai, trang kính thiên kim rõ ràng ý nói là chỉ dành cho nữ tử chốn khuê phòng, nhưng nhĩ kính của chúng ta văn nhân nhĩ sĩ cũng có thể sử dụng.”

Lưu Thành Hề nói: “Nhưng gương chỉ nữ tử mới dùng...”

Thất Nương nói: “Đây là vấn đề trọng điểm ta muốn nói tiếp. Bệ, khung gương trước nay luôn dùng đồng để làm, nếu như chúng ta có thể dùng gỗ hoặc tre trúc, gỗ có thể điêu khắc thành tranh, trúc có thể vẽ hoa văn, lấy danh nhân hiền sĩ hoặc danh hoa kỳ thảo, điêu thú trùng ngư làm hình vẽ, vô luận như thế nào đều phải làm thực tinh xảo đẹp đẽ, tóm lại, phải ra được một chữ “nhĩ”, cứ như vậy, nhĩ kính của chúng ta so với trang kính thiên kim còn cao hơn một bậc...”

Mọi người nghe xong vừa mừng vừa sợ, Mai quản sự thở dài: “Nhị tiểu thư thực diệu nhân!”

Vì thế, Lưu Trường Khanh quyết định phê chuẩn phương án này, Mai quản sự tức khắc bắt tay đi làm.

.....

Cách giao thừa ba ngày, quản sự Phong Đô Nhĩ Trần Cương rót cục từ kinh đô đặt chân đến Đan Phượng thành.

16. Quyển 1 - Chương 16

Edit: Rùa River

Trần Cương vừa nhìn thấy nhĩ kính, biểu tình so với Mai quản sự khi mới biết Thất Nương có bí phương không có gì khác biệt, chỉ kém không có ngựa mặt lên trời cười lớn: “Như thế rất tốt, ha ha... Dám mắng Phong Đô Nhĩ của ta là cửa hiệu con.. Con mẹ nó chứ, ta không khiến Mỹ Nhân quán chúng bay đóng cửa thì không xong..”

Thất Nương mỉm cười, vị quản sự Phong Đô Nhĩ này mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, cả người lộ ra hào khí nào có nửa điểm bộ dáng quản sự một cửa hiệu “phong nhĩ”? Thật có bảy tám phần giống với hình tượng lục lâm hảo hán.

Mai quản sự nhíu mày: “Trần Cương, Nhị tiểu thư ở ngay đây, sao có thể mắng chửi thô tục như vậy?”

Thất Nương nói: “Không sao, Trần quản sự tính tình thẳng thắn, cá tính hào sảng, Thất Nương cảm thấy thực thân thiết.”

Trần Cương vỗ đùi: “Mẹ nó chứ, lời này thật xuôi tai, ở kinh đô mấy cô ả lúc nào cũng cố ra vẻ thiên kim tiểu thư... vừa nghe ta nói sắc mặt liền trắng bệch, thật là, lão tử cũng có ăn thịt người đâu? À, trừ bỏ cô bé Ngọc Đang kia còn có chút ý tứ... Người không biết, quản sự hiệu buôn chè lão tử là đại què mùa, mỗi lần đi ra ngoài làm ăn đều sai Giang Ngự tiểu bạch kiểm kia đi nói chuyện, khiến cho lão tử như là theo đuôi hần vậy....”

Mai quản sự nghe hần thao thao bất tuyệt lắc đầu nói: “Nhị tiểu thư coi trọng người, người lại càng quá đáng.”

Mọi người dừng nhìn bề ngoài Trần Cương mà đánh giá hần tầm thường thô lỗ, nếu hần không am hiểu đánh giá sắc mặt người khác thì làm sao có thể ngồi vào vị trí quản sự ám tự hiệu của Lưu gia được! Từ sớm hần đã nhận ra, vị Nhị tiểu thư này với lời nói thô lỗ của hần không có một tia khinh bỉ, đã nhìn ra vị Nhị tiểu thư này không phải tiểu thư khuê các bình thường.

Hần trừng mắt nhìn Mai quản sự: “Người coi lão tử không có mắt nhìn người sao?” Có chút không kiên nhẫn hỏi tiếp: “Bất quá lão gia khi nào thì đến? Ta muốn về ngay kinh thành tiêu diệt Mỹ Nhân quán...”

Ngoài cửa truyền đến giọng cười trầm thấp của Lưu Trường Khanh: “Lão Trần, nóng vội thì không ăn được đậu hũ nóng, còn sợ Mỹ Nhân quán chạy đằng nào, nếu chạy chẳng phải chúng ta bớt việc hay sao?”

Trần Cương thu liễm ngông cuồng lại, hướng Lưu Trường Khanh hành lễ: “Lão gia, khẩu khí này lão Trần ta nhìn từ lâu rồi, có chạy ta cũng phải đem chúng truy trở về. Họ Triệu của Mỹ Nhân quán kia tháng trước ở Thước Hương lâu còn dám cãi tay đôi với lão tử, mẹ nó chứ, đã ăn cơm ở tửu lâu của chúng ta còn dám lăm điều...”

Lưu Thành Hề vẫn đi theo bên cạnh Lưu Trường Khanh nói: “Trần đại thúc, mấy năm không gặp, khẩu khí vẫn lớn như vậy!”

“Thiếu gia?” Trần Cương nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lưu Thành Hề, ngạc nhiên nói: “Thiếu gia đã lớn thế này rồi, nhưng sao càng lớn lại càng giống đàn bà vậy?”

Lưu Thành Hề không biết nên khóc hay nên cười, Thất Nương nghiêng mặt nhìn cười nhìn hần, Mai quản sự nói: “Người đừng nghĩ chỉ có kẻ thô lỗ giống như người mới là nam nhân, Đại thiếu gia của chúng ta là thiếu niên công tử tuấn tú lịch sự được không biết bao nhiêu cô nương của Đan Phượng thành yêu mến đâu.”

Mọi người sau khi đàm tiếu một hồi rồi dần dần chuyển sang chính sự. Mai quản sự nói: “Chúng ta đã làm năm mươi mặt kính trang điểm cùng một trăm mặt kính nhỏ, căn cứ theo đề nghị của tiểu thư, chúng ta đã làm khung và viền thành hình trang trí... ách, cái lão Trần người đang cầm trong tay đó phía sau là hình điêu khắc của Phúc, cùng với hai mặt gương trên bàn kia là Lộc và Thọ thành một bộ, Nhị tiểu thư nói như vậy để đáp ứng hy vọng về cuộc sống tốt đẹp của con người, có thể bán rất tốt.”

“Như vậy định giá thế nào?” Trần Cương hỏi.

Lưu Thành Hề đáp: “Giá như là của Mỹ Nhân quán.”

Mai quản sự dặn dò: “Gương là đồ dễ vỡ, dù dưới đáy hòm đã lót rơm rạ nhưng trên đường đi người vẫn phải thật cẩn thận.”

Trần Cương gật đầu: “Cái này ta biết.”

Lưu Trường Khanh nói: “Lão Trần, ta có một chuyện muốn phớt lờ người.”

Trần Cương đáp: “Lão gia có gì cứ phân phó, còn cái gì mà phớt lờ với không phớt lờ!”

“Ta nghĩ lần này cho Thành Hề cùng đi một chuyến tới kinh thành, đi theo người học tập việc buôn bán.”

Lưu Trường Khanh vừa mở miệng, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Lưu Thành Hề lấp bắp kinh hãi nói: “Cha muốn con tới kinh thành?”

Lưu Trường Khanh đáp: “Cũng đúng lúc muốn con đi học hỏi việc buôn bán, vừa lúc có cơ hội này, con có thể cùng lão Trần một phen rèn luyện thật tốt.”

“Nhưng là, cha! Con ở đây không phải có thể học tập Mai bá bá sao? Không cần nhất thiết phải đi kinh thành...”

Mai quản sự thấy biểu tình của Lưu Thành Hề cũng lập tức tiếp lời: “Đúng vậy lão gia, để Đại thiếu gia đi theo ta không phải rất tốt sao? Phong Đô Nhã dù sao cũng là hiệu buôn ám tự của chúng ta, Đại thiếu gia sẽ không tiện ra mặt.”

Lưu Trường Khanh nói: “Lần này muốn hấn đi cũng là vì để hấn làm quen với cách điều hành hiệu buôn ám tự, không cần hấn phải ra mặt bàn bạc làm ăn, ta đã nói với Đình Hiệu trưởng rồi, năm sau con không cần phải đến trường học nữa, cho nên qua năm lão Trần khởi hành, Đại thiếu gia nhờ cậy vào người!”

Lưu Trường Khanh tâm ý đã quyết, người khác sao còn dám nói nhiều.

Lưu Thành Hề nghĩ đến phải rời xa Thất Nương, trong lòng không khỏi bồn chồn, nhưng lại biết cha khi đã ra quyết định thì quyết sẽ không thay đổi, chỉ còn một thời gian ngắn nữa thôi không biết nên làm thế nào cho phải.

Thất Nương nhìn sắc mặt hấn còn có điều muốn nói, lập tức nói chen vào: “Trần đại thúc sẽ cùng chúng ta đón lễ mừng năm mới chứ? Năm nay chắc sẽ rất náo nhiệt, phải không đại ca?”

Lưu Thành Hề gặp ánh mắt của Thất Nương, đành dừng câu chuyện lại, miễn cưỡng gật gật đầu.

Mọi người sau khi tách ra, Lưu Thành Hề bị Thất Nương kéo đến Tây Tử lâu.

Thất Nương sai Hồng Miên pha trà, sau khi ngồi xuống mới nói: “Huynh làm sao vậy? Huynh cũng biết tính cha, đã quyết định sẽ không thay đổi, tại sao còn muốn nói gì nữa? Bất quá chỉ là đến kinh thành, huynh không phải đã nói ở đó so với nơi đây càng phồn hoa, huynh càng thích hơn sao?”

Lưu Thành Hề có nỗi khổ không nói nên lời, lòng thầm bực bội: nàng nói ta là vì ai mới muốn lưu lại? Không phải vì nàng sao? Chẳng lẽ nàng không có chút động lòng nào với ta sao?

Hấn lạnh lùng nói: “Muội muội suy nghĩ cho ta thật chu đáo, bất quá nên làm thế nào ta nghĩ không nhọc muội phải lo lắng.” Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Hồng Miên bưng trà tới, thấy hấn hầm hầm bỏ đi, sững sốt hỏi: “Đại thiếu gia làm sao vậy?” Thất Nương cũng lần đầu tiên nhìn thấy hấn như vậy, trong lòng cũng cảm thấy kì quái, lắc đầu nói: “Quên đi, quản hấn làm gì!” Nàng nhìn cách bố trí phòng ở mới đánh giá: “Các người cũng khá lạnh lẽo, phòng này sắp đặt tốt lắm.”

Hồng miên đặt chén trà xuống: “Nhị tiểu thư bận việc nhà kính, cũng không nghĩ đến hai ngày nữa là năm mới rồi, nếu không sắp xếp lại Bùi nương còn không đến nhắc nhở chúng ta.”

Thất Nương hỏi: “Bùi nương đến sao?”

“Hôm qua đã đến rồi, nói em và Song My, cũng không nghĩ xem tiểu thư không có ở đây, nào dám sắp xếp lung tung, không duyên cớ lại bị mắng.”

Thất Nương cười: “Biết người chịu khổ rồi, lễ mừng năm mới nhất định cho người một cái phong bao thật đỏ, a, trên kia bày cái gì vậy?” Nàng chỉ vào một bao đỏ trên ngăn tủ hỏi.

Hồng Miên đáp: “Bùi nương nói, biết tiểu thư không có thời gian đi sắm đồ mới liền phái người đến phường may y phục lấy vải dệt, bên trong còn có mấy bộ y phục bằng lụa, tiểu thư thử xem, nếu không vừa ý thì mang đi đổi.”

Thất Nương khê miết tay lên mặt vải: “Đã biết, đúng rồi, ta cho người may bao tay được không? Trời sắp lạnh rồi, không có bao tay không thể được, Song My lại đi..”

Hai ngày sau trong bữa cơm tối, Thất Nương nhân mọi người cao hứng cũng uống chút rượu, không lâu sau liền ngà ngà say, Lưu Trường Khanh thấy thế bèn sai Hồng Miên, Song My đỡ nàng trở về Tây Tử lâu nghỉ ngơi.

Trở vào trong phòng, Hồng Miên đỡ nàng ngồi xuống ghế dựa xong, cầu nhàu: “Mới uống chút rượu đã say thành như vậy rồi, lần sau không thể để người uống rượu nữa, tiểu thư ngồi đi, em và Song My đi nấu chút canh già rượu cho người.”

Thất Nương mơ mơ màng màng đáp ứng một tiếng, chờ Song My và Hồng Miên đi rồi, nàng liền gục đầu dựa vào lưng ghế ngủ.

Một lát sau, Lưu Thành Hề đi vào sân viện, đứng ở cửa do dự.

Hắn ngày ấy nổi giận rời đi, không bao lâu lại hối hận: chính mình đã sắp đi rồi, còn nổi giận để làm gì? Rồi mãi vẫn chưa có cơ hội giải thích với nàng, hôm nay thấy Thất Nương uống say, có chút lo lắng, lại cũng muốn tìm cơ hội giảng hòa bèn đi tới, nhưng đứng ở ngoài còn ngại ngần chưa dám tiến vào.

Đứng ngoài cửa chốc lát, rốt cuộc cũng quyết tâm đi đến.

Vào trong phòng, thấy Thất Nương dựa vào lưng ghế ngủ, hắn nhú mày: “Hai nha đầu kia đâu? Sao lại để muội ngủ đây một mình vậy? Cảm lạnh thì làm sao? Thất Nương tỉnh dậy! Đừng ngủ chỗ này...” Hắn đưa tay muốn lay Thất Nương tỉnh dậy, vừa thấy khuôn mặt nàng bị hơi rượu làm cho đỏ bừng choáng váng xinh đẹp như ánh bình minh, cánh tay ngừng lại, mắt liền ngây ngốc.

Hắn ngơ ngác nhìn Thất Nương một lúc lâu, chỉ thấy đôi môi anh đào của nàng màu hồng nhạt hơi hé ra, càng lúc càng thấy mềm mại xinh đẹp, tim bất giác đập thành thịch, trí óc dường như không khống chế được nữa, đem môi mình chạm xuống...

17. Quyển 1 - Chương 17

Đôi môi ấm áp mềm mại, thoảng hương rượu trái cây thơm ngát đầy mê hoặc, Lưu Thành Hề mơ mơ màng màng không nhận được vươn đầu lưỡi liếm...

Bên tai truyền đến thanh âm càng ngày càng rõ ràng, là tiếng Thiên Nhai đứng đợi hắn ngoài cửa viện cùng hai nha đầu nói chuyện: “...Chúng ta làm chút canh già rượu, Đại thiếu gia có cần uống một chút hay không?”

“Thiếu gia của ta có danh hiệu ngàn chén không say, không cần uống thứ này.”

“Nhị tiểu thư thì không chịu được rồi, mới hai chén rượu trái cây đã say... A, Nhị tiểu thư sao có thể ngủ luôn ở đây được?” Chạy vào đầu tiên là Song My, “Đại thiếu gia, làm sao để mặc tiểu thư ngủ chỗ này, cảm lạnh làm sao bây giờ? Tiểu thư đừng ngủ nữa, cẩn thận cảm lạnh....”

Lưu Thành Hề mặt đỏ ửng đứng bên cạnh: “Ta gọi rồi, nhưng nàng có lẽ say quá, gọi thế nào cũng không tỉnh.”

Hồng Miên và Thiên Nhai cũng lần lượt bước vào, Hồng Miên kinh ngạc: “Đại thiếu gia sao mặt lại đỏ như vậy? Thiên Nhai còn nói người là ngàn chén không say đâu, ta coi chỉ sợ cũng là khoa trương, vẫn là uống chút canh già rượu đi.”

Lưu Thành Hề ngữ khí có chút dồn dập: “Không cần, Thất Nương giờ đang mệt, ta trở về, ngày mai lại đến tìm nàng.”

Song My gọi mà mà Thất Nương không tỉnh, tay bèn lay thật mạnh, Lưu Thành Hề liếc thấy mí mắt nàng khẽ động, cuống quýt nói: “Ta cũng mệt, Thiên Nhai chúng ta đi.” Nói xong bước vội, hai má hắn giờ đang nóng phát sốt, không thể để Thất Nương nhìn thấy bộ dáng này được.

Đi ra ngoài cửa viện còn nghe thấy thanh âm của Song My: “Tiểu thư cuối cùng cũng tỉnh, uống chút canh già rượu rồi ngủ tiếp...”

Lưu Thành Hề bước nhanh ra khỏi Tây Tử lâu, tim còn đập loạn xạ, cước bộ chậm dần lại.

Thiên Nhai đi theo phía sau hần lúc này trong ngực hơi thở cũng dồn dập: nguy hiểm thật! Nếu không phải hần đúng lúc chạy nhanh ra sân, vừa vặn gặp hai nha đầu kia, chỉ sợ việc đã bại lộ.

Ai, sớm biết như thế, cho dù trời lạnh hơn nữa hần cũng không nghĩ muốn vào nhà cho ấm.... Bất quá Đại thiếu gia từ bao giờ thích Nhị tiểu thư? Đại thiếu gia về sau phải làm sao? Dù sao Nhị tiểu thư cũng là muội muội, bất quá nói lại thì thiếu gia với Nhị tiểu thư cũng không phải là huynh muội ruột thịt.... Đang nghĩ ngợi, chân vẫn bước đi theo quán tính, bất chợt lưu Thành Hề phía trước ngừng lại khiến hần thiếu chút nữa thì đâm sầm vào thiếu gia, hần thắc mắc kêu: “Đại thiếu gia?”

Lưu Thành Hề nói giọng kiên quyết: “Thiên Nhai, chúng ta đến phòng của cha.”

Kết quả Lưu Trường Khanh cũng không có trong phòng ngủ, Lưu Thành Hề nghĩ lại, nói: “Chúng ta đến thư phòng.”

Thư phòng vẫn sáng đèn, nhưng kỳ quái là không có Thuận Phong đứng canh giữ bên ngoài.

Bước đến cửa, Lưu Thành Hề còn đang do dự xem nên nói với cha thế nào, chợt nghe bên trong vang lên tiếng cha thở dài: “...Ta làm như vậy, có phải bất công với Thành Hề không?” Hần nghe thấy tên mình cảm thấy tò mò, nhìn Thiên Nhai làm động tác giữ yên lặng rồi ghé sát đầu vào cửa nghiêng tai nghe lén.

Sau đó, nghe thấy thanh âm của Mai quản sự đáp lại: “A Quang tin tưởng, lão gia làm gì cũng đều là muốn tốt cho thiếu gia, bất quá nhất định phải bắt thiếu gia đi sao? Không có biện pháp nào khác sao?”

“Ta là người từng trải, ta sợ nếu hiện tại không đem hai người tách ra, ngày sau hần cùng Thất Nương cảm tình sâu đậm, chỉ sợ tương lai tổn thương còn nặng nề hơn nữa.” Lưu Thành Hề nghe được lời này, thân hình cứng đờ.

“Nhị tiểu thư nhân phẩm xuất chúng, cùng Đại thiếu gia không có quan hệ huyết thống, chẳng lẽ không thể...?”

“Mai quản sự, người đã quên hiện giờ tộc trưởng Lưu thị là ai sao? Là Tam thúc công! Ông ta coi trọng nhất là luân lý, Thất Nương đã là nghĩa nữ của ta, trong mắt ông ta chính là muội muội của Thành Hề, đừng cho là ông ta lâu nay không quản đến chúng ta, với chuyện như thế này trong mắt ông ta chính là đồi phong bại tục, sẽ bỏ qua chúng ta tha cho Thành Hề sao?”

Mai quản sự nghẹn lời, hần có thể tưởng tượng ra lão thái gia Lưu gia lòng đầy căm phẫn hô lớn: “Trời ạ! Đây là chuyện đồi phong bại tục a! Thiên lý khó dung a!”

“Lúc trước ta thực không nên nhận Thất Nương làm nghĩa nữ, nếu không cũng không phải khó xử như thế...” Hai người nói chuyện đứt quãng, Lưu Thành Hề đứng bên ngoài, hai bàn tay càng lúc càng nắm chặt lại, run run, Thiên Nhai trong lòng lo sợ kéo ống tay Lưu Thành Hề, chỉ ra xa, trong màn đêm dường như có người đang đi tới...

Lưu Thành Hề trở lại phòng mình, đứng sững ra một lúc lâu, bỗng nhiên nổi điên hất hết mọi thứ trên bàn, trên ngăn tủ... Âm thanh đổ vỡ vang lên loảng xoảng, Thiên Nhai hoảng sợ gấp gáp, ngăn lại không được, lại sợ trong phòng âm thanh lớn như vậy sẽ khiến người ta chú ý, thấp giọng khuyên: “Đại thiếu gia, Đại thiếu gia, đừng như vậy, cẩn thận có người nghe...” Trong phòng cũng chỉ còn những mảnh vỡ đổ nát hỗn độn, không vật nào còn nguyên trên chỗ cũ.

Lưu Thành Hề thở dồn dập, suy sụp ngã xuống ghé dựa, bên tai trái chiếc bông tai vàng lóe lên, sau đó bình thường trở lại.

Thanh âm quả nhiên đã kinh động tới, bên ngoài cửa vang lên những tiếng bước chân hỗn độn, có người lên tiếng hỏi: “Đại thiếu gia có chuyện gì vậy?”

Thiên Nhai nhìn Lưu Thành Hề ngồi yên, cuống quýt đáp: “Không có gì, Đại thiếu gia uống rượu hơi say, đụng phải mấy thứ đồ đạc thôi, các người cứ đi ngủ, ta sẽ dọn dẹp.”

Tiếng bước chân dần dần tản đi hết, Thiên Nhai không nói gì bắt đầu thu dọn lại, Lưu Thành Hề lãnh đạm nói: “Đi ra ngoài!”

Thiên Nhai ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, Lưu Thành Hề quát: “Không nghe thấy sao? Cút ra ngoài cho ta!”

Thiên Nhai bắt đầu đi, đành rời khỏi phòng, nhưng cũng không dám đi xa khỏi cửa, hần uể oải nghỉ, giao thừa của mình năm nay có lẽ phải đón ở ngoài cửa này rồi...

Lưu Thành Hề dần bình tĩnh lại, chưa bao giờ có cảm giác vô lực khiến tâm hần trống trải như vậy.

Hần từ nhỏ đã được Lưu Trường Khanh chọn là người kế nghiệp chuyên tâm bồi dưỡng, tuy rằng quản giáo nghiêm khắc nhưng các mặt khác cơ hồ hần đều là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Bộ dạng xuất chúng, gia thế tốt, từ trước đến nay đều là người ngoài đối với hần nịnh hót lấy lòng, chỉ có Thất Nương đối với hần không giả bộ, khi hần giận dữ nàng cũng không cố lấy lòng, luôn khiến cho hần phải chiều nàng, nghĩ biện pháp làm cho nàng vui vẻ cao hứng, một người như vậy khiến cho hần động tâm,

Chính là hiện giờ hần mới biết được, nữ nhân hần yêu quý, lại có thể bởi vì quang vinh của gia tộc mà vô duyên, có phải quá cười nhạo với hần không?

Canh ba đã qua, hần vẫn không nhúc nhích nhìn những mảnh bình hoa vỡ nát trên mặt đất, nghĩ đến lời của Thất Nương nói với Song My: trên đời này chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống tự do tự tại, một quốc gia như vậy, một người cũng như vậy, quốc gia lớn mạnh mới có thể bảo vệ dân chúng, một người có sức mạnh mới có thể bảo vệ người mình yêu quý, chỉ có thành kẻ mạnh mới không cần xem sắc mặt của người khác.

Hần thì sao?

Không, hần không muốn trở thành một bình hoa vỡ, hần muốn chính mình cường đại. Có thể hiện giờ hần không có năng lực, nhưng về sau ai có thể nói trước được? Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì bốn năm, một ngày nào đó hần sẽ khiến Lưu thị tất cả đều phải nhìn sắc mặt hần, ai cũng không thể xen vào chuyện của hần, nữ nhân của hần không ai có thể cướp đi.

Khóe miệng hơi gợn lên, khuôn mặt tuấn tú trong ánh đèn lúc mờ lúc tỏ lộ ra một tia ngoan lệ... Hần biết Thiên Nhai vẫn canh giữ ngoài cửa, mở miệng nói: “Thiên Nhai, tiến vào.”

Thiên Nhai vẫn nơm nớp lo sợ đẩy cửa vào: “Thiếu gia, chuyện gì vậy?”

“Đem nơi này dọn sạch sẽ, còn có... Thay ta chuẩn bị hành lý ngày mai đi kinh thành...”

Xong chạp này thấy tội cho Thành Hề quá, mà thấy Lưu Trường Khanh sao mà vô dụng..

18. Quyển 1 - Chương 18

Edit: Rùa River

Ngày hôm sau, trong Tây Tử Lâu.

“...Về sau người đừng uống rượu nữa, tiểu thư phải có phong thái của tiểu thư...” Hồng Miên hình như càng ngày càng không sợ nàng nữa, nhìn Hồng Miên lẩm bẩm, Thất Nương nghĩ vậy.

Bất quá cũng kỳ quái, trước kia nàng không uống được nhiều rượu, bây giờ thay đổi thân thể cũng không có chút tiến bộ nào.

Nhớ trước đây một lần sinh nhật Mạnh Mạnh, mọi người ồn ào ép nàng uống rượu (thực chất cũng chỉ là xã giao, vui là chính).

Ăn cơm xong, mọi người đi hết, còn nàng thì say đến độ có thể lăn ra ngủ trên đường, nếu không phải có Mạnh Mạnh đỡ, hôm đó nàng nhất định ngủ ngoài đường rồi. Mạnh Mạnh thở dài: “Thực chịu cậu đấy, mới chỉ có hồng rượu nặng bốn độ cũng khiến cậu say đến như vậy...”

Đang nghĩ lại chuyện cũ, Song My chạy tới nháo, muốn đi đến chỗ Đại thiếu gia chơi, Thất Nương nói: “Đại ca ngày mốt đi rồi, nhất định có nhiều việc cần làm, đừng đi phiền huynh ấy.” Vì thế bảo Song My đi theo dạo trong vườn.

Hai người ra khỏi Tây Tử Lâu, Song My bĩu môi: “Em còn tưởng chúng ta ra ngoài phủ nữa, ở trong vườn đi dạo thì có gì vui? Đáng tiếc về sau đại thiếu gia phải đi, không ai mang chúng ta ra ngoài chơi nữa.”

Thất Nương xoay người, tựa tiểu phi tiểu nhìn Song My nói: “Còn thiếu... Về sau cũng không ai chịu tiếng xấu thay cho người khác nữa chứ?”

Song My mặt hơi đỏ lên: “Em cũng đâu có ý đó, nói thật thì đã lâu em cũng không làm sai gì cả rồi.”

Thất Nương nói: “Về sau muốn ra ngoài phủ cũng không phải không thể, chỉ cần lá gan người đủ lớn.”

Song My đang muốn hỏi nguyên do, Sa Lang đang chạy phía trước bỗng nhiên vui vẻ nhón nháo hẳn lên, chạy quanh hai vòng rồi lao về phía trước, nhanh như chớp liền chạy qua chỗ rẽ, Thất Nương sợ nó gây chuyện vội gọi: “Sa Lang trở về!”

Sa Lang quay trở lại, nhưng chạy trước Thất Nương vòng tới vòng lui quần quýt, bộ dáng rất muốn chạy về phía trước.

Song My hiếu kỳ hỏi: “Là cái gì khiến nó trở thành như vậy? Tiểu thư, chúng ta đi xem một chút đi.”

Hai người theo Sa Lang đi qua hành lang dài quẹo ra sau vườn, Thất Nương ngửi thấy trong không khí có mùi thịt nướng, kinh ngạc, rốt cuộc ai lớn gan như vậy? Dám can đảm ở vườn sau Lưu phủ một mình nướng thịt?

Các nàng đi theo Sa Lang đến phía sau núi giả, thấy Trần Cương vừa quét mép vừa cười: “Chó của các người cái mũi thật là thính, nếu đã đến đây thì hãy thử xem tay nghề của ta thế nào vậy.”

Song My ngạc nhiên nhìn hẳn: “Ông cũng to gan quá đấy, không sợ lão gia mắng sao?”

Trần Cương đáp: “Lão tử ăn không quen đồ ăn ở đây, bắt mấy con gà ra ngoài này, vốn là muốn tránh không để ai biết, không ngờ lại bị Sa Lang của các người phát hiện.”

Thất Nương cũng không khách khí, tìm một tảng đá bằng phẳng sạch sẽ ngồi xuống: “Ta còn tưởng Sa Lang bị làm sao, hóa ra là bị thịt gà của ông kéo tới.” Vừa nói vừa động thủ, trước xé một khối thịt cho Sa Lang, sau đó thì ngồi ăn.

Trần Cương thấy nàng động tác tự nhiên không câu nệ, hắc hắc cười: “Tiểu thư người quả nhiên có phong độ, trừ nha đầu Ngọc Đang ra, nhà khác có tiểu thư nào dám cùng lão tử ăn thịt nướng.”

Thất Nương lần thứ hai nghe hẳn nhắc đến cái tên này, hỏi: “Ngọc Đang là ai vậy?”

Trần Cương vừa gặm chân gà vừa nói: “Nàng là con gái Thống lĩnh Hắc Giao quân Văn tướng quân, muội muội Biên thành thủ đương nhiệm Văn Ngọc Hổ, người chưa từng nghe nói về nàng sao?”

Muội muội Văn Ngọc Hổ? Thất Nương nhú nhú mày, lắc đầu.

Song My giật mình: “Hóa ra là nàng... Tiểu thư nhà ta chưa từng đến kinh thành, không biết đến nàng cũng không có gì lạ.” Nàng quay đầu dùng giọng bông đùa nói với Thất Nương: “Vị Văn tiểu thư này rất nổi tiếng ở kinh thành, nàng và muội muội Lãnh Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền Hạ Lan Nhị đều là mỹ nhân có tiếng của kinh thành, chẳng qua Hạ Lan Nhị lấy tài tình xuất chúng mà nổi tiếng, còn nàng thì có tiếng nhưng là mỹ nhân bao cổ.”

Trần Cương mặt trầm xuống: “Đừng nghe người ta nói hươu nói vượn, đó là có người ác ý hãm hại nàng.”

Song My cãi: “Ác ý hãm hại? Nhưng tất cả mọi người đều biết, nàng ngoài việc nhận biết được mấy chữ to, cầm kỳ thư họa cũng chẳng biết gì.”

Thất Nương nói: “Cái này cũng đâu có gì, tiểu thư không giỏi cầm kỳ thư họa trên đời này cũng chẳng phải một mình nàng.”

“Nhưng tiểu thư nhà người ta cũng sẽ không yêu đương trắng trợn trước mặt mọi người, cũng không gây chuyện đánh nhau trên đường phố, còn đem... đem.... của người ta phá đi.”

Song My nói câu cuối, mặt đỏ lựng lên, lời cứ nhỏ dần, Thất Nương không nghe rõ liền hỏi: “Phá đi cái gì cơ?”

Trần Cương cười ha ha: “Cái gì của người ta? Cái để sinh tôn tử của người ta chứ còn cái gì!”

Tiểu nha đầu then thùng không nói lên lời. Bất quá cái mọi người nghe được cũng chỉ là phiên diện từ một phía. Một tiểu thư dám không để ý khuê danh làm ra chuyện kinh thế hãi tục như vậy, đừng nói tại xã hội phong kiến thế này, ngay cả thế giới hiện đại trước đây của Thất Nương chỉ sợ cũng hiếm thấy, Thất Nương nghe xong cảm thấy vô cùng hứng thú, liền quần quýt đòi Trần Cương kể cho nàng nghe rõ.

Vị Văn tiểu thư này, từ nhỏ đã không thích đọc sách, vừa được bảy, tám tuổi liền theo huynh trưởng tập võ, từ đó về sau lên cây nháo chim, xuống sông đuổi cá, không có gì không dám làm.

Ba năm trước nàng đến tuổi cập kê, liền tuyên bố trước mọi người là không phải Tô Di Ca thì không lấy, khiến dư luận xôn xao một phen.

Mười sáu tuổi, một tên lưu manh trên đường đùa giỡn con gái nhà lành, nàng tiến đến ngăn cản, không ngờ gã ta hiểu biết quá kém cỏi, thấy nàng xinh đẹp dám động thủ động cước với nàng... Sau việc này, ngoài hậu quả trực tiếp là việc tên lưu manh về sau không còn dám lưu manh nữa thì một hậu quả khác là – rốt cuộc không còn ai dám đến nhà nàng cầu hôn nữa.

Trần Cương kể về vị Văn tiểu thư này, lời nói giữ ý rất nhiều, hiển nhiên đã coi nàng là người một nhà.

Thất Nương cười: “Cha nàng chẳng lẽ không quản nàng hay sao?”

Trần Cương đáp: “Dung mạo của nàng rất giống mẹ, Văn lão gia sủng nàng còn không kịp, nói chi đến quản, hơn nữa hẳn còn cho đây là con gái tính nết giống hần, vui mừng còn chưa kịp nữa là.”

Song My chen vào nói: “Ta nghe nói Văn phu nhân chính là Văn tướng quân cướp dâu mà được, có phải là thật hay không hả Trần đại thúc?”

“Là thật đó. Năm đó nghe nói Văn phu nhân đã sắp bái đường với người ta, hắc hắc... Cho nên mới nói Ngọc Đang giống tính cha, nếu Tô Di Ca không phải có cha là Thừa tướng thì không chừng nàng thật đúng có thể cướp người về Văn phủ thành thân.”

“Thừa tướng?”

“A, ta nhớ nhầm. Lão thất phu Tô Văn lúc ấy vẫn còn là Lại bộ thượng thư.” Thì ra cha Tô Di Ca chính là Tô Văn.

Thất Nương có chút dăm chiêu: tuy nói rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng không hoàn toàn là chính xác, nhưng một kẻ âm hiểm giả dối, chỉ biết mua danh chuộc tiếng trong mắt người Lưu gia, có thể lại dạy dỗ được một đứa con được thể nhân xưng là Ôn Ngọc công tử sao? Điều này thật có ý tứ.

Thất Nương hỏi: “Tại sao nàng lại nói không phải Tô Di Ca thì không lấy? Chẳng lẽ nàng đối với hần là nhất kiến chung tình sao?”

Nói đến đây Trần Cương lại vui vẻ: “Nha đầu kia nói, nàng vừa nhìn thấy sách là đau đầu, nói cái gì mà đời này nhất định phải kiếm một lang quân có thể đọc sách, tương lai sinh ra một đứa con có thể đọc sách mới có thể tẩy sạch cái danh hào bao cở của nàng, Tô Di Ca năm đó là tài tử Trạng Nguyên nổi danh nhất, không lấy hần thì lấy ai?”

Thất Nương nói: “Ta cảm thấy Văn tiểu thư thật thẳng thắn đáng yêu, ta chẳng thể so sánh với nàng.”

Nàng nói chính là thật tình, nàng thuở nhỏ đã thông minh, làm gì cũng cầu toàn, bất kể là đọc sách hay ứng xử đều như vậy.

Nói về đọc sách, ngoài Manh Manh ra, không ai biết nàng trọng khoa học khinh văn, nàng với toán lý hóa hứng thú nhiều hơn là thưởng thức cổ văn, ở phòng thí nghiệm lại càng thêm vui vẻ.

Kỳ thật trước đây nàng rất dị ứng với văn học, nhưng vì phải giấu diếm dấu vết trước ông ngoại, nàng dựa vào trí nhớ siêu cường của mình, giả bộ thành toàn năng hạng nhất... Bất quá may mắn của nàng cũng khá lớn, nếu không nàng cũng không đối phó được lâu như vậy. Cái khác không nói, chỉ cần ngâm thơ đối câu, nàng nếu không phải dựa theo thi từ ca phú năm xưa khổ công học thuộc trong đầu, cổ vận vẹo cũng chỉ có thể ra được mấy câu thơ con cóc, nói không chừng cũng sẽ để lại được mấy lời đề danh thiên cổ: “Một con

muỗi kêu vo ve, hai con ruồi kêu vo ve..." Bao cở mỹ nhân? Chính mình chỉ sợ cũng chẳng được bằng bao cở.

Song My còn nói rất tự tin: "Ai nói thế. Nhị tiểu thư có ta làm chứng, là tiểu thư tốt nhất, ngay cả Hạ Nhi tỷ cũng không tốt bằng."

Trần Cương nói: "Nha đầu Ngọc Đang kia mà biết có người tán thưởng nàng như vậy, còn không làm hồng nàng thêm. Về sau có cơ hội tiểu thư đến kinh thành, ta sẽ giới thiệu hai người với nhau."

Thất Nương đáp: "Bằng hữu này có cơ hội ta nhất định muốn kết giao..."

Ba người nói nói cười cười, ăn gà xong đem chỗ xương còn lại hủy thi diệt tích rồi mới trở về...

Hai ngày sau, Trần Cương và Lưu Thành Hề từ biệt mọi người mang theo Nhã Kính tiến đến kinh đô Long Thành.

19. Quyển 1 - Chương 19

Ba tháng sau, từ kinh thành truyền đến một tin tức, Nhã kính kinh doanh thành công, Trang Kính Thiên Kim ế hàng không ai thăm hỏi, Mỹ Nhân quán ở các nước lục tục theo nhau đóng cửa rút về Tây Lũng quốc, Phong Nhã các thanh danh vang dội, từ nay về sau trở thành hiệu buôn đệ nhất Kinh thành.

Xuân qua đông tới, Tây Tử lầu hoa sơn chi nở rồi lại tàn, chớp mắt lại một năm cũ sắp qua.

Hồng Miên lo lắng ở trong sân đi tới đi lui, thỉnh thoảng xem giờ, miệng thì thảo tự nói: "Đã muộn thế này, hai bà cô kia khi nào thì để ta đỡ lo một chút chứ, cả ngày như vậy khiến ta ăn không ngon ngủ không yên..." Lúc này, xa xa truyền đến âm thanh như tiếng chim kêu, một dải hai ngắn.

Hồng Miên vội vàng chạy ra, cẩn thận tránh đi tời tở trong phủ, lén lút chạy tới cánh cửa nhỏ ở hậu viên, mở ra đón hai thiếu niên tiến vào.

Nàng không nén được giận nữa: "Các người còn biết trở về, thật là, mỗi lần lại lâu hơn... Các người tự lo đi, dù sao từ sau ta cũng không bao giờ... Giúp các người mở cửa nữa... Chỉ làm ta lo lắng..."

Hai thiếu niên Hồng Miên mở cửa đón vào đúng là Thất Nương và Song My cải trang.

Thất Nương đầu chít khăn màu lam, mặc áo màu xanh, áo khoác ngoài màu xám, là cách ăn mặc của thư sinh, cử chỉ tao nhã có lẽ, nhìn qua chỉ thấy là một mỹ thiếu niên tuấn tú. Ngay cả thư đồng Song My cũng môi hồng răng trắng, xinh đẹp như tranh.

Song My cười cười nịnh nọt: "Hong Miên tỷ tỷ, ta biết tỷ tốt nhất mà, tỷ xem, ta mang về cho tỷ son của Hương Hương tiểu quán này, tỷ thích nhất loại này mà!"

Thất Nương khẽ cười nói: "Hôm nay nghe kể chuyện rất hay, cho nên về chậm, lần tới sẽ không vậy nữa!"

Hồng Miên dậm chân nói: "Ta thà không cần son chứ không muốn lặp lại như thế này nữa, cái gì mà lần tới chứ.... Không có lần sau, ta tuyệt đối sẽ không mở cửa cho các người nữa, hiểu không?"

Song My còn muốn nói cái gì, Thất Nương ngắt lời: "Nơi này nói chuyện không tiện, quay về phòng nói sau." Ba người như ngày thường rời khỏi hậu viên quay về Tây Tử lầu.

Vào phòng, Hồng Miên tức giận hỏi: "Hôm nay nghe kể chuyện gì? Mấy ngày liền đều không bỏ được."

Song My lấy son đưa cho Hồng Miên: "Hôm nay nghe kể chuyện thư sinh và kiều nữ, trước kia mặc dù nghe người già kể qua, nhưng không được hay như sự phụ thuyết thư kể chuyện."

Hồng Miên xấu hổ chọc ghẹo: "Được lắm, cứ nhiên lại nghe loại chuyện này, cô gái nhỏ có phải đã động xuân tâm muốn lấy chồng?"

Song My không cho là đúng: “Truyện hay như vậy, sao lại không thể nghe? Chính là kết cục của truyện này cũng không hay bằng truyện tiểu thư kể.” Truyện các nàng mới nghe được, thư sinh và kiều nữ rất giống với chuyện tình Lương Chúc, tuy nhiên kết cục không có màn hóa bướm xinh đẹp như truyện kia, Nhị My từng nghe Thất Nương kể truyện Lương Chúc cho nghe nên nói vậy.

Hồng Miên nhìn Song My: “Người năm sau cũng đến tuổi cập kê, lớn như vậy rồi còn không biết xấu hổ, lời này bên ngoài có thể nói ra sao?”

Song My đi theo Thất Nương học tập gần hai năm, rất nhiều việc đều bị đồng hóa, cho nên tư tưởng so với Hồng Miên cũng cởi mở hơn, phản đối kịch liệt: “Cái gì mà không biết xấu hổ? Bất quá chỉ là một câu chuyện thôi, có gì mà không thể nói, nếu ta có thích một ai đó, ta cũng sẽ tuyệt đối không giấu diếm.... Như thế cũng có làm sao?”

Hồng Miên nói: “Nghe xem nghe xem, nói gì vậy? Ta chỉ là tốt cho người thôi, lời này nói tại đây thì không sao, nhưng người ngoài nghe được thì sẽ bị lưu truyền thành cái dạng gì? Đến lúc đó chỉ sợ liên lụy Nhị tiểu thư, để cho người khác tưởng Nhị tiểu thư là người lỗ mãng thì nguy.”

Thất Nương nghe xong, cố ý làm ra vẻ lỗ mãng, nâng cằm nàng nói: “Ta nếu là thư sinh kia, thì người chính là kiều nữ, Hồng Miên nương tử người có nguyện gả cho tiểu sinh làm vợ?...”

Hồng Miên tuy biết nàng đùa nghịch, nhưng thấy nàng một bộ dạng phong lưu lỗi lạc, tâm vẫn không khỏi một trận hoảng.... Nàng lấy lại bình tĩnh sẵn giọng: “Tiểu thư người bảo vệ nàng, lại lấy ta để đùa giỡn....” Rồi lại cảm thấy tò mò, tiểu thư bộ dáng như vậy, chỉ sợ bên ngoài không ít cô nương thích người, nhưng chẳng lẽ bên ngoài thật sự không ai nhìn ra nàng là nữ tử sao?

Song My cười nói: “Nào có phải đùa giỡn, Nhị tiểu thư đã nói với ta rồi, Hồng Miên rất thích hợp làm hiền thê, nếu là nam tử tất sẽ muốn cưới nàng.”

Thấy các nàng càng nói càng quá phận, Hồng Miên biết không thể đấu lại cặp chủ tớ này, chỉ đành giục các nàng đi thay trang phục.

Hai người thay đổi nữ trang từ trong nhà đi ra, đã thấy Hồng Miên vẻ mặt vui mừng: “Hồng Miên trước phải chúc mừng Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư có việc mừng đến.”

Song My hỏi: “Việc vui gì?”

Hồng Miên đáp: “Tiền thính nha đầu vừa mới trộm nghe được nói chuyện, có người đến cửa cầu hôn tiểu thư.”

.....

Cái gì? Văn Ngọc Hồ vừa đến cửa cầu hôn? Thất Nương giật mình hỏi.

Song My nói: “Ta tuyệt đối không nhìn lầm, là Văn tướng quân, mặt hấn một búi râu to ai mà nhận sai được chứ.”

Thất Nương ở trong sân đi tới đi lui, Văn Ngọc Hồ làm cái gì vậy? Sẽ không phải vì lần trước đụng phải hấn, liền cho rằng nàng phải gả cho hấn? Nàng hỏi: “Song My người nghe thấy hấn cùng cha nói chuyện gì?”

Song My nói: “Chính là cái gì mà thực ngưỡng mộ tiểu thư linh tinh gì đó, tiểu thư không thích hấn sao? Lão gia hình như rất thích hấn.”

Thất Nương cả kinh: “Cha đồng ý?”

“Cũng không có, bất quá trước kia nghe lão gia rất khen ngợi Văn tướng quân, nói hấn văn võ song toàn, là nhân tài hiếm có của Long Giao vương triều, a, lão gia giữ hấn ở lại trong phủ đó.”

Thất Nương chậm chạp đứng dậy, nàng không phải không muốn lấy chồng, nhưng không nghĩ đến lại nhanh như vậy.

Ở nơi này nữ tử mười lăm là đến tuổi cập kê, có thể xuất giá, nàng mười bảy đã xem là lớn tuổi, cha không có khả năng không lo lắng hôn sự cho nàng.

Trước không nói nàng muốn hay không, cho dù nàng muốn gả, nhưng nếu người khác phát hiện ra mình đã không còn toàn vẹn... nàng đã sớm lo lắng đến tình huống của mình, nơi này người ta coi trinh tiết như tính mạng, đã thâm tính toán cả đời này cũng không lấy chồng, xem ra cũng không thành.... Nếu vạn bất đắc dĩ, chính mình còn phải rời khỏi Lưu phủ tìm đường mưu sinh khác, ai! Xem ra ngày này không còn xa...

Một tiểu nha đầu tiên thính chạy tới truyền lời: Lưu Trường Khanh bảo nàng đến thư phòng gặp.

Thất Nương nghĩ thầm, thôi, cứ đi từng bước, ta không tin nếu ta không muốn lấy hấn, cha lại có thể bức ta.

Lưu Trường Khanh quả nhiên là nói chuyện hôn sự của nàng, ông cười nói: “Hạ nhân nhất định đã nói con nghe hết rồi, đại khái có lẽ con đã biết là chuyện gì. Con hiện giờ cũng đã mười bảy, ta vốn định nhờ bằng hữu ở Kinh thành làm mai cho con một mối tốt, ai ngờ Ngọc Hồ đã đến cửa cầu thân trước. Ngọc Hồ là người ta rất tin tưởng, tuổi còn trẻ đã lập quân công, là một thanh niên có chí khí không cần dựa vào phụ ấm vẫn làm nên sự nghiệp, là người có thể phó thác chung thân, bất quá đây là chung thân đại sự của con, thủy chung phải có con đồng ý mới được, con thấy thế nào?”

Thất Nương đáp: “Cha vì Thất Nương suy nghĩ, Thất Nương biết, nhưng Thất Nương vì chuyện của tỷ tỷ với việc hôn nhân đã không còn tha thiết, cũng không nghĩ sẽ qua loa mà quyết định việc hôn nhân đại sự. Thất Nương cũng không phải nói Văn tướng quân không tốt, mà là hôn nhân không phải chỉ một người tốt là được, cha lúc đầu là cho rằng Thất Nương nhiều sự sao? Vậy tại sao trên đời nữ tử tốt rất nhiều, cha vì sao không nối lại một lương duyên khác? Suy nghĩ của Thất Nương cũng giống cha, Thất Nương không cầu tốt nhất, cho dù cơm rau dưa cũng chỉ cầu tương lai có thể cùng phu quân cầm sắt cùng minh, bạch đầu giai lão mà thôi.”

Lưu Trường Khanh cũng không ngờ Thất Nương sẽ có tâm tư như vậy, trầm tư nói: “Ta biết con không phải tầm thường nữ tử, chuyện đại sự này tất phải có chủ kiến của chính mình, cho nên mới không lập tức đáp ứng Ngọc Hồ cầu thân, con nếu đã nói thế, không bằng như vậy, Ngọc Hồ dù sao cũng muốn ở lại đây mấy ngày, con thử gặp gỡ hấn, rồi quyết định sau, thế nào?”

Thất Nương miệng đáp ứng, trong lòng mừng thầm, vậy thì dễ rồi, chỉ cần làm cho hấn biết khó mà lui là được....

Lúc ăn cơm chiều, Văn Ngọc Hồ nhìn thấy Thất Nương đã lâu chưa gặp, trong đôi mắt nâu của hấn một tia quẩn ý chợt lóe rồi tắt, Thất Nương lại tâm bình khí hòa cùng hấn chào hỏi, giống như bọn họ chưa từng phát sinh qua chuyện gì không thoải mái.

Lưu Trường Khanh nói: “Nghe Thuận Phong nói Ngọc Hồ trước đây cùng Thất Nương có quen biết?”

Văn Ngọc Hồ đáp: “Dạ, lần đó mượn ngựa của Thuận Phong, cùng Nhị tiểu thư có chút hiểu lầm, lần này đến cũng là hướng Nhị tiểu thư thỉnh tội.”

Thất Nương vân đạm phong khinh đáp: “Nếu đã là hiểu lầm, còn nói cái gì mà thỉnh tội hay không thỉnh tội? Ngày đó Thất Nương cũng có chỗ không đúng, mong rằng Thiếu tướng quân đừng để trong lòng.”

Lưu Trường Khanh nói: “Đều là người một nhà, hiểu lầm nói rõ sẽ không sao.” Lại quay đầu về phía Văn Ngọc Hồ nói: “Tính ra thì vài ngày nữa là sang năm mới rồi, nếu đã không về kịp không bằng người ở lại đây qua năm hãy đi, Thất Nương một người ở đây cũng có chút buồn chán, ta nhiều khi muốn đưa nàng ra ngoài xem một chút nhưng quá nhiều việc bận rộn, người thay ta mang Thất Nương đi xung quanh một chút....”

Đôi mắt nâu sâu thẳm của Ngọc Hồ kim lòng không đậu liếc nhìn Thất Nương, nàng khẽ gật đầu nói: “Làm phiền Thiếu tướng quân....” Ngọc Hồ chỉ cảm thấy hai má nóng lên, thâm mắng chính mình vô dụng. Nói cũng kỳ quái, từ ngày gặp qua Thất Nương về sau, hấn thỉnh thoảng nhớ lại đôi mắt của Thất Nương ngày ấy, giận mà không giận, con người ngại ngùng xấu hổ.

Hấn từ nhỏ doanh trại là nhà, chưa bao giờ đem tình cảm nữ nhi để tại trong lòng, lần này tiến đến cầu thân cũng vì cho rằng mình phá hủy danh tiết của người ta, lại nghĩ chính mình dù sao cũng đã sớm quá tuổi thành thân, không bằng thành thân bây giờ, khi nhìn thấy Thất Nương rồi mới thâm phát hiện chính mình có thể lấy nàng làm vợ lại có chút vui mừng.

20. Quyển 1 - Chương 20

He he, lâu quá mới đăng truyện này, sorry mọi người nhé. ^^.

Một chiếc xe ngựa từ từ đỗ ở cửa quán trọ, hai người cưỡi ngựa đồng hành bên cạnh cũng dừng lại. Hai người nhảy xuống ngựa, một người hướng vào trong xe nói:

“Lan Chi, Nhị nhi, trời không còn sớm, chúng ta hôm nay tạm nghỉ ngơi ở đây.”

Bên trong vang lên tiếng dạ nhỏ đáp lại.

Đi ra khỏi xe ngựa đầu tiên là một thiếu niên, sau đó là một nha đầu xuống đứng bên cạnh, đỡ tiểu thư bên trong xuống xe.

Quán trọ này có lẽ vì gần đến năm mới, bên ngoài ai nấy đều vội vàng vàng trở về nhà đón tất niên cho nên việc làm ăn gấp dấp lớn. Cũng như các quán trọ khác, nơi này lâu một là đại sảnh để khách ăn cơm uống rượu, lâu hai mới là nơi để trọ.

Lúc này đã đến giờ cơm chiều, đại sảnh ầm ĩ tiếng khách hàng gọi thức ăn kêu rót rượu, tiểu nhị bận rộn như thoi đưa giữa những bàn khách, cả gian phòng rộng thực náo nhiệt.

Tiểu Lục Tử chưa kịp đưa thức ăn đến bàn cho khách, bỗng phát hiện ra cả đại sảnh tự dưng im lặng kỳ lạ, hắn theo ánh mắt mọi người nhìn ra ngoài cửa..... Oa, sao thiên hạ lại có người đẹp như vậy.... Đi đầu là một đôi nam nữ cơ hồ thu hút tất cả ánh mắt của mọi người trong sảnh.

Nam tử kia nhìn đến cảnh như vậy, đôi mày trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song nhăn lại, lập tức muốn bỏ ra ngoài, nhưng hắn biết xung quanh đây không còn quán trọ nào tốt hơn, đành cố nén chán ghét phất tay gọi Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử lập tức nhiệt tình chạy đến sẵn đón:

“Khách quan, xin hỏi ngài ăn cơm hay ở trọ?”

Nam tử kia nói nhỏ mấy câu với Tiểu Lục Tử, cuối cùng Tiểu Lục Tử gật đầu, cùng chưởng quầy tiếp đón, đưa năm người này lên trên lầu.

Bọn họ vừa đi lên, đại sảnh khôi phục lại vẻ náo nhiệt, ai nấy đều tranh cãi ầm ĩ về mấy người khách mới đến.

Một người trông giống như kiện phu hỏi người ngồi giữa:

“Lão Triệu, bọn họ là thiếu gia tiểu thư nhà ai vậy? Trông thật quá đẹp, ngay cả nha đầu cũng xinh xắn hơn người như vậy.”

Lão Triệu lắc đầu nói:

“Chưa từng thấy qua, có lẽ không phải người trần ta.”

“Có ai biết bọn họ là ai không?”

Trong đám khách nhao nhao có một người lớn tiếng hỏi chưởng quầy:

“Chưởng quầy có biết hay không?”

Chưởng quầy lười biếng đáp:

“Các người đều là dân đen chân đất, hôm nay gặp qua coi như cũng được nhìn thấy kẻ sang. Bọn họ là ai a? Bọn họ là con trai con gái của Thái phó thầy dạy của Thái tử! Người đừng coi thường vị thiếu gia kia, hắn tuy tuổi còn trẻ nhưng chính là đương kim Học sĩ Hàn Lâm viện, Hạ thiếu gia Hạ Lan Thuyền, danh xưng là Lãnh Ngọc công tử, tiểu thư đi bên cạnh chính là muội muội hắn, được xưng là Thiên hạ đệ nhất tài nữ.”

Nhất thời cả gian phòng rộng đều oa một tiếng, lão Triệu có vẻ không tin lắm, nói:

“Bọn họ bộ đáng quả có mấy phần tương tự, có lẽ đúng là huynh muội, nhưng người làm sao biết họ chính là thiếu gia thiên kim của Thái phó? Người từng gặp qua sao?”

Chương quỳ liếc hẳn vẻ khinh thường:

“Người đừng khinh quán trọ này nhỏ mà xem thường ta, năm đó ta ở kinh đô Long thành từng làm chương quỳ của Ngọc Thạch Trai, chẳng lẽ chút kiến thức như thế cũng không có?.....”

Trên lầu, trong gian phòng loại hảo hạng, Hạ Lan Thuyền nói với muội muội:

“Nơi này chỉ là trấn nhỏ, đành ủy khuất Nhị nhi một đêm.”

Hắn quay đầu hỏi đường đệ* Hạ Lan Chi:

“Mấy ngày nữa là đến Ngũ Khê thành, đệ đã chuẩn bị thế nào rồi?”

(*Đường đệ: em trai họ bên nội)

Hạ Lan Nhị nói:

“Đường ca không dám trễ nải chút nào, hẳn ở trên xe ngựa vẫn chăm chỉ đọc thi thư.”

Hạ Lan Thuyền thấy đường đệ gật đầu mới nói:

“Đệ lần này bất luận thế nào cũng phải thắng bức họa ‘Mỹ nhân chơi thuyền’ về tay, ông nội không có thời gian đến, mà Nhị nhi nếu không phải vận bất đắc dĩ thì tốt nhất không cần ra mặt, cho nên đệ phải đem hết toàn lực ra để thắng.”

Hạ Lan Chi đáp:

“Lan Chi biết, nhất định sẽ đoạt được nó trở về.”

Lúc này ngoài cửa, Tiểu Lục Tử gõ cửa nói:

“Khách quan, nước nóng đã mang đến.”

Văn Ngọc Hồ đi cùng Thất Nương ở Hương Hương tiểu quán mua đồ. Gian hàng bán đồ lót của quán nhìn qua nhìn lại chỉ thấy có một nam nhân là hẳn.

Chỉ cần bước vào gian hàng bán đồ lót, nữ nhân nào cũng chấn động, phàm những ai là người e lệ nhất gan đều lập tức quay đầu bước đi, chỉ có mấy người đại nương đại tẩu gan lớn dù không chạy mất nhưng lại tùm một bên khe khẽ bàn tán, chỉ trở, ánh mắt theo dõi hẳn giống như đang nhìn sắc lang.

Văn Ngọc Hồ đứng sau Thất Nương cực kỳ xấu hổ, hẳn nào biết Hương Hương tiểu quán ngoại trừ phần son, cơ nhiên còn có cả đồ lót (tục xưng là cái yếm ‘lời tác giả đó nha’ ^^)!

Nhị My đứng một bên muốn lặn ra cười, tiểu thư cũng thật ghê gớm.

Mà Thất Nương đang rất nghiêm túc chọn đồ lót:

“Song My, em thấy hai cái này cái nào tốt hơn? Cái này màu đẹp nhưng lại hơi chói, cái này trông thanh nhã nhưng màu lại nhạt quá, em thích cái nào?”

Văn Ngọc Hồ rút cuộc giả ngây không được nữa:

“Ngọc Hồ còn muốn mua mấy thứ, cô nương cứ từ từ chọn.” Nói xong như bị kim chích đi như chạy ra khỏi Hương Hương tiểu quán.....

Văn Ngọc Hồ vừa ra khỏi cửa, Song My nhin không được ôm bụng cười:

“Ha ha, ôi ôi, buồn cười chết mất, hẳn là Thiếu tướng quân mà Hắc Giao quân tôn sùng nhất đó nha, đường đường Thiếu tướng quân mà cũng chạy rồi, tiểu thư, em dám cá với người, hẳn nếu mặt mà không có râu, sắc mặt nhất định là vừa trắng vừa đỏ.”

Thất Nương quay sang cô gái bán hàng nói:

“Tú Tú, chuyện hôm nay người giúp ta giữ bí mật, kể cả với Mai quản sự.”

Tú Tú mỉm cười nói:

“Nhị tiểu thư yên tâm, Tú Tú sẽ không nói với bất kỳ ai.”

Thất Nương gật đầu:

“Vậy người cứ làm việc đi, không cần tiếp đón chúng ta.”

Hương Hương tiểu quán này nguyên chỉ bán sơn phấn mỹ phẩm, sau Thất Nương đề nghị Lưu Trường Khanh đổi nó thành cửa hàng chuyên bán đồ dùng vật phẩm cho nữ, người bán hàng cũng là nữ. Tiểu quán sau khi đổi mới rất được các khách hàng nữ hoan nghênh.

Những cô gái bán hàng ở đây đều do Thất Nương đích thân xem qua rồi tuyển vào cho nên rất quen thuộc với nàng, cũng rất cảm kích... Tại xã hội phong kiến này, nữ nhân có một công việc kiếm được tiền mà không dựa vào người nhà để sống là cỡ nào quý giá.

Tú Tú đi tiếp đón khách nhân khác, Thất Nương mới quay sang Song My nói:

“Văn Ngọc Hồ này thật khiến ta bất ngờ, ta trêu cợt hần như vậy, nếu là nam nhân bình thường có lẽ không nổi trận lôi đình thì cũng phẩy tay áo bỏ đi, hần lại có thể nhịn... Uhm, hần không tự cao tự đại như nam nhân bình thường, điểm ấy khiến ta phải nhìn bằng cặp mắt khác.”

Văn Ngọc Hồ rời khỏi Hương Hương tiểu quán, nhất thời không có chỗ nào để đi, đành nhấn lại rằng hần ra tham quan phố xá buôn bán gần đó.

Thất Nương chủ tớ hai người nhận được lời nhắn, ra cửa sau đi phố bên tìm hần.

Hai người vừa đi vừa nhìn, đến một quãng đông nghịt người xúm đông xúm đỏ, qua không được, liền cẩn thận nhìn vào trong nghe ngóng, người đứng ở giữa đúng là Văn Ngọc Hồ.

Một đại tẩu bộ dáng rất nghiêm trang lôi kéo hần không buông, lớn tiếng nói:

“Mọi người đến phân xử giúp, kẻ này trên đường lừa giỡn ta, ta tuy chỉ là một quả phụ nhưng cũng là nữ tử đài hoàng đứng đắn, chẳng lẽ vì ta là quả phụ mà có thể tùy ý cho người ta bắt nạt sao?”

Thất Nương nghe xong kinh ngạc, nhìn đại tẩu này vẻ đứng đắn không giống như đang bịa chuyện, nhưng chẳng lẽ Ngọc Hồ thật sự là đáng đồ tử (kẻ háo sắc)?

Trong đám đông có người quen biết quả phụ kia:

“Kia không phải là quả phụ nhà họ Phạm sao? Người này là ai? Ngay cả quả phụ cũng muốn đùa giỡn.....”

“Không phải chứ, trên đường các cô nương trẻ cũng rất nhiều mà, cứ nhiên còn đi đùa giỡn một quả phụ...”

Trong đám đông một cậu thanh niên chui ra:

“Phạm tẩu tử, là ai không có mắt dám đùa giỡn tẩu thế...?”

Thất Nương đánh giá Ngọc Hồ, hần bộ dạng rất khó chịu, nhưng tuy bị đại tẩu này lôi kéo mà vẫn cố chịu không hề động thủ, nhìn hần quả thật không giống như đại tẩu kia nói.

...

Phạm đại tẩu hiển nhiên là một người mạnh mẽ bạo dạn, nàng ta không chút xấu hổ nói: “Hần sờ mông ta.”

Trong đám đông có người kêu lên:

“Đúng thế, ta nhìn thấy hần sờ soạng Phạm đại tẩu.”

Thất Nương đánh giá người nọ, hần hai mắt đảo không ngừng, bộ dạng lỗ mãng, so với Văn Ngọc Hồ còn giống đáng đồ tử hơn.

Đám người cùng ồ lên:

“Cái gì? Người này trông thế mà cứ nhiên làm chuyện hạ lưu.”

Thất Nương xen vào đám người nói:

“Có lẽ hiểu lầm chẳng? Đại tẩu thật chính tận mắt thấy hấn động thủ?”

Tên giống kẻ háo sắc kia liền kêu lên:

“Ta nhìn thấy tận mắt, còn có thể sai được sao?”

Cậu thanh niên cùng mấy người khác liền hè nhau tiến lên túm lấy hấn, la hét phải giải lên quan.

Văn Ngọc Hồ rút cuộc nhìn không được, hấn trầm mình xuống, hét lớn một tiếng:

“Tất cả buông tay!”

Hai tay vung lên, mấy người kia liền bị hất ra đến nghiêng ngã lão đảo. Cậu thanh niên không kịp đứng vững ngã lăn ra đất, ngẩn ra hét lớn:

“Thằng nhãi này biết võ công, mọi người cùng hợp lực, đừng để hấn chạy thoát...”

Mọi người lại hè nhau xông lên, trong khoảnh khắc mọi chuyện đã vượt khỏi tầm khống chế.

21. Quyển 1 - Chương 21

Edit: Rùa River

Trong lúc đang hỗn loạn, Đổng Đồ Tử kia thấy Thất Nương và Song My xinh đẹp, muốn đục nước béo cò liền chen vào ồn ào nói: “Hai ả kia là đồng bọn của hấn, đừng để chạy thoát.” Rồi cùng mấy kẻ không có ý tốt đẹp gì xông đến.

Thất Nương không ngờ sự việc lại tệ đến thế, nàng liền chắn trước người Song My, mặc kệ Song My kêu kéo nàng ra thế nào cũng không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn chằm chằm mấy tên xấu, đầu ngẩng cao nói:

“Cha ta là Thừa tướng Lưu Trường Khanh về cáo lão hồi hương, các ngươi ai dám đụng đến ta!!?”

Nàng cao giọng ngạo mạn, khí thế lâm nguy không sợ, quả nhiên dọa mấy người kia chần chừ. Bọn chúng mấy người người nhìn ta ta nhìn người, không ai dám động thủ, chỉ đành lặng lẽ lùi ra.

Với Văn Ngọc Hồ thì là đâm lao phải theo lao, hấn dù không muốn gây chuyện, nhưng người khác đánh hấn, dù hấn không muốn đánh lại thì cũng phải tự vệ nha, bị cả đám đông người vây quanh, mắt thấy Thất Nương gặp chuyện cũng không thể đi cứu, Văn Ngọc Hồ lòng nóng như lửa đốt, sau lại thấy nàng tự hóa giải được nguy hiểm mới yên lòng.

Thất Nương trơ mắt nhìn hấn gặp nguy kéo Song My rời khỏi đám người, đang muốn mở miệng nói chuyện đã bị những người chen vào xem náo nhiệt xô đẩy, mắt đã thấy sắp ngã xuống quầy hàng của người bán rong... Ngay lúc Thất Nương nghĩ họa này khó thoát nổi rồi, đột nhiên bầu trời như xoay chuyển, thân mình nàng bị cuốn vào một vòng tay, trong khoảnh khắc, nàng nhìn thấy chiếc hoa tai bằng vàng.

“Đại ca!” Nàng thốt lên.

Đội hai người đứng vững lại, Song My đỏ mắt kéo tay nàng run rẩy hỏi:

“Tiểu thư, tiểu thư có sao không?”

Thất Nương lắc đầu, Lưu Thành Hề nói: “Nơi này rất loạn, chúng ta tránh đi rồi nói sau!” Rồi kéo nàng vào quán trà bên cạnh của Chulão.

Vào nhả gian ngồi xuống, Thất Nương cười đánh giá hấn:

“Đại ca trở về khi nào vậy? Không nghe phụ thân nói qua, đại ca dường như thay đổi không ít...”

Một năm không thấy, nhìn qua Lưu Thành Hề thì có vẻ như tính nóng nảy tuổi thiếu niên đã thu lại không ít, bề ngoài trầm ổn hơn trước rất nhiều.

Lưu Thành Hề tránh khỏi câu hỏi đầu tiên, nói:

“Ta thay đổi sao? Thất Nương thì một chút cũng không đổi, bên ngoài náo nhiệt vậy có phải kiệt tác của muối không?”

Còn không phải là đã nha đầu Văn Ngọc Đang kia lỗ miệng nói hai nhà bọn họ sẽ kết thân gia, lúc này mới khiến hắn tìm đủ mọi cách lừa lọc mới moi được thông tin từ miệng nàng ta ra, thì ra ca ca nàng viết thư về bàn chuyện muốn đi Đan Phượng thành đến nhà họ Lưu cầu hôn.

Gấp đến độ hắn đem chuyện thương hội ném cho Giang Ngự, chính mình chạy về ngay hôm đó.

Về đến nhà liền gặp cha, chỉ nói với ông là muốn trở về cùng đón năm mới, cha thấy hắn quay về rồi, cũng không nói thêm được gì nữa.

Hắn buông hành lý xuống, liền chạy vội đi tìm các nàng....

Thất Nương đang muốn trả lời, Song My lại oa một tiếng khóc lớn.

“Làm sao vậy? Song My?” Thất Nương thân thiết hỏi, tưởng rằng nha đầu sợ quá mà bị dọa.

Song My nức nở nói:

“Tiểu thư, người sao có thể như vậy? Hắn là phải em bảo vệ người mới đúng chứ, sao lại thành người che chở cho em, nếu như người xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Em ăn nói với lão gia thế nào đây a? Song My phải làm sao bây giờ?”

Thất Nương dịu dàng nói:

“Nha đầu ngốc, ta vì nắm chắc mới đứng trước em, tình thế lúc đó.. Chúng ta nếu không trấn áp được bọn họ thì sẽ gặp phiền toái...”

Lưu Thành Hề hỏi:

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thất Nương kể lại đơn giản chuyện vừa rồi, đánh mất ý bảo hắn khuyên Song My, hắn nghe xong trong lòng cũng có sầu lo, chỉ đành trơ mắt mà khuyên nhủ Song My trước đã:

“Thất Nương nói đúng lắm, khí thế của người sao có thể trấn áp được lũ du côn ấy? Đừng nói không bảo vệ được Tiểu thư mà ngay chính bản thân mình cũng bị hại... Tốt lắm, đừng khóc nữa a...”

Song My lúc này mới ngừng khóc:

“Vậy Tiểu thư phải nhận lời với Song My, về sau nếu có nguy hiểm, không thể chỉ lo cho Song My, bảo vệ chính mình quan trọng hơn.”

Thất Nương không cười nổi:

“Ta cũng không phải thánh nhân, có nguy hiểm tất nhiên tự bảo vệ mình là quan trọng hơn.”

Aiz, chính mình thật sự có thể làm thánh nhân, nếu không thì sao lại đi vào thế giới này?

Song My lúc này mới cười trở lại, lại quần quýt lấy Lưu Thành Hề hỏi đông hỏi tây, Lưu Thành Hề nhớ đến chuyện Văn Ngọc Hồ nhưng không biết nên mở miệng hỏi Thất Nương thế nào, lại không yên lòng mà quay về nói chuyện với Song My...

Một tiểu nhị tiến vào rót thêm trà, hỏi: “Các người có biết một vị gọi là Văn công tử không?”

Lưu Thành Hề cảnh giác: “Có chuyện gì?”

“Bên ngoài có một tên ăn mày nói được một vị công tử họ Văn nhờ vả, chuyển lời nhắn đến một vị tiểu thư họ Lưu.”

“Để hắn vào.”

Một tên ăn mày nhỏ con người đen thui bẩn thỉu được dẫn vào, Thất Nương nói:

“Ta họ Lưu, vị Văn công tử kia nhấc gì cho ta?”

Tiểu ăn mày ánh mắt đảo một vòng:

“Người râu rậm đó nói các người sẽ cho ta năm văn tiền...”

Lưu Thành Hề lấy ra mấy đồng tiền đặt trên bàn nói:

“Người nói mau, tất cả chỗ tiền này đều cho người.”

Tiểu ăn mày nhanh nhẩu: “Người râu rậm nói nếu Nhị tiểu thư đã có ca ca che chở, hẳn quay về Lưu phủ trước, tránh cho Nhị tiểu thư bị hại đến.” Nói xong liền chộp lấy mấy đồng tiền trên bàn bỏ chạy.

Lưu Thành Hề hỏi: “Các người làm chuyện gì vậy? Sao lại chặt vật như thế?”

Song My kể chuyện từ khi rời Hương Hương tiểu quán đến việc gặp chuyện không may như thế nào: “... Sau chúng ta vừa lúc rời đi thì gặp Đại thiếu gia ngài.”

Lưu Thành Hề tâm hoa nộ phóng (ý chỉ tâm trạng vô cùng vui mừng), Thất Nương trêu cợt Văn Ngọc Hổ như vậy, hiển nhiên không đặt hấn trong lòng, điều này sao có thể không khiến hấn mừng rỡ như điên? Hấn cười nói: “Văn đại ca nếu đã trở về, vậy chúng ta cũng về sớm thôi, miễn cho hấn lo lắng.”

Sau khi trở về, Thất Nương tìm Văn Ngọc Hổ nói chuyện trực tiếp.

Vì tránh cho những người khác nghe lén, nàng tìm một nơi rộng rãi, để nha đầu đứng chờ ở phía xa.

Ở phía xa xa, Thất Nương hỏi:

“Thiếu tướng quân vì sao muốn kết thân với Thất Nương?”

Văn Ngọc Hổ có chút quẫn ý nói: “Nam tử đại trượng phu, làm chuyện sai lầm đương nhiên phải chịu trách nhiệm... Cô nương chắc đã hiểu.”

Thất Nương hạ mi mắt:

“Nói cách khác, nếu hôm đó người người gặp là cô nương khác, người cũng làm như vậy?”

Văn Ngọc Hổ thản nhiên đáp: “Đúng thế.”

“Ta hiểu, ta nghĩ...”

Văn Ngọc Hổ nói: “Đây là quyết định của cô nương?”

Thất Nương khẽ cúi đầu gật nhẹ, Văn Ngọc Hổ nói tiếp:

“Được, cứ làm theo lời của Nhị tiểu thư.”

Hấn gỡ trên cổ xuống một miếng ngọc bội:

“Đây là vật Ngọc Hổ vẫn mang theo người, khi ta sinh ra cha ta dùng huyết ngọc thượng đẳng điêu khắc thành, trước để tại chỗ Nhị tiểu thư...”

Hai người bọn họ rốt cuộc nói cái gì? Thất Nương nghĩ điều gì? Nếu nói hai nhà kết thân, chỗ cha không thể không chút động tĩnh nào như thế, nếu nói hôn sự không thành, vì sao Văn đại ca còn muốn ở lại đón năm mới cùng bọn họ? Lưu phủ im hơi lặng tiếng khiến Lưu Thành Hề không thể đoán ra được chuyện gì.

22. Quyển 1 - Chương 22

Ban đêm, Thất Nương để Song My ở lại ngủ cùng nàng.

Hai người nằm xuống, Song My nghiêng mặt sang hỏi:

“Tiểu thư, rốt cuộc người đồng ý hay là không đồng ý vậy?”

Thất Nương cũng quay sang:

“Ta đang nghĩ xem em có thể nhịn được bao lâu mới hỏi, thấy chưa, nhịn không được rồi.”

Song My làm nũng: “Đúng thế a, nhưng tiểu thư đừng giận, Giang Kiếm ca ca và Lâm Nhị thúc mang chuyện của người ra đánh đổ mọi người, trong phủ có rất nhiều người cá cược đó.”

“Bọn họ...” Thất Nương bật cười lắc đầu, “vậy họ cá cược gì?”

“Giang Kiếm ca ca cược tiểu thư không đồng ý hôn sự với Thiếu tướng quân, nhưng Lâm Nhị thúc lại cá ngược lại, hai bên tỉ lệ là một ba.”

Thất Nương có chút dăm chiêu:

“Có vẻ như số người cược ta đồng ý chiếm đa số a!”

“Vậy ý của tiểu thư là gì ạ?”

Thất Nương trong mắt ánh lên suy nghĩ phức tạp, thật lâu cũng không nói gì. Song My đợi một lúc, nhịn không được lại mở miệng hỏi tiếp, Thất Nương cầm hai tay nàng nói:

“Song My, em có sợ hãi không? Bên mình không còn người thân, không biết tương lai sau này sẽ ra sao? Cảm giác muốn khóc cũng không dám khóc....”

Song My không rõ tại sao tiểu thư bỗng nhiên lại hỏi như vậy, nhưng nàng vẫn gật đầu đáp:

“Trước kia thì có, muốn cha, muốn mẹ, còn muốn Đại ca, Nhị ca...”

Thất Nương cười thê lương:

“... Song My, ta cũng sợ hãi.”

Người khác đều nghĩ nàng là Nhị tiểu thư Lưu phủ, chẳng phải buồn bực hay lo nghĩ điều gì, nhưng nàng hiểu rõ chính mình.... Bịa đặt thân phận, không dám trước bất kỳ ai lộ ra lai lịch thật sự của mình, khắp nơi đều là lo lắng.. Tại một thế giới khác, nàng cảm thấy chính mình giống như một người bị vứt bỏ lại một nơi xa lạ, trong tay không có phương tiện gì, bên người cũng là người lạ, sợ hãi và mờ mịt khiến cho nàng thường bình tĩnh giấc giữa đêm.

Thì ra không có người nhà bên cạnh, lòng nàng lại hư vô đến vậy.

Thật buồn cười, trước kia nàng học các thủ đoạn chỉ để ứng phó người nhà, hiện tại lại dùng để sinh tồn.

“Tiểu thư sợ hãi sao?” Song My không hiểu lắm.

Thất Nương không đáp lại, ánh mắt âm u: tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng ta đã đi vào thế giới này, cũng chỉ có thể thuận theo quy tắc nơi đây mà sống sót.

Tại nơi này, nữ tử trên đời hạnh phúc phụ thuộc vào dây tơ hồng.... Toàn bộ đều phải trông vào người phụ quân, vinh nhục họa phúc thậm chí ngay cả sinh tử đều nằm trong tay một người là hấn, tại đây trên đời phận nữ nhi hèn mọn như thế nào, nếu làm không tốt thậm chí còn không bằng con kiến, nhìn Ngũ Nương cùng các tỷ muội của nàng thì biết.

“Mấy ngày nay tiếp xúc nhiều với tên râu rậm, ít nhất ta cũng hiểu ra vài điều”, nàng thu lại ánh mắt xa xăm, dừng trên mặt Song My, “thứ nhất, hấn là nam nhân có làm có chịu.” Hấn lần trước... chuyện đến Lưu phủ cầu hôn có thể nhìn ra, “thứ hai, hấn sẽ không dùng vũ lực với nữ nhân”, ở chợ tuy đánh nhau trong đám đông lộn xộn nhưng hấn vẫn cẩn thận tránh khỏi Phạm đại tẩu, chỉ chống trả lại mấy người khác.

Thất Nương chậm rãi ngồi dậy:

“Ta và râu rậm ước định, ta và hấn, trong vòng một năm xem hai người trong lòng có ai không đã, trước cầm tín vật hấn đưa, ngọc bội này trông cũng tốt, em cầm lấy, tương lai không chừng sẽ thành vật cứu mạng.”

Song My cả kinh nói:

“Tiểu thư đây là tín vật, sao có thể cho em? Chẳng lẽ người không muốn gả cho Thiếu tướng quân? Người không phải nói hấn tốt lắm sao?”

Thất Nương phát tay mỉm cười nói:

“Cũng không phải không muốn, mà là không thể. Ta hỏi em, trên đời này nữ nhân coi trọng nhất là cái gì?”

Song My đáp: “Đương nhiên là phu quân tốt.” Tuy nói nàng đi theo Thất Nương một thời gian, tư tưởng cũng cởi mở hơn so với các nữ nhân khác, nhưng vẫn không đi quá xa cách suy nghĩ tiêu chuẩn của thế nhân.

Thất Nương lắc đầu:

“Trên đời này, cái quý trọng nhất của nữ tử chính là trinh tiết.... rầu rậm mặc dù con người rất tốt, nhưng em đoán xem, nếu hấn biết ta không còn thân xử nữ, hấn có thể đối với ta ra sao?”

Song My kinh hãi không hiểu, nhìn chằm chằm Thất Nương, nói không lên lời.

Thất Nương khe khẽ thở dài:

“Vì ngoài ý muốn, cách đây mấy năm ta đã không còn là xử nữ, ta không cố ý lừa gạt các người, nhưng lời thề này, không biết phải mở miệng thế nào mà thôi.”

Song My cho đến giờ hỗn loạn đến không hiểu gì nữa, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến một việc: “Tiểu thư, vậy làm sao bây giờ? Người về sau nên làm sao bây giờ?” Nàng bỗng nhiên nhận ra tính nghiêm trọng của việc này: “Người tương lai dù sao cũng phải gả chồng, vạn nhất bị người phát hiện...”, thực không dám tưởng tượng hơn nữa... lập tức nước mắt rớt xuống như mưa.

Thất Nương thở dài: “Em thích khóc như vậy, bảo ta làm sao mà yên tâm đi được đây?”

“Tiểu thư phải rời khỏi Lưu gia?” Song My nắm chặt tay Thất Nương, khẩn trương hỏi.

“So với tương lai để mọi người cùng chịu vũ nhục, không bằng ta rời đi còn có một đường sống, chỉ là không nỡ rời bỏ em thôi.”

Đây là nói thật, Thất Nương nguyên chỉ nghĩ muốn bồi dưỡng một nha đầu trung thành, nhưng nàng dạy Song My đọc sách biết chữ, ngày đêm làm bạn, đã sớm không chỉ là chủ tớ với nhau, đương nhiên cũng muốn tính toán cho nàng.

“Ta nghĩ, ta sớm hay muộn cũng phải rời đi, chỉ lo lắng cho tương lai của em...”

“Tiểu thư...”

“Em hãy nghe ta nói hết. Văn Ngọc Hồ con người không xấu, nếu về sau em gặp phiền toái gì, hãy cầm tín vật này đi nhờ hấn hỗ trợ, có lẽ có tác dụng.”

Tiểu thư không tính toán cho mình mà lại suy nghĩ cho nàng như vậy, Song My sớm đã khóc không thành tiếng, Thất Nương khuyên một hồi lâu mới ngừng lại, nàng nhìn Thất Nương nói:

“Tiểu thư đối với Song My thật tốt, tỷ tỷ ruột cũng chỉ đến vậy mà thôi, tương lai tiểu thư đi đâu Song My cũng nhất định phải theo cùng, miếng ngọc này, vẫn là tiểu thư giữ đi.”

Nàng ánh mắt kiên quyết, Thất Nương nhú mày nói:

“Ta tương lai lang bạt kỳ hồ, chính mình cũng lo chưa xong, làm sao mang theo em đi được?”

“Tiểu thư đời này đừng nghĩ bỏ rơi được Song My, tiểu thư đi đến đâu em cũng theo đó, tuyệt đối không để tiểu thư chịu khổ sở vất vả. Tiểu thư nếu không tin, Song My sẽ thề, nếu không làm được sẽ bị Thiên Lô đánh chết.” Song My thề nói.

“Em nha..!” Thất Nương không ngăn được, chỉ đành thở dài.

“Quên đi, chuyện tương lai nói sau, giờ muộn rồi, chúng ta ngủ đi.” Thất Nương đỡ Song My nằm xuống, “em nói sau này chúng ta đi ra ngoài làm gì tốt đây?... Ngày mai em lấy mười hai lượng bạc đi tìm Lưu bá đặt cược, hai bên không cược bên nào, chỉ cược... ta không nhận lời, cũng không từ chối, ta phải ăn cả hai bên, xem

bọn họ về sau còn ai dám lấy ta ra cá cược...” Hai người thấp giọng thì thầm, dần dần chìm sâu vào giấc ngủ...

23. Quyển 1 - Chương 23

Đêm trừ tịch, mọi người cơm no rượu say xong, cùng tụ tập ngoài vườn sau đốt pháo hoa.

Pháo hoa là của Lưu Thành Hề mang về từ kinh thành, toàn bộ tó nĩa hoàn trong phủ đều đến xem, Thất Nương cùng với Song My và Hồng Miên cũng ở đó.

Hậu viên vô cùng náo nhiệt, sau mỗi một tiếng pháo nổ vang lại là một trận cười hoan hô âm ỉ chói tai.

Lưu Thành Hề đốt xong pháo hoa, quay đầu lại định bảo Thiên Nhai đi lấy thêm, thì bỗng nhiên lại tìm không thấy người. Hắn kéo một gia đình hỏi xem Thiên Nhai đâu, gia đình nọ lắc đầu rồi lại gật đầu, chỉ tay nói: “Không phải hần kia sao?” Quay đầu lại cũng vừa thấy, Thiên Nhai đang cầm một bao pháo hoa đến.

Đến trước mặt Lưu Thành Hề, Thiên Nhai nói: “Thiếu gia, chỉ còn lại từng này thôi.”

Song My nghe thấy liền nói: “Thiếu gia, cho Song My đốt một quả đi!” Vẻ mặt nhăn nhó mong mỏi.

Lưu Thành Hề nhướn mày: “Người dám đốt pháo sao?”

“Song My năm trước đã bỏ lỡ rồi, huynh đừng xem thường nàng, chỉ cần cẩn thận chút thôi, pháo hoa này cũng không có gì đáng sợ, để nàng đốt xem.” Thất Nương nói.

Văn Ngọc Hồ đi cùng Thuận Phong từ tiền viện vừa vặn đến liền tiếp lời: “Ở biên thành có Phi Vân trại, các nữ tử ở đó, đừng nói là đốt pháo, ngay cả khi có địch nhân đột kích, không đủ người ứng phó, các nàng cũng đích thân ra giữ cửa thành, cùng chồng đánh địch, nên đó gọi là anh thư.”

Hồng Miên nghe thấy líu lưỡi:

“Như vậy còn giống với cô nương sao? Loại nữ nhân như vậy, ở nơi này của chúng ta làm sao gả đi...” Đang muốn nói tiếp, bỗng nghĩ đến tiểu muội Văn Ngọc Hồ đúng là kiểu cô nương như vậy, đã qua tuổi mười chín mà còn chưa xuất giá, nhất thời im bật lại.

Thất Nương nghe hần nói, trong giọng giống như có chút tán thưởng với loại phụ nữ này, cảm thấy kinh ngạc, lại nghĩ: đúng rồi, hần ở biên cương lâu ngày, gặp nhiều phụ nữ như thế, hơn nữa chính muội muội hần cũng không khác, đương nhiên không giống như các nam nhân bình thường vu hủ khác...

Đang lúc suy nghĩ, Song My đã cùng Thiên Nhai đốt pháo, Hồng Miên chỉ dám đứng một bên bịt tai xem.

Bất tri bất giác pháo hoa đã lại sắp hết, Thiên Nhai lấy ra một hộp cuối cùng nói: “Đây là hộp cuối rồi.”

Hộp kia dùng vải hoa gói bọc lại, Lưu Thành Hề ngăn ra nói: “Hộp đó có phải pháo hoa không đấy?”

Thiên Nhai đáp: “Hộp pháo hoa này là ta phí bao công sức mới mua được đó, đảm bảo ngay cả Thiếu gia cũng chưa từng xem qua...” Bộ dáng ra vẻ thần bí.

Những người khác đều bị bộ dáng của hần làm cho nổi lòng hiếu kỳ, không khỏi đều vây quanh xem, một tiểu nha đầu tên Phương Phương hỏi:

“Thiên Nhai ca, Thiếu gia cũng chưa từng xem qua sao? Vậy người làm thế nào mà mua được vậy?”

“Đó là ta vận khí tốt, ai, các người đừng hỏi nhiều như thế, chỉ cần xem là được.”

Thiên Nhai lấy ra một cây đặt trên mặt đất, bắt mọi người tản ra, dào dạt đắc ý nói: “Các người nhìn xem đi!” Rồi tiến lên châm lửa.

Kết quả cây pháo hoa kia xì một tiếng, xịt ra một đồng khói một lúc rồi tắt ngúm. Mọi người bị khói hun ai nấy ho sặc sụa, Song My vừa ho vừa cười nói: “Thiên Nhai ca, đây là người phí hết công sức mới mua được

đó sao? Tính là loại pháo hoa hạng sai vật được không? Đúng là khó kiếm ra được pháo hoa nào nhiều khói như vậy nha!”

Mọi người cười vang, Thiên Nhai không phục nói: “Có lẽ trùng hợp dính cây bị hỏng thôi. Để ta đốt cây khác.” Lại chạy lên đốt tiếp. Nhưng vẫn như cũ, pháo xịt khói um, Lưu Thành Hề ho khụ khụ nói:

“Người theo ta lâu như vậy, cứ nhiên còn như thế này, khụ... mua dính hàng giả...”

Thiên Nhai uể oải vô cùng, vừa ho sù sụ vừa lầu bầu: “Khụ... Ta rõ ràng nhìn thấy hấn đốt như thế mà, ta lấy đúng là loại pháo hoa mà hấn đốt, khụ khụ... Vậy là sao? Hai lạng bạc của ta...” Đau lòng nhìn tiền của mình bỏ ra nhiều thế cứ nhiên vẫn mua phải hàng giả.

Lúc này lại thêm mấy nha hoàn xung quanh nhìn giễu cợt, tâm tình hấn tiếp tục hạ xuống.

Mọi người đều cười, Phương Phương nhìn hấn bộ dáng ủ rũ không thôi khuyên nhủ: “Thiên Nhai ca, lần sau để ý chút, đừng để mình bị lừa là được, thôi bỏ đi.”

Thất Nương nhìn cây pháo bốc khói một lúc lâu vẫn không hết, trong lòng vừa động, nói: “Thiên Nhai, hộp pháo hoa này ta sẽ mua lại với giá gốc.”

Mọi người ai nấy đều thấy kỳ lạ, Hồng Miên nóng nảy: “Nhị tiểu thư tốn tiền mua thứ vô dụng này làm gì? Lại không thể dùng...”

Thiên Nhai vội vàng ngắt lời: “Nhị tiểu thư tốt bụng, đây là thương xót hạ nhân chúng ta kiếm tiền vất vả thôi. Nói sau Nhị tiểu thư sao lại đem so sánh với hạ nhân chúng ta, chút tiền lẻ ấy có gì đáng để ý chứ...” Một bộ sợ Thất Nương đổi ý.

Hồng Miên nói: “Người chỉ lợi dụng tính tốt của Nhị tiểu thư thôi, đồ bỏ này nửa điểm tác dụng cũng không có, chúng ta dùng để làm gì được? Tiền lẻ? Nếu người nghĩ như vậy, có phải tất cả đồ bỏ người mua phải đều bắt Nhị tiểu thư mua lại hay không?”

Thiên Nhai thấy Hồng Miên nói vậy, không khỏi hạ giọng mềm mỏng nói: “Là tiểu thư nói muốn mua chứ đâu phải ta? Nói sau các người lần trước thắng chúng ta nhiều như vậy, số tiền ấy quả thực có đáng là gì...”

Thiên Nhai nói đến chính là việc Giang Kiếm và Lâm Nhị thúc đem hôn sự của Thất Nương ra cá cược.

Đêm đó, Thất Nương cùng Song My nói chuyện xong, ngày hôm sau Song My quả thực bảo Lưu bá đi đặt cược.

Không đồng ý thì chính là cự tuyệt, ai nghĩ rằng lại còn có đáp án thứ ba? Kết quả bọn họ thắng gần năm mươi hai lạng bạc, sau mới biết là Nhị tiểu thư đứng phía sau, ai nấy đều hối hận vô cùng.

Mà Lưu Thành Hề cho rằng Thất Nương không lập tức đồng ý chính là không muốn gả cho Văn Ngọc Hổ, cho nên với hên ước một năm của hai người cũng không để trong lòng.

Ngày đó Song My vui sướng ở trong phòng đếm tiền, Thất Nương lúc ấy cảm thấy buồn cười vô cùng, nói: ta không cho em ăn uống sao? Trước kia đưa bạc cũng không ít hơn so với chỗ này, cũng không thấy em vui vẻ như vậy.

Song My vừa ghi sổ vừa nói: hiện tại không giống trước kia.. chúng ta về sau còn cần nhiều bạc.

Lúc ấy Hồng Miên đang phơi quần áo nghe thấy, kỳ quái hỏi, chúng ta cần nhiều bạc như thế để làm gì? Thất Nương biết Song My nghĩ gì, thản nhiên nói: bạc thì ngại gì có ít, đương nhiên là càng nhiều càng tốt chứ.

Hồng Miên nhớ lại lời Thất Nương nói lúc ấy, nghe Thiên Nhai nói lại cười lạnh: “Thật buồn cười, các người có gan đem Nhị tiểu thư ra đánh cược, giờ thua còn có mặt mũi mà nói...”

Thất Nương ngắt lời Hồng Miên:

“Các người không cần cãi nhau, pháo hoa này ta nói mua là sẽ mua, Hồng Miên đưa cho hấn hai lạng bạc, cầm pháo hoa về.”

Đến đây Song My cũng không ngờ: “Tiểu thư, người mua thật sao? Cái thứ này hai xu cũng không đáng, đừng nói đến hai lạng bạc.”

Thất Nương cười: “Các người chỉ cần biết trả tiền rồi cầm lấy là được, nhưng không được phép vứt bỏ, ta muốn mua chính là có thể dùng được.”

Lưu Thành Hề biết nàng từ trước đến nay sẽ không làm việc vô dụng, tò mò hỏi: “Chỗ nào dùng được? Có ích lợi gì?”

Thất Nương chỉ đáp: “Trời sinh ra thứ gì cũng có tác dụng riêng của nó, thứ này tự nhiên cũng vậy.” Rồi không chịu nói thêm gì nữa.

Lưu Thành Hề thấy nàng không chịu nói cũng không hỏi thêm, lại nhớ tới một chuyện, nói:

“Năm trước vì vội vàng, tết Nguyên Tiêu đã phải lên kinh thành, năm nay phụ thân cho phép ta ở lại đến sau Nguyên Tiêu rồi mới đi, Thất Nương, tết Nguyên Tiêu năm nay chúng ta đi Hồ Lô Viên vượt Cửu Trọng Môn đi.”

Hồng Miên nghe thấy, vừa mừng vừa sợ:

“Đại thiếu gia muốn dẫn Nhị tiểu thư đi Hồ Lô Viên?”

Bên kia Song My cũng reo lên:

“Tiểu thư tiểu thư, cho em đi cho em đi cùng.”

Thất Nương cũng đã nghe nói qua về Hồ Lô Viên.

Nó nằm ở phía đông Ngũ Khê thành, lâm viên rất rộng hình quả trứng, người đi vào trong bị chặn lại ngoài chín cửa, giống như xâu chuỗi mít quả, cho nên được gọi là Hồ Lô Viên.

Bên trong là vườn đình lầu các tinh xảo vô cùng, hành lang gấp khúc hoa lan, tường, hồ và núi đá trùng điệp, hơn nữa có cỏ thụ, trúc xanh, hoa cỏ.. khiến cho nơi này giống như một bức tranh tĩnh lặng thâm u, là khu vườn đẹp nhất của Ngũ Khê thành.

Trong vườn, mùa xuân hoa đua nở dưới nắng trời rực rỡ, mùa hạ dạo chơi trên hành lang, mùa thu cỏ lau đỏ rực ven hồ, mùa đông ngắm mai nở tuyết rơi, bốn mùa là các vẻ đẹp khác nhau.

Nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân khiến nó nổi tiếng thiên hạ.

Nguyên nhân thực sự là hằng năm, vào tết Nguyên Tiêu, ở đó có hội thi ngắm đèn.

Hội thi ngắm đèn Hồ Lô Viên được bắt đầu tổ chức từ hai mươi năm trước, từ năm đầu tiên mở ra, những ai tham gia bất kể là muốn đoạt công danh hay không màng danh lợi, chỉ cần thắng được trong cuộc thi đó là sẽ thanh danh phát lên, nổi tiếng thiên hạ, khiến cho tài tử thiên hạ ai nấy đều rất quan tâm.

Hơn nữa hàng năm, hội thi đều đặt ra một vật phẩm làm phần thưởng, thưởng cho người nào thắng được, gọi là Vấn Thái (vấn: hỏi, thái: giải thưởng).

Nhưng nó cũng có một quy định rõ ràng, phàm những ai đã có công danh, nếu tham gia mà thắng cũng sẽ không được Vấn Thái.

Cũng không phải năm nào cũng có người thắng được (phải vượt được qua chín cửa mới tính). Năm trước nghe nói phần thưởng là một cây thượng cổ Thất Huyền Cầm, nhưng không ai qua được hết chín cửa, nói cách khác năm nay phần thưởng vẫn như cũ, là cây đàn Thất Huyền Cầm cổ kia.

Thất Nương đương nhiên là muốn kiến thức sự kiện này, liền hỏi:

“Nữ tử cũng có thể tham gia sao?”

Văn Ngọc Hồ đáp:

“Chỉ nghe nói người có công danh rồi thì không thể đoạt giải, còn lại cũng không thấy có điều kiện gì, có lẽ cũng có thể... Thật không thể ngờ năm nay ta cũng có thể được kiến thức hội thi ngắm đèn của Hồ Lô Viên.”

24. Quyển 1 - Chương 24

Ngày mười lăm đầu tiên của năm, trời chưa sáng Song My đã tắt bật sửa soạn.

Nàng rất hưng phấn, đó là hội thi ngắm đèn a! Là nơi tất cả tài tử giai nhân tụ hội đó nha, dù cho nàng hồi ở kinh thành cũng chưa nhìn thấy qua tài tử thật sự là như thế nào, không, gọi là thanh niên ưu tú.

Hắn phải gọi là thanh niên ưu tú đi! Tiểu thư đã nói vậy a.

Nàng đã sớm chuẩn bị hết các thứ, túi giữ ấm tay này, đồ ăn vặt tiểu thư thích ăn này, quần áo này... Vì sao lại mang theo quần áo? Hội thi ngắm đèn sẽ tổ chức ở Ngũ Khê thành, lại đến chạng vạng mới bắt đầu, thiếu gia nói chắc chắn sẽ phải ở lại Ngũ Khê thành qua đêm.

Mà tiểu thư lại thích sạch sẽ, dù trời lạnh như thế này cũng thay đổi quần áo mỗi ngày, cho nên không mang theo không được.

Thiếu gia nói đã đặt trước phòng trọ ở Ngũ Khê thành rồi, là ở khách điểm tốt nhất trong thành, nếu là phòng loại hảo hạng hẳn cũng tiện tắm rửa... uhm, còn gì chưa mang theo nhỉ?

Nhìn Hồng Miên đỏ mặt càng lúc càng lúc càng cách xa, Thất Nương trên xe ngựa buông rèm xuống, thở dài, không phải không muốn mang nàng đi cùng, nhưng đại ca đã nói, bất luận là anh chị em vợ con gì đó, vào Hồ Lô Viên chỉ cho phép một người hầu theo, nàng biết mình không công bằng khi mang Song My theo, nhưng không còn cách nào khác.

Vừa quay lại liền đối diện thẳng với ánh mắt sợ hãi đánh giá của Lưu Thành Hề:

“Không ngờ Thất Nương nhà chúng ta mặc nam trang lại đẹp như vậy! Nếu không biết còn tưởng rằng một bậc tuấn giai công tử mới xuất hiện nữa a!”

Văn Ngọc Hồ cũng sáng bừng mắt:

“Nhị tiểu thư cử chỉ và hóa trang thật sự nam nữ khó phân.”

Vì mùa đông nên mọi người ai cũng mặc y phục rất dày, các đường cong yếu diệu nữ tính trên cơ thể nàng tự nhiên được giấu đi, mà chiếc khăn choàng lông cáo quàng trên cổ chẳng những che giấu được chỗ có hầu kết của nam giới, mà còn tôn thêm khuôn mặt đẹp như quan ngọc, hơn nữa nàng cử chỉ tiêu sái che đi khí chất nữ nhân, không khỏi khiến cho hai người cùng tò mò chăm chú.

Thất Nương tuy không dễ xấu hổ, nhưng bị hai đại nam nhân nhìn chăm chăm như vậy cũng có chút mất tự nhiên, liền giải thích:

“Ngũ Khê thành tất nhiên không thể so được với nơi của mình, cải trang thành nam nhân thì thuận tiện và an toàn hơn.”

“Sớm biết tiểu thư mặc nam trang, em cũng không đem bộ đồ nam của mình đi giặt rồi.” Song My cau mày, có chút thất vọng, “Như vậy em đi theo tiểu thư sẽ thế nào?.... Làm gì có thiếu gia nào ra ngoài mang theo nha đầu?”

Lưu Thành Hề cười nói:

“Sao lại không có? Cứ nói là nha đầu thông phòng cho thiếu gia nhà người không phải được rồi sao?”

Nha đầu thông phòng: khi thiếu gia đến tuổi thành niên, sẽ chọn một cô gái (thường là nha đầu) nạp làm thông phòng (giống như phá trinh ở con gái đó.)

Song My nghĩ nghĩ, mặt mày lại tươi hơn hở:

“Vậy cũng không sai, như vậy ta có thể đi theo tiểu..... thiếu gia nhà ta, như hình với bóng cũng không sao.”

Lưu Thành Hề và Văn Ngọc Hồ đều không ngờ nàng lại có phản ứng này, hai người không khỏi nhìn nhau.

Lưu Thành Hề đang muốn mở miệng trêu chọc nàng, xe ngựa bỗng dừng lại, nghe thấy tiếng ngoài xe Thiên Nhai đang nói chuyện với ai đó, sau đó một người nhấc rèm cửa thò đầu ngó vào:

“Được lắm Lưu Thành Hề, trở lại mà không thèm nhần cho ta lời nào, ngươi còn coi ta là bằng hữu không đó?”

“Chu Lăng!” Lưu Thành Hề mừng rỡ, “Sao lại là ngươi? Ngươi cũng đi Hồ Lô Viên phải không?”

“Không chỉ ta, còn có Ứng Thiên, Vương Trữ, Lý Tứ Lang cùng Mạnh Tinh nữa, đều đang ở bên ngoài đây, ngươi còn không ra, muốn bị đánh sao?” Chu Lăng nói ra tên mấy người bạn cùng học ở trường Lục Kiều với Lưu Thành Hề.

Lưu Thành Hề nghe xong mừng rỡ, vội xuống xe ngựa, những người bạn kia đều đợi hẩn bên ngoài.

Trên đường một xe ngựa khác cũng dừng ở đó, mấy thiếu niên gặp Lưu Thành Hề liền hô to gọi nhỏ ồn ào vây quanh... Chỉ có một người đứng hơi cách ra bên ngoài, khiến cho Thất Nương chú ý đến.

Hắn diện mạo không xuất chúng, dáng người cũng tầm tầm nhưng vai lưng thẳng tắp, khiến cho người ta có cảm giác giống một người rất cao.

Những người khác vừa nhìn quần áo đã biết là đệ tử con nhà giàu, nhưng hẩn thì một thân áo xám vải bông đã sờn, thần thái lạnh nhạt, đứng bên cạnh đám người Lưu Thành Hề cũng khiến người ta không thể bỏ qua.

Thiếu niên kia hiển nhiên thấy được ánh mắt của Thất Nương, quay đầu lại mỉm cười nhìn nàng.

Thất Nương thấy hẩn có thể xen lẫn trong đám đệ tử nhà giàu này mà vẫn giữ được đạm mạc, không kiêu ngạo không khiêm nhượng, không khỏi tâm sinh vài phần hảo cảm, cũng mỉm cười với hẩn.

Mấy thiếu niên kia sớm đã chú ý đến Thất Nương phong tư như ngọc, la hét đòi Lưu Thành Hề giới thiệu, Thất Nương không đợi Lưu Thành Hề mở miệng, liền nói:

“Ta là đường đệ hẩn, tên gọi là Lưu Thất Lương.”

Lưu Thành Hề sững sốt há miệng thở ra, cuối cùng cũng không nói ra được lời nào.

Văn Ngọc Hổ cũng học theo, nói:

“Ta và Thành Hề là thế giao, ta họ Văn, mọi người có thể gọi ta là Văn đại ca.” Cũng không muốn biểu lộ rõ thân phận, bốt đi phiên toái.

Mấy thiếu niên kia cũng tự giác giới thiệu. Thiếu niên y phục giản dị kia là Ứng Thiên, người lùn béo ục ịch là Vương Trữ, người cao gầy tên Lý Tứ Lang, còn thiếu niên bướng bỉnh hiếu động tên là Mạnh Tinh.

Mạnh Tinh kia nhìn Thất Nương chằm chằm không rời mắt, lấy làm kỳ lạ, tấm tắc:

“Trước kia ta đã cảm thấy Thành Hề diện mạo quá mức tuần mỹ, hôm nay mới biết, cư nhiên còn có người hơn hẩn một bậc, thật đúng là đáng hình như ngọc...”

Dung mạo Thất Nương trong đám nữ tử cũng là thanh lệ có thừa, nhưng mỹ sắc không đủ, chỉ coi là có tư sắc trên bậc trung một chút thôi, nhưng nếu là một nam tử có bộ dáng như vậy cũng đủ khiến người ta không thể không mở to mắt nhìn.

Lưu Thành Hề lạnh lùng nhìn hẩn:

“Ngươi đây là có ý gì?”

Mạnh Tinh lúc này mới có phản ứng lại, vội hỏi:

“Thất Lương, ta không có ý nói ngươi ẻo lả đâu, ngươi đừng giận...”

Thất Nương cười rạng rỡ:

“Không sao, ta chỉ coi ngươi đang khen ngợi ta thôi.”

“Ngươi là đường đệ của Thành Hề, tại sao không đến trường Lục Kiều học?”

“Đúng vậy, năm nay đến trường Lục Kiều của chúng ta học đi...”

Lưu Thành Hề mắt lạnh nhìn bọn họ vây quanh Thất Nương, trong lòng có chút rầu rĩ.

Hắn cố ý lớn tiếng hỏi Ứng Thiên không nói tiếng nào đang đứng sau bọn họ:

“Ứng Thiên, người năm nay cũng muốn tham gia hội thi ngắm đèn phải không?”

Ứng Thiên gật đầu:

“Thức thức dặn ta năm nay không cần về nhà đón năm mới, chỉ nhất định phải tham gia hội thi ngắm đèn năm nay.”

Lưu Thành Hề nói:

“Lần này có người tham gia, Lục Kiều thư viện của chúng ta nhất định được mở mắt.”

Ứng Thiên nghe những lời này vẫn như trước cười lạnh nhạt, dường như người Lưu Thành Hề tán dương không phải là hắn.

Thất Nương nghe xong đang muốn hỏi, Văn Ngọc Hổ đã mở miệng:

“Chúng ta trước hãy đi tiếp thì quan trọng hơn, mọi người đã chậm trễ không ít thời gian rồi, cứ như vậy sẽ không kịp bữa trưa đâu...”

Mọi người lúc này mới tuân tự lên xe ngựa, hẹn nhau cùng ăn trưa ở Phong Nhã tửu lâu của Ngũ Khê thành.

Lên xe, Thất Nương hỏi:

“Ta lần đầu mới gặp người khiến huynh tán dương như vậy, Ứng Thiên này rất lợi hại sao?”

Lưu Thành Hề đáp:

“Hắn là đệ tử giỏi nhất của Lục Kiều thư viện, hắn không cha không mẹ, được thức thức một tay nuôi lớn, trong nhà tuy nghèo nhưng thức thức đối với hắn rất tốt, dù nghèo hơn nữa cũng muốn nuôi hắn đọc sách, sau nghe danh Lục Kiều thư viện của chúng ta, liền ngàn dặm xa xôi đem hắn đến nơi này học. Bài thi nhập học của hắn khiến hiệu trưởng tán thưởng không thôi, nói ngày sau những ai có thể giúp trường Lục Kiều lưu danh muôn đời, trong số đó tất sẽ có Ứng Thiên.”

Văn Ngọc Hổ nói:

“Chỉ nhìn khí chất đơn thuần cũng có thể đoán ngày sau hắn tất sẽ không tầm thường, nếu như hội thi ngắm đèn lần này nhiều nhân vật lợi hại như vậy, những người khác chỉ sợ không còn cơ hội.”

Lưu Thành Hề nghe nói lời này, cười cười nhìn Thất Nương.

Thất Nương cũng không để ý đến, chỉ nghĩ mình cũng chẳng có bản lĩnh ngâm thi tác phú gì, chẳng qua chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi, vẫn là không nên biểu hiện ra điều gì miễn cho người ta chú ý đến, làm trò cười cho người khác.”

Xe ngựa đang chạy bon bon bỗng dừng lại, mọi người không kịp phản ứng ai nấy đều nghiêng ngã, suýt chút nữa thì đập cả vào thùng xe, Lưu Thành Hề đỡ Thất Nương, nổi giận mắng:

“Thiên Nhai, người đánh xe thế nào vậy? Muốn lấy cái mạng nhỏ của thiếu gia nhà người sao?”

Thiên Nhai đáp lại bằng giọng lắp bắp kinh hãi:

“Thiếu gia, là Sa lang, nó, nó...”

Thất Nương liền vén rèm che cửa xe lên, vừa nhìn ra đã thấy Sa lang đang giương mắt hổ đứng chắn giữa đường, ngựa kéo xe bị nó làm cho kinh hãi thế nào cũng không chịu tiến thêm một bước.

Nàng ngạc nhiên nói:

“Sa lang? Sao mày lại theo đến đây được?”

25. Quyển 1 - Chương 25

Sa Lang bình thường vẫn ngoan ngoãn nghe lời Thất Nương như thế, không hiểu vì sao lại trộm đuổi kịp xe Thất Nương, nàng đuổi thế nào cũng không chịu đi, Thất Nương bắt đắ dĩ chỉ có thể mang nó theo.

Lúc này Sa Lang đã khá lớn, đứng thẳng cao bằng nửa người trưởng thành, toàn thân phủ lớp lông trắng bạc xinh đẹp vô cùng, ngay chỗ giữa hai mắt trên trán có một vết xám đậm đứng rất ẩn tượng.

Nó bình thường luôn lười biếng, chỉ khi phát hiện ra có người vô ý tiếp cận mới lộ ra thần sắc cảnh giác, người bình thường chỉ cần đối mặt với nó quá một giây đều sẽ chủ động bỏ qua ý định tiếp cận, ánh mắt nhìn người của nó giống như dùng đao xẹt qua, khiến người ta không rét mà run.

Bởi vì Sa Lang rất dễ khiến người ta chú ý, Thất Nương đành phải để nó lên xe ngựa. (mà nó không lên cũng không được, có nó bên người, con ngựa không dám chạy).

Thân mình của nó rất to, vừa vào trong, cả xe ngựa đã bị nhét chật ních, không dư một chút không gian nào.

Văn Ngọc Hồ và Lưu Thành Hề đều là nam nhi thân cao bảy thước, đương nhiên thấy khó chịu, vào Ngũ Khê thành hai người liền tìm cơ xuống xe đi bộ.

Vì đã qua chính Ngọ (12 giờ trưa), bọn họ quyết định đến Phong Nhã tửu lâu ăn cơm trước rồi mới qua khách điểm.

Xe ngựa chở Thất Nương đến trước Phong Nhã tửu lâu, dù đã quá giờ cơm trưa nhưng nơi này người người vẫn nhộn nhịp đến đi rất đông đúc.

Thiên Nhai dắt xe đi trước, Thất Nương dắt theo Nhị My và Sa Lang lên lầu tìm bọn Ứng Thiên.

Vừa đi lên đã nghe tiếng bọn Chu Lăng cười vang, Thất Nương bước đến bậc thang trên cùng liền nói:

“Mọi người cười gì mà vui vẻ vậy?”

Ai nấy đều nhất tề quay đầu nhìn về phía nàng. Ứng Thiên vui vẻ nói: “Các người đến đây!” Mạnh Tinh nhân thể vẫy tay gọi nàng lại. Chu Lăng chào đón:

“Sao lại muộn như thế?”

Thất Nương đang muốn đáp lời, một đôi mắt hẹp dài đã lọt vào tầm mắt nàng – Hạ Lan Thuyền! Cự nhiên là Hạ Lan Thuyền! Tim dường như không thể điều khiển mà co rút lại, đau quá! Nàng không tự chủ được ôm ngực, bước chân chậm lại.

Song My phía sau nàng nói:

“Thiếu gia, làm sao vậy?”

Thất Nương khẽ thở hổn hển, giọng bình tĩnh đáp:

“Không có gì!”

Bóng người vốn mơ hồ trong mộng đột ngột xuất hiện trước mắt, là ai cũng sẽ chấn động, nhưng tim đập nhanh lại hại như vậy không phải là hiện tượng bình thường.

Nàng thở dài trong lòng một hơi, Phùng Ngũ Nương ơi Phùng Ngũ Nương! Người thực sự thương hấn như vậy sao? Cho dù linh hồn đã mất, thân thể này lại nhớ rõ hấn như vậy!

Mà đến hôm nay nàng rốt cuộc cũng hiểu được, Phùng Ngũ Nương vì sao lại đối hấn nhất kiến chung tình, sâu nặng như thế.

Hấn có một đôi mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt hơi xếch lên, mị hoặc lòng người.

Chưa cần nói đến bộ dáng hấn tuấn mỹ như thế nào, chỉ cần để đôi mắt phượng đủ khiến người ta phải xiêu hồn lạc phách kia nhìn đến, nàng nghĩ, phàm là nữ nhân đều sẽ có cảm giác muốn mất hồn.... Đối diện với hấn, người sẽ cảm thấy cả thế giới hấn chỉ nhìn người mà thôi.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, dường như trong mắt hấn chỉ có người, lúc nào hấn cũng chỉ chú ý đến người, sau đó.... Tiếng sét ái tình nổ vang, không còn nhìn thấy hấn trong khóe mắt đang toát ra ý cười mỉa mai, cũng bỏ qua thái độ lạnh lùng xa cách trên mặt hấn.

Đôi mắt mê hoặc lòng người như vậy, đừng nói đến Phùng Ngũ Nương chưa từng trải, cho dù là nữ tử dày dặn tình trường khác cũng không thể kháng cự.

Thất Nương không thể không thừa nhận, nếu không phải có vết xe đổ của Phùng Ngũ Nương, có lẽ chính mình cũng không chống đỡ nổi.

Nhưng, càng là như vậy, Thất Nương lại càng bất bình cho Ngũ Nương.

Hấn Hạ Lan Thuyền hiển nhiên hiểu rõ ưu thế bề ngoài của mình, cho nên Phùng Ngũ Nương mới bị hấn lợi dụng triệt để như vậy.

Thất Nương trong lòng cười lạnh, nếu hấn ở thế giới cũ của nàng, nhất định sẽ là một trai – bao cực kỳ nổi tiếng.

Lúc này, Chu Lăng đã đến bên cạnh nàng thân thiết hỏi:

“Làm sao vậy? Không thoải mái?”

Thất Nương quay đầu lại, cười cười: “Ta không sao.”, vừa lúc chuyển đề tài: “Chúng ta trên đường gặp mấy việc nên đến chậm, đường ca và Văn đại ca cũng sắp đến.”

Chu Lăng nói:

“Không sao, chúng ta cũng đến chậm, các gian nhà phòng đã bị bao hết, cũng may bên ngoài còn có chỗ, chúng ta đã dành trước bàn cho các người rồi.”

Đang nói, mấy người khách bàn gần đó bỗng kinh ngạc hô lên, hoảng hốt đứng dậy, không quản đến chén đĩa nghiêng ngả loảng xoảng luống cuống lùi lại, ánh mắt kinh hoảng nhìn về phía sau Thất Nương.

Những người khách còn lại không rõ chuyện gì, ai nấy đều đứng lên nhìn về phía này.

Ánh mắt mọi người cuối cùng dừng lại ở Sa Lang phía sau Thất Nương, cả gian phòng rộng của lầu hai nhất thời lặng ngắt như tờ.

Chừng hơn mười giây đồng hồ sau, có người kêu lớn:

“Sói! Đây là sa lang....”

“Ồi mẹ ơi!!!...”

“Trời ạ! Chỗ này có sói!!!!...”

Hô cha gọi mẹ, đại sảnh lập tức toàn bộ rối loạn.

Chu Lăng trước kia từng nghe Lưu Thành Hề nói qua về Sa Lang nhà hấn, dù là thế, vẫn bị Sa Lang dọa cho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nửa bước không dám động.

Mà lực chú ý của Thất Nương vẫn hướng về phía bàn Hạ Lan Thuyền... Bên người hấn có một thiếu niên và một thiếu nữ ngồi cùng, dung mạo ít nhiều tương tự, có lẽ là anh chị em gì đó, Thất Nương bất động thanh sắc đánh giá bọn họ, ánh mắt nàng ngừng lại trên người thiếu nữ.

Quả là một tuyệt sắc giai nhân.

Làn mi không họa mà đậm, môi không son mà thắm đỏ, mắt như thu thủy, duyên dáng yêu kiều như một thân bạch mai, trong vẻ dịu dàng trầm ổn mang theo chút kiêu ngạo khó thấy.

Hữu thần không cần chi cổ tở, thanh tư lạnh bạc càng trên người.

Thất Nương vừa nhìn thấy nàng, trong nháy mắt cơ hồ có thể lập tức khẳng định, đó chính là cô em gái thiên hạ đệ nhất tài nữ của Hạ Lan Thuyền, Hạ Lan Nhị.

Thiếu nữ kia dưới tình huống nguy cấp, sắc mặt chỉ tái đi một chút, nếu không phải tay nàng gắt gao nắm chặt vào chiếc khăn để lộ ra tâm tình khẩn trương thì thật đúng không nhìn ra nàng đang sợ hãi, mà thiếu niên đi cùng bọn họ và sai vật, nha đầu đi theo phía sau lại tỏ ra luống cuống.

Hạ Lan Thuyền tiến lên một bước che trước người thiếu nữ, mắt híp lại, sắc mặt căng thẳng....

Thất Nương nghe tiếng Song My phía sau cười khẽ, rốt cuộc mở miệng nói:

“Sa Lang, ngồi xuống!”

Lúc này, bên trong nhã gian đi ra một nam tử mặc trang phục thị vệ quát:

“Bên ngoài có chuyện gì?”

Một tiểu nhị vội chạy đến bên nhỏ giọng giải thích... Sa Lang ngoan ngoãn ngồi xuống bên người Thất Nương, nàng nhìn toàn cảnh xung quanh, cao giọng nói:

“Khiến mọi người sợ hãi là tại hạ không đúng, bất quá thỉnh mọi người yên tâm, Sa lang này không phải sói hoang bình thường, sẽ không tùy tiện thương tổn tính mạng người khác.”

Rồi không để ý đến gì khác nữa, nàng bước đến chỗ bọn Ứng Thiên.

Thị vệ kia nghe xong trình bày của tiểu nhị, đánh giá bọn người của Thất Nương mấy lần rồi xoay người trở lại nhã gian.

Nhiều năm về sau, một vị quần chúng nhớ lại tình hình lúc đó đã nói, người nào trải qua hội thi lần đó thật sự là không uống sống trên đời, mà kỳ thực, ở tại Phong Nhã từ lâu hội thi đã thật sự được bắt đầu.

Thật sự là không ai đoán trước được, ai cũng không ngờ rằng, những người tập hợp tại từ lâu ngày ấy, sau này đều danh dương thiên hạ, không thiếu một người.

26. Quyển 1 - Chương 26

Mĩ thiếu niên mang theo một tiểu nha hoàn, phía sau còn đi theo một mãnh thú xinh đẹp, sự phối hợp kỳ lạ ấy thực bắt mắt khiến mọi người phải chú ý.

Nơi bọn họ bước chân đi qua, ai nấy đều tự thân tránh lui ba bước.

Lúc trước mọi người còn cảm thấy Hạ Lan Thuyền, Hạ Lan Nhị chính là cấp bậc thiên tiên, là những nhân vật hiếm thấy trên đời, cho nên cố ham ở lại xem bọn họ không chịu rời đi, không ngờ lại xuất hiện nhân vật ngang ngửa, ai còn chịu rời khỏi chốn này?

Hạ Lan Thuyền vừa nhìn thấy Thất Nương, lập tức phát hiện thiếu niên kia nhìn hẩn ánh mắt rõ ràng giống như nhận biết, hẩn xem đôi mắt hắc bạch phân minh trong suốt như nước kia cũng có vài phần quen thuộc, nhưng nhân vật như thế, nếu mình đã gặp qua sao có thể quên được? Hẩn cảm thấy nghi hoặc.

Thấy Thất Nương ngồi xuống, khách các bàn cũng chậm rãi trở về vị trí cũ, nhỏ giọng bàn tán với nhau, thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn nàng và Sa lang, ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc và hâm mộ không nói nên lời.

Thiếu niên này sao lại đến đây? Rốt cuộc là vì sao mà đến? Cự nhiên có thể nuôi sói làm sủng vật.

Tất cả mọi người phỏng đoán thân phận của hẩn, tò mò lại sợ hãi, nhưng không ai nguyện ý rời đi.

Chu Lăng cũng theo Thất Nương về chỗ ngồi, nói:

“Trời ạ, trước kia nghe Thành Hề nói muội muội hần nuôi một con Sa lang, nhưng chưa bao giờ thấy hần mang ra ngoài, còn tưởng hần nói khoác đâu!”

Thất Nương đáp:

“Đường tử của ta có việc không thể chăm nó được, mà Sa lang trừ nạng ra thì chỉ nghe lời mình ta, cho nên nhờ ta chăm sóc nó.”

Trừ Ứng Thiên, còn lại mọi người ai nấy đều sắc mặt trắng bệch, Mạnh Tinh trừng mắt nhìn Sa lang, nộ nộ hỏi:

“Nó thật sẽ không cắn người sao? Bình thường nó ăn những gì?”

Song My đảo đôi mắt đẹp:

“Nó bình thường thích nhất là ăn gà, nhưng không thích con nào đã chết đâu, nó thích nhất là... cắn phập một nhát lên cổ..” thanh âm bỗng nhiên kéo dài, cười khanh khách, “con gà kia gục xuống... nó ăn cực kỳ ngon lành.”

Mạnh Tinh vuốt cổ mình, nhìn Sa lang nằm dưới chân Thất Nương, sắc mặt càng trắng.

Ứng Thiên nhìn thoáng qua Song My nói:

“Bất quá là thích ăn gà, chứ không phải thích ăn người.”

Song My cười hì hì nhìn Mạnh Tinh, Mạnh Tinh lúc này mới tỉnh ngộ, không khỏi nhìn Song My vài lần, lúc này mới phát hiện tiểu nha đầu này chẳng những bộ dáng cười đùa, căn bản chẳng chút vẻ gì là nha hoàn – nạng không giống những nha đầu nhà giàu biết tôn ti, cũng không giống nhà nghèo nhất gan, trong tiếng cười trong veo sóng mắt lưu chuyển, linh động vô cùng, khiến hần thấy trong lòng rung động.

Hần đang muốn mở miệng hỏi tính danh của nạng, Chu Lăng đã lấy lại tinh thần, quay đầu hướng phía bàn Hạ Lan Thuyền hô lên:

“Ê, tên kia, chúng ta đấu tiếp, ai thua thì không cần đến hội thi ngắm đèn nữa cho mất mặt!”

Lời này vừa ra, không khí trong đại sảnh nhất thời đóng băng.

Thì ra trước khi Thất Nương đến, đám người Chu Lăng cùng đường đệ Hạ Lan Thuyền vì một lời bất hòa liền đấu thơ.

Thất Nương hỏi nguyên do, mới biết thì ra do cạnh tranh giữa các trường học gây nên.

Hạ Lan Chi là đệ tử của Hoàng gia Y Y Thư viện.

Đệ tử Hoàng gia Y Y thư viện trước nay đều xem thường các trường học khác, trường Lục Kiều những năm gần đây nhân tài lớp lớp xuất hiện, có xu thế sánh ngang với trường Hoàng gia, khó trách hai bên có hiềm khích với nhau.

Nhưng bọn Chu Lăng hiển nhiên không biết thân phận đám người Hạ Lan Thuyền, cho nên mới dám cùng bọn họ khiêu khích, mặt khác, phàm là nam nhân sẽ không tỏ ra yếu thế trước mặt nữ nhân, huống chi là cấp bậc mỹ nhân thể gian như vậy.

Bên kia Hạ Lan Chi ngạo nghễ đáp:

“Đến đi, ai sợ ai?”

Chu Lăng ngấm lại, chỉ ra làn sương đang giăng ngoài cửa sổ:

“Lấy sương làm đề đi, ta đến trước.”

Hần suy tư một lát, nói:

“Thu đông giao đạo tự

Thân sương bạch tuyết

Nguyên dã sinh mộ ải

Giai trì tán tịch phi”

Mọi người hô lên một tiếng “hay” rồi ánh mắt đều chuyển hướng Hạ Lan Chi.

Hạ Lan Chi đã sớm định liệu trước:

“Dừng lãnh tùy chung triệt

Phiêu hoa trực kiểm phi

Đổi nhật phù hàn ảnh

Thừa phong tán hiểu uy”

Mạnh Tinh nói:

“Ta cũng đến:

Hoang hoang sáu nhật tác thu huy

Sảo sảo vi huyền phá hiểu sương

Chích hữu giang phong thiên đắc ý

Dạ noa sương thủy nhiễm hồng y”

Thất Nương nghe đôi bên khó phân cao thấp, không khỏi gật đầu, Lục Kiều quả nhiên có thể sánh ngang với Y Y Thư viện.

Mà Hạ Lan Thuyền trong lòng âm thầm khó chịu, hẳn biết Hạ Lan Chi phải giữ vốn lại, chưa xuất toàn lực, nhưng đệ tử trường Lục Kiều quả thật không thể khinh thường, chỉ mấy người tùy tiện mà có thể làm ra những câu thơ như vậy, lần này, có lẽ muốn Văn Thái không phải chuyện dễ.

Hắn lại không biết, những người dám đến hội thi ngắm đèn này, đều là tinh anh của trường Lục Kiều.

Thất Nương nhớ đến Lưu Thành Hề từng khen Ứng Thiên, liền hỏi:

“Ứng huynh sao không giúp một tay?”

Ứng Thiên mày hơi nhíu lại, lướt mắt qua hướng Hạ Lan Chi một cái nói:

“Lấy nhiều địch ít, thắng chẳng vẻ vang.”

Thì ra vô luận bọn Chu Lăng có khiêu khích thế nào, đối phương cũng chỉ có một Hạ Lan Chi ứng chiến, cho nên Ứng Thiên mới nói ra thế.

Ứng Thiên không phải đang nhìn Hạ Lan Chi, Thất Nương trong lòng vừa động, nàng khẳng định hẳn không nhìn Hạ Lan Chi, ánh mắt vừa rồi... nàng cúi đầu mỉm cười nhìn thoáng qua hướng Hạ Lan Nhị ngồi bên trái Hạ Lan Chi.

Thất Nương cố ý hạ giọng nói:

“Các người nếu thật có thể hạ gục hắn, năm nay phần thưởng hội ngắm đèn tám chín phần về tay rồi.”

Trừ Lý Tứ Lăng đang đấu thơ không để ý, mấy người còn lại ánh mắt đều chuyển về phía nàng, Chu Lăng cũng hạ giọng hỏi:

“Sao lại thế? Người biết bọn họ? Bọn họ lại lịch rất lớn sao?”

Mạnh Tinh cũng nhỏ giọng:

“Nghĩ cũng biết, hẳn xuất thân từ Y Y Hoàng gia, thân thế làm sao mà kém được?”

Thất Nương nhìn lướt qua bọn họ, cười nói:

“Người cùng đấu thơ với các người, bên cạnh hẳn là Lãnh Ngọc công tử của Long Giao vương triều – Hạ Lan Thuyền, vậy mọi người nói xem, vị tiểu thư tao nhã như thế kia, lại có tư cách ngồi bên cạnh hắn, sẽ là ai?”

Đáp án đủ sinh động.

Ứng Thiên thân hình chấn động, Mạnh Tinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Vương Trữ mặt đỏ thoát đỏ bừng, lắp bắp nói:

“Người nói nàng là... nàng là... Long Giao đệ nhất tài nữ, Hạ Lan Nhị?”

Chu Lăng lẩm bẩm:

“Nhân vật như thế, khó trách, khó trách.”

Thất Nương đùa cợt nói:

“Nghe danh hào người ta xong liền không nói nổi, các người chỉ có từng ấy bản sự thôi sao?”

Vương Trữ mềm mỏng đáp:

“Hạ tiểu thư bảy tuổi đã nức danh thiên hạ, chúng ta lấy cái gì mà so sánh?”

Thất Nương nghiêm mặt:

“Người nói lời này sai rồi, ta nghe nói danh sĩ đời trước Vương Ly, gần bốn mươi tuổi mới đỗ đạt công danh, bốn mươi ba tuổi trở thành nội các điện Văn Hoa Đại học sĩ, sau đó mới danh truyền thiên hạ, cho nên nói có chí không ở tuổi tác, hiện giờ chúng ta vẫn còn trẻ, còn nhiều thời gian hơn Vương học sĩ, nếu không nhân cơ hội này còn muốn đợi khi nào?”

Mạnh Tinh có chút động tâm:

“Thất Nương nói đúng, chúng ta còn chưa thua, nếu vừa thế mà đã nhụt chí, còn dám đến hội ngắm đèn mà bêu xấu?”

Thất Nương lại nói:

“Hơn nữa, Hạ gia huynh muội một người đã có công danh, một người danh tiếng đã vang khắp thiên hạ, bọn họ sẽ không đấu với chúng ta, chúng ta chỉ thi với tên tiểu tử không rõ tên tuổi kia thôi, chỉ chút tự tin ấy cũng không có sao?”

Chu Lăng phản chấn nói:

“Không sai, huynh muội họ Hạ nhất định không đấu với chúng ta, còn tiểu tử kia ta còn có thể sợ được sao?”

Bên kia, Hạ Lan Chi đã hết kiên nhẫn chờ đợi, hần nói:

“Các người còn muốn đấu không? Hay là đã nhận thua?”

Thất Nương đứng lên:

“Ta cũng có một bài thơ, nhưng muốn xin Hạ tiểu thư chỉ giáo.”

Hạ Lan Nhị chợt nghe có người nhận ra mình, lắp bắp kinh hãi nhìn ca ca.

Hạ Lan Thuyền mày nhăn lại, hàn băng trong mắt bắn về phía Thất Nương.

Thất Nương không chút nào để ý đến, mở miệng:

“Phong Nhã hữu giai nhân

Kiểu nhược bạch nhật quang

Bị phục tiêm la y

Tả hữu bội song hoàng

Chỉ như tước thông căn

Khẩu như hàm chu đan

Tiêm tiêm tác tế bộ

Tinh diệp thể vô song.”

Đúng là một áng mỹ nhân ngâm.

“Thơ hay!”

“Không sai... quả nhiên là thơ hay!”

Giữa phòng, một vị tú tài có tuổi võ tay hoan nghênh trước nhất, các khách khác cũng hò reo theo khen ngợi, nhưng đám người Chu Lăng và cả Ứng Thiên, ai nấy đều thầm ngạc nhiên.

Chu Lăng thầm nghĩ, đường đệ của Thành Hề chắc không phải coi trọng tài nữ này chứ? Thật không ổn.

Hạ Lan Nhị từ nhỏ đã nổi danh thiên hạ, thiếu niên tài tử các nơi nàng cũng gặp qua không ít, đối với nàng đến giờ chỉ kính trọng có thừa chứ không ai dám lộ ra nửa phần ý nghĩ không an phận, chợt nghe áng mỹ nhân ngâm này, trong lòng nhảy dựng, hai gò má phỉm hồng, đẹp không thể tả.

Hạ Lan Thuyền lạnh lùng trừng mắt nhìn Thất Nương, trong lòng giận dữ.

Thất Nương không chút động tĩnh, cười lắc đầu nói:

“Bài thơ này chỉ sợ là bêu xấu thôi, không biết vị đang ngồi kia có tuyệt tác nào chăng?”

Lời vừa nói ra, cũng tỏ ý rằng chỉ là lấy thơ kết bạn, không có ý khác, Hạ Lan Thuyền nghe đến đây, sắc mặt run run.

Vương Trữ cướp lời:

“Ta đến, ta đến:

Bảo nhiếp gian châu hoa

Phân minh tịnh trang điểm

Bạc tán ước vi hoàng

Kinh hồng đạm duyên kiếm.

Đám người Chu Lăng đều lắc đầu: “Tục, tục!” Mạnh Tinh nói: “Không ngờ Thất Lương lại có tài hoa như vậy, ta không dám bêu xấu.”

Hạ Lan Chi không chịu yếu thế, hần ngẫm nghĩ rồi đọc:

Huyền miên hảo mi mục

Nhàn lệ mỹ yêu thân

Ngưng phu kiêu nhược tuyết

Minh tịnh sắc như thần.

Thất Nương liếc mắt nhìn qua: “Quả nhiên là thơ hay, Hạ gia danh dương thiên hạ, ngày khác mong được hội ngộ, hôm nay gặp nhau nhất định thành một giai thoại.” Ứng Thiên người còn nhin được sao?

Nàng cũng đoán ra Ứng Thiên đối với Hạ Lan Nhị có tâm tư, cũng nhìn ra trong đám đệ tử trường Lục Kiêu này, đại khái chỉ có tài hoa của Ứng Thiên mới có thể áp đảo được Hạ Lan Chi, cho nên thả con tép, bắt con tôm, tạo cơ hội cho hần, kéo hần xuống nước, hơn nữa thuận tiện còn có thể trêu chọc Hạ Lan Thuyền, nhất tiễn song điêu.

“Ta cũng góp một bài.” Ứng Thiên đứng lên, mắt nhìn thẳng Hạ Lan Nhị.

Ứng Thiên quả nhiên nhin không được rồi.

Hần dù không biết Thất Nương vì hần mà cố ý tạo ra tình thế này, nhưng nếu hần còn không biết nhân cơ hội mà lưu lại một ấn tượng tốt đẹp với Hạ Lan Nhị, lúc khác hần còn có thể làm được trò trống gì nữa?

Ứng Thiên chậm rãi đọc:

Giảm nhất phân thái đoản,
Tăng nhất phân thái trường.
Bất chu diện nhược hoa,
Bất phần cơ như sương.
Sắc vi thiên hạ diễm
Tâm nãi nữ trung lang.”
Cả sánh đường kinh ngạc.
Hạ Lan Thuyền rút cuộc biến sắc.

“Thu đông giao đạo tự
Thân sương bạch tuy tuy
Nguyên dã sinh mộ ải
Giai trì tán tịch phi”
Mùa đông dần chuyển đến
Sương mù trắng mênh mang
Đồng quê sương chiều xuống
Ngoài thềm chạng vạng lan.
(- tự dịch bằng vốn thơ con cóc = =)

“Phong Nha hữu giai nhân
Kiểu nhược bạch nhật quang
Bị phục tiêm la y
Tả hữu bội song hoàng
Chỉ như tước thông căn
Khẩu như hàm chu đan
Tiêm tiêm tác tế bộ
Tinh diệu thể vô song.”
(Phong Nha có giai nhân
Tỏa sáng như ánh nắng trời
Trang phục tiêm la y
Hai bên đeo hai vòng ngọc đẹp.
Ngón tay nhỏ như nỏ hành
Miệng khép lại màu đỏ thắm
Bước chân dài nhẹ nhàng
Tuyệt diệu đến vô song trên đời.)

Bảo nhiếp gian châu hoa
Phân minh tịnh trang điểm
Bạc tấn ước vi hoàng
Khinh hồng đậm duyên kiêu.
(Giữa báu vật giữa châu ngọc
Rõ ràng trang điểm thật đẹp xinh
Tóc mai thắt tơ vàng
Mặt duyên hồng ứng nhẹ.)

Giảm nhất phân thái đoản,
Tăng nhất phân thái trường.
Bất chu diện nhược hoa,
Bất phần cơ như sương.
Sắc vi thiên hạ diễm
Tâm nãi nữ trung lang.”
“Giảm chút thì thành ngắn
Tăng lên lại quá dài
Mặt không son mà như hoa
Da chẳng phấn mà tựa sương
Sắc đẹp khuyển thiên hạ
Ai là người trong lòng nàng.”

27. Quyển 1 - Chương 27

Edit: Rùa River

Không ai phát hiện ra tên thị vệ kia khi trở về nhà gian, cửa mở ra để lộ một ánh mắt sắc bén, những diễm biến trong đại sảnh hết thấy đã bị người cố ý thu hết vào mắt.

Trong đại sảnh chỉ có Thất Nương chưa bình phẩm gì, chỉ lặng lẽ chờ xem Hạ Lan Thuyền biến sắc mặt.

Tuy nhiên, vẫn là nàng xem thường hắn.

Hạ Lan Thuyền nhắc chén rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch, trong lòng đã có quyết định, chính sự quan trọng hơn.

Khi hắn buông chén rượu xuống, sắc mặt đã khôi phục như thường.

Mọi người còn đang bàn luận chỗ tình diệu trong câu thơ của Ứng Thiên, hắn đứng lên, cười lạnh lùng:

“Vị tiểu huynh đệ này, thơ quả nhiên thực phần khích, Lan Thuyền bội phục, không biết có thể thỉnh giáo tính danh các hạ?”

Ứng Thiên còn chưa kịp trả lời, bàn khác một thiếu niên mặc cẩm y như giạt mình tỉnh lại trong mộng:

“...Lan Thuyền? Hạ Lan Thuyền? Đúng rồi, nhân vật phong thái như thế này, ta sớm nên nghĩ đến mới phải.” Hần dần lộ ra thần sắc vừa mừng vừa sợ: “Người nhất định là Lãnh Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền, như vậy Hạ tiểu thư, Hạ tiểu thư nhất định là..... Điều đó không có khả năng.. sao có thể?” Hần thần sắc không dám tin.

Hôm nay khách nhân ở Ngũ Khê thành dùng cơm nghỉ lại ở Phong Nhã tửu lâu đều là những văn nhân nhã sĩ đến tham gia hội thi ngắm đèn.

Cho nên lúc ban đầu khi đám Chu Lăng đấu thơ với Hạ Lan Chi, còn có những người khác tham gia, sau dần, tự biết không phải đối thủ của bọn họ, cũng không dám tự bêu xấu mặt.

Cầm y thiếu niên kia luôn tự cao về mình, nghe bọn họ đấu rồi mới biết chính mình chỉ đủ làm nền cho người khác, uể oải không thôi.

Hiện giờ nhận ra là huynh muội Hạ Lan Thuyền, không khỏi mừng rỡ, cuối cùng mới cảm thấy không uống công chuyển đi này.

Mọi người cùng ồ lên:

“Hạ Lan Thuyền? Vậy vị tiểu thư ngồi kế bên.... Là đệ nhất tài nữ của Long Giao vương triều ta sao?”

“Nhân tài như vậy... nhất định rồi, không ngờ ta có thể cùng lúc nhìn thấy tài tử gia nhân xuất sắc nhất của vương triều, ha ha, các huynh đệ chắc phải hâm mộ ta đến chết mất thôi.”

“Hạ tiểu thư danh truyền thiên hạ, sao lại đến hội thi ngắm đèn nhỉ?”

“Người không thấy bọn họ đấu thơ sao? Hạ tiểu thư nhất định là đi cùng huynh đệ trong gia tộc mà đến...”

“Vậy không phải đêm nay chúng ta rất có thể được may mắn chứng kiến xem Hạ tiểu thư đoạt Vấn Thái hay không sao? Lần này chúng ta thật có phúc a.” Tất cả mọi người biết nếu muốn vào Hồ Lô Viên, bất luận là ai đều phải bằng thực lực của mình mới có thể tiến vào, nếu nói Hạ gia huynh muội cùng Hạ Lan Chi vào Cửu Trọng Môn, tất nhiên ai nấy đều muốn tham gia.

“Người vào được cửa thứ sáu sao? Đừng cuồng dại mà uống công nghĩ ngợi, làm không tốt ngay cả cửa thứ ba cũng đừng hòng bén mảng.” Bởi vì chỉ có nhân tài qua được cửa thứ sáu mới có thể được phép ở lại làm nhân chứng quan khán câu hỏi Vấn Thái cuối cùng.

Hạ Lan Thuyền hơi gật đầu về hướng cầm y thiếu niên, hần dù mặt mỉm cười nhưng không hề có ý cười trong mắt, cái cười trong trẻo mà lạnh lùng lại khiến thiếu niên kia kích động không thôi.

Thất Nương thật vất vả mới tạo ra được khí thế cho Ứng Thiên, cứ như vậy mà bị tiểu tử này hủy đi, nàng thở dài trong lòng không thôi.

Ứng Thiên chờ mọi người yên lặng trở lại, mới nói:

“Tại hạ là Ứng Thiên, đệ tử của Lục Kiêu thư viện, Hạ tiểu thư tài mạo song toàn thiên hạ đều biết, ta bất quá may mắn được gặp mặt một lần, mới có thể có bài ngẫu hứng này, thật sự chẳng đáng là gì, bất quá Ứng Thiên hy vọng ở ngoài cửa Cửu Trọng Môn có thể đợi Hạ tiểu thư, đến lúc đó sẽ một lần nữa hướng Hạ tiểu thư thỉnh giáo.”

“Ngoài cửa Cửu Trọng môn? Vậy không phải nói đến cửa thứ tám sao?”

Ứng Thiên thế nhưng lại có tự tin như vậy.

Nếu nói vậy trước cuộc đấu thơ sẽ không ai thêm đề lời hần vào mắt, hiện giờ đã khác, mọi người nghe bài thơ của hần xong, nghĩ thâm, thiếu niên này, dù dung mạo không xuất chúng, khẩu khí không nhỏ, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Hạ Lan Thuyền nháy mắt hiểu được, chính điều mình âm thầm lo lắng đã trở thành sự thật.

Ứng Thiên này chẳng những tài năng trác tuyệt, nhân phẩm khí độ cũng là nhất lưu, Lan Chi là đối thủ của hần sao? Hần lần đầu tiên không nắm chắc được tình thế.

Nghe nói Hạ gia huynh muội có ở đó, lúc này, người dưới lầu càng lúc càng ùn ùn kéo lên lầu hai, tầng trên người đã đông đúc hơn hẳn.

Nhìn thấy mọi người như quần tinh ứng nguyệt vây lấy Hạ gia huynh muội, Thất Nương chướng mắt, nàng buông đũa lạnh lùng:

“Nhiều người như vậy, chán chết, Sa lang, chúng ta ra ngoài hít thở không khí.”

Sa lang lười biếng lắc lắc mình đứng dậy, xoát một tiếng, trong vòng một trượng quanh nàng, người đã lui lại sạch sẽ không còn một mống.

Thất Nương lại làm như không có việc gì ngồi xuống:

“Ah, nếu đã có chỗ thoáng thế này rồi, vậy chúng ta lại ngồi thôi.”

Ai nấy xung quanh đều giận mà không dám nói gì, lại không ai dám tiến thêm đến trước bọn họ nửa bước.

Cho nên người trước người sau đến, cả lầu hai nơi nơi đều có người, chỉ có bàn Thất Nương ngồi là còn chỗ trống.

Mạnh Tinh cười nhẹ với Song My, nói: “Thì ra Sa lang nhà các người còn có ưu đãi thế này.” Ngẩng đầu lại phát hiện ra Song My cũng si ngốc nhìn chằm chằm Hạ Lan Thuyền, bất giác có chút thất vọng.

Thất Nương kinh hãi! Đáng chết, nàng vậy mà quên mất, Song My tuổi này đã bắt đầu có thể có tình cảm đầu đời, sao có thể ngăn cản chống đỡ nổi mị hoặc câu hồn nhiếp phách của Hạ Lan Thuyền chứ?

Nàng tuyệt đối không để Song My dấn vào vết xe đổ của Phùng Ngũ Nương.

Thất Nương hít sâu một hơi, nhắc nhở mình, việc gì cũng từ từ, quan tâm quá tất loạn, đừng tự mình làm rối loạn trận đầu.

“Ca ca, ta mệt mỏi.” Hạ Lan Nhị bỗng nhiên mở miệng.

Hạ Lan Thuyền ngẩn ra, đã thấy muội muội hơi hơi nâng cằm, nhẹ nhàng ý bảo hãy xem Hạ Lan Chi.

Hắn nhìn thấy chính là Hạ Lan Chi mắt đang mờ mịt.

Ở trong gia tộc, trừ huynh muội Hạ Lan Thuyền ra, Hạ Lan Chi chính là nổi tiếng nhất trong đám thiếu niên cùng lứa.

Từ nhỏ chỉ có hắn mới có thể cùng sánh với hai huynh muội này, khi tế tổ cũng chỉ có hắn có tư cách cùng đứng với hai huynh muội đứng trước bàn thờ tổ, nhưng điều này cũng chỉ gói gọn trong gia tộc, ngoài Hạ gia, hắn cái gì cũng không phải. Chỉ cần người ngoài nhắc đến Hạ gia, trong mắt chỉ còn có Hạ Lan Thuyền và Hạ Lan Nhị, không ai biết đến Hạ Lan Chi.

Cho nên biết được lần này ở hội thi ngắm đèn, các gia tộc đều phái người đến Vãn Sắc, hắn biết cơ hội cho mình đã đến.

Lần Vãn Thái này rất quan trọng, các trưởng bối trong họ tộc sau khi bàn bạc nhất trí mới tuyển ra, đường ca Hạ Lan Thuyền đã có công danh, ứng cử viên tốt nhất chính là hắn.

Nhưng hắn thật sự là lựa chọn tốt nhất sao? Hắn mờ mịt nhìn Ứng Thiên, thiếu niên kia nhìn qua thực bình thường, nhưng dưới ánh hào quang của đường ca mà vẫn có thể đứng thẳng lưng, cho dù trong mắt mọi người chỉ nhìn đường ca và đường muội, hắn vẫn như cũ, có tự tin hèn gặp lại ngoài cửa Cửu Trọng Môn.

Ứng Thiên tại sao nhìn thấy hắn được hai người vĩ đại như thế ủng hộ mà còn không chịu chút ảnh hưởng nào? Hắn biết mình hoảng sợ.

Ngay khi Ứng Thiên ngâm ra câu cuối cùng: “Xem ai đẹp ý nàng.”, tim hắn đã bắt đầu thấy hoảng sợ.

Hạ Lan Thuyền nhìn mắt Hạ Lan Chi, biết sự tình không ổn, không thể để Lan Chi bị Ứng Thiên ảnh hưởng, hắn quyết định thanh toán nhanh rồi rời khỏi.

Mọi người thấy bọn họ phải đi, cảm thấy thất vọng, nhưng nghĩ đến hội thi đêm nay lại bất giác hưng phấn trở lại, bàn tán xôn xao đêm nay xem có tiền nên cá cược cho ai?

Bọn người Hạ Lan Thuyền đi rồi, đám đông cũng dần tan, chỉ còn một vài người cố bám trụ lại.

“Thành Hề đến đây!” Chu Lăng tinh mắt, nhìn thấy trong đám người mới lên có Văn Ngọc Hổ, Lưu Thành Hề cùng Thiên Nhai vẫn đợi bọn họ dưới lầu, hấn gọi to: “Thành Hề, bên này, bên này...”

“Ta sắp chết đói rồi!” Thiên Nhai mới đến oán giận, bọn họ đợi ở dưới lầu rất lâu, nghe nói vì Hạ thiếu gia cùng Hạ tiểu thư ở trên lầu, tất cả mọi người đều chạy lên xem, hại bọn họ không chen lên nổi.

“Cũng may bọn họ đi rồi, nếu không cơm này đều ăn không nổi.”

Chu Lăng gọi tiểu nhị mang thêm đồ ăn, đem sự tình xảy ra nói lại một lần, hấn mi phi sắc vũ nói:

“Qua đêm nay, danh tiếng của Lục Kiều thư viện và Ứng Thiên nhất định cùng vang danh thiên hạ.”

28. Quyển 1 - Chương 28

Lầu hai Phong Nhã Các vẫn như cũ huyền ảo không thôi, cửa một phòng Nhã gian bị người lặng lẽ đóng lại.

“Sa lang được thuần hóa? Nghe cũng hay!”

Trong phòng, một thiếu niên khoác áo gấm cổ lông điều hứng thú nói với một người trung niên: “Kim Phú, ta muốn con Sa lang kia!”

Người trung niên có chút ngập ngừng, nói:

“Thiếu chủ, mọi người đều biết Sa lang trừ sói mẹ sinh ra nó thì không thuần phục bất cứ kẻ nào, ta không biết thiếu niên kia làm sao thuần hóa được Sa lang, nhưng chúng ta không có thủ đoạn để thu phục nó, mạo muội bắt nó đến, vạn nhất làm Thiếu chủ bị thương thì làm sao?”

“Vậy đem tiểu tử kia bắt lại luôn.”

“Thiếu chủ, ở đây dù sao cũng không phải địa bàn của mình, chúng ta còn có việc quan trọng, lỡ như làm hỏng đại sự, chủ thượng trách tội xuống...”

Thiếu niên ánh mắt vẫn điềm nhiên:

“Người đang uy hiếp ta?”

“Thuộc hạ không dám.”

“Người biết gì mà nói? Tiểu tử này có thể thuần hóa Sa lang, chúng ta nếu có thể từ hấn lấy được phương pháp thuần hóa đó, chính là lập công lớn, đến lúc đó còn sợ gì phụ.... cha ta phạt chứ! Tóm lại, ta mặc kệ người dùng thủ đoạn gì, nhất định phải bắt bọn họ về cho ta.”

Người trung niên không dám nhiều lời, cúi đầu nói:

“Dạ, Thiếu chủ.”

Dùng xong điểm tâm qua loa, mọi người quyết định đến quán trọ nghỉ ngơi, Chu Lăng và Lưu Thành Hề đặt hai quán trọ khác nhau, cho nên sau khi hỏi đường liền chia tay.

Từ lâu tốt nhất trong Ngũ Khê thành là Phong Nhã tửu lâu, khách điểm tốt nhất là Vân Chí lâu, nơi Lưu Thành Hề đặt phòng chính là Vân Chí lâu.

Phòng của bọn họ là phòng loại hảo hạng tốt nhất, phòng rộng mà trang trí khéo léo, liếc mắt nhìn sơ qua cũng thấy được sự thanh lịch, trang nhã.

Đồ gia dụng đều làm từ gỗ liễu chương phẳng phát tỏa ra mùi hương thơm ngát, khiến người ta ngửi thấy tâm tình cũng trở nên thoải mái.

Trên bàn có đặt sẵn giấy và bút, mực, ngay cả màu để vẽ tranh cũng có.

Thất Nương rất hài lòng, Vân Chí lâu này chính là cấp bậc khách sạn năm sao bản cổ đại.

Song My sau khi sắp xếp hành lý liền pha trà cho Thất Nương, nghe thấy phía sau Thất Nương thở dài một tiếng rất nhẹ.

Nàng đưa chén trà cho Thất Nương:

“Tiểu thư có tâm sự gì sao?”

Trước kia bởi vì có Thất Nương che chở, nàng làm việc có phần sơ ý, từ sau đêm nói chuyện ấy, nàng làm mọi việc bắt đầu cẩn thận trở lại, đặc biệt những việc liên quan đến Thất Nương, cho nên khi phát hiện ra tâm tình tiểu thư bất thường liền lập tức mở miệng hỏi.

Thất Nương uống một ngụm trà, trầm ngâm mở miệng nói:

“Hôm nay ta được thấy một người mà trước đây rất lâu ta đã muốn gặp.”

Nàng đưa mắt quan sát Song My:

“Chính là Lãnh Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền.”

Song My nghe được tên Hạ Lan Thuyền, trong lòng chợt nóng lên, không thể kiềm chế được mà hai gò má dần trở nên đỏ ửng, hai mắt cũng long lanh, hoàn toàn là bộ dạng một thiếu nữ hoài xuân, nàng lẩm bẩm:

“Tiểu thư muốn gặp hắn từ rất lâu rồi? Cũng đúng, hắn là thiên hạ tuyệt thế, trên đời nào có ai không muốn gặp?”

Thất Nương càng thêm kinh hãi, nàng đặt chén trà xuống, kéo Song My ngồi xuống nói:

“Ta muốn nhìn thấy hắn không phải vì nguyên nhân này. Aiz.., ta kể cho em một câu chuyện, một câu chuyện hoàn toàn có thật.” Thất Nương đem chuyện của Phùng Ngũ Nương kể lại từ đầu đến cuối một lần.

“..... Cho nên ta muốn gặp hắn, chính là muốn nhìn một chút xem hắn rốt cuộc là hạng người gì mà cư nhiên có thể khiến Ngũ tỷ của ta yêu hắn đến mức vứt bỏ cả tính mạng..”

Một lúc lâu sau trong phòng mới nghe thấy tiếng Song My do dự:

“Điều này sao có thể, hắn sao có thể là người như thế? Sao có thể?... Tiểu thư liệu có phải nhầm lẫn gì hay không....”

Thất Nương lấy lùi làm tiến, giả bộ lơ đãng nói:

“Hắn là Lãnh Ngọc công tử ai ai cũng biết, kiêu ngạo vô song, ta biết người khác sẽ không tin lời ta nói, cho nên trong lòng thực rất khổ sở, nói cho em nghe cũng là để lòng mình được dễ chịu một chút.”

Thất Nương sợ dĩ không trực tiếp cắt đứt tình cảm của Song My mà tổn tâm sức kể chuyện này cho nàng, chính mà muốn Song My đối với Hạ Lan Thuyền hoàn toàn hết hy vọng, miễn cho sau này thấy hắn lại gieo mầm tai vạ.

Rốt cuộc, Song My vô lực nói:

“Tính mạng của một con người, chẳng lẽ trong mắt hắn chẳng là gì sao?”

Trong mắt Thất Nương, Hạ Lan Thuyền quả thực chính là độc chó đại, chỉ bị cắn một lần đủ để trí mạng, chuyện này đối với mình chính là cây châm nhắc nhở, giờ nghe thấy Song My nói vậy, tâm rốt cuộc có thể thả lỏng.

Thất Nương nhìn nàng vẫn có chút hoảng sợ, biết nàng cần thời gian tiêu hóa hết thấy, liền đứng dậy nói:

“Trà nơi này ta uống không quen, ta đi xem đại ca có mang theo trà ngon gì hay không.”

Nàng nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa, xoay người liền thoáng thấy một bóng người quen thuộc đi vào căn phòng phía trước, thân mình liền khựng lại... Thất Nương mím môi, khóe miệng lại từ từ cong lên, phảng phất chút tà khí nhàn nhạt... Hạ Lan Thuyền cư nhiên cũng ở tại Vân Chí lâu, hơn nữa chỉ cách nàng một gian phòng, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp....

Trời chạng vạng, trước Hồ Lô Viên người người đông đúc ồn ào, đèn cũng giăng khắp nơi lung linh rực rỡ.

Song My nói với Lưu Thành Hề:

“Chu thiếu gia cũng thật là, không đợi chúng ta, người nhiều như vậy, đi đâu tìm bọn họ bây giờ?”

Văn Ngọc Hổ cũng nhú mày:

“Người nhiều lắm, đừng nói tìm người, ngay cả chúng ta muốn đi vào cũng khó.”

Thất Nương tay trái vuốt ve cổ Sa lang:

“Việc này không lo, để Sa lang mở đường là được.”

Lưu Thành Hề trầm ngâm:

“Không chừng bọn họ đã vào trước rồi, chúng ta vào trong tìm bọn họ đi.”

Cửa thứ nhất của Hồ Lô Viên chính là giải đồ đèn.

Trước hai bên cửa lớn dùng dây thừng kết thành mạng chằng chịt, đèn lồng được treo lên đó, một chiếc lại một chiếc nối liên tiếp nhau như thành một thể, tỏa ra ánh sáng rực rỡ xuống khu vườn bên dưới.

Dưới đèn, nếu ai giải được một câu đố thì qua vườn bên phải đối chiếu, báo số đèn lồng có câu hỏi, nếu đoán đúng sẽ được một chiếc đèn lồng có dấu hiệu của Hồ Lô Viên, đèn lồng này chính là vé vào cửa của trong môn thứ nhất.

Nhóm Thất Nương rất nhanh liền mang theo đèn lồng qua Nhất Trọng Môn, nơi này vẫn là đông đến chật kín người.

Nhưng chỉ cần có Sa lang ở nơi nào, mọi người chỗ đó sẽ tự động nhích ra xa không gần hơn ba thước.

Qua cửa thứ hai là làm câu đối.

Nhất Trọng Môn là một vườn trúc, câu đối được treo trên cành trúc, đương nhiên chỉ có vế trên.

Trong vườn có những đứa trẻ tầm mười một mười hai tuổi mặc áo tiểu đồng thường xuyên qua lại trong đám người, nếu có ai đối được câu nào, một trong số chúng sẽ mang người đó qua cửa thứ hai.

Trong đám đông thỉnh thoảng có người vui mừng reo lên, hiển nhiên là đã đối được.

Theo sau Sa lang, Thất Nương đến trước một câu đối, trên đó viết: “Đạo giả mạc lai đạo giả lai”. Nàng không hơi sức đâu mà lo lắng nhìn những người khác, liền ngăn một tiểu đồng lại nói:

“Thay ta gỡ câu đối này xuống.”

Lưu Thành Hề nói:

“Sao rồi? Đệ đối được rồi sao?”

Thất Nương cười thản nhiên:

“Người ở đây nhiều thực chán ghét, ta đến Nhị Trọng Môn chờ mọi người.”

Lưu Thành Hề, Văn Ngọc Hổ biết nàng văn chương hơn người, nhưng những người khác xem câu đối kia còn không ít người đang chăm chú suy nghĩ, làm sao tin được nàng chỉ liếc mắt một cái là có thể làm ra câu đối được luôn? Vì thế liền có một đám người theo sau bọn họ đi xem náo nhiệt.

Ngoài cửa Nhị Trọng Môn, bên phải có một dãy bàn, vài vị lão tiên sinh đang ngồi đó. Tiểu đồng đưa Thất Nương đến trước bàn một vị lão tiên sinh nói:

“Tôn tiên sinh, vị công tử này đối được câu của ngài.”

Phía sau nàng, Sa lang thật sự rất dễ dàng gây chú ý, Tôn tiên sinh không khỏi nhìn nàng vài lần, tiểu đồng trải ra một tờ giấy, Thất Nương liền cầm bút viết ra vế dưới.

Mấy người xem náo nhiệt đọc được vế dưới liền ngậy ra như phỗng.

Vế dưới là: “Nhân nhân miễn tiến hiền nhân tiến”.

Tôn tiên sinh khen ngợi:

“Nhân và hiền phát âm giống nhau, đối hay lắm, Tiểu Bân, người đưa hấn qua Nhị Trọng Môn.”

29. Quyển 1 - Chương 29

Tam Trọng Môn, Thất Nương thấy cũng khá dễ dàng, chỉ cần trong vòng bảy bước làm ra một bài thơ, vô luận là hay hay dở đều có thể qua cửa.

Nàng thấy là dễ dàng, nhưng bản thân mình trong đầu chỉ cần tìm một bài thơ thích hợp với đề bài là xong, không nghĩ đến người khác chẳng lẽ có thể dễ dàng bảy bước thành thơ như vậy? Cho nên có thể vào được Tam Trọng Môn, số người cũng đã ít đi rất nhiều.

Thất Nương nghĩ ngợi, rồi không đợi Lưu Thành Hề, Văn Ngọc Hồ nữa, mang theo Song My trực tiếp đi vào Tam Trọng Môn.

Sau cửa thứ ba là một dãy hành lang dài, Thất Nương theo lời tiểu đồng chỉ đường đi dọc hết mấy vòng hành lang, cuối cùng tiến vào một gian đại sảnh. Ở đó đã thấy đám người Hạ Lan Thuyền, còn có bọn Ứng Thiên, trừ Vương Trữ không qua được phần thi bảy bước thành thơ, còn lại đều có mặt đông đủ.

“Tiểu tử Vương Trữ này cũng thật vô dụng, bình thường chúng ta tập luyện cũng không thấy hấn như vậy, ai ngờ đến đây lại chết khiếp, aiz...” Chu Lăng tức giận nói.

Thất Nương hỏi ngược lại:

“Các người bình thường tập luyện? Các người biết cửa thứ ba là bảy bước thành thơ?”

Chu Lăng đáp:

“Đề mục Tam Trọng Môn hàng năm đều không thay đổi, người ngay cả điều này cũng không biết mà dám qua chín cửa?”

Nếu đã muốn tham gia thi, mọi người dĩ nhiên muốn biết đề thi thế nào, tự nhiên là sẽ có người tìm hỏi đề thi hội ngấm đèn đến tận cùng có nội dung ra sao.

Thất Nương cười nói: “Ta tự biết mình không có khả năng Văn Thái, tự nhiên là không hy vọng xa xôi qua được chín cửa, ta bắt quá chỉ là theo đường ca đến xem náo nhiệt thôi.”, lại hỏi, “Vậy đề mục cửa thứ tư thế nào, người cũng biết sao?”

Chu Lăng lắc đầu nói:

“Sau ba cửa, đề mục hàng năm khác nhau, ta sao biết được, bắt quá chắc cũng không ngoài lục nghệ đâu.”

(Lục nghệ: Sáu tài nghệ dạy học trò thời xưa là lễ, nhạc, xạ (bắn), ngự (cưỡi ngựa), thủ (học chữ), số (học tính))

Thất Nương ừ à tỏ vẻ trước kia đường ca có nói qua, chỉ là mình không chú ý nghe thôi.

Đầu nàng lại xuất hiện một ý nghĩ khác, chủ nhân Hồ Lô Viên này, chỉ sợ không đơn giản, hội thi ngấm đèn này rõ ràng để chọn lựa nhân tài, phải biết rằng chỉ triều đình mới có quyền chọn lựa nhân tài, hấn cũng muốn chọn nhân tài làm gì? Mà kỳ lạ là hội thi này không phải mới có, triều đình vì sao không can thiệp?

“.....Thất Lương, Thành Hề đâu rồi?” Mạnh Tinh hỏi.

Song My theo sau Thất Nương đáp:

“Thiếu gia nhà ta từ lúc thi câu đối đã vào trước rồi, chúng ta cũng không biết Đại thiếu gia và Văn công tử ra sao nữa.”

Mạnh Tinh ngẩn ra, cùng bọn Ứng Thiên đưa mắt nhìn nhau, bọn họ và Lưu Thành Hề thân như huynh đệ, sao lại không rõ thực lực của hắn? Hắn thông minh dù không phải xếp cao nhất trong việc học, nhưng trong các cuộc thi của trường Lục Kiều trước giờ cũng nằm trong mười người đứng đầu. Hiện giờ Thất Nương có thể tiến vào trước cả Lưu Thành Hề, biết không thể khinh thường nàng, lại nghĩ đến bài Mỹ nhân ngâm trước đó, không khỏi lại thêm vài phần kính trọng.

Thất Nương nhìn bốn phía đánh giá:

“Nơi này sao không thấy vị tiên sinh hay tiểu đồng nào vậy?”

Chu Lăng đáp:

“Sau giờ Tuất (19 – 21h), những người thi còn lại sẽ không có cơ hội vào được nữa, chờ đến giờ Tuất mới có người đến.”

Song My lấp bắp kinh hãi:

“Giờ Tuất đến, những người còn lại sẽ không vào được nữa sao? Vậy Đại thiếu gia làm sao bây giờ?”

Chợt nghe phía sau truyền đến tiếng cười cùng giọng nói quen thuộc:

“Song My, người xem thường ta như vậy sao?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, đúng là Lưu Thành Hề và Văn Ngọc Hổ, Thiên Nhai theo phía sau thở phì phì nói:

“Người không khỏi quá coi thường người khác, tốt xấu gì Đại thiếu gia nhà chúng ta trước kia cũng xếp thứ nhất thứ nhì trong trường Lục Kiều...”

Song My le le lưỡi, đang muốn nói, ánh mắt lại bị người vào ngay sau Đại thiếu gia hấp dẫn. Trong đại sảnh, không riêng gì Song My, rất nhiều người cũng không tự chủ được mà chú ý đến hắn.

Người vừa vào là một thiếu niên mặc áo gấm lông điếu, tầm khoảng mười lăm mười sáu tuổi, vẻ mặt kiêu căng, cặp mắt lạnh khốc ngạo nghe như nhìn từ trên xuống, khí thế vô song giống như một mình có thể sánh ngang thiên hạ.

“Ánh mắt của hắn, giống Sa lang...” Song My khẽ thì thầm.

Song My nói không sai, cái nhìn của hắn có cảm giác áp bách như Sa lang lúc săn mồi, khiến người ta không dám đối diện.

Thiếu niên này tuổi không lớn, khí thế lại cuồng ngạo như thế, khiến mọi người bất giác đều cảm thấy nguy hiểm.

Theo sau hắn là thị vệ, người này Thất Nương thấy quen quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra gặp được ở đâu.

Nàng quay đầu định hỏi Song My, lại thấy Văn Ngọc Hổ và Hạ Lan Thuyền cùng khẽ gật đầu tỏ ý chào hỏi nhau, lúc này mới nhớ đến bọn họ cùng làm quan trong triều, đương nhiên là có biết nhau, tuy rằng hiển nhiên quan hệ không phải rất quen thuộc, hai người ai cũng không tiến thêm bước nào về phía đối phương.

Mọi người lại đợi thêm một lúc nữa, ước chừng qua trên dưới một khắc chung, từ bên cửa hông một người đàn ông tiến vào. Người này tầm ba lăm ba sáu tuổi, mặt chữ điền, tai to, nói đẹp thì không đúng, nhưng cũng không thể nói là khó coi, dáng người cao to, một con chim kiêu đậu trên vai hắn, bộ dáng trông hung hãn còn bắt mắt hơn cả chủ nhân của nó.

Chim kiêu (một giống chim rất dữ giống loài cú vọ)

Theo sau người này có ba tiểu đồng, một tiểu đồng bưng một cái khay lớn được che lại bằng vải đỏ, hai tiểu đồng còn lại cùng nhau nâng một cái rương vào đại sảnh.

Người đàn ông đứng yên vị một chỗ xong, nhìn toàn thể xung quanh, ánh mắt ngừng lại một chút trên người Sa lang, sau đó lại tiếp tục chuyển dời, chậm rãi mở miệng:

“Bỉ* họ Bao, mọi người có thể gọi ta là Bao tiên sinh, hiện tại giờ Tuất đã đến, chắc các vị đều rất sốt ruột muốn biết đề mục ở cửa thứ ta này là gì, tin rằng các vị đều biết đề mục Cửu Trọng Môn đều trong vòng Lục nghệ,” Tay hắn chậm rãi khoát lên cái khay đầy vải đỏ, “Đề mục thứ tư chính là...” Hắn nhắc tấm vải đỏ lên, nói ra một chữ duy nhất: “...Bắn!” Trên khay nhìn rõ là một chiếc cung.

*Bỉ (bỉ nhân, kẻ hèn này,...): cách xưng hô khiêm tốn (tỏ ý mình còn kém cỏi) của người có học thời xưa.

Bắn tên? Thất Nương ngẩn ra, nàng tay trái gà không chặt, sợ rằng ngay cả cung đều kéo không nổi, sao có thể bắn? Như vậy chẳng phải mình vô duyên với sáu cửa tiếp theo sao?

Nói thật ra, nàng cũng chẳng quan tâm mấy đến vượt qua được Cửu Trọng Môn hay không, quan trọng là... không thể phá hỏng Hạ Lan Thuyền Vấn Thái, điều này khiến nàng sao có thể không thở dài.

“Chỉ có điều, lần này bắn cung khác với trước đây.” Người đàn ông tiếp đó công bố quy tắc trận đấu: cứ hai người thành một tổ, một người bắn, một người đội quả táo làm bia, đầu tiên rút thăm lấy đề thi, sau khi bắn cả hai người phải cùng nhau làm một bài thơ. Nếu tên chưa kịp bắn hoặc bắn không trúng mà táo rơi xuống, người bắn được qua cửa, tên đã bắn mà quả táo chưa rơi khỏi đầu, người làm bia trắng, bắn trúng quả táo, hai người đều qua.

Thì ra chất trong rương kia toàn là táo.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Ai bắn tên? Ai làm bia?

Người bắn, không cẩn thận một chút thôi liền mất luôn mạng nhỏ của người khác, người làm bia, không cẩn thận một chút sẽ bị người ta lấy mất mạng nhỏ.

Khó nhằn đây! Thất Nương muốn cười, người ra đề mục này cũng thật độc! Bị người ta dùng tên chia vào người còn phải nghĩ thơ, xem ra chính mình muốn qua Tứ Trọng Môn này chỉ còn cách làm bia thôi.

Vị Bao tiên sinh kia cười cười rồi nói tiếp:

“Các người có thể tự do lựa chọn người hợp tác, đương nhiên nếu không muốn tham gia có thể chọn rời khỏi đây.”

Đã đến nơi này rồi đương nhiên không ai muốn đi, cũng may phần lớn đều có bạn đi cùng, cùng người của mình hợp tác so với đem mạng cho người không quen biết dĩ nhiên tốt hơn nhiều.

Nhưng cũng có ngoại lệ, tỷ như...

Hạ Lan Thuyền đã đi tới:

“Ứng công tử, bên này tựa hồ lẽ một người, không biết Ứng công tử có đồng ý cùng tại hạ thành một tổ?”

Tuy rằng mặt hắn lộ ra mỉm cười, nhưng không khí lại có chút căng thẳng.

Ứng Thiên lạnh nhạt nói:

“Có thể cùng Lãnh Ngọc công tử thành một tổ, là vinh hạnh của Ứng Thiên.”

Trước mắt thiếu người, hắn dù nghĩ thế nào cũng phải đồng ý đề nghị của Hạ Lan Thuyền, lần này chẳng những thi về tài nghệ mà còn cả năng lực ý chí, nếu không dù hắn qua được cửa này, tâm lý cũng là bại bởi Hạ Lan Thuyền.

Lưu Thành Hề nói với Thất Nương:

“Đệ và Văn đại ca thành một tổ đi.”

Văn Ngọc Hồ là võ tướng, bản lĩnh bản tên của hắn tự nhiên là vững vàng hơn nhiều so với những người khác.

Còn lại Lưu Thành Hề cùng Chu Lăng thành một tổ, Mạnh Tinh và Lý Tứ Lang thành một tổ.

Sau khi ai nấy đã phân tổ xong, Bao tiên sinh dẫn mọi người ra khỏi đại sảnh đến một khu đất trống bên ngoài để bắt đầu.

30. Quyển 1 - Chương 30

Tài bắn cung của Văn Ngọc Hồ quả nhiên cao minh, một phát liền trúng đích.

Đề thi là mùa xuân, hắn buông cung, đọc:

“Nhất bách ngũ nhật hựu dục lai,

Lê hoa mai hoa sâm si khai.

Hành nhân tự tiểu bất quy khứ,

Sấu mã độc ngâm chân khả ai”(1)

Thất Nương chờ hắn đọc xong, liền tiếp:

“Xuân nhật dung dung trì trượng noãn,

Trúc nha xuất thổ lan tâm đoãn.

Thảo đường thần khởi tửu bán tính,

Gia đồng báo ngã viên hoa mãn.”(2)

Thơ của hai người dù nghe cũng khá được, nhưng không thể coi là xuất sắc.

Lưu Thành Hề có chút ngạc nhiên, cảm thấy Thất Nương không thể chỉ như vậy, lại không biết nàng có suy nghĩ khác. Hạ Lan Thuyền hiện giờ đang coi Ứng Thiên làm đối thủ, đã có người khiến hắn luống cuống, nàng cần gì phải xuất đầu lộ diện, vừa tránh được phải làm cây to đón gió, vừa có thể làm chân xem diễn, chuyện tốt như vậy Thất Nương có gì lại không làm chứ!

Đến lượt Hạ Lan Thuyền cầm cung tên hướng vào Ứng Thiên, trong không khí dường như có một luồng sát khí vô hình đang chuyển động chậm rãi, khiến trượng đến nỗi khiến ai nấy đều nín thở.

Hạ Lan Thuyền giương cung nhưng chưa bắn, chậm rãi nói:

“Ứng công tử chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Nếu là những người khác, chỉ sợ đã muốn chửi ầm lên, hắn cứ chậm rãi như vậy, giống như mèo đang vờn chuột...

Nhưng Hạ Lan Thuyền có thể là mèo, Ứng Thiên lại quyết không phải chuột, hắn vẫn đứng yên như núi, khóe môi hơi cong lên mỉm cười, không nói gì.

Thất Nương mỉm cười, Hạ Lan Thuyền tất đang muốn dụ Ứng Thiên mở miệng. Biểu hiện, tình cảm của con người xuất phát từ khuôn mặt, nếu Ứng Thiên mở miệng ra nói, ai biết quả táo kia còn có trên đỉnh đầu hắn không.... Lấy trí tuệ cùng trầm ổn của Ứng Thiên, sao có thể không nhìn ra được kế của Hạ Lan Thuyền?

Mũi tên rời khỏi cung bắn về phía Ứng Thiên, hắn ngay cả mí mắt cũng không động dấy.

Hạ Lan Thuyền bắn tên trúng đích, hai người cùng nhau qua cửa.

Rất nhanh đã đến tổ cuối cùng, khi thiếu niên mặc áo gấm lông điều cầm cung lên, Tiến Bá kia mũi đã lăm tằm mồ hôi. Lúc thiếu niên đặt mũi tên vào cung rồi kéo ra, Tiến Bá thân mình đã không khống chế được mà run lên..... Tốt rồi, hắn không cần bắn, quả táo đã rơi xuống đất.

Thiếu niên khinh miệt nhìn lướt quá khuôn mặt xám như tro tàn của Tiến Bá, ném cung xuống mặt đất, mở miệng đọc:

“Hà thiên du hoàng lạo

Bất tri giang hải lưu.

Yến tước hí phiên sai

An thức hồng học du?”(3)

Thơ hay! Thất Nương thầm khen, bài thơ này quả nhiên cố ý, nói toạc ra thì ý hắn là, ta là thiên nga các người là chim én chim sẻ, chim én chim sẻ sao có thể so sánh với thiên nga.

Thơ như vậy, mọi người xung quanh nghe xong làm sao còn giữ được sắc mặt bình tĩnh? Nhưng không ai có thể phủ nhận, thơ của hắn, khí thế và trí tuệ đều khiến người ta khó mà quên được.

Nghe mấy câu thơ này cũng đủ biết, thiếu niên này nhất định không phải công tử thiếu gia con nhà thường, ngoài Thất Nương, những người khác cũng đều nhận thấy vậy.

Lại một người có thể ngang cơ với Hạ gia huynh muội, Thất Nương trong lòng cười trộm, kế tiếp còn có gì bất ngờ nữa đây? Nàng âm thầm quan sát biểu hiện của những người khác: Ứng Thiên và Hạ Lan Thuyền giấu kín không lộ ra nửa điểm cảm xúc, Hạ Lan Nhị hơi nhú mày, Hạ Lan Chi cúi đầu không biết đang nghĩ gì....

Kết quả ngoại trừ các tùy tùng đi theo chủ, chỉ còn có ba mươi chín người qua được Tứ Trọng Môn.

Qua cửa Tứ Trọng Môn, Bao tiên sinh dẫn mọi người đi vòng vào xuyên qua những dãy núi giả, cuối cùng đi vào một tiểu viện.

Tiểu viện này đèn đuốc sáng trưng, trong viện mấy dãy bàn được đặt ngay ngắn, bên trên có bút lông và màu vẽ.

Trên cái bàn cao nhất đặt một bình phong dựng đứng, trên đó treo một bức tranh cuộn.

Bao tiên sinh ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, sau đó mới bảo tiểu đồng mở cuộn tranh ra.

“Bức họa này diễn tả hai câu đầu của một bài thơ,” Bao tiên sinh nói với mọi người, “Lần này đề mục là các vị hãy họa tiếp hai câu sau, mỗi người có thời gian là một nén hương.”

Đó là một bức Đẳng cao viễn thiếu đồ, Thất Nương chăm chú nhìn kỹ, cảm thấy không có gì đặc biệt.

(Đẳng cao viễn thiếu đồ: nghĩa là bức tranh vẽ cảnh từ trên cao (lên núi) nhìn về phía xa – tranh cổ Trung Quốc thường đặt tên kiểu như vậy)

Nàng đến nơi này hai năm, cũng coi như đọc qua không ít thi thư của Long Giao vương triều, hiện tại nhớ không ra là bài thơ nổi tiếng nào có liên quan đến bức họa này.

Nàng khẽ nhú mày, có phải bài thơ này mình bỏ sót không đọc qua? Việc này có vẻ phiền toái đây.

Ngay khi nàng đang lo lắng liệu có phải bỏ cuộc không, nhìn sang thấy Văn Ngọc Hồ đang khoa bút vẽ, mà Lý Tứ Lang lại vò đầu bứt tai, nàng chợt thắc mắc, lẽ nào Văn Ngọc Hồ nghĩ ra được bài thơ đó mà Lý Tứ Lang lại nghĩ không ra?

Không phải nàng xem thường Văn Ngọc Hồ, nhiều văn nhân như vậy qua không nổi Tứ Trọng Môn, hắn một võ tướng lại có thể qua, có thể thấy tài văn của hắn cũng không tồi. Nhưng hắn và Lý Tứ Lang, giống như một người đã ra trường đi làm nhiều năm và một sinh viên còn đang đi học trong trường thời hiện đại, Lý Tứ Lang nghĩ không ra mà Văn Ngọc Hồ lại liếc mắt một cái có thể làm được, việc này ít nhiều khiến Thất Nương cảm thấy có chút không đúng.

Nhất định có điều gì mình bỏ qua không chú ý, nàng nhìn lại bức tranh kia lần nữa, trong lòng lại đem lời Bao tiên sinh lọc qua một lần.

“....Bức họa này chính là hai câu trên của một bài thơ.... họa tiếp hai câu sau...” Nàng bỗng tỉnh ngộ, thì ra là thế! Nàng cầm cây bút đặt bên bắt đầu vẽ.

Một nén hương sau, có chín người để giấy trắng, Lý Tứ Lang là một trong số đó.

Lý Tứ Lang nhìn tranh của mọi người, kỳ quái hỏi:

“Tranh của mỗi người đều không giống nhau, bài thơ đó rốt cuộc là đại tác phẩm của tiên sinh nào?”

Mạnh Tinh tức giận trừng mắt:

“Bao tiên sinh nói, bức tranh là hai câu trên của một bài thơ, bài thơ này không thể của chính người được sao?”

Lý Tứ Lang lúc này mới giật mình.

Thất Nương trầm nghĩ, nguy hiểm thật, bản thân mình không phải người Long Giao cho nên không biết rõ, cứ nghĩ có phải mình bỏ sót mất bài thơ nào hay không, suýt nữa thì rớt mất.

Đề mục của Hồ Lô Viên quả nhiên đặc sắc, bắn cung, thử thách không phải bắn mà là dùng khí, vẽ tranh, thử thách không phải vẽ mà là suy luận, thế này chẳng phải người vừa có dũng vừa có mưu?

Quả nhiên là thú vị.

Khó trách năm trước không ai có thể Vãn Thái. Cửu Trọng Môn lần này mới qua được một nửa cũng chỉ còn lại có ba mươi người, hơn nữa theo Bao tiên sinh nói, năm nay người vào được Tam Trọng Môn nhiều hơn so với năm ngoái, chỉ đáng tiếc là Lý Tứ Lang không có duyên vào cửa thứ năm.

Cửa thứ năm là một vườn sen, hai phần ba diện tích vườn là hồ nước.

Trong hồ trồng toàn sen, hồ rộng cây cối rạp rạp tươi tốt, hai bên bờ hồ rải rác những tòa kiến trúc hình dáng không giống nhau, cao thấp đan xen, xung quanh sóng nước lóng lánh làm nổi bật nên sự thanh nhã tĩnh lặng. Nếu như là giữa hè, sóng nước lóng lánh sẽ phản chiếu những đóa hoa sen khắp hồ đọng đưa khoe sắc, nhất định là đẹp không sao tả xiết.

Mọi người được đưa vào một tòa nhà gọi là Trân Lung quán.

Tiến vào rồi mới phát hiện, nơi này trừ một lối đi thẳng tắp ở giữa, hai bên đều bị ngăn ra thành những phòng nhỏ để chơi cờ, bên trong chỉ nhìn thấy có bàn cờ cùng hai cái ghế tựa.

Đề mục của Ngũ Trọng Môn chính là “Kỳ”.

Hiện tại đối diện Thất Nương là người quen, là chủ nhân về đối trên khi nàng qua cửa thứ hai, Tôn lão tiên sinh.

Hiển nhiên vị Tôn lão kia cũng không dự đoán được đối thủ của lão lại là nàng, cười nói: “Chúng ta thật là hữu duyên!” Lại khen: “Tiểu tử quả nhiên có chút bản lĩnh, lại qua được Ngũ Trọng Môn.”

Thất Nương không nói nhiều, dụng tâm đánh cờ.

Đối phương lúc bắt đầu cho nàng đi trước năm quân, quy tắc lần này là, trong vòng một nén hương không bị đối phương ăn mất năm quân là qua cửa.

Nói thì dễ, Thất Nương chơi được một nửa đã biết mình sẽ thua.

Nàng bất động thanh sắc trầm giọng hỏi:

“Tôn tiên sinh, nơi này gọi là Trân Lung quán, có thể có sách Trân Lung dạy đánh cờ không?”

Tôn lão nhìn bàn cờ rồi nói:

“Trước kia có, nhưng sau này thất lạc rồi.”

Thất Nương lại hạ một quân:

“Thật sao? Tôi trước kia từng xem qua một ván cờ Trần Lung, thật sự là cờ hay, đáng tiếc là không ai có thể giải được.”

Tôn lão mặt sáng rực, trở nên hưng phấn hỏi:

“Vậy người còn nhớ rõ các nước cờ như thế nào chứ?”

Thất Nương cười:

“Lúc ấy tôi cũng mất không ít công suy nghĩ, làm sao lại không nhớ rõ....”

“Mau mau mau, người nói ta nghe một chút đi, nó là như thế nào...”

Tôn lão lập tức nổi hứng thú như nàng dự tính.

Thất Nương lắc đầu, nhắc nhở:

“Tiên sinh, chúng ta còn chưa chơi cờ xong đây! Mà nói thêm, tôi chơi xong ván này rồi có lẽ phải rời khỏi vườn, làm gì còn thời gian mà bày ra ván cờ cho ngài?”

Nói vậy Tôn lão cũng nghe ra, ack! Tiểu tử này muốn ăn gian.... Ta thả hân, hân mới cho ta xem ván cờ Trần Lung....

Có thể làm giám khảo của Hồ Lô Viên đương nhiên không dễ dàng nhận hối lộ như vậy, nếu không chín cánh cửa của Cửu Trọng Môn đã sớm bị người ta đập nát.... Tôn lão mặt trầm xuống không nói gì, mấy nước cờ tiếp theo đều là sát, Thất Nương cười, nhàn nhã cầm một quân cờ trong tay bỏ vào hũ: “Không cần chơi nữa, tôi nhận thua...” liền đứng dậy làm như sắp đi ra ngoài.

“Chậm đã..!” Tôn lão mặt già nua nhăn nheo âm tình bất định, trong lòng đang nghiêng ngả, tiểu tử này nói thua là thua, nét mặt như chẳng hề để ý đến cái gì khiến lão ngứa răng, mà trong lòng lão lại bị ván cờ Trần Lung kia châm đến ngứa ngáy, nếu là vàng bạc châu báu bình thường, lão chẳng thèm xem vào mắt, nhưng đây là ván cờ Trần Lung.... Nếu tiểu tử này đi rồi, vậy.... Thôi thôi thôi, dù sao sau đây còn có ba cửa nữa, cho dù hân qua được một cửa này cũng có sao...

31. Quyển 1 - Chương 31

“Thời gian một nén hương làm sao đủ?” Mạnh Tinh tức giận nói, “Muốn chơi cho ra chơi cũng không kịp, đã hết thời gian phải đi ra rồi.”

Chu Lăng nói:

“Thôi thôi, cũng không phải một mình người không qua được, Văn đại ca không phải cũng không chơi xong sao?”

“Nhưng mà chỉ cần qua cửa này là có thể ở lại xem Văn Thái, người bảo ta làm sao có thể cam tâm?”

Trừ Mạnh Tinh và Văn Ngọc Hồ, tổng cộng có đến chín người không qua được cửa này, những người này cũng giống Mạnh Tinh, mỗi người đều không cam lòng, nhưng dù có thế nào, bọn họ vẫn bị người của Hồ Lô Viên “mời” ra ngoài.

Sau cửa Lục Trọng Môn là một rừng mai, đang kỳ hoa mai nở rộ, hương thơm ngát.

“Chúc mừng các vị tới Lục Trọng Môn.” Bao tiên sinh nói với mười chín người còn lại, “Rừng mai này không phải rừng mai trước đây của Hồ Lô Viên, chúng ta dựa vào Thiên Mộ trận của người Thiên Mộ Phương thay đổi xếp đặt lại, các vị hãy căn cứ vào những gợi ý của chúng ta mà tìm đường ra khỏi Mai Lâm Trận, tìm được Thất Trọng Môn là qua cửa, thời gian quy định như trước, vẫn là một nén hương.”

Những cây mai có buộc sợi dây tơ đỏ chính là lối vào rừng mai, mọi người đều tự chọn một lối riêng để vào. Thất Nương đem ống trúc trên một cây mai đỏ gỡ xuống, trong ống trúc có một tờ giấy, trên đó viết: “Vật

không rõ số lượng, đếm mỗi lần ba thừa hai, đếm mỗi lần năm thừa ba, đếm mỗi lần bảy thừa hai, hỏi vật có bao nhiêu?”

Cuối cùng còn một hàng chữ: xin tại gốc cây này.

Nói cho rõ ra thì là: có một số đồ vật không biết rõ số lượng là bao nhiêu.

Nếu đếm mỗi lần ba cái thì dư hai, đếm mỗi lần năm cái thì dư ba, đếm mỗi lần bảy cái thì dư hai.

Hỏi số lượng vật là bao nhiêu?

Thì ra là đề toán, nhưng “tại gốc cây này” là sao? Thất Nương nghĩ nghĩ, nhưng mặc kệ đã, giải toán trước rồi nói sau.

Nếu nói những thứ như ngâm thơ vẽ tranh, chơi cờ đánh đàn linh tinh nàng có thể không bằng được cổ nhân, nhưng toán lý hóa là sở trường của nàng, loại đề toán này với nàng mà nói, quá dễ dàng.

Nàng nhắm tính: chia 3 dư 2, chia 7 cũng dư 2, nếu dùng bội số chung nhỏ nhất của 3 và 7 là 21 thì cũng phải dư 2, số chia cho 21 mà dư 2 thì số đầu tiên có thể nghĩ đến là 23, 23 lại vừa chuẩn chia 5 dư 3, cho nên 23 chính là đáp án.

Vậy 23 cùng bắt đầu tại cây này có gì liên quan? Cây? Số? Nàng hiểu ra một chút, quay đầu lại nói:

“Song My, chúng ta đi!”

Song My vui vẻ nói:

“Tiểu thư, người biết đi thế nào sao?”

Thất Nương thấp giọng nói:

“Từ cây mai đỏ này đi thẳng hai mươi ba cây, chúng ta cùng đếm, đừng đếm sai đó!”

Song My gật đầu, hai người cùng nhau vào trận, Sa Lang theo sát phía sau.

“... Hai mươi mốt, hai mươi hai, hai mươi ba, tiểu thư, chính là cây này.”

Song My ngẩng đầu, bỗng nhiên kinh ngạc la lên:

“Tiểu thư, trời, trời sao lại tối đen như vậy?”

Lúc này hai người mới phát hiện ra có chút không đúng lắm, các nàng bắt quá mới đi qua hai mươi ba cây mà thôi, vậy mà đã không còn nghe thấy tiếng người bên ngoài rừng mai vọng đến nữa, kinh ngạc hơn là bầu trời, tối nay rõ ràng sao trời dày đặc, nhưng từ trong rừng mai này nhìn lên lại không một tia sáng, giống như có người dùng một bao vải to đem không trung che lại hoàn toàn... Trừ đèn lồng trong tay Song My đang chiếu sáng trong phạm vi năm thước, nơi xa hơn đều tối tăm không một chút dấu hiệu của ánh sáng, các nàng giống như bị tách ra ở một nơi riêng biệt.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ngay cả Sa lang cũng lộ ra chút chần chừ, Thất Nương rung mình, nói:

“Song My, em phải theo sát ta, rừng mai này được sắp xếp thành trận đồ, thực tà môn.”

Song My nơm nớp lo sợ gật gật đầu, Thất Nương bảo nàng giơ cao đèn lồng, thấy trên cành mai quả nhiên treo một ống trúc.

“Gà và thỏ thả cùng một chuồng, trên có ba mươi lăm đầu, dưới có chín mươi bốn chân.

Hỏi bao nhiêu gà thỏ?

Tung làm gà, hoành làm thỏ.”

Câu hỏi này nghĩa là: trong lồng nhốt cả thỏ lẫn gà, nhìn từ trên xuống đếm được 35 đầu, đếm bên dưới được 94 chân.

Trong lồng nhốt bao nhiêu gà, bao nhiêu thỏ.

Câu hỏi này khó hơn câu trước một chút, nhưng cũng chỉ là vấn đề nhỏ, dùng phương trình giải là xong.

Gọi số gà là x, số thỏ là y, căn cứ đề bài ta có: $x + y = 35$, $2x + 4y = 94$

Giải phương trình ta được: $x = 23$, $y = 12$

Tung làm gà, cũng chính là đi thẳng hai mươi ba cây, hoành làm thỏ, cũng chính là đi sang ngang (theo trục hoành là từ trái qua phải) mười hai cây.

Hai người cứ như vậy càng đi càng sâu, đề bài cũng càng ngày càng khó.... Cho đến khi Song Mỹ nhìn thấy bầu trời đầy sao trước mắt, người đang đứng ở Thất Trọng Môn, Bao tiên sinh đang hướng các nàng đi tới, nàng quả thực không thể tin được, ngơ ngác nhìn Thất Nương: “Tiểu thư, chúng ta đi ra rồi sao?”

Các nàng chẳng những đi ra, hơn nữa thời gian còn chưa đến nửa nén hương, đừng nói Song Mỹ, ngay cả Bao tiên sinh cũng khó có thể tin.

Ông ta kín đáo nhìn Thất Nương:

“Lúc trước bày trận, chúng ta làm thử trước, Tô tiên sinh ra được nhanh nhất cũng mất đến nửa nén hương, hẳn chính là đại học sĩ giỏi tính toán nhất của Long Giao vương triều ta.”

Thất Nương trong lòng hơi hối hận, mình đi quá nhanh rồi, nàng nói:

“Cũng chỉ là may mắn thôi.”

Rồi kéo Song Mỹ qua một bên chờ những người khác.

Sau nửa nén hương một lát, Hạ tài nữ cùng thị nữ của nàng ra khỏi rừng mai.

Sau đó năm người đi ra tiếp theo: Ứng Thiên, huynh đệ Hạ Lan Thuyền, thiếu niên kiêu ngạo và một thư sinh họ Triệu.

Triệu thư sinh đi ra cũng vừa là lúc một nén hương cháy hết, nói cách khác, chỉ có bảy người bọn họ qua được Thất Trọng Môn.

Sau khi nén hương tắt, Bao tiên sinh nghiêng đầu nói nhỏ sai mấy tiểu đồng gì đó, rồi nói với bọn họ:

“Cửa thứ bảy tại Minh Nguyệt Thanh Phong Viên.”

Bao tiên sinh nói thêm: “Ta cũng đã sai tiểu đồng đi đưa những người còn lại ra khỏi Mai Lâm rồi.”

Qua một cây cầu nhỏ, đi theo đường mòn, mọi người bước theo Bao tiên sinh lên một tiểu đình trên núi.

Từ tiểu đình này nhìn ra xa, có thể thấy bên dưới hình ảnh những sóng nước gợn trên mặt hồ rộng mênh mông làm nền cho những hành lang gấp khúc quanh co phía xa xa, ánh trăng lơ lửng như sương bạc phủ lên mọi cảnh vật, quả nhiên có một sự thú vị rất đặc biệt.

Nơi này có thể thưởng thức mọi thứ ánh trăng trong nước, lại có gió mát đưa đẩy dễ chịu, quả nhiên cái tên Minh Nguyệt Thanh Phong thật xứng đáng.

Trong đình đặt một chiếc đàn.

Không cần phải nói, ai cũng có thể đoán ra đề mục lần này là gì.

Đã biết đề mục, mọi người căng thẳng trở lại, ai nấy tự tìm vị trí ngồi xuống.

Hạ Lan Nhị không yên lòng nói chuyện với ca ca, trong lòng lại nghĩ đến thiếu niên ra khỏi Mai Lâm trước nàng – nàng đã nổi lên hiếu kỳ về Thất Nương.

Nàng từ nhỏ đã thông minh hơn người, vô luận là cầm kỳ thư họa hay là sử sách tính toán, đều một chút liền hiểu ngay, vì trí tuệ của nàng, cha nàng đã ngoại lệ mà mời danh sư đến, những người dạy nàng đều lấy việc đó mà vinh dự, thường than rằng, tài năng ngút trời của nàng, nếu có thể vào triều, tương lai nhất định thành rường cột cho đất nước, nàng không phải thân nam nhi thật là đáng tiếc.

Cho nên khi nàng nhìn thấy Thất Nương có thể đồng thời với mình ra khỏi gian đánh cờ đã cảm thấy bất ngờ, nhưng thực sự kinh ngạc là khi ra khỏi Mai Lâm Trận. Chơi cờ dù sao mỗi người đấu với một đối thủ khác nhau, thời gian việc này việc nọ tất có sai lệch, cho nên Thất Nương dù có thể ra cùng lúc với nàng cũng không chứng tỏ tài đánh cờ cao hơn nàng. Nhưng đề toán, trước đó nàng đã chuẩn bị rất kỹ, đề ở đây

không khó hơn bao nhiêu so với những đề nàng đã từng làm, nhưng Thất Nương ra khỏi trận trước nàng, việc này có nghĩa là khả năng tính toán của Thất Nương so với nàng tốt hơn nhiều.

Nàng lại nhớ đến bài Mỹ nhân ngâm của Thất Nương, trừ bài thơ đó là tương đối, những bài thơ khác đều thực bình thường, cho nên chính mình không để ý đến, hiện tại, xem ra người này không thể coi thường.

Trong lúc nàng suy tư, những người khác đang bị vây trong rừng mai cũng đã được đưa đến tiểu đình.

Mạnh Tinh và Chu Lăng trên mặt đều rầu rĩ, Lưu Thành Hề có vẻ vẫn ổn, thấy Thất Nương liền cười nói:

“Ta đoán được đệ sẽ qua mà, ta lạc đường trong rừng, còn đang tưởng mình không đến xem Văn Thái được đây.”

Mạnh Tinh, Chu Lăng chào hỏi qua nàng và Ứng Thiên rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Bao tiên sinh thấy mọi người đã đông đủ, nói:

“Mọi người nhìn thấy đàn, chắc cũng đã biết đề mục của Bát Trọng Môn rồi...” Ông ta gọi một tiểu đồng mang đến một cái hòm, trong hòm lấy ra một tờ giấy. Trang giấy ó vàng giống như vật đã cũ lắm, nói tiếp: “Lần này đề mục là đem khúc “Dư âm” này đàn một lần, chỉ cần có thể đàn hết bài là qua cửa.”

Triệu thư sinh có chút do dự hỏi:

“Chỉ cần đàn xong là qua cửa sao? Không có yêu cầu khác?”

Thấy Bao tiên sinh gật đầu, hần vội nói:

“Vậy để ta trước.”

Hần nhìn qua cầm phổ một lần, đặt một bên rồi bắt đầu đàn.

Mọi người nghe âm luật, chỉ cảm thấy không phải quá khó, nhưng đang ngạc nhiên tại sao đề mục qua Bát Trọng Môn này có vẻ dễ dàng, thư sinh kia bỗng nhiên trên mặt hiện vẻ thống khổ, trán đầm mồ hôi, tiếng đàn bỗng nhiên cao chói tai. Sau tiếng đàn đó, thư sinh dừng lại, hần ngơ ngác trừng mắt nhìn đàn kia, không nhúc nhích, những người khác không hiểu chuyện gì xảy ra, đưa mắt nhìn nhau.

Bao tiên sinh mặt vẻ xin lỗi:

“Triệu công tử không thể qua cửa, không biết bên dưới có ai muốn lên?”

Hạ Lan Nhị nói:

“Ta lên trước thử xem.”

Hạ Lan Nhị cũng giống thư sinh kia, xem qua cầm phổ một lần rồi bắt đầu đàn.

Ngón tay thon thon lướt trên dây đàn, tiếng đàn như nước chảy róc rách, cũng là khúc nhạc đó nhưng từ tay nàng cất lên lại giống như mang một sắc thái khác, trong tiếng đàn lộ ra một vẻ trầm tĩnh đậm đặc, khiến người ta nghe xong chỉ cảm thấy vui vẻ thoải mái, lúc kết thúc, mọi người cũng như trong phiêu diêu mà tỉnh lại.

Cùng là một khúc mà lại giống như hai bản nhạc, khác xa nhau như vậy khiến mọi người không nhìn ra có bí mật gì ẩn trong đó. Hạ Lan Chi thấy đường muội đã đàn xong, lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói:

“Kế tiếp để ta!”

Khi nhìn thấy một dòng máu chảy ra trên khóe miệng Hạ Lan Chi, Hạ Lan Thuyền quyết định nhanh chóng buộc hẳn dừng lại.... Hạ Lan Chi sắc mặt trắng bệch, trông cực kỳ tuyệt vọng.

Nhưng tiếp theo, Hạ Lan Thuyền cũng không thể đàn xong hoàn toàn khúc nhạc, Thất Nương cảm thấy việc này thực quý dị khó hiểu, nàng cướp lời trước Ứng Thiên đang chực mở miệng:

“Lượt này để ta!”

32. Quyển 1 - Chương 32

Thất Nương ngồi trước đàn nhớ lại cầm phổ một lần, nàng ngẩng đầu hỏi không nghĩ ngợi:

“Xin hỏi Bao tiên sinh có biết khúc nhạc này do ai viết ra không?”

Nàng từ nhỏ chơi đàn đã có một thói quen, nàng nghĩ âm nhạc từ tâm mà ra, tùy cảm nhận mà chơi, cho nên mỗi lần gặp một bản nhạc mới thường hỏi rõ tác giả là ai, như vậy có thể hiểu rõ hơn tác phẩm, và từ đó cũng có thể nhập tâm vào bản nhạc nhanh hơn.

Bao tiên sinh mỉm cười, thâm ý nói:

“Khúc nhạc này do một vị đại sư vì tri âm của mình mà ‘toàn tâm toàn ý’ viết nên.”

Ông ta nói bốn chữ toàn tâm toàn ý hơi nhấn mạnh một chút, nhưng Thất Nương không chú ý đến điều này lắm.

Thất Nương dù ở thế giới này từng luyện qua đàn, lại một lần nữa học xem cầm phổ, nhưng nàng đến nay nhìn không quen bản nhạc kiểu cổ như thế, cho nên khi đàn cũng là lúc nàng phải hết sức chăm chú, chuyên tâm.

Nàng vô tình đàn xong nửa trên bản nhạc, chậm rãi nhớ lại toàn bộ cầm phổ, mới phát hiện chính mình không giống như mấy người Hạ Lan Thuyền xuất hiện phản ứng khác lạ, lúc này mới thấy yên tâm.

Mắt nàng lướt qua mọi người, bất động thanh sắc đem thần thái của mọi người thu vào đáy mắt: Hạ Lan Thuyền mặt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, Hạ Lan Chi mê mang nhìn chăm chăm cột đình, Ứng Thiên, Hạ Lan Nhị chăm chú nghe đàn, Lưu Thành Hề..... Bỗng nhiên Thất Nương cảm thấy trong ngực một luồng khí huyết dâng lên, nàng chấn động, ngón tay run lên, tiếng đàn lập tức cất cao ba phần, chuyện gì xảy ra vậy?

Những người khác cũng lập tức phát hiện, bọn họ thần sắc trở nên chăm chú, Thất Nương hít sâu một hơi, cố gắng áp chế khí huyết đang dâng lên.... Lại một âm sai, Thất Nương trong lòng rối loạn, sôi trào trong lồng ngực càng thêm lợi hại.

“Khúc nhạc này do một vị đại sư vì tri âm của mình mà ‘toàn tâm toàn ý’ viết nên.”

Không biết vì sao những lời này giống như tia chớp lóe sáng trong đầu Thất Nương. ‘Toàn tâm toàn ý’? Thất Nương thân mình chấn động, dứt bỏ hết tạp niệm trong lòng, chỉ chăm chú vào chơi đàn, thậm chí lời Lưu Thành Hề lo lắng khuyên nàng dừng cổ quá cũng không nghe thấy. Khi miễn cưỡng đem khúc nhạc đàn xong, tay rời khỏi dây đàn, nàng nghe thấy nửa câu sau của Bao tiên sinh: “.....có thể qua cửa!”. Nàng rút cục đem dồn nén trong lồng ngực thở ra một hơi, trên mặt mới xuất hiện nụ cười trở lại.

Tiếp theo đến lượt Ứng Thiên đàn, khi hai người lướt qua nhau, Thất Nương thấp giọng nói:

“Vứt bỏ hết tạp niệm, nhập tâm vào đàn.”

Ứng Thiên thân mình hơi chững lại một chút, rồi tiếp tục đi.

Ứng Thiên đoán không ra Thất Nương đang nghĩ gì, trong lòng kỳ quái Thất Nương tại sao lại giúp hắn? Lẽ ra bọn họ đến cuối cùng chính là đối thủ của nhau, Vấn Thái cho tới giờ cũng chỉ có một người đoạt, hẳn chẳng lẽ không muốn Vấn Thái sao? (vì Ứng Thiên tưởng Thất Nương là nam nên khi nghĩ về Thất Nương sẽ gọi là “hắn”).

Nhưng đã ngồi xuống trước đàn, Ứng Thiên cũng tự nhiên mà loại bỏ tất cả tạp niệm, nhập tâm chơi đàn.... Đàn xong khúc nhạc, hắn nghĩ, người này tâm tư thật khiến người ta khó đoán.

Cuối cùng chỉ còn thiếu niên kiêu căng không ai biết rõ tính danh, kỳ thật không đợi hắn đàn Thất Nương có thể đoán ra kết quả, chỉ cần người thi không toàn tâm toàn ý mà đàn, kết quả đã biết, thiếu niên kia bưng bưng đã tâm, nhất định trong lòng có tạp niệm. Huynh đệ Hạ Lan Thuyền và Triệu thư sinh kia tâm tư quá nặng cho nên thất bại, Hạ tài nữ một lòng đánh đàn, cho nên mới thoải mái đàn xong hết bài.

Thất Nương lúc trước cảm thấy Mai Lâm trận kia tà môn, không ngờ lần thi đàn này cũng quỷ dị không kém, không biết rốt cuộc nguyên nhân là do đàn hay cầm phổ...

.....

Bao tiên sinh ra tay nhanh như chớp chế trụ được cánh tay thiếu niên đang bỏ về phía cây đàn: “Thỉnh công tử hạ thủ lưu tình.”

Thiếu niên kia một đôi mắt kiêu ngạo căm tức nhìn Bao tiên sinh nói:

“Cây đàn này rõ ràng là tà vật, người mau buông tay, ta phải hủy nó.”

Tuy thế, trong lòng lại kinh hãi không thôi, hần văn thao võ lược đều được dạy từ danh gia, vị Bao tiên sinh này lại dễ dàng chế trụ được hần mà không mảy may khó khăn..

Thị vệ mang bội kiếm bên người hần đang rút ra trường kiếm quát: “Buông thiếu gia....” Một câu chưa nói xong, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trường kiếm đã rời khỏi tay.

Mọi người nhìn trên đầu con chim kiêu quắp thanh kiếm lượn quanh, âm thầm lấy làm kỳ lạ, con kiêu này móng vuốt có khôi giáp hay sao mà ngay cả lưỡi kiếm sắc như thế cũng không sợ?

Bao tiên sinh cười nói:

“Nếu để công tử hủy nó đi, tại hạ lấy gì mà đền cho người thắng cuộc?”

Mọi người nghe thế mới biết, cây đàn Thất Huyền Cầm này thì ra chính là phần thưởng Văn Thái năm nay.

Thiếu niên kia trên mặt lộ ra thần sắc kỳ quái:

“Năm nay phần thưởng là nó?”

Bao tiên sinh đáp:

“Chỉ cần công tử đồng ý không động thủ, tại hạ sẽ đem lai lịch cây đàn cùng cầm phổ này nói cho mọi người cùng nghe.”

Mọi người biết phần thưởng hội thi ngắm đèn luôn luôn là vạn kim khó cầu, hơn nữa cây đàn này lại lộ ra cổ quái, xuất xứ của nó đương nhiên khiến ai nấy đều hứng thú.

Chờ cho thiếu niên kia gật đầu, Bao tiên sinh buông tay hần ra, lại gọi con kiêu trở về, thanh kiếm trả cho tên thị vệ về mặt xấu hổ, mới nói:

“Đàn này nguyên tên là Hòa Âm...”

Trong đám người lập tức có tiếng một người chen vào: “Chính là trong truyền thuyết thượng cổ tiên nhân lưu lạc thế gian Hòa Âm Cầm sao?”

Bao tiên sinh gật đầu: “Đúng vậy.” Mọi người lập tức xôn xao, những ai chưa được đàn thử đều đi đến vây quanh nhìn ngắm cây đàn.

Cây đàn này nhìn qua có vẻ tầm thường xấu xí, thân đàn chỉ làm bằng gỗ sam, bên sườn khảm mười ba hình tròn cũng không phải ngọc, giống như đá mà không phải là đá, trên thân đàn nước sơn cũ kỹ vô cùng, cho thấy nó là vật có tuổi thọ đã khá lâu đời.

“Trăm năm trước, đàn này trải qua nhiều sóng gió lưu lạc đến tay một vị nhạc công, người này vốn tài tình xuất chúng, tự đắc có được cây đàn bảo vật, cũng nhân nó mà viết ra rất nhiều khúc nhạc lưu truyền lại cho đời sau, trở thành một thế hệ cầm gia nổi tiếng.

Khúc nhạc “Dư âm” này chính là hần vì tri âm mà viết, nhưng chỉ đàn cho người đó nghe đúng một lần, từ đó về sau rốt cuộc không ai được nghe qua nữa.”

Bao tiên sinh dừng một lát rồi nói tiếp:

“Sau, cây đàn cùng cầm phổ được truyền lại cho hậu nhân của hần, người hậu nhân là một nữ tử huệ chất lan tâm, cũng là nhạc công, vì danh vọng của nàng, có rất nhiều người đến cầu thân, nàng đối với người đến chỉ có một yêu cầu, chỉ cần ai có thể dùng Hòa Âm Cầm này đàn hết khúc nhạc, nàng sẽ lấy người đó.

Không ngờ không một ai có thể đàn hết được khúc nhạc. Ngay lúc nàng đang cực kỳ thất vọng, một người nông phu làm thuê cho nhà nàng đứng ra muốn thử một lần, sau người nông phu này trở thành trượng phu

của nàng, ai nấy đều cho là vũ nhục, chê nàng không biết tốt xấu, nàng cười lạnh đáp: các người đối với ta có thật tình không, ta thử một lần là đã biết, các người muốn cưới ta chỉ vì danh vọng, chỉ có hắt đối với ta mới là thật lòng. Khúc nhạc này không khó, chỉ khó ở “toàn tâm toàn ý”, các người trong lòng toàn là tạp niệm, cho nên mới không thể đàn xong một khúc, các người còn có cái gì để mà nói nữa? Sau ai nấy đều xấu hổ bỏ đi, cho nên khúc nhạc này còn có tên “Thử tình khúc.”

Bao tiên sinh nói xong, nhìn mọi người:

“Nói cũng lạ, cũng chỉ có cây đàn này tấu khúc “Dư âm” mới có phản ứng như vậy, nếu đem hai thứ tách ra thì không có chỗ nào không ổn.”

Mọi người nghe xong đều kinh hãi cây đàn cùng khúc nhạc cổ quái, đều xôn xao bàn tán.

Hạ Lan Thuyền sắc mặt hiện lên nghi hoặc, chần chừ hỏi:

“Bao tiên sinh nói đàn này chính là phần thưởng Văn Thái là thật sao?”

Bao tiên sinh trong mắt chợt lóe sáng rồi biến mất, chậm rãi gật đầu, Hạ Lan Thuyền và thiếu niên đồng thời lộ ra nghi hoặc rồi lại thất vọng, Thất Nương thâm cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ bọn họ nghĩ phần thưởng là thứ khác cho nên mới muốn đoạt Văn Thái? Vậy thứ kia là cái gì mà khiến cho bọn họ coi trọng như vậy?

“Tốt lắm, cửa này chỉ có ba người qua được, xin mời các vị cùng đến Bát Trọng Môn.”

Thất huyền cầm (đàn bảy dây- cổ cầm)

33. Quyển 1 - Chương 33

Ăn xong, Thất Nương ngồi ở Minh Lan Đường nhẹ nhàng ngáp một cái, từ khi nàng phát hiện ra phần thưởng kia không phải thứ Hạ Lan Thuyền muốn liền cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa – đối thủ không còn muốn tranh đấu thì còn có tác dụng gì? Không còn động lực, nàng lơ lửng xuống liền cảm thấy có chút mệt mỏi, hiện giờ chỉ muốn quay về khách điếm.

“...Vị này chính là Tô đại học sĩ ở Hàn Lâm Viện nay đã cáo lão hồi hương.”

Nghe Bao tiên sinh giới thiệu, Thất Nương mở to mắt nhìn Tô đại học sĩ kia, lão râu tóc đã bạc trắng, lưng hơi còng, trông có vẻ ít nhất cũng đã bảy mươi tuổi, lão họ Tô, không biết có phải chính là người mà Bao tiên sinh đã nói, là Tô đại học sĩ giỏi tính toán nhất Long Giao vương triều?

Sau đó Bao tiên sinh lại giới thiệu vị văn sĩ trung niên ngồi thứ hai trên vị trí chủ vị:

“Vị này chính là người được mệnh danh “cuồng sĩ”, Kỉ Sâm tiên sinh.”

Thất Nương đã nghe qua danh hào của Kỉ Sâm này, nghe đồn người này ngâm thơ, khi thì vui đến mức hoa chân múa tay, khi thì bi thương đến khóc rống chảy nước mắt, điên điên khùng khùng, nhưng thơ của ông ta xác thực được xếp vào hàng nhất đẳng.

Cuối cùng Bao tiên sinh giới thiệu vị thứ ba, một người trung niên dáng người mập mập hòa ái dễ gần:

“Vị này chính là “Nghĩa Sơn cư sĩ” Đồng Ngôn.

Cửa cuối cùng này, ba vị tiên sinh sẽ trực tiếp ra đề, ngoài ba vị Ứng công tử, các vị ngồi ở đây nếu có thơ hay xin cứ làm, để các tiên sinh bình luận.”

Mọi người nghe xong đề, trong lòng đều suy nghĩ, ta tính cầm nghệ không bằng bọn họ, nhưng ngâm thơ chưa chắc đã kém hơn, nếu thơ của mình mà hay, được ba vị danh gia này bình luận thì còn sợ sau này không có ngày xuất đầu sao?

Tô đại học sĩ mở miệng nói:

“Ta ra đề là “phiến”, các vị ai muốn đến trước?”

Đại sảnh thoáng chốc yên lặng, Hạ Lan Nhị cười nhợt nhạt: “Tiên sinh, tiểu nữ xin được bêu xấu.” Nghiêng đầu nghĩ một chút, đọc:

“Mạc đạo ân tình vô trọng lai,
Nhân gian vinh tạ đệ tương thôi.
Đương thì sơ nhập quân hoài tỵ,
Khởi niệm hàn lô hữu tử hồi”(1)

Ba vị tiên sinh vừa nghe vừa gật gù, “Nghĩa Sơn cư sĩ” Đồng Ngôn vừa lòng nói: “Quả nhiên không hổ là Long Giao đệ nhất tài nữ, thơ hay!”

Hạ Lan Nhị ngẩng đầu lên, không khí liền sinh động trở lại, vì thế mọi người ần theo thứ tự chỗ ngồi mà làm thơ của mình. Đến lượt của Thất Nương, nàng vẫn như cũ không nặng không nhẹ đọc một bài thơ bình thường.

Những người khác chỉ chờ đợi ở Ứng Thiên, huynh đệ họ Hạ cùng thiếu niên kiêu căng kia những bài thơ hay nhất.

Trong mấy người này, bài thơ của Ứng Thiên là xuất sắc nhất, cho nên hết một vòng, Ứng Thiên cùng Hạ tài nữ ngang sức ngang tài.

Lưu Thành Hề cảm thấy nghi hoặc không thôi, thấp giọng hỏi Thất Nương làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái? Thất Nương cười cười không nói gì.

Qua hai lượt, tất cả mọi người biết Vấn Thái không đến phần Thất Nương, nhưng còn Ứng Thiên cùng Hạ Lan Nhị, rốt cuộc ai có thể đoạt Vấn Thái còn chưa thể phân định, tuy thế cũng đều nhìn Ứng Thiên với cặp mắt khác xưa.

Lúc này ngoài cửa một tiểu đồng tiến vào, đem một tờ giấy giao cho Bao tiên sinh.

Bao tiên sinh sau khi xem qua, hướng Thất Nương nhìn thoáng qua, tựa tiểu phi tiểu.

Ông ta dẫn dò tiểu đồng mấy câu, sau đó xoay người nói thầm vào tai Tô đại học sĩ gì đó, Tô đại học sĩ nghe xong gật gật đầu, nói với mọi người: “Lần này lấy hoa làm đề, bất luận hoa gì đều có thể.”

....Khi Thất Nương làm xong bài thơ vào giấy, người tiếp theo còn chưa mở miệng, Bao tiên sinh đã giơ tay lên chặn lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Thất Nương nói:

“Cô nương tài tình trác tuyệt cũng không nguyện triển lộ tài hoa, không biết có phải khinh thường bình luận của các tiên sinh chăng? Hay là khinh thường phần thưởng của Hồ Lô Viên chúng ta?”

Ông ta một lời khiến tất cả đều kinh ngạc, Thất Nương cũng ngạc nhiên.

Thất Nương còn chưa mở miệng, chỉ thấy tay trái ông ta làm một động tác, con kiêu đậu trên vai phải bỗng nhiên nhào về phía Thất Nương, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, con kiêu xẹt qua đỉnh đầu Thất Nương, nàng chỉ cảm thấy da đầu được thả lỏng, mái tóc đen dài như thác xỏa xuống, trong sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ.

Thất Nương bất ngờ không kịp đề phòng bị vạch trần thân phận nữ tử, trong lòng không khỏi giật mình, mái tóc dài buông xuống thắt lưng, ngũ quan thanh nhã trên khuôn mặt được mái tóc ôm lấy càng trở nên thanh tú, nàng hạ mí mắt, đem nghi hoặc trong mắt giấu đi, khi đôi mắt nhìn thẳng trở lại đã khôi phục trấn định tự nhiên như trước.

Lưu Thành Hề cũng giật mình, hần đứng ra trước Thất Nương cẩn trọng nhìn các vị tiên sinh nói:

“Tiểu muội nữ phần nam trang cũng không phải cố ý lừa gạt các vị, chỉ nhất thời muốn thuận tiện nên mới ăn mặc như vậy, nếu có gì mạo phạm xin các vị tiên sinh thứ lỗi.”

Thất Nương nhìn Sa lang nằm dưới chân im lặng lại tò mò nhìn con kiêu đang xoay mình lượn trên cao, không tỏ ra chút bất ổn nào, suy nghĩ nếu bọn họ muốn nàng bất lợi, chắc chắn Sa lang đã không để yên thế này, cho nên cũng không lo lắng, nàng đứng lên nói:

“Đại ca đem các vị tiên sinh thành người thế nào? Các tiên sinh đều là danh sĩ đương thời, làm sao có thể so đo cùng với một tiểu nữ tử chứ?”

Vì cải nam trang, nàng nói chuyện không thể không cố ý hạ thấp giọng vài phần, hiện tại thanh âm nàng không chút che giấu, trong mềm mại có mạnh mẽ, người khác nghe không khỏi cảm thấy chút khác thường.

Nàng ngẩng đầu nhìn con kiêu cười thản nhiên, gơ cánh tay nhỏ trắng nõn về phía nó:

“Mi đã tháo tung tóc của ta rồi, còn không trả lại dây buộc cho ta sao?”

Mọi người hô hấp cứng lại, nụ cười kia.... Rõ ràng không phải khuynh quốc khuynh thành, vì sao lại khiến người ta có cảm giác điên đảo chúng sinh?

Hạ Lan Thuyền híp đôi mắt phượng, đáy lòng thoáng hiện qua cảm giác quen thuộc kỳ lạ, hắn đã từng gặp nàng ở đâu.... Hắn không thể xác định, nữ tử như vậy gặp được lại có thể quên sao?

Nữ tử trên đời hắn gặp qua đếm không hết, ngoài muội muội Hạ Lan Nhị, căn bản không ai lọt được vào mắt hắn.

Nữ nhân địa vị thấp hắn khinh thường, những tiểu thư khuê các rụt rè cùng không tự nhiên cũng làm hắn phiền chán không thôi, có điều người con gái này... Nàng có khí độ tao nhã của tiểu thư khuê các, cử chỉ hành động lại tự do tiêu sái.... Hơn nữa nữ tử khác nhìn hắn bằng ánh mắt thường thường nóng rực mê ảo, nhưng đôi mắt nàng trong trẻo hữu thần, xem hắn cùng với những người khác không có gì khác nhau.

Nàng chính là nghĩa nữ mới nhận của thầy?

Bao tiên sinh thấy mục đích đã đạt, liền làm một cử chỉ khác, con kiêu bay trở lại trên vai ông ta, sợi dây buộc tóc cũng rơi xuống tay Thất Nương.

Song My tiến lên định giúp nàng buộc tóc lại, Thất Nương lắc đầu, tự mình dùng sợi dây buộc lại qua loa đơn giản.

Nàng vừa chớp mắt vừa tò mò hỏi:

“Ta tự hỏi mình lộ điều gì sơ hở, Bao tiên sinh làm cách nào nhìn ra ta là nữ?”

Bao tiên sinh đáp:

“Cô nương trên người có mùi hương hoa sơn chi rất nhạt, người khác có lẽ không phát hiện ra, nhưng Bao mỗ lại hơn được người thường ở cái mũi rất thính, thử hỏi một đại nam nhân trên người sao lại có mùi hương của nữ nhi chứ?”

Long Giao vương triều chỉ có nữ nhân mới có thể dùng phấn hương, mọi người lúc này mới giật mình.

“Coi như đúng đi, nhưng ngài vì sao nói ta tài tình trác tuyệt?” Thất Nương trong mắt hiện một tia bướng bỉnh, “Cái này cũng có thể nghĩ ra được sao?”

Bao tiên sinh nói: “Tiểu Bân, đem một vài thứ lại đây.”

Thất Nương nhận ra tiểu đồng kia là người dẫn mình qua Nhị trọng môn, ngăn người hiểu ra.

Quả nhiên Bao tiên sinh trước mặt mọi người bày ra tờ giấy tiểu đồng mang đến, đúng là câu đối Thất Nương làm khi qua Nhị Trọng Môn cùng với bài thơ làm trong bảy bước ở Tam Trọng Môn.

“Nghe nói cô nương không chút suy nghĩ, tức khắc đã có thể đối ra vế dưới, người khác là bảy bước thành thơ, cô nương chỉ cần ba bước, còn nữa, cô nương ra khỏi gian đánh cờ cùng lúc với Hạ tiểu thư, người thứ nhất ra khỏi Mai Lâm Trận cũng là cô nương, chẳng lẽ Bao mỗ còn cần phải nhiều lời hay sao?”

Mọi người càng nghe miệng lại càng há to... cư nhiên còn có người xuất sắc hơn cả Hạ tài nữ?

Ai nấy trong lòng đều nổi hiếu kỳ, mở to mắt nhìn, câu đối kia vế trên là: “Đạo giả mạc lai đạo giả lai”

Vế dưới đối: “Nhân nhân miễn tiến hiền nhân tiến”.

Tất cả mọi người hô một tiếng “điệu”, lại nhìn đến bài bảy bước thành thơ có tên là “Tỳ bà”:

“Đại huyền tao tao như cấp vũ
Tiểu huyền thiết thiết như tư ngữ
Tao tao thiết thiết thác tạp đàn
Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn...”(2)

Mọi người còn đang xem, Bao tiên sinh lại nói tiếp:

“Lần này lấy hoa làm đề, Bao mỗ đã cho người sao chép lại hết, cô nương không cần ‘lo lắng’!” Nói xong đã đem tờ giấy đem cho mấy vị tiên sinh xem.

Vị cường sĩ kia giành trước cầm lấy tờ giấy đọc, đọc qua một lần liền vỗ mạnh bàn trà: “Quả nhiên là thơ hay, bình thường nam nhi cũng không tất có khí phách được như thế này, Kỉ mỗ bái phục!” Nói như vậy khiến hai vị kia đều nghiêng đầu tò mò nhìn.

Nghĩa Sơn cư sĩ nắm tay thì thầm:

“Đài đảo thu lai cử nguyệt bát,
Ngã hoa khai hậu bách hoa sát.
Trùng thiên hương trận thấu kinh đô,
Mãn thành tản đài hoàng kim giáp.”

(dịch thơ:

Đợi đến ngày thu mừng tám tháng chín
Cúc ta nở rộ che kín trăm hoa
Hương tại kinh đô thơm ngát ngập trời
Sắc vàng y giáp chói lòa khắp thành.)

Bài thơ này của Hoàng Sào tuy ngắn ngủi có bốn câu, nhưng khí chất cùng vẻ đẹp của hoa cúc được miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn, hai câu sau khí thế ngút trời, hào khí nghiêm trang.

Một áng thơ như vậy lại được làm bởi một nữ tử? Trong mắt Hạ Lan Thuyền quang mang đại thịnh....

Thiếu niên kiêu căng ánh mắt hơi khép lại, sâu không lường được.... Hay cho câu Ngã hoa khai hậu bách hoa sát (Cúc ta nở rộ che kín trăm hoa), người như vậy bất luận thế nào cũng đều phải chiếm đoạt vào tay không thể bỏ qua.

“Cô nương là khinh thường Ứng Thiên cho nên không chịu lấy thực lực ra thi sao?”

Ứng Thiên mở miệng, hần lần đầu tiên lộ ra biểu tình ngưng trọng... Bài thơ này đúng là uy lực không nhỏ, Thất Nương như trước mặt ngoài vẫn thản nhiên, trong lòng lại không biết nên khóc hay cười, trừ Mai Lâm Trận ra, qua cửa nào là thực lực của mình đâu chứ? Hiện tại thì hay rồi, chính mình lại thành thâm tàng bất lộ?

Được rồi, nếu bọn họ đã nghĩ ta là sâu không lường được, vậy thì làm cho tới luôn đi, đến lúc đó đừng trách nàng hạ thủ không lưu tình!

Thơ trong chap này nè:

(1): – Thu phiến từ

Tiếng Trung:

,
.

Hán Việt:

Mạc đạo ân tình vô trọng lai,
Nhân gian vinh tạ đệ tương thôi.
Đương thì sơ nhập quân hoài tỵ,
Khởi niệm hàn lô hữu tử hồi

Dịch nghĩa:

Chẳng ai nói ân tình không lặp lại
Thế gian nhận vinh thì tạ lẫn nhau
Nhớ lúc được người ôm ấp áp
Há có nhớ bếp lạnh có tro tàn.

(2): Một đoạn trích trong “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị

Hán Việt:

“Đại huyền tào tào như cấp vũ
Tiểu huyền thiết thiết như tư ngữ
Tao tao thiết thiết thác tạp đàn
Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn...”

Dịch thơ (Phan Huy Vịnh):

“Dây to nhường đổ mưa rào
Nỉ non dây nhỏ khác nào chuyện riêng
Tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy
Mâm ngọc đâu bỗng nảy hạt châu...”

34. Quyển 1 - Chương 34

Thất Nương tùy tiện tìm một cái cớ nói với Ứng Thiên:

“Ứng đại ca đừng giận, Thất Nương không có ý đó, chẳng qua cảm thấy Hòa Âm Cầm hẳn nên ở trong tay người tri âm mới không phụ cái tên tri âm, Thất Nương thấy Ứng đại ca cùng Hạ tiểu thư mới đúng là người tri âm.”

Bao tiên sinh nói:

“Việc này cô nương không cần quan tâm, Hòa Âm Cầm nhất định sẽ về tay người tri âm.”

Hạ Lan Thuyền nghe ông ta nói thấy có vẻ kỳ quặc, trong lòng nảy lên, nói:

“Bao tiên sinh nói như vậy.....chẳng lẽ.....còn có phần thưởng khác sao?”

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến “người ngoài” chú ý.

Bao tiên sinh nhìn chằm chằm Hạ Lan Thuyền:

“Công tử thông minh.... Kỳ thật qua Cửu Trọng Môn vốn chính là ‘Song Thái’ ”.

“Song Thái?”

“Không sai, từ khi cuộc thi thứ nhất bắt đầu thì phần thưởng đã là “Song Thái”, dành cho một nam, một nữ, nhưng hai mươi năm qua chưa bao giờ có nữ tử đến Vãn Thái, cho nên mới khiến phần thưởng này giữ lại đến nay.”

Thất Nương cười nhạt, như vậy thì, phần thưởng bên nam nhất định là Ứng Thiên rồi, kế tiếp chính là Hạ tài nữ và mình tỷ thí.

Trước đây một lần nhất thời từng nghĩ muốn đoạt danh hào của Hạ tài nữ, đến bây giờ không chừng thật sự là nhất ngữ thành sấm (một lời nói trước mà lại thành sự thật).

Hạ Lan Nhị từ khi nghe xong bài Vịnh cúc kia vẫn chưa mở miệng, đột nhiên lên tiếng hỏi:

“Đó có phải là một bức tranh?”

“Không sai.”

“Như vậy có thể thỉnh Bao tiên sinh để tiểu nữ xem trước một chút được không?”

Bao tiên sinh lắc đầu nói:

“Thật không phải, chủ nhân nơi này nói, bức tranh đó chỉ người đoạt được Vãn Thái mới có tư cách xử lý.”

Nghe nói đến phần thưởng là một bức tranh, mấy người nào đó đều lộ ra Thái mặt vui mừng, Thất Nương xem có chút hưng trí, cảm thấy sự tình lại dần dần trở nên thú vị.

Vị “cuồng sĩ” ngồi bên trên lại có chút không kiên nhẫn, sau khi nghe được bài Vịnh cúc, hẳn thực muốn nhanh chóng trông thấy biểu hiện tiếp theo của Thất Nương: “Ta ra đề trước.....Uhm.....lấy rượu làm đề đi.”

Sau đó.....mọi người đều nhìn về phía Thất Nương.

Thất Nương dở khóc dở cười, đây là muốn nghe thơ của nàng sao? Hay muốn nhìn nàng mắc lỗi? Nàng chớp mắt nói:

“Ta không uống rượu, nên sẽ chẳng làm ra được thơ hay gì về rượu, không bằng Ứng đại ca mở đầu đi.”

Ứng Thiên cũng không khách khí, giây lát liền đọc:

“Cận lai phùng tửu tiện cao ca,

Túy vũ thi cuồng tiệp dục ma.

Ngũ đấu giải trình do hận thiếu,

Thập phân phi trần vị hiềm đa”(1)

Cuồng sĩ mắt sáng ngời: “Quả thực có hương vị, còn cô nương?”

Mắt mọi người lại chuyển đến trên người nàng, Thất Nương bất đắc dĩ đọc:

“Hoa gian nhất hồ tửu

Độc chúc vô tương thân

Cử bôi yêu minh nguyệt

Đối ảnh thành tam nhân.”(2)

“Bài này cũng hay, còn Hạ tiểu thư?”

“Liên nhập tân thu hà canh sáu

Lăng trầm đáo để cánh năng phù

Sơn tuyền nhượng tửu hương nhưng liệt

Dã tốc đôi bàn sảng canh u.”(3)

Hạ Lan Nhị ngậm xong, không biết cố ý hay vô tình ánh mắt liếc qua Thất Nương một cái.

Người khác có thể không thấy gì, nhưng Thất Nương lại hiểu thâm ý trong đó, ánh mắt kia có chút địch ý nhàn nhạt..... Hạ tài nữ từ nhỏ kiêu ngạo, chưa từng nghĩ đến còn có nữ tử khác có thể hơn nàng, có lẽ nàng có chút cảm giác nguy cơ....

Đáng tiếc Thất Nương cũng không sợ khiêu khích, đối thủ mạnh nàng càng mạnh hơn... Nàng ăn miếng trả miếng đảo mắt qua Hạ tài nữ lại một cái rồi nói:

“Ta mặc dù không uống rượu, nhưng biết rằng trong uống rượu cũng có quân tử, ta sẽ đọc “Tửu đức”, muốn mời các tiên sinh bình luận một chút....

Tửu thị cổ minh kính,

triển khai tiểu nhân tâm.

Túy kiến dị cử chỉ,

túy văn dị thanh âm.

Tửu công như thử đa,

tửu khuất diệc dĩ thâm.

Tội nhân miễn tội tửu,

như thử khả vi châm.”(4)

“Thơ hay!!...”

“Quả thật là hay!!...”

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Nghĩa Sơn cư sĩ mở miệng khen:

“Trong uống rượu quân tử phải như thế, thơ này thực là điển phạm trong ‘Tửu đức’.... Thơ hay!”

Thất Nương mỉm cười nói:

“Nhưng ta biết nếu thơ hay, thiếu bài này thì chưa đủ”, nàng cố ý lướt mắt qua Cuồng sĩ, nghe nói rất nhiều bài thơ hẳn làm đều là về rượu, phải nói là say mê thơ rượu, nàng đọc tiếp:

“Yếu nhập thi gia tu hữu cốt,

Nhược trừ tửu ngoại canh vô tiên,

Tam bôi vị tất thông đại đạo,

Nhất túy chân năng xuất bách thiên.”(5)

Cuồng sĩ họ Kỉ vỗ mạnh tay xuống bàn: “Người hiểu ta cũng là cô nương!”

Thất Nương để ý thấy Hạ tài nữ hình như đang muốn mở miệng, lại chèn tiếp lời luôn:

“Tiên sinh có danh xưng là ‘cuồng sĩ’, đương nhiên là có thể hiểu hào ý trong rượu, Thất Nương bắt tài, trước kia từng làm một bài thơ, bây giờ thỉnh tiên sinh nhận xét.”

Nàng chậm rãi đọc:

“Quân bất kiến

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi;

Quân bất kiến

Cao đường minh kính bi bạch phát

Triều như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng

Thiên kim tán tẫn hoàn phục lai

Phanh quan tể ngư thả vi nhạc

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi” (6)

Thất Nương cũng muốn đọc tiếp, đáng tiếc thế giới này không có Sầm phu tử, Đan Khâu sinh, cũng không có Trần vương Tào Thực, nếu không mà đem cả bài hoàn chỉnh đọc lên, thật sự là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần.

Bất quá xem biểu hiện hiện tại của mọi người như vậy cũng đã đủ rồi.

(Đoạn sau:

Sầm phu tử,

Đan Khâu sinh.

Tương tiến tử,

Bôi mạc đình.

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vị ngã trắc nhĩ thỉnh.

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đãn nguyện trường túy bất nguyện tỉnh!

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.

Trần Vương tích thời yển Bình Lạc

Đẩu tử thập thiên tứ hoan hức.

Chủ nhân hà vị ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô tửu đối quân chúc

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừ.

Hô nhi tương xuất hoán mỹ tử,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.)

Nàng chậm rãi mà đọc một mạch mấy bài, càng lúc càng thêm phấn khích, đến cuối cùng là bài xuất Thái nhất, mọi người nghe đến trợn mắt há mồm.... Hạ Lan Nhị Thái mặt trắng bệch, Hạ Lan Thuyền cúi đầu tự hỏi....

.....Nghĩa Sơn cư sĩ bỏ qua cường sĩ đang ngăn ngó một bên, cùng Tô đại học sĩ hai mặt nhìn nhau.

....Như vậy....còn cần thi nữa hay sao?

“Rầm” một tiếng vang lên, khiến mọi người đều giật mình.

“Khá lắm, Thiên kim tán tẫn hoàn phục lai,.....Khá lắm, Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.....”

Thì ra là tiếng Kỉ cuồng sĩ hưng phấn vỗ bàn, “Nhân sinh đắc ý tu tẩn hoan, Mạc sử kim tôn không đối nguyệt.... Lúc này mới có thể nói đến một chữ “cuồng”!”, ông ta nói bộ dáng như say như dại, thanh âm nhỏ dần, rồi thở dài, “Kỉ mỗ uống xưng là cuồng sĩ, cư nhiên không bằng một tiểu cô nương.... Làm sao lại có được hào khí như vậy!”

Ngừng lại, ông ta bắt đầu đọc thơ, cứ lặp đi lặp lại không chút quan tâm đến xung quanh, bộ dáng điên điên khùng khùng khiến Hạ Lan Thuyền lộ ra vẻ mặt chán ghét, Thất Nương nhìn trong mắt, lại cố ý khen:

“Vừa cuồng vừa hiệp, có thể khóc lại cười bất kể thói đời trần tục.... Khó trách tiên sinh được người đời xưng là cuồng sĩ, quả nhiên không sai!”

Lúc Kỉ Sâm phát điên, người khác đều chỉ hận tránh không kịp, giờ cư nhiên lại có người khen ngợi, ông ta không khỏi vui mừng, nói:

“Lại đây lại đây, tiểu cô nương làm tiếp mấy bài cho ta nghe.”

Thất Nương bị dọa nhảy dựng, còn làm nữa? Ông ta tưởng là nấu cơm sao? Dễ dàng như vậy?... Đang nghĩ nên trả lời thế nào, Thất Nương chợt nhìn qua thấy Hạ Lan Nhị mặt đã tái nhợt như tờ giấy, lại thấy mềm lòng xuống... Tuy nói Hạ Lan Thuyền không phải người tốt, nhưng Hạ Lan Nhị kỳ thật không phải xấu, nàng tài tình xuất chúng nhưng cũng không cậy tài khinh người, chỉ là tính tình trong trẻo lại có chút lạnh lùng.

Vì thế, Thất Nương cười:

“Kỉ tiên sinh nói đùa, ngay cả thơ để gói lọ tương ta cũng đã lấy ra rồi, còn có thơ hay gì chứ, kỳ thật trừ bài thứ nhất, những bài sau đều là trước đây khi ngẫu hứng....Thất Nương thật sự không nhận nổi tán thưởng của tiên sinh.”

Mọi người lúc này mới gật đầu, thầm nghĩ, nói vậy mới hợp lý, mấy bài thơ này đều thực phần khích, nếu một mạch có thể làm ra nhiều thơ hay như vậy, chẳng phải là thần tiên rồi sao? Nhưng lại thở dài, chính mình chỉ sợ cả đời này cũng chẳng làm ra được một bài như vậy.

Tô đại học sĩ gật đầu:

“Cô nương được khen mà không kiêu ngạo, có năng lực đủ thành thực nói như vậy, nam tử khắp thế gian cũng khó sánh bằng!”

Rồi quay đầu nói với hai người Kỉ, Đồng:

“Phần thưởng Cửu Trọng Môn thuộc về Lưu cô nương là không sai, các vị nghĩ sao?”

Thất Nương vội nói:

“Tiên sinh, mấy bài thơ kia không phải ta làm hôm nay, không thể tính, hay là các vị ra đề mục khác đi.”

“Lưu cô nương, không cần.” Hạ Lan Nhị mềm mại mà kiên định nói, “Dù cho ta dùng cả đời cũng không viết ra được câu thơ Hội tu nhất ẩm tam bách bôi như cô nương, ta thua.”

Thất Nương ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại đôi mắt Hạ Lan Nhị thản nhiên mà kiên định.

Hạ Lan Nhị nhìn Thất Nương, trong lòng ngũ vị tạp trần, nàng từ nhỏ đã đứng trên đỉnh danh tiếng, không ai có thể sánh bằng, cho nên cũng không thể đem ai lọt vào mắt, hiện giờ lại đột nhiên không bằng người, cảm giác này giống như bông đưng bị người ta kéo xuống khỏi đỉnh núi, lúc này nàng mới biết, bản thân không phải phi thường như mình vẫn nghĩ, thì ra mình cũng sẽ đổ kỵ...

Thất Nương trong lòng cũng thấy phức tạp, tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng so với ca ca nàng, Hạ Lan Nhị quả thật đáng yêu nhiều hơn.... Ít nhất nàng có dũng khí nhận thua.

(1): Phóng ngôn ngữ thủ (trích) – Nguyên Chấn

Hán Việt:

Cận lai phùng tửu tiện cao ca,

Túy vũ thi cuồng tiệp dục ma.
Ngũ đấu giải trình do hận thiếu,
Thập phần phi trần vị hiềm đa.

Dịch nghĩa:

Gần đây gặp rượu liên cao giọng hát vang
Say múa ngâm thơ ngấm vào dục vọng cuồng như ma quỷ
Năm đấu giải rượu hận vẫn còn thiếu
Bao nhiêu chén cũng chưa phải là nhiều

(2): Nguyệt Hạ Độc Chước – Lý Bạch

Hán Việt:

Hoa gian nhất hồ tửu
Độc chước vô tương thân
Cử bôi yêu minh nguyệt
Đối ảnh thành tam nhân.

Dịch nghĩa:

Trong hoa một bầu rượu
Tự rót chẳng cùng ai
Nâng chén mời trăng sáng
Cùng bóng hóa ba người

(3): Hán Việt:

Liên nhập tân thu hà canh sáu
Lăng trầm đáo để cánh nắng phù
Sơn tuyền nương tử hương nhưng liệt
Dã tốc đôi bàn sảng canh u

Dịch nghĩa:

Sen vào đầu thu càng gầy hơn
Củ ấu nặng đã có thể di động
Sơn tuyền ủ rượu trong ngát hương
Rau rừng chất đồng cảnh lại cần thêm tịch tịch

(4): Rượu đức – Mạnh Giao

Hán Việt:

Tửu thị cổ minh kính,
triển khai tiểu nhân tâm.

Túy kiến dị cử chỉ,
túy văn dị thanh âm.
Tửu công như thử đa,
tửu khuất diệc dĩ thâm.
Tội nhân miễn tội tửu,
như thử khả vi châm
Dịch nghĩa:

Rượu là một tấm gương cổ sáng trong
Mở ra những suy nghĩ bên trong của tiểu nhân
Say gặp cử chỉ dị thường,
Say nghe thanh âm dị thường
Tửu lượng lớn như vậy
Rượu cũng phải cúi đầu khuất phục
Tội nhân miễn tội tửu,
Thế nhưng đó cũng là lời khuyên

(5): Hán Việt:

Yếu nhập thi gia tu hữu cốt,
Nhược trừ tửu ngoại canh vô tiên,
Tam bôi vị tất thông đại đạo,
Nhất túy chân năng xuất bách thiên.
Dịch nghĩa:

Muốn làm nhà thơ cần phải có cốt cách
Nếu không có rượu chẳng thành tiên
Ba chén chưa chắc đã thông đại đạo
Một lần sau có thể làm ra trăm ngàn (bài)

(6): Tương tiến tửu – Lý Bạch

Hán Việt:
Quân bất kiến
Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai
Bôn lưu đảo hải bất phục hồi;
Quân bất kiến
Cao đường minh kính bi bạch phát
Triêu như thanh ti mộ thành tuyết.
Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan

Mạc sử kim tôn không đổi nguyệt
Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng
Thiên kim tán tẫn hoàn phục lai
Phanh quan tể ngư thả vi nhạc
Hội tu nhất ẩm tam bách bôi
Sầm phu tử,
Đan Khâu sinh,
Tương tiến tửu,
Bôi mạc đình.
Dữ quân ca nhất khúc,
Thỉnh quân vị ngã trắc nhĩ thỉnh.
Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,
Đãn nguyện trường túy bất nguyện tỉnh!
Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,
Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh.
Trần Vương tích thời yển Bình Lạc
Đầu tửu thập thiên tứ hoan hước.
Chủ nhân hà vị ngôn thiếu tiền,
Kính tu cô tửu đối quân chúc
Ngũ hoa mã,
Thiên kim cừ.
Hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,
Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Dịch nghĩa:

Anh có thấy nước sông Hoàng Hà từ trời cao tuôn xuống
Cuồn cuộn đổ ra biển khơi mà không hề trở lại?
Anh có thấy cha mẹ xưa trông gương thấy đầu bạc mà buồn đau đó sao?
Sáng như tơ xanh chiều đã thành tuyết bạc.
Đời người có dịp nên tận hưởng niềm vui,
Chớ nên để chén vàng suông bóng nguyệt
Trời cho ta tài tất nhiên không phải để bỏ đi,
Nghìn vàng tiêu hết rồi lại có
Mỏ dê giết trâu để rồi cùng vui say,
Mỗi lần uống đủ 300 chén rượu,
Này Bác Sầm và Bác Đan Khâu!
Sắp mời rượu, chớ nên ngừng chén.

Ta vì các người mà hát một bài
Xin hãy vì ta mà lắng tai nghe.
Nhạc hầu và món ngon là thứ chi chi
Sao bằng say hoài không mong tỉnh.
Xưa nay thánh hiền đều im bất
Chỉ có kẻ say là tiếng để muôn đời.
Trần Vương xưa mở tiệc tại cung Bình Lạc cũng vậy,
Rượu ngon đáng nghìn đồng một đấu mà vẫn tươi cười thoải mái,
Ai bảo ta ít tiền?
Hãy mau mua rượu về để ta cùng nhau uống cạn
Ngựa năm sắc, áo nghìn vàng
Này con ơi hãy mang đổi lấy rượu ngon
Để ta cùng các bạn diệt tan nỗi sầu.
Dịch thơ:
Há chẳng thấy
Nước sông Hoàng từ trời tuôn xuống
Chảy nhanh ra biển, chẳng quay về,
Lại chẳng thấy
Thềm cao gương soi râu tóc bạc
Sớm như tơ xanh, chiều tựa tuyết?
Đời người đặc ý hãy vui tràn,
Chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!
Trời sinh thân ta, hỡi có dùng,
Nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến.
Mổ dê, giết trâu, cứ vui đi,
Uống liền một mạch ba trăm chén!
Bác Sầm ơi! Bác Đan ơi!
Sắp mời rượu, chớ có thôi!
Vì nhau tôi xin hát,
Hãy vì tôi hai bác nghe cùng:
Này cỗ ngọc, nhạc rung, chẳng chuộng,
Muốn say hoài, chẳng muốn tỉnh chí!
Thánh hiền tên tuổi bất đi,
Chỉ phùng thánh rượu tiếng ghi muôn đời!
Xưa Trần Vương yến nơi Bình Lạc,
Rượu tiền muôn đũa cột tha hồ

Chủ nhân kêu thiếu tiền ru?
Để cùng dốc chén, ta mua đi nào!
Đây ngựa gấm, đây áo cừu,
Này con, đổi rượu hết,
Cùng nhau ta giết cái sầu nghìn thu!
(Bản dịch của Hoàng Tạo và Tương Như)

35. Quyển 1 - Chương 35

Song My nhẹ nhàng đóng cửa phòng, trở lại trước bàn nhìn tiểu thư cẩn thận mở ống đồng.

“Mở khó như vậy, tranh này không biết giá được bao nhiêu tiền?” Song My lẩm bẩm nói.

Sau một lát, Thất Nương rút cuộc đem được bức tranh trong ống đựng đặc chế bằng đồng ra.

Nàng mở cuộn tranh, Song My đưa mắt nhìn theo, chợt a lên một tiếng ngơ ngẩn cả người, tim Thất Nương cũng trở nên đập mạnh, loạn nhịp.

Một chiếc thuyền nhỏ trên nước, một người con gái yếu điệu ngồi tựa đầu thuyền, một người chèo thuyền phía đuôi thuyền đang đẩy mái chèo.

Nhìn qua thì đây chỉ là một bức tranh bình thường, nhưng nhân vật trong tranh... Khiến người ta thấy kỳ lạ nhất chính là cô gái kia... người con gái toàn thân y phục trắng, bởi vì là cảnh vẽ xa, khuôn mặt không rõ ràng, nhưng khí chất kia.... Chia ra xét thì, hai phần phóng khoáng, bảy phần tao nhã, rõ ràng chính là một Thất Nương được vẽ vào.

Thất Nương nhìn bức tranh, không biết vì sao tự dưng có cảm giác hết hồn.

Loại cảm giác này chưa từng cảm thấy bao giờ, nàng nhắc ly trà đặt trên bàn Song My pha đã nguội từ lâu lên, uống một hơi cạn sạch.

Song My không kịp ngăn cản, sợ nàng lạnh bụng vội chạy đi pha trà nóng.

Thất Nương buông chén, nhìn bức tranh kia lại thấy tâm phiền ý loạn, nàng cau mày, khi mắt lướt qua màu vẽ vẫn được đặt sẵn trên bàn, ánh mắt sáng lên, có chủ ý...

Lát sau, khi Song My đem ấm trà nóng mới pha vào đưa cho Thất Nương, nhìn thấy bức tranh đã được tiểu thư vẽ thêm vào, nói:

“Tiểu thư thật lợi hại, chỉ tô lại y phục thành màu đỏ, vẽ thêm vài nét bút thì đã không giống mình một chút nào rồi.”

Thất Nương nhìn thấy cũng vừa ý, cô gái trong bức tranh đã xinh đẹp hơn, thần thái lộ ra thêm mấy phần khí thế, nào còn có nửa phần bóng dáng của Thất Nương nữa?

“Nhưng tiểu thư không phải đồng ý cho Hạ tiểu thư xem bức tranh này rồi sao? Như vậy... có sao không ạ?”

Thất Nương khi vừa cầm lấy phần thưởng, Hạ Lan Nhị liền hướng nàng nói muốn được xem bức tranh, Thất Nương vừa thắng, đương nhiên không tiện từ chối, nhưng không thích tiện nghi cho Hạ Lan Thuyền như vậy, liền lấy cớ ống đồng khó mở, mà bản thân mình đã có chút mệt mỏi cần sớm về nghỉ ngơi, hẹn nàng ngày mai đến xem.

Cứ như vậy, Thất Nương ngay cả phần thưởng cuối cùng của hội thi ngắm đèn cũng chưa xem, cùng Lưu Thành Hề trở về Vân Chí Lâu.

Thất Nương không đáp lời Song My, trong lòng nàng đang rất nghi ngờ... Huynh muội Hạ Lan Thuyền vì sao lại muốn có được bức tranh này? Còn có thiếu niên kiêu căng kia, hiển nhiên cũng vì bức tranh mà đến, tranh này rốt cuộc có bí ẩn gì? Mà quan trọng nhất chính là, Bao tiên sinh nói tranh này được vẽ từ trăm năm trước, nhưng người trong tranh này giống với mình, rốt cuộc đây là trùng hợp hay là.... Thất Nương rung mình, chẳng lẽ một trăm năm trước đã có người biết mình thay mặt đổi đào, tá thi hoàn hồn đến thời không này?

Đúng lúc này, ngoài hành lang có tiếng người đi lại nói chuyện, thì ra là huynh muội Hạ gia đã trở lại.

Thất Nương ra hiệu cho Song My dừng lên tiếng, nghiêng tai lắng nghe, thấy tiếng Hạ Lan Thuyền sai thư đồng chuẩn bị nước tắm, nàng nhướn mi, trên mặt lộ ra một ý cười cổ quái.

Chờ cho Hạ Lan Thuyền vào phòng, Thất Nương bảo Song My cất bức tranh đi, lại đem hai hộp pháo hoa phé phẩm mua được lần trước ra.

“Em đừng để ý xem ta định làm gì, đợi lát nữa bên ngoài có động tĩnh gì cũng không được đi ra, biết không?”

Song My nghi hoặc gật đầu, nhìn thấy sâu trong mắt Thất Nương tà khí lẩn ẩn, biết lại có người nào xui xẻo sắp gặp phải tai ương...

Nghe thấy tiếng Âm Thư đóng cửa sau tấm bình phong, Hạ Lan Thuyền biết hẳn đi tìm người giặt quần áo của mình vừa thay ra.

Âm Thư theo hẳn đã nhiều năm, các thói quen của hẳn Âm Thư đều hiểu rất rõ, biết hẳn có thói quen khiếm phích (bệnh sạch sẽ quá mức =), quần áo vừa thay ra cũng không thể để trong phòng, nhất định phải đem giặt ngay lập tức...bất kể bẩn nhiều hay ít.

Hắn thả lỏng thân thể trong bồn tắm gỗ, bắt đầu suy nghĩ lại... Hôm nay mọi việc không thuận lợi, chẳng những phần thưởng không giành được, thanh danh của muội muội còn bị hao tổn... Cũng may Nhị tiểu thư Lưu gia đã đồng ý cho Nhị Nhi xem bức tranh kia một lần, bản sự của Nhị Nhi, chỉ cần xem qua một lần nhất định về vẽ lại được giống hệt... Nhưng tiểu thư Lưu gia kia, đến tột cùng lai lịch ra sao? Tài năng như thế, phong thái như thế, có thể được thầy thu làm nghĩa nữ nhất định không phải nữ nhân tầm thường...

Nhớ đến cô gái bí ẩn kia, suy nghĩ của hắn càng thêm phức tạp, hắn biết mình đã có hứng thú với nàng, có thể khiến Nhị Nhi thương tâm mà hắn lại không xuống tay được, nàng là người đầu tiên.

Trên đời này còn có nữ tử như vậy sao? Hắn vuốt cằm trầm tư... Thế nên ngoài phòng một tiếng động nhỏ vang lên hẳn cũng không để ý đến...

Vì tối nay là Tết Thượng Nguyên (Rằm tháng Giêng), đèn thấp dọc hành lang Vân Chí Lâu thấp lâu hơn, sáng hơn thường ngày mấy phần.

Giờ đã là canh ba đêm, trong bóng tối tại một góc khuất chỗ rẽ trên hành lang, có hai cái bóng đang đi động rất khẽ.

Trong đó, một cái bóng thấp giọng nói:

“Sa Lang, làm tốt lắm, tiếp theo chúng ta cùng xem kịch, cái này vốn đang muốn làm khói giả, như vậy cũng đúng thôi...”

“Tách!” Hành lang yên tĩnh chợt có một tiếng vang nhỏ, rồi sương khói tỏa ra bốc lên mù mịt, sau đó là tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn...

“....Mau lấy nước....”

“Người đâu người đâu, mau tới a! Lấy nước...”

Nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, không ít người quần áo không chỉnh bưng chậu rửa mặt chạy vọt ra, “Cháy ở đâu? Ở đâu...”

Mọi người chạy theo hướng khói đến một gian phòng đóng kín. “Khói từ đây tỏa ra....” Một người đập mạnh cửa, dẫn mọi người vọt vào, khi hắn đẩy đổ bình phong phía trước....

Trong phòng ánh đèn sáng tỏ, mọi người đều ngây ra như phỗng.... Vài khắc sau, nam nhân tiếp tục hóa đá, nữ tử bắt đầu thét chói tai (tuy rằng không phải cam tâm tình nguyện mà kêu) – dù sao mỹ nam dục đồ như vậy, không phải nữ nhân nào cũng có cơ hội xem đâu.....

Hạ Lan Thuyền cũng không biết sự tình xảy ra như thế nào, hần nghe tiếng bên ngoài ồn ào, lại phát hiện có khói bay vào, tay lại với không thấy quần áo vắt trên bình phong, trong lòng căng thẳng, biết sự tình không đúng.

Nhưng hần không còn thời gian đi tìm quần áo khác, nghe thấy tiếng người chạy vào, hần chỉ kịp quần khăn tắm quanh người, sau đó bình phong đổ....

Thất Nương đứng sau đám người.

Nàng vì muốn xem kịch hay, còn mua được một tiểu nhị đi ngăn cản Văn Ngọc Hồ và Lưu Thành Hề đi ra, hiện giờ chỗ nàng đứng tầm nhìn không tệ lắm, nàng có thể thấy rõ Hạ Lan Thuyền, còn hần lại không dễ mà nhìn đến nàng.

Hạ Lan Thuyền dáng người thon dài rắn chắc, bọt nước trên ngực chảy xuống thấm vào khăn tắm, thật sự là gợi cảm nói không nên lời, đương nhiên điều kiện tiên quyết là xem nhẹ gương mặt tuần mỹ của hần đã chuyển sang màu xanh mét.

Quả nhiên có thể làm nam tử, Thất Nương đánh giá, đáng tiếc không nhìn thấy Hạ công tử lúc cởi đồ, nếu không càng thêm phần khích.

Hạ Lan Thuyền chưa từng có lúc nào chật vật như vậy, mắt hần đã lạnh muốn kết thành băng:

“Ra ngoài!..”

Không ai đáp lời.

“Đi ra ngoài!!!!....” Tiếng Hạ công tử hét to giận dữ đến mức chén trà cũng phải nứt vỡ, mọi người rút cuộc lục tục rời khỏi phòng.

“Hình như trông giống Lãnh Ngọc công tử thì phải...” Trong tiếng bàn tán có người ngờ vực.

“Không thể nào..”

“Tiểu nhị trong quán chắc phải biết chứ?”

“Tiểu Thu, Tiểu Thu... Người sao lại ngơ ngác như vậy, hỏi người đó...”

Màn kịch này ngắn quá, Thất Nương đành vừa ngáp vừa trở về phòng ngủ.

Hạ Lan Thuyền sau khi cửa phòng đã đóng lại, phát hiện ra một viên pháo hoa bị xịt không cháy, sắc mặt trở nên đáng sợ, tay nắm thành quyền...

Là ai làm?

36. Quyển 1 - Chương 36

Trong sảnh Vân Chí Lâu, Thất Nương đem bức tranh giao cho Hạ Lan Nhị xong, thoáng liếc qua Hạ Lan Thuyền. Hần vẻ mặt lo lắng, dưới mắt còn mờ mờ vết quầng thâm, hiển nhiên là đêm qua không được ngủ ngon, Thất Nương thấy vậy tâm tình lại tốt lên.

“Là nàng!” Hạ Lan Nhị thanh âm có vẻ kinh ngạc.

Song My nghe thấy cũng kinh ngạc.

Nàng? Nàng nào? Bức tranh kia không phải tiểu thư tiện tay bịa ra sao? Còn có thể giống ai?

Song My và Thất Nương nhìn nhau, hỏi:

“Hạ tiểu thư, cô nương trong tranh này cô nhận thức sao?”

Hạ Lan Nhị thấy ca ca không nói lời nào, Hạ Lan Thuyền và Hạ Lan Chi xem bức tranh kia xong, vẻ mặt cũng cổ quái khó nói.

Lưu Thành Hề thấy vậy cũng ghé lại nhìn... giọng kinh ngạc:

“Dã nha đầu! Sao lại là nàng?”

Thì ra khí thế của cô nương trong tranh này lại cực kỳ giống như Văn Ngọc Đang, muội muội của Văn Ngọc Hồ.

Vừa lúc Văn Ngọc Hồ đi vào, nghe chuyện này xong cũng kinh ngạc, hẩn cẩn thận xem bức tranh kia:

“Bức tranh này thật sự là được vẽ từ trăm năm trước, vì thủ pháp của nó là Nhạ Hoa Chỉ,” hẩn giải thích, “Ông ngoại ta cũng vừa vặn giữ một cuốn bút tích của Mặc Cốt tiên sinh, cũng dùng thủ pháp Nhạ Hoa Chỉ, đời vua sau Thanh Đàn Chỉ thịnh hành lên mới dần dần thay thế Nhạ Hoa Chỉ, cho nên tranh này không phải giả...”

Chắc là trùng hợp thôi, người còn giống người được, huống chi là một bức tranh.”

Thất Nương lại không cho là vậy, chỉ nhìn thần sắc của bọn Hạ Lan Thuyền cũng biết, tranh này có chỗ không ổn thỏa.

Nhưng bản thân mình đang chột dạ, không tiện mở miệng nói thêm.

Xem tranh xong, đôi bên liền tự cáo biệt.

Hạ Lan Thuyền đi rồi, Thất Nương thấp giọng dặn Song My sau này tuyệt đối không thể nói ra việc hôm qua với bất kỳ ai.

Văn Ngọc Hồ đi lấy hành lý, Lưu Thành Hề ra quỳ tính tiền.

Thiên Nhai một lát sẽ dắt xe ngựa đến, thuận tiện chờ, hai nàng liền mang theo Sa Lang đứng ven đường nói chuyện.

Hai con ngựa một trước một sau từ xa phóng tới.... Mọi người đều không ai chú ý.

Con ngựa thứ nhất xẹt qua, Song My kêu lên một tiếng sợ hãi, Thất Nương chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, thân mình đã bị nhắc bổng lên nằm trên mình ngựa.... Ngay sau đó, con ngựa thứ hai trở tới, người trên ngựa giơ tay định bắt lấy Song My.

Khi Thất Nương bị kéo lên ngựa, Văn, Lưu hai người đang trong Vân Chí Lâu đi ra.

Trước khi Lưu Thành Hề kịp biến sắc, Sa Lang đã phóng mình đuổi theo... Văn Ngọc Hồ không kịp nghĩ ngợi, giương cây cung cầm trong tay bắn vào người thứ hai... Mũi tên lao vút đi, tiếng gió sắc bén xẹt qua, người nọ đành rụt tay lại, nghiêng người tránh khỏi mũi tên, phóng theo con ngựa thứ nhất chạy về hướng cửa thành....

Văn Ngọc Hồ đoạt lấy dây cương trong tay Thiên Nhai nhảy lên ngựa, quay đầu lớn tiếng:

“Thành Hề, ta đuổi theo, ngươi xem Song My thế nào.”

Ba người một thú đuổi nhau ra cửa thành... Sa Lang vì sợ Thất Nương bị thương nên không dám hạ gục con ngựa, đuổi đến gò đất ngoài thành, nó phóng nhanh thả người nhảy đến trước hai con ngựa. Hai con ngựa bị kinh sợ, hí lên một tiếng dài dừng lại, không còn chạy về phía trước nữa.

Văn Ngọc Hồ vừa vặn đuổi đến phía sau, bọn họ một người một thú vừa vặn phân chia hai con ngựa.

Tên giữ Thất Nương thấy tình thế không ổn quát:

“Vân, nhanh lên!”

Kể gọi là Vân đã sớm lấy trong túi ra một vật, Văn Ngọc Hồ chưa kịp ngăn cản, vật kia đã phát ra tia cháy sáng bay vút lên trời.

Văn Ngọc Hồ biến sắc, biết bọn họ gọi đồng bọn tiếp ứng, hấn quát: “Sa Lang, mau!” Rồi phi thân đến tên nam tử đang giữ Thất Nương... Sa Lang rất khôn ngoan, gầm lên một tiếng lao vào tấn công tên còn lại...

Con ngựa của tên Văn bị sợ hãi, chân nhũn xuống, đao trong tay hắn chưa kịp bỏ ra, đã thấy thân mình lựt hẫng rơi xuống nửa thước, chưa ngã xuống đến mặt đất liền được Sa Lang tiếp đón.

Văn Ngọc Hồ nhìn thấy Thất Nương bị ôm không nhúc nhích, biết nàng hôn mê bất tỉnh, sợ nàng bị thương nên xuống tay không dám dùng toàn lực. Người nọ thấy hắn võ công tuy cao nhưng tay không tác sát, cũng không thấy sợ hãi, nghĩ nơi ước định cùng đồng bọn cách đây không xa lắm, mình chỉ cần cầm cự thêm một lát đợi bọn họ đến tiếp ứng là được.... Lúc này lại nghe Văn hét thảm một tiếng, hai người cùng quay lại nhìn, Văn đã bị Sa Lang cắn đứt yết hầu, mắt thấy là không sống nổi..

Văn Ngọc Hồ quát:

“Người còn không mau thả chủ nhân nó ra, muốn bị giống hắn phải không?”

Người nọ thấy đồng bọn chết thảm cũng không chút bi thương, hắn chỉ giật mình vì Sa Lang nhanh đến thế, một tay ôm Thất Nương, tay kia kê đao vào cổ nàng:

“Các người nếu dám bước lên một bước, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!”

Văn Ngọc Hồ không dám tiến lên, chỉ lo lắng Sa Lang sẽ làm gì.

Không ngờ Sa Lang rất thông minh, nó không tiến lên, chỉ đột ngột tru lên một hồi dài, tiếng lại tiếng hùng hồn mạnh mẽ.

Con ngựa kia vốn đang hoảng sợ lại càng thêm kinh hãi, bàn tay cầm đao của tên kia bắt giắc theo bản năng hạ xuống trấn an nó, đúng lúc này Sa Lang nhảy tới, Văn Ngọc Hồ cũng hướng Thất Nương phi thân đến....

Thất Nương trong cơn mơ màng mở mắt, nghe thấy tiếng Đại hồ tử* vui mừng:

“Cô nương tỉnh!”

*Đại hồ tử: Người đàn ông râu rậm.

Văn Ngọc Hồ nâng nàng dậy, sau khi hoàn toàn thanh tỉnh, Thất Nương thấy cả người như nhũn ra, khó mà đứng thẳng, vô lực hỏi:

“Ta làm sao vậy?”

Văn Ngọc Hồ đáp:

“Cô nương bị người bắt cóc, người nọ đại khái là cho cô uống thuốc mê, một lát là tốt rồi.”

Thất Nương lúc này mới phát hiện mình đã không còn trong Ngũ Khê thành, chỉ thấy xung quanh cây cối san sát rậm rạp, có lẽ là bên trong rừng núi. Nàng dựa vào gốc cây, miễn cưỡng đứng lên hỏi:

“Là huynh đã cứu ta?”

Văn Ngọc Hồ khen:

“Nếu không phải nhờ có Sa Lang của cô nương, chỉ sợ chúng ta không thoát khỏi phiền toái lớn. Nó đã dẫn dắt những kẻ đuổi theo chúng ta đi chỗ khác, thật sự là thông minh hơn cả con người.”

Thất Nương lúc này mới phát hiện Sa Lang không ở bên cạnh.

Nguyên là Văn Ngọc Hồ cứu Thất Nương xong, phát hiện đồng đảng của hai kẻ kia rất đông, Thất Nương lại hôn mê bất tỉnh, vì thế công Thất Nương trốn vào trong núi, Sa Lang thông minh dẫn dắt bọn người đuổi theo đã đi khỏi theo hướng khác.

Thất Nương nói:

“Chúng ta không cần chờ Sa Lang, nó sẽ có cách trở về tìm ta, chúng ta phải mau mau đi ra ngoài mới được, nếu không cha và đại ca sẽ rất lo lắng.”

Văn Ngọc Hồ khuyên nhủ:

“Cô nương thân mình vô lực như vậy làm sao đi được? Không bằng trước hết nghỉ ngơi khôi phục lại một chút rồi hãy đi.”

Hiện giờ đã qua buổi trưa, hần lấy trong túi tùy thân ra lương khô, hai người cùng nhau ăn, vừa ăn vừa trao đổi.

Văn Ngọc Hồ cho rằng bọn cướp này không phải cướp thường, bọn chúng trấn tĩnh tự tin như thế, thấy đồng bọn bỏ mình cũng không tỏ ra chút thương cảm, hơn nữa pháo hoa dùng để báo tin cũng không giống loại bình thường, đốt vào ban ngày mà trong vòng mười dặm có thể thấy rõ ràng... Nhưng những người này tại sao lại bắt cóc Thất Nương thì không sao hiểu được.

Thất Nương cũng đồng ý với nhận định của Văn Ngọc Hồ.

Nhưng nàng cho rằng nàng và người khác, xưa vô cừu nay vô oán, trong Đan Phượng thành, nàng làm gì cũng coi như biết điều, không gây chú ý, cho nên những người này có thể là vì phần thưởng của Hồ Lô Viên mà đến. Nếu là như vậy, người giữ bức tranh là Song My có thể gặp nguy hiểm.

Văn Ngọc Hồ nghe xong cũng cho rằng có thể, nhưng lại nói, nếu bọn họ chỉ vì bức tranh, vì sao không tập trung bắt đi Song My, mà lại chủ yếu nhằm vào Thất Nương như vậy, vì thế đề nghị nên về Ngũ Khê thành trước đã.

Một là trở về xem tình hình những người khác ra sao, hai là vì đường đến Đan Phượng thành dù không quá xa cũng không quá gần, nhưng Thất Nương cũng khó có thể đi được đến đó, ba là vì đi Đan Phượng thành xa hơn nhiều so với trở về Ngũ Khê thành, nếu có người còn muốn gây bất lợi cho Thất Nương, quay về Ngũ Khê thành vẫn là tiện hơn.

Thất Nương tuy rằng nóng vội, nhưng biết chính mình nếu đoán không sai, bây giờ trở về cũng đã muộn, chỉ có nhẫn nại nghỉ ngơi, cho đến khi nàng cảm thấy thân mình không quá vô lực như trước, hai người mới bắt đầu di chuyển.

Dù là thế, bọn họ đi hết nửa canh giờ mới ra khỏi rừng.

Ai ngờ mới ra khỏi, liền phát hiện một số đồng người ngựa đang tìm kiếm xung quanh, hai người đành lùi lại vào trong rừng.

Văn Ngọc Hồ nói:

“Những người này kiên trì như vậy, chắc chắn bắt cóc cô nương là có nguyên do khác, xem ra không đơn giản chỉ là một bức tranh như vậy. Nếu chỉ mình ta thì không sao, nhưng hiện giờ bọn họ đồng người, cố đi ra ngoài chỉ sợ bị thương đến cô nương.” Hần nhìn nàng nói: “Hiện giờ đành ủy khuất cô nương, phải ở lại trong khu rừng này một đêm vậy.”

Thất Nương xem tình hình này, chỉ còn cách đồng ý.

37. Quyển 1 - Chương 37

Hai người tìm được một cái hang nhỏ trên sườn núi nghỉ tạm.

Nói là hang nhưng kỳ thực chỉ là một cái khe nứt ra của núi đá, không rộng quá một thước nhưng vẫn có thể ẩn nấp.

Nếu có người tìm đến đây, đứng trên núi nhìn xuống cũng không thấy cái khe nhỏ này, mà trước hang lại có đá tảng cùng cây cối che khuất, cho nên trừ khi đến gần sát, nếu không sẽ không nhìn thấy nơi này đang có người ẩn thân.

Quả nhiên có người tiến vào rừng tìm kiếm.

Hang rất nhỏ, Thất Nương đành cùng Văn Ngọc Hổ ở cùng một chỗ.

Hai người nghe thấy trên sườn núi có tiếng người vội vã vừa đi vừa nói:

“Tiền đại nhân truyền lệnh, giữa giờ Thìn (8h sáng) ngày mai chúng ta phải rút khỏi đây.”

Giọng đáp lại lo lắng:

“Vậy phải làm sao giờ? Nhị tiểu thư Lưu gia ngay cả cái bóng cũng chưa tìm thấy, các người không phải không biết tính Thiếu chủ, nếu không làm hấn vừa lòng, chúng ta ai cũng sống không xong.”

“Tiền đại nhân nói, chúng ta chỉ cần tận tâm đi làm là tốt rồi, đến giờ mà tìm không thấy người thì rút, có chuyện gì ông ta khắc chịu trách nhiệm.”

“....Nhưng mà....”

“Nhưng gì mà nhưng? Tiền đại nhân nói, bức tranh đã lấy được, không nên ở lại đây lâu, nếu xảy ra điều gì sơ suất đến đại sự của chủ nhân, chúng ta chết thì đã đành, chỉ sợ già trẻ trong nhà cũng.... Dù sao Tiền đại nhân đều đã nói chịu trách nhiệm thì cứ theo lời ông ấy mà làm.... Đương nhiên tìm ra được Lưu gia tiểu thư thì tốt.”

Thất Nương nghe thấy câu “bức tranh đã lấy được” không khỏi tay chân lạnh lẽo, Song My, cô bé.... bây giờ sao rồi? Nàng quay đầu đang định nói cùng Văn Ngọc Hổ, Văn Ngọc Hổ tay nhanh như chớp che miệng nàng lại, đôi con ngươi sâu thẳm lấp lánh sắc bén Thất Nương chưa từng thấy, hấn ra hiệu cho nàng chớ có lên tiếng.

Lúc này, trên đỉnh đầu có tiếng người hỏi:

“Tiểu Lục, có phát hiện được gì không?”

Sau đó, một thanh âm vang lên ngay phía sau gốc cây bên cạnh khe đá:

“Không có ai, ta đến bên kia tìm lại xem sao.”

Thất Nương không ngờ lại có người ở gần đến thế, không khỏi kinh hãi, nếu không phải Văn Ngọc Hổ che miệng nàng lại, người này nhất định nghe thấy tiếng nàng dù là đang nói nhỏ.

Văn Ngọc Hổ chờ cho người kia đi rồi mới buông nàng ra, áy náy nói:

“Việc bất ngờ, tại hạ mạo phạm.”

Thất Nương không so đo việc này, vội nói:

“Ta phải về, bọn chúng đã lấy được bức tranh, Song My chỉ sợ đã gặp chuyện rồi.”

Văn Ngọc Hổ bình tĩnh lắc đầu nói:

“Không được, bọn chúng ở trong rừng không tìm được chúng ta nhất định tăng nhân thủ tìm kiếm trên đường cái, cô nương cũng đã nghe thấy chúng nói rồi, tìm thấy hay không cũng không bỏ qua, nhưng chỉ cần qua giờ Thìn ngày mai chúng ta sẽ an toàn.

Song My nếu xảy ra chuyện, hiện giờ cũng đã không kịp, nếu nàng không việc gì mà cô nương lại gặp chuyện, chẳng phải là sẽ hại nàng ta phải áy náy cả đời hay sao?”

Thất Nương biết hấn nói đúng, đành áp chế nôn nóng trong lòng, bình ổn tâm trí chờ đợi.

Sắc trời dần tối, Thất Nương chỉ cảm thấy một ngày này lâu bằng cả một năm.

Đêm nay không có trăng, hai người lại không dám nhóm lửa, đành đem lương khô còn lại ra ăn.

Cuối đông đầu xuân vốn rất lạnh, ngồi trong hang đá lại càng thêm lạnh, Văn Ngọc Hổ thấy Thất Nương rét đến run người, liền bỏ mấy thứ linh tinh trong bao ra rồi trải xuống cho nàng ngồi tạm, nghĩ một lát lại cởi áo khoác ra, Thất Nương vội vàng ngăn lại nói: “Không cần, Thiếu tướng quân, Thất Nương còn chịu được.... Á, nguy rồi, trời mưa..!!” Bên ngoài mưa bụi bay hắt vào lốt phốt dừng trên tay Thất Nương.

Trời mưa không lớn, nhưng thời gian lâu mưa dù nhỏ cũng sẽ làm toàn thân ướt đẫm.

Vốn hai người một trái một phải tựa vào hai bên khe đá, hiện tại không thể không lúi sâu vào trong, liền thành hai người dựa sát vào nhau.

Văn Ngọc Hồ từ nhỏ lớn lên trong quân doanh, muội muội tính tình cũng giống nam nhi, cho nên không biết nên đối xử với các cô gái bình thường như thế nào.

Hắn trời sinh vốn rộng rãi, không đặt tình cảm nam nữ quan trọng trong lòng, gặp Thất Nương xem như chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng hắn đối với nàng rất có hảo cảm, nhưng thấy nàng hồ hững hờ cũng không có quyết tâm gì nhiều.

Nhưng hai người nam nữ không hề có quan hệ gì lại thân mật “ở chung một phòng” như vậy, không khỏi khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người yên lặng ngồi không một tiếng động được một lúc, Văn Ngọc Hồ khụ khụ hai tiếng, hắng giọng nói:

“Bọn chúng nếu đã cướp được bức tranh, lại còn vội vã tìm cô nương như vậy, cô nương thật sự không biết bọn chúng là ai sao?”

Thất Nương đang ngẩn người nhìn mưa bay bên ngoài, nghe hắn hỏi hai lần mới phản ứng lại, quay đầu đáp:

“Ta cũng thấy kỳ lạ, nhưng nghe những kẻ đó nói vậy, hiển nhiên là cái kẻ gọi là Thiệu chủ nào đó nhất thời nảy lòng tham muốn bắt ta.”

Nàng trầm tư:

“Ta vất vả mới lấy được bức tranh, vừa nhận được đã có kẻ đến cướp, tin tức truyền đi không phải quá nhanh sao.

Không đúng, người này nhất định biết rõ ra, mới dám đến đoạt tranh bắt người, hắn nhất định...” Mắt nàng sáng lên, “Người này nhất định ở trong đám dự thi đêm qua, là ai nhỉ?”

Trừ Hạ Lan Thuyền, nàng nhớ đến một người cũng cực kỳ hứng thú với bức tranh, có phải là hắn không?

Văn Ngọc Hồ thấy nàng nói vậy liền hỏi:

“Cô nương biết là ai không?”

Thất Nương đáp:

“Chưa thể khẳng định nhưng có thể đoán, tuy nhiên tính danh người này ta cũng không biết, có lẽ phải quay về Ngũ Khê thành điều tra nghe ngóng mới có manh mối.”

Hai người nói chuyện một lát, sau đó không còn lời nào để nói.

Một ngày này của Thất Nương vừa mệt vừa sợ, mệt mỗi dâng lên mí mắt nặng nề dần dần khép lại, đầu nghiêng sang phải ngủ tựa vào Văn Ngọc Hồ.

Văn Ngọc Hồ miễn cưỡng nhận ra hơi thở nhẹ nhàng của nàng phớt qua bên tai, cũng ngửi thấy hương sơn chi nhàn nhạt thoảng qua chóp mũi, thân mình cứng đờ, nhất thời hóa thành người đá...

Trong đêm tĩnh lặng chỉ còn tiếng mưa rơi nhẹ nhẹ, hắn dường như nghe rõ tiếng tim đập của mình, trời rõ ràng lạnh như vậy, hắn lại cảm thấy thân mình nóng như lò lửa đang cháy, đặc biệt nơi Thất Nương chạm vào, nóng ran khiến hắn phát hoảng, hắn mơ hồ nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, nhớ đến tay hắn từng chạm qua chỗ mềm mại... Ngón tay đột nhiên phát ngứa, một luồng nhiệt nóng dâng lên từ bụng dưới.

Một vệt đỏ ửng nổi lên má, hắn trong lòng mắng chính mình xấu xa, người ta là nữ tử đài hoàng, lại không làm việc gì khác người, chính mình lại cư nhiên có phản ứng thế này.

Hắn xấu hổ vì dục niệm của mình, nhưng trong thời gian ngắn khắc chế không được, không khỏi nắm chặt hai tay, hai chân căng cứng không dám nhúc nhích, sợ làm Thất Nương tỉnh giấc.... Hắn âm thầm rên rỉ,

nếu Thất Nương biết mình có loại ý niệm này, không biết sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó với mình đây, nhưng hiện tại, hắn trừng mắt nhìn hạ thân mình... Thật muốn đòi mạng!

Không được, không thể nổi dục niệm, ngủ đi, ngủ sẽ không còn suy nghĩ, nhưng khi nhắm mắt rồi, mùi hương của thân thể nữ nhân càng quần quýt khiến lòng hắn xôn xao không yên nổi.

Tại sao trước kia không cảm thấy nữ nhân sẽ thơm đến vậy, là hương thơm của chính nàng? Hay nàng dùng phấn thơm? Khi nào sáng phải hỏi xem nàng dùng loại hương hoa gì, thật dễ chịu.... Trong lúc miên man suy nghĩ, hắn cũng dần dần rơi vào trong mộng.

Nửa đêm, Thất Nương càng lúc càng lạnh, vô thức co rúm người lại hướng nguồn nhiệt ấm áp bên người dựa vào, đối tới đối lui cuối cùng tìm được một chỗ tốt, thật ấm. Nàng ưm một tiếng, yên lặng say ngủ tiếp.

Tình hình gì thế này? Có nên đẩy nàng ra hay không? Vạn nhất ngày mai nàng coi mình thành đấng đồ tử thì làm sao bây giờ? Văn Ngọc Hồ tỉnh táo lại, mở to mắt nhìn Thất Nương đang chui vào lòng mình.... Thật lâu sau, ngoài động một trận gió lửa vào, Thất Nương thân mình run lên, tay hắn lại rụt trở về, nhìn nàng càng lúc càng run rẩy mạnh, rốt cục thở dài, vươn tay ôm nàng sâu vào lòng.

Nàng ngủ thật say, hắn cười khổ, mắt vừa vận thấy cái gáy của nàng trắng nõn mềm mại, nhanh chóng dời mắt, bắt chính mình không được nhìn thêm nữa.

Nhưng hương thơm của thân thể cô gái vẫn không cách nào ngăn cản được thâm nhập vào mũi hắn, từng chút từng chút, từng đợt từng đợt, dường như là những sợi dây vô hình đem cảm giác của hắn trói chặt lại.

Văn Ngọc Hồ chưa bao giờ trải qua tình cảnh thế này, hương thơm nữ tử khiến hắn cảm thấy miệng khô lưỡi khô, thân mình như bị hỏa thiêu.

Hắn nhìn ra bên ngoài vẫn là màn đêm đen kịt, đêm nay còn phải chịu đựng dài dài, hắn thầm than, tức giận nghĩ...

Trời đã tảng sáng, Thất Nương dụi mắt đứng dậy, một tấm áo khoác rút khỏi mình nàng rơi xuống, nàng liếc mắt có thể nhận ra, là Văn Ngọc Hồ, cảm thấy ấm áp.

Nàng nhặt chiếc áo lên đi ra ngoài.

Mưa đã tạnh, ngoài động một mảnh sương mờ mênh mông, Văn Ngọc Hồ đang luyện công chỗ đất trống, nhìn thấy Thất Nương đi ra, thu tay lại bước đến:

“Cô nương đêm qua ngủ có ngon giấc?”

Thất Nương gật gật đầu.

Nói thật ra, nàng vừa đứng lên liền cảm thấy cả người đau nhức, động nhỏ như vậy người ở trong làm sao có thể ngủ thoải mái, nhưng đêm qua nếu không có nơi che mưa gió này, có lẽ mình đã sinh bệnh khổ sở, cho nên có gì phải sợ? Văn Ngọc Hồ thấy nàng như vậy cũng biết ý, nghĩ thầm, nàng ngủ không được thoải mái, ta đây thì bị nàng ép đến cả đêm không ngủ.

Thất Nương hỏi:

“Bây giờ là giờ nào?”

Văn Ngọc Hồ nhìn trời nói:

“Có lẽ là giờ Mão (5-7h sáng), chúng ta cũng không biết canh giờ chuẩn xác, tốt nhất là đợi thêm chút rồi đi.”

“Ta biết.” Thất Nương đưa áo cho Văn Ngọc Hồ nói, “Cám ơn huynh.”

Khi Văn Ngọc Hồ giơ tay nhận lấy cái áo, chạm phải tay nàng, vội vàng rụt tay lại, thu về áo của mình.

Hắn giấu giếm:

“Lương khô của chúng ta đã ăn hết rồi, nếu cô nương thấy đói xin hãy cố chịu.”

Thất Nương có chút kỳ lạ nhìn hần nói:

“Ta chịu được.”

Ước chừng qua giờ Thìn (7-9h), hai người mới rời khỏi, trở về Ngũ Khê thành.

38. Quyển 1 - Chương 38

Hai người trở lại Vân Chí lâu, nghe chuông quây kể lại chuyện xảy ra sau đó.

Văn Ngọc Hồ vừa đuổi theo Thất Nương, phía sau liền có người cướp đi bức tranh, Song My tinh thần còn đang hoảng loạn trở tay không kịp, bức tranh bị cướp mất. Chiều hôm qua Lưu Thành Hề nghe nói có người nhìn thấy một con sa lang trên đường đến Đan Phượng thành, hần liền mang Song My đuổi theo.

Thất Nương nghe nói đến chỉ là mất bức họa còn người không sao, không còn căng thẳng nữa. Văn Ngọc Hồ nhân lúc đó chuẩn bị nước, đồ ăn, lại đi thuê một chiếc xe ngựa chuẩn bị quay về Đan Phượng thành.

Thất Nương ngồi vào xe ngựa, Văn Ngọc Hồ không vào, hần ngồi ngoài cùng người đánh xe. Thất Nương biết tính hần, cũng không quản, nghĩ thâm, người này phóng khoáng thế mà chuyện nam nữ lại thực vụ hủ.

Xe chậm rãi đi, nàng chán nản, vén màn cửa sổ xe lên xem bên ngoài.

Ngũ Khê thành ở ven biển, có thể coi là một thành phố cảng, phàm là thành trấn loại này đều sầm uất hơn nhiều so với thành trấn bình thường khác. Ở đây cửa hàng san sát, các loại hàng hóa muôn màu muôn vẻ loại nào cũng có, hai bên đường có thanh lâu, tửu lâu, trà lâu.. dựng lên san sát, có lẽ so với kinh đô cũng không kém mấy phần.

Xe ngựa phía trước bỗng ngừng lại, cho nên xe ngựa của Thất Nương cũng phải dừng lại chờ đợi.

Từ trên xe ngựa, một nha hoàn bước xuống rồi đỡ một người phụ nữ theo sau, Thất Nương trong lúc lơ đãng nhìn, chỉ một cái liếc mắt nhìn người phụ nữ phía trước, nàng kinh ngạc, khi định thần nhìn kỹ lại, người phụ nữ kia đã bước vào tửu lâu bên cạnh.

Xe ngựa lại bắt đầu chuyển bánh, Thất Nương vội vàng kêu dừng lại, không đợi xe đứng yên đã nhảy xuống. Văn Ngọc Hồ giữ nàng lại, chỉ lên tấm biển của tửu lâu đó, thần sắc kỳ lạ. Thất Nương ngẩng đầu vừa vịn nhìn thấy ba chữ: “Tứ Quý Xuân” (bốn mùa đều xuân), cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Văn Ngọc Hồ thấp giọng nói nhỏ vào tai nàng một câu, nàng mới giật mình, thì ra là một thanh lâu, nàng đã cảm thấy tửu lâu này rõ ràng ban ngày mà không làm ăn buôn bán gì, thì ra là vậy. Thất Nương nhớ đến người đó nhiều năm trước lưu lạc thanh lâu, người phụ nữ kia mười phần thì tám chín có thể là người đó, nàng đã quyết tâm, nhất định phải vào trong tìm người.

Thất Nương ngừng một chút rồi nói:

“Ta vừa thấy một người quen vào đây, không biết có phải nhìn nhầm không? Nếu như đúng là nàng, hôm nay xin nhờ Thiếu tướng quân hỗ trợ, thay ta chuộc người ra, hết bao nhiêu ngân lượng sau này nhất định Thất Nương sẽ hoàn trả đầy đủ.”

Văn Ngọc Hồ sợ phiền phức lại gặp chuyện, muốn về Đan Phượng thành trước rồi sai người trở lại chuộc người, Thất Nương không chịu, nàng kiên quyết giữ thái độ, gì thì gì cũng phải chuộc người trước, nàng nói:

“Người này chỉ có ta biết, sau này muốn đến chuộc cũng chỉ có ta đến, không bằng hôm nay làm xong luôn.”

Văn Ngọc Hồ không thể ngăn cản, hần và Thất Nương mặc dù không gặp nhau được mấy ngày nhưng đại khái cũng hiểu tính nàng, biết không cản được, chẳng bằng tự mình hộ tống còn có chút an toàn. Hần đành đi tìm một khách điểm ở tạm, đợi đến tối đi “Tứ Quý Xuân” tìm người.

Đưa một cô nương cùng đến kỹ viện là việc như thế nào? Văn Ngọc Hổ cực kỳ băn khoăn, tuy nói Thất Nương cải nam trang có thể lừa được người khác, nhưng tương lai Lưu đại nhân mà biết, hắn sao còn có thể làm người?

Thất Nương không đếm xỉa đến tâm tư của hắn, nàng thậm trọng cười nói với tú bà:

“Ta chỉ có một điều kiện, cô nương phải tầm hai ba hai tư tuổi, bà chỉ cần đem những cô nương phù hợp đến là được.”

Tú bà trong lòng ngạc nhiên, đến nơi này tìm cô nương đương nhiên là càng trẻ trung xinh đẹp càng tốt, công tử này trông tuấn tú, nhìn y phục cũng không phải kẻ không có tiền, làm sao phải tìm loại gái lỗ thì hai ba hai tư tuổi? Bất quá bà ta là kẻ khôn khéo, trong lòng nghĩ thầm vậy nhưng trên mặt không biểu hiện nửa phần, chỉ sai đi gọi người đến.

Vừa nghe nói một công tử tuấn tú muốn tìm gái lỗ thì, tất cả các cô nương lớn tuổi đều trước sau kéo tới, đứng thành một hàng. Thất Nương nhìn từ trái qua phải, vừa nhìn đã thấy hết, nhú mày nói: “Tất cả các cô nương tầm tuổi này đều gọi đến đi!”

Tú bà nói:

“Đều đã đến cả, bình thường đến tuổi này không phải bán cũng đều được chuộc đi cả, chúng tôi cũng không có nhiều, thiếu gia không hài lòng sao? Nếu không tôi tìm mấy cô nương xinh đẹp khác, đảm bảo các thiếu gia đều vừa ý...”

Văn Ngọc Hổ nghe nói không tìm được, chỉ ước mau mau rời khỏi, Thất Nương lại không chịu, bảo hắn đưa một thỏi bạc cho tú bà nói:

“Chúng ta không vội mà tìm một cô nương, các người trước đưa lên rượu ngon và thức ăn, chúng ta ngồi một lát...”

Tú bà kia được bạc, cười nói: “Các công tử đừng vội, tôi đi chuẩn bị thức ăn và rượu cho hai người...” rồi mang theo các cô nương ra ngoài.

Văn Ngọc Hổ nói:

“Nếu người không có ở đây, chúng ta ở lại làm chi? Nếu bị người ta biết một cô nương như cô đến thanh lâu, cô có mười cái miệng cũng không giải thích được, đến lúc đó danh tiết cô nương sẽ bị hủy, ta phải ăn nói làm sao với đại nhân đây?”

Thất Nương nhìn trán hắn lấm tấm mồ hôi mà thấy buồn cười, một người nhiều năm xông pha đánh trận nơi sa trường đi vào kỹ viện nho nhỏ thôi cũng sợ đến như vậy? Nàng nói:

“Thiếu tướng quân nếu lo lắng không biết ăn nói sao với cha ta, có thể đưa bạc giao lại cho ta, còn lại cứ coi như không biết chuyện gì là xong.”

Văn Ngọc Hổ làm sao đồng ý, hắn giận tái mặt, lạnh lùng nói:

“Cô nương cho ta là người sợ phiền phức sao? Ta là nghĩ cho danh tiết của cô nương, nếu cô nương không nghe theo lời khuyên của Văn mỗ, cũng đừng trách Văn mỗ dùng sức mạnh...”

Hai người đối mặt không ai nhường ai, Thất Nương thấy mắt hắn lạnh lùng, biết hắn nói được làm được, rút cuộc mở miệng nói:

“Ta biết thiếu tướng quân tốt với ta, nhưng người ta muốn tìm là Nhị tỷ của mình, là tỷ tỷ đã bán mình để cứu kẻ vô dụng như ta, thiếu tướng quân bảo ta nên làm thế nào?”

Văn Ngọc Hổ ngẩn ra, không nói được lời nào.

Thất Nương nhẹ nhàng kể hết chuyện lúc trước, nàng buồn rầu nói:

“Trên đời này trừ Nhị tỷ, có lẽ không có ai là thân nhân ruột thịt của ta nữa, dù chỉ có một tia hy vọng ta cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.”

Thất Nương ở trong mơ thường thấy “tỷ tỷ” này bảo vệ mình, loại tình cảm chị em này khiến cho Thất Nương trước đây chưa từng có anh chị em gì cảm thấy ấm áp.

Văn Ngọc Hồ trầm ngâm:

“Cô nương tỷ muội tình thâm vốn nên như thế, nhưng tú bà cũng đã nói không có cô nương cô muốn tìm, chỗ này dù sao cũng không phải nơi cho nữ nhân ở, ta thấy...”

Thất Nương quả quyết: “Ta sẽ không từ bỏ!” vừa khẩn cầu: “Đêm nay thôi, nếu đêm nay không tìm thấy, chúng ta sẽ đi.”

Văn Ngọc Hồ bất lực nói: “Nhưng tú bà nói không còn ai phù hợp với điều kiện nữa, chẳng lẽ cô muốn đi nhìn mặt tất cả các cô nương ở đây hay sao?”

Thất Nương nói: “Vậy cũng không phải không thể.”

Nàng lại tìm đến tú bà đưa một thỏi bạc, nói muốn tự mình chậm rãi chọn cô nương.

Nhìn người thôi mà cũng kiếm được bạc, chuyện tốt như vậy làm gì có tú bà nào không muốn, liền sai xuống để cho bọn họ từ từ xem.

Nhưng không ngờ bà ta vừa dạo ra ngoài một vòng, thủ hạ đã sai người đến báo, không một cô nương nào lọt vào mắt hai người.

“Người nói cái gì? Ngay cả Thủy Tiên đứng đầu bảng của chúng ta cũng đều thấy chướng mắt, hai người này không phải đến phá tiệm của lão nương?” Tú bà ngẫm nghĩ rồi dẫn theo hai tên côn đồ khỏe mạnh đến ghé hai người ngồi.

Tú bà ngoài cười trong không cười nói:

“Không biết hai vị công tử coi trọng vị cô nương nào?”

Thất Nương nhìn bà ta cũng hiểu lần này đến không có ý định tốt lành gì, không chút hoang mang buông đũa nói:

“Ma ma đến vừa khéo, ta đang có việc muốn tìm ma ma bàn bạc.”

Nàng cố ý liếc qua hai tên côn đồ hai bên bà ta một cái, tú bà hồ nghi, sai hai người đến canh trước cửa.

Thất Nương không chút giận nói: “Ta biết ma ma là người khôn khéo sao có thể làm chuyện quá đáng, kỳ thật chúng ta muốn nhờ ma ma giúp cho một việc, đêm nay chúng ta muốn mượn nơi này ở lại một đêm, về sau có có người đến hỏi thì nói chúng ta ở đây bao cô nương, chúng ta sẽ không để ma ma chịu thiệt.”

Tú bà nghe xong đột nhiên hiểu ra, thì ra là vậy... Bà ta nhìn hai người một cách kỳ quái, nghĩ thâm, đúng rồi, hai người này có lẽ là thiếu gia có tiền, sợ người ta biết bọn họ có tư tình yêu đương nên vụng trộm đến kỹ viện.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, ở nơi này không phải đều bảo đảm hơn bất kỳ nơi nào sao? Ai mà ngờ được... hắc hắc, nhất định giá phải cao một chút.

Văn Ngọc Hồ cũng nghe được lời Thất Nương, hần ghen không nói được câu nào – đây là lời một cô nương dám nói ra sao?

Tú bà kia được lời to, xoay người lắc mông sai người xếp phòng cho bọn họ.

Thất Nương đón nhận hoài nghi trong mắt Văn Ngọc Hồ: “Tuy rằng ta thấy cũng không có khả năng này lắm... nhưng trong viện này chúng ta chưa thấy qua hạ nhân...”

Về mặt Văn Ngọc Hồ dù bị râu che khuất, nhưng đôi mắt hần đã nói thay tất cả... Thất Nương hạ mí mắt giấu đi ý cười.

Aizz, mỗi lần nhớ đến Văn Ngọc Hồ có râu lại thấy chán chán, may mấy chap sau anh cũng “xuống” râu, cũng soái ko kém mấy anh khác. ￣

Chap này Thất Nương nói làm tú bà hiểu lầm hay ghê, Văn Ngọc Hồ đơ người ￣))

39. Quyển 1 - Chương 39

Hai người được đưa vào một nhà gian.

Thất Nương rửa mặt xong, sai tên hầu đổi nước cho Văn Ngọc Hồ, hắn đã tự bước đến, thấp giọng nói:

“Sau tường có kẻ rình trộm.”

Thất Nương mặt bình tĩnh, thản nhiên như cũ dùng giọng bình thường nói: “Đại ca, huynh rửa mặt trước đã.” Rồi hạ giọng: “Sao huynh biết có kẻ rình trộm?”

Văn Ngọc Hồ cầm khăn mặt trong chậu lên, vẫn thấp giọng:

“Sau bức tường chỗ cái bàn kia có tiếng người nói, là người của kỹ viện.”

Người luyện võ thính lực quả nhiên tốt hơn nhiều so với người thường, nàng thì một chút cũng không nghe thấy.

Nàng nhú nhú mày nói:

“Bọn họ định làm gì?”

Văn Ngọc Hồ không đáp, trả lời sao được đây? Chẳng lẽ nói cho nàng những người này muốn xem hai nam nhân đoạn tụ thể nào?

Tại nơi thế này rình trộm còn để làm gì nữa... Thất Nương nghĩ một chút cũng đoán ra được bảy tám phần, nàng cố ý cao giọng nói:

“Đại ca, mệt rồi sao? Chúng ta mau lên giường nghỉ ngơi thôi!”

Văn Ngọc Hồ thất thanh: “Gì cơ?”

Thất Nương quay lưng về phía bàn học, nói với Văn Ngọc Hồ đang trừng mắt: “Đại ca, trời sáng chúng ta phải về nhà, hôm nay đi ngủ sớm đi.” Nói xong liền kéo Văn Ngọc Hồ đến chỗ giường, bộ dáng như không thể chờ đợi được nữa.

Văn Ngọc Hồ biết nàng là giả trang cho mấy kẻ kia xem, nghĩ nếu không đuổi những người này đi, việc hôm nay của bọn họ cũng làm không xong, nên phối hợp nói: “Được, chúng ta mau nghỉ ngơi thôi.”

.... Người núp sau tường choáng váng, người bên cạnh nghe thấy tiếng thân thể nằm xuống giường cùng tiếng thở dốc mơ hồ, càng thêm tò mò khó nhịn, liền đẩy hắn ra, ghé mắt nhìn vào, kết quả từ khe hở nhỏ chỉ thấy màn trên giường đã buông che kín.... Còn lại cái gì cũng nhìn không thấy...

“Bọn họ đi rồi.” Văn Ngọc Hồ cẩn thận nghe ngóng tiếng động sau tường, nói.

Thất Nương đang muốn vén màn lên rời khỏi giường, chợt nhìn thấy vành tai đỏ ửng của Văn Ngọc Hồ, tay ngừng lại một chút, khóe miệng hơi mỉm cười, thật sự đã làm khó hắn khi phải phối hợp với mình.

Hai người qua canh năm mới đẩy cửa phòng ra, lúc này “Tứ Quý Xuân” không còn chút ồn ào, vô cùng yên lặng.

Thất Nương trong bữa tối làm như băng quơ hỏi qua nơi hạ nhân ở, biết những nữ tử làm việc nặng đều ở tại hậu viện nơi hạ nhân ở, phòng phía bên phải.

Hai người cẩn thận tránh khỏi người đi tuần, đến dãy phòng hạ nhân ở hậu viện.

Văn Ngọc Hồ mở to mắt nhìn Thất Nương, thấy nàng thổi Mê Hồn Yên vào phòng qua cửa sổ.

Nàng từ lúc nào có mấy thứ đó? Khó trách nàng nói có cách.... Thất Nương cười cười với hắn, đẩy cửa vào, mỗi phòng hạ nhân bảy tám người ở cùng, nàng nhờ ánh trăng nhìn cẩn thận từng khuôn mặt nữ tử.

Văn Ngọc Hồ canh bên ngoài không vào, hắn hiện tại có chút tức giận, nhưng nhìn thấy nàng ở gian phòng cuối cùng về mặt thất vọng đi ra, tức giận bỗng chốc hóa thành hơi thương tiếc.

Dùng đến cách thế này có lẽ nàng cũng là bất đắc dĩ.

Thất Nương có chút mờ mịt, không còn chút thoải mái tự nhiên như ngày thường, thất hồn lạc phách ngồi trước bậc thềm dãy phòng hạ nhân không nhúc nhích.

Một loại cảm giác cô độc chợt kéo đến bao phủ lấy nàng... Không có, ngay cả thân nhân ở thế giới này cũng không có... Nỗi nhớ như thủy triều dâng lên kéo tới... Ba, mẹ, ông nội, ông ngoại, thật sự không bao giờ được gặp lại mọi người nữa sao?

Nàng thấy rất lạnh, tại sao mình lại ở đây? Tại sao bên cạnh mình không có lấy một người thân? Cho dù là người thân của thân thể này cũng không để lại một người cho nàng sao? Nước mắt bất giác lăn trên má, rơi xuống mu bàn tay.

Một bóng người ngồi xuống, cảm nàng chợt bị nâng lên rất nhẹ nhàng, đôi mắt đầm lệ của nàng đối diện một đôi mắt dịu dàng sâu thẳm, hần không nói gì, chỉ thương tiếc giúp nàng lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt.

Văn Ngọc Hồ chưa từng nghĩ đến Thất Nương sẽ khóc, một người con gái như vậy sao lại có thể khóc?

Trong mắt Văn Ngọc Hồ, khi lần đầu quen Thất Nương cảm thấy nàng hoạt bát có đôi chút giống muội muội. Có lẽ những người khác không thấy, so với muội muội cá tính nổi bật thể hiện ra ngoài, cô nương này sinh động trong nội liêm, tuy rằng cách nhìn nhận đó có vẻ kỳ lạ.

Bất quá trừ lần đó ra, hần nghĩ Thất Nương so với những tiểu thư ở kinh thành không khác nhiều lắm. Tuy rằng nàng tài tình xuất chúng, nhưng cũng tự kiêu như vậy, khinh thường võ quan, cho nên mới trả thù hần, trêu cợt hần.

Nhưng dần dần hần phát hiện ra sự khác biệt của nàng.

Thất Nương đối xử với hạ nhân, nhìn qua lễ nghi giữ gìn không có gì không ổn, nhưng kỳ thật nàng đối với những hạ nhân thân cận với mình cực kỳ dung túng. Nói chuyện với chủ, hạ nhân chỉ có thể đáp lời mà không được nói nhiều, nhưng Hồng Miên, Song My hai người lại không chút kiêng dè, hơn nữa... Còn dạy cho nha hoàn của mình đọc sách, nếu ở nhà giàu khác quả thực không còn quy củ, làm trái phép tắc, không ra thể thống gì, dù từ chối cũng không sao cả... Nàng gặp chuyện lại lo lắng cho sinh tử của Song My hơn cả của mình...

Còn có, thiên kim nhà giàu nếu giống nàng gặp phải “Phi lễ” như vậy (tuy rằng là ngoài ý muốn), cho dù không muốn cũng phải nhận mệnh mà gả đi, chỉ có nàng là vẫn thế, vẫn đậm phong khinh như việc này chưa từng xảy ra.

Nhớ đến ngày đó nàng đuổi đánh hần, khóe miệng hần cong lên, dám rủ một nam nhân đến kỹ viện, còn có việc gì nàng không dám làm?

Nhưng một người con gái không đặt thế tục vào mắt như vậy lại cư nhiên vì nhất thời không tìm thấy thân nhân, giống như người bình thường khác lệ rơi đầy mặt? Tâm hần trong chớp mắt bị khuấy động.

Khi nàng ở Lưu phủ là một danh môn khuê tú, ra cửa lại thẳng thắn hào sảng như nữ nhi giang hồ, Thất Nương như vậy thật sự không giống với thiên kim tiểu thư mà hần biết, lần đầu tiên hần thấy tò mò đối với thân thể của nàng, người như thế nào mới có thể nuôi dạy ra một nữ nhân như vậy?

Thất Nương có chút bối rối muốn đẩy tay hần ra, Văn Ngọc Hồ lại buông ra trước, nhẹ giọng nói:

“Trời sắp sáng, chúng ta trở về phòng thôi.”

Trước mặt một người không thân quen lộ ra yếu đuối, nàng cảm thấy có chút xấu hổ. Lau khô nước mắt, nàng yên lặng đi theo hần trở về.

Hai người trong lòng đều mang tâm sự về đến phòng, đang định bước vào, Văn Ngọc Hồ bỗng kéo vai Thất Nương, trong khoảnh khắc núp vào một góc.

Sau đó nghe thấy tiếng bước chân đến gần, một người đàn ông nói:

“..Thủy Tiên xinh đẹp như vậy hắn không cần, ngược lại bỏ ra nhiều bạc như vậy, chẳng lẽ không biết mà đã vung ra nhiều tiền thế sao?”

Giọng nữ nói:

“Chàng biết cái gì, đừng tưởng rằng xinh đẹp là được, ngay cả Cố tỷ cũng nói, nếu không phải nha đầu kia ương ngạnh thế thì đúng là tiếc khi phải bán nàng đi, tương lai Thủy Tiên không chừng cũng không phải đối thủ của nàng đâu! Ta thấy chỉ có chàng là bị nha đầu Thủy Tiên kia mê hoặc đến văng đầu...”

Nghe thanh âm giống như muốn đi đến chỗ này, hai người luống cuống, trốn vào gian phòng bên cạnh.

Không ngờ hai người kia đi đến cửa thì dừng lại:

“Sao có thể thế được? Muốn nói văng đầu chẳng phải là bị cô nàng lừa lọc như nàng mê hoặc hay sao...” Vừa nói vừa vào phòng, có người thấp đèn lên: “Nàng hầu hạ lão già chết tiệt kia một đêm, ta đau lòng đến chết mất, không tin nàng sờ vào đây thử xem...”

Nữ nhân kia giọng quyến rũ mê người: “Ah... Chàng thật đáng ghét.... Chàng không sợ Cố tỷ phát hiện sao.... Aa~...” Tiếng thở hổn hển cùng tiếng ngân nga yêu kiều ái muội đồng thời vang lên.

Tránh sau tủ quần áo, Văn Ngọc Hổ cùng Thất Nương đều cứng đờ, không phải chứ?

Nghe âm thanh tình hình chiến đấu càng lúc càng kịch liệt, Thất Nương chưa từng nghĩ đến mình lại may mắn được trải qua hiện trường của phim sex thế này.... Thân thể chưa từng miễn cảm đến thế, trước đây chưa từng có cảm giác rõ ràng về một người đàn ông đang hiện diện đến thế... Hơi thở Văn Ngọc Hổ nháy mắt mạnh hơn, phả sau gáy nàng, tay hắn còn đang đặt trên lưng nàng, nơi đó nóng rực lên, còn có cái gì nóng rực nhô lên kề sát bụng mình.... Nàng chậm rãi ngẩng đầu, thấy hầu kết hắn chuyển động, cao hơn liền nhìn thấy đôi mắt sáng nóng bỏng như muốn thiêu cháy cả người...

“Ta là nam nhân...” Văn Ngọc Hổ cũng xấu hổ vạn phần, nhưng không thể trách hắn chứ! Hắn muốn lùi về sau, lại sợ bị người phát hiện nên không dám lui nhiều lắm.

Nghe hắn nhỏ giọng thì thầm, Thất Nương bỗng nhiên thấy có chút buồn cười, đúng vậy, hắn là đàn ông, có phản ứng là bình thường, lại là một người đàn ông cứng nhắc.... Nàng rút cuộc nhìn không được cúi đầu bật cười một tiếng, cũng may bên ngoài bận rộn, không chú ý đến chút tạp âm như vậy.

Nàng cố nhịn cười, tay trái vươn khoác lên trên tay hắn, chấn động thân thể thấu đến tận ngực hắn, một luồng lửa nóng cũng từ cánh tay lan đến ngực, nhìn đôi môi anh đào như hoa của nàng, mắt hắn tối lại... Rút cuộc hắn nhẫn nại không được nữa, làm chuyện từ hôm qua đã nghĩ đến, cúi đầu hôn lên môi nàng...

40. Quyển 1 - Chương 40

Hai người vén rèm ngồi cạnh nhau phần sau xe ngựa, hai chân gác ra ngoài, lắc lư theo từng vòng bánh xe lăn.

“Thanh lâu có hái hoa tặc? Trí tưởng tượng của bọn họ cũng thật phong phú...” Thất Nương nhìn cửa Ngũ Khê thành càng lúc càng xa dần, phì cười nói.

Lúc đó, Thất Nương đẩy Văn Ngọc Hổ ra đã đánh động đến đôi uyên ương đang cuồng nhiệt kia, Văn Ngọc Hổ đánh ngất hai người rồi mang theo nàng trốn thoát.

Nàng vốn dĩ đang lo lắng bị người nhận ra, khi ăn sáng còn có ý né tránh, sau nghe thấy mọi người ồn ào bàn tán chuyện này, mới biết mình bị người ta đồn thành hái hoa tặc – hai người hoảng sợ bên trong kia vẫn chưa nhìn rõ bộ dáng bọn họ, sau người ta lại phát hiện ra Mê Hồn yên, cho nên mới có chuyện như đồn đại.

Thất Nương chỉ cảm thấy buồn cười, hái hoa tặc sao? Mới mẻ thật.

Văn Ngọc Hồ tâm lại không yên, từ khi nghe thấy câu kia của Thất Nương: “Râu chọc rất kỳ cục”, khiến hấn đến giờ vẫn còn ngơ ngẩn. Mình đã làm gì? Đang ở đâu? Hấn đều mơ hồ, trong lòng chỉ có đúng một chuyện... Râu của hấn thật sự chọc người?

Hấn nghiêng đầu nhìn Thất Nương? Nàng đang cười vui vẻ nhẹ nhàng, thương tâm tuyệt vọng đem qua giống như mây khói trôi đi, không lưu lại một dấu vết. Dáng vẻ đó của nàng chỉ có hấn từng nhìn thấy! Nàng không giống như thiếu nữ bình thường, nếu không phải thương tâm đến cực hạn, làm sao lại để lộ ra sự yếu ớt ngày thường không có, tâm hấn không biết tại sao trở nên vui mừng... Thất Nương không trách hấn xúc phạm nàng, có phải....có phải nếu không có râu nàng sẽ để hấn hôn.... A.... Mình đang nghĩ gì vậy? Khinh bạc cô nương còn không tỉnh lại, còn dám muốn... Nếu để cha mẹ biết mình làm chuyện bỉ ổi như vậy, cha nhất định cao hứng, còn mẹ chỉ sợ.... Mặc kệ đi, trở về Lưu phủ nhất định phải đến đại nhân xin cầu hôn, nhưng Thất Nương có đồng ý không? Nàng không trách hấn, hấn là đồng ý! Hấn có chút suy nghĩ còn chưa rõ ràng.... Còn có, cạo râu đi nàng sẽ để hấn hôn chứ?

“Thất Nương, cô nương thật sự không trách ta sao?” Hấn rốt cục nhịn không được mở miệng hỏi.

Thất Nương biết hấn muốn nói đến chuyện gì, Văn Ngọc Hồ là ai chẳng lẽ nàng còn không rõ? Đối với việc nam nữ hấn rất cổ hủ, sao lại cố ý ăn đậu hũ của nàng chứ. Ở trong tình huống như vậy, chẳng qua chỉ là bị mê muội rồi “khó kìm lòng nổi” mà thôi, sao lại trách hấn được?

Thấy nàng lắc đầu, hấn thở ra nhẹ nhõm rồi lại nhìn chằm chằm nàng, nói: “Ta đến đại nhân cầu hôn nhé?”

Thất Nương ngẩn người, sao sự việc lại quay trở về lúc ban đầu rồi? Đúng rồi, với tính tình của hấn, làm ra chuyện thế này nào có thể không chịu trách nhiệm?

Thất Nương nghiêm mặt nói:

“Sinh tử là chuyện nhỏ, lễ nghĩa mới là quan trọng, lời này dù ta hiểu, nhưng Thất Nương cho rằng, thế sự vô thường, chỉ cần lòng mình trong sáng, hà tất phải để ý đến suy nghĩ của người khác? Nếu cứ nhất định coi điều đó thành thánh hiền, trong mắt Thất Nương thật sự là ngu hủ không chịu nổi, cực kỳ đối trá. Thiếu tướng quân xuất thân võ tướng, lễ nào cũng như bọn văn nhân ngu hủ như vậy sao?”

Văn Ngọc Hồ ngơ ngác nhìn nàng một lát mới nói:

“Nếu như bà ấy cũng giống cô nương suy nghĩ như vậy, mẹ ta cũng không canh cánh trong lòng đến tận bây giờ...”

Trước đây, mẫu thân Văn Ngọc Hồ có một tỷ tỷ.

Nàng từ nhỏ đã được đính hôn, đến mười sáu tuổi sẽ thành thân, bị người trên đường đùa giỡn, tên du côn đó ôm chặt nàng... Rõ ràng không phải nàng sai, nhưng sau đó lại phải chịu thể nhân xem thường, cuối cùng bị nhà thông gia từ hôn, yêu cầu khác khi từ hôn là muốn đổi thành lấy muội muội (cũng chính là mẹ Văn Ngọc Hồ).

Các nàng tỷ muội tình thâm, muội muội biết rõ tỷ tỷ nếu từ bỏ, cả đời này sẽ không còn hy vọng, sao có thể đồng ý? Nhưng đối phương đã đến tận nhà nhục nhã rồi khẳng khái đòi đổi lại. Sau khi hôn sự bị hủy, tỷ tỷ cũng đâm đầu xuống giếng. Muội muội năm ấy mới mười ba tuổi cho nên hôn sự phải đợi thêm hai năm nữa. Hai năm này, muội muội âm thầm tra tìm kẻ thù, dùng hết mọi thủ đoạn cuối cùng cũng tìm ra chân tướng.

Thì ra, mẫu thân Văn Ngọc Hồ dù mới mười ba tuổi nhưng danh tiếng xinh đẹp đã lan xa, vị hôn phu của tỷ tỷ đối với nàng cũng âm thầm rót nước miếng, nhưng hấn cũng biết Trương gia (nhà của mẹ Văn Ngọc Hồ) nhất định không chịu cho con gái mình phải làm thiếp, cho nên bày ra độc kế đó. Hấn cho rằng tỷ tỷ sau khi bị từ hôn nhất định sẽ không ai cưới, đến lúc đó hấn hỏi cưới lần nữa liền có thể nhất tiến song điêu, không ngờ tỷ tỷ tính tình quá cương trực, đêm đó liền tự sát. Mẫu thân hấn biết chân tướng, làm sao có thể chịu lấy kẻ thù hại chết tỷ tỷ, vì vậy liền lập mưu ngày đó trong hôn lễ để phụ thân là Văn tướng quân cướp cô dâu. Sau lại nhờ sự trợ giúp của Văn tướng quân tìm được người làm chứng, khiến đối phương không bao giờ...có thể sống yên một chỗ.

“Gia mẫu thường tự trách, nói đều là vì bà nên mới hại đến di. Bà từng nói, là lẽ hại người, nhưng người đời đều như vậy, cho nên huynh là con phải luôn nhớ kỹ, ở bên ngoài không thể phá hủy danh tiết của người

khác, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải chịu trách nhiệm, nếu không có khi vô tình hại chết mạng người cũng không biết... Gia mẫu cũng nói, trong mắt người khác, cha ta không ngâm thơ làm phú, chỉ là một kẻ thô lỗ, nhưng khi đất nước gặp nạn có thể lại có thể bảo vệ đất nước, đây mới là nam tử hán chân chính, có thể gả cho người đàn ông mạnh mẽ như vậy là phúc khí của bà. Cho nên muội muội học võ bà cũng không ngăn cản, muội muội đến nay nói chưa muốn lấy chồng bà cũng không thúc giục.”

Thất Nương nghe xong ngọn nguồn, thâm nghĩ, khó trách đại hồ tử cố chấp như vậy, thì ra là vì nguyên nhân này. Mẹ của hắn là một kỳ nữ, chẳng những báo thù cho tỷ tỷ, lại tìm được cho mình một vị lang quân như ý, nữ tử như vậy trên đời này thực sự hiếm thấy. Có cảm giác anh thư luyện tiếu anh thư, đáng tiếc Văn phu nhân ở tướng quân phủ tại kinh thành, không có duyên gặp mặt một lần. Thất Nương nghiêng đầu cười:

“Chẳng phải lệnh muội nói không phải Tô công tử thì không lấy chồng sao?”

Nàng đã biết rõ nhân quả, đối với thái độ làm người của Văn Ngọc Hổ thay đổi đi nhiều, không còn lãnh đạm đối lập như trước.

Văn Ngọc Hổ nói:

“Gia mẫu nói, Tô Di Ca cũng không phải là phu quân muội muội, muội muội tính tình chưa ổn định, về sau có người trong lòng thì khúc mắc tự nhiên sẽ giải.”

Hai người nói nói cười cười, sau khi đi được một đoạn đường, Thất Nương mệt mỏi liền vào hắn trong xe ngủ một chút. Trong lúc mơ màng, nghe bên ngoài loáng thoáng có tiếng người mắng chửi, xe ngựa cũng dừng lại, nàng liền đứng dậy ra khỏi xe.

Vừa lúc nhìn thấy Văn Ngọc Hổ mạnh mẽ đẩy một người đàn ông mặc quần áo đầy tớ ra, tầm mắt Thất Nương dừng lại ở một đứa bé ăn xin ngồi trên mặt đất phía sau hắn, đứa bé kia ước chừng năm, sáu tuổi, khoe miệng chảy máu, quần áo bẩn đến nỗi không nhìn ra được là màu gì, không biết có phải là bị dọa đến sợ quá hay không, khóc cũng không khóc, chỉ ngơ ngác ngồi trên mặt đất không nhúc nhích. Hai bên trái phải còn có mấy người đàn ông khác cũng mặc trang phục đầy tớ, có lẽ là ác nô ý vào nhà chủ giàu có nào đó ở đây bức hiếp người. Bọn chúng lúc đầu còn đứng một bên xem náo nhiệt, thấy tình hình không đúng liền cùng nhau vây lại. Người đàn ông bị Văn Ngọc Hổ đẩy ra suýt chút nữa thì ngã lăn, nhìn lại thấy Văn Ngọc Hổ vóc người cao lớn, có chút sợ hãi.

Nhưng nhìn thấy từ trên xe hắn một thiếu niên văn nhược vừa xuống, nghĩ lại mình người đông thể mạnh, gan lại to lớn, miệng lại hùng hùng hổ hổ nói:

“Mẹ nó, ngươi thích quản chuyện người khác thế à? Tiểu tử này là con rơi của ngươi chắc?”

Mấy tên khác cũng đứng bên cạnh chửi tục tĩu, nhưng không ai dám động thủ trước.

Văn Ngọc Hổ đưa mắt nhìn một lượt, mấy tên kia gặp phải ánh mắt hắn, nhất thời khựng lại, cảm giác sát khí dồn dập khiến cả người phát lạnh.. Sát khí của Văn Ngọc Hổ do nhiều năm chém giết trên chiến trường mà tích tụ, người bình thường sao chống đỡ nổi, trong đám người đó có một kẻ nhát gan, bị ánh nhìn đó dọa đến mức đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. Văn Ngọc Hổ quay lưng về phía Thất Nương nên nàng không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Văn Ngọc Hổ nói: “Các ngươi còn không mau cút đi, muốn ta động thủ sao?” Lãnh ý trong giọng khiến Thất Nương nghe được cũng thấy rùng mình. Mấy tên kia không dám nói thêm gì nữa, ù té chạy.

Văn Ngọc Hổ chờ bọn chúng đi rồi, cúi mình xuống đỡ đứa bé dậy, lo lắng hỏi: “Em bé bị thương sao rồi?”, giọng không còn lãnh ý. Thất Nương cũng đi đến, ngồi xuống coi. Đứa bé này, khuôn mặt bẩn thỉu không chút biểu tình, chỉ có cảm giác còn sống ở đôi mắt đen láy đang chuyển động, nhìn thấy Thất Nương liền giật mình.

Văn Ngọc Hổ bắt mạch cho nó, nói với Thất Nương: “Không có gì đáng ngại, có lẽ là cần phải khâu đó trong miệng nên mới chảy máu.” Rồi nói với đứa trẻ: “Em bé đừng ở đây nữa, vạn nhất bọn chúng quay lại cháu sẽ gặp họa đấy...” Đang định đứng dậy, không ngờ góc áo bị đứa bé túm chặt, không đứng lên được.

Văn Ngọc Hồ suy nghĩ một chút, cho rằng nó muốn bạc, liền lấy ra hai lượng đặt vào tay đứa trẻ. Không ngờ nó vẫn không buông tay, đôi con ngươi đen nhánh dần lộ ra vẻ đau thương.

41. Quyển 1 - Chương 41

Khi Thất Nương trở lại phủ, Lưu Thành Hề không có ở đó, bọn Song My đang ở trong phủ lo lắng chờ tin tức, thấy hai người bình an trở về, ai nấy đều mừng rỡ. Song My mừng đến nỗi chẳng biết nói gì cho phải, chỉ biết ôm cổ nàng: “Tiểu thư trở về... Tiểu thư đã trở về...”

Tôn quân gia sai hạ nhân nhanh chóng chạy đi báo cho Lưu Trường Khanh, nói với Thất Nương: “Nhị tiểu thư trở về là tốt rồi, Đại thiếu gia hôm qua cả đêm không ngủ, hôm nay trời chưa sáng lại đi hỏi thăm người, lão gia cũng ngủ không yên giấc, đêm qua mấy lần tỉnh lại liên tục hỏi tin của tiểu thư...”

Một cơn sóng ầm ập tràn vào lòng Thất Nương, Lưu Trường Khanh coi nàng như con đẻ, nàng cũng biết, nhưng mỗi lần gọi tiếng cha lại bất giác nhớ đến dáng vẻ cha mẹ thực sự của mình, vô hình trung nàng đối với nghĩa phụ ở thế giới này luôn có chút khoảng cách xa lạ...

Ngoài hành lang vang lên những tiếng bước chân lộn xộn, Lưu Trường Khanh theo sau là Thuận Phong gấp gấp chạy đến, nhìn thấy Thất Nương vẫn chưa an tâm, ông nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới: “Thất Nương, con có bị thương...”, trong thanh âm sốt ruột không giấu được vẻ lo lắng.

Thất Nương chưa từng nhìn thấy ông nôn nóng như vậy, thật giống như ông nội ông ngoại khi lo lắng cho mình bị thương, nàng cảm giác cổ họng có cái gì chặn lại nhất thời không nói được nên lời.

Lưu Trường Khanh thấy nàng như vậy, càng lo lắng: “Con bị thương ở đâu rồi? Lão Tôn, người mau đi tìm đại phu... Nhanh đi! Thành Hề đâu? Thành Hề sao không ở đây? Mọi người nó bị thương, sao không thấy bóng dáng đâu cả?... Ai...” Chân ông đột nhiên nhún xuống, suýt chút nữa thì ngã ra đất.

Thuận Phong vội kêu lên: “Đại nhân, có phải người vừa rồi va đập bị thương rồi?”

Thất Nương đỡ Lưu Trường Khanh ngồi xuống: “Cha, cha đập phải cái gì vậy?”

Thuận Phong nói: “Đại nhân vừa nghe tin tiểu thư trở lại liền vội vã chạy đến, đi quá nhanh liền va phải cái tủ, hình như bị đập vào chân trái.”

Thất Nương cố ý lui lại, mọi người tay chân luống cuống đỡ Lưu Trường Khanh về phòng, không ai nhớ đến tiếp đón Văn Ngọc Hồ đang đứng một bên cùng “cái đuôi nhỏ” phía sau hắn.

Ngồi trên giường, Lưu Trường Khanh lúc này mới bình tĩnh trở lại:

“Nha đầu đừng nóng vội, chỉ là va chạm một chút thôi, không sao đâu... Con mới cần... A, đại phu đến rồi, con để cho đại phu xem đi...”

“Con không sao, thật sự không bị thương... Đại phu, ngài trước nhìn xem cha ta có sao không?”

Trừ Thất Nương, tất cả các nữ tử đều đứng ngoài cửa chờ.. Nàng mặc kệ cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, cố ý ở lại nhìn xem Lưu Trường Khanh bị thương thế nào. Khi nàng nhìn thấy ống quần được vén lên lộ ra trên đùi một mảng xanh tím lớn đáng sợ, nàng ngơ ngác nhìn Lưu Trường Khanh, lệ theo hai gò má chảy xuống.

“Nha đầu đừng khóc, nhìn đáng sợ vậy thôi, thực ra không đau lắm đâu...” Lưu Trường Khanh khuyên nàng, nàng càng thấy khó chịu, rốt cuộc nhịn không được gục xuống đầu giường khóc lớn.

“Cha... Cha...Cha...” Nàng nghẹn ngào gọi, tiếng sau to hơn tiếng trước, mang theo nỗi đau mất đi người thân kiếp trước. Nhưng nỗi đau giống như nước mắt nàng, mỗi giọt chảy ra lại vơi đi một chút, khơi thông những bản khoản sợ hãi trước đây. Nàng cảm thấy những trống rỗng từ trước đến giờ giống như được thứ gì đó chậm rãi rót đầy.... cho đến khi hoàn toàn tràn ngập.

Ông nội, ông ngoại, mọi người có thể yên tâm, Nguyên Nguyên ở thế giới này sống rất tốt, từ nay về sau, ta chính là Thất Nương, bọn họ chính là người thân của ta, là thân nhân để dựa dẫm gắn bó lẫn nhau.

Từ giờ khắc này, trái tim không yên ổn của Thất Nương rốt cuộc đã được bình an. Cảm giác không an toàn từ ngày thứ nhất xuất hiện trên thế giới này của nàng dần dần biến mất...

Nàng nghe tiếng Lưu Trường Khanh thở dài: “Đứa bé này...” Giơ bàn tay to ra vỗ về đầu nàng, mang theo ấm áp không nói thành lời. Nước mắt của nàng nhịn không được lại bắt đầu trào ra...

Bên ngoài phòng, mọi người nhìn đều cảm thấy xót xa trong lòng, Bùi nương đứng ở cửa cũng gạt lệ.

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng ồn ào. “Sao thế? Bên ngoài là ai? Sao lại không có phép tắc gì như vậy?” Bùi nương lau khô nước mắt, cao giọng trách mắng đi ra ngoài.

Thất Nương ngẩng đầu, gạt nước mắt nói: “Cha bôi thuốc trước đi, con ra ngoài xem sao.” Chưa từng khóc như vậy, nàng có chút ngại ngùng, hơn nữa lại trước mắt nhiều người như thế.

Nhìn tình hình lộn xộn bên ngoài, nàng ngạc nhiên: “Các người đang làm gì thế?”

Một đầy tớ họ Tiền trả lời: “Văn thiếu tướng quân mang về một đứa bé ăn mày vừa bần vừa thôi, Văn tỷ sai tôi đi tắm cho nó, nhưng nó...” đang túm chặt góc áo Văn Ngọc Hổ không chịu buông tay. Bùi nương mới biết chuyện, đang muốn bảo mấy người tôi tớ lôi đứa bé ra, đứa bé kia liền ôm chặt đùi Văn Ngọc Hổ không chịu buông.

Thất Nương sớm đã lĩnh giáo qua cổ chấp của đứa bé này, nó giống như đã quyết định theo Văn Ngọc Hổ, đánh chết cũng không buông tay, cho nên hai người mới đành phải mang nó về phủ.

Đứa bé kia cắn môi dưới, ôm càng chặt hơn, Văn Ngọc Hổ sợ nó bị thương đành ngăn những người khác lại rồi cúi xuống nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, ta sẽ không đi, cháu tắm rửa xong lại đến gặp ta... Nhé...”

Đứa bé nhìn thân hình hẩn cúi xuống, ra sức lắc đầu, đôi đồng tử thản nhiên bình tĩnh nhìn hẩn, lộ ra một vẻ tuyệt vọng. Văn Ngọc Hổ nhìn đôi mắt đó, có chút rung động, đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà giống như đã trải qua bao nhiêu tang thương của cuộc đời... Hẩn khẽ cắn môi rồi ôm lấy nó, nói: “Để ta tắm cho nó vậy”.

Thất Nương mỉm cười chăm chú nhìn hẩn, người này tuy rằng cao lớn thô kệch, nhưng lại có tấm lòng dịu dàng nhất thế gian. Mà hiển nhiên hiểu được điều này không chỉ có nàng, tấm mắt nàng chuyển hướng sang đứa bé trong tay hẩn, nói: “Bảo Văn tỷ tìm một bộ quần áo cho em bé này mặc, các người chuẩn bị nước tắm đưa đến khách phòng Thiếu tướng quân đang ở.” Đứa bé kia đối với cái nhìn của nàng vẫn tỏ ra hồ hững, không có nửa phần cảm kích.

Nhóc con này thực không đáng yêu!

Sau đó Văn Ngọc Hổ đưa nó đến phòng của mình để tắm, Thất Nương thì trở về phòng thay y phục.

“Người nói Sa lang còn chưa về phủ?” Thất Nương nhíu mày hỏi Hồng Miên.

Nghe được câu trả lời khẳng định, lòng nàng căng thẳng. Sa lang nếu chưa hồi phủ, đã sớm đi tìm nàng... Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nhưng Sa lang lợi hại như vậy ai có thể đối phó được nó? Thất Nương cố nén bất an trong lòng hỏi: “VẬY ĐẠI THIẾU GIA CÓ TIN GÌ VỀ NÓ KHÔNG?”

“Hôm qua hình như có người ở ngoài thành nhìn thấy nên Đại thiếu gia đã đi tìm, hình như Đại thiếu gia nghĩ người và Sa lang ở cùng một chỗ.”

Thất Nương hơi yên tâm được một chút, đổi xong y phục lại đến chỗ Lưu Trường Khanh.

Qua phòng cho khách, nghe thấy có tiếng lạch cạch, cửa mở ra, để lộ ra vẻ mặt đang nghệt ra vì hoang mang lúng túng của Văn Ngọc Hổ, thân mình ướt quá nửa.

Nhìn vẻ mặt như thấy quỷ của Văn Ngọc Hổ, Thất Nương ngạc nhiên hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

Đột nhiên nhìn thấy Thất Nương, hẩn càng luống cuống: “Thất Nương, nó...nó...nó là... Ta...ta không phải...” Thất Nương đơn giản đẩy hẩn ra, tự mình nhìn xem có chuyện gì.

Khi nàng nhìn đến đứa bé kia cả người trần truồng, hiểu ra: thì ra nó... là một đứa bé gái!

Quay đầu lại liếc qua bộ dáng nhếch nhác của Văn Ngọc Hổ, Thất Nương nhin không được ôm bụng cười to.

Không biết có phải do đã buông được gánh nặng trong lòng xuống không, cảm xúc của nàng không còn thu liễm kín đáo như trước, trong ngày hôm nay, khi nàng khóc thì khóc đến càn rỡ, cười lại cười đến phóng túng, bản chất của nàng bất tri bất giác lộ rõ. Nàng cố nhin cười nhìn hấn nói: “Đại hồ tử, chúc mừng huynh lại vừa có thêm một cô vợ bé nhỏ, thể nhưng hiện tại huynh gặp phiền phức rồi, huynh nói, ta với cô bé này tương lai ai lớn ai nhỏ đây?” Bọn họ ai cũng không phát hiện ra, trong câu nói bốn cọt này có sự thân mật chưa từng xuất hiện...

Không bao lâu sau, Lưu Thành Hề nhận được tin lập tức trở về phủ, nghe nói phụ thân bị thương, đành cố kìm chế tâm tình đi gặp phụ thân trước. Hai cha con đang nói chuyện thì Thất Nương và Văn Ngọc Hổ đến, hấn đang muốn nói chuyện với Thất Nương, tầm mắt lại bị một đứa trẻ phần điều ngọc mài theo sau Văn Ngọc Hổ hấp dẫn.

Thật là một đứa trẻ xinh đẹp! Hấn kinh ngạc tán thưởng.

Bộ dáng khoảng chừng năm, sáu tuổi, mái tóc đen nhánh đang ẩm ướt buộc sát lại phía sau, đôi đồng tử đen hun hút, lấp lánh như ngọc, chót mũi xinh xắn cùng cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, hợp thành một tiểu mỹ nhân xinh đẹp! Thật sự quá xinh đẹp!

Thế nhưng Lưu Thành Hề nhìn đứa bé, cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn vào đôi mắt của nó, hấn giật mình, đúng rồi, đôi mắt này, không phải là ánh mắt của một đứa trẻ, nó quá lạnh đậm.

Bên trong phòng, những người khác cũng ngạc nhiên không ngớt, ai cũng không ngờ đứa trẻ ăn mày vừa bắt vừa thối kia lại trông mỹ lệ như vậy, tuy rằng nói mỹ lệ để hình dung về một đứa trẻ con có vẻ không thích hợp lắm.

Lưu Trường Khanh cũng nghe nói đến chuyện đứa bé này, ông cười ầm áp nói: “Em bé trông đáng yêu quá, tên nó là gì?”

Thất Nương và Văn Ngọc Hổ lúc này mới phát hiện dường như từ khi gặp, đứa bé này chưa từng mở miệng nói một câu, không phải bị câm điếc đấy chứ? Thất Nương nhìn thoáng qua Văn Ngọc Hổ, nói:

“Cô bé, cháu tên là gì?”

Quả nhiên đứa bé không mở miệng, Văn Ngọc Hổ có chút sốt ruột, khuyu chân ngồi xuống định tự mình dần dần dẫn cho nó mở miệng nói.

Khi tất cả mọi người đang chú ý làm thế nào để cô bé kia mở miệng, Tôn quản gia ngoài cửa vội vàng đi vào thì thào vào tai Lưu Trường Khanh mấy câu, Lưu Trường Khanh nghe xong, lộ ra vẻ cẩn trọng, ông trao đổi với Tôn quản gia mấy câu rồi nói với mọi người:

“Lão phu có khách từ xa đến chơi... Bù nương đi chuẩn bị đồ ăn, mọi người cũng đến phòng ăn trước, không cần đợi ta.”

Người đã đi hết rồi, Lưu Trường Khanh cau mày cảm bức thư trong tay đốt đi.

Kinh thành xảy ra chuyện gì? Vì sao muốn ông trở lại? Nếu có chuyện gì thì cũng nên là thánh chỉ mới đúng.

Thất Nương! Việc này thì liên quan gì đến Thất Nương? Vì sao nhất định phải đưa Thất Nương theo? Chuyện này có gì đó thật kỳ lạ, Thất Nương vừa an toàn về đến nhà, thư cũng liền đến....Nhưng con dấu kia không phải là giả.

Ông đứng lên thông thả đi hai bước, chân đau nhói, lại ngồi xuống.

Hiện giờ, mình cũng coi như có cả con trai lẫn con gái, vốn định yên thân dưỡng già, không ngờ... Aiz, việc này không biết là hay hay dở, thôi thôi, đi vậy! Hôn sự của Thất Nương cũng nên quyết định, nếu nó không đồng ý thẳng bé họ Văn kia, thanh niên tài tử ở kinh thành chắc cũng sẽ có người lọt được vào mắt nó, miễn cho ở nơi đây bỏ lỡ chung thân đại sự cả đời.

Hạ quyết tâm xong, liền đến phòng ăn.

42. Quyển 2 - Chương 1

Tây Hòa năm thứ tám, cuối xuân đầu hạ, gió xuân dần ngừng thổi, hoa mùa hạ lặng lẽ dần nở rộ.

So với năm ngoái, kinh đô Long Thành năm nay trở nên vô cùng náo nhiệt. Đầu tiên là tin truyền đến từ Ngũ Khê thành, đệ nhất tài nữ của kinh thành ở Cửu Trọng Thiên bị bại bởi nghĩa nữ của tiền thừa tướng, Lưu Thất Nương, toàn thành xôn xao kinh ngạc, đều bàn tán Lưu Trường Khanh cư nhiên lại thu nhận một người con gái tài hoa như vậy. Tiếp đó có tin thể tử của Triều Huy thân vương Tây Lũng quốc và Lãnh Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền cùng đồng thời đến cầu hôn mỹ nhân bất tài vô dụng Văn Ngọc Đang, tin này càng khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Hôm nay, chuyện trà dư tửu hậu của mọi người lại có thêm một đề tài để bàn tán: Noãn Ngọc công tử Tô Di Ca muốn lấy một cô nương của Cẩm Sát phường làm chính thê. Nghe rõ chứ, là thê chứ không phải thiếp, lập tức liền khiến lão đầu nhà hần là đương kim thừa tướng Tô Mạch Văn thất khiếu đều tức đến xị khói.

Hiện giờ, một trong những nhân vật chính của tin đồn là con gái nhà họ Văn, Văn Ngọc Đang đang ở nhà, dùng hai chân đo khuê phòng của mẫu thân.

Nàng liên tục đi qua đi lại, nói với mẫu thân đang ngồi một bên:

“...Mẹ tin được không? Tô Di Ca lại có thể muốn lấy Thanh Liên, nghe nói chỉ là một nàng hầu có chút danh... Chẳng phải Hồng Anh nổi tiếng, cũng không phải Hạ Lan Nhị có thể xuất khẩu thành thơ, Tô Di Ca cư nhiên muốn lấy nàng, aaa, tức chết ta, chẳng lẽ ta còn kém hơn cả nàng nữa sao?”

Hồng Anh là hồng bài của Thái Hồng Lâu, cũng là giai nhân thanh lâu có tiếng nhất Long Thành.

Vì gia học uyên nguyên, Văn Ngọc Đang chưa bao giờ có ý nghĩ coi thường thanh lâu nữ tử, không chỉ vậy, nàng còn cho rằng có thể trở thành danh kỹ thanh lâu cũng là một việc rất khó. Chẳng những phải có vẻ ngoài xinh đẹp, còn phải cầm kỳ thi họa không gì không thông... Nàng muốn sao? Thấy chữ là đau đầu, quân cờ đối với nàng miễn cưỡng có thể dùng làm ám khí đi đánh người, vẽ tranh có thể đem rỗng vẽ thành giun, những việc kia khiến người ta hâm mộ đến mức nào, cố tình nàng còn có một mẫu thân không gì không tinh thông. (thực ra đánh đàn đối với nàng khá dễ, chỉ cần có người dám nghe.. @.@)

Cho nên Văn Ngọc Đang nghĩ mình bị bại thật sự không thể hiểu nổi! Đối phương nếu là Hồng Anh hay Hạ Lan Nhị nàng còn có thể chịu phục, nhưng lại là một nhân vật tên tuổi chẳng ai hay, Tô Di Ca như vậy, nàng làm sao có thể nuốt xuống được khẩu khí này?

Văn phu nhân buồn cười nhìn con gái nóng nảy dậm chân, không nhanh không chậm nói:

“Ngay cả thể tử Triều Huy thân vương và Lãnh Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền đều đến cầu thân, con gái ta sao có thể kém được?”

Nói đến chuyện đặc ý này, Văn Ngọc Đang liền mặt mày tươi lên hẳn: “Cũng thật là..! Vừa rồi Phó Cầm Tâm còn đến thăm dò ý định của con.” Phó Cầm Tâm là con gái của Phó Thị lang.

Năm nay nàng thật rất hãnh diện, ngày trước những tiểu thư con quan đó người nào cũng chê cười nàng, sau lưng lấy chuyện của nàng ra bàn tán, nói nàng là gái lỗ thì, nói nàng kẻ ngu ngốc mà dám vọng tưởng đến tài tử họ Tô... Hừ, đừng tưởng nàng không biết bọn họ ai cũng muốn nhìn nàng bị chê cười, lúc này không khiến bọn họ học máu thì không xong.

Nhưng nghĩ lại, lòng mày nhăn nhăn:

“Nhưng con không cần cái tên thể tử Triều Huy thân vương gì đó, mới mười sáu tuổi, râu còn chưa dài đâu!”

Văn phu nhân muốn chọc nàng, nói:

“Hạ Lan Thuyền không tồi, hần năm đó thi đậu cũng chỉ sau mỗi Tô Di Ca, nhân tài như vậy không tốt sao?”

Văn Ngọc Đang mặt hạnh trưng trưng:

“Tên kia không tòi? Hẳn ngày thường không âm không dương, làm gì có ai lọt được vào mắt? Cũng chỉ có bọn Phó Cầm Tâm thích được, aa, tại sao không phải Tô Di Ca đến cầu thân cơ chứ?”

Nàng đột ngột dừng lại, cảnh giác nói: “Mẹ, cha sẽ không đem con hứa gả cho một trong số họ đấy chứ?”

Văn phu nhân nhìn cô con gái nhỏ không biết đến xấu hổ này, ý cười càng sâu: “Yên tâm, hoàng thượng sao có cho phép cha con là đại thần nắm trọng binh kết thông gia với hoàng thân ngoại bang được, về phần Hạ Lan Thuyền, cha con đối với tiểu tử kia không có hảo cảm gì, sao lại cho con lấy hắn.”

Chỉ là đường đường thế tử thân vương, tại sao lại muốn cầu hôn với A Đương có tiếng là bao cô? Lại như lời A Đương nói, tiểu tử Hạ Lan Thuyền đó luôn mắt cao quá trán, hắn sao có thể để ý A Đương? Hai người này rốt cuộc muốn gì vậy? Hay là....có chuyện gì liên quan đến A Đương mà nó không biết?

Tầm nhìn của Văn phu nhân chuyển hướng ra cửa sổ, lộ ra vẻ suy nghĩ ...

Vào lúc này, Lưu phủ lại yên lặng ngênh đón chủ nhân trở về.

“Đây, đây là của lão gia, kia là của Nhị tiểu thư.” Bùi nương chỉ huy mọi người chuyển hành lý, quay người thấy Song My liền hỏi: “Khuê phòng của tiểu thư, tiểu thư có vừa ý không?”

Song My gật đầu nói: “Dạ, tiểu thư rất thích khu vườn ở đó, trong vườn hoa gì cũng có, đợi một thời gian, hoa nở ra còn đẹp hơn.”

Bùi nương nói: “Sao có thể không vậy được chứ, hoa trong vườn kia là danh phẩm tốt nhất trong Lưu phủ ta, có cả từ bạn bè của lão gia tặng năm mới, cũng có tự mua, những nơi khác trong phủ đều như nhau, chỉ có thứ tốt nhất mới đưa đến trong vườn kia, nơi đó vốn dĩ chuẩn bị cho tiểu thư mà..”

Song My ngạc nhiên: “Nhưng khu vườn đó khi ta tới, thấy chỉ ít cũng phải được hơn mười năm, sao lại là chuẩn bị cho tiểu thư được?”

Bùi nương thở dài: “Người không biết, hồi đó lão gia và phu nhân mới cưới chưa lâu, lão gia là chuẩn bị khuê phòng cho tiểu thư còn chưa sinh ra...” Nhớ đến chuyện cũ, bà lại nhất thời thổn thức không thôi...

Văn Ngọc Hồ cẩn thận đặt cô bé con không thích nói đang ngủ say lên giường, đóng hai cánh cửa lại cẩn thận, bảo người hầu tên Tiểu Lô đứng chờ bên ngoài nói: “Không nên đánh thức nó.” Rồi ra hiệu hắn đi xa khỏi cửa phòng mới nói.

Hai người cách cửa phòng một quãng, Tiểu Lô mở miệng: “Nhị tiểu thư nói có việc tìm Thiếu tướng quân.”

Văn Ngọc Hồ gật đầu, đi được hai bước chợt ngừng lại nói: “Ta muốn mượn quý phủ một con dao nhỏ.”

“Mượn...dao? Không biết Thiếu tướng quân muốn....dao làm gì vậy?” Tiểu Lô cố gắng nghĩ lại xem mình làm sai việc gì, khiến Thiếu tướng quân muốn động dao.

“Cạo râu.”

“....”

Thất Nương đứng trong vườn hỏi người làm vườn Triệu Bá cách trồng hoa, nghe phía sau tiếng Văn Ngọc Hồ trầm thấp vang lên: “Cô nương tìm ta?”

Thất Nương quay đầu lại – giật mình!

Nàng bất giác nhìn ra hai bên, ngoại trừ hắn thì không còn ai khác. Hắn... là đại hồ tử?

Thất Nương từ trước vẫn biết Văn Ngọc Hồ có đôi mắt đẹp, nhưng cho đến giờ lại không biết, dung mạo bị giấu dưới đám râu rậm đó lại xuất sắc đến như vậy. Gương mặt với đường nét phân minh dứt khoát, mũi cao thẳng, môi không dày không mỏng, lại kết hợp với đôi mắt tuyệt đẹp, a?... Hắn cư nhiên còn có má lúm đồng tiền, hắn đang lo lắng mất tự nhiên, cái lúm đồng tiền lộ ra mấy phần ngượng ngùng... Dáng người cao lớn ngang tàng có thêm chút tuấn lãng, lại hơi e ngại... không làm người ta thấy không ăn nhập, ngược lại còn có vẻ đáng yêu!

Tim nàng chợt đập lạc một nhịp, có phải khi Quách Tĩnh lần đầu nhìn thấy Hoàng Dung mặc nữ trang cũng kinh diễm như vậy?

Văn Ngọc Hồ cảm thấy vô cùng mất tự nhiên! Không quen thế này. Từ khi hấn vào quân đội thì hấn đã không để ý đến râu ria gì nữa, rất lâu không cạo, bây giờ đột nhiên cạo đi, cảm giác giống như người không mặc quần áo, thật kỳ quái!

Thất Nương vô thức hỏi: “Sao huynh cạo râu...”

“.....Râu của huynh chọc vào.....”

Nàng chợt nhớ đến câu mình từng nói, sắc mặt dần trở nên đỏ ửng, giống như bạch ngọc được phủ một tầng son.

Người này.... Lý trí nàng biến mất khỏi đầu, khó có được khoảnh khắc thấy trống rỗng. Trong ngực nảy lên một cảm giác vừa mừng vừa giận, thật kỳ lạ! Lòng nàng mơ hồ cảm thấy hai người lúc này dường như có gì đó khác trước.

Văn Ngọc Hồ nhìn chăm chú không dời mắt hai gò má đang càng ngày càng đỏ của nàng, nói: “Cô nương sao vậy?” Đôi má xinh đẹp kia đang quẩn rũ hấn muốn đưa tay ra vuốt ve! Hấn dùng lực nắm tay lại, sợ mình bất giác không thể kiềm chế mà đưa tay ra chạm vào.

Thất Nương cố trấn tĩnh tâm tình lại, nhưng vừa chạm phải ánh mắt lộ ra vẻ hoang dã của hấn, liền quay đầu tránh đi, nói: “Cô vợ bé nhỏ đang ngủ rồi sao?” Cô vợ bé nhỏ hay đứa bé im lặng chính là cô bé con Văn Ngọc Hồ cứu được, vì không nói gì nên gọi như vậy, Thất Nương gọi đùa nó là cô vợ bé nhỏ của Văn Ngọc Hồ.

Văn Ngọc Hồ đáp: “Đường đi mệt nhọc, nó cũng mệt muốn chết.”

Thất Nương nói: “Ta tìm huynh chính là vì việc này, sau này huynh định sắp xếp cho nó thế nào? Nó dính chặt vào huynh như vậy, nếu huynh đem nó về nhà, tương lai chắc cũng thật trở thành vợ huynh luôn.”

Văn Ngọc Hồ cũng muốn đau đầu, trong lúc nhất thời hấn nghĩ không ra cách nào hay.

Nàng lúc này mới quay đầu lại nhìn hấn nói: “Nếu huynh không phản đối, cứ để nó ở đây, ta tìm cách trấn an nó, huynh nghĩ sao?”

Văn Ngọc Hồ biết bản lĩnh của nàng, nếu nàng đã nói vậy nhất định sẽ có cách, hấn thở phào nhẹ nhõm, gật đầu: “Cảm tạ cô nương.”

Bên cạnh, Triệu Bá chăm sóc hoa cỏ xong, hướng Thất Nương xin cáo lui khỏi vườn.

Trong vườn lúc này chỉ còn hai người, cảm giác mơ hồ trong ngực Thất Nương càng thêm mạnh mẽ.

Nàng tâm hoảng ý loạn mơ hồ cảm giác được đó là gì! Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào? Nàng thầm than trong lòng, là ở trên đường đến Long Thành? Hay từ đêm hôm đó ở Tứ Quý Xuân? Hay là... sớm hơn nữa?

Chưa từng có hỗn loạn nào đảo loạn lòng nàng như vậy.

“..... Nàng nói được không?”

Hấn nói gì vậy? Nàng không nghe rõ, hỏi lại: “Gì cơ?”

Cho rằng nàng không đồng ý, hấn hít sâu một hơi lại nói:

“Ta nghĩ trở về bảo cha ta chính thức đến cửa cầu hôn.”

Thôi rồi, nàng không đồng ý. Hấn hoảng lên, nàng không đồng ý, làm sao bây giờ? Hấn vô tình nhớ lại Lưu đại nhân từng nói một câu thâm ý... Phu quân tương lai của Thất Nương nhà ta phải khiến nàng vừa lòng...

Thất Nương nếu không vừa lòng với hấn? Có phải tương lai nàng sẽ gả cho người khác?

Hấn không ý thức được chính mình sao lại để ý đến Thất Nương sẽ gả cho người khác, chỉ là nghĩ đến dáng vẻ nàng ở trong lòng người khác, có cảm giác kích động muốn đánh người. Còn có đôi môi đỏ mọng căng mịn kia... Ánh mắt hấn ngừng lại trên cánh môi hồng mềm mại, cổ họng nuốt xuống...

Người khác? Không, ai cũng đừng mơ tưởng! Hai tay hấn nắm chặt, lần đầu nhận ra ý muốn chiếm hữu của mình lại mạnh đến thế.

“Không phải nói rồi sao? Chuyện của chúng ta qua một năm mới nói đến.” Nàng bị ánh mắt hần xâm lược, càng thấy hoảng hốt.

“Chuyện gì một năm sau nói?” Một thanh âm thô lỗ tùy tiện truyền vào tai hai người, phá vỡ không khí ái muội giữa hai bên.

Hai người cùng quay đầu nhìn, là quản sự hiệu buôn ám tặc của Lưu gia, Trần Cương.

“A? Văn tiểu tử ngươi là muốn về nhanh uống rượu mừng của nha đầu A Đang phải không?”

“....”

“Sao thế? Ngươi không biết muội muội ngươi sắp lấy chồng hả? Ta đã nói mà, A Đang ở nhà đang tức đến dậm chân kia!” Hần cười giễu chuyện thể tử Triều Huy thân vương và Hạ Lan Thuyền cùng đến cửa cầu hôn và chuyện Tô Di Ca sắp lấy vợ.

Văn Ngọc Hổ vô cùng kinh ngạc, bỏ qua chuyện khác, lập tức cáo từ Thất Nương trở về nhà.

Thể tử Triều Huy thân vương và Hạ Lan Thuyền cùng đến cầu hôn Văn Ngọc Đang?

Bức tranh kia, bức tranh có người con gái trông giống Văn Ngọc Đang?!

Thất Nương hí mắt, không phải trùng hợp như vậy chứ?

43. Quyển 2 - Chương 2

Thất Nương và Trần Cương có lẽ đã lâu không gặp, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Trần Cương dựng thẳng ngón cái nói:

“Nhị tiểu thư đúng là một trận thành danh! Dem lại cho Phong Đô Nhã chúng ta thể diện rất lớn, ngay cả tên tiểu bạch kiểm Giang Ngư cũng thấy tiếc vì lần trước không thể đi Đan Phượng thành xem phong thái xuất sắc của Nhị tiểu thư, thực sự là rất tiếc, bây giờ Nhị tiểu thư đã đến Long Thành, hần thể nào cũng phải cố kiếm một cơ hội đến gặp.”

Quy định của Lưu gia, trừ các đại quản sự của hiệu buôn ám tặc, những người khác nếu không được phép thì không được vào phủ.

Thất Nương đối với việc này mơ hồ không để ý đến, trong lòng chỉ muốn nghe chuyện cầu hôn của Văn Ngọc Đang. Nàng hỏi kỹ, biết được thể tử Triều Huy thân vương là Lý Mộ hiện đang ở tại sứ quán chuyên dành cho sứ giả và người nước khác.

Người này tuy mới mười sáu tuổi nhưng rất được Triều Huy thân vương coi trọng, đã từng có một nha hoàn thiếp thân ý vào có da thịt chi thân với hần liền được sủng mà kiêu phạm phải kiêng kỵ của hần, bị hần đem làm phần thưởng cho thuộc hạ vừa lập công, bởi vậy có thể thấy người này làm việc tàn nhẫn, trở mặt vô tình.

Đến Long Thành là địa bàn của Trần Cương, Thất Nương nhờ hần tạm thời làm dẫn đường, Trần Cương vui vẻ nhận lời, hẹn nàng thời gian gặp lần sau.

Qua mấy ngày, chuyện Lưu Trường Khanh và nghĩa nữ trở về đã truyền khắp toàn thành, Lưu phủ lập tức trở nên đông khách náo nhiệt vô cùng. Có các tiểu thư nhà quan hiếu kỳ dung mạo Thất Nương, có những bà mối do quan lại khắp nơi mời đến làm mai, tất cả đều bị Từ quản gia chu đáo kinh nghiệm đầy mình dùng đủ mọi lý do cản lại ngoài cửa.

Thất Nương lúc này ở ngoài vườn hoa tắm cho Sa Lang, cô bé im lặng cũng ở bên giúp một tay. Thất Nương có thể trấn an được tiểu nha đầu này cũng nhờ Sa Lang, nàng lợi dụng thiên tính yêu thích động vật của trẻ nhỏ mà tạm thời dỗ dành được đứa bé. Cô bé này ngoài Văn Ngọc Hổ ra, ngay cả mặt mũi của Thất Nương cũng không thêm để ý, nó đối với Sa Lang còn thân thiết hơn với con người. Thất Nương đoán đứa

bé này nhất định gặp phải chuyện gì đó mới có thể đối với người khác đề phòng mạnh mẽ như vậy. Đứa bé bình thường rất yên lặng, khiến cho người ta quên đi sự tồn tại của nó.

Sa Lang trước khi Thất Nương chuẩn bị đến kinh thành mang vết thương quay về. Điều này khiến Thất Nương vừa đau lòng vừa cảnh giác, là ai có bản lĩnh có thể làm Sa Lang bị thương như vậy? Tuy vết thương chỉ sâu hai tấc (hình như ~2cm) nhưng cũng làm cho Thất Nương hiểu, kẻ địch trong bóng tối không phải hạng có thể coi thường.

Hồng Miên chưa kịp xả nước cho Sa Lang, Song My từ tiền sảnh hưng phấn chạy nhanh vào.

“Tiểu thư, tiểu thư, người đoán hôm nay lại có nhà ai đến cầu thân?”

Thất Nương thờ ơ hỏi lại: “Ai?”

“Là Tô thừa tướng phái người đến làm mai cho con trai ông ta.”

“Tô công tử Tô Di Ca? Hắn không phải muốn lấy cô nương của Cẩm Sắt phường sao? Hơn nữa Tô thừa tướng chẳng phải vẫn luôn bất hòa với lão gia nhà chúng ta cơ mà?” Hồng Miên cũng hưng phấn đứng dậy, không phải ai khác mà là Noãn Ngọc công tử đó! Toàn bộ nữ tử Long Thành... không, toàn bộ nữ tử Long Giao vương triều đều muốn lấy người này làm phu quân aaa!

Thất Nương lại không mấy kinh ngạc, Tô Văn có thể đẩy cha nàng khỏi vị trí Thừa tướng dĩ nhiên là có sự lợi hại của mình. Trong chính trị không có kẻ thù hay bạn bè vĩnh viễn, ông ta không biết rõ mục đích trở về của phụ thân, nếu có thể kết thân với Lưu gia, vừa có thể cùng cha hóa thù thành bạn, lại có thể ngăn cản Tô Di Ca lấy thanh lâu nữ tử, nhất tiễn song điêu. Dù sao hiện giờ Thất Nương là đối tượng mà quý tộc hào môn khắp Long Thành muốn cầu hôn, ông ta quyết định như vậy, nếu cầu hôn thành công, con trai mình vị tất sẽ không động tâm?

Thất Nương hiện giờ cũng thấy phiền chán, từ hôm phát hiện ra tình cảm của mình đối với Văn Ngọc Hồ, mấy ngày làm gì cũng không yên lòng, nàng luôn cho rằng vì tư tưởng bất đồng, trên đời này tuyệt đối sẽ không có người khiến mình có thể thổ lộ tâm tình, nên nàng làm sao lại có thể động tâm được nhỉ? Không ngờ nàng chẳng những bị hạ gục, mà còn là gục trong tay một nam nhân cổ hủ lại có phần đáng yêu như vậy. Xem đi, nàng lại có thể nghĩ hắn cổ hủ mà đáng yêu được, quả thực trúng độc không nhẹ.

Nàng thở dài một tiếng, không biết chuyện của muội muội hắn ra sao rồi? Mấy ngày không gặp có chút nhớ, buổi chiều hẹn Trần quân sự, vừa lúc có thể hỏi thăm tin tức.

Đối với chuyện Tô Văn đến cầu thân, nàng cũng không để trong lòng.

Buổi chiều, Trần Cương cho người đến đón các nàng, nàng và Song My thay nam trang ra khỏi phủ.

Chờ Thất Nương không chỉ có Trần Cương, còn có Nhị quân sự của Phong Đô Nhã Giang Ngự. Người tên Giang Ngự này tầm khoảng ba mươi tuổi, khí chất nho nhã trông giống tiên sinh dạy học, thảo nào các thương gia thích bàn chuyện làm ăn với hắn – hắn nhìn qua đương nhiên trông đáng tin hơn so với Trần Cương chẳng khác gì thổ phỉ.

Hai người tuy mới gặp nhưng vì Trần Cương có đó nên không cảm thấy xa lạ giữa hai bên.

Giang Ngự cười nói: “Chuyện Nhị tiểu thư đoạt phần thưởng của Cửu Trọng Môn đều được các tiên sinh thuyết thư soạn thành truyện hay, cái người một ngày có thể nói ba kiểu khác nhau này kể chuyện Nhị tiểu thư có đúng không? Hôm nay nghe nói Nhị tiểu thư muốn đến, làm sao có thể ngồi yên, một mình đến đây còn xin tiểu thư đừng trách tội.”

Song My đứng một bên hào hứng nói: “Không đúng rồi, ta và tiểu thư vừa lên lầu thì nghe được bên dưới tiên sinh kể chuyện nói đến chuyện ở Cửu Trọng Môn, chỉ là bọn họ kể còn đặc sắc hơn ngày ấy gấp mấy lần.”

Thất Nương coi bọn họ là bằng hữu cho nên cũng không nhận lễ chủ tớ, Trần Cương không khách khí, sau khi ngồi xuống, Giang Ngự sai tiểu nhị mang trà loại tốt nhất đến, nói với Thất Nương: “Đều là trà lâu nhà mình, không cần khách khí.”

Thất Nương lúc này mới mở miệng hỏi thăm chuyện nhà họ Văn. Từ khi Hạ gia đến cầu thân, Hạ Lan Thuyền mỗi ngày đều đến Văn gia báo danh, Văn Ngọc Đang lại không thể đuổi người, bị hấn quấy rầy buồn phiền mãi không thôi, mỗi ngày đều lòi ca ca ra làm tấm mộc, tìm mọi cách để đuổi hấn đi.

Trần Cương cười ha hả: “Nha đầu kia vốn định bỏ mặc hấn mấy ngày, hấn sẽ cảm thấy chán, cho nên bỏ ra ngoài chơi, vậy mà Hạ Lan Thuyền ngày ngày chờ nàng trở về, mấy ngày tin đồn bên ngoài đều là bọn họ tình đầu ý hợp, mà hấn đúng thật ở lại Văn phủ dùng cơm, hết ngày mới về, nha đầu kia sợ đến nỗi không dám để hấn ở nhà một mình, mỗi ngày nhìn thấy hấn liền vắt óc nghĩ cách đuổi đi.”

Thất Nương nghe thấy thú vị, hỏi:

“Văn tướng quân và Văn phu nhân mặc kệ sao?”

“Cha con Hạ Lan Thuyền và Văn lão đầu đều là trọng thần bậc nhất, tạm thời không thể ép hấn khó xử, Văn lão đầu chỉ coi như con gái đang chơi đùa thôi, bắt quá, Văn lão đầu đối với con gái mình yêu quý còn không hết, con gái không thích, hấn cũng không bắt ép, Văn phu nhân thì không nghe nói được gì cả.”

Thất Nương mỉm cười nói: “Ta có một kế có thể giúp Văn tiểu thư được thanh tĩnh mấy ngày, chỉ là đến lúc đó nàng lấy gì để cảm ơn ta?”

Trần Cương mắt sáng lên, liếc nhìn Giang Ngự, hướng Thất Nương thỉnh giáo. Nghe Thất Nương nói nhỏ xong, mọi người trong phòng nhất tề phá lên cười. Uống trà xong Trần Cương và Giang Ngự làm người dẫn đường đưa chủ tớ Thất Nương ra ngoài du thành.

Bốn người rời khỏi nhĩ gian, đang muốn xuống lầu, bỗng nhiên nghe dưới lầu một giọng nữ nói: “Lưu Thất Nương thì sao chứ? Nói là nghĩa nữ của Lưu gia, ai mà biết được nàng thực sự xuất thân ở đâu ra? Không biết chừng... hừ...” Ngụ ý không chừng là kẻ xuất thân thấp hèn.

Đám Trần Cương lập tức biến sắc: “Bọn nữ nhân thói tha này...” Thất Nương tay trái khẽ giơ lên, ngăn Trần Cương lại.

Dưới lầu một nữ tử khác nói: “Đúng vậy, người mỗi ngày đều kể chuyện này, bọn tiểu thư nghe đến nhàm chán, hôm nay kể chuyện khác đi!”

Thất Nương chân không dừng lại, vừa nghe bọn họ nói vừa đi xuống, thấy dưới lầu có mấy nữ tử trẻ tuổi mặc trang phục tiểu thư, nàng hỏi Giang Ngự bên cạnh: “Người biết bọn họ là ai không?”

Giang Ngự gật đầu nhẹ giọng nói: “Mặc quần màu lục là thứ nữ của Tả Đô Ngự Sử Giang Chính, tên là Giang Tĩnh, tiểu thư mặt hơi dài kia là ái nữ của Thị Trung bên cạnh Hoàng Thượng Tổng Vân, tên là Tổng Lộ Nhi... Người cao cao kia là con gái Thị Lang Bộ Hộ Phó Trung Ba, tên là Phó Cẩm Tâm, mấy người này dẫn đầu là Giang Tĩnh và Tổng Lộ Nhi, trong nhà có quyền thế nên thường ngày ở ngoài được dung túng, vừa nói chính là hai người này.”

Thất Nương thản nhiên nói: “Chỉ là mấy tiểu thư con quan vô vị nhàm chán, không đáng để người phải tức giận như thế.” Vừa nói nàng vừa đi thẳng xuống lầu, mắt không chớp rời khỏi trà lầu, Song My cũng tức giận, theo tiểu thư đi ra ngoài.

Thất Nương bình tĩnh như nước, Trần Giang hai người càng thêm tin phục, thầm nghĩ đây mới là phong thái đại gia.

Thất Nương đi theo hai người dạo chơi vui vẻ rồi mới để Trần, Giang hai người đưa về Lưu phủ.

Qua hai ngày, Trần Cương lại đến gặp Thất Nương. Nàng vừa vào phòng khách, thấy bên cạnh Văn Ngọc Hồ có một cô gái dong dỏng cao mặc áo hồng. Cô gái này ngũ quan sâu sắc trong sáng, bộ dáng không thướt tha mềm mại khả ái như thiên kim nhà quan mà từ sâu bên trong lộ ra một loại phong thái hào sảng, có vài phần giống với Văn Ngọc Hồ, Thất Nương lập tức đoán ra, đây chính là muội muội của Văn Ngọc Hồ, Văn Ngọc Đang.

44. Quyển 2 - Chương 3

“Sổ sách này ai làm?” Lưu Thành Hề ném sổ sách xuống đất, lạnh lùng nhìn ba người trước mặt.

Một người nịnh nọt cười cười: “Đại thiếu gia, sổ sách này Giang gia đã xem qua, có vấn đề gì sao?”

Lưu Thành Hề cười lạnh: “Xem qua rồi? Ta hỏi người, dòng ba mươi hai trang thứ chín viết cái gì? Có muốn tìm Giang gia hỏi một chút xem hắn đã xem cái này chưa?”

Cạch một tiếng, nghiêng mực trên mặt bàn bị Lưu Thành Hề hất xuống đất, giọng càng lạnh lùng: “Các người thật to gan, có phải trước đây đều làm như thế này?”

Mỗi tiếng nói ra đều như đánh mạnh vào tâm, người nọ trong lòng phát lạnh, chân mềm nhũn quỳ phục xuống: “Đại thiếu gia.... Đại thiếu gia tha mạng, đây, đây là lần đầu tiên tiểu nhân làm, tiểu nhân về sau không dám....” Sổ sách này hẳn đúng là đã đưa đến cho Giang gia xem, Giang gia lại nói mang cho thiếu gia, hẳn vốn tưởng Đại thiếu gia còn trẻ dễ lừa gạt nên mới đánh bạo lén lút động tay động chân một chút, không ngờ lần đầu tiên đã bị phát hiện.

Lưu Thành Hề vỗ nhẹ lên bàn, nói nhẹ nhàng: “Người là người nhà Tam thúc của Nhị bá phụ?”

Người nọ nghe xong, tâm trạng nhẹ xuống hẳn, liên tục gật đầu: “Vâng vâng vâng, cha ta là Lưu Trường Đạt.” thầm nghĩ, Lưu Thành Hề là nhà Đại bá cho lão gia làm con thừa tự, đều là người một nhà, dù sao cũng dễ nói một chút.

Lưu Thành Hề gật đầu nói: “Thì ra vậy, cho nên người cho rằng việc này người hẳn nên làm?”

Lời nhỏ nhẹ thôi, nhưng vào trong tai người nọ là thành sấm sét giữa trời quang: “Không, không, không, Đại thiếu gia...”

Lưu Thành Hề sao còn nghe hắn giải thích, lãnh đạm nói: “Thiên Nhai, đi gọi Đồng Kiều vào, bảo hắn đem người quay về cho trưởng họ xử lý.” Đồng Kiều là hộ vệ bên người của Lưu Thành Hề.

Nhìn người nọ kêu khóc bị đem đi rồi, hai người còn lại ngập ngừng xin cáo lui, ra khỏi cửa phòng mới phát hiện, mỗi người đều đầy đầu mồ hôi lạnh.

Vì lợi ích gia tộc, tộc quy họ Lưu cực kỳ nghiêm khắc, nếu đã vào thương hội, chỉ nói đến chủ tử, không có thúc bá huynh đệ.

Bọn họ biết tên kia cho dù bị đã bị đuổi về, cũng không biết có giữ nổi mạng.

Thật không ngờ Đại thiếu gia lại có thể nhẫn tâm đến thế!

Xử lý xong việc, Lưu Thành Hề chuẩn bị về nhà, hắn đã mấy ngày không về, mấy ngày chưa được gặp Thất Nương.

Mấy ngày này hẳn có chút bất an, Thất Nương... giữa nàng và Văn Ngọc Hổ hình như có gì đó khang khác.

Hắn nhìn ra được, trước kia nàng dù nói chuyện với Văn Ngọc Hổ cũng luôn khách khách khí khí, nhưng chẳng biết từ lúc nào, nàng lại có thể cười đùa với hắn, gọi hắn là đại hồ tử, thái độ thân thiết hơn trước nhiều... Còn có cha, dù cha chưa nói rõ, nhưng rõ ràng lần này đưa Thất Nương về là vì hôn sự của nàng, cho dù không phải Văn Ngọc Hổ thì cũng có nhiều khả năng gả nàng cho người khác...

Muốn nắm giữ trọn vẹn thương hội cần nhiều thời gian, nhưng trước lúc đó Thất Nương yêu mất người khác thì làm sao bây giờ? Gả cho người khác thì làm sao đây? Lòng hắn càng thêm nôn nóng.

Cảm giác không thể nắm giữ được điều mình muốn, thật khó chịu...

Vừa về đến cửa đã thấy huynh muội họ Văn ngồi trong phòng khách, tâm trạng hắn chìm hẳn xuống, nhưng mặt vẫn mỉm cười chào hỏi: “Dã nha đầu, sao ngươi lại rảnh rồi mà đến đây? Không phải nói ngươi đang rất “bận” sao?”

Văn Ngọc Đang hung hăng trừng mắt lại, không thèm để ý đến hắn, kéo tay Thất Nương nói không ngừng, Thất Nương cười nghe, thỉnh thoảng còn góp mấy câu, hai người thân thiết như bạn khuê phòng thân nhau từ lâu lắm.

Trần Cương nhếch miệng nói: “A Đang đến để cảm ơn Nhị tiểu thư, nàng vốn rất “bận”, nhưng vì sáng kiến của Nhị tiểu thư nên giờ được thông thả.”

Thất Nương ngày ấy nói ra sáng kiến, Trần Cương ngay hôm đó liền đi mật báo.

Văn Ngọc Đang bán tín bán nghi thử cách của nàng một lần, ngày hôm sau Hạ Lan Thuyền không đến, ngày thứ ba cũng không thấy hắc đầu, Văn Ngọc Đang lúc này mới vui mừng kéo ca ca cùng Trần Cương đến nói lời cảm tạ.

“Ta làm theo như người nói, đầu tiên tìm một tiểu thư thích hắc đầu, cho nên liền tìm Phó Cẩm Tâm, Hạ Lan Thuyền thấy Phó Cẩm Tâm vì hắc đầu mà ghen tuông tranh đoạt, lại thấy ta trước mặt Phó Cẩm Tâm tỏ vẻ cực kỳ đặc ý, sắc mặt hắc đầu thực sự là.... Đợi Phó Cẩm Tâm đi rồi, ta cố ý bảo hắc đầu cùng đến Ngọc Thạch Hiên nơi mấy người Phó Cẩm Tâm, Giang Tình hay đến mua trang sức, kết quả hắc đầu ngày hôm sau không thấy bóng dáng đâu nữa, hy vọng hắc đầu không bao giờ đến nữa thì tốt.”

Chủ ý của Thất Nương chẳng phải quá cao minh, chỉ là Hạ Lan Thuyền là người tâm cao khí ngạo, không thể chịu được nhất chính là một chữ “tục”, hắc đầu có thể chấp nhận thành công cụ để khoe khoang của người khác? Đương nhiên là sẽ tránh thật xa.

Văn Ngọc Đang vô cùng yêu thích Thất Nương, hai người trò chuyện lại hợp ý, hẹn nhau ngày mai đến trà lâu nghe kể chuyện, khi sắp đi Văn Ngọc Đang nói với Thất Nương: “Người khi nào thì ưng thuận ca ca về nhà của chúng ta? Như vậy chúng ta ngày nào cũng có thể chơi đùa cùng nhau.” Làm Thất Nương đỏ mặt tía tai, sắc mặt Lưu Thành Hề càng thêm âm trầm.

Cơm tối ăn xong, Thất Nương ngồi trong vườn hoa cùng Song My, Hồng Miên tán gẫu, không lâu sau trăng lên, sao sáng đầy trời.

Thất Nương thích nhất là ngắm sao, thế giới trước kia cũng có bầu trời sao đẹp như vậy.

“Biết là muội nhất định thích nơi này mà.” Quay đầu lại nhìn thấy Lưu Thành Hề đứng ở cửa vườn đang cười nhìn nàng.

Hồng Miên thấy là Đại thiếu gia, lập tức chạy vào phòng lấy ghế dựa cho hắc đầu.

Thiên Nhai giúp đỡ, không biết nói nhỏ gì vào tai nàng, khiến nàng vui vẻ hắc đầu lên.

Nàng liền quay sang nói với Song My, Song My lập tức đến xin với Thất Nương.

Thì ra Thiên Nhai nói cho các nàng, Đại thiếu gia mua rất nhiều lễ vật cho những hạ nhân đi cùng lần này, trong đó có phần của các nàng, bảo các nàng đi chọn, hai nha đầu này sợ đồ tốt bị người khác chọn mất, bây giờ muốn đi luôn.

Lưu Thành Hề thấy Thiên Nhai lừa được Song My, Hồng Miên đi rồi, đặt chén trà cầm trong tay xuống nói: “Thất Nương ở đây có quen không? Đã nhiều ngày ta phải xử lý chuyện buôn bán, vất vả mới được rảnh rồi trở về, muội có gì bất tiện cứ nói ta nghe.”

Thất Nương cười nhẹ nhàng: “Cha đối với Thất Nương tốt như vậy, sao có thể để Thất Nương chịu ủy khuất gì chứ, đại ca ở bên ngoài phải chú ý đến thân thể mới đúng.”

“Việc này dĩ nhiên rồi.” Lưu Thành Hề chuyển đề tài, “Thất Nương biết không? Cha lần này cho muội lên kinh, còn có một... ý nghĩa khác..” Hắc đầu cẩn thận quan sát thần sắc Thất Nương, “Hôn sự của muội!”

Thất Nương gật đầu, trên mặt cũng không có vẻ gì ngoài ý muốn: “Cha lo cho muội, dĩ nhiên là không yên tâm về việc chung thân của muội.”

“Như vậy, muội đã vừa ý ai chưa?” Hắc đầu ra vẻ quan tâm.

Không ngờ Thất Nương nói: “Việc hôn sự luôn theo lời cha mẹ, cha sẽ làm chủ cho Thất Nương, cần gì Thất Nương phải quan tâm.”

Với tính tình của Thất Nương, hôn sự của nàng sao có thể để người khác làm chủ? Nếu không phải nàng có ý với Văn Ngọc Hồ thì sao có thể nói lời mập mờ không rõ như thế? Tim hắc đầu trở nên nặng trĩu.

Nhìn sắc mặt hắc đầu, Thất Nương không có dự cảm tốt.

Tuy là huynh muội, nhưng đại ca này và mình cũng không có quan hệ huyết thống ...

“Vậy đại ca thì sao? Có tiểu thư nào vừa ý chưa?” Thất Nương hỏi lại.

Lưu Thành Hề ngược mắt nhìn thẳng Thất Nương nói: “Lòng ta có một người, nhưng không biết trong lòng nàng có ta hay không.

Muội nói ta có nên nói với nàng hay không?”

Ánh mắt tinh mịch thâm trầm, giống như có gì đó bị đè nén ghìm xuống, chỉ chờ cơ hội thoát ra, Thất Nương nhìn, trong lòng khiếp sợ.

Nàng cố gượng cười nói: “Việc này người khác không thể quyết định... A, huynh đem đến cho mọi người cái gì hay vậy? Ta cũng đi xem xem.” Nàng đứng dậy định đi.

“Thất Nương!” Trong thanh âm lộ ra tình cảm không thể kìm nén, Thất Nương chưa kịp bước đi đã bị người từ phía sau kéo giữ, không kịp dây dụa, thân thể đã bị hấn quay lại, dùng hết sức ôm chặt vào lòng.

“Thất Nương!”

“Đại ca!” Nàng kêu lên.

“Đừng gọi ta là đại ca, ta ghét nàng gọi ta là đại ca, nàng không phải muội muội ruột của ta, nghe rõ rồi chứ, nàng không phải muội muội của ta.” Sâu trong mắt hấn dần hiện ra đau đớn không cách nào che giấu, “Ta cũng không muốn nàng làm muội muội của ta.”

“Đại ca, huynh biết mình đang làm gì không?” Nàng chống tay lên ngực hấn thấp giọng kêu lên, “Nếu bị người phát hiện, bị cha...”

“Bị người phát hiện thì sao chứ? Mắt nhìn thấy nàng sẽ là của người khác, ta còn sợ người ta phát hiện ra sao?” Hấn nhìn nàng nóng bỏng, “Thất Nương, nàng nói cho ta biết, nàng có chút nào thích ta không? Ta không muốn nghe lời lấy lệ như với người khác thường ngày.”

Thất Nương nhìn hấn, nghĩ hấn bình thường vì lấy lòng mình mà làm bao nhiêu việc, nếu nói không có chút tình cảm nào là nói dối, nhưng.. “Ta thích huynh, nhưng chỉ là thích.” Giọng nàng hơi run rẩy, nói rất nhanh, “Không phải yêu, không phải tình yêu nam nữ.” Chuyện tình cảm không thể dây dưa không dứt khoát, vậy cũng tốt, tuy rằng không biết đại ca thích nàng từ lúc nào, nhưng sớm nói rõ ràng, đối với mọi người đều tốt.

Tuy rằng sâu trong mắt hấn cuộn lên đau đớn và tuyệt vọng khiến Thất Nương thấy đau lòng... Nàng cắn răng nói tiếp: “Có thể yêu hoặc không yêu ai đó, nhưng huynh thì khác, ta đối với huynh cũng yêu quý như đối với cha vậy, loại tình cảm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi... Huynh hiểu không?” Bởi vì là người nhà, nên mới không thay đổi.

“Văn Ngọc Hồ! Có phải là hấn không?” Lưu Thành Hề dường như không nghe thấy, chỉ một mực hỏi: “Có phải hấn không?”

Thất Nương không né tránh, nhìn thẳng vào sâu trong mắt hấn, hít sâu một hơi..

“Đúng!”

45. Quyển 2 - Chương 4

Tự khoảnh khắc Thất Nương thừa nhận như vậy, lòng nàng cũng sáng tỏ, thì ra đây là mấu chốt của muộn phiền mấy ngày qua.

Thì ra nàng vẫn luôn sợ hãi.

Đó là một thế giới nàng không hiểu biết, nam tôn nữ ti, đối với nữ nhân trinh tiết quan trọng hơn cả tính mạng, hơn nữa dấu ấn Ngũ Nương để lại trong lòng nàng quá sâu đậm, không thể xóa nhòa.

Nên nàng luôn không muốn nghĩ đến việc lấy chồng, có thể nói là muốn trốn tránh, nhưng hiện giờ nàng phải đối mặt.

“Thất Nương,” Lưu Thành Hề thanh âm mềm mại lạ thường nhưng mang theo cảm xúc run rẩy khiến Thất Nương có cảm giác bất an, môi hắn in trên trán nàng một nụ hôn, nàng tránh không được, hắn gần như đã ôm chặt nàng nâng lên khỏi mặt đất, “Đối với nàng, ta tuyệt sẽ không buông tay!” Ngay sau đó đôi môi nóng rực mạnh mẽ áp xuống.

“Uhm, không....”

Ngay một khắc sau đó, hai người đều song song ngã xuống đất.

Sa lang, là Sa lang!

“Đừng, Sa lang!”

Sa lang chỉ lao đến đẩy ngã hắn, hai mắt hung dữ nhìn hắn chằm chằm.

Thất Nương ngồi dậy gọi Sa lang về, mắt nàng nhắm lại rồi đột ngột mở ra, nói như đinh đóng cột: “Huynh là đại ca! Vĩnh viễn đều như vậy!.... Song My và Hồng Miên đã sắp trở về rồi.

Huynh đi đi!”

Lưu Thành Hề nhìn nàng rất lâu, cảm xúc trên mặt dần vụt tắt, cho đến khi trên mặt không còn chút biểu cảm, hắn đứng lên, đi từng bước tập tễnh rời khỏi vườn hoa, chân hắn hình như bị thương, Thất Nương định mở miệng, nhưng cuối cùng không nói gì – nếu đã không thể, sẽ không để hắn thêm hy vọng.

“Ta...tuyệt đối không buông tay!” Thanh âm như hư không cất lên trong đêm yên tĩnh, lại lộ ra thê lương lạnh lẽ.

Tim Thất Nương như thất lại, nàng vừa làm tổn thương một người đối với nàng tốt nhất trên đời!

Một đêm trần trọc không ngủ.

Hôm sau, Văn Ngọc Đang bị sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Thất Nương dọa cho hoảng sợ: “Người bị sao vậy? Thân thể không khỏe sao?”

“Không việc gì, chỉ là đêm qua gặp giấc mơ không tốt.” Thất Nương vừa ngáp vừa nói.

“Vậy thì không sao.” Văn Ngọc Đang nhìn Thất Nương một thân nam trang hăng hái bưng bưng nói: “Hắc, Thất Nương người cải trang thành nam nhân trông đẹp lắm, hôm nào ta cũng kiếm một bộ thử xem.. A, mà ngực của người bó lại thế nào, một chút cũng không nhìn ra được.” Bộ dáng trông như muốn xông lên lột áo quần nàng ra xem tột cùng làm thế nào, khiến Thất Nương đỏ khóc đỏ cười.

Hai người nói nói cười cười một lát đã bước vào Lan Duyệt trà lâu lần trước Thất Nương đến.

Lan Duyệt trà lâu là sân nghiệp của Lưu gia, tiểu nhị trong quán nhận ra chủ nhân và tiểu thư Văn gia, liền đưa chủ tớ ba người vào nhả gian lầu hai.

Cửa sổ nhả gian này nhìn thẳng xuống bàn của người kể chuyện dưới lầu, là vị trí nghe kể chuyện tốt nhất – ở chỗ này không phải chen chúc với một đám người, có thể yên ổn nghe kể chuyện.

Ngồi xuống rồi, Song My hiếu kỳ hỏi: “Văn tiểu thư, nha hoàn của cô đâu?”

Văn Ngọc Đang nói: “Ta không mang nàng theo.”

Song My trố mắt: “Cô là tiểu thư mà ra khỏi nhà không mang theo nha hoàn?”

Văn Ngọc Đang nhìn Song My nói: “Nàng nếu được một nửa như người thì ta đã yên tâm mang theo rồi, nhưng... Lần sau người đến nhà của ta khác biệt.”

“Nhưng cô là một cô nương, bên người không mang theo nha hoàn, có tiện không?”

“Có cái gì mà không tiện? Trong thành này quá nửa mọi người đều biết ta... uh... nắm đầm của ta, ai dám đến gây chuyện với ta chứ.”

“...”

Hai người đang trò chuyện, tiên sinh kể chuyện dưới lầu đã bắt đầu nói.

Thất Nương nghe tiếng người kể chuyện nhưng trong lòng lại nghĩ đến việc khác.

Chuyện hôm qua khiến nàng hoàn toàn hiểu rõ phiền não của mình, nhưng rốt cuộc phải giải quyết thế nào khiến nàng đau đầu.

Không thể nghi ngờ là Văn Ngọc Hồ đối với mình là có cảm tình, nhưng điều này không nói lên rằng hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho việc thê tử mình không phải xử nữ.

Mỗi người đàn ông có quan niệm về trình tiết của phụ nữ khác nhau, nhưng lòng dạ của mỗi người với việc anh ta yêu phụ nữ thế nào cũng khác nhau, sự bao dung cũng không giống nhau.

Cho nên mới có đàn ông cưới quả phụ mà không tính toán những điều khác.

Nhưng Văn Ngọc Hồ thì sao? Tình cảm của hắn có đủ bao dung cho tất cả của nàng không?

Nàng không thể xác định.

Như vậy phải đi xác định! Nàng nghĩ, miễn cho mình phải bất ổn, tâm thần không yên.

Nếu hắn không đủ bao dung nàng, đau dài không bằng đau ngắn, nàng sớm dứt ra vẫn tốt hơn là sau này cảm tình sâu nặng cũng vẫn phải cắt đứt.

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài ồn lên tiếng náo loạn, cửa bị mở ra, vọt vào bảy tám cô gái trẻ.

“Ta đã nói không nhìn lầm mà, Văn Ngọc Đang, quả nhiên là người.” Phó Cẩm Tâm cười lạnh nói, “Người chẳng phải muốn đính hôn với Hạ công tử? Sao còn rảnh rỗi cùng nam nhân khác đi nghe kể chuyện?”

Tiểu nhị không ngăn lại được các nàng sắc mặt xấu hổ vô cùng, Thất Nương phất tay cho hắn lui ra ngoài.

“Thực sự buồn cười, bản cô nương muốn, còn phải chờ Phó Cẩm Tâm người cho phép sao?” Văn Ngọc Đang tỏ ra không chút yếu thế.

“Người không biết xấu hổ, là người đã đính hôn mà còn ở nơi này cùng nam nhân khác khăng khăng ta ta.” Tống Lộ Nhi cũng mở miệng mắng.

“.....”

Những người khác cũng xông lên chửi mắng không ngừng, chỉ còn Giang Tĩnh đứng một bên một mình không lên tiếng quan sát Thất Nương.

Nàng ngạc nhiên là Văn Ngọc Đang cứ nhiên lại có thể quen biết một bằng hữu xuất sắc như thế.

Nàng biết rõ tính tình của Văn Ngọc Đang – nàng đã thích ai đó thì tuyệt đối không chờ đến ngày thứ hai sự việc đã lan ra toàn thành đều biết, cho nên người này dĩ nhiên không phải gian phu như Phó Cẩm Tâm mắng.

Văn Ngọc Đang thích kết giao với đủ hạng người, từ kẻ vô biên cho đến tên ăn mày, nhưng chưa từng có một nhân vật xuất sắc hơn như Thất Nương.

“Lộ Nhi đừng náo loạn,” so với vẻ kiêu căng Thất Nương nhìn thấy ngày ấy hoàn toàn khác, nàng bây giờ biểu hiện ra là một thực nữ rụt rè.

“Không biết vị công tử này xưng hô thế nào?”

Thất Nương âm thầm buồn cười.

Mấy nữ nhân còn lại đã sớm thấy Thất Nương, nhất là Phó Cẩm Tâm, trong lòng không biết có bao nhiêu ghen ghét.

Văn Ngọc Đang chẳng qua chỉ xinh đẹp hơn nàng một chút, tuy rằng gia thế xuất thân so với nàng cao hơn thật, nhưng nói thế nào cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc, hiện giờ lại có thể gả cho Hạ Lan Thuyền vang danh thiên hạ, trong lòng nàng sao có thể yên ổn được? Lại nhìn đến nàng còn có thời gian cùng một thiếu niên tuổi mỹ xuất sắc như thế phẩm trà nghe kể chuyện, răng của nàng đã nghiêng lại ken kết.

“Hắn là ai hả? Hắn là...” là Lưu Thất Nương các người đang hận thấu xương, Văn Ngọc Đang chưa kịp nói hết, Thất Nương đã chen ngang: “Ta là biểu đệ họ hàng xa của nàng, ta họ Lưu.”

Ai nấy đều ngẩn ra, người ta là biểu tỷ đệ, người ta muốn đến nghe kể chuyện.. các nàng dựa vào đâu mà mắng chửi người?

“Các vị đều đã hiểu lầm, ta vừa đến đây chưa quen, biểu ca lại có việc quân, cho nên biểu tỷ mới giúp ta, vốn ta cũng muốn giải thích, chỉ là các vị...” Vừa vào đã mắng chửi.

Những nữ nhân kia cũng không khỏi trở nên xấu hổ, trước mặt một công tử tuổi nhũn lại gây ra chuyện xấu mặt như thế, dĩ nhiên sắc mặt mỗi người đều khó coi.

“Các vị còn có việc sao?” Nhìn sắc mặt Văn Ngọc Đang, nếu các nàng còn chưa đi, lập tức sẽ lòi chuyện ra.

Nghe ra ý đuổi khách, Giang Tĩnh gượng cười nói: “Không quấy rầy Lưu công tử nghe kể chuyện nữa.” Dù sao cũng là mình sai trước, cho nên coi như trả lễ dẫn đám nữ nhân ra khỏi cửa.

“Ta đoán cô nàng Giang Tĩnh kia nhất định là coi trọng người rồi, nếu không nói chuyện sao có thể khách khí như vậy?” Văn Ngọc Đang cười nghiêng ngả, “Nếu nàng biết người chính là Lưu Thất Nương nàng hận thấu xương, không biết mặt sẽ đẹp thế nào.”

Song My mù mờ hỏi: “Nàng hận tiểu thư, sao lại thế? Tiểu thư trước đây lại chưa từng gặp nàng, đắc tội nàng.”

Văn Ngọc Đang ngừng cười nói: “Hạ Lan Thuyền tự mình đến nhà ta cầu hôn nên bọn họ hận ta, Tô gia đến cầu thân cũng chỉ có một nhà, người nói là vì sao đây?”

Chủ tớ hai người đều bưng tỉnh.

Nói về Tô gia, Văn Ngọc Đang lại nhớ đến Tô Di Ca: “Thất Nương, người nói nữ nhân Tô Di Ca coi trọng trông như thế nào?”

Thất Nương nghiêng đầu nhìn nàng: “Chẳng phải cũng như nhau thôi, có hai con mắt một cái mũi, có thể so với ta và người đẹp hơn chút, còn hơn nhau gì được nữa.”

“Nhưng Thất Nương, ta muốn xem, vô cùng vô cùng... muốn xem.” Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ cuối.

Thất Nương ngẩn ra, nhìn vào đôi mắt hạnh phúc trong suốt của nàng.

46. Quyển 2 - Chương 5

Từ khi đi theo Thất Nương đến nay đây là lần đầu tiên Song My muốn khóc.

Kỹ viện ah! Có nữ tử đàn ông nào lại tự mình đến kỹ viện chứ?

Tâm trí nàng không ngừng oán trách Văn Ngọc Đang.

Đều là tiểu thư nhà họ Văn không tốt, tiểu thư của mình lại không thể từ chối, thảo nào nha đầu nhà nàng không chịu cùng xuất môn... Giờ làm sao đây? Nếu bị ai đó phát hiện tiểu thư đến chỗ như vậy... Thân mình nàng run lên, ở chỗ như vậy mà xảy ra chuyện, thì lão gia thiếu gia dù tâm địa có tốt đến đâu cũng không lột da mình không xong... (nàng không biết chỗ như thế tiểu thư nhà nàng cũng chẳng phải đến lần đầu.)

Nàng cũng không nghĩ lại xem tiểu thư nhà mình có phải người an phận hay không? Hết lần này đến lần khác gặp gỡ Văn Ngọc Đang to gan lớn mật, như vậy hôm nay hai người cùng lúc tiến lên, còn không khuấy đảo trời đất!

Thất Nương cũng thấy buồn cười, không biết có phải khéo quá hay không, lúc trước mình kéo ca ca đi Tứ Quý Xuân, lần này muội muội lại kéo mình đến Cẩm Sát Phường.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Văn Ngọc Đang theo sau mình. Văn Ngọc Đang cải nam trang vẫn ngại mình trông kiều diễm, cho nên dùng bột than cẩn thận bôi đen da mặt, tô vẽ cho đôi mày liễu thô lên, cải trang thành thị vệ của Thất Nương.. Nàng vì muốn nhìn mặt tình địch mà giở mọi mánh khéo, Thất Nương chỉ có thể lắc đầu.

Được tiểu nha đầu của Cẩm Sát phường đưa vào cửa, một nữ tử mặc áo váy màu hồng nhạt tiến đến, nhìn thấy Thất Nương đôi mắt quyến rũ liền sáng lên, mở miệng nói:

“Công tử trông lạ mặt, có quen biết cô nương nào ở đây không?”

Thất Nương nói thẳng: “Chúng ta là mộ danh Thanh Liên cô nương mà đến.”

Nữ tử kia cũng không giận: “Dạo này mười người đến thì tám người nói muốn gặp nàng, tuy nhiên người công tử hâm mộ chắc là một người khác chứ?”

Thất Nương cười nói: “Cô nương có thể khiến Noãn Ngọc công tử yêu thích, đương nhiên là phải hiếu kỳ rồi.”

Nàng kia cũng cười nói: “Công tử nếu biết Noãn Ngọc công tử muốn lấy Thanh Liên cô nương, nàng sao còn có thể ở Cẩm Sát phường tiếp khách nữa? Thiếp tên gọi là Ngọc Kiều, mặc dù không thể so sánh với Thanh Liên, nhưng nếu công tử đã đến đây một lần, không bằng để thiếp hầu công tử được không?”

“Việc này...” Đã đoán trước điều Ngọc Kiều nói là sự thật, Thất Nương vốn định rút lui, lại liếc mắt thấy Văn Ngọc Đang khê động hai tay, liền thuận miệng nói: “Vậy mời Ngọc Kiều cô nương tìm một nơi thanh tĩnh ngồi đi.” Song My mặt mũi đã trắng bệch.

Ngọc Kiều vui vẻ ra mặt, đuổi tiểu nha đầu rồi dẫn các nàng đi.

Trong đại sảnh tiếng oanh thanh yến ngữ rộn ràng, khách đến như mây.

Ba người theo Ngọc Kiều xuyên qua đại sảnh, qua một hành lang dài, nhìn thấy một tiểu lâu bên phải dưới lầu có hai người đi đến, người trước mặc bạch y, đến gần mới thấy rõ tướng mạo, có thể nói là xuân sơn như tiểu*, ôn nhuận như ngọc.

(*Nét cười như núi mùa xuân.)

Trong đầu Thất Nương nhảy ra ba chữ.

“Ô Di Ca!” Văn Ngọc Đang phía sau cúi đầu kêu lên.

Quả nhiên là hắn!

Tô Di Ca rẽ qua bên kia tiểu lâu liền không thấy bóng dáng đâu nữa, Văn Ngọc Đang vẫn đang ngơ ngác mở to mắt.

Thất Nương kéo nàng, Văn Ngọc Đang mới tỉnh lại, cúi đầu bước tiếp.

Vào phòng rồi, Ngọc Kiều liền sà đến dựa vào lòng Thất Nương, bất kể bên cạnh có Song My đang trừng mắt và Văn Ngọc Đang tinh thần không ổn định.

“Người vừa rồi thật là giống Noãn Ngọc công tử quá đi!” Thất Nương thản nhiên đẩy Ngọc Kiều ra, “Sao Thanh Liên cô nương vẫn còn ở lại nơi này nhỉ?”

Ngọc Kiều chớp chớp đôi mắt quyến rũ, ngồi thẳng lại nói: “Có vẻ như công tử chưa từ bỏ ý định!”

Thất Nương không phản bác, cười: “Không biết Ngọc Kiều cô nương có thể giúp đỡ việc này không?”

Thấy Ngọc Kiều lắc đầu, nàng lại nói: “Chỉ là nhìn mặt một lần thôi, sẽ không để Ngọc Kiều cô nương phải khó xử.... Sau này tất có hậu tạ.”

Ngọc Kiều đáp: “Công tử không biết, Tô công tử đã chuộc thân cho Thanh Liên, nàng bây giờ chỉ tạm thời ở lại nơi này thôi, ngay ở trong Liên lâu đều là người của Tô công tử, người ngoài căn bản không thể bước vào nửa bước.”

Thất Nương im lặng, nhìn về phía Văn Ngọc Đang, người thiếu nữ lúc nào cũng vui tươi hiếu động lúc này trở nên có chút buồn bã, đầu cúi xuống.

Ngay cả Song My vẫn tức giận nàng như vậy cũng có chút không đành lòng: “Nếu Tô công tử coi trọng vị Thanh Liên cô nương này như vậy, vì sao lại không tìm nơi ở khác cho nàng?”

Ngọc Kiều nói: “.... Có một số việc các người không biết, ở đây dù không tiện lắm nhưng còn an toàn hơn nhiều những nơi khác.”

Thất Nương nghe nàng nói có hàm ý, đang định hỏi lại thì đã thấy Văn Ngọc Đang ngẩng đầu nói: “Công tử trở về thôi! Lão gia sẽ lo lắng.”

Đêm đã quá nửa, Thất Nương nhìn Văn Ngọc Đang say mắt đã hoàn toàn mê mang, thở dài nói với Hồng Miên: “Báo tin đến cho Văn gia, đêm nay A Đang ở lại ngủ cùng ta.”

Khi Hồng Miên bưng nước vào lần thứ hai, trong phòng đã loạn ẩm ỉ.

“A Đang buông tay!” Thất Nương chặt vật ngã xuống giường, Văn Ngọc Đang ôm chặt một chân của nàng không chịu buông, bộ dáng mờ ám như muốn bá vương ngành thượng cung.

Hồng Miên buồn cười nhìn: “Văn tiểu thư lại sao vậy?”

“Ta đếm đếm...” Văn Ngọc Đang hồn nhiên nghiêng đầu, chỉ ngón chân Thất Nương đếm đếm: “Một, hai, ba, bốn, năm... Không tồi không tồi, không nhiều không ít.”

Song My bên cạnh đang muốn kéo nàng ra liền cảm thấy ngớ ngẩn, nhất thời cười đến không ngẩng đầu lên được, cùng với Hồng Miên hai người bỏ lăn ra cười.

Song My cố nói: “Văn gia tiểu thư thật đúng là kẻ dở hơi!”

Một lúc lâu sau, chủ tớ ba người cuối cùng cũng thu phục được nàng.

Nhìn Văn Ngọc Đang ngủ cũng không yên, Hồng Miên lo lắng: “Để em ở lại trong phòng vậy.”

“Không sao, nếu có chuyện gì bên ngoài mọi người cũng nghe thấy, trẻ thế này rồi cứ đi ngủ đi.”

Thất Nương vì lo lắng cho Văn Ngọc Đang, ngủ cũng không ngon giấc, trời vừa sáng, Thất Nương tỉnh dậy đã thấy Văn Ngọc Đang mở ro đôi mắt trong sáng.

“Lần đầu thấy hấn, ta mười hai tuổi.” Nàng nhìn chằm chằm vào đỉnh màn nói, Thất Nương cũng nằm im lặng nghe.

“Khi đó ca ca vừa vào quân đội, ta rất buồn, liền đi tìm bọn Phó Cẩm Tâm chơi... Khi đó bên ngoài đã có tiếng đồn Văn phu nhân tài mạo song toàn nhưng tiểu thư sinh ra lại là đồ ngu ngốc, ta nghe thấy cũng chẳng để ý đến lắm, không ngờ thì ra lời đó là từ các nàng truyền ra.

HỪ, mặc dù ta không thèm để ý các nàng sau lưng nói xấu ta thế nào, nhưng không thể cho phép bọn họ nói xấu mẹ ta... Các nàng nói mẹ ta đã có hôn ước lại cứ nhiên không tuân thủ nữ tắc, bỏ lấy người khác... Ta lúc đó tức giận đến suýt nữa thì động thủ đánh người, nhưng hấn đã cản ta lại.”

“Ta còn nhớ rõ hấn lau bùn đất trên mặt cho ta, hấn cười với ta, nói với ta các nàng là đồ kỳ ta, ta lúc ấy không hiểu... mình có gì để người ta ghen tỵ?”

Thất Nương dụi dụi mắt hỏi: “Hiện giờ người đã hiểu?”

“Ừ, người khác đều nói mẹ ta gả cho cha như hoa nhài cắm bãi phân trâu, nhưng hai người sống với nhau cũng là phu thê ân ái thế gian hiếm có. Bọn Phó Cẩm Tâm... cha của người nào lại không ba vợ bốn nàng

hầu? Cho nên trong nhà bọn họ huynh đệ tỷ muội tuy nhiều nhưng bụng dạ khác nhau, tình cảm không được tốt như ta và ca ca.

Mà ta thì khác, cha chỉ có mẹ, ông yêu thương ta và ca ca, ta không cần giống các nàng còn phải.... tranh giành tình thương của chính cha mình.”

Thất Nương mỉm cười nhìn nàng: “Người sao lại thích hẳn? Không phải như Trần đại ca nói phải gả cho một người chồng đọc sách chứ!”

“...Chỉ có hẳn mới không coi ta là kẻ ngu ngốc, Thất Nương, qua nhiều năm như vậy, ta còn nhớ rõ nụ cười lần đầu tiên hẳn cười với ta thế nào,” nàng nghiêng người nhìn mặt Thất Nương, giọng lộ ra phiền muộn nói không nên lời, “Chỉ là thiếu niên áo trắng năm đó đã trưởng thành, còn có người mình yêu rồi.”

Thất Nương khích lệ: “Người sau này cũng có người như vậy.”

“Đúng vậy! Ta sau này cũng có người như vậy”, nàng chuyển giọng, “Ta Văn Ngọc Đang nhất định sẽ giống như mẹ, có một lang quân như ý.

Tô Di Ca là cái gì chứ? Phu quân tương lai của ta nhất định còn tốt hơn hẳn.”

Thất Nương nhìn nàng không chớp mắt: “Không còn thương tâm vì Tô Di Ca nữa chứ?”

Văn Ngọc Đang ngồi dậy đuổi thất lửng nói: “Ta Văn Ngọc Đang là ai chứ? Sao có thể vì một nam nhân thích người khác mà thương tâm?”

Thế hôm qua ai vì Tô Di Ca mà uống say như chết? Thất Nương bật cười.

“Huống chi Thanh Liên có được Tô Di Ca cũng đau đầu.” Văn Ngọc Đang cười có chút hả hê, “Người nói Thanh Liên vì sao hiện giờ còn phải ở lại Cẩm Sát phường? Tô Di Ca nhất định là đề phòng ông già nhà hẳn, nếu muốn ở Long Thành mở kỹ quán, sau lưng phải luôn có chút quan hệ, cho nên Cẩm Sát phường tuy là kỹ quán như so với chỗ hẳn còn an toàn hơn.”

“Xem ra người thật sự buông hẳn được! Vậy thì, tối nay lại theo ta đến thăm Cẩm Sát phường lần nữa, được không?” Thất Nương chậm chậm nói.

Văn Ngọc Đang ngăn ra: “Cái gì?”

47. Quyển 2 - Chương 6

Lần này Thất Nương vẫn tìm Ngọc Kiều như lần trước, có điều chỉ ở trong đại sảnh ngồi nghe hát, hôm nay nàng không cho Song My đi cùng.

Văn Ngọc Đang vì đã trút bỏ được nỗi lòng, tâm trạng rất tốt, lúc này đang nghiêng ngó xung quanh từng bừng náo nhiệt.

Bàn bên cạnh, mấy nam nhân mỗi tay ôm một kỹ nữ trêu đùa vui vẻ, nói đến chỗ phấn khích liền cười ầm lên.

Trong đó một tên bạch diện thư sinh nói: “Nếu không phải có Tiểu Quyên Nhi nàng đây, hôm nay ta đã đến Thái Hồng Lâu, nàng nói nàng phải báo đáp ta sao đây?”

Tên khác vẻ mặt dữ tợn liền ồ ào: “Hay, hay! Chúng ta hôm nay vì coi trọng kịch hát của các người, ngay cả tiết mục mới của Thái Hồng Lâu cũng không đi xem, các người cảm tạ chúng ta như thế nào? Đến đây, Trần Trần, trước để lão gia ta hôn nàng một cái.” Nói xong liền cúi xuống hôn cô kỹ nữ đang ôm trong tay, những người còn lại đều hô vang ầm ĩ.

Ngọc Kiều mặt lộ vẻ khinh thường nói: “Gì mà không đi xem? Có mà không đủ tiền thì có!”

Thất Nương mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói: “Không đủ tiền?”

Ngọc Kiều hỏi ngược lại: “Công tử là người ở nơi khác mới đến phải không?”

Thấy Thất Nương gật đầu, nàng nói tiếp: “Công tử có điều không biết, Thái Hồng Lâu là thanh lâu lớn nhất và hay nhất của Long thành, Cẩm Sát Phường của chúng ta tuy cũng vậy nhưng có điều so ra vẫn kém hơn một chút.

Mỗi đầu tháng, tám ngày liền sẽ để cô nương nổi tiếng nhất của thanh lâu ra biểu diễn, hoặc ca hoặc múa, hoặc ngâm thơ hoặc vẽ tranh, mỗi ngày như vậy muốn vào được cửa thì cũng phải mất ít nhất hai lượng bạc, công tử nghĩ xem, một kỹ nữ ngày thường chẳng tốn đến nhiều bạc như vậy, người bình thường làm sao mà chơi nổi, hơn nữa còn tiền trà nước điểm tâm, còn thưởng cho hạ nhân... chẳng phải chỉ tốn trong mười hai mươi lượng bạc đâu.

Có điều, nghe nói Thái Hồng Lâu kia mỗi ngày này khách đến đều chật kín, cho nên những kỹ viện khác làm ăn bị kém đi chút.”

Lúc này liền nghe gã bạch diện thư sinh nói: “Tiểu Quyên Nhi không tin sao? Hôm nay ở đó Hồng Anh cô nương lên biểu diễn, nghe nói ngay cả Hạ công tử Hạ Lan Thuyền cũng đến xem, nếu không phải vì nàng, ta thế nào cũng phải đi xem náo nhiệt một phen.”

Thất Nương ngạc nhiên, nàng ghé sát vào tai Văn Ngọc Đang trêu chọc: “Thảo nào vị hôn phu của người hai ngày nay không đến tìm người, thì ra là có hẹn với giai nhân.” Trong đầu lại nghĩ, có thể lọt được vào mắt Hạ Lan Thuyền, vị Hồng Anh cô nương này nhất định không phải hạng tầm thường.

Văn Ngọc Đang bĩu môi, trong suy nghĩ của nàng, chỉ cần Hạ Lan Thuyền không đến làm phiền nàng, mặc kệ hắn đi tìm ai cũng được.

Thất Nương còn muốn trêu nàng nữa, liếc mắt chợt nhìn thấy một người, mắt sáng lên – người nàng muốn tìm rốt cuộc đã xuất hiện, hỏi: “Ngọc Kiều cô nương, bên kia là ai?”

Ngọc Kiều nhìn hướng nàng chỉ, bật cười: “Công tử đừng nói là coi trọng người đó chứ?”

Thất Nương chỉ một nữ tử chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, dù không trẻ trung như Ngọc Kiều nhưng vẻ xinh đẹp không chút thua kém, hơn nữa còn có vẻ phong tình thành thực mê người, ngược lại còn thêm mấy phần quyến rũ.

“Lý đại gia các người đến... Minh Nguyệt tiếp đón có gì không chu toàn còn phải xin mọi người thứ lỗi...” Nghe nàng nói cười với khách nhân xung quanh, Thất Nương mới biết nàng chính là tú bà của Cẩm Sát Phường, khó trách Ngọc Kiều lại phản ứng như vậy.

Thấy Thất Nương chăm chú nhìn Minh Nguyệt không rời mắt, Văn Ngọc Đang thấp giọng hỏi: “Người người muốn tìm chính là nàng?”

Thất Nương gật đầu, nói nhỏ với Ngọc Kiều mấy câu, Ngọc Kiều đứng dậy đi đến chỗ Minh Nguyệt... Thất Nương mỉm cười ngênh đón ánh mắt đánh giá của Minh Nguyệt.

Tiếp đó Thất Nương và Văn Ngọc Đang được đưa đến một nhà gian, một khắc sau, Minh Nguyệt bước vào: “Không biết công tử tìm Minh Nguyệt có chuyện gì?”

Thất Nương nhìn nha đầu phía sau nàng nói: “Việc này có liên quan đến Minh Nguyệt phu nhân, tuy nhiên tại hạ không hy vọng có người thứ ba nghe được.”

Minh Nguyệt chần chừ: “Đỗ Quyên, người ra chờ ngoài cửa.”

Thất Nương nhìn thoáng qua Đỗ Quyên, nói với Văn Ngọc Đang: “Người ra canh ngoài cửa, đừng để ai đến gần đây, đề phòng có người bên ngoài nghe trộm.”

Đỗ Quyên biến sắc: “Phu nhân...”

“Đỗ Quyên là tâm phúc của ta, có chuyện gì không nghe được chứ?” Minh Nguyệt sốt ruột nói.

Thất Nương đáp: “Vậy xin Đỗ Quyên cô nương cùng canh giữ ngoài cửa.”

Ra ngoài cửa phòng, Văn Ngọc Đang nghe trong phòng im lặng một lúc lâu, sau đó nghe tiếng Minh Nguyệt nói: “Người rất cuộc muốn.... Người là nữ?”

Nghe thanh âm kinh ngạc của Minh Nguyệt, Đỗ Quyên ngoài cửa ngẩn ra, nhìn Văn Ngọc Đang, Văn Ngọc Đang không để ý đến nàng, tập trung nghe động tĩnh bên trong.

Đỗ Quyên lấy lại tinh thần nghe tiếp, giọng hai người trong phòng nói chuyện đã nhỏ đi nhiều, nghe không rõ lắm.

“Tên của ta là Lưu Thất Nương.” Cởi bỏ khăn buộc trên đầu, Thất Nương nhìn Minh Nguyệt chăm chú không chớp mắt: “Đây là tên hiện tại của ta, thực ra ta họ Phùng.”

Minh Nguyệt thân mình run lên, nhìn chằm chằm Thất Nương không nói gì.

“Phu nhân thấy họ này không lạ chứ?” Thất Nương nhìn sâu vào đôi mắt giống như của mình, nói.

Một lúc lâu sau Minh Nguyệt mới mở miệng:

“Cô nương hiện giờ đại danh鼎鼎 nổi tiếng Long Thành ai không biết, ta sao có thể chưa nghe qua, nhưng ta lại không biết Lưu cô nương đến Cẩm Sát Phường có việc gì phải làm sao? Cô nương gia thế trong sạch, nếu như bị người phát hiện thấy cô ở Cẩm Sát Phường của ta... có lẽ đối với cả Cẩm Sát Phường và cô nương đều không tốt.”

Thất Nương nhìn nàng vò vò khăn tay, ngẩng đầu tâm trạng: “Tỷ muội nhà ta gồm bảy người, lúc ấy ta tuổi còn nhỏ, chỉ nhớ Nhị tỷ đối với ta tốt nhất, nàng luôn luôn che chở ta...”

Minh Nguyệt lạnh lùng ngắt lời: “Ồ đây là Cẩm Sát Phường, nơi nam nhân tầm hoan mua vui, không phải chỗ cho cô nương có thể đến đùa, cô nương nếu không có chuyện gì khác, thứ lỗi Minh Nguyệt không thể hầu hạ được nữa.” Rồi quay người định đi ra ngoài.

“Nhị tỷ.”

Nghe tiếng gọi phía sau, Minh Nguyệt chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình bị nắm chặt lại phát đau, không quay đầu lại đi ra cửa phòng.

Văn Ngọc Đang bước vào hỏi thẳng gọn: “Nàng là Nhị tỷ của người?”

Thất Nương vẻ mặt có chút đăm chiêu nói: “Đúng vậy, là Nhị tỷ thất lạc của ta.”

“Người không phải nhận sai người chứ? Nhìn nàng không giống như quen biết người.”

Thất Nương bỗng nhiên nói: “A Đang, giờ nếu có xảy ra việc gì, người đừng động tay vào nhé, ngàn vạn lần nhớ rõ không được động tay vào.”

Nàng không buộc lại tóc, cứ như vậy chạy thẳng ra ngoài.

Văn Ngọc Đang nhất thời không hiểu, đành chạy theo ra.

Minh Nguyệt mang theo Đỗ Quyên đi ra tiền sảnh, Thất Nương như một cơn gió vụt qua giữa các nàng, thấy Thất Nương tóc xòa tung, Minh Nguyệt biến sắc nói: “Mau ngăn nàng lại cho ta.”

Thất Nương đụng phải ngay một người béo mập. Lão mập kia đang muốn mắng chửi, nhìn rõ bộ dạng nàng liền kéo chặt lại nói: “Người là cô nương mới đến?”

Vừa lúc thấy mấy người Minh Nguyệt, Đỗ Quyên và Văn Ngọc Đang đuổi theo sau, hắn đoán là nha đầu mới vào không chịu nghe dạy dỗ, trong lòng mừng thầm, cười nói: “Minh Nguyệt, nha đầu này không nghe lời sao? Hay để ta đến dạy dỗ nàng cho.” Nhìn xinh đẹp thế này, có thể sau này là hồng bài của Cẩm Sát Phường cũng nên, thừa dịp bây giờ còn chưa bị đem ra tiếp khách không bằng kiếm chút tiền nghỉ, hắn vừa nói vừa động thủ.

“Không được chạm vào nàng!!” Giọng Minh Nguyệt sắc nhọn cao vút, khiến mọi người đều kinh ngạc.

“Ngô lão gia, nha đầu chưa dạy dỗ sao có thể để tiếp khách?” Đỗ Quyên vừa thấy tình hình không ổn, liền đánh mắt cho cô nương bên cạnh lão mập, “Tiểu Yến sao để Ngô lão gia đứng ở đây làm gì thế?”

Cô nương kia cũng nhanh nhạy, lập tức thân mình mềm mại yểu điệu dựa vào lòng hắn nói: “Tiểu Yến Nhi không chịu đâu, Ngô lão gia thấy người mới liền quên người cũ luôn sao?” Lão mập kia ôm Tiểu Yến, còn nhìn chằm chằm Thất Nương không rời mắt, bộ dạng mất hồn mất vía.

Tiểu Yến kia cũng thật có bản lĩnh, một hồi quần quýt co kéo đã lôi được hắn đi chỗ khác.

Minh Nguyệt ngược phập phồng, trừng mắt nhìn Thất Nương: “Cô nương nhất định muốn ép Cẩm Sát Phường vào chỗ bất nghĩa sao? Cô nương biết rõ nếu ở đây mà xảy ra chuyện, bị Lưu...lão gia biết được, Cẩm Sát Phường của ta cũng mở cửa không nổi nữa.”

Thất Nương nhẹ giọng nói: “Phu nhân không cần lo lắng, có người làm chứng mà, ta Lưu.. là tự mình đến Cẩm Sát Phường.” Nói xong lại định bước tiếp đến tiền sảnh.

Thất Nương chỉ cảm thấy cổ tay bị kéo mạnh, đã bị Minh Nguyệt lôi vào một gian phòng như một cơn lốc.

Đóng cửa lại, Minh Nguyệt buông nàng ra, lạnh lùng nói: “Cô nương rốt cuộc muốn gì?”

Nụ cười tươi nở trên mặt Thất Nương: “Nhị tỷ!”

Giọng Minh Nguyệt càng thêm lạnh thấu xương: “Cô nương nhận sai người, ta không phải Nhị tỷ gì của cô...” Thân mình đã chấn động, mở to mắt nhìn Thất Nương ôm chặt mình, rốt cuộc không nói gì được nữa.

“Nhị tỷ.” Nàng dụi mắt vào lòng Minh Nguyệt, “Ta rất nhớ tỷ!”

Minh Nguyệt cảm thấy trong mắt mình có gì đó muốn trào ra ngoài, nàng ngẩng đầu nói yếu ớt: “Ta không phải Nhị tỷ của cô!”

Thất Nương càng ôm chặt nàng thêm: “Nhị tỷ, tỷ vì sao lại ngăn cản cha bán chúng ta? Rõ ràng tỷ có thể không bán mình đến thanh lâu..”

Thật lâu sau, Thất Nương nghe thanh âm trên đầu thì lương nói: “Bởi vì... các người là muối muối của ta!”

“Cho nên tỷ mới không chịu nhận ta, vì sợ ảnh hưởng đến tương lai của ta, phải không?” Thất Nương ngẩng đầu, trong mắt cười nhưng tràn đầy nước mắt, “Sợ người ta nói Minh Nguyệt của Cẩm Sát Phường cư nhiên lại là tỷ tỷ của Lưu Thất Nương, phải không?”

“Thân phận muối hiện giờ người khác cầu còn không được, sao có thể để ta phá hủy thanh danh của muối?”

“Nhị tỷ, tỷ không cần lo cho thanh danh của ta.” Thất Nương nhìn nàng, mắt bình tĩnh, “Ta đã sớm không phải xử nữ.”

“Cái gì?” Minh Nguyệt nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của Thất Nương, rốt cuộc hiểu nàng nói điều gì, trong lòng đau xót, ôm Thất Nương òa khóc.

“Thất Nương, muối phải làm sao đây? Tương lai của muối phải làm sao đây?”

Mắt Thất Nương lại trở nên ương ương, Nhị tỷ à, tỷ sao không nghĩ đến tương lai của chính mình phải làm gì đây?

48. Quyển 2 - Chương 7

Hai người tâm trạng bình tĩnh lại, Minh Nguyệt hỏi:

“Ta có trở về hỏi thăm mọi người, biết cả nhà bị nước cuốn trôi, biết Ngũ Nương bị nhốt lồng heo trôi sông, ông trời phù hộ cho muối còn sống, nhưng muối sao lại trở thành con gái của Lưu lão gia vậy?”

Thất Nương dù không muốn lừa dối Minh Nguyệt, nhưng không biết nên giải thích những năng lực kiến thức mà nàng đang có thể nào, đành phải nói như khi trả lời Lưu Trường Khanh cho Minh Nguyệt nghe, nghĩ thâm, dù bất kể nàng là Ngũ Nương hay Thất Nương, Minh Nguyệt đều là Nhị tỷ của nàng.

Khi Minh Nguyệt nghe Ngũ Nương bị Hạ Lan Thuyền hại chết như thế nào, nàng nghiêng rằng phần nộ nói: “Ta lúc đầu còn thấy lạ, Ngũ Nương sao có thể ngay tâm ý người ta chưa biết rõ mà đã dám bỏ trốn, Hạ Lan Thuyền được lắm!”

Trong nhà tỷ muội đông người, Ngũ Nương và Thất Nương có thể nói là nàng một tay nuôi lớn, tình cảm sâu nặng chị cũng như mẹ, Ngũ Nương bị người hại chết nàng nghe xong sao có thể không hận?

Nàng hung hăng nói: “Trên đời này không một nam nhân nào tốt đẹp cả, rồi sẽ có ngày ta báo mối thù này.”

Nàng lại bảo Thất Nương: “Chuyện sau này của muội ta sẽ nghĩ ra cách vẹn toàn, có điều hiện giờ muội là tiểu thư Lưu gia, về sau không thể hành động theo cảm tính như thế này nữa, sau này muội đừng đến Cẩm Sát Phường.”

Thất Nương làm sao chịu nghe theo, không nhẽ có nài nhưng Minh Nguyệt nhất định không chịu đồng ý.

Thất Nương cũng phát giận: “Ta hiện giờ liền nói cho mọi người đều biết, tỷ là Nhị tỷ của ta, miễn cho tỷ cả ngày lo này lo nọ.” Nói rồi lại mềm giọng: “Tỷ không cho ta đến gặp tỷ, vậy không phải khiến ta lo lắng sao? Ta tìm người khác hỏi thăm tin tức của tỷ, chẳng phải khiến người ta càng nghi ngờ?”

Minh Nguyệt không nói nổi nữa, đành dặn nàng sau này cái nam trang phải cẩn thận đừng để người ta nhìn ra sơ hở, lại hỏi nàng thị vệ đi theo nàng có thể tin tưởng được hay không?

Thất Nương lúc này mới nói cho nàng biết, thị vệ đó là Văn Ngọc Đang cải trang: “Nếu không có nàng, ta cũng không tìm được Nhị tỷ.”

Kể khác đều coi A Đang là đồ ngốc, kỳ thực nàng chỉ là thiếu thiên phú về cảm kỳ thư họa, nàng lại rất thông minh, ta sẽ dặn nàng không nói chuyện này ra, nàng sẽ biết chuyện này nặng nhẹ thế nào.”

Minh Nguyệt lúc này mới hoàn toàn thoải mái, tự tay chải đầu lại cho nàng, đưa nàng rời đi.

Thất Nương trước sai người đánh xe đưa Văn Ngọc Đang về phủ, trên đường cẩn thận dặn nàng đừng nói chuyện này ra, Thất Nương dù không nghĩ nhiều đến chuyện này nghiêm trọng thế nào, nhưng thứ nhất để Nhị tỷ khỏi lo lắng, thứ hai cũng khỏi cho Cẩm Sát Phường gặp chuyện.

Người đánh xe do Trần Cương đưa đến, họ Lâm, thành thật đáng tin, chỉ một mực làm việc không có tính ba hoa nhiều chuyện.

Do đó khi chỉ còn lại một mình Thất Nương, nàng an tâm ở trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng còn chưa đi được nửa đường, xe liền dừng lại, hỏi được thì ra là ở đầu đường có xe ngược chiều cản lại.

Thất Nương bảo lão Lâm lui lại cho bọn họ đi trước, nàng không hay biết, kẻ ngồi trên xe ngựa đi qua xe nàng này lại chính là oan gia mà nàng muốn đối đầu, Hạ Lan Thuyền.

Bên trong xe, Âm Thư nhìn nghiêng một bên mặt lạnh nhạt của thiếu gia, dò xét:

“Hong Anh cô nương cử chỉ ôn nhu, tài hoa cũng xuất chúng, chỉ tiếc xuất thân như vậy, aizz..., nếu không với thiếu gia cũng coi như xứng đôi...”

Hạ Lan Thuyền mặt lạnh đảo qua, hần ghen hòng, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Hạ Lan Thuyền nhắm mắt lại nói: “Người được lợi gì mà nói giúp nàng như vậy?”

Âm Thư sợ đến hồn bay phách lạc: “Âm Thư nào dám, chỉ là tỷ nữ Tiểu Cảnh của nàng cầu xin ta nói giúp.” Nếu không phải Tiểu Cảnh hết lời cầu xin, hần tội gì phải hồ đồ làm việc này.

“Có lẽ người cũng không dám, có điều chỉ một lần này, lần sau còn dám như vậy...”

Âm Thư vội nói: “Nô tài không dám nữa.” Hần sớm nên đoán được, dù Hong Anh có sắc nước hương trời tài hoa xuất chúng đến đâu, xuất thân như vậy sao có thể lọt được vào mắt của thiếu gia, với thiếu gia chỉ sợ nàng bất quá chỉ là một thứ đồ chơi để giải buồn, ngày thường có lẽ cho qua, sao có thể cho là lấy về phủ được chứ.

Trở về Hạ phủ, Đại quân sự Xương Cát chuyển lời nói, lão gia ở thư phòng chờ thiếu gia.

Hạ Lan Thuyền biết là chuyện gì, tâm trạng hạ thấp.

Khi hần vào thư phòng, Hạ Dịch Nhân đang đọc sách, ngẩng đầu nhìn con trai tiến vào, buông sách hỏi: “Nghe nói hôm nay con đến Thái Hồng Lâu?”

Thấy Hạ Lan Thuyền không nói gì, lão thở dài: “Ta không phải trách con... Bình thường chơi đùa chút cũng không sao, nhưng hiện giờ điều quan trọng nhất là phải cưới được tiểu thư Văn gia, trong lúc này mà con còn đến đó?”

Hạ Lan Thuyền lãnh đạm nói: “Hôm nay chỉ là bọn Tiễn Hòa kéo ta đi cùng, đi xem Hồng Anh biểu diễn.”

Hạ Dịch Nhân nghe hần giải thích lại nói: “Nghe nói hai ngày nay con không đến Văn phủ, ta biết con không vừa mắt tiểu thư Văn gia, có điều đây là di nguyện của tổ tiên, phải làm, nếu con không thích nàng thì sau này lấy thêm ai mà con thích là được.”

Hạ Lan Thuyền bộ dáng hững hờ hiểu rõ: “Chỉ là một nữ nhân, ta biết phải làm gì... Phụ thân cũng đi nghỉ sớm đi.”

Nói xong cáo lui trở về phòng.

Văn Ngọc Đang ngủ một giấc ngon lành trở dậy, tinh thần hăng hái chuẩn bị luyện công trong viện, chợt nha đầu Tiểu Đình của nàng hưng phấn chạy đến: “Tiểu thư, tiểu thư, Hạ công tử lại đến nữa.”

Văn Ngọc Đang hai chân lảo đảo, không dám tin hỏi: “Cái gì? Hạ Lan Thuyền lại đến?”

Nhìn Tiểu Đình lộ ra vẻ mê đắm háo sắc, nàng tiếc hận kêu lên: “Ca ca ta đâu?”

Tiểu Đình nói: “Lão gia hai ngày nay đều đưa thiếu gia đến quân doanh, nói muốn kiểm tra binh pháp.”

“Cái gì? Hần không có đây? Aaa...” Nàng còn chưa nói xong, một tỳ nữ nữa lại vội vã chạy đến: “Tiểu thư, tiểu thư...”

“Lại làm sao vậy?”

“Thế tử Triều Huy thân vương đến, lão gia thiếu gia đều không có nhà, phu nhân sáng sớm đã đi chùa dâng hương, Trần quản gia sai ta đến hỏi làm sao bây giờ?”

“Cái gì? Hần cũng đến góp vui? Nói cha ta không có nhà, bảo hần ngày mai đến chơi.”

“Trần quản gia nói rồi, nhưng Thế tử nói không sao, hần chỉ là đến gặp tiểu thư, còn mời tiểu thư ra gặp mặt một lần.”

Văn Ngọc Đang nghe xong đầu đã to ra mấy lần: “Lại không thể đuổi bọn họ ra ngoài.” Đi hai bước, nàng chợt nhớ đến Thất Nương, “Nói không chừng nàng có cách, Tiểu Đình, người mau đến Lưu phủ một chuyện, đem chuyện của ta nói cho tiểu thư Lưu gia, nhanh, lấy xe trong phủ mà đi.”

Sau đó nói với tỳ nữ kia: “Người bảo Trần đại thúc ứng phó trước, có thể trì hoãn lâu bao nhiêu tốt bấy nhiêu.”

Không lâu sau, Tiểu Đình mang về một bức thư, Văn Ngọc Đang xem thư xong, đôi mắt hạnh sáng lên, trong thư chỉ có một câu: tọa sơn quan hổ đấu.

Trong phòng khách, Hạ Lan Thuyền nhìn cảm y thiếu niên, lạnh nhạt nói: “Ngày đó không biết các hạ chính là thế tử Triều Huy thân vương, Lan Thuyền có nhiều sơ suất, còn thỉnh thế tử thứ lỗi.”

Lý Mộ ung dung thản nhiên nói: “Ngày đó từ biệt ở Hồ Lô Viên, tại hạ còn đang suy nghĩ sau này còn có cơ hội nhìn thấy các vị không, không ngờ mới chỉ mấy tháng đã gặp lại công tử.”

Đang nói chuyện, Văn Ngọc Đang đi ra chào hai người.

Văn Ngọc Đang gặp vị thế tử này, dù tuổi chưa đầy nhợc quán nhưng giơ tay nhắc chân đều có khí phách, trong lòng thầm khen ngợi.

*Nhợc quán: Quán: mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhợc quán, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán.

Ngồi xuống rồi, Lí Mộ nói: “Nghe nói tiểu thư Văn gia là nữ kiệt, tại hạ tình cờ có được một cây cung do Hồng Cơ tộc chế tạo, xin tiểu thư vui lòng nhận cho.” Tay đưa ra, hạ nhân đằng sau đã dâng lễ vật lên.

Hồng Cơ tộc là một tộc người nhỏ đến từ Tây Lũng quốc, trong tộc âm thịnh dương suy, khi có dịch đến, nữ tử cũng như đàn ông cũng cầm giáo ra trận, cung tên của Hồng Cơ tộc nổi tiếng thiên hạ, chuyên chế tạo dành riêng cho nữ tử.”

Văn Ngọc Đang nhận lấy xem xét, cây cung này rất tinh xảo, không phải thợ bình thường làm ra, trên thân cung không biết có những sợi dây tơ gì lộn xộn cuộn lại mà thành, vừa có tính đàn hồi cao vừa cứng chắc vô cùng, xem ra những cánh cung bình thường không thể sánh bằng.

Thấy Văn Ngọc Đang nóng lòng muốn thử đến khó nhịn, Hạ Lan Thuyền trong lòng chuyển động, vị thế tử Triều Huy thân vương này thật sự am hiểu nhân tâm.

Văn Ngọc Đang thích đến không rời tay nhìn ngắm một hồi, chịu đựng tiếc nuối đem cây cung trả lại cho hắn: “Cây cung này không phải vật bình thường, thế tử điện hạ vẫn là giữ lại cho mình dùng đi.”

Lí Mộ cười nói: “Đây là đồ cho nữ tử, ta giữ lại làm gì chứ? Tiểu thư nếu thích, đừng ngại nhận lấy.”

Hắn đưa mắt liếc nhìn Hạ Lan Thuyền, lại nói: “Hay là do tại hạ cầu thân nên tiểu thư không muốn nhận? Tiểu thư xin cứ thoải mái, nếu tương lai tiểu thư có thành hôn với người khác, cây cung này coi như là lễ vật của tại hạ tặng được không?”

Hạ Lan Thuyền cười lạnh: “Lời tuy như vậy, nhưng tiểu thư Văn gia là văn anh chưa gả, người làm như vậy chẳng phải là giống như tự đánh chung thân, người không biết còn tưởng là tín vật hẹn ước.”

Lí Mộ đáp qua loa: “Thứ đồ chơi này sao có thể coi là tín vật định ước, Văn tiểu thư dĩ nhiên là rất hợp, thế nào? Trong mắt Hạ công tử chỉ có thể là loại này thôi sao?”

Hai người sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, người qua ta đến bắt phân thắng bại.

Vì cây cung yêu thích không thể đến tay, Văn Ngọc Đang không khỏi trong lòng bất bình, ước gì hai người này mau mau cuốn xéo, đỡ vướng mắt nàng, cho nên nào có tâm tình xem hai hổ đánh nhau! Cố gắng đợi đến khi mẫu thân trở về, nàng liền lấy mẫu thân ra làm cớ đem hai người này tống khứ khỏi phủ.

49. Quyển 2 - Chương 8

Edit: Rùa River

Văn Ngọc Hổ ngửa đầu uống cạn chén trà, cha hắn lôi hắn đi nói muốn kiểm tra binh pháp nhưng chưa kiểm tra một kiến thức nào của hắn thì đã chọn ngay trong quân ba người công phu tốt nhất đến liên hoàn chiến, đánh nhau khiến hắn đến giờ còn thở hổn hển.

Hắn buông chén trà, tâm trạng lại có chút xuất thần, mấy ngày không thấy Thất Nương trong lòng đã cảm thấy lo lắng, không biết nàng có nghĩ đến mình hay không.

Đã nhiều ngày hình như A Đang qua lại với nàng có vẻ thân thiết, không biết có nói tốt cho hắn chút nào không.

Mấy ngày qua hắn chỉ cần nghĩ đến Thất Nương là tâm như lửa đốt, hắn không biết tương tư lại giày vò con người như vậy, vừa nghĩ đến nàng có thể gả cho một người khác, hắn lại nôn nóng không yên, một năm? Hắn ở đâu chờ đến hết một năm đây?

Bỗng nhiên trong đầu hắn xuất hiện một câu cha thường nói: tiên hạ thủ vi cường!... Sau gáy một luồng gió thốc đến, Văn Ngọc Hổ cúi người lên phía trước tránh được một chưởng, xoay mình nhìn lại, cha già nhà hắn đang đứng đối diện trừng mắt.

Văn Chiến nói: “Còn biết tránh? Nhìn người một ngày đêm như bị mất hồn, có phải đang nghĩ đến con bé nhà họ Lưu kia? Ta hỏi người, người cạo râu có phải vì nó hay không?”

Văn Ngọc Hổ gương mặt anh tuấn ửng đỏ, cha già nhà hấn tràn ngập đắc ý quay người nói vọng ra ngoài cửa: “Ta nói đúng mà! Tiểu tử này đang yên đang lành lại đi cạo râu mà trước kia có đánh chết cũng không cạo, không phải có người trong lòng thì là gì? Đến đến đến, dám cá cược thì dám chịu thua, mau giao nộp hết ra đây cho lão tử!”

Ngoài cửa một đám quân nhân tiến vào, người dẫn đầu hét lớn: “Không phải đâu! Ngọc Hổ, chúng ta đều cược nặng vào người đấy, người mau mau lắc đầu, nếu không chúng ta lại đánh tiếp trận nữa!”

Văn Ngọc Hổ vừa bực mình vừa buồn cười: “Nhiếp thúc, các người đem ta ra để cá cược?”

Nhiếp Chiêu là một dũng tướng dưới quyền Văn Chiến, hấn vóc dáng không cao, thân hình cường tráng, đã cầm vũ khí là chỉ có tiến lên không biết sợ chết, là hãn tướng nổi tiếng trong Hắc Giao quân.

Bên cạnh có một người mặc y phục phó tướng cảm thán nói: “Aiz, chỉ chớp mắt, Ngọc Hổ cũng phải đến lúc lấy vợ rồi...”

“Cái gì mà phải cưới vợ... Nếu không phải Ngọc Hổ mấy năm trấn thủ Biên thành, ở tuổi này đáng lẽ đã là cha của mấy đứa nhóc rồi.”

“Thế khi nào thì được uống rượu mừng của Thiếu tướng quân vậy?”

Những người này phần lớn đều là chiến hữu nhiều năm vào sinh ra tử kề vai chiến đấu của Văn Chiến, nhìn Văn Ngọc Hổ lớn lên, cho nên nói chuyện đều lộ ra sự thân thiết vô cùng.

Văn Chiến bất mãn nói: “Cái gì mà uống rượu mừng? Con bé kia bảo phải đợi một năm... cũng chẳng phải giữ đạo hiếu gì, các người nói vậy là có ý gì?”

Nhiếp Chiêu ngạc nhiên: “Cái gì? Phải đợi một năm? Không phải là không muốn gả cho hạng vũ phu như chúng ta nên kiếm cớ từ chối đấy chứ!”

Văn Ngọc Hổ lắc đầu nói: “Nàng không phải người như vậy.”

“Có thể khiến Ngọc Hổ cạo râu, ta phải khen xem là tiểu thư nhà ai mới được. Có tư cách làm phu nhân của Thiếu tướng quân Hắc Giao quân chúng ta hay không?”

Nói đến điều này, Văn Chiến lại đắc ý: “Tiểu tử này con mắt không tồi, con bé kia là nghĩa nữ của Lưu Trường Khanh.”

Vừa nghe đến là Lưu gia tiểu thư dè bẹp cả Hạ Lan Nhị danh tiếng, mọi người đều trở mắt.

Nhiếp Chiêu cười nói: “Không tồi không tồi, đúng là có phong độ của ông già.”

“Lão tử năm đó đoạt trước nói sau, lão già kia nào có phong phạm như ta năm đó... Không được, để lão tử đến Lưu phủ câu hôn, để xem Lưu Trường Khanh có đồng ý hay không? Giải quyết xong người lớn, đứa con còn dám không chịu?”

Văn Ngọc Hổ lại càng hoảng sợ: “Cha, đây là chuyện của con, có có thể xử lý... hơn nữa...” trên mặt hấn lộ ra vẻ kiên định. “Thất Nương... nàng chỉ có thể là vợ của con.”

Văn Ngọc Hổ sau khi rời khỏi quân doanh liền đến Lưu phủ gặp Thất Nương.

Thất Nương vừa ngủ trưa dậy, nhìn thấy hấn liền cười: “A Đang ở nhà sút đầu mẻ trán, huynh còn đến đây được.” Nàng kể cho hấn biết chuyện Lí, Hạ hai người cùng đến Văn phủ.

Văn Ngọc Hổ lại không lo cho muội muội, hấn muốn nói chuyện riêng với Thất Nương, nhưng hai người Song My, Hồng Miên lại cứ đứng ở đó, hấn không tiện mở miệng.

Bồn chồn của hấn Thất Nương nhìn thấy được, sau khi bảo hai người Song My, Hồng Miên rời đi, nàng nói: “Huynh có chuyện gì sao?”

Văn Ngọc Hổ hít sâu một hơi nói: “Ta... ta muốn cưới nàng.. Không muốn đợi đến một năm sau.” Hấn chớp mắt một cái, nhìn nàng chăm chú.

Thất Nương ngẩn ra, trên mặt có chút bất ngờ: “Vì sao?” Cũng tốt, nhân dịp này thử hần.

“Vì ta không muốn nàng gả cho người khác.” Hần nói kiên quyết mạnh mẽ.

Đôi mắt hần tuy vẫn dịu dàng như thế, nhưng khí tức trong nháy mắt trở nên áp bách, Thất Nương chưa từng nhìn qua hần như vậy, có chút giật mình, nhưng nàng vẫn hỏi lại: “Vì sao không muốn ta gả cho người khác?”

“...Ta thích nàng.” Gương mặt anh tuấn của hần lộ ra đôi chút ngượng ngùng, nhưng chớp mắt đã bị khí thế chuyên chú trong mắt che lấp, hần đến gần Thất Nương, “Vậy còn nàng?”

Khí tức của hần bắt đầu xâm nhập đến quanh Thất Nương, mạnh mẽ áp bức đến mức nàng nhin không được lui về phía sau một bước, lại bị hần nhanh hơn giữ chặt thất lưng, nàng hoàn toàn bị nhốt trong lồng ngực cường tráng của hần, không thể động đậy.

Đây là Văn Ngọc Hổ sao? Văn Ngọc Hổ nam nữ nghiêm ngặt lại cư nhiên làm chuyện này? Thất Nương không dám tin.

“Nàng thì sao? Quyết định của nàng là gì?” Văn Ngọc Hổ ánh mắt chăm chú như mãnh thú nhìn chăm chăm con mồi.

“Văn Ngọc Hổ?” Nàng gọi tên hần không dám chắc.

“Ừ?” Không tự hiểu, hần ôm nàng càng chặt hơn.

Thất Nương cố hít một hơi, gần quá đi!

Nàng chống tay trên ngực hần, định dùng sức đẩy ra.. tay lại bị hần giữ chặt, Thất Nương có chút rầu rĩ: “Văn Ngọc Hổ, huynh đang làm gì vậy?” Hần như một người xa lạ khoác áo ngoài là Văn Ngọc Hổ, bề ngoài tuy rằng giống nhưng sâu bên trong lại là một con người khác.

“Ta đã nhiều ngày ngủ không ngon giấc.” Văn Ngọc Hổ thẳng thắn thành khẩn nói ra tâm tình của mình, “Chỉ là nhớ nàng, trong lòng như lửa đốt, làm việc gì cũng không an tâm... Còn nàng? Có nhớ ta không?”

Thất Nương bình tĩnh nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, những lời này là huynh nói cơ mà... Cho nên hiện tại huynh đang làm gì vậy?”

“Đó là với nữ nhân không liên quan, còn nàng không phải.”

Thất Nương chán nản, đây là lý lẽ gì chứ? Vậy nữ nhân hần quen biết thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Trùng trùng nhìn hần, nàng nghĩ nàng sai rồi, nàng vẫn cho rằng Văn Ngọc Hổ là một con mèo to thôi, thì ra người này là hổ thật.

“Văn Ngọc Hổ, huynh muốn lấy ta, vậy huynh có biết ta là người thế nào sao?” Nàng chăm chú nói, “Đừng vội nói biết, khi huynh biết được quá khứ của ta rồi, ta không chắc huynh còn muốn lấy ta nữa không đâu!”

“Nghĩa là sao?” Văn Ngọc Hổ do dự ngập ngừng, không phải là nàng trước kia đã có người trong lòng rồi chứ?

“Huynh biết chuyện sau khi ta trở thành nghĩa nữ nhà họ Lưu, nhưng còn trước đó?” Nàng nhớ đến tất cả những gì Ngũ Nương trải qua ở Giang gia, rùng mình, hai tay không khỏi ôm lấy ngực, ngẩng đầu cười thầm: “Huynh nghĩ một đứa con gái mồ côi không tiền không thế có thể sống sót, trước khi gặp được ân nhân của nó thì đã từng gặp phải những chuyện gì?”

Ý tứ trong lời nói của nàng khiến Văn Ngọc Hổ mặt trắng bệch, lòng nàng trầm xuống, có chút thất vọng, thì ra hần vẫn là để ý.

Trong lòng lạnh lẽo, nàng muốn thoát khỏi lồng ngực hần, nhưng vừa cử động lại bị hai tay hần ôm chặt lại, cả người hoàn toàn vùi sâu trong lòng hần.

“Nếu như nói ta không để ý chút nào, thì đó là nói dối,” dường như sợ nàng chạy mất, hần ôm nàng càng chặt hơn, “Nhưng điều ta để ý là... tại sao khi nàng cần đến ta lại không có ở bên cạnh...”

Nàng trừng mắt nhìn, chợt hiểu ra hẳn đang nói gì, không thể tin ngẩng đầu muốn nhìn mặt hắn, nhưng cái ôm của hắn chặt quá, nàng không động đậy nổi.

“..Ta để ý là sau đó bên cạnh nàng không phải là ta! Ta chưa từng lo lắng như vậy, ta vừa nghĩ đến nàng có thể chọn người khác, ta đã muốn đánh người, biết rõ đó là sai mà vẫn cứ nghĩ vậy... Tóm lại, ta sẽ không cho nàng lấy người khác, nếu nàng không gả cho ta, như vậy ta sẽ... tiên hạ thủ vi cường!”

Thất Nương chưa kịp rõ câu cuối cùng của hắn có ý gì, thân mình đã bị buông ra, sau đó...

Môi bị phủ lên.

50. Quyển 2 - Chương 9

Thất Nương trước kia từng kết giao với mấy người bạn trai, dù còn chưa kịp qua lại tìm hiểu sâu hơn thì đã bị nàng đá bay nhưng cũng đã có kinh nghiệm về hôn, cho nên Thất Nương rất nhanh nhận ra Văn Ngọc Hồ hôn rất vụng về, cuồng nhiệt mà ngây thơ.

Chẳng hiểu vì sao loại cảm giác hôn vụng về này lại khiến nàng thấy sung sướng, tuy rằng hắn cắn đau nàng nhưng lòng nàng lại thấy lâng lâng ngây ngất.

Hắn trước sau vẫn chỉ ngậm mút nhẹ nhàng môi nàng, Thất Nương nghịch ngợm nhẹ nhàng đưa lưỡi vào thăm dò trong miệng hắn, thân mình hắn đỡ ra một chút, hơi thở mạnh lên ba lần, lập tức liền mạnh mẽ đáp lại, Thất Nương khẽ cười một tiếng, đầu hơi ngửa lên lui về phía sau, aa... Văn Ngọc Hồ ảo não than nhẹ một tiếng, tay phải mạnh mẽ giữ chặt gáy nàng, mạnh mẽ hôn...

Chợt Văn Ngọc Hồ ngừng tấn công, Thất Nương khó hiểu mở mắt nhìn xuống theo ánh nhìn cứng ngắc của Văn Ngọc Hồ, ngạc nhiên, chỉ thấy một cái đầu lộ ra vẻ hiếu kỳ nhìn hai người, im lặng ngửa đầu cắn góc áo Văn Ngọc Hồ kéo kéo, Sa lang nghiêng đầu nghi vấn, hai vị một lớn một nhỏ này đang làm gì?

Ngạc nhiên thật, Sa lang cứ nhiên lại không tấn công Văn Ngọc Hồ.

“Không ... việc này... chúng ta không phải...” Khí thế của Văn Ngọc Hồ tựa như quả bóng bị kim châm, chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi, lại quay trở về thành con mèo lớn thật thà ngây thơ như cũ.

Thất Nương lẳng lặng nhìn hắn bộ dáng luống cuống giải thích với Sa lang, khi sự buồn cười qua đi, một luồng cảm xúc ấm áp ngấm vào lòng ngực.... Anh chàng này...!

“Ba tháng.” Thất Nương bỗng nhiên nói.

“Gì cơ?” Văn Ngọc Hồ vẻ mặt mờ mịt.

“Nếu huynh có thể trong ba tháng thuyết phục được ta, rằng huynh có gì tốt có thể khiến ta gả cho huynh, thì ba tháng sau ta sẽ đồng ý, nếu không thì vẫn là một năm sau.” Thất Nương nhẹ nhàng nói.

Vài ngày sau đó, huynh muội nhà họ Văn mỗi ngày đều đến Lưu phủ báo danh, Lưu Thành Hề ngược lại không thấy bóng dáng.

Lí Mộ và Hạ Lan Thuyền vì chuyện Văn Ngọc Đang đã trở thành như nước với lửa, nghe nói hai người ở trà lâu tửu quán nào mà tình cờ gặp nhau thì chính là sấm vang chớp giật.

Có điều, Văn tiểu thư lại có được cuộc sống dễ chịu, nàng đem Hạ Lan Thuyền ném cho Lí Mộ làm bạn, còn mình thì theo ca ca chạy đến Lưu phủ chơi đùa.

Những lúc nàng và Thất Nương tán chuyện vui vẻ thì vị đại ca mà nàng thấy rất đáng thương cũng bị xếp xó một bên...

Thất Nương đến Cẩm Sát phường tìm Minh Nguyệt, phát hiện việc làm ăn của Cẩm Sát phường xuống dốc không phanh, thấy nhị tỷ mặt mày ủ rũ, Thất Nương lặng lẽ đi hỏi Đỗ Quyên mới biết Tô Văn vì muốn Tô Di Ca hồi tâm chuyển ý mà âm thầm động tay động chân.

“Tô thừa tướng đã ngẫm ra lời, aizz, những khách nhân có thân phận một chút xem mặt ông ta đều không đến nữa, những người khác sao còn dám đến... Cẩm Sát phường tuy có người che chở không bị quấy rối, nhưng việc làm ăn chung quy vẫn phải tự dựa vào mình.” Đỗ Quyên giận dữ than thở.

Thất Nương hỏi: “Vậy Tô Di Ca không nói gì sao?”

Đỗ Quyên lắc đầu: “Tô công tử danh chính ngôn thuận bỏ bạc ra bao Liên lâu, chúng ta sao có thể dễ dàng mở miệng..”

Tô Di Ca biết rõ Cẩm Sát phường ở giữa sẽ khó xử... Nhưng vẫn bất động thanh sắc, hần rút cuộc muốn thế nào? Thất Nương nhú mày, lại nhất thời không sao nghĩ ra được.

Qua hai ngày, Thất Nương lại đến, việc làm ăn vẫn không có biến chuyển.

Thất Nương muốn tìm Tô Di Ca nói, Minh Nguyệt không chịu: “Đừng nói thân phận của muội không thể lộ ra, cho dù có thể, tìm hần có ích gì đâu? Tô thừa tướng hiện giờ đã quyết ý, Tô Di ca nếu nghĩ thông suốt sẽ buông tay, nếu không chúng ta cũng không có cách nào ép hần được... Bọn họ dù sao cũng là cha con, nếu chúng ta có động tay động chân gì, khi Tô Di Ca trở lại bên cha hần, ai biết hần sẽ quay lại đối phó với chúng ta hay không...”

Thất Nương nghe xong vô cùng kinh ngạc: “Nhị tỷ cũng cho rằng Tô Di Ca không nên lấy Thanh Liên?”

“Không phải không nên mà là sẽ không.” Minh Nguyệt cười lạnh nói, “Chuyện như thế ta ở chỗ này cũng đã xem không ít, lúc đầu luôn yêu đến chết đi sống lại, nhưng đến cuối cùng vẫn... Hừ, ta một người cũng chưa thấy qua, thiên hạ đàn ông đều bạc tình, dù hần có si tình đến đâu, kết quả vì công danh ích lợi của mình bất cứ điều gì cũng có thể bỏ qua, huống chi chỉ là một nữ tử thanh lâu.”

Thất Nương nghĩ, chỉ sợ chính tỷ cũng từng nếm qua đau khổ này rồi mới có thể cực đoan như vậy, cảm thấy phiền muộn, không khỏi nắm tay Minh Nguyệt: “Nhị tỷ.”

Minh Nguyệt nhìn ánh mắt quan tâm lo lắng của nàng, miễn cưỡng cười: “Ta không sao.”

Đỡ Thất Nương ngồi xuống, nàng nói: “Thất Nương muội phải nhớ kỹ, thân phận của muội mới là bảo đảm cho tương lai, nhà chồng muội sẽ vì muội là con gái Lưu gia mà không dám xử tệ với muội, cho nên muội ngàn vạn lần đừng để người khác phát hiện ra quan hệ với ta, muội cũng không cần lo mình không còn thân xử nữ, đến đêm tân hôn ta sẽ dạy muội một cách nhất định không để người ta nhận ra muội không còn là xử nữ.”

Thất Nương rất muốn nói cho Minh Nguyệt kỳ thật chuyện của nàng Văn Ngọc Hổ đã biết, nhưng nhìn Minh Nguyệt không tin nam nhân như vậy, sợ là nói ra chỉ khiến nàng thêm lo lắng, cho nên nói: “Ta và Tô Di Ca từng gặp qua một lần, nhưng có vẻ người này không giống như kẻ dễ thay lòng đổi dạ đâu!”

Minh Nguyệt thở dài nói: “Dù sao muội cũng chưa có nhiều kinh nghiệm, muội đừng nhìn hần giống như thần tiên liền cho hần là thần tiên, một kẻ như Hạ Lan Thuyền chính là minh chứng, về phần Tô Di Ca... tuy rằng hiện giờ hần đối với Thanh Liên một lòng si mê, ai biết được sau này...sẽ như thế nào? Cho nên Thất Nương, muội đối với phu quân của mình sau này đừng quá dễ tâm, quá dễ tâm sẽ thương tâm, muội hiểu không?”

Hai người đang nói chuyện, có tiếng Đỗ Quyên gõ cửa bên ngoài: “Phu nhân, nhạc công soạn tân khúc mời người đi nghe thử.”

Minh Nguyệt lên tiếng đáp ứng, Thất Nương thấy hứng thú: “Nhị tỷ, ta cũng muốn nghe.”

Minh Nguyệt nói: “Không được, ở đây càng ít người gặp muội càng tốt, muội đừng có lẫn lộn vào với bọn họ.” Minh Nguyệt nói nàng và các cô nương Cẩm Sát phường, lần trước đã nhìn thấy Thất Nương và Ngọc Kiều trò chuyện nàng có chút lo lắng.

Thất Nương nói: “Có sao đâu, các nàng đều cho rằng ta là thiếu gia nhà ai đó thôi!”

Minh Nguyệt vẫn không chịu, bảo Đỗ Quyên đưa nàng ra khỏi cửa còn mình thì đi nghe đàn, Đỗ Quyên là người duy nhất ở Cẩm Sát phường biết thân phận thực sự của Thất Nương.

Khi Thất Nương rẽ vào một hành lang dài, suýt nữa thì đâm phải một cô nương.

Cô nương này tướng mạo bình thường, trong tay ôm một cây cổ cầm, thấy mình suýt nữa thì đâm vào một vị khách, vẻ mặt bồn chồn lo lắng, miệng liên tục nói xin lỗi, nhìn lên lại thấy Thất Nương phong nhã bất phàm, không khỏi có chút thẹn thùng.

Đỗ Quyên hỏi: “Ôn Ôn, người đi nghe đàn?”

Ôn Ôn gật đầu: “Sư phụ soạn ra tân khúc, phu nhân sai người gọi tôi đi nghe một chút.”

Ôn Ôn thấy Đỗ Quyên cư xử với Thất Nương không giống với khách nhân bình thường, có chút tò mò nhưng không dám hỏi nhiều, tiếp tục bước đi.

Thất Nương hỏi: “Nàng là nhạc công?”

Đỗ Quyên nói: “Nàng vốn bị bán đến làm kỹ nữ, có điều dung mạo không xinh đẹp, sau phu nhân phát hiện ra nàng rất có thiên phú về cầm nghệ cho nên dứt khoát để nàng theo học đàn với nhạc công của Cẩm Sát phường.”

Thất Nương nhìn bóng lưng nàng, trầm ngâm: “Ta nghĩ ra một biện pháp, tạm thời có thể giải quyết khó khăn của Cẩm Sát phường.”

Đỗ Quyên nghe vậy ngạc nhiên mừng rỡ hỏi, Thất Nương chỉ cười: “Nhưng trước việc này còn có rất nhiều chuyện phải làm, người nói cho phu nhân đêm mai ta sẽ đến.”

Đêm hôm sau, Minh Nguyệt bồn chồn lo lắng chờ Thất Nương đến.

Minh Nguyệt vừa nhìn thất Thất Nương liền truy hỏi ngay: “Đỗ Quyên nói muội có cách giải quyết khó khăn của Cẩm Sát phường?”

Thất Nương nghiêng đầu hỏi: “Nhị tỷ hôm nay không nghe được tin đồn gì sao?”

Minh Nguyệt gật đầu nói: “Aizz, không biết là ai tung tin đồn, nói Cẩm Sát phường ta thu nhận một gia nhân sắc nghệ song tuyệt, so với Hồng Anh của Thái Hồng Lâu không chút thua kém, hôm nay ở đây khách nhân đến nhiều hơn, đều hỏi người đầu, ta muốn đầu đầu..” Nàng nhìn thấy Thất Nương mỉm cười, chột hỏi: “Tin đó không phải muội truyền ra đấy chứ?”

Thất Nương cười nói: “Cách này quả nhiên là có tác dụng.”

Minh Nguyệt nghe xong dậm chân nói: “Con bé này, vậy không phải thêm phiền cho ta sao? Khi lâu không thấy ta đem người ra, chẳng phải là muốn đập biển hiệu của Cẩm Sát phường hay sao?”

Thất Nương đưa chén trà cho nàng: “Nhị tỷ, tỷ hãy chậm rãi nghe ta nói....”

Sau hôm đó, trên phố lại thêm một tin đồn... Nghe nói mỹ nhân mới đến của Cẩm Sát phường không biết làm thế nào mà có được một bài từ* của Lưu gia tiểu thư tài hoa trác tuyệt, cực kỳ yêu thích, vì thế tự mình soạn ra một khúc, những ai nghe được đều nói ngay cả nhạc khúc của Hồng Anh cô nương của Thái Hồng Lâu soạn ra cũng không hay như của nàng.

Sau từ trong Lưu phủ lại truyền ra tin tức, một hạ nhân của Lưu phủ tự tiện đem thi từ của tiểu thư trộm đi bán, bị Lưu phủ đuổi cổ.

Tin tức này khiến cho tin đồn kia càng có vẻ đáng tin, trong thời gian ngắn Cẩm Sát phường lại náo nhiệt trở lại...

51. Quyển 2 - Chương 10

“Ôi chao, đây không phải là An đại gia sao? Ngài sao lại có hứng thú đến Cẩm Sát phường vậy!” Minh Nguyệt đứng ở cửa lớn đại sảnh đón khách.

“Ngay cả Bồ Y tiên sinh cũng đến đây, ta dù thế nào cũng phải đến xem náo nhiệt chứ! Thế nào? Hôm nay khách quý đến nhiều, chẳng lẽ An Nhất Thanh ta không đủ tư cách vào cửa?”

“An đại gia thật biết nói đùa, Minh Nguyệt nào dám! An đại gia có hẹn với vị đại gia nào không? Tiểu Trân, mau dẫn An đại gia vào tìm chỗ ngồi đi.” Minh Nguyệt mặt cười tươi như hoa.

Hôm nay gần như tất cả các nhân vật có máu mặt của Long Thành đều đến đây, có lẽ tám ngày mỗi đầu tháng của Thái Hồng Lâu cũng chỉ đến như thế, thảo nào Minh Nguyệt vui vẻ ra mặt.

Minh Nguyệt nhìn náo nhiệt rầm rộ hôm nay, không khỏi nhớ đến ngày đó...

“Nhưng xem cách hành sự của Tô thừa tướng cũng biết chuyện Tô Di Ca và Thanh Liên không thể duy trì được lâu đâu, Cẩm Sát phường chúng ta chỉ cần chống đỡ qua một hai tháng là được, cho nên trong khoảng thời gian này nhất định phải làm cho Cẩm Sát phường có gì mà thanh lâu khác không có, những nam nhân bình thường đều có mối nối cũ, mỹ nhân sắc nghệ song tuyệt mới đến đương nhiên chính là điểm ưu việt hay và tốt nhất.” Thất Nương giải thích cho Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt hỏi: “Nói thì không sai, nhưng chúng ta bây giờ kiếm đâu ra mỹ nhân? Lại còn phải sắc nghệ song tuyệt nữa...”

Thất Nương đẩy cửa ra, nhìn người ngoài hành lang đang đi đến, nói: “Mỹ nhân của chúng ta đến đây!”

Người nọ bị Đỗ Quyên giữ ngoài cửa đẩy vào: “Ôn Ôn? Muội nói là nàng?”

Nhìn Minh Nguyệt bộ dáng không thể tin nổi, nàng cười: “Ta đã đặc biệt nghe thử nhạc khúc của Ôn Ôn, nàng tuyệt đối có năng lực đảm nhiệm việc này.”

Minh Nguyệt nhìn khuôn mặt thường thường không có gì đặc biệt của Ôn Ôn, thở dài: “Nàng dù cho đàn hát hay đến đâu cũng không có tác dụng, nàng chỉ cần lộ mặt ra thì mọi việc chẳng phải bị lật tẩy?”

“Nàng vì sao phải lộ mặt?” Thất Nương chăm chú nhìn Ôn Ôn nói: “Nàng là Cao Nguyệt tiểu thư, sao có thể tùy tiện để người khác nhìn thấy mặt của nàng?”

Minh Nguyệt, Đỗ Quyên lúc này mới hiểu nàng có ý gì, hai người trừng mắt nhìn Thất Nương, hô hấp lập tức trở nên dồn dập.

Đông Hải quận là một tiểu quốc ở phía đông, vị Cao Nguyệt tiểu thư trong truyền thuyết này chính là công chúa của Đông Hải quận, mấy năm trước nước này bị diệt vong, nàng trốn thoát. Bởi vì có tài năng cầm nghệ tuyệt thế, lưu vong ra nước khác cũng được đãi bằng lễ.

Hiện giờ, quý tộc các nước có thể mời được nàng đến đã là cực kỳ vinh hạnh.

Có người nói vẻ đẹp của nàng nghiêng nước nghiêng thành nhưng từ trước đến giờ đều dùng sa che mặt, không có mấy người từng được nhìn thấy diện mạo đích thực của nàng.

Thất Nương thì nghĩ, Cao Nguyệt tiểu thư cũng là kẻ đáng thương, không nước không nhà, ở ngoài thì có vẻ được hoàng thân quốc thích kẻ giàu có các nước trọng đãi, thực tế chỉ là thứ để kẻ giàu có hoàng thân quốc thích khoe khoang, mặc dù vẫn xưng là tiểu thư, nhưng bất quá chỉ là một gái hồng lâu loại cực kỳ cao cấp mà thôi.

Ôn Ôn không hiểu ra sao, hoảng sợ không thôi: “Phu nhân, tôi, tôi.. sao lại là Cao Nguyệt tiểu thư? Tôi không..không phải... Cao Nguyệt tiểu..tiểu thư? Phu nhân...”

Thất Nương nhẹ nhàng nói: “Ôn Ôn không muốn rời khỏi thanh lâu sao? Chỉ cần ngươi chống đỡ qua một tháng, không, chỉ cần giả trang làm Cao Nguyệt tiểu thư ba lần thôi, phu nhân sẽ đem giấy bán mình trả lại cho ngươi.”

Ôn Ôn trong lòng kinh hoàng, mắt nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nhún mày: “Chậm đã, ta có mấy thắc mắc, phải biết rằng Ôn Ôn cầm nghệ dù tốt, làm sao có thể tốt được bằng Cao Nguyệt tiểu thư? Chỉ sợ người có tâm vừa nghe đã biết, đây là điều thứ nhất; thứ hai, Cao Nguyệt tiểu thư cho dù muốn đến Long Thành cũng tất là nhận yêu cầu của hoàng thân quốc thích hoặc kẻ giàu có, sao có thể đến thanh lâu biểu diễn?”

“Những điều này ta đã thay phu nhân nghĩ rồi, nghe nói Cao Nguyệt tiểu thư ngoại trừ nhạc từ do chính mình viết, người ngoài nếu có từ khúc tốt nàng nhất định ái mộ mà cầu, uhm... Cao Nguyệt tiểu thư trong lúc vô tình trên đường đi qua Long Thành, nghe xong thi từ của Lưu gia tiểu thư, có ý muốn có được thi từ của Lưu gia tiểu thư để kết hợp ăn ý với khúc nhạc của mình, nhưng ở Long Thành mọi người đều biết Lưu gia tiểu thư không gặp khách, Cẩm Sát phường không biết làm sao lại có được thi từ của Lưu gia tiểu thư, Cao Nguyệt tiểu thư vì thi từ đó mới đồng ý biểu diễn ở Cẩm Sát phường, một tháng biểu diễn ba lần, sau ba lần sẽ đi.

Còn về phần cầm nghệ của Ôn Ôn sao?” Thất Nương đưa ra tờ cầm phổ, “Long Thành còn chưa có người nghe qua tiếng đàn thần tiên của Cao Nguyệt tiểu thư, Ôn Ôn chỉ cần đem cầm phổ này tập cho thành thực, tất có thể bổ sung cho những thiếu sót trong cầm nghệ.”

Ôn Ôn nhận lấy cầm phổ, nhẹ giọng ngâm nga, chỉ một đoạn ngắn, kinh ngạc ngẩng đầu, mắt sáng lên, kéo Thất Nương hỏi: “Từ khúc này của công tử ở đâu ra vậy?”

Thất Nương tránh không trả lời: “Người không cần phải biết từ khúc này ở đâu ra, chỉ cần người đồng ý thôi, việc này qua đi ta cho người thêm mấy bài nữa, thế nào?”

Minh Nguyệt cũng là người thành thạo, vừa nghe Ôn Ôn ngâm nga, trong lòng kinh ngạc, nàng lấy cầm phổ nhìn kỹ, lập tức mừng như điên, biết bằng mấy từ khúc này quả thật có thể quét ngang Long Thành, nhưng nàng vẫn thấy lo lắng: “Vạn nhất việc này có thể dẫn Cao Nguyệt tiểu thư đến hoặc về sau có người làm sáng tỏ thì sao?”

Thất Nương giả hoạt nói: “Cho nên hôm nay nghe đồn không phải Cao Nguyệt đến đây, mà chỉ là một mỹ nhân sắc nghệ song tuyệt, chúng ta có thể duy trì được bao lâu thì duy trì, đợi cho trước ba ngày Cao Nguyệt tiểu thư lên đài biểu diễn lại rải tin tức, đồng thời chúng ta ở đây thống nhất cùng nói ra với bên ngoài là có một vị tự xưng là Cao tiểu thư, nhớ kỹ phải là Cao tiểu thư chứ không phải Cao Nguyệt tiểu thư, nếu có ai hỏi thì vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, sau này mà có người đến tra hỏi, nơi này của chúng ta chỉ đến vị Cao tiểu thư, cũng không có nói là Cao Nguyệt tiểu thư.”

Biểu diễn có phân biệt cao nhả thấp kém, thanh lâu cũng chia nhất lưu, nhị lưu, nếu như Cẩm Sát phường mời là Cao Nguyệt, tự nhiên không thể đánh đồng như những thanh lâu bình thường khác.

...

Hôm nay là ngày Ôn Ôn lên biểu diễn, Minh Nguyệt nhìn quý khách đầy cả sảnh đường, cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Thấy khách nhân đã coi như đông đủ, Minh Nguyệt thấp giọng hỏi Đỗ Quyên: “Nha đầu Ôn Ôn đã chuẩn bị tốt chưa? Aiz, không biết nàng được chưa, nhưng ngàn vạn lần đừng gây ra tai vạ gì cho ta thì tốt.”

Đỗ Quyên nói bên tai Minh Nguyệt: “Yên tâm, tiểu thư nói Ôn Ôn luyện tập rất khá, trừ phi có người từng thực sự nghe qua tiếng đàn của Cao Nguyệt tiểu thư, nếu không không ai có thể đoán ra đây là Cao Nguyệt tiểu thư giả.”

Thất Nương chuẩn bị kỹ xong cho Ôn Ôn liền chuồn đến cửa bên đại sảnh nhìn lên, đại sảnh đã được trang trí mới hoàn toàn, nơi nơi đều hiện ra vẻ tao nhã duyên dáng sang trọng.

Lầu trên lầu dưới không còn chỗ ngồi, lại ở giữa đám đông nhìn thấy mấy người quen mặt, những người này bất cứ ai đều không phải hạng người dễ ở chung.

Nhìn cảnh tượng này, ngực nàng cũng có chút căng thẳng, dù sao người lên sân khấu không phải nàng, Ôn Ôn rất cuộc có thể ứng phó loại tình thế này hay không nàng cũng không chắc chắn lắm.

Suy nghĩ một chút, nàng chạy lên lầu hai, tìm một nơi bí mật có thể nhìn rõ phía dưới không sót chỗ nào để quan sát.

Hạ Lan Thuyền cùng bạn bè của hân ngồi ở bàn hàng bên phải đại sảnh, dường như cố ý đối nghịch, Lí Mộ an vị phía bên trái cách xa hân mấy bàn.

Thất Nương sớm đã dự cảm được Lí Mộ là ai, cho nên nhìn thấy hân cũng không lạ, trong lòng chỉ áy náy với Văn Ngọc Đang, nàng biết nhất định là bức họa kia gây ra chuyện.

Hàng giữa trừ một bàn ngoài cùng, còn lại vừa nhìn đã biết là các nhân vật quyền quý hiện giờ.

Ngồi ở bàn giữa là một nam tử khuôn mặt thanh nhã, tầm trên dưới bốn mươi tuổi, một thân bố y (quần áo vải bình dân), phía sau ông ta một gã sai vặt đang đứng.

Thất Nương biết ông ta chính là Bố Y tiên sinh nổi danh Long Thành.

Nghe nói ông ta là hoàng thân trong một nhánh của hoàng gia, nhưng ông ta đối với con đường làm quan vô ý cũng không muốn cùng hoàng thân quốc thích qua lại lui tới, chỉ thích cầm kỳ thi họa, hơn hai mươi năm trước tài danh đã lan xa.

Ông ta dù không từng tham gia khoa khảo nhưng thanh danh đã đứng trên thế tục, tài danh của ông ta cũng vượt xa Hạ Lan Thuyền, Tô Di Ca.

Lúc này trên sân khấu của đại sảnh một tiểu tỷ bước lên, dưới đài nhất thời yên tĩnh lại.

52. Quyển 2 - Chương 11

Tiểu tỷ kia cầm một lẵng hoa, vừa đi vừa tung cánh hoa trong lẵng ra rơi lả tả trên mặt đất đến tận bàn đặt đàn.

Nàng đi xuống dưới rồi, Ôn Ôn chính thức lên đài.

Ôn Ôn trên mặt che sa mỏng, trên đầu chỉ cài nghiêng một cây trâm bạch ngọc, một thân y phục màu lam nhạt tay rộng hiển lộ phong tư yếu điệu, một tiểu tỷ ôm thất huyền cầm theo sau nàng uyển chuyển bước đến bàn đặt đàn.

Ngồi dưới đài có người tinh mắt, liếc mắt có thể nhận ra trên người nàng mặc là thiên hồ tiên do Khởi La Phưởng (nghĩa là tơ lụa đẹp) của Tham Diêu quốc làm ra, lụa thiên hồ tiên màu sắc tươi đẹp thanh thuần như màu trời, có người nói một năm chỉ mười cuộn được dệt ra.

Thiên hồ tiên này là Trần Cương, Giang Ngư mang đến cho Thất Nương, cùng đưa đến còn có lụa tơ bạch liên, lụa thúy lữ, son và dầu thơm.

Đều là tinh phẩm của Khởi La Phưởng, vì Văn Ngọc Đang thích đồ trang điểm nên Thất Nương đã đem son phấn dầu thơm cho nàng. Lần này để Ôn Ôn lên đài, Thất Nương đúng là ra hết cả vốn.

Ôn Ôn ngồi trên đài, xuyên qua khăn che mặt nhìn... trời ạ! Nhiều người như vậy? Nàng hít sâu một hơi, vốn đang căng thẳng lại càng thêm căng thẳng.

Hít sâu, bình tĩnh! Bình tĩnh! Nàng dùng cách Thất Nương dạy cho tự trấn định mình... Sau này tự do hoàn toàn trong tay, cho nên ngàn vạn lần không thể thất bại.

“Người bước đi nhất định phải ngẩng đầu uốn ngực, nhịp bước chân ổn chậm uyển chuyển nhẹ nhàng, người nói chuyện cũng nhất định phải cao ngạo, nếu như trong lòng thấy căng thẳng thì hãy nhìn vào đàn của mình, đừng nhìn xuống dưới.” Cao Nguyệt là công chúa, Ôn Ôn không có cách nào có được phong thái của nàng, cho nên Thất Nương chỉ đành tận lực giúp nàng tương tự như Cao Nguyệt, về phần giống được bao nhiêu phần đành mặc cho số phận.

Nghĩ đến lời Thất Nương, nàng dứt khoát cúi đầu vuốt ve đàn, chậm rãi mở miệng nói: “Có vị bằng hữu đã khuất tặng cho ta một chiếc lục kiều (hình như là tên của cây đàn), ta rất thích, ba lần này ta sẽ dùng nó đàn cho các vị nghe.” Cao Nguyệt là danh gia, nhất định là có cổ cầm chuyên dùng, cây đàn này không thể tạo giả, nếu không người sáng suốt liếc mắt một chút là có thể vạch trần, cho nên Thất Nương trước để Ôn Ôn nói rõ, miễn cho người khác nổi lên lòng nghi ngờ.

Tiếp đó nàng lại chậm rãi nói: “Từ khúc thứ nhất gần đây ta mới viết, tên gọi Kỷ Đa Sầu* (bao nhiêu sầu)”.

Ngón tay nhẹ gảy, tiếng đàn dần ngân lên, nàng nhẹ cao giọng hát:

Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu
Vấn sự tri đa thiếu
Tiểu lâu tác dạ hựu đông phong
Cổ quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung
Điêu lan ngọc thể ưng do tại
Chỉ thị châu nhan cải
Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu?
Khấp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu

.....

Xuân hoa thu nguyệt bao giờ hết
Dĩ vãng bao nhiêu việc
Đêm qua gác nhỏ lại đông phong
Nước cũ chẳng kham ngoảnh lại dưới trăng trong
Hiên son bệ ngọc chừng nguyên tại
Chỉ có dung nhan đổi
Hỏi ai hay dạng bấy nhiêu sầu
Đầy ngập một dòng xuân thủy chảy về đông

Đây là một bài từ của NamĐường hậu chủ Lý Dục sau khi bị diệt quốc viết ra, tên là Ngu mỹ nhân (mỹ nhân ưu sầu).

Bài từ này ý cảnh trong đó rất thích hợp với Cao Nguyệt nước và nhà đều mất, cho nên Thất Nương lấy từ khúc này làm bài mở đầu, nàng muốn gây cho tất cả mọi người ấn tượng, Ôn Ôn chính là Cao Nguyệt, cho nên cổ nhân kia mới có thể viết ra một ca khúc hợp với tâm tình nàng như vậy.

Thất Nương đưa cho Ôn Ôn từ khúc phần lớn đều là bài hát từ album Đạm Đạm U Tình của Đặng Lệ Quân, được biên soạn để đọc tấu, trong đó dùng các tác phẩm kinh điển của Lý Dục và nhiều danh tác gia nổi tiếng đời Tống, Kỷ Đa Sầu này là một trong số đó, bản biên soạn này là một trong những ca khúc cũ mà ông nội nàng thích nhất.

Giọng của Ôn Ôn tuy rằng không ngọt như của Đặng Lệ Quân, nhưng thanh cao trong vắt rất thích hợp ca hát, đây cũng là một trong những nguyên nhân Thất Nương chọn nàng.

Thất Nương cho rằng những bài hát này tương đối mà nói có vẻ thích hợp với thời đại này, nàng không cho rằng những ca khúc hiện đại có thể đánh lừa được đám “cổ nhân” dưới đài.

Đầu tiên là văn nói sẽ không giống với tác phẩm của Cao Nguyệt... Đừng tưởng rằng ở thời đại này dùng văn nói để hát là sẽ thành siêu quần xuất chúng, bạn sẽ bị người ta cho là thân phận thấp kém không được học hành mới có thể thô lậu như vậy, cho nên ngoài phần nhạc, phần lời cũng rất quan trọng.

Một khúc Kỷ Đa Sầu Ôn Ôn hát xong, đại sảnh vẫn lặng thinh, Ôn Ôn trái tim đập thành thịch như sắp nhảy ra ngoài, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi cũng không dám lau.

Rất cục nàng nghe được tiếng vỗ tay nhẹ nhàng bên dưới, một người cao giọng nói: “Cao Nguyệt tiểu thư quả nhiên danh bất hư truyền.” Ôn Ôn nhìn qua mảnh sa che mặt, không khỏi vừa mừng vừa sợ, người nói ngồi ở hàng giữa, chính là Bồ Y tiên sinh Lý Tân Liên.

Theo tiếng vỗ tay của ông ta, toàn đại sảnh cũng vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn.

“Chỉ cần bài đầu tiên qua ải, như vậy lần này chúng ta đã thành công được một nửa rồi.” Nghĩ đến lời Thất Nương, Ôn Ôn sau tấm sa che mặt rớt cuộc cũng nở được nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay.

Đứng sau cây cột trên lầu hai Thất Nương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Ôn Ôn đàn tiếp bài thứ hai không có lời, là nhạc thất huyền cầm của Trung Quốc “Thu thủy” và “Ngư tiều vãn đáp”.

Bài “Thu thủy” tiếng đàn êm ả dịu dàng, thanh thoát phóng khoáng mà trong trẻo, nhấn nhá đủ, dư âm vang vọng.

Nghe bản nhạc này thực có thể tĩnh tâm, thanh lọc muộn phiền, buông mọi ham muốn.

Mà “Ngư tiều vãn đáp” là những vui vẻ tự đắc của ngư tiều khi đi qua nơi non xanh nước biếc, biểu đạt xem thường đối với những kẻ theo đuổi danh lợi.

Giai điệu phóng khoáng tự nhiên, biểu hiện ra thần thái thản nhiên tự đắc của ngư tiều.

Hai khúc này là đàn cho Bồ Y tiên sinh nghe.

Muốn được mọi người thừa nhận, cách tốt nhất là đạt được sự tán thưởng của Bồ Y tiên sinh, chỉ cần hấn cho rằng Ôn Ôn là Cao Nguyệt, như vậy những người khác sẽ không còn nghi ngờ Ôn Ôn là giả.

Quả nhiên Bồ Y tiên sinh lộ ra vẻ say sưa thưởng thức.

Không ai nghi ngờ Ôn Ôn có thể soạn ra những khúc nhạc xuất sắc đến thế, bởi vì nàng là Cao Nguyệt, chỉ có danh gia như nàng mới có thể soạn ra những khúc nhạc như vậy.

Hai khúc nhạc đàn xong, một người ngồi cùng bàn với Hạ Lan Thuyền nói: “Nghe nói Cao tiểu thư vì thi từ của Lưu tiểu thư mà phổ nhạc khúc, không biết lúc này chúng ta có vinh hạnh được nghe không?” Dưới đài không ít người hòa theo phụ họa.

Lúc này tự tin của Ôn Ôn đã tăng gấp bội, nàng thản nhiên nói: “Khúc tiếp theo chính là ta soạn cho lời thơ của Lưu tiểu thư, chỉ là không biết có thể xứng với thi từ của Lưu tiểu thư hay không, khúc nhạc này có tên là Minh nguyệt bao giờ có.” Chính là bài thơ “Thủy điệu ca đầu” của Từ Thức.

“Minh nguyệt kỷ thời hữu?

Bả tửu vãn thanh thiên.”

(Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời cao)

.....

Khi Ôn Ôn hát xong câu cuối cùng, lại là một trường im lặng, Ôn Ôn cũng không căng thẳng như lúc đầu nữa.

Nàng nhìn mọi người bên dưới đài, thấy Bồ Y tiên sinh mặt lộ vẻ kinh ngạc, đám người Hạ Lan Thuyền tất cả đều tràn đầy cảm xúc, thậm chí còn có người hai mắt tỏa sáng... Nhạc khúc này kỳ thực so ra thì không bằng được “Thu thủy” và “Ngư tiều vãn đáp”. Nhưng phối với ca từ... Lời làm cho nhạc hay thêm một bậc, nhạc khiến ý cảnh trong lời thêm phần thản nhiên hờ hững, người sẽ biết cái gì gọi là châu liên bách hợp, cái gì gọi là giao tương huy ánh (nâng đỡ, bù đắp cho nhau).

“Hay lắm, chỉ nguyện người trường cửu, ngàn dặm cộng thiên duyên. Quả nhiên là tuyệt phối, cũng chỉ có tiếng đàn của Cao tiểu thư mới có thể xứng với lời từ của Lưu tiểu thư.” Rốt cuộc cũng có người mở miệng nói, người mở miệng đầu tiên là một thanh niên đầu đội mũ cao một thân hoa phục ngồi cạnh Lí Mộ.

Hắn nói xong lập tức đứng dậy vỗ tay hoan nghênh, mọi người như từ trong ca khúc tỉnh lại, mỗi người đều đứng dậy theo, lần này tiếng vỗ tay kéo dài không dứt.

Đợi cho tiếng vỗ tay cuối cùng cũng dừng lại, Lí Mộ cười nói: “Thập nhất vương gia cũng cho là tuyệt phối sao? Thật sự là anh hùng sở kiến lược đồng.*

Cũng như Cao tiểu thư, Lưu tiểu thư chính là nhân vật như vậy, thực sự là hết thấy nam nhân trong thiên hạ đều mộng tưởng, đáng tiếc bản nhân đã sớm có người trong lòng.”

* Anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp (không bàn bạc mà đưa ra chủ kiến như nhau.)

Thất Nương nghe được thấy buồn cười, hẳn đây là ngang nhiên biểu thị không phải Văn Ngọc Đang thì không cưới? Vì vậy liền quay đầu xem Hạ Lan Thuyền có phản ứng gì...

Ở vị trí của Thất Nương không nhìn rõ vẻ mặt của Hạ Lan Thuyền, nhưng nghe một người bên cạnh hẳn nói: “Đó là đương nhiên, có điều, tuy là hết thấy nam nhân đều mộng tưởng, cũng phải có được sự ái mộ của tiểu thư mới được...” Nghe giọng thì đúng là người đã nói muốn nghe Cao, Lưu hợp khúc, trong lời có ý, ám chỉ Lí Mộ tự mình đa tình.

“Cũng vậy thôi, cũng vậy thôi.” Lí Mộ khẽ cười nói.

Sau đó bọn họ cũng không cùng xuất hiện một lúc nữa, một lòng nghe Ôn Ôn diễn tấu.

Hạ, Lí hai người đều là kẻ thông minh, bọn họ mặc dù có tranh chấp, nhưng tuyệt không ở trong này để người khác xem náo nhiệt.

Cứ như vậy, buổi biểu diễn của Ôn Ôn vô kinh vô hiểm kết thúc.

Mà từ khoảnh khắc này về sau, danh tiếng của Cao Nguyệt và Lưu Thất Nương lại nâng cao một bậc, trong thời gian một tháng từ lúc này, khắp đầu đường cuối ngõ của Long Thành, bất luận bình dân hay quý tộc, mọi người đều say sưa hăng hái nói về các nàng.

53. Quyển 2 - Chương 12

Đỗ Quyên vô cùng hưng phấn: “Nếu như để cho Tô thừa tướng nhìn thấy khách quý nào đến Cẩm Sát phường chỉ sợ bị chọc giận đến nổ bụng mất!”

Minh Nguyệt vui vẻ nhưng vẫn vương bận chút âm thầm lo lắng: “Hôm nay như vậy là rất thành công rồi, ta còn thấy khó tin, các người nói chuyện này tương lai mà bị Cao Nguyệt tiểu thư thực sự biết được, sẽ có hậu quả gì?”

Thất Nương nhét một ly trà vào tay Minh Nguyệt: “Nhị tỷ, tỷ lo nhiều quá rồi! Chuyện này chúng ta làm càng thành công, danh tiếng của Cao Nguyệt càng vang xa, sau này khả năng chúng ta bị vạch trần càng nhỏ, trên đời này không có mấy người không thích hư vinh, việc này đối với Cao Nguyệt tiểu thư mà nói chỉ có tốt, nàng sao có thể sai người đến vạch trần tỷ?”

Minh Nguyệt gật đầu, Thất Nương lại nói: “Chỉ là kế tiếp mọi người có thể gặp phiền toái chút, ta nghĩ từ ngày mai trở đi, các nhà giàu có quý tộc có thể sẽ phái người đến yêu cầu Cao Nguyệt vào phủ biểu diễn, mọi người hãy lấy lý do Cao Nguyệt phải tĩnh tâm soạn nhạc từ chối, nếu có người quấy rầy hơn thì mọi người cố nói vài chỗ tốt, thỉnh thoảng sắp xếp cho Cao Nguyệt gặp khách tại Cẩm Sát phường, như vậy có thể miễn cho Ôn Ôn phải mạo hiểm một mình gặp khách mà lại không khiến người ta nghi ngờ, đến lúc đó có Nhị tỷ hỗ trợ, Ôn Ôn nhất định không việc gì, bất quá chỉ sợ người đến là vị Bố Y tiên sinh kia, sợ rằng không dễ đuổi như vậy.”

Ba người còn nói thêm một chút, Minh Nguyệt lo lắng trời quá muộn Thất Nương trở về không tốt, giúp Thất Nương nhanh chóng về nhà.

Xe lão Lâm đã đợi bên ngoài, lại là Đỗ Quyên đưa nàng ra cửa.

Chào hỏi lão Lâm xong, đang muốn lên xe, chợt nàng nghe thấy một thanh âm quen thuộc có chút lười biếng: “Ta đã nói ta không có nhìn lầm, quả nhiên là người?”

Thất Nương cả kinh, xoay người lại vừa lúc đối diện với đôi mắt phượng khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Hạ Lan Thuyền vén màn xe, tự tiểu phi tiểu nhìn Thất Nương: “Cố nhân gặp lại, dù sao cũng phải chào hỏi một chút phải không? Lưu công tử gần đây tốt chứ?”

Thất Nương không ngờ mình lại bị Hạ Lan Thuyền bắt gặp hành tung, trong đầu kinh nghi bất định, nhưng nàng xem Hạ Lan Thuyền cũng không vạch trần thân phận nữ tử của mình, rất nhanh trấn định lại: “Tại hạ rất tốt, Hạ công tử gần đây có được khỏe không?” Trong đầu suy nghĩ ứng đối thế nào.

“Hạ mỗ cũng không tệ, lúc trước từ biệt công tử, thường xuyên tưởng niệm, hôm nay mới có cơ duyên gặp mặt...” Hắn lại khẽ cười nói: “Bất quá Hạ mỗ không biết Lưu công tử chẳng những tài hoa còn phong lưu...” Đôi mắt phượng của hắn nhìn gần càng lấp lánh những tia sáng kỳ dị, ngay cả Thất Nương chán ghét hắn cũng không thể không thừa nhận người này bộ dáng bề ngoài đúng là loại tốt nhất đẳng, nhìn lâu nàng cũng có cảm giác trái tim đập mạnh.

Hắn quả nhiên là lựa chọn tốt nhất để làm nam kỹ, Thất Nương trong lòng khẳng định lại lần nữa.

Nàng liếc mắt nhìn người mã phu của hắn... Khó hiểu hắn vì sao không vạch trần thân thế của nàng? Nàng khép mí mắt nói: “Tại hạ bất quá chỉ là hiếu kỳ, nghe nói... Cao tiểu thư soạn khúc, tự nhiên là muốn nghe tiếng đàn thần tiên rồi.” Hiện giờ bên ngoài đều đồn Cao Nguyệt dùng lời từ của nàng để soạn khúc, hiếu kỳ thơ của mình bị soạn thành cái gì, việc này không có gì đáng trách!

Có vẻ Hạ Lan Thuyền cũng nghĩ như vậy, hắn lộ ra vẻ thương thức: “Cao Nguyệt tiểu thư diễn tấu quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, nhạc khúc rất hay.” Lại thêm ý nói thêm: “Lời từ cũng rất hay.”

Thất Nương đoán không ra ý định của hắn, hơn nữa nhiều ngày nàng vội vàng giờ có chút mệt mỏi, không muốn lãng nhăng cùng hắn nữa, liền nói: “Trời đã muộn, người nhà đang chờ, tại hạ không thể ở đây lâu được nữa, Hạ công tử, cáo từ.”

Còn chưa lên xe, chợt nghe phía sau giọng nói ngữ điệu biếng nhác thản nhiên vang lên: “Ta nghĩ, Lưu công tử nhất định đối với chuyện của Lưu gia tiểu thư rất có hứng thú! Ngày mai buổi trưa ta ở Thước Hương Lâu giúp công tử thiết yến tẩy trần, Lưu công tử ngàn vạn lần nên hân diện...”

Đây tuyệt đối là uy hiếp!

Thất Nương không dám tin! Hắn cứ nhiên dám uy hiếp nàng!

Nàng thình lình xoay người lại, chỉ thấy phía đối diện màn xe đã buông... Sau đó ngựa xe đi xa dần.

Nàng nheo mắt lại nhìn chăm chú bánh xe đang lăn, khóe miệng khẽ cong lên... Hạ Lan Thuyền, ta còn chưa có thời gian đối phó ngươi, ngươi ngược lại đến gây chuyện với ta trước, lần này là vì cái gì đây? Là bởi vì ta đoạt danh hiệu tài nữ của Hạ Lan Nhị sao? Rất tốt, ta sẽ đợi, ta muốn xem lần này ngươi có thể đùa giỡn thủ đoạn gì?

Hạ Lan Thuyền chính mình cũng không hiểu tại sao lại mở miệng hẹn Thất Nương gặp mặt, có điều đã mở miệng rồi, tâm tình của hắn lập tức tốt lên nhiều.

Văn gia chậm chạp không quyết định hôn sự của Văn Ngọc Đang khiến cho trưởng bối trong gia tộc không ngừng tạo áp lực ra cho hắn, tâm tình hắn khó tránh khỏi phiền muộn.

Hắn và Lí Mộ hai người kỳ thực trong lòng đã sớm biết rõ đối phương có dụng ý khác, từ lần thứ hai nhìn thấy Lí Mộ, hắn đã biết Lí Mộ ở Hồ Lô Viên muốn giành phần thưởng cũng không phải hưng phấn nhất thời.... Một Văn Ngọc Đang tính là gì? Nếu không phải vì tương lai nàng có thể mang đến ích lợi, bọn họ làm gì phải đấu đá đối phương? Ồ, coi như để mình giải buồn một chút, hắn quay đầu bảo Âm Thư ngày mai đặt phòng ở Thước Hương Lâu...

Ngày hôm sau Thất Nương dậy thật sớm, nghe ngoài cửa Hồng Miên cùng mấy nha đầu phòng ngoài bàn tán lải nhải, nói lại đúng là chuyện hôm qua Cao Nguyệt ở Cẩm Sát phường biểu diễn thành công.... Tính bất quá của nữ nhân quả nhiên ở thế giới nào cũng giông nhau cả.

Nghĩ đến hôm nay phải đi gặp Hạ Lan Thuyền, mắt nàng ảm đạm, nói thật là cảm giác bị người uy hiếp thực không hay ho chút nào, tuy nói bọn họ sớm muộn... sớm muộn cũng phải chạm mặt, nhưng nàng thích quyền chủ động nằm trong tay mình.

“Tiểu thư, người dậy sớm vậy?” Song My vào phòng, thấy Thất Nương y phục đã chỉnh tề.

“Ừ, chúng ta đi thỉnh an cha, ca ca hai ngày nay không trở về sao?” Thất Nương đứng dậy đi ra ngoài.

Song My chạy theo sau: “Hôm qua đã trở về, chỉ là sáng nay lại đi rồi, nghe nói là muốn làm ăn lớn.”

Thất Nương đã lâu không nhìn thấy Lưu Thành Hề, chỉ biết mấy ngày nay hấn vội vàng chuyện làm ăn buôn bán của Lưu gia, bận tới mày tới mặt.

Nghĩ đến Lưu Thành Hề nàng lại thở dài một tiếng, vậy cũng tốt, tốt nhất là bận đến mức không còn thời gian suy nghĩ, hy vọng thời gian dài, biết thêm nhiều người hấn có thể tìm được tình yêu chân chính của mình.

Thỉnh an Lưu Trường Khanh xong, Thất Nương lại đi dùng bữa sáng.

Ăn xong lại đi dạo một chút ở vườn hoa, lúc đang định về phòng chuẩn bị buổi trưa ra ngoài, huynh muội Văn Ngọc Hồ đã đến.

Văn Ngọc Đang đến nay vẫn canh cánh trong lòng cánh cung kia, trên cơ bản, một ngày nàng ít nhất đến gặp Thất Nương nhắc ba lượt mới có thể biểu đạt ra tâm trạng buồn bực của mình.

Cánh cung tốt như vậy, thấy được sờ được mà lại không thể là của nàng... Nàng thêm nhỏ dãi nói: “Thất Nương, người nói Lí Mộ có chịu đem bán cho ta hay không?”

Thất Nương liếc nàng: “Làm gì mà phải mua? Hấn đã nói là muốn tặng, chính người không nhận cơ mà.”

Văn Ngọc Đang cắn răng trừng nàng: “Ta lại không muốn gả cho hấn, sao phải lấy đồ của hấn chứ?”

Thất Nương cười tủm tỉm nói: “Ngại quá, bản thân gia đình có tiếng là gia học sâu xa, có tiện nghi dĩ nhiên phải chiếm, nếu có thứ gì không cần bỏ bạc ra thì tuyệt đối sẽ không tiêu tốn nửa văn tiền.”

Văn Ngọc Đang nhìn nhìn ca ca còn đang ở ngoài phòng nói chuyện với Thuận Phong, trơ mắt hướng Thất Nương thỉnh giáo: “Có cách nào không?” nếu có thể lấy cánh cung đó về tay, lại không cần phải mắc mớ gì đến chuyện Lí Mộ cầu hôn....

“Muốn như vậy?” Thất Nương cười liếc mắt nhìn nàng.

“Ừ, ừ...” Văn Ngọc Đang tha thiết nhìn nàng gật đầu như già tới.

Thất Nương trầm ngâm nói: “Không phải không có cách, có điều bây giờ còn chưa đến lúc, người cần phải kiên nhẫn một chút.”

Chỉ cần cánh cung kia có thể vào tay, Văn Ngọc Đang còn có gì không thể chờ, nàng mặt mày hớn hờ ân cần đem chỗ tặng cho Văn Ngọc Hồ mới vào cửa đang chẳng hiểu ra sao.

Văn Ngọc Đang kỳ thực là biết tâm sự của ca ca.

Nàng thực rất vừa lòng Thất Nương làm đại tẩu của mình, chỉ là nhìn ca ca vừa thấy Thất Nương thì trong mắt đã không còn bóng dáng của nàng, trong lòng có chút chua chua.

Hừ, có Thất Nương liền quên muội muội, giống hệt bộ dáng cha già nhà nàng.

Cho nên ca ca mỗi lần muốn đến Lưu phủ nàng nhất định phải theo, không thể để hấn được như ý nguyện.

Bất quá, hôm nay nể mặt mũi Thất Nương... nàng cười cười kéo Song My trong phòng ra khỏi cửa xem hoa nở trong vườn.

Thất Nương mỉm cười nhìn Văn Ngọc Hồ nói: “Không phải huynh nói hôm nay phải đến quân doanh sao?”

Văn Ngọc Hồ nhìn nàng chăm chú, nói: “Cha ta cho ta một kỳ nghỉ.”

Nguyên văn lời cha hấn là: “Tiểu tử, người có biết hiện giờ ở Long Thành hơn phân nửa bà mỗi đều đến Lưu phủ cầu hôn? Người nếu không nhanh tay lên chút, nương tử của người không chừng sẽ gả cho người khác đấy!

Đi, ta thả cho người nghỉ ba tháng, mặc kệ lừa cũng tốt, cướp cũng được, gạo nấu thành cơm cũng xong, người làm sao thì làm trong ba tháng cưới nàng về tay.”

Cho nên hiện tại hắn có kỳ nghỉ ba tháng.

Ánh mắt hắn nhìn Thất Nương càng lúc càng xâm lấn, Thất Nương giận liếc mắt nhìn hắn, hắn nhìn chết người như vậy nàng phải làm thế nào đây?

“Nghỉ?”

“Hiện giờ ta còn lại không đến một tháng,” hắn ý muốn nói đến thời gian ba tháng Thất Nương hẹn, “Được nghỉ vừa vặn có thể cùng nàng.”

Thất Nương nhìn đôi mắt hắn như xuân phong hàm tiếu, trong đầu chợt giật nảy, nguy rồi, hôm nay nàng làm sao để không bị ai phát hiện mà đi gặp Hạ Lan Thuyền đây?

54. Quyển 2 - Chương 13

Có lẽ hôm nay không thể thoát thân một mình đi gặp Hạ Lan Thuyền rồi, Thất Nương nghĩ, liền dứt khoát mời hai huynh muội bọn họ cùng đến Thước Hương Lâu ăn cơm.

Thất Nương thay nam trang như trước, giả làm biểu ca của Văn Ngọc Đang, hiện giờ thanh tiếng của nàng thực sự quá vang, nàng cũng không muốn bị người ta coi là khí để tham quan.

Aiz, nổi tiếng cũng thực mệt người, nhưng nếu không có danh tiếng như hiện giờ có lẽ sẽ không giúp được Nhị tỷ.

Vào Thước Hương Lâu, đã được tin từ sớm chương quỹ tự mình đến đón: “Nhị tiểu thư, chúng tôi đã chuẩn bị tốt Mai Hoa Các, mời ba vị lên lầu.”

Thất Nương đi bên cạnh chương quỹ, nghiêng người thấy huynh muội họ Văn phía sau đang nói chuyện, nhỏ giọng hỏi: “Hạ Lan Thuyền đến rồi sao?”

“Đã đến, ở Lan Hoa Các, cách Mai Hoa Các chỉ hai gian thôi.” Vừa nói chuyện vừa đi vào Mai Hoa Các, thừa lúc Văn Ngọc Đang xem xét gọi món nào, Thất Nương tìm một cái cớ chuẩn ra ngoài.

Đẩy cửa Lan Hoa Các, đã thấy phía đối diện là Hạ Lan Thuyền ngồi tựa vào cửa sổ, bên cạnh là tên hầu của hắn, Âm Thư.

Hạ Lan Thuyền ánh mắt không nhìn ra ngoài cửa sổ nữa, mặt không chút biểu tình nói với Thất Nương: “Công tử đến chậm quá đấy.”

Thất Nương ngẩn người, liếc mắt nhìn ra cửa sổ, trong lòng biết hắn nhất định là nhìn thấy mình và huynh muội Văn gia cùng đi vào.

Nàng tiện tay kéo cái ghế ngồi xuống: “Bây giờ vừa vặn buổi trưa, sao lại chậm được, là Hạ công tử đến quá sớm chứ.”

Hạ Lan Thuyền thấy nàng vậy mà không tỏ ra nửa phần khó chịu, nở nụ cười nhạt: “Âm Thư, bảo tiểu nhị đem đồ ăn lên.”

Thất Nương thản nhiên nói: “Ta đây chỉ là đến chào hỏi mà thôi, bằng hữu của tại hạ đã ở phòng bên bày tiệc rượu, có lẽ phải xin lỗi ý tốt của Hạ công tử.”

Âm Thư đang định ra ngoài gọi người lấy làm kinh hãi, hắn chưa từng thấy có người lại từ chối thiếu gia, đặc biệt là nữ nhân (ngoại trừ Văn Ngọc Đang, có điều Văn Ngọc Đang có tiếng càn rỡ, hắn không cho rằng Văn Ngọc Đang là người bình thường).

Thiếu gia từ nhỏ đến lớn đi đâu cũng đều được người xưng tụng, đi đến đâu cũng chẳng thiếu nữ nhân hao tổn tâm trí lấy lòng, vị Lưu tiểu thư này tuy nói tài tình xuất chúng, có thể đoạt được phần thưởng của Cửu Trọng Môn nhưng dung mạo so với mấy người Văn Ngọc Đang, Hồng Anh cũng không xinh đẹp bằng, sao lại dám từ chối ý tốt của thiếu gia? Nếu như Hồng Anh mà có được cơ hội thế này còn không nằm mơ cũng cười mà tỉnh.

Hạ Lan Thuyền nhìn thấy Văn gia huynh muội, sớm biết nàng sẽ như vậy, hẩn ngấm nghĩa chén trà trong tay nói: “Hành tung của Lưu gia tiểu thư đêm qua, tin rằng có rất nhiều người thấy hứng thú, công tử thực không muốn ngồi xuống nghe một chút sao?”

Âm Thư thật sự không hiểu nổi thiếu gia, rõ ràng đã biết được thân phận của Lưu tiểu thư, vì sao phải nói chuyện vòng vo như vậy? (hầu ngọc ==)

Thất Nương nhẹ mím cười nói: “Ta cứ ngỡ chỉ các cô nương mới thích nghe những lời đồn đại trên phố này thôi, thì ra công tử cũng vậy, Văn tiểu thư cùng đi với ta luôn rất thích nghe những chuyện thế này, chắc hẳn nàng có thể sẽ hứng thú cùng công tử ngồi nói chuyện vui.” Thực ra Văn Ngọc Đang không bất quái như vậy, nhưng Hạ Lan Thuyền hiện giờ đang tuyên bố theo đuổi Văn Ngọc Đang, nàng không tin hẳn sẽ ở trước mặt Văn Ngọc Đang tỏ ra hứng thú với nữ nhân khác.

Âm Thư nghe Văn Ngọc Đang cũng đến, lén nhìn thiếu gia, trên đời này trong số các nữ nhân thiếu gia chán ghét nhất có Văn Ngọc Đang, nếu không phải các vị lão gia trong Hạ gia buộc thiếu gia phải cưới nàng, thiếu gia có lẽ ngay cả khóe mắt không thèm liếc nhìn nàng một chút.

Nghe Thất Nương đáp lại một cách mỉa mai, Hạ Lan Thuyền cũng không tức giận đưa mắt cười: “Hạ mỗ cũng có mấy ngày không gặp Văn tiểu thư, hay là xin mời các vị phòng bên đi giá đến Lan Hoa Các, để ta làm chủ mời khách?”

“Nếu đã vậy... đương nhiên không thể từ chối ý tốt của Hạ công tử, vậy ta đi mời bọn họ lại đây, Hạ công tử tạm thời chờ một chút.” Thất Nương nói xong liền đứng dậy ra khỏi Lan Hoa Các.

Việc này khiến Hạ Lan Thuyền ngẩn người, không ngờ Thất Nương lại thật sự đi gọi huynh muội Văn gia cùng đến ăn cơm.

Chờ một lát, Thất Nương cùng Văn Ngọc Đang dắt tay nhau đi vào, theo sau là Văn Ngọc Hổ.

Văn Ngọc Hổ nhìn thấy Hạ Lan Thuyền, ngẩn ra.

Thất Nương sau khi trở về thì thăm với A Đang một hồi, chỉ nói có người mời khách, kéo hẳn còn đang chưa rõ chuyện gì cùng đi vào Lan Hoa Các.

A Đang luôn luôn không chút hảo cảm với Hạ Lan Thuyền, sao có thể chịu Hạ Lan Thuyền mời khách? Văn Ngọc Hổ nghi hoặc nhìn Hạ Lan Thuyền, lại phát hiện ra ánh mắt hẳn không nhìn A Đang, mà là... Ý thức nguy cơ trong đầu hẳn lập tức bật dậy giương cao, đôi đồng tử dịu dàng sâu thẳm chợt trở nên sắc bén, Hạ Lan Thuyền lập tức phát hiện ra.

Hạ Lan Thuyền chuyển ánh mắt đến khuôn mặt Văn Ngọc Đang: “Khó có được hân hạnh của Văn tiểu thư như vậy, có vẻ như mặt mũi của Lưu công tử so với tại hạ lớn hơn rất nhiều.” Hẩn thấy hai nàng cử chỉ thân thiết, trong lòng thầm ngạc nhiên, không rõ vì sao Thất Nương lại làm bạn thân chốn khuê phòng với Văn Ngọc Đang ngu ngốc này.

Văn Ngọc Hổ quay đầu nhìn thần sắc Thất Nương, Thất Nương đang bảo Âm Thư gọi tiểu nhị mang thêm đồ ăn, thấy nàng vẻ mặt như thường, trái tim đang bất an của hẳn lúc này mới bình tĩnh lại một chút.

Văn Ngọc Đang cười hì hì nói: “Nghe nói Cao Nguyệt tiểu thư hôm qua biểu diễn ở Cẩm Sát phường, hiện giờ người khác đều đồn rằng, chưa được nghe tiếng đàn của Cao Nguyệt tiểu thư thì không thể xem là đã nghe qua tiếng đàn thực sự, đáng tiếc ta là nữ tử không có cách nào đến xem được, thực rất tiếc, Hạ công tử hôm qua có đến xem biểu diễn không?”

Lời này hẳn phải đáp ra sao? Nếu như nói đi, đây chẳng phải không để mặt mũi cho Văn Ngọc Đang, nếu nói không đi, hẳn lại làm thế nào mà nhìn thấy được hành tung của Lưu tiểu thư?

Hạ Lan Thuyền nhìn lướt qua Thất Nương, phải thừa nhận nàng đã bật lại được uy hiếp của hắn, chí ít là bây giờ.

Cặp mắt phượng của hắn chợt lóe: “Cao Nguyệt tiểu thư danh chấn tứ phương, cũng khó trách Văn tiểu thư hiếu kỳ như vậy, không biết có cơ hội mời nàng vào phủ để Văn tiểu thư được như mong muốn hay không.” Hắn nói như vậy, nếu sau này mời được Cao Nguyệt đến, giống như muốn có được đến nụ cười của hồng nhan vậy.

Văn Ngọc Đang nghe hắn nói, quay đầu cười nói với Thất Nương: “Người xem, tôi qua người còn nói hận không thể có cơ hội gặp mặt Cao Nguyệt tiểu thư một lần, đây không phải cơ hội sao?” Ý những lời này chính là, nàng tôi qua cùng bản tiểu thư ở cùng một chỗ đấy!

Văn Ngọc Hồ không hiểu các nàng đang nói qua nói lại ý gì, nhưng hắn cực kỳ không thích ánh mắt Hạ Lan Thuyền nhìn Thất Nương, cảm giác của hắn chưa bao giờ nhạy bén như vậy, con người tối lại mãnh liệt thận trọng đánh giá Hạ Lan Thuyền, chẳng khác gì đang quan sát kẻ địch trên chiến trường.

Ánh mắt như vậy khiến Hạ Lan Thuyền cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, hắn chưa từng nghĩ đến Văn Ngọc Hồ giống tên ngốc này lại có nhãn thần sát khí như vậy, lúc này mới nhớ ra Văn Ngọc Hồ là Thiếu tướng quân của Hắc Giao quân, có thể làm Thiếu soái của Hắc Giao quân nổi tiếng thiên hạ, đương nhiên sẽ không là một kẻ ngốc chẳng biết gì.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, Thất Nương và Văn Ngọc Đang đều thích ăn cua, tuy rằng hiện giờ không phải mùa cua, nhưng Thước Hương lâu là tửu lâu tốt nhất của Long Thành, chỉ cần là đồ ăn khách nhân có thể gọi thì đều có, cho nên Văn Ngọc Đang ăn thật sự vui vẻ.

Cho nên bọn họ chỉ ăn, thật sự chỉ là ăn.

Sau khi ăn xong Văn Ngọc Đang nói tạm biệt Hạ Lan Thuyền, cảm thấy mỹ mãn.

Hạ Lan Thuyền một hồi gặp gỡ chỉ để làm chủ bao một bữa cơm cho người ăn uống không phải trả tiền, hẳn ngồi trước cửa sổ nhìn theo bọn họ rời đi, khóe miệng cứ nhiên cong lên.

Nữ tử có suy nghĩ nhanh nhạy hoạt bát như vậy... Hắn càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Hắn là thiên chi kiêu tử, chỉ cần có tâm, tin rằng không một nữ tử nào có thể tránh thoát khỏi lưới tình của hắn, đương nhiên hắn cần bản không cần làm như vậy... Nhưng tựa hồ hiện tại có một người đáng giá cho hắn hao chút tâm tư xuất hiện.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nói với Âm Thư: “Chuẩn bị tốt lễ vật cho ta, ngày mai ta muốn đến Lưu phủ thăm thầy.”

Ra khỏi Lan Hoa Các, khuôn mặt Thất Nương trầm xuống, nàng rõ ràng cảm giác được hứng thú của Hạ Lan Thuyền đối với mình.

Hắn đã nói rằng muốn lấy A Đang làm vợ, lại còn muốn trêu chọc nàng, hừ, là tính tìm một tiểu thiếp về chơi đùa sao?

Bất quá, hiện giờ chính là cơ hội khó được, Hạ Lan Thuyền tự mình đưa đến cửa... Ha, nếu có một ngày biết nàng chính là Ngũ Nương ngày đó hắn vứt bỏ, hắn sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

Nàng mỉm cười, tâm tình lại tốt lên.

55. Quyển 2 - Chương 14

Tay bị người nắm mạnh, nàng kinh ngạc nhìn ánh mắt kiên trì của Văn Ngọc Hồ, đôi mắt sáng trong như nước lần đầu phủ lên sự lo lắng, hắn nắm chặt tay nàng đến phát đau, nói: “Không được nghĩ đến hắn!”

Hai người đang đứng ở chỗ rẽ, phía trước là Văn Ngọc Đang đang đi xuống lầu, sương phòng hai bên mờ hồ truyền ra tiếng nói chuyện ồn ào, trên hành lang ngoài bọn họ thì không còn ai khác.

“Chúng ta đi xuống rồi nói.” Sương phòng mỗi lúc đều có thể có người đi ra, Thất Nương không cho chỗ này là nơi thuận tiện để nói chuyện, tay cố sức rút ra, nhưng lại không thể thoát khỏi tay hắn, ngược lại bị hắn đẩy một cái, thân mình bị ép dựa sát vào tường, tiếp đó cánh tay kia của hắn cũng chống lên vách tường, giam nàng trong nhà tù của tường và vòng tay thân thể hắn.

Hai người đối diện nhìn nhau.

“Nàng đang nghĩ đến hắn!” Trong lời nói có pha lẫn sự buồn bực muộn phiền, hắn nheo lại đôi mắt tối đen như mực.

“Đúng là nghĩ đến.” Thất Nương thừa nhận, liền nhìn trong mắt hắn cháy lên rực lửa, vội vàng cuống quýt dập lửa: “Ta không thích Hạ Lan Thuyền! Thật sự!” Từng có vết xe đổ trước đó, nàng cũng không nghĩ ở trong này tự mình biểu diễn, cũng không muốn nhìn con mèo lớn này diễn tiết mục biến thân.

Văn Ngọc Hồ đọc được trong mắt Thất Nương sự thản nhiên, hỏa diễm trong mắt hắn dần tắt, gật đầu nói: “Ta tin, nhưng nàng nghĩ đến hắn làm gì?” Khẩu khí có chút bất mãn.

Thất Nương nghĩ đến chuyện tiếp theo mình phải làm, đắn đo nói: “Ta sắp sửa làm chút việc... Việc này có liên quan đến Hạ Lan Thuyền, nhưng cho dù người ta nói thế nào, huynh nhớ rõ, chỉ cần tin tưởng ta là được!”

Văn Ngọc Hồ nghiêm túc nhìn nàng, nhận rõ trong đôi mắt lấp lánh của nàng sự bướng bỉnh mang theo mấy phần tà khí, ánh mắt này hắn từng gặp qua – Hạ Lan Thuyền xui xẻo rồi! Hắn nghĩ.

“Ta tin.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đẩy hắn ra, hắn lại đột nhiên cúi đầu kề sát vào cằm cổ nàng ngồi ngửi.

“Hương thật thơm, trước đây ta từng muốn hỏi nàng dùng hương hoa gì, hương thơm thật dễ chịu.”

Thất Nương lúc này mới phát giác hai người có bao nhiêu thân mật, thân mật đến mức nàng có thể cảm thấy được sức nóng tỏa ra từ thân hình rắn chắc của hắn.

Nàng đột ngột mở to mắt, cảm nhận được ngón tay cái thô ráp của hắn đang trượt trong lòng bàn tay nàng.... Hắn đây là đang tán tỉnh sao? Hay là muốn đùa giỡn? Nàng không thể nghĩ được chính xác.

“Đại ca, các người đang làm gì đó?” Tiếng Văn Ngọc Đang dưới cầu thang gọi vẳng lên, Thất Nương cùng Văn Ngọc Hồ theo phản xạ lập tức tách xa nhau.

“Các người chậm chạp gì thế? Đi thôi!” Không phát hiện ra hai người thần sắc khác thường, Văn Ngọc Đang xoay người lại tiếp tục đi xuống. (tiếc thật >.

“Ta dùng hoa sơn chi.” Thất Nương cười thản nhiên đưa mắt nhìn Văn Ngọc Hồ đang buồn bực, xoay người đi theo Văn Ngọc Đang xuống lầu.

Thất Nương nhìn ngắm miếng ngọc bội Văn Ngọc Hồ tặng nàng, nghĩ đến hắn ghen tuông, trên mặt lộ ra nụ cười mủm mỉm.

“Nhị tiểu thư, Hạ Lan Thuyền Hạ công tử đến phủ thăm hỏi lão gia, lão gia sai nô tỳ đến báo một tiếng.” Nha đầu phòng ngoài Tiểu Bích đứng bên ngoài cửa nói.

Nụ cười trên mặt Thất Nương càng sâu... Cha thực sự càng ngày càng hiểu nàng.

Nàng đứng dậy đi đến đại sảnh, trò hay sắp mở màn, có một câu nói thế này: Lấy đi gì thì phải trả lại thứ ấy!

Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa! Nợ của Ngũ Nương Hạ Lan Thuyền phải trả!

Nàng bước vào tiền sảnh, tà khí lẫn nụ cười đắc ý lẫn lộn trong mắt chột lóe rồi biến mất, Hạ Lan Thuyền giương mắt nhìn chỉ thấy lúm đồng tiền như hoa của nàng...

Nửa tháng sau đó, người ta đều thấy Hạ Lan Thuyền ngoài ra vào Văn phủ còn thường xuyên đến Lưu phủ... Tin đồn lại nổi lên, mọi người đều đoán Hạ Lan Thuyền muốn vẹn cả đôi bên.. (đồ khốn HLT!!!)

Bây giờ đang là giữa hè, thiếu nữ đi trên đường đều mặc la quần nhẹ nhàng mà tiên diễm, từ xa nhìn lại thực là phong cảnh xinh đẹp.

Mấy thiếu nữ thiếu phụ ở dưới trụ cầu giặt quần áo, vừa giặt vừa đồng thời bàn tán tin đồn mới nhất trên phố.

“Mọi người nói Lưu gia tiểu thư có chịu đồng ý gả cho Hạ công tử làm thiếp không?”

“Ta nghĩ là không, có thân phận địa vị như vậy, tùy tiện gả cho nhà nào cũng đều là chính thê, việc gì phải ủy khuất mình làm tiểu thiếp?”

“Nếu là người khác đương nhiên sẽ không, nhưng đây là Hạ công tử, ta xem ra khó mà nói được.”

“Cũng không sai! Nếu là Hạ công tử thì chỉ là tiểu thiếp ta cũng đồng ý.”

“Ngươi?... Ngươi có đẹp nữa thì cũng không đến lượt, ngươi nghĩ mình là Hồng Anh cô nương của Thái Hồng Lâu... A... Kia không phải Hạ công tử sao?”

“Đâu đâu...? Cô nương đi bên cạnh hẳn là ai?”

“Chưa từng gặp qua!” Các nàng nhỏ giọng bàn tán, xem nàng kia ăn mặc tuy rằng không phải váy phượng vĩ (mỗi mảnh chọn một loại đoạn màu khác nhau, trên mỗi mảnh đoạn màu lại được thêu hoa văn hoa diểu, thắt lưng thêu kim tuyến trở thành một mảnh riêng, nhiều mảnh nhiều màu như vậy hợp lại, thắt đai lưng, loại váy phật phối nhiều tà này gọi là váy phượng vĩ), nhưng nhìn chất vải và thủ công vô cùng tốt, hiển nhiên là một tiểu thư nhà giàu.

Nhớ đến tin đồn mới nhất, một thiếu nữ chợt nói: “Nàng liệu có phải Lưu gia tiểu thư không nhỉ?”

“Dung mạo cũng không kém, nhìn cử chỉ thật là giống một tiểu thư, có điều nàng mặc nhạt quá...”

“Cái này cũng chưa hẳn, Hạ tiểu thư bình thường cũng không thích màu quá tươi... Nói đến dung mạo – so với chúng ta đương nhiên là hơn, nhưng nếu so với Hạ tiểu thư, hay Hồng Anh của Thái Hồng Lâu, ta xem ra cũng không bằng được...”

Hôm nay Hạ Lan Thuyền hẹn Thất Nương đến trà lâu nghe kể chuyện, Thất Nương không muốn đi xe, cho nên bọn họ vừa nói chuyện vừa đi bộ đến Văn Mặc trà lâu (Thất Nương trước từng đến trà lâu này).

Tuy chưa đến lúc kể chuyện, khách cũng đã đến khá nhiều.

Chỉ là đi bên cạnh Hạ Lan Thuyền khó tránh khỏi bị người ta chú mục, ở đây mười người thì có tám người đang âm thầm quan sát nàng.

Tiểu nhị vốn đã đến chào hỏi, nhưng làm bộ không nhận ra Thất Nương.

Bọn họ đang chuẩn bị lên lầu, ngoài cửa có mấy thiếu nữ tiến vào, chính là bọn Giang Tĩnh, Tống Lộ Nhi.

Tống Lộ Nhi vừa nhìn thấy Hạ Lan Thuyền liền hí thượng mi sao, kéo tay áo Giang Tĩnh tiến đến: “Hôm nay thật đúng là có duyên, Hạ công tử đến nghe kể chuyện sao?”

Hạ Lan Thuyền quay đầu nhìn thấy là các nàng, lạnh nhạt gật đầu, Giang Tĩnh vốn đang định tiếp lời Tống Lộ Nhi, không ngờ Hạ Lan Thuyền quay đầu lại nói chuyện tiếp với Thất Nương, nàng bất giác lộ ra túng quẫn.

Bọn Tống Lộ Nhi thấy Hạ Lan Thuyền nói chuyện với thiếu nữ kia, đều thấy khó chịu, Phó Cầm Tâm làm bộ lơ đãng hỏi: “Vị tiểu thư này chưa từng gặp qua, không biết là thiên kim của phủ nào?”

Thất Nương quay đầu cười: “Ta họ Lưu!”

Lưu? Ai vậy đều kinh ngạc, trong lòng cùng nghĩ đến một người.

Tống Lộ Nhi nhất thời mau miệng kêu lên: “Ngươi là nghĩa nữ của tiên Thừa tướng, đoạt phần thưởng của Cửu Trọng Môn, Lưu Thất Nương?”

Trong trà lâu khách nhân đang đông dần, nghe tiếng nàng ta nói đều quay đầu nhìn Thất Nương.

Hạ Lan Thuyền nét mặt khó chịu, nói tiểu nhị: “Còn không dẫn ta lên lầu.”

Nhìn bọn họ đi lên, Phó Cẩm Tâm nghi hoặc nói: “Sao ta thấy Lưu Thất Nương này mặt rất quen, giống như gặp qua ở đâu rồi?”

Con gái Lại bộ thượng thư là Vương Linh nói: “Ta cũng thấy như gặp qua ở đâu rồi..”

“Là hần!” Giang Tình bên cạnh suy nghĩ đột nhiên nhớ đến một người, xanh mặt nói: “Các người không nhớ sao, biểu đệ của Văn Ngọc Đang.”

Giang Tình vừa nói, lúc này cả bọn mới nhớ, chẳng phải là nàng sao? Nhưng lúc ấy nàng mặc nam trang cho nên mới nhất thời không nghĩ ra.

Tổng Lộ Nhi nhớ lại tình hình hôm đó, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi: “Lưu – Thất – Nương, người dám trêu đùa chúng ta?”

Song My đi theo sau Thất Nương cố ý chậm vài bước, nghe tình hình như vậy che miệng cười... Tức nổ phổi đi mới tốt, ai bảo bọn họ lần trước vũ nhục tiểu thư, tiểu thư so với các nàng cao minh hơn nhiều, không cần mắng chửi người, chỉ cần nói một câu ta họ Lưu, cũng có thể khiến các nàng tức đến như vậy.

Thất Nương thấy bộ dáng Song My, biết là chuyện gì, cười lắc đầu.

Nàng sớm biết sẽ có một ngày như vậy, dù sao Long Thành có lớn nữa thì đám tiểu thư con quan này cũng vẫn quanh đi quẩn lại ở đây, sẽ luôn có lúc gặp phải, có vẻ sau này mình lại nhiều thêm mấy oan gia muốn đối đầu.

Hạ Lan Thuyền gọi loại trà ngon nhất, Thất Nương nhớ đến Ngũ Nương ngày đó lén đi gặp Hạ Lan Thuyền, thuận miệng hỏi: “Hạ công tử thích loại trà nào?”

“Châm Diệp Ti từ Giang Trạch ta thích nhất.”

Thất Nương hạ mí mắt: “Phải không? Ta còn tưởng Hạ công tử thích nhất là Thanh Bích Trà cơ!” Lúc trước Hạ Lan Thuyền khinh thường Ngũ Nương không hiểu biết, dù Ngũ Nương gọi Thanh Bích Trà có danh xưng là mỹ nhân thanh lâu.

Hạ Lan Thuyền nói: “Thanh Bích Trà vị dù cũng ngon nhưng trong đạo trà không có phẩm tính, Châm Diệp Ti trà của Giang Trạch...”

Hạ Lan Thuyền còn chưa nói xong, cửa đã bị người đẩy ra, có hai người bước vào.

56. Quyển 2 - Chương 15

“Nghe nói người đưa Lưu tiểu thư đến nghe kể chuyện, ta và Dương huynh lại đây chào hỏi... Vị này chính là Lưu tiểu thư?”

Người vừa vào cửa liền cùng Hạ Lan Thuyền chào hỏi, người này thân mình không béo nhưng mặt lại tròn vo, ước chừng lớn hơn Hạ Lan Thuyền vài tuổi, bộ dáng ba phải cầu an, hẳn dạy học ở Hàn Lâm Viện tên là Tiền Kiều, người còn lại là Trường Sử quan Dương Trần, tầm khoảng giữa ba bốn mươi tuổi, gầy như que củi, vừa vào cửa ánh mắt đã đảo ngay đến người Thất Nương.

Thất Nương chào hỏi từng người xong, Tiền Kiều cười nói: “Đã sớm nghe nói qua phượng danh của Lưu tiểu thư, nếu không phải Lan Thuyền thì xem ra không có duyên được gặp.” Thất Nương cười nhưng không đáp.

Tiền Kiều lại nói: “Được rồi, chúng ta cũng không quấy rối hai vị, để ta làm chủ vậy, Lưu tiểu thư nên vui vẻ mới được.” Bọn họ nói thêm hai câu với Hạ Lan Thuyền rồi đi ra.

Chuyện kể hôm nay chính là chuyện về Cao Nguyệt, tiên sinh kể chuyện này cũng thực phóng đại, tả Cao Nguyệt như thiên tiên hạ phàm, tiếng đàn của nàng trong thiên hạ này không ai sánh kịp, cứ như là hắt tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được không bằng.

Thất Nương nghe một hồi, cùng Song My ra ngoài đi vệ sinh, khi trở về ngang qua một sương phòng, nghe tiếng một người nói: “Lưu gia tiểu thư bộ dáng có đẹp không?”

Nàng thấy hiếu kỳ, liền ra hiệu cho Song My, đứng im lại ngoài cửa.

Nàng nghe được giọng Tiền Kiều bên trong nói: “Bộ dáng cũng được, nhưng danh tiếng của nàng như vậy, cứ nghĩ là nàng tuyệt sắc thể nào, té ra so với Hồng Anh còn kém hơn một chút...”

Người nói lúc trước lại hỏi: “Vậy thì lạ thật, Lan Thuyền sao lại ân cần với nàng như thế?”

Dương Trần nói: “Các người biết cái gì? Nữ tử hiền đức quan trọng hơn dung mạo, bộ dạng có đẹp đến đâu cũng bất quá chỉ là thanh lâu nữ tử, ta xem Lan Thuyền vậy cũng là thông minh, cưới Lưu tiểu thư bất luận gia thế hay danh tiếng đều có lợi cho hần, loại nữ tử như vậy mới là vợ hiền, đáng tiếc Tô Di Ca không nghĩ ra được điều này, nếu không phải Tô thừa tướng đã quyết định thì hần còn tiền đồ gì chứ.”

Thất Nương nghe mình được coi là vợ hiền liền cảm thấy buồn cười quá thể, sợ mình cười ra tiếng liền kéo Song My đi nhanh.

Vợ hiền?! Chỉ sợ tương lai Hạ Lan Thuyền chỉ mong sao bóp chết nàng cũng không chừng, còn nói vợ hiền.

Để hiểu biết về Hạ Lan Thuyền, Thất Nương đặc biệt thăm dò về gia thế bối cảnh của hần, hơn nữa tiếp xúc mấy ngày này cũng dần dần có chút hiểu biết.

Phụ thân hần là đích tôn, hần là con trai duy nhất, hơn nữa tướng mạo xuất chúng, từ nhỏ đã được tổ phụ sủng ái, cho nên hần cực kỳ kiêu ngạo tự phụ, chỉ có điều vì hình tượng của hần ở ngoài quá mức xuất sắc, kiêu ngạo tự phụ của hần trái lại bị người ta nhìn thành thanh lãnh cẩn trọng, thực tế kiêu ngạo ngang ngược của hần đều đã ngấm vào tatan xương tủy.

Phụ thân hần ngoài mẹ đẻ hần còn có bảy tám cơ thiếp, mẫu thân hần chết sớm, không biết vì sao phụ thân hần lại không đưa một cơ thiếp nào khác lên làm chính thất.

Không biết có phải vì có người cha như vậy làm gương nên hần đối với nữ tử mới có thể khinh thường như vậy không?

Nghe xong chuyện, Tiền Kiều quả nhiên đến cửa đón bọn họ đi dùng bữa.

Thất Nương nhận ra tiếng của người thứ ba nàng nghe được là Tư Nghiệp ở Quốc Tử Giám La Trung Kim.

Người này nổi tiếng vì công danh hơn là phong nguyệt tình trường, tính tình trái lại thành thật hơn so với những người khác.

Trong tiệc rượu, Dương Trần đưa mắt ra hiệu cho Thất Nương rồi mượn cớ ra ngoài sương phòng.

Nàng cảm thấy ngạc nhiên, song ở nơi đông người thế này cũng không sợ hần giở trò, theo sau ra ngoài hít thở thoáng khí.

Dương Trần nhìn thấy Thất Nương liền từ trong tay áo lấy ra một phong thư, nói thẳng: “Thừa tướng đại nhân rất muốn được gặp Lưu tiểu thư một lần.”

Thất Nương rút thư bên trong ra, trong thư đại khái nói Thất Nương hiền lương là giai ngẫu mọi nam tử trong thiên hạ đều mơ ước, Tô phủ rất muốn cùng Lưu phủ chạm rai kết thông gia.

Thất Nương trong lòng biết cha bên ngoài đều uyển chuyển từ chối tất cả những lời cầu hôn, Tô Văn lại nghĩ đưa đến tay nàng ở đây.

Nhưng tất cả mọi người đều biết con của ông ta đã có người yêu thích, cư nhiên còn muốn cầu thân cô nương nhà khác?

Dương Trần nhìn Thất Nương đọc xong thư, nói: “Chỉ cần Lưu tiểu thư đồng ý, không cần lo lắng Tô công tử, nếu không có chuyện gì bất ngờ, nội trong tháng này Tô công tử sẽ trở lại Tô phủ, đến lúc đó đại nhân sẽ lập tức đến Lưu phủ cầu thân.”

Thất Nương nghe hẳn khẳng định chắc chắn như vậy, trong lòng biết rõ Tô Văn nhất định có thủ đoạn gì đó ép được Tô Di Ca vào khuôn phép, cuối cùng Cẩm Sát phường cũng có thể chuyển nguy thành an, nàng mỉm cười nói: “Đại nhân chê cười rồi, tuy nói có thể cùng Tô công tử kết làm cây liền cành là tâm nguyện của mọi cô nương của Long Thành, nhưng mọi người đều biết lòng hẳn sớm đã có người yêu, trong mắt hẳn sao còn có thể có người khác? Có câu đùa chín ép không ngọt, dù có gả cho hẳn ngày sau chỉ sợ...”

Dương Trần nói: “Lấy trí tuệ của Lưu tiểu thư còn sợ tương lai không có được yêu thương của Tô công tử sao? Lưu tiểu thư phải hiểu rõ, hiện này rõ ràng tốt nhất ở Long Thành không ngoài hai nhà Tô, Hạ, Lan Thuyền dù hẳn đối với cô nương tốt đến đâu, vị trí chính thê cũng không đến lượt cô, mà gả cho Tô gia thì sẽ là Tô phu nhân danh chính ngôn thuận.”

Nếu Thất Nương thật sự sinh ra lớn lên trong thế giới này, đúng là không dễ chống cự lại được cảm dỗ như vậy.

Cho nên nàng cũng làm bộ như suy nghĩ cân nhắc, không một lời từ chối ngay lập tức.

Ăn xong cơm, nàng trở về nhà, còn chưa ngồi vào ghế thì đã nhận được người đưa đến lời nhắn của nhị tỷ, nói nàng tìm cơ hội đến Cẩm Sát phường một lần.

Nàng vì cùng Hạ Lan Thuyền “bồi dưỡng” cảm tình, một thời gian dài đã không đến Cẩm Sát phường, có lẽ Nhị tỷ đã nghe được chuyện nàng và Hạ Lan Thuyền nên lo lắng.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gõ cửa, đã đến giờ hẹn cùng Văn Ngọc Hổ.

Thất Nương mở cửa sổ, quả nhiên là hẳn.

Một lát sau, hai người đã ngồi sòng vai trên nóc nhà ngắm sao.

Văn Ngọc Hổ nói: “Hôm nay nàng cùng Hạ Lan Thuyền đi nghe kể chuyện?”

Nghe ghen tuông trong lời hẳn, Thất Nương cười: “Tin tức của huynh linh thông quá đấy, mới chuyện chiều nay mà chưa qua đêm huynh đã biết.”

“Phó Cẩm Tâm tìm A Đang nói.” Hẳn trực tiếp dứt khoát hỏi: “Thất Nương, nàng rốt cục muốn làm gì? Mỗi ngày đều cùng Hạ Lan Thuyền cùng ra cùng vào.”

Hẳn cố biểu đạt ra nghi ngờ trong lòng: “Ta không thích nhìn nàng cười với hẳn, không thích nàng tốt với hẳn, rất nhiều cô nương thích hẳn, ta sợ...” Sợ nàng cũng động tâm với hẳn.

Văn Ngọc Hổ hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy Thất Nương cười với hẳn thật ngọt ngào, đang nói liền chứng lại...Hẳn biết ham muốn chiếm giữ Thất Nương của mình càng ngày càng mạnh, nếu là trước đây cô gái đó chỉ cần nói không, hẳn tuyệt đối sẽ không nửa phần miễn cưỡng, nhưng lúc này đây, hẳn thực sự không muốn buông tay, mấy ngày này nhìn bọn họ cùng nhau, trong lòng thực sự có hoảng sợ.

“Ừm, Ngọc Hổ,” Lần đầu tiên gọi hẳn như vậy thật có chút không được tự nhiên, “Huynh thích ở ta điều gì? Huynh quen biết ta lâu như vậy, hẳn là biết ta không có ôn nhu như vẻ bề ngoài, ta vừa ương bướng lại dễ thù oán, người nào đắc tội với ta sẽ bị ta trả thù, ta vừa ích kỷ lại hay bao che, người nhà làm sai điều gì cũng chỉ ta có thể phạt... Từ mỗi điểm mà nói, ta đều không giống như lựa chọn tốt để làm đường gia chủ mẫu, huynh thích ta điều gì?”

“Những điều này ta đều biết,” lúm xoáy trên má Văn Ngọc Hổ như ẩn như hiện, “Nàng.... nàng dùng cách của mình để bảo vệ người nhà, nàng không giống các thiên kim tiểu thư chỉ có thể dựa vào người khác, trái lại nàng sẽ là hậu thuẫn vững chắc cho người nhà ở thời điểm họ cần đến nàng nhất.”

Về phần thích nàng điều gì.” Hẳn gãi đầu nói, “Ta cũng không biết, chỉ biết là không thấy nàng ta sẽ nhớ, thấy người khác chạm vào nàng ta đã muốn đánh hẳn.”

Thất Nương bật cười, ánh mắt dịu dàng của nàng dừng lại trên mặt hẳn: “Huynh tốt hơn hẳn nhiều.”

Nàng đưa tay nắm chặt tay hắn: “Trong lòng ta, huynh so với Hạ Lan Thuyền tốt hơn gấp trăm lần.” Điểm nào của hắn có thể so sánh với huynh chứ!

Đây là Văn Ngọc Hồ lần đầu tiên nghe Thất Nương nói ra tâm ý với mình, mắt lập tức sáng lên, tình cảm nồng nàn trong đôi con ngươi lấp lánh sáng ngời kia cơ hồ như lạc sâu vào linh hồn hắn. “Vậy nàng đồng ý gả cho ta!”

Hắn so với Hạ Lan Thuyền tốt hơn chẳng khác nào có thể gả cho hắn, đây là logic gì vậy?

Nhưng Thất Nương không thể dời tầm mắt, trong mắt hắn đang nhìn chăm chú dường như tràn đầy mê hoặc kỳ lạ, giống như ánh mắt Sa lang khi đang chuẩn bị vào mồi.

Không thể nói rõ là ai bắt đầu trước, môi của bọn họ chạm nhau, tâm và tâm liền tương thông, đã không thể phân ra đâu là chủ động đâu là phụ thuộc... bất quá ai trước thì có hề gì? Thất Nương dường như than khẽ.

Không ai phát hiện, trong đêm mờ lung, trên nóc nhà có một đôi tình nhân đang say đắm..

Minh Nguyệt ngủ không yên, nghe nói đến chuyện Thất Nương và Hạ Lan Thuyền, hai ngày nay không thể ngủ ngon.

Nàng trở mình một cái, dường như nghe thấy tiếng Thất Nương gọi Nhị tỷ...

“Nhị tỷ.” Lần này thì nghe được rõ ràng, đúng là tiếng Thất Nương, nàng kinh ngạc bật dậy, phủ thêm áo khoác đi ra mở cửa, thấy Văn Ngọc Hồ đưa Thất Nương vào phòng.

“Ta ở ngoài cửa chờ nàng.”

Minh Nguyệt là người sáng suốt, liếc mắt đã nhìn ra ẩn ý giữa Thất Nương và Văn Ngọc Hồ.

Không phải nói Thất Nương và Hạ Lan Thuyền ở cùng một chỗ sao? Sao có vẻ như Thất Nương thích là hắn? Minh Nguyệt trong lòng bồn chồn.

“Huynh ấy là đại ca của Văn Ngọc Đang, chuyện của chúng ta muội đều kể cho huynh ấy nghe, muội tin tưởng huynh ấy.” Thất Nương nói trước.

“Như vậy tin đồn đều là giả phải không? Thất Nương, muội căn bản là không thích Hạ Lan Thuyền, lẽ nào... Muội vì báo thù cho Ngũ Nương nên mới... Ta sớm nên nghĩ đến..” Nhìn Thất Nương tỏ ra cam chịu, nàng thở hỗn hển: “Muội sao có thể lỗ mãng như vậy? Hiện giờ muội đã là thiên kim nhà giàu, nghĩ rằng không có gì không tốt, muội thật muốn gả cho Hạ Lan Thuyền làm tiểu thiếp sao? Đừng nói dù làm chính thê ta cũng không đồng ý, huống chi là tiểu thiếp...”

Thấy nàng nóng lòng, Thất Nương vội nói: “Nhị tỷ, nghe ta nói, đây không phải ta chủ động trước.” Nàng kể Hạ Lan Thuyền đầu tiên trêu chọc nàng thế nào, “Là hắn cho ta cơ hội, cho nên ta mới tương kế tựu kế nghĩ nên báo thù cho Ngũ tỷ.”

Minh Nguyệt kiên quyết nói: “Chuyện báo thù để ta, muội đừng nhúng tay vào nữa.”

“Nhị tỷ, tỷ báo thù thế nào? Giết hắn sao? Hạ gia gia nghiệp to lớn, nếu tỷ thật giết hắn liệu còn mạng mà sống không? Làm như vậy vì một kẻ vô tình đáng giá sao?”

Minh Nguyệt nghi hoặc nhìn nàng: “Vậy muội nói làm sao bây giờ?”

“Hắn năm đó đối xử với Ngũ tỷ thế nào, ta liền làm như thế với hắn, hắn năm đó hại Ngũ tỷ danh dự bị phá hủy trước bao nhiêu người, ta dù không làm được như vậy, cũng phải khiến hắn _ mất hết thể diện!”

“Nhị tỷ chờ đi, sẽ không lâu nữa đâu!”

57. Quyển 2 - Chương 16

Thất Nương sau đó càng nhiều lần cùng đi chung với Hạ Lan Thuyền, khiến bên ngoài trông có vẻ như tình cảm giữa hai người không ngừng tăng tiến.

Sau đó nàng lại lôi thêm người xuống nước – Văn Ngọc Đang Văn tiểu thư, hai người cùng đi giờ biến thành ba người cùng đi.

Cho nên hiện tại người người đều nói thế tử Triệu Huy thân vương không còn cơ hội.

Lại trông Thất Nương cùng Văn Ngọc Đang ở ngoài xưng nhau tỷ muội, xem ra cùng gả vào Hạ gia cũng chỉ ngày một ngày hai nữa thôi.

Ngày hai mươi ba tháng sáu này, là đại thọ sáu mươi của Chí Hoàn vương gia.

Chí Hoàn vương gia là hoàng thúc của đương kim hoàng đế, nghe nói năm đó hoàng đế còn là Lục hoàng tử phải dựa vào Chí Hoàn vương gia hết sức ủng hộ mới may mắn ngồi được lên ngai vàng, cho nên đương kim hoàng đế đối với ông ta cực kỳ kính trọng và yêu quý.

Ngày sinh của ông ta ai dám không đến, vì vậy quan viên khắp nơi đều nhất tề đến chúc mừng, ngay cả thế tử Triệu Huy thân vương Lý Mộ cũng tự mình đưa lễ vật đến.

Loại náo nhiệt này các nàng đương nhiên muốn đến xem, Thất Nương cùng Văn Ngọc Đang đi theo Văn Chiến vào Hoàn Vương phủ chúc thọ.

Trong Hoàn vương phủ đông nghịt người hầu cùng tân khách, cũng may đất trong vương phủ rộng gần trăm mẫu, không lo không có chỗ đặt chân.

Các nàng theo Văn Chiến tặng lễ vật xong, được tỷ nữ dẫn đến nơi dành cho khách nữ ngồi.

Hôm nay vì tân khách rất nhiều nên tiệc rượu được đặt ở đại hoa viên trong khu hậu trạch.

Đền hoa được treo khắp nơi trong vườn, tỏa sáng như ban ngày.

Trước vườn còn có vũ cơ biểu diễn, trong vườn đặc biệt bố trí nơi khách nam, nữ tách xa, nữ tử ngồi bên này y phục và trang điểm xinh đẹp khiến người người đều chú ý, thỉnh thoảng lại có người bên nam khách chỉ trở bình phẩm...

Thất Nương cùng Văn Ngọc Đang hai người ngồi tán phét với nhau, phong thái mỗi người một khác, tự nhiên đặc biệt nổi bật lên giữa đám đông người.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, bỗng nghe thấy bên cạnh có ai đó nói: “Người ta tỷ muội tình thâm mà, làm tiểu thiếp dĩ nhiên phải gả một chỗ thôi.”

Hai người quay đầu nhìn, liền thấy đám Giang Tinh ánh mắt căm hận.

Không thèm nói gì, hai người quay đầu tiếp tục tán gẫu.

Tổng Lộ Nhi lại nói: “Cho nên nói vũ phu chính là vũ phu, dù mặc long bào cũng không thành được thái tử, đừng nhìn có người cạo râu đi liền trông giống người thường, vẫn là vũ phu thôi... chỉ biết lẫn lộn cùng đám hạ đẳng, đúng là muội muội loại nào thì sẽ có ca ca dạng đó!”

Văn Ngọc Đang nổi giận.

Hai ngày trước, Tổng Lộ Nhi đi dạo phố thì bị một người tàn tật không cẩn thận làm rớt sữa đậu nành vào giày, ả giận dữ sai gia nô xông vào đánh người ta gần chết, nếu không phải nhờ Văn Ngọc Hổ gặp được ngăn cản, có lẽ người đó đã chết.

Nếu không phải ả là nữ, Văn Ngọc Hổ đã đánh ngay cho một trận tại chỗ.

Sau đó Văn Ngọc Hổ có nói qua với Thất Nương, người này nguyên xuất thân từ Hắc Giao quân, bị thương thành tàn tật trên chiến trường nên mới xuất ngũ về nhà, cho nên Văn Ngọc Hổ nhanh chóng giúp hắn tìm thầy thuốc chữa trị.

Người ta vì bảo vệ đất nước mà tàn phế, ả vì việc nhỏ mà suýt nữa thì lấy mạng người ta, bây giờ còn dám ở đây nói mát mẻ!

Thất Nương nhanh tay giữ Văn Ngọc Đang, thấp giọng nói: “Đây là lễ mừng thọ của Chí Hoàn vương gia, là Hoàn vương phủ, không nên gây loạn.”

Văn Ngọc Đang cố nén tức giận, tay nắm lại phát đau.

Thất Nương nhìn Tống Lộ Nhi lạnh lùng nói: “Nếu Tống tiểu thư là loại thượng đẳng, dĩ nhiên là không muốn ngồi cùng chỗ với người hạ đẳng như chúng ta.. Mời đi chỗ khác!”

Tống Lộ Nhi cười nhạt xoay người rời đi, Giang Tĩnh bỗng nhiên quay lại mở miệng: “Bách Hoa Yến nửa tháng nữa, Lưu tiểu thư có tham gia không?”

“Ta tham gia hay không có liên quan đến Giang tiểu thư sao?” Thất Nương không thèm nói rõ.

Giang Tĩnh phát tay áo ngồi vào bàn gần đó.

Bách Hoa Yến là thịnh yến chọn người đẹp ở Long Thành mỗi năm được tổ chức một lần, do những nhà giàu có quyền thế bỏ vốn tổ chức, nơi tiến hành cũng do các nhà quyền thế thay phiên nhau cung cấp.

Nói là thịnh yến chọn người đẹp, kỳ thực chỉ giới hạn trong đám quý nữ thượng lưu, những cô nương nhà nghèo ngay cả thiệp Bách Hoa còn không nhận được, sao có thể đi vào Bách Hoa Yến!

Nghe nói Hạ Lan Nhị ba năm đều đứng đầu Bách Hoa yến, năm ngoái đạt giải nhất xong nàng tuyên bố không tham gia Bách Hoa yến nữa, thảo nào năm nay các tiểu thư đều rục rịch chuẩn bị.

Giang Tĩnh bất luận dung mạo hay đáng người, y phục, được cho là nổi bật nhất trong đám tiểu thư giàu có ở Long Thành.

“Ả cư nhiên lại hỏi người tham gia không? Hừ, ả là lo người đoạt mất danh tiếng của mình đấy mà!” Văn Ngọc Đang còn chưa hết giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Tống Lộ Nhi khinh người quá đáng, có cơ hội ta sẽ đánh vỡ miệng ả. Quách đại ca bị thương đến như vậy, Quách đại tẩu đau lòng bao nhiêu. Nữ nhân thối này còn không biết hối cải.” Quách đại ca nàng nói là người bị Tống Lộ Nhi đánh, nàng cũng đã từng theo ca ca đi thăm bệnh.

“A Đang.” Trong mắt Thất Nương lóe ra những tia sáng kỳ dị, “Nếu đám nữ nhân này mà đứng đầu Bách Hoa Yến, không bằng người đi tham gia, đoạt danh hiệu đứng đầu đi.”

“Ta?” Văn Ngọc Đang giật mình nói, “Ta thô lỗ thể này sao có thể? Nếu người đi còn có cơ hội.” Nàng sẽ không tham gia Bách Hoa yến.

“Bách Hoa yến, dĩ nhiên là hoa gì cũng có, người bộ dáng còn xinh đẹp hơn ta, ai nói không thể chứ?”

Thất Nương đang muốn kích cho Văn Ngọc Đang tham gia Bách Hoa Yến, lúc này nhạc công đều dừng lại, hoa viên đang náo nhiệt bỗng nhiên yên lặng hẳn.

Quay đầu nhìn ra lối vào vườn, một đám người sang trọng mặc hoa phục vây quanh một ông già đi vào.

Ông già này thân hình cao lớn béo tốt, đầu đội mũ cao, trên mũ khảm một viên minh châu to hơn quả nhãn, thân mặc giao bào hoàng đế ban, trên thắt lưng khảm một loạt bạch ngọc dương chi, trên áo bào lại thêu kim tuyến đính trân châu, thoạt nhìn xa hoa quý phái không gì sánh được.

Chí Hoàn vương gia đến rồi.

Bên cạnh ông ta có một nữ tử mặt che sa tay ôm huyền cầm, đúng là Ôn Ôn đang giả làm Cao Nguyệt.

Lời mời của Chí Hoàn vương gia Ôn Ôn không thể không đến, đây cũng là một trong những nguyên nhân Thất Nương hôm nay không đến không được.

Mọi người thấy Ôn Ôn đến, không khí liền lập tức nóng lên, đây là Ôn Ôn ở Long Thành lần đầu tiên rời khỏi Cẩm Sát phường.

Chí Hoàn vương gia ngồi vào ghế đã chuẩn bị sẵn của mình, những người còn lại cũng ngồi vào vị trí.

Ngồi gần ông ta đều là vương tử hoàng thân quốc thích của hoàng tộc Long Giao, Lý Mộ cũng ngồi vào một ghế.

Hạ Lan Thuyền vẫn ngồi cùng bàn với đám Tiền Kiềm.

Chí Hoàn vương gia đầu tiên nâng chén lên trước mọi người: “Các quý khách đã yêu quý, đến tham gia đại thọ của bản vương, mọi người hãy cứ tận hứng, không cần câu nệ bản vương.” Mọi người lại ầm ĩ lên, bầu không khí cũng thoải mái hơn nhiều.

Ông ta lại nói: “Hôm nay may mắn mời được Cao Nguyệt tiểu thư, bản vương thực không thể chờ, mong được nghe một tiếng tiên âm.”

Ôn Ôn biết ý, chậm rãi ôm đàn bước đến đài biểu diễn, nhạc công cùng đám vũ cơ vội vàng nhường chỗ, nếu không phải là đại thọ của vương gia, bọn họ sao có thể có may mắn này, hôm nay đúng là tam sinh hữu hạnh.

Cầm nghệ của Ôn Ôn so với ngày lên đài đầu tiên đã khác, tiếng đàn của nàng tự tin và thản nhiên hơn, cao thấp uyển chuyển phảng phất như thấy được một cảnh mai không sợ lạnh lẽo, vươn mình đón gió hứng tuyết, một khúc “Mai Hoa tam lộ” cho nàng đàn dường như có thể thấy được kỳ cảnh.

Thất Nương mỉm cười, xem ra hai lần lên đài thành công khiến Ôn Ôn tự tin hơn, buông lòng ra nàng sớm muộn cũng sẽ trở thành một đời danh gia cầm nghệ.

Một khúc đàn xong, mọi người đều si mê.

Một lát sau, Chí Hoàn vương gia nói: “Hay! Quả nhiên có thể xưng là tiên âm, bản vương đã đáp ứng Cao Nguyệt tiểu thư chỉ cần đàn xong một khúc sẽ đưa Cao Nguyệt tiểu thư về Cẩm Sát phường, ngoài ra mọi người không được gây khó dễ.

Còn nữa, Cao Nguyệt tiểu thư phải chuyên tâm viết khúc, các người không có việc gì không nên đi quấy rối nàng.” Có được lời này, sau này sẽ không ai dám đi khó xử Ôn Ôn nữa, Thất Nương thở phào, đây đúng là giúp Ôn Ôn dần bùa hộ mệnh.

Ôn Ôn đi rồi, nhạc công lại đàn tấu hăng say, khách nhân khác cũng bắt đầu lần lượt đến chúc rượu Chí Hoàn vương gia.

Thất Nương lại bắt đầu dụ dỗ Văn Ngọc Đang tham gia Bách Hoa Yến, còn chưa nói xong, chợt nghe một góc hoa viên có lộn xộn, mọi người đều đứng dậy nhìn.

Lý Mộ trầm giọng quát: “Vưu Tiên, đây là đại thọ của Chí Hoàn vương gia, người dám làm loạn?”

Bên kia đi ra một thanh niên nói: “Thuộc hạ không dám!” Người này hai mắt hữu thần, nhìn qua có vẻ hung hãn đáng sợ, chính là thủ hạ của Lý Mộ.

Lý Mộ lại hét: “Vậy người huyền nào cái gì?”

Vưu Tiên nói: “Thuộc hạ chỉ là luận võ với Vương phó tướng, có một chút tranh chấp thôi.”

Văn Chiến đứng dậy quát: “Vương Liên Thắng, người dám làm loạn?”

Một người đàn ông cao lớn ngăm đen không phục nói: “Tiểu tử này nói Hắc Giao quân chúng ta không bằng Tây Lũng Tinh quân của bọn họ, đây không phải khinh Long Giao vương triều ta không người sao? Khinh thường Hắc Giao quân chúng ta sao?”

Vưu Tiên không kiêu ngạo không siểm nịnh khoanh tay đứng: “Vưu Tiên có chút nói quá.”

“Tiểu tử gan lắm.” Văn Chiến không giận chỉ cười, “Ta phải xem xem Tây Lũng Tinh quân các người làm thế nào mà thiên hạ vô địch?”

Ông ta quay lại nói với Chí Hoàn vương gia: “Đầu tiên phải xin lỗi vương gia một tiếng, còn thỉnh vương gia thứ lỗi, Văn Chiến muốn mượn nơi này của vương gia một lát.”

Việc này liên quan đến quốc uy, ngay cả Chí Hoàn vương gia cũng giận dữ, hừ một tiếng: “Người cứ dùng, ta cũng muốn xem Hắc Giao quân của chúng ta có phải không chịu nổi một kích hay không.”

“Vương Liên Thắng, người tiếp tiểu tử này!” Văn Chiến nói.

Những người còn lại không dám ồn ào, tự động giãn ra thành một bãi trống, không khí bỗng trở nên căng thẳng.

“Chờ chút.” Lý Mộ nói, “Xin vương gia cho phép tiểu vương nói mấy lời.”

Thấy Chí Hoàn vương gia im lặng, Lý Mộ liền hỏi: “Vưu Tiên, người nói những lời đó có lý do gì không?”

Vưu Tiên gật đầu nói: “Hai ngày trước, Vưu Tiên nhìn thấy một vị tiểu thư bên đường sai gia nô đuổi đánh một hán tử tàn tật, sau mới biết hán tử này trước đây là quân nhân trong Hắc Giao quân, vì bị thương tàn tật nên mới xuất ngũ về nhà.

Tiểu Vương gia, Tinh quân chúng ta ở trong nước, đi đến đâu mà không được người người tôn kính, có từng bị đối xử như vậy?... Huống chi lại là bị thương ra khỏi quân ngũ, phải được hậu đãi, mà quân nhân Hắc Giao quân lại bị một người đàn bà ức hiếp, đúng là Tinh quân chúng ta chưa bao giờ trải qua..”

Mọi người á khẩu không ai nói được, mà trong đám người, Tống Lộ Nhi mặt cắt không còn giọt máu.

Văn Ngọc Đang đứng một bên cười nhạt – báo ứng đến đúng thật là nhanh!

58. Quyển 2 - Chương 17

Long Giao vương triều luôn trọng văn khinh võ, mà Tây Lũng quốc từ mười năm trước khi tân hoàng mới đăng cơ đã có ý định cải cách, tân hoàng được cha của hoàng hậu là Tiêu thái úy ủng hộ, mấy năm qua cải cách lại nội quy quân đội, lấy quân công xét tước vị, địa vị quân nhân xưa nay chưa từng được như bây giờ.

Văn Chiến đối với việc này sớm đã âm thầm lo lắng, từng tấu lên đương kim hoàng thượng mong nước mình cũng có thể cải thiện, bất đắc dĩ lại là lúc quan văn đang nắm nhiều quyền thế, bọn họ sợ địa vị của mình bị hao tổn đều tỏ ra phản đối, đề nghị của lão không được ủng hộ, chỉ có thể bỏ đấy.

Những chuyện này tạm thời không nói đến, dù Long Giao vương triều có trọng văn khinh võ thế nào nhưng quân uy mỗi quốc gia luôn luôn là thực lực và thể diện của đất nước, hiện giờ có chuyện như vậy, lại còn trước mặt kẻ ngoại bang, thực không khác gì bị tát ngay trước mặt người, đừng nói Văn Chiến, Chí Hoàn vương gia mặt đã biến sắc đầu tiên: “Lại có chuyện này? Là tiểu thư nhà nào?”

Bên cạnh ông ta, một người ghé vào tai nói thầm mấy câu, ánh mắt sắc bén của ông ta đảo qua đám đông, Tống Lộ Nhi chạm phải ánh mắt đó, thân mình run lên, đầu cúi gằm xuống không dám ngẩng lên.

Lý Mộ khiển trách Vưu Tiên: “Đây là quốc sự Long Giao, sao đến lượt ngươi lảm nhảm?” rồi quay đầu cười nói, “Vưu Tiên làm việc không đúng mực, tiểu vương quân người dưới không nghiêm xin chịu tội với Vương gia cùng các vị. Vưu Tiên, còn không mau thỉnh tội với Vương gia?”

Vưu Tiên không dám cãi, lập tức hướng Chí Hoàn vương gia chịu tội, nhưng trong mắt hắn đầy ý vẫn không chút che giấu, mọi người đều thấy rõ ràng, đám người Vương Liên Thắng lại càng tức nhưng đành chịu không làm sao được.

Lúc này Văn Ngọc Đang đứng ra nói: “Tây Lũng Tinh quân nếu uy vũ như vậy, Thế tử điện hạ có thể cho phép ta được thấy phong thái của Tinh quân quý quốc hay không? Trông vị Vưu đại ca này nhất định là tinh anh trong Tinh quân, không bằng...”

Dưới tình thế này, nếu do đám Văn Chiến khiêu chiến không khỏi bị ngờ là cố tình khiêu khích, nhưng Văn Ngọc Đang mở miệng thì lại khác, người ta sẽ chỉ cho là con gái không hiểu chuyện tò mò mà thôi.

Văn Chiến mừng rỡ, thầm nghĩ vẫn là con gái hiểu lòng cha, giả vờ trách mắng: “Người con gái con đứa biết cái gì...”

Chí Hoàn vương gia đều hiểu rõ, thuận chuyện cười nói: “Tiểu cô nương nhà nào chẳng thích ngắm anh hùng, bản vương cũng muốn nhìn thử, không bằng để bọn họ thử xem, cũng góp vui cho mọi người luôn, thế nào?”

Lý Mộ cũng không chối từ, cười nói: “Chuyện này có gì không được? Để Vưu Tiên góp vui giúp Vương gia một chút, Vưu Tiên trong Tinh quân được xưng là Mãnh Hổ dũng sĩ, có lẽ võ nghệ của hắn có thể gắng gượng lọt được vào mắt các vị.”

Văn Ngọc Đang khẽ nói với Thất Nương: “Nguy rồi, cái tên Mãnh hổ dũng sĩ này địa vị thế nào đây, sắc mặt cha ta không tốt lắm, có vẻ như Vương đại ca chưa chắc đã là đối thủ của tên Vưu Tiên này.”

Lần tỷ thí này nói là góp vui, nhưng ai cũng biết nếu Vương Liên Thắng thất bại, cũng chính là Hắc Giao quân thất bại, không phải trò đùa.

Chuyện này thật là có chút khó giải quyết, Thất Nương nhíu mày nhìn thàng qua Lý Mộ, nếu như hết thảy chuyện này đều là hắn đã tính toán, vậy người này thực không đơn giản, tuổi còn nhỏ đã có tâm kế như thế, về sau..

Nàng chợt nhớ lại một việc, nói với Văn Ngọc Đang: “Người không phải vẫn nhớ nhưng đến cây cung của hắn hay sao? Bây giờ chính là cơ hội tốt đã đến đây...” Thất Nương nhỏ giọng thì thầm vào tai nàng, Văn Ngọc Đang mặt mày liền trở nên rạng rỡ, “Vậy đúng là nhất cử lưỡng tiện.”

Mọi người cách ra khỏi bãi trống, Vương Liên Thắng hơi cắn môi thầm nghĩ, bất luận Vưu Tiên kia có phải là Mãnh Hổ thực không, hắn đều không thể bại, nếu không sau này Hắc Giao quân sao còn có thể ngẩng đầu lên trước mặt ai được nữa...

“Chậm đã!” Mọi người nhìn lại, liền thấy Văn Ngọc Đang cười nhẹ nhàng nói: “Đây là đề nghị của ta, sao có thể để Vương đại ca thay mình lên đài được, vậy chẳng phải thế tử điện hạ coi thường võ nghệ Văn gia ta?”

Văn Ngọc Đang liếc mắt nhìn cha một cái, Văn Chiến đã hiểu ý, nếu là Văn Ngọc Đang ra mặt, cho dù bại nhiều nhất cũng chỉ là nàng mất mặt, không liên quan gì đến Hắc Giao quân.

Lão làm ra vẻ bất lực: “Tiểu nữ bị bà vợ ở nhà làm cho hư rồi, trước mặt vương gia cũng dám làm càn như vậy.”

Chí Hoàn vương gia là ai, sao có thể không nhìn ra trò bịp của bọn họ? Ông ta biết thời thế ha ha cười nói: “Không sao không sao, mở cửa ra hổ nữ, ta từng nghe nói Văn gia tiểu thư võ nghệ siêu quần, vừa nhìn là biết có phong thái của phụ thân hay không rồi.”

Mọi người đều ngốc, cha con họ Văn đây là muốn diễn kịch gì? Ngay cả Chí Hoàn vương gia cũng cho phép nữa!

Văn Ngọc Đang mừng rỡ nói: “Thế tử điện hạ, nếu là ta thắng, người đem cây cung của mình đưa ta được không?”

Người ngoài nghĩ thầm, thì ra nàng là muốn cái đó, Lý Mộ lại không biết nên khóc hay cười, hắn thật vất vả mới bày ra được cục diện này lại bị hóa giải như vậy, cười khổ nói: “Văn tiểu thư nếu muốn cây cung đó, tiểu vương tặng là được rồi, không dám để cho tiểu thư bị sợ xuất gì.”

Văn Ngọc Đang mỉa mai: “Vô công không nhận lộc, người là coi thường võ nghệ Văn gia ta sao? Tóm lại ta thắng người đưa cây cung kia cho ta, ta thua người nói người muốn gì?”

Thất Nương chen vào nói: “Thế tử điện hạ nhất định là nghĩ cho người, dù sao nam nữ khác biệt... Vạn nhất đụng đụng phải chỗ nào không nên đụng cũng không hay ho, người nếu nhất định muốn cây cung kia, hay là tỷ thí bắn tên đi được không?”

Văn Ngọc Đang sớm đã chờ những lời này, vội nói: “Ý kiến hay lắm, vậy thì bắn tên đi.”

Lý Mộ không cách nào từ chối được nói: “Nếu đã như vậy, tiểu thư thua thì có thể theo cùng tiểu vương du hồ một ngày được không?”. Hắn không thừa thế mà đòi hỏi về chuyện cưới gả của Văn Ngọc Đang, yêu cầu như vậy cũng coi như hợp tình hợp lý, những người khác nhìn hắn lại có mấy phần hảo cảm.

Vưu Tiên hỏi phải thi như thế nào, Thất Nương nhớ đến mấy màn biểu diễn phi dao trong rạp xiếc, hình dung lại một lượt rồi nói: “Các người bắn dọc theo hình một người, tức là không tổn thương đến người đứng mà khoảng cách tên vẫn gần người đó nhất, trên bia ai nhiều tên mà lại chuẩn thì thắng.”

Mọi người nghe thấy đều hưng phấn, vậy còn có chút đáng xem! Chí Hoàn vương gia gạt đầu, sai đi tìm tấm ván cửa, nói với tên người hầu bên cạnh: “Người đến đây đứng đi!”

Thất Nương thoáng nhìn thấy người nọ tay run lên, trong lòng thấy hơi hồi hận: Vưu Tiên là kẻ dũng mãnh trong Tinh quân, bắn tên với hần mà nói tất nhiên đơn giản như ăn cơm uống nước, tài bắn cung của A Đang cũng có thể tin tưởng, nhưng...những điều này người khác không biết, người này tay chân run rẩy, vạn nhất lúc bắn tên cũng như vậy, chẳng phải chính mình đã hại tính mạng người ta hay sao?

“Chờ chút!” Mọi người cho rằng nàng còn có đề nghị gì khác, lại nghe nàng nói: “Ý kiến này do ta đưa ra, người đứng làm bia dĩ nhiên phải là ta đến mới đúng.”

Mọi người kinh ngạc!

“Cung tiễn không có mắt, nàng là thân phận gì mà phải mạo hiểm như vậy.” Lý Mộ nói.

Thất Nương liếc qua hần một cái, nói với Vưu Tiên và Văn Ngọc Đang: “Cung tiễn không có mắt nhưng người có mắt. Ta tin tài bắn cung của hai vị.”

Rồi quay đầu nghiêm trang nói với Chí Hoàn vương gia: “Đó là đề nghị của ta, sao có thể để người khác chịu thay ta được.” Người hầu kia lộ vẻ cảm kích.

Thất Nương nghĩ thầm, vốn là ta sai, người cảm kích gì chứ!

Văn Chiến âm thầm gạt đầu, nữ nhân như vậy mới xứng đáng vào cửa nhà ông ta chứ.

“Đây vốn là bổn phận của nô tài, nếu những nô tài này không thể tận tâm vì chủ nhân thì còn dùng làm được gì chứ?” Đang đứng giữa đám người quan sát, Hạ Lan Thuyền bất ngờ lên tiếng, mọi người đều gạt đầu cho là phải.

Tuy nói loại quan niệm này trong xã hội phong kiến đã thâm căn cố đế từ lâu, nhưng Thất Nương nghe xong vẫn thấy trong lòng lạnh lẽo, nếu như nàng không được Lưu Trường Khanh thu làm nghĩa nữ, lúc này liệu có phải nàng cũng chỉ là một kẻ tội đồ ngay cả tính mạng cũng không được bảo đảm?

Nàng không nghĩ thêm, cười nói: “Thế nào, thế tử điện hạ khinh thường thiếp thân sao? Nữ tử Long Giao vương triều cũng không phải mỗi người đều chỉ biết đánh người trên đường.” Lần đầu tiên tự xưng thiếp thân, thật đúng là khó đọc.

Tổng Lộ Nhi vẫn cúi đầu thân thể chấn động, rằng lại càng nghiêng chặt.

Chí Hoàn vương gia mặt hiện lên vẻ thưởng thức, hỏi: “Người là tiểu thư nhà nào?”

Thất Nương mỉm cười nhẹ nhàng: “Tiểu nữ họ Lưu, gia phụ trước đây từng giữ chức Thừa tướng...”

Ông ta bừng tỉnh: “Thì ra người chính là nghĩa nữ của Lưu Trường Khanh!”

Ông ta lại thêm một lần quan sát nhân vật phong vân tại Long Thành này, khen: “Ừ... Lưu Trường Khanh quả nhiên thu được con gái tốt, được! Người đến đứng bia, để cho người ta có thể nhìn thấy ngay cả nữ nhi của Long Giao vương triều ta cũng là hạng có can đảm có khí chất!” Ông ta đã mở miệng, người bên ngoài không thể nói thêm gì, dù Hạ Lan Thuyền trong lòng lo lắng cũng chỉ đành đứng một bên quan sát.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Thất Nương đứng ngay ngắn xong trước tấm ván cửa, nhìn mọi người mỉm cười nói: “Ta chuẩn bị xong rồi, xin mời hai vị!”

Văn Ngọc Đang hướng Vưu Tiên cười nói: “Chúng ta đều dựa vào bản lĩnh cả, Vưu đại ca không cần nhường nhịn.”

Hai người lắp cung tiễn, cùng ngắm bắn.

“Hay!” Hai mũi tên một trái một phải bắn vào sát hai bên tai Thất Nương, mọi người lớn tiếng khen ngợi.

Mũi tên thứ hai, tên thứ ba... chỉ cần Vưu Tiên bắn đến vị trí nào bên trái Thất Nương, Văn Ngọc Đang đều bắn đến đúng vị trí đó bên phải nàng, tất cả mọi người không ngờ tài bắn cung của Văn Ngọc Đang lại xuất sắc như vậy, không khí bỗng chốc trở nên khẩn trương, có người quá hứng khởi mà giơ nắm tay cổ vũ, hô to và hăng hái nhất tất nhiên là cha già nhà nàng không thèm để ý đến mặt mũi chi hết và đám anh em trong Hắc Giao quân dưới trướng lão.

Lý Mộ cũng không ngờ Văn Ngọc Đang lại có tài bắn cung như vậy, xem ra có đầu nũa hai người cũng vẫn ngang sức ngang tài, không ai chiếm phần hơn.

Đến mũi tên thứ mười, cũng là mũi tên cuối cùng đã cầm trong tay mỗi người, ai nấy đều nín hơi ngừng thở.

Văn Ngọc Đang chợt mỉm cười, khắc cuối cùng tay nàng hơi nghiêng, mũi tên như chớp bắn ra, dưới cái nhìn ngơ ngẩn của mọi người, mạnh mẽ chẻ đôi mũi tên của Vưu Tiên rồi cắm phập vào bên trái Thất Nương.

Đám đông reo hò hoan hô ầm ĩ rung trời, chiêu áy của Văn Ngọc Đang khiến Lý Mộ và Vưu Tiên cùng lộ ra vẻ hoảng sợ – có thể chẻ đôi mũi tên trong không trung mà lại bắn vào bia không sai chút nào, tài bắn cung như vậy xuất sắc đến cỡ nào?

Thất Nương cũng thở phào một hơi, nàng đến giờ trước ngực sau lưng mồ hôi đã đầm đìa, nếu không kết thúc chỉ sợ nàng cũng không đứng nổi nữa, tuy rằng nàng tin tưởng Văn Ngọc Đang mười phần, nhưng có ai đối với hai mũi tên cùng chĩa vào mình mà có thể không sợ chút nào?

Lúc này khác với Cửu Trọng Môn lần trước, lần trước chỉ một mũi tên là xong, việc làm bia bắn tên thế này, đương nhiên thời gian càng dài áp lực tâm lý lại càng lớn.

Thất Nương trong lòng cười khổ, nhưng là mình không nghĩ chu toàn, đương nhiên tự mình gánh chịu hậu quả. Lần sau ai cùng nàng có cừ oán nàng sẽ tiến cử người đó đến làm bia bắn tên mới được.

Bất quá nàng có lòng tin đối với Văn Ngọc Đang không phải là không có nguyên nhân.

Nhớ ngày nào đó nàng từng hỏi Văn Ngọc Hổ, nói Văn Ngọc Đang thêm nhỏ dãi cánh cung kia như vậy, tài bắn cung nhất định không tồi.

Văn Ngọc Hổ đáp, không chỉ là không tồi, muội muội này của hần từ nhỏ đã thích múa đao lộng kiếm, lại biết rõ nữ tử sức lực bất luận thế nào cũng không so được với đàn ông, nên nàng cố hết sức tập luyện thuật bắn cung, mà ở môn này lại được thiên phú trời cho vô cùng tốt... Theo mắt hần xem thì, ở Long Giao vương triều, thuật bắn cung của nàng mà đứng hàng thứ hai thì không ai có thể đứng thứ nhất, có điều nàng là nữ tử không ra ngoài chiến trường bao giờ nên người ngoài không ai hay biết mà thôi...

Có khẳng định như vậy của Văn Ngọc Hổ, nàng còn phải lo lắng gì nữa?

Thế nhưng...Ồ... Nàng vẫn nhũn cả chân ra rồi...

59. Quyển 2 - Chương 18

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Chí Hoàn vương gia vỗ tay tán thưởng cười nói: “Quả nhiên là ngoạn mục tuyệt vời!”

Văn Ngọc Đang hưng phấn ném cung, chạy đến bên Thất Nương ôm cổ nàng: “Thất Nương, cây cung kia là của ta rồi!”

Thất Nương gạt đầu: “Ta biết rồi, có điều phiền người đứng lại đây cạnh ta.”

Văn Ngọc Đang chẳng hiểu gì, đứng lại gần bên nàng hỏi: “Để làm chi vậy?”

Thất Nương kéo tay vịn người nàng dựa mình lên, mỉm cười nhẹ với Chí Hoàn vương gia đang gạt đầu hướng các nàng... Sau đó mới nghe tiếng Thất Nương nói rất khẽ: “Chân nhũn!”

Văn Ngọc Đang ngẩn người, tiếng cười khanh khách chợt bật ra... Aaa! Đồ sĩ diện Thất Nương thật là khả ái nha!

Một đôi thiếu nữ sóng vai nhau đứng cười như hoa mùa xuân, các nàng một người cười dịu dàng như hoa nhài trong gió, một người cười sang sảng như đóa thược dược mới hé nở, rõ ràng hai loại khác nhau nhưng lại giống nhau kỳ lạ như hai đóa hoa mọc ra từ chung một gốc cùng nhau xòe cánh, phong thái khác nhau lại có tự tin giống nhau, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp thu hút tầm mắt mọi người... Vậy nên mọi người sau này có nhắc về buổi thịnh yến hôm ấy, khắc sâu trong trí nhớ ngoài cuộc tỷ thí kia thì chỉ nhớ rõ những thiếu nữ đó: tự tin của các nàng, dũng khí của các nàng, còn có.... nụ cười như hoa của các nàng.

Lễ thọ của Chí Hoàn vương gia, người nở mày nở mặt nhất không phải là Văn Ngọc Đang, cũng không phải Thất Nương mà cư nhiên là Hạ Lan Thuyền, bởi vì...

“Lan Thuyền, chúc mừng đôi tỷ muội xinh đẹp như hoa này cùng rơi vào Hạ gia nhà ngươi, đến đây, nói gì thì gì ngươi cũng phải làm một chén... Thực sự là cắt đứt hết mơ tưởng của đám bọn ta..” Tiền Kiều nâng chén rượu, cả đám người đang muốn kéo Hạ Lan Thuyền đến Cẩm Sát phòng uống hoa tửu.

Uống một hơi cạn sạch, Tiền Kiều liếc hần nói: “Ngươi còn có thời gian đi uống rượu cùng chúng ta nữa.”

Dương Trần cười nói: “Người ta có mỹ nhân hầu bên cạnh, nào còn có thời gian đến cùng đám xú nam nhân chúng ta uống rượu.”

Ai nấy nhất tề cười vang, cô nương ngồi tiếp khách bên Dương Trần cười như không thuận theo: “Cái đồ người chết này, coi chúng ta là cái gì? Cũng là xú nam nhân phải không?” Mọi người lại cười.

La Trung Kim nói: “Nói đến mỹ nhân, ta phải nói với Tiền huynh điều này, người nói Lưu gia tiểu thư bất quá chỉ là trông được, hôm qua thấy mới biết phong tư như vậy hạng người như Hồng Anh sao có thể sánh bằng? Hay mỹ nhân ngu ngốc Văn Ngọc Đang cũng nghe tiếng không bằng gặp mặt, nếu nàng là người ngu ngốc, nữ nhân trong thiên hạ chẳng phải đều là ngu ngốc hết sao.”

Đừng nói La Trung Kim có suy nghĩ như vậy, ngay cả Hạ Lan Thuyền hôm qua nhìn cũng cảm thấy kỳ lạ.

Cô nương Vân Vân kia hiếu kỳ hỏi: “Lưu gia tiểu thư so với Hồng Anh còn đẹp hơn sao? Còn các ngài nói Văn Ngọc Đang... vậy là có ý gì?”

La Trung Kim than thở: “Nữ nhân như vậy, ngoại trừ muội muội của Lan Thuyền, đúng là hiếm thấy ở đời, một từ “đẹp” tục tĩu sao có thể tả được các nàng, Lan Thuyền huynh thật là có phúc.” La Trung Kim trong giọng dường như tiếc nuối vô cùng.

“Các nàng?” Vân Vân và Tiểu Như ngạc nhiên nhìn nhau, Tiểu Như hỏi: “Ngài là nói còn có Văn Ngọc Đang?”

“La huynh nói không sai.” Tào Lăng nói, “Ta cứ tưởng Văn gia tiểu thư chỉ là một người thô tục, hôm qua thấy mới biết nữ tử còn có nhân vật như vậy! Tào Lăng ngôn từ thô vụng, không thể nói hết, chỉ có thể nói Văn gia tiểu thư cũng là nhân trung chi phượng, aiz, Trung Kim nói không sai, Lan Thuyền thật có phúc.”

Dương Trần thăm dò: “Như vậy Lan Thuyền đã đưa sính lễ? Chẳng biết bao giờ được uống rượu mừng của Lan Thuyền đây nhỉ?”

Thấy Hạ Lan Thuyền lắc đầu, La Trung Kim kêu lên: “Không phải chứ, ngươi còn chưa đưa sính lễ? Đến giờ tiểu thư hai nhà Lưu, Văn đã là đối tượng hướng tới của hầu hết các nam tử trong thành, ngươi không sợ bị người nhanh chân đến trước sao?”

Hạ Lan Thuyền cười mà không đáp, tâm tư còn đang ở trên người thiếu nữ dũng cảm làm bia bắn tên kia... Nàng còn có bao nhiêu điều khiến người ta ngạc nhiên nữa mà hần còn chưa biết? Nếu như mẫu thân giống nàng, liệu bây giờ có thể còn sống không?

Tô thừa tướng còn kíp, Dương Trần vờ cá giận: “Nhân phẩm của Lan Thuyền, ở Long Thành này ai có thể so sánh? Hần còn sợ ai chứ? Bất quá, ta chỉ hiếu kỳ hai tiểu thư nhà Văn, Lưu lúc nào sẽ đồng ý gả, hay là ta mở cá cược đi, cược xem Lan Thuyền cầu hôn rồi, tiểu thư hai nhà Văn, Lưu lúc nào thì đồng ý gả, các ngươi có dám cược không?”

Tiền Kiều cười nói: “Lấy nhân phẩm của Lan Thuyền, ta cá là sẽ lập tức đồng ý.”

“Sao có thể nhanh như vậy, ta cá là ba ngày...”

Minh Nguyệt nghe Tiểu Như nói lại, cười lạnh nói: “Bọn họ nghĩ thật đắc ý quá!”

Tiểu Như kỳ quái nhìn nàng nói: “Lấy điều kiện của Hạ công tử, ta cũng cho rằng sẽ không quá ba ngày, hai tiểu thư nhà họ Văn, Lưu sẽ đồng ý gả, có gì sai sao?”

Minh Nguyệt đang muốn nói, ngoài cửa một người nam nhân hoảng hốt lúng túng vội vã chạy đến nói: “Phu nhân không hay rồi, Liên lâu... Liên lâu đã xảy ra chuyện.”

Khi Thất Nương chạy đến Cẩm Sát phòng, Tô Di Ca cũng đã đến.

Thanh Liên nhào vào lòng Tô Di Ca, run rẩy nói: “Di Ca... Ta, ta rất sợ.”

Tô Di Ca ôm Thanh Liên an ủi dỗ dành nàng mấy câu, mới ngẩng đầu lên hướng Thất Nương nói: “Nếu không phải Lưu tiểu thư cảnh báo, đưa Thanh Liên sớm đổi ra Liên lâu, chỉ sợ hôm nay Di Ca đã hối không kịp, Di Ca một lần nữa xin đa tạ tiểu thư.”

Thì ra lần đó Văn Ngọc Hồ đưa Thất Nương đến tìm Minh Nguyệt, Thất Nương đã bảo Minh Nguyệt cảnh báo cho Tô Di Ca.

Tô Văn tuy nói sẽ đối phó với Tô Di Ca, nhưng bọn họ dù sao cũng là cha con, Tô Văn dù sao cũng không thể thương tổn chính con của mình, nên Thất Nương đoán, người Tô Văn dụng đến có khả năng lớn nhất là Thanh Liên.

Tô Di Ca nhận được cảnh báo, dưới sự trợ giúp của Minh Nguyệt, lén đưa Thanh Liên đổi ra khỏi Liên lâu.

Hôm nay Định Lương Hầu Lý Cát đến Cẩm Sát phòng tìm cô nương, ngồi ở sương phòng chưa đến nửa khắc liền đi ra, nói muốn đi dạo trong vườn một chút, sau lại xông thẳng vào Liên lâu, trói hết đám người xông ra ngăn đón lại, lôi cô nương bên trong ra...

Nghĩ đến nếu mình còn ở Liên lâu, người bị cường bạo sẽ chính là mình... Thanh Liên lại run lên, hướng Thất Nương thì lễ: “Tiểu thư ơn như tái tạo, Thanh Liên khó mà báo đáp, tuy Thanh Liên chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt, nhưng tương lai tiểu thư có điều gì sai bảo Thanh Liên tuyệt không từ chối.”

Thất Nương nói: “Người và ta cùng là nữ tử, cần gì đa tạ, chỉ đáng thương cho cô nương ở tại Liên lâu.” Thất Nương lúc đó chỉ đoán Tô Văn sẽ gây bất lợi cho Thanh Liên, không ngờ lại có kết cục như thế này.

Định Lương Hầu Lý Cát là biểu đệ của đương kim hoàng thượng, thường ngày ăn chơi đàng điếm hoang dâm vô độ, Long Thành không ai không biết.

Kể như vậy, nếu hấn thực sự cường bạo được Thanh Liên, dù là Tô Di Ca cũng không làm gì được, nghĩ xem, ai sẽ vì một nữ tử thanh lâu mà đắc tội với Định Lương Hầu?

Minh Nguyệt từ ngoài tiến vào, nói với Tô Di Ca: “Tô thừa tướng phái người đến gặp công tử, công tử có gặp hay không?”

“Đến nhanh thật, ở đây mới gặp chuyện không may đã có người đến rồi.” Ngoại trừ khóe miệng hơi nhếch lên biểu lộ ra chút giễu cợt, khuôn mặt tuấn tú của Tô Di Ca nhìn không ra tức giận chút nào, vẫn y nguyên một vẻ tao nhã.

Hắn đứng lên cười nhạt với Minh Nguyệt: “Phu nhân xin dẫn đường.”

Nhìn hấn rời khỏi phòng, Thất Nương đáy lòng lại xuất hiện cảm giác vô lực, cảm giác khi mà không thể thấy rõ được con người hấn, tựa như lần đầu tiên mới gặp vậy.

Nếu không phải nàng mơ hồ cảm giác được phần nộ của hấn, nàng gần như đã cho là hấn căn bản không để ý đến Thanh Liên.

Người này lòng dạ sâu không lường được, có lẽ, hấn mới đúng thực là hồ ly... Tô Văn rốt cuộc có biết chính xác con trai mình là người thế nào không?

Tô Di Ca rất nhanh đã quay lại.

Tô Văn cho người đến nói, chỉ cần Tô Di Ca đến Lưu gia cầu hôn, ông ta có thể cho Tô Di Ca lấy Thanh Liên làm thiếp, hôm nay nếu Thanh Liên không còn hoàn bích, có thể để nàng vào Tô gia đã là nhượng bộ lớn nhất của ông ta, ông ta còn uy hiếp, nếu Tô Di Ca còn không thỏa hiệp, Định Lương Hầu rất sẵn sàng nạp Thanh Liên làm thiếp.

“Bọn họ giờ còn chưa biết người ở Liên lâu không phải Thanh Liên, nhưng về sau chúng ta phải làm gì đây?” Minh Nguyệt lo lắng hỏi.

“Ta có một đề nghị.” Thất Nương nhìn thẳng vào mắt Tô Di Ca, mỉm cười: “Có điều không biết công tử có muốn nghe?”

Tô Di Ca trong mắt cũng cười nói: “Cứ nói đừng ngại.”

“Công tử nếu không ngại hợp tác với ta diễn ra một vở kịch cho lệnh tôn xem, như vậy đối với công tử và Thanh Liên cô nương đều có lợi.” Mà đối với nàng cũng tốt, thêm người có giá cạnh tranh có lẽ sẽ khiến Hạ Lan Thuyền để ý đến nàng nhiều hơn, sớm đến ngày kết thúc ân oán giữa họ.

Tô Di Ca trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén: “Như vậy đối với Lưu tiểu thư có gì tốt?”

Người này thực là nhạy bén, Thất Nương thản nhiên nói: “Ta muốn người bảo hộ một người, ta muốn người đồng ý với ta, sau này nếu nàng xảy ra chuyện gì, người phải toàn lực dốc hết sức ra bảo vệ nàng chu toàn.”

Tô Di Ca quay đầu nhìn Thanh Liên, trong ánh mắt lộ ra thương yêu không nói thành lời, gật đầu nói: “Được, chỉ cần ta còn ở một ngày, ta nhất định bảo vệ nàng chu toàn, người nói, nàng là ai?”

Thất Nương nói: “Minh Nguyệt phu nhân có ân với ta, người ta muốn người bảo vệ là nàng.”

Minh Nguyệt cả kinh, quay đầu nhìn Thất Nương ánh mắt lộ ra tình cảm ấm áp vô hạn.

Thất Nương từ ánh mắt ấm áp của Minh Nguyệt nhìn sang ánh mắt sâu kín khó lường của Tô Di Ca, nói tiếp: “Ta muốn người thề, sau này bất luận ta gặp chuyện gì, dù sống cũng được chết cũng thế, người đều phải bảo vệ nàng an toàn... cả đời!”

“Thất Nương!” Minh Nguyệt quát lên, lồng ngực phập phồng, trong mắt như sắp ứa ra lệ.

Nhìn vẻ mặt các nàng, Tô Di Ca có chút bất ngờ, hiển nhiên Thanh Liên cũng cảm nhận được các nàng không chỉ đơn giản là ân huệ, nàng cẩn thận đáp: “Lưu tiểu thư yên tâm, Di Ca nếu đã đáp ứng, nhất định sẽ làm được.”

Thất Nương nhẹ nhàng nói: “Ta tin!”

Ngày hôm sau, Tô Di Ca đích thân đến Lưu gia cầu hôn.

60. Quyển 2 - Chương 19

Hạ Lan Thuyền nghe được tin, muội muội Lan Nhị cũng từ nhà cô trở về.

Hạ Lan Nhị biết tâm sự của ca ca, lo lắng nói: “Lưu gia tiểu thư bất luận thân phận, phong thái hay tài hoa đều xứng để chọn làm chính thê, Tô công tử lấy vị trí chính thê ra xin cưới, chỉ sợ...”

Hạ Lan Thuyền trầm ngâm một lát, sai Âm Thư đưa tin cho Thất Nương, mời nàng đêm nay đi Đông Long Thành dạo chợ đêm.

Chợ trang sức phía đông Long Thành là chợ đêm nổi tiếng, trừ hôm nào đặc biệt cấm ra ngoài ban đêm, còn ngày thường đều vô cùng náo nhiệt.

Thất Nương đi đến trước một quán nhỏ, cầm lấy một cây trâm cài tóc làm bằng gỗ, thích thú xem xét.

Trâm cài tóc này chế tác cũng không được tinh tế, nhưng tạo hình phong cách cổ xưa, Thất Nương rất thích.

Hạ Lan Thuyền đứng phía sau nàng nói: “Cây trầm này trông khá được, đáng tiếc chất liệu khiến giá trị của nó trở thành tầm thường.”

“Dùng chất liệu tốt tuy rằng khiến giá trị đồ vật được cao hơn, nhưng có thể lại mất đi phong cách riêng vốn có của nó.”

Thất Nương nhìn hẩn một cái, hỏi người bán hàng cây trầm giá bao nhiêu.

“Nàng thích?” Hạ Lan Thuyền có chút ngạc nhiên, không ngờ nàng lại chọn mua thứ hàng giá rẻ như thế này.

Thất Nương một lời hai nghĩa nói: “Ta thích gì đó không nhất định phải sang quý, nếu ta thích nó, trong mắt ta nó chính là vật báu vô giá.”

Một đôi tay thon dài từ phía sau nàng giơ đến cầm lấy cây trầm: “Yêu đàn phải biết được khách nghe đàn, tiểu thư quả nhiên là một người đặc biệt.”

Hai người cùng quay đầu ra sau nhìn lại, phía sau một nam tử thanh nhuận như nước đang đứng.

Hẩn hướng người bán hàng gật đầu: “Ta mua.”

Hẩn cầm cây trầm cài nghiêng vào tóc Thất Nương, mỉm cười nhìn nàng: “Danh kiếm nhờ dũng sĩ mà thành danh, vật này nhờ tiểu thư mà giá trị tăng lên gấp trăm lần, Di Ca tự tiện, mong rằng tiểu thư không lấy làm phiền.”

Thất Nương ngẫm hiểu, cười đáp lại: “Sao có thể chứ? Tô công tử có lòng mà. Đêm nay công tử cũng dạo chợ đêm sao?”

Tô Di Ca gật đầu nhìn phía Hạ Lan Thuyền: “Hiếm khi lại trùng hợp ngay cả Hạ công tử cũng có ở đây, không biết hai vị có ngại đi cùng không?”

Hạ Lan Thuyền cũng cười nhạt: “Quả thật là khéo, Lan Thuyền cũng hiếm có cơ hội nói chuyện cùng Tô công tử, vậy mọi người cùng đi chung đi.” Hẩn và Tô Di Ca tuy rằng cùng xưng Song Ngọc, nhưng hai người bình thường cũng không thân thiết, ngay cả nói chuyện cũng rất khách khí.

Hẩn nhìn thoáng qua cây trầm trên tóc Thất Nương, trong mắt không hề cười.

Ba người bất luận cử chỉ hình dáng tướng mạo đều là nhất đẳng, cùng đứng trên phố khó tránh khỏi thu hút ánh mắt mọi người, thiếu nữ thiếu phụ trên đường đi qua bọn họ cũng có vẻ không muốn đi nhanh, không bao lâu bọn họ đã bị mọi người nhận ra, chính là Long Giao Song Ngọc.

Tin Long Giao Song Ngọc đang ở chợ trang sức không ngừng truyền đi, bọn họ đi đến đâu cũng bị không ít ánh mắt chăm chú nhìn, đi đến đâu cũng bị người chỉ trỏ: “Ồ, kia chính là Tô công tử mặc y phục màu trắng, Hạ công tử mặc trường bào màu thâm.”

“Thế tiểu thư đi cùng bọn họ là ai?”

“Người không biết?”

“Biết cái gì?”

“Tô công tử hôm nay đã đến Lưu phủ cầu hôn, chính là tiểu thư nhà họ Lưu đoạt thưởng của Cửu Trọng Môn, bây giờ ai ai cũng đều biết Tô, Hạ hai vị công tử đều có ý với Lưu gia tiểu thư...”

“A! Người nói nàng chính là tiểu thư đó...”

“Xuyt! Nhỏ giọng thôi, nàng nhìn thấy kia...”

Hạ Lan Thuyền nhú mày: “Hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi đi?”

Tô Di Ca nhìn về phía Thất Nương: “Tiểu thư nghĩ sao?”

Thất Nương bắt đầu đi gật đầu, vì vậy theo đề nghị của Hạ Lan Thuyền, bọn họ đến Chiêu Hoa tửu lâu cạnh đó.

“Sao vậy?” Tô Di Ca quay đầu nhìn thấy Thất Nương bỗng đứng ngừng chân lại vẻ suy nghĩ nhìn người qua kẻ lại trên đường phố.

“Không có gì, đến rồi sao?” Thất Nương cười cười trả lời.

Nàng vừa mới nhìn thấy bóng ai như A Đang và đại ca Lưu Thành Hề, sao nàng không nghe A Đang nói muốn gặp đại ca nhỉ?

“Phía trước rồi.”

Thôi, trở về hỏi lại A Đang vậy, cũng không biết đại ca mấy ngày này thế nào.... Nàng bước nhanh hơn đuổi kịp Tô, Hạ hai người đang chờ phía trước.

Trong con hẻm nhỏ, Văn Ngọc Đang kéo chặt Lưu Thành Hề đang sắp ngã sắp xuống: “Người được chưa? Uống thành như vậy rồi còn muốn uống nữa. Không được, ta tìm cho người một cái xe ngựa vậy.” Nàng đi thăm Quách đại ca, khi trở về thì gặp cái tên đang say khướt này, nhìn hấn say như vậy nếu mặc kệ hấn, chắc đêm nay hấn lăn ra ngủ trên con đường nào đó mất.

Lưu Thành Hề đẩy tay chụp lấy bả vai nàng, kéo mạnh vào lòng mình: “Nàng.. nàng vẫn còn quan tâm ta sao?”

Văn Ngọc Đang ngẩn ngơ, rồi chợt giẫy dụa: “Lưu Thành Hề, người làm gì vậy?” Tiểu tử này say đến ngay cả đậu hũ của nàng cũng dám ăn?

“Đừng cử động.” Đầu hấn đang quay cuồng choáng váng.

Những ngày này hấn liều mạng làm việc, tiếp quản hiệu buôn ám tự của Lưu gia rất thuận lợi, nhưng càng thâm nhập sâu vào hấn càng phát hiện ra muốn đem căn cơ của Lưu gia tách khỏi thương hội căn bản không phải chuyện một sớm một chiều là xong.

Hấn tin rằng mình có thể làm được, nhưng thời gian không còn kịp! Thất Nương không thể chờ!

Mấy ngày nay nghe được Thất Nương dính dáng đến loại người như Hạ Lan Thuyền, trong lòng đau đớn không hiểu tại sao.

Ai cũng có tư cách bày tỏ tình ý với nàng, nhưng chỉ riêng hấn lại không thể, tại sao lại là hấn?

Trong mờ mịt hấn cảm thấy thân thể trong lòng đang cố gắng thoát ra, hấn nổi giận, nàng nhất định muốn rời khỏi hấn sao, nàng càng muốn tránh hấn lại càng không thả, hấn giữ chặt lấy hôn xuống môi nàng: “Đã bảo nàng không nên cử động mà.”

Cảm thấy thân thể trong lòng thực sự không cử động nữa, hấn cong khóe miệng, rất thỏa mãn vì thức thời của nàng.

Văn Ngọc Đang căn bản là choáng váng... ngơ ngác mặc hấn ôm chặt.

Đầu óc nàng nửa ngày sau mới bắt đầu hoạt động trở lại, nàng không thể tin được... Lưu Thành Hề cứ nhiên dám hôn nàng?

Sai rồi! Chưa từng có bất luận một người nào dám cả gan loạn hôn nàng!

Mặt nàng trong nháy mắt đỏ bừng như ứa máu, quả thực có thể sánh với màu y phục nàng đang mặc.

Một tiếng rống to: “Lưu Thành Hề, người không muốn sống???”

....

“...Thất Nương, Thất Nương.” Thất Nương hoàn hồn nhìn về phía Hạ Lan Thuyền đang gọi mình, có chút khó hiểu tự trách mình sao lại thất thần như vậy.

“Lưu tiểu thư hình như tinh thần không tốt lắm, hay là đưa tiểu thư trở về vậy!” Tô Di Ca nhã nhặn đề nghị.

Ba người rời khỏi tử lâu, Hạ Lan Thuyền hướng Tô Di Ca nói: “Không làm phiền Tô công tử, ta sẽ đưa Thất Nương bình an trở về nhà.”

Đã đạt được mục đích, Tô Di Ca hướng về phía Thất Nương gật đầu đầy ẩn ý không nói, từ biệt.

Hạ Lan Thuyền gọi xe ngựa, hai người vào trong, Âm Thư lại ngồi cùng người đánh xe bên ngoài.

“Thất Nương rất ít khi không yên lòng như vậy!” Hạ Lan Thuyền hạ mí mắt nói.

“Uhm, hôm nay có chút mệt mỏi...” Thất Nương không quá lưu tâm đáp, giơ tay muốn vén rèm cửa sổ xe lên, nhưng còn chưa đụng đến mảnh vải, đã bị một bàn tay thon dài như ngọc giữ lấy.

Thất Nương ngẩn ra, ngẩng lên nhìn đã chạm phải ngay sóng mắt mênh mông trong đôi mắt phượng của Hạ Lan Thuyền.

Gần như vậy, tim nàng đập thành thịch... Hắn cầm chặt tay nàng, ánh mắt không rời khỏi mắt nàng: “Thất Nương, gả cho ta đi!”

Hắn rốt cục mở miệng.

“Dù không thể cưới nàng làm chính thất, nhưng Lan Thuyền đảm bảo nàng ở Hạ gia tuyệt đối sẽ không chịu nửa điểm ủy khuất!” Tay hắn mềm mại như không vuốt ve tay nàng.

Thật muốn mạng!

Nàng giờ đây có thể biết được tâm tình của Ngũ Nương khi ấy, nam nhân này nếu đã để tâm, mấy người phụ nữ có thể thoát được khỏi thủ đoạn tàn nhẫn của hắn?

Thất Nương da đầu run lên, nghiêng người tránh đi nhưng vẫn không thể rút được tay ra. “Vì sao nhất định phải cưới A Đang?” Nàng hỏi ngược lại, muốn phân tán sự chú ý của hắn.

“Nàng là tổ tiên quyết định, không cưới không được, nàng và nàng ấy tình như tỷ muội, cùng gả vào Hạ gia không tốt sao?” Hạ Lan Thuyền vội nói ngay sau đó.

“Tổ tiên? Nghe sao kỳ lạ, là ý của ông nội công tử sao?” Thất Nương không ngờ hắn lại lộ ra điều này, lập tức dò hỏi.

“Nàng còn nhớ bức họa phần thưởng của Cửu Trọng Môn không?” Quả nhiên có liên quan đến bức họa kia, Thất Nương hạ mí mắt, sợ hắn phát hiện chuyển biến trong mắt nàng.

Hắn buông tay nàng, bàn tay chạm vào tóc mai bên tai nàng, vuốt một lọn tóc mỏng của nàng cài ra sau vành tai, tay cũng thuận thế dừng trên gáy nàng, “Bức họa kia chính là điều quyết định...” Chớp mắt thân mình nàng đã trở nên cứng ngắc, hắn mỉm cười.

“Ai? Các người muốn làm gì?” Ngoài xe truyền đến giọng Âm Thư hô to cùng với những tiếng thành thịch.

“Có chuyện gì?” Hạ Lan Thuyền ngẩn ra, buông Thất Nương ra, “Nàng đừng đi ra ngoài, để ta xem.”

Nhìn hắn nhảy ra ngoài xe, Thất Nương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, người đàn ông này thực hiểu làm thế nào sử dụng sắc đẹp của mình... Bất quá hắn cũng thật là có vốn liếng khiến người ta thêm nhỏ dãi, đối mặt với khuôn mặt như vậy nàng không thể thờ ơ được không để ý chút nào, chuyện này không thể trách nàng, dù sao tính háo sắc... không phải, là tình yêu cái đẹp con người ai mà chẳng có.

Không được, nàng phải nhanh nhanh kết thúc việc này, nàng cũng không muốn ăn trộm gà không được còn mất thêm nắm gạo, vậy thì lỗ nặng.

Bên ngoài xe truyền đến tiếng đánh nhau khiến Thất Nương cả kinh, nàng vừa vén tấm màn xe lên, một người bị mặt đã đâm kiếm đến, nàng kinh hãi, không kịp nghĩ gì lùi lại vào trong xe, một kiếm của người nọ đâm vào không khí, đang muốn leo lên xe, bỗng nhiên thân thể ngã ra phía sau.

Ba tên đang vây quanh Hạ Lan Thuyền, một tên cũng đột nhiên không hiểu tại sao ngã lăn ra đất, hai tên còn lại thấy tình hình không ổn, liền đỡ tên bị ngã chạy đi.

Hạ Lan Thuyền sợ Thất Nương gặp chuyện, không dám đuổi theo, quay lại hỏi: “Nàng có bị thương không?”

Thất Nương hồn vía chưa định lắc đầu, hỏi Âm Thư và người đánh xe nằm trên đất rên rỉ: “Các người có sao không?”

Ra khỏi y quán, “Cũng may chỉ là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại.” Thất Nương nhìn Âm Thư đã băng bó tốt, hỏi Hạ Lan Thuyền: “Có nhận ra bọn chúng là ai không? Tại sao lại đối phó với chúng ta?”

Hạ Lan Thuyền lắc đầu: “Không biết, có điều rất kỳ lạ.” Hắn khê lật tay trái, trong lòng bàn tay có một viên quân cờ màu đen: “Hình như có người ở đó ngằm giúp chúng ta.”

61. Quyển 2 - Chương 20

Trở lại Lưu phủ, Thất Nương đuổi nha hoàn đi rồi đóng cửa lại, xoay người liền thấy Văn Ngọc Hồ từ cửa sổ nhảy vào.

“Nàng có bị thương gì không?” Văn Ngọc Hồ vội vã xem xét xem Thất Nương có vết thương nào không.

“Ta không bị thương, chờ chút, sao huynh lại biết... Là huynh cứu ta?” Thất Nương kéo tay hắn hỏi.

Văn Ngọc Hồ lắc đầu: “Ta vốn định ra tay, nhưng phát hiện ra có người ẩn ở nơi bí mật gần đó, là người đó cứu nàng, lúc đầu ta còn lo người đó gây bất lợi cho nàng, không ngờ hắn ra tay còn nhanh hơn ta, sau đó ta đuổi theo thích khách, cho nên không biết được kẻ đó là ai.”

“Có người âm thầm cứu ta?” Thất Nương nghe thấy khó hiểu, lại hỏi: “Vậy huynh tìm ra được kẻ nào không?”

“Bọn chúng vào trong phủ của Tổng Vân, Thất Nương nàng đắc tội với người nào của Tổng phủ sao?” Văn Ngọc Hồ nhíu mày.

Nàng kể cho hắn nghe chuyện Tổng Lộ Nhi trong buổi thọ yến của Chí Hoàn vương gia, nói: “Ta nghĩ ngoài chuyện này, ta và Tổng phủ không còn gì liên quan nữa, nghe nói sau đó Tổng Vân bị Chí Hoàn vương gia phái người nghiêm khắc quở trách một phen, không biết có phải vì thế...”

Văn Ngọc Hồ trầm tư: “Rất có thể, những người này sau đó có tiếp xúc với a hoàn của Tổng Lộ Nhi, a hoàn kia quay lại liền đến khuê phòng của Tổng Lộ Nhi, ta không tiện dò xét thêm nữa, ừ, Tổng Vân tuyệt đối không thể có gan lớn dấn sai người giết nàng như vậy, chuyện này có khả năng lớn nhất là Tổng Lộ Nhi len lút phái người ra tay.”

Nghĩ đến chuyện nữ nhân kia đánh người trên đường, Thất Nương nói: “Nữ nhân này làm việc vô pháp vô thiên, mười phần thì có tám chín là nàng ta.”

“Nàng ta muốn giết nàng!” Hắn cắn răng nói, trong mắt lộ ra tức giận lạnh lẽo: “Chỉ vì nàng hóa giải được tình thế lúng túng của Hắc Giao quân lúc đó, giúp Long Giao vương triều giữ được danh dự, nàng ta lại có thể muốn giết nàng?”

Thất Nương bình tĩnh phân tích: “Ta và A Đương thành công ngay trước mặt nàng, mọi người lúc đó đều đem nàng và chúng ta so sánh, nàng ta sao có thể không hận chúng ta? Chẳng qua nàng biết lấy thân thủ của A Đương sẽ không dễ đắc thủ, nên xuống tay với ta trước.”

“Những kẻ động thủ ta sẽ phái người xử lý, về phần Tổng Lộ Nhi, ta sẽ tự mình ra tay, tuy rằng trước đến nay ta không đối phó với nữ nhân.” Nghĩ đến lúc trước Quách Ngũ bị Tổng Lộ Nhi suýt nữa thì đánh chết, trên khuôn mặt nghiêm nghị của hắn mang theo khí tức tàn bạo, rõ ràng đã động đến lửa giận thực sự, nếu Tổng Lộ Nhi mà được nhìn thấy dáng vẻ hắn bây giờ nhất định hối hận không kịp về những chuyện mình đã làm.

Văn Ngọc Hồ làm việc từ trước đến nay đều chừng mực có kiểm soát, nếu không phải chạm phải giới hạn, hắn sao phải tự mình đối phó với một nữ nhân.

Thất Nương đáy lòng cảm thấy ngọt ngào, nàng mỉm cười tựa vào lòng hắn: “Nói thật đi, sao huynh lại theo dõi ta? Còn nữa, huynh theo dõi ta đã bao lâu rồi...”

Bỏ đi vẻ lạnh lùng, trên mặt hần lộ ra nụ cười, ôm chặt nàng, chóp mũi vùi vào cổ nàng, lẩm bẩm: “Ta sao có thể yên tâm để nàng cùng nam nhân khác ở cùng một chỗ, nàng còn bao lâu nữa mới xong chuyện, ta...” nếu còn cứ như vậy hần sẽ thành thùng dấm chua to ùng mất.

Thất Nương trong lòng hần buồn cười không thôi, hần buồn bực, tay trái nâng cằm nàng lên, trước khi nàng kịp nhận ra chuyện gì, hần cứ như vậy mà đè ép xuống môi nàng.

Cứ ngựa đầu hôn như vậy thật mệt chết người a... Thất Nương muốn tránh, hần lại thuận thế nắm chặt tay nàng, khe khẽ môi nàng tỏ ý nghiêm khắc trừng phạt, rồi sau đó mới đẩy thân thể nàng ra, nhưng bất chợt lại áp sát lên môi nàng, thừa dịp hai cánh môi nàng chưa kịp khép lại, một lần tấn công đã đánh thẳng vào trận địa.

Không đủ, vẫn không đủ... Ngọn lửa rừng rực lao nhanh thiêu cháy khắp tứ chi thân thể hần, hần cúi xuống thở gấp ôm nàng, giống như hai đứa trẻ bế bồng nhau, tay đỡ hông của nàng nâng lên, để mềm mại của nàng kề sát cứng rắn mạnh mẽ của hần.

“Trong đầu ta luôn nghĩ về nàng, thậm chí đêm cũng nhớ đến ngủ không yên, Thất Nương, ta muốn nàng!” Hần kề sát trên môi nàng thở hổn hển, “Gả cho ta được không?”

Thất Nương có chút hoa mắt, thân thể nàng đã mềm nhuyễn không còn sức lực, chỉ có thể tựa trên người hần, khiến nhiệt độ thân thể hần càng bốc cháy lên.

“Huỳnh..huỳnh trước để ta xuống đã.” Nàng ngựa đầu ra sau, tách rời một khoảng khỏi đôi môi hần.

Mặt nàng đỏ ửng như ráng chiều, nhìn dáng vẻ nàng hần nhìn không được lại dán sát đến: “Gả cho ta, nhé!” Hần không thả nàng xuống mà ép nàng dựa vào tường, mắt nhìn nàng chằm chằm nóng rực như lửa, vẻ mặt mang theo nguy hiểm khó có ngôn ngữ nào tả được.

Một khắc sau nàng đã hiểu được ý nghĩa của vẻ mặt đó. “Văn Ngọc Hồ!” Nàng gầm lên, tay hần đang trượt vào trong váy nàng.

“Xuyết, nhỏ giọng chút, đám Song My đang ở bên ngoài, chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ dừng tay.” Hần khoát trá nói nhỏ, tay chuyển động trên hông nàng.

Thất Nương trừng mắt nhìn hần... Con hổ này càng ngày càng giảo hoạt!

“Sau Bách Hoa yến.” Trước khi hần làm gì thêm nữa, nàng thỏa hiệp nói.

Thất Nương và Văn Ngọc Đang rời cung, hai người sắc mặt khó coi, Văn Chiến chờ bên ngoài cung nói với Lưu Trường Khanh: “Trường Khanh, đây không phải nơi nói chuyện, đến nhà của ta trước rồi nói sau.”

Lưu Trường Khanh gật đầu, mọi người nhất tề lên xe ngựa, đi thẳng về Văn phủ.

Hôm nay từ sáng sớm, Thất Nương và Văn Ngọc Đang nhận được ý chỉ của hoàng hậu gọi vào cung kiến giá.

Lưu Trường Khanh lo lắng liền đi theo, chờ bên ngoài cung thì gặp được Văn Chiến, mới biết được một chút tình hình.

Đương kim hoàng thượng nghe nói đến chuyện trong ngày thọ yến của Chí Hoàn vương gia, liền rất hứng thú hỏi quan thị trung Tống Vân bên cạnh về chuyện hai nàng Lưu, Văn. Tống Vân không có ý tốt liền thêm mắm thêm muối, cuối cùng nảy ra ý định đem hai nàng đưa vào hậu cung.

“Cũng may đám người Tô Văn, Hạ Dịch Nhân ra sức ngăn cản, hoàng thượng còn đang do dự, tiểu thị Tân Bình bên cạnh hoàng thượng đến bên cạnh nói nhỏ mấy câu sau, hoàng thượng sắc mặt liền thay đổi, vội vã cho hạ triều.” Văn Chiến nói.

Tô Văn một lòng muốn con trai cưới Thất Nương, huống chi con gái ông ta cũng đang trong cung, sao có thể để Thất Nương vào cung tranh giành tình cảm với con gái mình chứ.

Mà Hạ Dịch Nhân vì bức họa kia cũng đang muốn con trai mình cưới Văn Ngọc Đang, trong lúc quan trọng như vậy đương nhiên ra sức ngăn cản.

Văn Ngọc Đang cũng kể lại chuyện sau khi các nàng tiến cung.

Lúc ấy hoàng hậu gặp các nàng liền khen ngợi các nàng hiền đức thông tuệ, trong lời nói lộ ra ý tứ muốn các nàng vào cung, “Nói cái gì mà sau này tỷ muội giúp đỡ nhau? Bà ta và mẹ tằm tuổi như nhau, còn không biết xấu hổ nói cái gì mà tỷ muội...”

Văn phu nhân ngồi một bên lộ ra vẻ mặt ngưng trọng hiềm thấy: “Nếu là hoàng thượng nhất định muốn, vậy thì nguy rồi.”

Thất Nương nói: “Nói về việc này, cháu và A Đang thấy hơi lạ, lúc đó hoàng hậu nói muốn giữ chúng cháu lại trong cung mấy ngày, sau đó có một thị nữ đến nói bên tai hoàng hậu gì đó, bà ấy chỉ “A” một tiếng, rồi vội đi ra ngoài, chúng cháu đợi một lúc lâu, bà ấy chỉ sai người đưa chúng cháu rời cung, không biết là có chuyện gì xảy ra?”

Văn Ngọc Hồ quả quyết: “Chúng ta thành thân, Thất Nương, giờ chúng ta hãy thành thân đi.”

Mọi người đồng loạt hướng hai người nhìn lại, Thất Nương mặt đỏ lên, sảng giọng: “Huynh gấp cái gì? Cho dù chúng ta thành thân, vậy còn A Đang? A Đang làm sao bây giờ? Nàng thành thân với ai đây?”

Không biết nghĩ đến cái gì, Văn Ngọc Đang mặt cũng đỏ ửng lên: “Các người không cần lo ta, giải quyết được một người thì đỡ một người.”

“Đại nhân.” Trần Cương từ bên ngoài bước nhanh vào.

“Sao rồi?” Lưu Trường Khanh đứng dậy vội vàng hỏi.

Trần Cương nói: “Trong cung có tin, nói hoàng thượng bí mật đi gặp một người, sau đó bảo hoàng hậu thả tiểu thư ra khỏi cung.”

“Là ai?”

“Không biết, chỉ biết người này không phải người trong cung, cũng không giống người trong triều đình, hơn nữa hoàng thượng cố ý né tránh tai mắt, cho nên ngoài Tân Bình bên cạnh hoàng thượng, không ai biết được bộ dạng người nọ thế nào.”

Văn phu nhân hỏi: “Tin này chính xác không?”

Trần Cương gật đầu, Văn phu nhân thở phào: “Bất luận người này là ai, hiển nhiên là vì hấn nên hoàng thượng mới bỏ qua ý định đưa hai đứa vào cung.”

Nhưng rốt cuộc là ai có bản lĩnh như vậy, có thể thuyết phục được hoàng thượng?

Cùng lúc biết được tin đó còn có Tô Văn.

Một người có thể thao túng được cả hoàng thượng... Lẽ nào có liên quan đến Lưu Trường Khanh? Ông ta tối mặt buồn chán trà nói: “Đi thăm dò cho ta, nhất định phải tìm ra là ai.” Bên cạnh hoàng thượng có kẻ thần bí như vậy, với ông ta mà nói, rất nguy hiểm...

“Không ai biết kẻ đó là ai? Hừ, cũng thật thú vị, Long Thành càng ngày càng náo nhiệt.” Lý Mộ cũng nghe thuộc hạ đưa tin về, “An Tông, bên phụ vương có tin gì không?”

“Vương gia nói, đã tìm được người có thể khôi phục lại bức họa, không phải chờ bao lâu nữa, sẽ đưa tranh đến.”

Lý Mộ gật đầu, quay người nói với Vưu Tiên: “Ta thực hy vọng người trong bức tranh nọ là Văn Ngọc Đang.”

“Đúng vậy, chỉ có nữ nhân anh tư oai hùng như vậy mới xứng làm vương phi của điện hạ.” Vưu Tiên cũng rất tán thành, nhớ đến tình hình ngày đó, hấn lại nói: “Bất quá, càng khiến thuộc hạ kinh ngạc khâm phục hơn là vị tiểu thư họ Lưu kia, nàng thân không mang chút công phu, mảnh mai yếu đuối vậy mà dám lên làm bia bắn tên, thật sự khiến thuộc hạ phải nhìn bằng con mắt khác.”

Vưu Tiên tuy chỉ là một gã tiểu tướng trong Tây Lũng Tinh quân, nhưng là đệ nhất dũng sĩ có danh xưng là Mãnh Hổ, hấn lần này được phái làm cận vệ cho Lý Mộ, rất được Lý Mộ coi trọng.

Tuy rằng lần này Vu Tiên thua, nhưng Lý Mộ được nhìn tận mắt tài bắn cung của Văn Ngọc Đang, nên cũng không trách phạt Vu Tiên.

“Lúc trước ở Ngũ Khê thành, đã muốn bắt nàng về Tây Lũng quốc, không ngờ thủ hạ của An Tông lại vô dụng như vậy, ngay cả một nữ nhân tay trái gà không chặt cũng không mang nổi về.” Lý Mộ cười thờ ơ, “Bằng không nàng bây giờ đang ở trong Hồng Phần Viên của ta rồi.”

Tên thuộc hạ kia không dám ngẩng đầu nói: “Thuộc hạ vô dụng.”

“Đã biết mình vô dụng, còn không chăm chỉ đi thăm dò đi!” Giọng Lý Mộ đột nhiên lạnh lẽo.

“Vâng!”

62. Quyển 2 - Chương 21

Văn Ngọc Hồ vốn định nhân dịp nhiều ngày rảnh rỗi, giải quyết cho xong chuyện Tổng Lộ Nhi, không ngờ công chúa Nhật Hưng quốc sắp đến thăm Long Thành, bây giờ Văn Ngọc Hồ lại bị sai đi trợ giúp phòng thủ Long Thành.

Vốn việc này không liên quan đến hắn, nhưng lần này cùng đi với công chúa Nhật Hưng đến thăm còn có Tần Tương tướng quân danh tiếng lẫy lừng Nhật Hưng quốc, hắn lại mang đến một nghìn binh mã đóng quân ngoài thành, mà hiện giờ phòng thủ của Long Thành do thống lĩnh đô vệ Lý Hạo mới nhậm chức gần đây, còn chưa có nhiều kinh nghiệm bố phòng.

Để đề phòng có gì sơ sẩy, Văn Chiến dâng tấu xin để Văn Ngọc Hồ đã đóng quân lâu ngoài Biên thành dày dặn kinh nghiệm hiệp trợ phòng thủ Long Thành.

Nói là hiệp trợ, trên thực tế toàn bộ là do hắn xử lý, cho nên nói hắn mang trách nhiệm rất lớn, trong khoảng thời gian này không rảnh để ý đến Tổng Lộ Nhi.

Nhật Hưng quốc ở phía đông Long Giao quốc, ba năm trước đây hai nước có giao chiến, khi đó Văn Ngọc Hồ trên chiến trường từng giao thủ với Tần Tương.

Tần Tương có một thanh bảo đao gọi là Đoạn đao, hắn từng dùng đao này chém gãy không biết bao nhiêu binh khí của các anh hùng hào kiệt, Văn Ngọc Hồ cũng chỉ thua hắn mỗi thanh đao như vậy.

Lần ấy nếu không phải Văn Ngọc Hồ giỏi kỹ thuật cưỡi ngựa và công phu vững, suýt nữa đã mất mạng vào tay hắn.

Vị Lệ Chân công chúa đến lần này, ở Nhật Hưng quốc kia có “tiếng tăm lẫy lừng”, có người nói nàng xinh đẹp không gì sánh được, lại rất có thủ đoạn đối với nam nhân, nam sủng đêm không hết, lần này hoàng đế Nhật Hưng quốc vốn định tống vị Lệ Chân công chúa này đến hòa thân, nhưng trên dưới triều đình Long Giao quốc không ai không phản đối, ai không biết Nhật Hưng quốc làm sao có ý tốt, đưa một công chúa xinh đẹp đến đây, chẳng phải có ý đồ thì còn là gì nữa! Nhưng hoàng đế Nhật Hưng quốc cuối cùng vẫn lấy cơ bang giao hai nước thay đổi biện pháp đưa Lệ Chân công chúa đến thăm Long Thành.

Từ đêm đi dạo chợ ấy, Thất Nương cũng trở nên cẩn thận, Hạ Lan Thuyền nếu đã hướng nàng cầu thân, không cần thiết khi không lại để mặc cho hắn ăn đậu hũ của mình, cho nên từ hôm đó Thất Nương và Văn Ngọc Đang luôn đi cùng nhau, không để Hạ Lan Thuyền có cơ hội cùng nàng ở riêng một chỗ nữa.

Ngày hôm đó nàng cùng Văn Ngọc Đang đang nghe kể chuyện trong trà lâu, lại gặp đám người Giang Tinh.

Phó Cầm Tâm chặn Văn Ngọc Đang hỏi: “Nghe nói người nhận được thiệp hồng?” Thiệp hồng mà nàng ta nói là thiệp Bách Hoa của Bách Hoa yến.

Thiệp Bách Hoa có hai loại thiệp hồng và thiệp xanh, thiệp hồng là từ chủ sự tổ chức Bách Hoa yến gửi đến trước mười ngày, chứng tỏ rằng vị tiểu thư này không cần báo danh cũng có thể tham dự Bách Hoa yến,

thiệp xanh là yêu cầu vị tiểu thư muốn tham dự phải báo danh trước sáu ngày mới có thể xin được thiệp mời, giữa hai loại thiệp này đương nhiên loại hồng có giá hơn hẳn.

Giang Tĩnh nhận được thiệp hồng, Phó Cẩm Tâm lại chỉ nhận được thiệp xanh.

Văn Ngọc Đăng cũng không để ý đến mấy chuyện này lắm, nàng trước đây lại có danh hiệu kẻ ngu ngốc, đương nhiên thiệp gì cũng chưa từng thấy, không ngờ năm nay lại cùng Thất Nương đồng thời nhận được thiệp hồng, nàng cũng thấy bất ngờ.

Văn Ngọc Đăng nhướn mi: “Thì sao hả?”

Tống Lộ Nhi cũng nhận được thiệp xanh, đã bị Chí Hoàn vương gia dạy bảo, đến giờ nàng ta ở bên ngoài thu liễm rất nhiều, chỉ đứng bên hờ một tiếng không nói nhiều.

Mà Phó Cẩm Tâm luôn nhìn Văn Ngọc Đăng không vừa mắt, hôm nay Văn Ngọc Đăng cũng nhận được thiệp hồng, đây chắc chắn là một cái tát vào mặt nàng ta, sắc mặt tự nhiên là thấy nhục nhã, nhưng nàng ta bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nói với đám Giang Tĩnh: “Mọi người nghe xem, Văn tiểu thư cư nhiên cũng tham dự Bách Hoa yến? Thật là ngạc nhiên, vậy khi biểu diễn tài nghệ trong Bách Hoa yến, Văn tiểu thư phải mang theo cung đến nhỉ? Có lẽ những tiết mục khác.. như đánh đàn hay vẽ tranh.. cũng phải cẩn thận, đừng có hiện nghệ thành bêu xấu, nếu không cái kia cũng thành đặc sắc đó!”

Ai ở Long Thành cũng đều biết, Văn Ngọc Đăng không giỏi cầm kỳ thi họa, nàng ta rõ ràng đang cười nhạo Văn Ngọc Đăng là kẻ ngu ngốc bất tài, các tiểu thư đứng sau Phó Cẩm Tâm đều che miệng cười thầm.

Thất Nương uể oải dựa mình vào cửa, nghiêng mắt nhìn nàng ta nói: “Nghe nói Phó tiểu thư nhận được thiệp xanh?” Đánh rắn đánh đập đầu, Phó Cẩm Tâm nhất thời cảm tị, oán hận trừng mắt hai người.

“Nếu là Lưu tiểu thư đương nhiên người khác không thể nói gì rồi, có điều Lưu tiểu thư...Aiz, y phục như vậy..” Giang Tĩnh cười quan sát Thất Nương từ trên xuống dưới, trong mắt tỏ ra khinh bỉ nói, “Tốt nhất là mời người đến chuẩn bị kỹ càng đi mới được.”

Nhìn nàng ta dẫn đám nữ nhân rời đi, Thất Nương chọn mi, không khỏi buồn cười... cư nhiên ngẫm mĩ mai nàng không biết ăn mặc, chuyện này cũng thật là mới mẻ.

Văn Ngọc Đăng xì một tiếng: “Nàng cho rằng ai cũng như nàng, váy áo sặc sỡ như chim công mới là đẹp sao?”

“Như vậy, A Đăng người đi đi! Coi như tham dự yến hội bình thường cũng được. Nhìn đám chim công này làm thế nào xòe đuôi trước mọi người cũng không tệ nha!” Thất Nương bắt lấy cơ hội xúi Văn Ngọc Đăng, “Chẳng lẽ người thực sự sợ xấu mặt ở đó?”

Văn Ngọc Đăng trừng mắt nhìn nàng: “Ta ngay cả son cũng không biết thoa, sao đến đó được? Còn y phục và đủ thứ khác nữa ta cũng không có chuẩn bị, chẳng lẽ cứ mặc thế này, còn không để cho bọn Phó Cẩm Tâm cười đến rụng răng.”

“Vấn đề này cũng dễ thôi.” Nghe Văn Ngọc Đăng miệng đã xuôi xuôi, Thất Nương hăng hái, “Người nói nếu những việc này được chuẩn bị tốt, người sẽ đi phải không?”

Văn Ngọc Đăng cố vớt vát: “Trước nói rõ, ta sẽ không mặc cái loại váy áo phượng vĩ lượt là như thế đâu, ta không muốn mặc thành chim công, người cũng đừng làm cho ta thành mông khỉ...”

Thất Nương lòi nàng đi...

Văn Ngọc Đăng không dám tin nhìn vào gương hỏi: “Đây..thật sự là ta?”

Thực sự là kỳ quái, dung mạo trong gương rõ ràng cũng vẫn là mặt mũi mình, nhưng ngũ quan lại sắc sảo rạng rỡ, đáng vẻ yêu kiều mềm mại xưa nay chưa từng thấy.

Nàng sờ sờ mặt mình... rõ ràng là trang điểm son phấn, nhưng một chút cũng không nhìn ra, Thất Nương thật là lợi hại!

“Son này ở cửa hàng, đúng là loại tốt nhất đấy, bề mặt tinh tế nhẵn mịn, xem này, thoa lên màu đỏ phơn phớt tự nhiên, không giống mông khỉ chứ?” Thất Nương buông son trong tay nói.

Nàng cực kỳ hài lòng.

Đừng đùa, nói đến trang điểm và quần áo, nàng lại kém hơn đám chim công kia sao?

Thất Nương trang phục hằng ngày không muốn phô trương, nàng luôn tùy vào đặc điểm của bản thân mình mà mặc, cho nên từ trước đến nay y phục thường nhạt màu thanh nhã, lại cứ nhiên bị bọn họ cười là quê mùa, đúng là buồn cười.

Nàng nhìn Văn Ngọc Đang xoay xoay cái gương, cười cong khóe mắt... Trang điểm không khó, cái khó chính là trang điểm mà không nhìn ra là có son phấn, đây mới là kỹ thuật trang điểm loại cao cấp nhất.

Nàng thật muốn cho đám chim công kia nhìn xem, ai mới là quê mùa.

“A Đang, đồ trang điểm lúc trước ta đưa cho người đâu?” Nàng nhớ đến thứ có thể sánh được với son phấn Khởi La Phưởng độc nhất vô nhị của Tham Xa quốc làm ra, “Người mang ra đây, ta sẽ chuẩn bị trang phục giúp người, đến hôm Bách Hoa yến, ta rất muốn nhìn xem ai mới là kẻ bị chê cười!”

Giữa lúc Thất Nương vội vàng chuẩn bị cho Bách Hoa yến, Văn Ngọc Hồ rốt cuộc cũng đến lúc đón Lệ Chân công chúa vào Long Thành.

Lệ Chân công chúa ngồi trên xa liễn, nhìn qua rèm sa quan sát Văn Ngọc Hồ.

Hắn là Thiếu tướng quân Văn Ngọc Hồ trẻ tuổi đầy triển vọng trong Hắc Giao quân mà Tần Tương nói? Không phải nói hắn là một tên vô biên râu rậm hay sao? Sao tướng mạo lại anh tuấn xuất chúng như vậy?

Nhìn Văn Ngọc Hồ thân hình khôi ngô cường tráng, nàng hứng thú nghĩ, hình như một chuyến đến Long Thành này cũng không đến nỗi nhàm chán.

Đưa công chúa vào cung xong, Văn Ngọc Hồ lại phải đưa Tần Tương đến ấp quán chuyên dùng để tiếp đón khách ngoại bang, Lý Mộ cũng ở nơi đó.

Tần Tương tầm hơn bốn mươi tuổi, mày rậm mắt nhỏ, cặp mày rậm mang sát khí rất nặng, ánh mắt khiến người ta cảm giác hắn là kẻ có ý chí vô cùng kiên nghị, khí thế khi hắn bước đi cũng như vậy.

“Văn thiếu tướng quân đã lâu không gặp, thực khiến Tần mỗ nhận không ra.” Tần Tương bỗng nhiên mở miệng.

Văn Ngọc Hồ trước kia bởi vì vẻ bề ngoài quá tuấn tú, nghĩ mình không có khí thế quân nhân nên mới để râu, lần này gặp Tần Tương hắn đã cạo râu thật đúng là khiến người ta nhận không ra.

Văn Ngọc Hồ đến giờ đã chinh chiến sa trường nhiều năm, dĩ nhiên không phải tiểu tử cần râu che giấu như trước kia, hắn thản nhiên nói: “Tần tướng quân thì vẫn oai hùng như ba năm trước.”

Hai người họ năm đó trên chiến trường là đối thủ một mất một còn không chết không xong, hai bên có không ít thủ hạ tâm phúc chết trong tay đối phương, cho nên tuy hiện giờ hai nước thân thiện hữu hảo, bọn họ vẫn coi nhau là kẻ thù, trong lòng không hề dễ chịu.

“Ba năm không gặp, không biết đạo pháp của Văn thiếu tướng quân hôm nay thế nào rồi? Lần này đến Long Thành, Tần mỗ không biết có cơ hội lĩnh giáo hay không?” Tần Tương không thèm để ý nói.

Ánh mắt Văn Ngọc Hồ xẹt qua Đoạn đao trên lưng hắn nói: “Dù sao cũng không bằng được Tần tướng quân lợi hại, Đoạn đao trong tay, thiên hạ vô địch.” Nếu không phải dựa vào thanh Đoạn đao này, còn chưa biết là hươu chết về tay ai!

Tần Tương mỉm cười: “Văn thiếu tướng quân cũng hiểu trên chiến trường có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.” Tuyệt không bởi vì không công bằng mà hạ thủ lưu tình.

Văn Ngọc Hồ sắc mặt nghiêm nghị: “Tần tướng quân nói không sai, ngày khác nếu như có cơ hội luận bàn, còn xin vui lòng chỉ giáo.

Đã đến ấp quán, Tần tướng quân, xin mời.”

63. Quyển 2 - Chương 22

Sau khi Lệ Chân công chúa kia tiến cung, đương kim hoàng thượng liền hai ngày sau khi hạ triều đều đến chỗ nàng, việc này khiến triều đình trên dưới xôn xao bàn tán, lo lắng hồng nhan họa thủy mê hoặc hoàng đế gây bất lợi cho đất nước.

Khi Văn Ngọc Hồ gặp hoàng thượng, Lệ Chân công chúa đang ngồi bên cạnh ông ta.

Văn Ngọc Hồ vốn định muốn Lệ Chân công chúa rời đi rồi mới nói với hoàng thượng chuyện phòng thủ Long Thành, không ngờ hoàng thượng phát tay áo muốn hắn nói trực tiếp.

Hắn và thống lĩnh đô vệ Lý Hạo liếc nhìn nhau, hai người đều cảm thấy bất đắc dĩ, đành nói qua loa: “Bẩm hoàng thượng, binh mã của Tần tướng quân mang theo đã sắp xếp thỏa đáng...”

Vị hoàng thượng này vốn tinh thần đang đặt hết lên Lệ Chân công chúa, căn bản chẳng còn lòng dạ nào nghe hắn nói, nhưng không ngờ Lệ Chân công chúa kia lại có hứng thú hỏi: “Sắp xếp cho các thần dân nước ta chính là vị Văn thiếu tướng quân này?”

Lý Hạo nhân cơ hội nhìn lên Lệ Chân công chúa, da trắng nõn nà, vòng eo nhỏ lả lướt, quả là một mỹ nhân.

Đặc biệt là đôi mắt nàng... Đôi mắt kia hơi nước mênh mang, khi cười lên hiện ra sắc xuân mê hoặc lòng người.

Mỹ nhân bên cạnh hoàng thượng tuy nhiều nhưng quá mức đoan trang, không có một ai như nàng – trong quý phái mang theo chút lả lơi, ngược lại khiến nàng trở thành đặc biệt, có một loại mê hoặc không nói nên lời, bấu vạt như vậy thảo nào lại khiến hoàng thượng giữ chặt không buông.

Lý Hạo cũng cảm thấy trong lòng rung động, chợt thấy hoàng thượng đang nhìn bọn họ, hắn cuống quýt cúi đầu, nghe thấy hoàng thượng nói: “Không sai, chính là hắn.... Nàng yên tâm, người nàng mang theo trăm sẽ an bài thỏa đáng, nàng không cần lo lắng.”

Lệ Chân công chúa lại cười nói: “Ta từng nghe Tần tướng quân nói qua, Văn Thiếu tướng quân là Thiếu soái của Hắc Giao quân, là nhân tài hiếm có, ngay cả Tần tướng quân cũng phải rửa mắt mà nhìn, ta sao có thể lo lắng.”

Văn Ngọc Hồ mắt nhìn thẳng nghiêm nghị, trả lời: “Đây là việc mặt tướng phải làm.” Hắn cũng không ngốc, lập tức lấy cớ phòng thành nhiều việc phải làm hướng hoàng thượng xin cáo lui ra khỏi cung.

Đúng lúc này hoàng hậu phái người đến tìm hoàng thượng có chuyện bàn bạc, hoàng thượng sai tỷ nữ hầu hạ Lệ Chân công chúa cẩn thận rồi mới đi gặp hoàng hậu.

Lệ Chân nhìn bóng hai người Văn, Lý đi xa dần, trong lòng càng thích thú, hạng người ra vẻ đạo mạo nàng từng gặp qua không ít, bọn họ bình thường sẽ nhân lúc không người chú ý nhìn trộm nàng, chưa từng có nam nhân nào giống Văn Ngọc Hồ ngay cả nhìn cũng không thèm liếc nàng lấy một cái, Văn Ngọc Hồ nhìn thế nào cũng không giống tên ngốc không hiểu phong tình... Không biết hắn có thật đứng đắn nghiêm chỉnh như vừa ra vẻ? Bất quá đùa giỡn nam nhân như vậy mới thú vị, nàng khép mí mắt.

Tỷ nữ bên cạnh nàng ngoại trừ hai a hoàn thiếp thân nàng mang theo còn có hai người do hoàng hậu đưa đến, trong đó một người tên Thanh Bích rất khéo léo, để giúp nàng giải sầu, liền kể chuyện Bách Hoa yến cho nàng nghe, đến đoạn muội muội Văn Ngọc Hồ cũng có tham dự, nàng lúc này mới cảm thấy hứng thú, sai Thanh Bích kể lại tỉ mỉ chuyện Bách Hoa yến cho nàng....

Thất Nương nhận y phục về, cảm thấy rất vừa ý, nàng nói với sư phụ may quần áo: “Không tồi, không khác lắm với những điều ta đã dặn, chỉ là kiểu y phục này còn phải nhờ ông trước Bách Hoa yến đừng nói ra ngoài.”

Sư phụ may đồ này chính là thợ may tốt nhất trong Cẩm Y Phòng của Long Thành, ông ta nói: “Điều này đương nhiên rồi, tiểu nhân đời này chưa từng nghĩ lại có ngày được chạm vào vải của Khởi La Phường, nếu không phải tiểu thư tin tưởng tiểu nhân, đem phần sáp dầu thơm ngay cả tơ Bạch Liên cũng giao cho tiểu nhân, tiểu nhân nào có cơ hội thế này, tiểu thư cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ không nói ra ngoài.”

Thất Nương sai Song My đưa sứ phụ may đồ ra ngoài, sứ phụ này đi đến cửa còn nhịn không được hỏi: “Kiểu dáng ấy của tiểu thư không biết là vị sứ phụ nào sáng tạo ra? Có thể cho tiểu nhân biết không?”

Thất Nương nhìn thoáng qua Song My đang cong khoe miệng lên cười, nói: “Vị sứ phụ kia làm việc trong phủ, không lâu trước đã về quê rồi.”

Song My bên này vừa đi, Trần Cương chân sau đã đến.

Thất Nương còn chưa mở miệng hỏi, đã thấy hần lắc đầu: “Aiz, vẫn không được.”

Thất Nương vô cùng thất vọng: “Lại thất bại rồi?”

Thấy nàng thất vọng, Trần Cương nhịn không được nói: “Nhất định phải làm ra trước Bách Hoa yến sao? Nếu cho thêm thời gian chúng ta trước sau gì cũng sẽ làm được.”

Thất Nương có chút uể oải: “Không phải không được, chỉ là ta đã hứa với hần ở Bách Hoa yến công bố quan hệ giữa chúng ta, ta định đem cái này làm tín vật tặng cho hần... Đạo này ta tùy hứng làm vậy, thiệt thòi cho hần tin tưởng ta như vậy, cái này, là tâm ý của ta.”

Trần Cương nhếch miệng cười nói: “Nếu Ngọc Hổ biết tiểu thư có tâm ý như vậy, còn không vui đến phát điên, tiểu tử kia chỉ ước ngay lập tức báai đường cùng tiểu thư đấy! Được rồi, ta sẽ đi đốc thúc bọn họ, để bọn họ cố gắng gấp rút thử nghiệm.”

Nàng suy nghĩ một chút, dứt khoát nói: “Bất luận thế nào ta cũng phải cố gắng hết sức mình, Trần đại ca, còn phiền người buổi tối đến đón ta, ta muốn đích thân đi xem.”

Nhiều việc quá, nàng đã nhiều ngày chưa đến Cẩm Sắt phường thăm Nhị tỷ được, nghe nói Ôn Ôn sau ba lần lên biểu diễn, lấy được giấy bán mình liền lạng lẽ bỏ đi, không biết đã đi đâu.

Hạ Lan Thuyền cũng mấy lần đến tìm nàng, đều bị nàng lấy cớ đang chuẩn bị cho Bách Hoa yến cùng Văn Ngọc Đang mà cản lại.

Hai ngày trước Bách Hoa yến, sự tình lại có thay đổi, trong cung hạ thánh chỉ, Bách Hoa yến năm nay cử hành tại hoàng cung, đồng thời trong dân gian lại chọn ra mười nữ tử tham dự, đến lúc đó sẽ do trăm quan cùng chọn ra người đứng đầu Bách Hoa, cho nên Bách Hoa yến bị dời lại sau năm ngày nữa mới cử hành.

Chuyện này khiến cả Long Thành đều sôi lên, tiến cung đấy nhé! Nếu như may mắn được hoàng thượng nhìn trúng, như vậy vinh hoa phú quý còn không đến? Thậm chí dù có không lọt vào mắt hoàng thượng, nhưng chỉ cần được vào cung, giá trị con người đã không còn như cũ, về sau còn sợ không gả được vào nhà nào tốt sao? Khó có được cơ hội như vậy, bách tính bình dân đều ùn ùn kéo con gái đến báo danh.

Khi nghe được tin, Thất Nương đang ở nhà họ Văn, nàng cau mày nói: “Ta nghe sao cứ thấy không được bình thường.”

Văn Ngọc Đang cũng nhíu mày: “Đúng thế, đây không phải Bách Hoa yến sao? Rõ ràng là hoàng đế háo sắc thành thói kia đổi thành hội tuyển phi cho mình rồi.” Mọi người ở đây đều là người một nhà, nàng cũng không ngại nói.

Thất Nương hỏi: “Được rồi, sao hoàng thượng lại ra quyết định này nhỉ?”

Văn Ngọc Hổ mới đem sự tình ngọn nguồn nói ra.

Nghe các cung nữ nói, nghe nói là vị Lệ Chân công chúa kia nổi hứng thú với Bách Hoa yến, quần lấy hoàng thượng đòi xem mỹ nhân Long Giao quốc, hoàng thượng lúc đầu còn không chịu, nói công chúa thân kiều thể quý không tiện xuất cung, sau không biết nàng dùng cách nào làm được, lại có thể khiến hoàng thượng đồng ý hạ chỉ cử hành Bách Hoa yến trong cung.

Văn Ngọc Đang không giữ được miệng: “Này còn phải nói, nhất định là chính lão nổi thói... muốn ngấm mỹ nhân thôi, không thì sao lại đồng ý chứ! Này, nếu phải vào cung, ta không tham gia nữa đâu.”

Thất Nương tiếc nuối nói: “Ta cũng không muốn tiến cung, chỉ tiếc công chúng ta chuẩn bị.. Quên đi, cũng chỉ là bận rộn một hồi.”

Thấy hai người không có ý định tiến cung, Văn Ngọc Hồ nói: “Hôm đó ta nhất định bận rộn nhiều việc, còn đang lo không có thời gian để ý hai người, hai người không đi cũng tốt.”

Đã quyết định không tham dự Bách Hoa yến, Thất Nương bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm đi nhiều, đúng lúc nàng có thể nhân dịp rảnh rỗi này mà toàn tâm toàn ý làm việc kia, cho dù không tham gia Bách Hoa yến, nàng cũng đã đáp ứng với Văn Ngọc Hồ, nàng muốn khi quan hệ giữa hai người được công khai, nàng có thể tự tay trao vật ấy cho hắn.

Thất Nương rời khỏi Văn phủ, đang định lên xe, bỗng nghe thấy tiếng Hạ Lan Thuyền phía sau: “Ta đoán nàng ở đây mà.”

Nàng quay lại nói: “Sao vậy? Tìm ta có việc gì?”

Hạ Lan Thuyền trong mắt âm u: “Không có việc gì không thể tìm nàng sao?”

“Không phải vậy, ta chẳng phải đã nói với công tử là phải chuẩn bị cho A Đương tham gia Bách Hoa yến sao? Mấy ngày này ta bận rất nhiều việc...” Thất Nương cười nói.

“Tiền Kiều đãi tiệc ở Thước Hương lâu, nói nhất định ta phải mời nàng. Nàng dù bận nữa cũng phải ăn trưa chứ, đi ăn cơm đã, đợi lát nữa có việc ta sẽ đưa nàng đi.”

Thất Nương không cách nào từ chối, đành lên xe hắn.

Hạ Lan Thuyền thấy nàng có vẻ mệt mỏi, trong lòng thấy có chút đau xót, đưa tay đến, Thất Nương theo bản năng lui lại tránh, tay hắn cứng đờ, lại duỗi mình ra sau nàng, từ phía sau nàng lấy ra một miếng đệm lót chậm rãi nói: “Nàng dựa vào đây sẽ thoải mái hơn.”

Thất Nương ngẩn người, giơ tay nhận, không được tự nhiên nói: “Nghe nói Bách Hoa yến tổ chức trong cung, đến lúc đó các người có đi không?”

Hạ Lan Thuyền đáp: “Bách Hoa yến thực tế đã thành quốc yến, đến lúc đó không chỉ bách quan văn võ đều phải có mặt, ngoài Lệ Chân công chúa của Nhật Hưng quốc và Tần tướng quân, còn mời cả Thế tử Lý Mộ là thân vương Tây Lũng quốc nữa.”

Hạ Lan Thuyền trước sau đều dừng lại khóa chặt mắt Thất Nương, hai người cứ như vậy nói một câu lại một câu, đến khi Thất Nương bị hắn nhìn chăm chú sợ đến nổi cả da gà, hắn rút cuộc mới nói: “Thất Nương, lời ta ngày đó nàng đã nghĩ chưa?”

Thất Nương biết hắn nói đến chuyện cầu thân, nàng ngập ngừng nói: “Việc này còn phải nói với cha ta, công tử biết cha từ trước đến nay rất thương ta, ông suốt đời cũng chỉ lấy một người là mẹ, thời gian trước nghe bên ngoài đồn ta sắp gả vào Hạ gia làm thiếp đã rất bất mãn, hiện giờ ta mà nói, chỉ sợ... Không bằng công tử cho ta thêm thời gian, để ta tìm cơ hội thích hợp rồi nói.”

Hạ Lan Thuyền ánh mắt vẫn không rời khỏi mắt nàng, đồng tử âm u, trong giọng lạnh lùng thản nhiên lộ ra một chút mềm mại: “Ta biết để nàng làm thiếp đối với nàng là ủy khuất, chỉ là Văn Ngọc Đương ta không thể không cưới, nàng và nàng ta không giống nhau...” Hắn đưa tay cầm bàn tay trắng nõn của nàng, “Ngoài Nhị nhi, nàng là người duy nhất có trong lòng ta.”

Hạ Lan Thuyền chưa từng nghĩ đến có ngày mình lại có thể chính miệng tỏ rõ nỗi lòng với một nữ nhân, chỉ là nhìn Thất Nương né tay ra, trong ngực bỗng thấy không yên, liền thốt ra như vậy.

Chỉ là vào trong mắt Thất Nương, đã trở thành ý nghĩa khác, nàng cho rằng Hạ Lan Thuyền căng thẳng với mình như vậy, là bởi vì quan hệ giữa mình và Văn Ngọc Đương – hắn ngay từ đầu đã không chạm được đến lòng của Văn Ngọc Đương, mà bây giờ có thể từ nàng thấy được hy vọng, cho nên hắn xuống tay với nàng.

Không nên trách nàng nghĩ như vậy, nàng không tin một người đàn ông nếu thực lòng yêu thương một người con gái, lại có thể khiến nàng chịu loại đau khổ như thế.

Nàng cười lạnh trong lòng, sắc mặt không đổi nói: “Bách Hoa yến đi, chờ đến sau Bách Hoa yến ta sẽ cho công tử câu trả lời thỏa đáng.”

64. Quyển 2 - Chương 23

Rất nhanh đã đến ngày cử hành Bách Hoa yến. Một ngày này những nhà có con gái tham gia Bách Hoa yến, nhất là những nhà bình dân đều khua chiêng gõ trống, giống như có việc hỷ sự chỉ sợ người ta không biết.

Sáng sớm Thất Nương đã đến Văn phủ, chuẩn bị cùng Văn Ngọc Đang ra ngoài tránh Bách Hoa yến.

Đây là đề nghị của Văn phu nhân, dù sao cũng là quốc yến, hoàng thượng đích thân hạ chỉ, nếu như không đi chính là tội bất kính lớn.

Ngày đó các nàng bàn bạc làm thế nào để tránh né khỏi Bách Hoa yến, Văn phu nhân chỉ thủng thẳng nói: “Đúng lúc trong cung đưa đến thiệp Bách Hoa một lần nữa, ta thấy cái đó dùng tờ Ngọc Tầm chỉ có ở trong cung làm thành, Cẩm Vệ Quân cũng không biết mặt từng cô gái tham dự Bách Hoa yến, đến lúc đó nhất định nghĩ rằng thiệp không đến tay người. Hôm đó các con cứ ra ngoài chơi, nếu trong cung phát hiện ra các con không đến mà phải người tới đón, ta sẽ giúp các con ngăn họ, nói các con quá kích động không cần thận dốt mắt Bách Hoa thiệp nên sợ hãi đi tìm cha, bọn họ nếu còn đi tìm, yên tâm, chỉ cần nói với Nhiếp thúc thúc, ta tất nhiên sẽ khiến bọn họ mệt mỏi, mất công đi mà không được gì.”

Có Văn phu nhân bảo kê giúp, các nàng còn gì phải lo lắng, vì vậy hai người thoải mái vui vẻ nắm tay nhau ra ngoài chơi.

Hai người đến trước cửa hàng bánh của Trần tẩu mua một ít, sau đó mang bánh đến thăm Quách Ngũ.

Quách Ngũ thương thế đã tốt lên nhiều, Quách đại tẩu nét mặt tươi cười, sau khi biết Thất Nương là ai liền niềm nở tiếp đón.

Các nàng nói chuyện với Quách Ngũ, Quách đại tẩu kiên quyết bắt các nàng ở lại dùng cơm. Vì vậy hai người xông vào giúp nấu nướng, ở lại nhà họ Quách ăn cơm trưa.

Sau bữa trưa, hai người đến trà lâu nghe kể chuyện, vì hôm nay là Bách Hoa yến, trong trà lâu thiếu mất nhiều người quen.

Bất quá như vậy cũng tốt, miễn cho các nàng đi ra đi vào phải trốn trốn tránh tránh.

Có lẽ các nhà có con gái vào cung hiện giờ đều đang chuẩn bị cho buổi dạ yến, cho nên bọn họ sợ bị người ngoài trông thấy sẽ bị bắt chước. Hai người ngồi ở một sương phòng trong trà lâu chơi cả buổi chiều.

Sau bữa tối, hai người định đi dạo chợ đêm trang sức, khi đi đến phố Châu Bảo đầu chợ thì nghe thấy tiếng pháo, hai người cũng chen lấn trong đám người xem náo nhiệt.

“Là khuê nữ của nhà Lý Đại Bảo, hôm nay được vào cung dự Bách Hoa yến đấy!”

“Hả, con gái nhà hần được chọn à?”

“Không có lẽ? Ở đầu đường thật là dễ gặp may mắn, nghe nói đầu phố này có hai nhà có con gái được vào cung.”

“Cái gì? Mười người mà đã được chọn hai người rồi?”

“Còn một người là ai? Sao còn không có động tĩnh gì vậy?”

“Hình như là con gái nhà Trương Quan, ừ nhỉ! Sao còn chưa thấy động tĩnh gì...”

Thất Nương và Văn Ngọc Đang chen lấn trong đám người đánh hơi thấy có chuyện hay ho, Văn Ngọc Đang thấp giọng nói: “Bách Hoa yến bắt đầu vào giờ Tuất (7 – 9h tối), cũng sắp đến rồi! Chẳng lẽ còn có người giống chúng ta không muốn tham dự?”

Thất Nương đang muốn đáp, bỗng thấy trong đám đông một hán tử đen đủi cao lớn, a lên một tiếng, nói: “A Đang, kia không phải Vương đại ca Vương Liên Thắng sao?”

Văn Ngọc Đang nhìn theo hướng nàng chỉ, quả nhiên nhìn thấy Vương Liên Thắng: “Có chuyện gì vậy nhỉ? Vương đại ca mặt lo lắng thế kia, Thất Nương, chúng ta đến hỏi xem.”

Hai người rẽ đám đông, thấy Vương Liên Thắng đang sắp đi vào một con hẻm nhỏ. Văn Ngọc Đang gọi to: “Vương đại ca! Vương đại ca!”

Vương Liên Thắng nghe thấp thoáng có tiếng người gọi liền quay đầu nhìn lại, sửng sốt, rồi chợt tỏ ra mừng rỡ, quay hẳn lại đến chỗ bọn họ: “Nhị tiểu thư, Lưu tiểu thư, gặp hai người thật là tốt quá.”

“Có chuyện gì sao?” Thất Nương hỏi.

“Xảy ra chuyện lớn, thiếp Bách Hoa của khuê nữ nhà Trương Quan bị cướp mất.” Vương Liên Thắng đáp.

“Gi cơ? Cướp cái thứ này? Có phải là ai đó không được tuyển nên trong lòng không phục...” Văn Ngọc Đang nói được một nửa cũng hiểu là không thể như vậy, chuyện tiến cung này chỉ có thể đổi được nhất thời nhưng sao lừa được cả đời! Nếu thật có người dám thay mặt đổi đào, vậy cũng là phạm vào tội khi quân.

Thất Nương biến sắc: “Cấm vệ quân chỉ biết thiệp chứ không nhận rõ được mặt người, nếu có thích khách dùng thiệp Bách Hoa tiến cung...”

“Đúng là vậy... Cho nên ta đang rất vội, may quá gặp được hai người. Văn tướng quân và Thiệu tướng quân đều đã tiến cung, ta đang muốn đến Văn phủ tìm phu nhân thương nghị chuyện này, nếu đã gặp hai người, hay là hai người đi tìm phu nhân, ta nghĩ cách báo cho Văn tướng quân.”

Thất Nương bình tĩnh nói: “Huynh đừng vội, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, trước huynh đem sự tình xảy ra thế nào kể ra cho chúng ta.”

Vốn dĩ Vương Liên Thắng có một người anh em biệt danh là Đại Hùng, hắn có họ hàng với nhà Trương Quan, hôm nay nghe nói khuê nữ nhà đó được tham dự Bách Hoa yến liền kéo Vương Liên Thắng và một người nữa tên là Trần Khoái đến nhà người ta uống chực rượu.

Không ngờ gõ cửa không thấy ai ra mở, cứ nghĩ nhà họ chắc đã sớm đưa con gái vào cung rồi, đang định rời đi lại nghe bên trong có tiếng va chạm, cảm giác thấy bất thường, ba người phá cửa vào, mới phát hiện một nhà năm người đã bị trói gô bên trong phòng.

“Trương Quan nói ông ta về nhà trong tầm khoảng từ giờ Mùi (1-3h chiều) đến giờ Thân (3-5h chiều), vừa về liền bị đánh bất ngờ từ phía sau hôn mê, tỉnh lại mới phát hiện người nhà đều bị trói trong phòng, sau lại nghe được tiếng gọi của Đại Hùng, cố dùng thân mình xô đẩy cái bàn mới được cứu, sau kiểm tra lại xem mất mát gì, chỉ thấy thiếu thiệp Bách Hoa.”

“Có vẻ là bị người theo dõi về đến nhà thì hạ thủ.” Văn Ngọc Đang nói, “Đúng rồi, nhất định là ông ta ở ngoài khoe khoang với người ta con gái nhà mình được thiệp Bách Hoa, mới bị kẻ có ý đồ nghe được.”

Vương Liên Thắng nói: “Hơn hai năm trước, vì có thích khách nên hoàng thượng nổi giận, khi đó liên lụy đến vô số người, hiện giờ Bách Hoa yến chính là quốc yến, nếu trước tân khách mà xuất hiện thích khách, chỉ sợ sĩ diện của hoàng thượng... Đến lúc đó Cấm Vệ Quân và Đô Vệ Quân đều thoát không khỏi can hệ, Văn Thiệu tướng quân cũng sẽ bị liên lụy, aiz, chỉ sợ so với hai năm trước còn hồng бет hơn.”

“Cho nên mới nói, chúng ta trước lúc thích khách động thủ phải tìm cách ngăn chặn, đồng thời không thể để những người khác biết được.” Thất Nương nói.

Văn Ngọc Đang kêu lên: “Cái gì? Còn không để ai biết được? Điều này sao có thể?”

Thất Nương sắc mặt nghiêm trọng nói: “Không sai, nếu to chuyện, đại ca người, Cấm Vệ Quân, Đô Vệ Quân, thậm chí cả nhà Trương Quan đều sẽ gặp họa, Vương đại ca, nhà Trương Quan giờ thế nào?”

“Aiz.. lão già Trương Quan kia chẳng biết nặng nhẹ, nói phải đưa con gái đến trước cửa cung chặn người lại, ta sợ gặp chuyện không may nên bảo Đại Hùng và Trần Khoái trông coi bọn họ, hiện giờ tạm thời không có chuyện gì.”

Thất Nương nói: “Vương đại ca huynh làm sao mà vào cung được? Hay là..” Nàng và Văn Ngọc Đang liếc nhau, hai người cùng nói: “Chúng ta tiến cung.”

Thất Nương nói tiếp: “Không sai, chúng ta đi tìm Văn bá bá, chúng ta có thiệp Bách Hoa tiến cung dễ hơn, cũng tiện cho việc tra tìm kẻ đã cướp thiệp Bách Hoa, huynh thì cứ quay về Văn phủ nói chuyện với phu nhân, thuận tiện đưa tin đến Lưu phủ sai người đưa thiệp Bách Hoa đến, thiệp Bách Hoa của ta Hồng Miên cầm chơi, hãy tìm nàng mà lấy.”

Văn Ngọc Đang há hốc mồm nói: “Nguy rồi, sáng nay ta thuận tay đem thiệp Bách Hoa thành rác ném đi mất rồi.”

“Chuyện này không thể chậm trễ, Vương đại ca mau quay về Văn phủ tìm xem.” Thất Nương rút cây trâm gỗ trên đầu xuống, “Đây là vật ta thường dùng, huynh dùng cái này có thể dẫn Sa Lang đến, khứ giác Sa Lang rất nhạy có thể giúp tìm ra kẻ đã cướp thiệp Bách Hoa, còn có cổ cầm ta để trên bàn lăn với một tờ giấy, đó là những thứ ta chuẩn bị cho Bách Hoa yến, huynh bảo Song My, Hồng Miên theo trên giấy đã viết mà chuẩn bị đưa đến. Chúng ta phân chia nhau làm việc, ta và A Đang trước đến nhà Trương Quan tìm vật khuê nữ nhà ông ta thường dùng để cho Sa Lang tìm người, rồi sẽ gặp lại huynh ngoài cửa cung.”

Cửa cung rất yên ổn, nhìn không ra có gì bất thường, ngoài cung còn có mấy chiếc xe ngựa đang bị Cẩm Vệ Quân kiểm tra lần lượt qua cửa cung.

“Xem ra tạm thời chưa có chuyện gì.” Thất Nương thở phào một hơi nói.

“Giờ Tuất cũng sắp đến rồi, kẻ cướp thiệp Bách Hoa nhất định đã vào cung, Vương đại ca sao còn chưa đến?” Văn Ngọc Đang lo lắng nói.

Hai người lo lắng đợi một hồi, mới nhìn thấy Vương Liên Thắng cưỡi ngựa vội vàng chạy đến, theo sau hắn là Sa lang.

Vương Liên Thắng nhảy xuống ngựa, vừa lấy trên lưng xuống bao đồ vừa nói: “Phu nhân nói Nhị tiểu thư phải nhanh chóng báo cho tướng quân, vào trong cung tất cả phải cẩn thận, vì việc này liên quan đến tính mạng của rất nhiều người, bảo Nhị tiểu thư nghe theo Lưu tiểu thư sắp xếp, không nên hành sự lỗ mãng.”

Hai người nhận bao đồ xong liền vào cung.

Khi Cẩm Vệ Quân tiếp nhận thiệp Bách Hoa của Văn Ngọc Đang moi từ đồng rác ra còn mang theo một mùi kỳ lạ, nướng mảy: “Thiệp mời sao lại thế này?”

Thất Nương cười: “Nàng khi nhận được thiệp Bách Hoa thì rất vui mừng, cả ngày đều cầm tấm thiệp không buông tay, kết quả khi ăn cháo liền làm dây vào.”

Cẩm Vệ Quân kia bán tín bán nghi, đưa cho người còn lại xem, người nọ nói: “Không sai, là thiệp Bách Hoa thật.”

Đang muốn cho hai người đi vào, người nọ lại nói: “Con chó này là của các người? Nó không thể vào..” Bỗng nhiên cây giáo cầm trong tay căng thẳng, hắn hét to: “Nó là sói!”

Bên trong hơn mười cấm vệ quân bỗng chốc ủa ra, hơn mười cây trường thương cùng chìa vào Sa lang và các nàng.

Thất Nương và Văn Ngọc Đang nhìn nhau.

Lông gáy Sa Lang dựng thẳng lên, tiếng gầm gừ qua kẽ răng của nó dường như đang muốn chọn người nào để cắn, lục quang trong mắt càng khiến người ta sợ đến không rét mà run.

Một Cẩm Vệ Quân nhìn vào mắt nó, tay không kim được mà run lên, cây thương trong tay cũng siết chặt hơn.

Khi hai bên đang dừng dằng, bên trong cửa một người trẻ tuổi mặc trang phục quan quân đi đến: “Nghe nói Lưu gia tiểu thư nuôi một con Sa lang, các người ai là Lưu gia tiểu thư?”

Xem cách ăn mặc hắn là người trong Cẩm Vệ Quân, Thất Nương lên tiếng trả lời: “Là ta! Nàng đây cũng tham dự Bách Hoa yến, là con gái của Văn tướng quân.”

“Đặng Phó thống lĩnh đến đúng lúc, ngài xem.. đây...” Một Cẩm Vệ Quân bối rối nói.

“Hoàng thượng biết được Lưu gia tiểu thư và Văn gia tiểu thư còn chưa đến, đặc phái ta đến cửa trước hỏi, các người đã kiểm tra thiệp Bách Hoa chưa?” Nhìn thấy có người gật đầu, “Vậy thì Sa lang này ở lại bên ngoài, các tiểu thư xin đi theo ta.”

Thất Nương vội kêu lên: “Không được, nó là đạo cụ cho chúng ta biểu diễn, thiếu nó làm sao mà trình diễn được?”

65. Quyển 2 - Chương 24

Nếu muốn tìm kẻ cướp thiệp Bách Hoa mà không kinh động đến những người khác, thiếu Sa Lang căn bản không thể làm được, cho nên Thất Nương không chịu thỏa hiệp.

Hai bên giằng co mãi không xong, Thất Nương và Văn Ngọc Đang lòng nóng như lửa đốt, Văn Ngọc Đang hỗn hển nói: “Các người đừng phí thời gian ở đây, đi tìm cha ta, có chuyện gì ông ấy tất nhiên sẽ xử lý.”

“Chuyện gì vậy? A Đang?” Văn Ngọc Hồ cuối cùng cũng nghe được tin chạy đến.

“Đại ca, tiết mục của bọn muội không thể thiếu Sa Lang, bọn họ không cho Sa Lang vào.” Văn Ngọc Đang chớp mắt ra hiệu cho Văn Ngọc Hồ.

Văn Ngọc Hồ trong lòng nghi hoặc, nhưng thấy hai nàng sắc mặt lo lắng liền lập tức nói: “Cho Sa lang vào, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Ba người vừa đi vừa nói, Văn Ngọc Hồ nghe chuyện xong kinh hãi: “Chuyện này nếu giải quyết mà bị nhiều người phát hiện là xong, vạn nhất không xử lý tốt, chúng ta đều bị liên lụy vào đó.

Không được, ta sẽ tìm kẻ đó, hai người không nên đi vào.”

“Chuyện này vốn dĩ càng ít người biết càng tốt, huynh không cho chúng ta giúp, huynh đi tìm ai giúp mình đây? Hay là thế này, chúng ta trước đến chỗ các cô nương chuẩn bị cho Bách Hoa Yến thăm dò, huynh giờ hãy đi tìm Văn bá bá trước đã.” Thất Nương nói. “Thời gian của chúng ta không còn nhiều, nếu không tìm được người sẽ nguy đấy.”

Nghĩ đến cuộc đại thanh trừng ở kinh thành hai năm trước, Văn Ngọc Hồ khê cần môi nói: “Văn Cảnh là người ta tin được, để hắn đi theo hai người, có việc gì bảo hắn đến tìm ta, hai người ngàn vạn lần phải cẩn thận.” Thất Nương lúc này mới chú ý đến đi theo sau hắn là một nam tử trông khá dữ dằn mặc trang phục võ tướng, người nọ sắc mặt ngưng trọng rõ ràng là nghe được nội dung các nàng vừa nói, hắn nhận ra ánh mắt quan sát của Thất Nương, hướng nàng hơi gật đầu tỏ ra chào hỏi.

Văn Ngọc Đang cũng mới chú ý đến hắn, vui mừng hô lên: “Văn Cảnh, huynh đã trở về?”

Người nọ khước miệng mỉm cười lại hướng nàng gật đầu một cái, Văn Ngọc Hồ nói nhỏ với hắn mấy câu, hắn gật đầu nói với các nàng: “Chúng ta đến Hoa Văn các trước, các cô nương tham dự Bách Hoa Yến đều chờ ở đó.”

Hắn vừa đi vừa nói: “Các cô nương tham dự Bách Hoa Yến bao gồm cả hai người có tổng cộng ba mươi hai người, bọn họ chia làm ba lần đi lên Đại điện biểu diễn, cô nương nào biểu diễn xong ngồi xuống dưới Đại điện chờ kết quả, hiện giờ đã đến nhóm thứ hai biểu diễn.

Để cho công bằng, các nàng không báo họ tên, chỉ lấy số lượt lên biểu diễn để gọi, chờ có kết quả xong mới tự giới thiệu.

Cho nên Lưu tiểu thư lo lắng không sai, chúng ta rất tìm khó được người mà lại không kinh động đến ai, bây giờ phải xem ông trời có cho cơ hội không, chỉ mong kẻ cướp thiệp Bách Hoa không ở trong nhóm hai này.”

Các nàng đến Văn Hoa Các, đầu tiên do ma ma trong cung kiểm tra, soát cẩn thận toàn thân cùng bao đồ của các nàng một lần mới cho các nàng đi vào Văn Hoa Các.

Đẩy cửa Văn Hoa Các ra, bên trong phòng mười đôi mắt đẹp cùng hướng các nàng nhìn lại, một phòng đầy mỹ nhân, đủ các đặc điểm Hoàn bèo Yến gầy*.

Trong đó một thiếu nữ cười khúc khích giễu cợt: “Văn Ngọc Đang, Lưu Thất Nương, đừng nói cho ta các người cứ thể này đến tham gia Bách Hoa Yến nhé.”

Kể vừa nói chính là Phó Cẩm Tâm, xem ra Giang Tĩnh và Tống Lộ Nhi đều đã lên Đại điện biểu diễn hết, chỉ còn lại mình nàng ta.

Nàng còn đang muốn tiếp tục mở miệng châm chọc hai người, Sa Lang từ phía sau Thất Nương xông ra, bổ nhào đến một thiếu nữ... Trong khoảnh khắc bên trong các tiếng kêu sợ hãi vang lên rầm rĩ.

Thất Nương và Văn Ngọc Đang lại mặt lộ vui mừng, biết Sa Lang đã đánh hơi ra mùi của khuê nữ nhà Trương Quan trên thiệp Bách Hoa.

Thất Nương liền chặn trước: “Sa Lang, đừng làm càn, mày dọa đến người khác đấy.”

Sa Lang chẳng qua chỉ cần vấy cô gái kia, cũng không làm gì hơn, nghe tiếng Thất Nương mắng liền lập tức lui lại.

Thiếu nữ kia mặt tròn mắt to, dáng người xinh xắn lạnh lợi, bộ dáng xinh đẹp động lòng người, lúc này trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc hoài nghi, cũng không dám mở miệng kêu cứu.

Ma ma bên ngoài nghe được tiếng kêu, lộ đầu vào hỏi: “Có chuyện gì?”

Văn Ngọc Đang cười nói với thiếu nữ kia: “Đừng sợ đừng sợ, Sa Lang chỉ là đùa chơi mà thôi, sẽ không làm chân người bị thương.”

Nàng đưa tay giữ mạch môn nàng ta, thiếu nữ kia lập tức cảnh giác, thân thể nghiêng đi tránh được, miễn cưỡng cười nói: “Cảm tạ vị tỷ tỷ này quan tâm, tiểu muội không sao.”

Ma ma thấy không có chuyện gì, đóng cửa lại lui ra.

Văn Ngọc Đang một lần thử lại càng chắc chắn thiếu nữ này có vấn đề, nàng nhìn thoáng qua Thất Nương ám chỉ: “Ta và vị muội muội này mới gặp đã thấy thân thiết, đến đây, chúng ta cùng trò chuyện.”

Trong các, những thiếu nữ khác e ngại Sa lang, đều tránh đến bên kia phòng, vốn dĩ lúc đầu những cô nương này cũng không nói chuyện với nhau, bị Sa lang dọa một lần, các nàng ngược lại có người bắt đầu nhỏ giọng thì thầm với nhau.

Thất Nương thấy những người khác không còn chú ý đến các nàng nữa, liền nói thẳng: “Cô nương tiến cung có phải mang theo thứ gì không nên mang vào?”

Thiếu nữ kia mắt lấp lánh, nàng nghiêng đầu tránh khỏi ánh mắt Thất Nương nói: “Vị tỷ tỷ này thật thích nói đùa, khi mới vào ma ma đều đã kiểm tra, sao có thể mang theo thứ gì không nên mang.”

“Thật không? Vậy muội muội họ gì? Ta cùng một người tỷ muội nhà ở đầu một phố chợ rất thân với nhau, nghe nói lần này nàng cũng vào cung, chẳng hay muội muội có biết nàng không?”

Thiếu nữ kia rớt cuộc biến sắc, Thất Nương lại mỉm cười nói: “A, muội muội vẻ mặt có chút bất bình thường, chắc không phải là thân thể khó chịu chứ, nếu như vậy, tốt nhất là đừng lên Đại điện thì hơn, miễn cho...”

Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, ma ma giữ ngoài cửa cùng một nội thị đi vào.

Nội thị kia nói: “Đã sắp đến lượt các người, các người đi theo ta.”

Nội thị kia nhìn thấy bộ dáng Thất Nương và Văn Ngọc Đang, nhíu mày: “Các người là tiểu thư nhà nào, sao bộ dáng lại như vậy?”

Thất Nương cười: “Chúng ta có việc nên đến chậm, còn chưa kịp thay trang phục, còn phải chuẩn bị vài thứ nữa, tốn thêm chút thời gian.”

Nội thị kia đáp: “Nào có ai như các người? Tiến cung cũng không chuẩn bị cho chu đáo.”

Chuma ma, ta đưa các cô nương đi trước, đợi lát nữa lại có người đến đưa các nàng đi.”

Văn Ngọc Đang vội kêu lên: “Vị muội muội này không được thoải mái, có lẽ không thể lên Đại điện.”

Không ngờ thiếu nữ kia nói: “Cảm tạ hai vị tỷ tỷ quan tâm, ta hiện giờ đã không sao, công công không cần bận tâm.”

Văn Ngọc Đang giơ tay muốn kéo nàng, nàng ta xoay người tránh ra phía sau nội thị, tên nội thị kia trốn to mắt nhìn các nàng: “Chuyện của mình còn chưa xong, còn đi quản chuyện người khác, các người nghe rồi đấy, mau chuẩn bị tốt cho ta, dám để ta mất mặt trước hoàng thượng, các người phải chịu trách nhiệm đấy!” Thất Nương và Văn Ngọc Đang đành mở to mắt nhìn hẩn dẫn đám thiếu nữ ra khỏi Văn Hoa Các, bó tay không làm gì được.

Văn Ngọc Đang đứng ở cửa ra hiệu cho Văn Cảnh đang đứng nói chuyện với Cẩm Vệ Quân phía xa xa, sau đó mới đóng cửa lại.

Không lâu sau, các nàng nghe được tiếng động ở cửa sổ, Văn Ngọc Đang mở cửa ra, ngoài cửa sổ đúng là Văn Cảnh.

Không đợi Văn Cảnh hỏi, nàng tả lại dung mạo và trang phục của cô gái kia cho hẩn, sau đó nói: “Chính là nàng ta, mấy người nghĩ cách sắp xếp cho nàng biểu diễn cuối cùng, thời gian biểu diễn kéo dài càng lâu càng tốt, còn phải giúp ta chuẩn bị vài thứ này nữa...”

Văn Cảnh đi rồi, hai người vội vàng thay y phục, Thất Nương vừa thay váy vừa nói: “Người muốn mấy thứ kia làm chi vậy?”

Văn Ngọc Đang nói: “Nàng muốn ám sát, trên người nhất định phải mang theo hung khí, trước khi vào phòng ma ma đã kiểm tra rồi, ta lúc đầu còn tưởng trên người nàng không có, nhưng hai lần kéo nàng lại, phát hiện trong ống tay áo của nàng hình như có giấu gì đó, thật là kỳ lạ, chẳng lẽ nàng còn có đồng đảng... Trước mặt kị mã, nếu như nàng muốn ám sát, trên Đại điện thích hợp nhất là dùng ám khí khó có thể nhìn rõ, cho nên ta phải thử mạo hiểm một lần, mong rằng lần này có thể lừa gạt trót lọt.”

Nàng bỗng ngừng tay, chăm chú nhìn Thất Nương: “Việc này ta không nắm chắc mười phần, Thất Nương người còn muốn cùng ta làm không?”

Thất Nương tay vẫn không ngừng lại nói: “Chúng ta cùng vào thanh lâu chơi, thọ yến của Chí Hoàn vương gia người bắn tên ta làm bia, có việc gì chúng ta không phải cùng nhau làm nữa... Tóm lại sống cùng sống, chết cùng chết... Thời gian gấp lắm rồi, Văn Ngọc Đang người còn không nhanh lên!”

Trên Đại điện đang múa hát tưng bừng, Lệ Chân công chúa và Lý Mộ chia nhau ngồi hai ghế hai bên trái phải hoàng thượng.

Kế tiếp mới đến vị trí của các quan thứ tự sắp xếp theo chức vị.

Văn Chiến trong yến tiệc đã nhận được tin từ lâu, nhưng vì chuyện này do hai cô con gái làm, trong lòng cũng căng thẳng hồi hộp vô cùng.

Màn biểu diễn này kết thúc, một tên nội thị hô lên: “Cô nương thứ mười ba lên sân khấu.” Hẩn trong lòng hồi hộp, mắt nhìn về phía thiếu nữ đang đứng giữa sân.

Thiếu nữ kia trình diễn một điệu múa, nàng cử chỉ mềm mại, từng động tác múa uyển chuyển như Phi Yến*, trong tiệc thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hô to khen ngợi.

Bài múa đã xong, thiếu nữ kia hướng lên điện cúi người hành lễ, ngay lúc đứng dậy, trong tay áo một mũi tên bỗng vọt bắn ra như sao xẹt... Giữa lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một mũi tên lao vọt đến, đâm vào mũi tên đầu tiên khiến nó chệch hướng bay vút lên trời, hai mũi tên một trái một phải từ hai bên cung điện bay đến, chỉ nghe thấy hai tiếng phập phập, hai mũi tên cắm sâu vào tường, từ chỗ hai mũi tên cắm vào chẳng biết được người ta treo hai câu đối từ bao giờ, sợi dây tua buộc hai câu đối bị đứt, soạt một tiếng hai câu đối cùng mở ra, bên trái viết: “Ngũ thảo kim long bàn cát địa”, bên phải viết “Tam thụ tường vân ánh hoa môn”*.

66. Quyển 2 - Chương 25

Một loạt những biến cố xảy ra trên điện khiến tất cả mọi người kinh sợ, khi hoàn hồn đều nhất tề hướng ra cửa Đại điện nhìn lại.

Lối vào Đại điện, Sa Lang đột ngột lặng yên không một tiếng động thong thả bước vào, bộ lông xinh đẹp mượt mà, bước chân vững vàng điềm tĩnh, tư thái ung dung ưu nhã như mèo, ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người lộ ra uy hiếp đáng sợ và nguy hiểm, theo sau nó là hai thiếu nữ – hai thiếu nữ nghiêng nước nghiêng thành.

Trong đó một thiếu nữ vận bạch y, đôi mắt đẹp tự tiểu phi tiểu vô cùng linh động, mái tóc của nàng không búi tròn hai bên như bình thường, mà đơn giản vắn lên thành một kiểu trông rất đặc biệt, đơn giản mà lịch sự tao nhã, đuôi tóc không bị bó buộc mà buông thả sau gáy, trên búi tóc của nàng cài nghiêng một đóa mẫu đơn màu trắng to bằng miệng bát, trên đầu trên người không còn một trang sức gì khác, trong ưu nhã lộ ra ba phần đẹp để quý phái.

Bạch y kia cũng không biết làm từ chất liệu gì, phơ phất như sương, mặc trên người nàng quả nhiên xuất trần như tiên tử.

Thiếu nữ mặc hồng y, váy áo màu đỏ trên người cũng không phải loại tầm thường, đó là một màu đỏ rực rỡ mờ ảo như chiết ra từ nước, không gai mắt như màu đỏ bình thường, rõ ràng bình sáng mà lại có cảm giác sâu xa ý vị.

Thiếu nữ hồng y đôi mắt hạnh trong vắt hữu thần, lúc này lại sóng sánh như nước, tóc nàng kết lại nhẹ nhàng, những lọn tóc rũ xuống vai, dùng sợi dây lụa đỏ cùng màu với y phục thắt lại, uốn lượn theo bím tóc, sợi dây lụa hồng rủ xuống, nhìn trông vừa xinh đẹp vừa kiều diễm ngây thơ.

Kiểu váy thoi của nàng chưa từng thấy qua, đuôi váy dài rủ xuống lộ ra dây lụa quấn quanh chân bên trong, toàn bộ tạo hình trông vừa hoạt bát đơn giản lại mang theo chút hoang dã, khiến người ta cảm thấy kinh diễm.

Hai người một thú như tinh linh vừa bước ra từ rừng, không giống như có thật trên đời.

Phó Cẩm Tâm quả thực không thể tin nổi vào mắt mình! Hai người kia ban nãy trong Văn Hoa Các còn không thể gặp người, sao chỉ một lát thôi đã như đổi thành người khác? Dung mạo vẫn như thế, nhưng người lại không thể nói rõ đã khác đi thế nào rồi.

Ít nhất nàng chưa từng nhìn thấy Văn Ngọc Đương như vậy, xinh tươi yêu kiều như nắng, khiến cho các nàng dù là nữ cũng nhìn đến ngây người, chứ đừng nói đến đám nam nhân.

Khi Lệ Chân công chúa vừa nhìn thấy hai người, bất giác nhìn về phía Văn Ngọc Hổ, thì thấy Văn Ngọc Hổ cũng giống như những nam nhân khác nhìn chằm chằm Thất Nương, đáy lòng trào lên một chút chua chát.

Sau lần “tình cờ” gặp Văn Ngọc Hổ trong cung, nàng đã xuất ra hết các thủ đoạn nhưng chưa từng khiến nam nhân kia lộ ra một chút khác thường nào, hôm nay... nàng trong lòng hừ lạnh một tiếng, hẳn bất quá cũng chỉ là một nam nhân tầm thường mà thôi.

Những thiếu nữ ngồi trong yến tiệc chưa từng nhìn thấy Sa lang, sợ đến lùi hết lại phía sau, bách quan trên điện đã sớm nghe đồn về Sa lang nhưng chưa từng thấy, ngược lại vươn mình đến xem.

Hai người một trái một phải đi đến bên cạnh thiếu nữ ám sát, hướng hoàng thượng hành lễ, Sa lang bình thản đứng im bên cạnh Thất Nương.

Đến giờ hoàng thượng mới hoàn hồn, cho các nàng đứng dậy rồi, còn muốn hỏi chuyện gì vừa xảy ra, Văn Chiến giữa yến tiệc lại lớn tiếng nói: “Thần xin thỉnh tội với hoàng thượng.”

Mọi người cùng nhất tề nhìn lại, chỉ nghe thấy lão quát to: “A Đương, người thật to gan, ta đã nói như vậy sẽ kinh ngạc thánh giá, ngươi còn dám cố tình làm vậy.”

Văn Ngọc Đương liền quỳ xuống trả lời: “Tiểu nữ xin hướng hoàng thượng chịu tội, chỉ là tiểu nữ vì hôm nay có đặc phái hai nước đến tham dự Bách Hoa Yến của nước ta, cho nên mới nghĩ ra một trò vui vậy thôi, xin hoàng thượng giáng tội.”

Thiếu nữ kia vốn đang té ngã dưới đất tâm như tro tàn, bỗng xảy ra chuyện như vậy cũng giật mình, Thất Nương quỳ xuống bên cạnh nàng nói nhỏ: “Nếu người muốn sống, đừng cố làm chuyện gì điên rồ nữa.”

Sau đó nàng cùng tiếp lời cười duyên dáng: “Tiểu nữ cũng có phần tham gia, cũng xin hoàng thượng trách phạt, có điều không liên quan đến vị muội muội này, vị muội muội này bị chúng ta miễn cưỡng dính vào chuyện, xem mặt nàng đã bị dọa đến trắng bệch rồi.”

Vì chuyện đột ngột, hoàng thượng vốn còn chưa có phản ứng gì, sự tình cũng đã xong, cho nên không còn gì khiến cho hoảng sợ nữa.

Hắn lại hưng phấn đi xuống xem hai câu đối, nói: “Hai bức câu đối này là các người làm?”

Thất Nương nói: “Chính là tiểu nữ đã viết, hoàng thượng là rồng vàng hóa thân, có hoàng thượng, Long Giao quốc ta tự nhiên là quốc thái dân an, thành trì vĩnh cố.

Chúc hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Trăm xuyên ngàn xuyên nhưng móng ngựa không xuyên, nịnh nọt chí lý như vậy đến đâu cũng không thể sai được.

Nàng vừa nói vậy, văn võ bá quan trên điện còn ai dám ngồi, tất cả đều đứng dậy hướng hoàng thượng cùng hô: “Chúc hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Hoàng thượng long nhan hớn hở, hai mũi tên bắn câu đối kia cũng khiến hắn cảm thấy mình có thể diện hiển long uy trước đám khách ngoại bang, cho nên chỉ càng thêm vui mừng, sao còn có thể trách tội các nàng.

Hắn cho phép mọi người đứng dậy, cười nói với Văn Chiến: “Vây đây là viên ngọc quý trên tay ái khanh? Quả nhiên là cân quắc bất nhượng tu mi*, quả nhiên là hảo thân thủ, còn vị kia là thiên kim Lưu gia? Ồ, Sa lang của các người quả nhiên là danh bất hư truyền.” Những lời này cũng chứng tỏ rằng miễn trách phạt các nàng.

Cha con nhà họ Văn thở phào, Văn Chiến cười khỏ nói: “Tiểu nữ hay làm càn, là hoàng thượng đại lượng không so đo.” Lão nhìn thấy mắt hoàng thượng nhìn hai nàng chuyển tới chuyển lui, bộ dáng như càng nhìn càng mê, trong lòng thầm mắng, tức giận không thôi.”

Lúc này Tô Văn nhắc nhở: “Hoàng thượng, công chúa và thân vương thế tử điện hạ còn đang chờ các nàng biểu diễn tài nghệ mà?”

Hoàng thượng lúc này mới gật đầu, về ngồi lại trên ngai vàng.

Thất Nương theo thiếu nữ kia ngồi vào trước ghế nói với cô ta: “Sa lang vẫn đang giám sát người, tốt nhất là đừng có hành động thiếu suy nghĩ.”

Một chiếc đàn được đưa đến bàn tiệc của Thất Nương, Thất Nương cười nói: “Tiết mục của chúng ta có tên là ‘linh xà khởi vũ’”. Mọi người vậy mới biết các nàng cùng diễn chung một tiết mục.

Văn Ngọc Đang đứng bình thản trên điện, nghe được một tiếng đàn của Thất Nương vang lên, tay phải nàng vung lên, một dải lụa màu cam từ trong tay áo nàng bay ra, đầu dải lụa chỗ tay nàng cầm nối với một cây gậy nhỏ, tay phát mạnh... Cây gậy vung lên, dải lụa cũng cuốn tròn theo thân thể nàng đang xoay chuyển, giữa yến tiệc mọi người không tự chủ được đứng lên – màn biểu diễn chưa từng thấy khiến mọi người mắt sáng ngời.

Văn Ngọc Đang biểu diễn chính là múa lụa của môn thể dục nhịp điệu mà Thất Nương đã chỉnh sửa lại.

Trong thế giới cũ, Thất Nương cũng rất thích xem múa lụa, hiện tại Văn Ngọc Đang cầm kỳ thư họa “không gì không biết”, nàng mới đành nghĩ ra cách này.

Văn Ngọc Đang có căn cơ võ công rất tốt, cho nên đối với các động tác xoay tròn, xoay nhảy liên tiếp rất nhanh có thể thành thạo, chỉ cần giữa động tác và võ công có tương đồng, Văn Ngọc Đang có thể coi như võ công mà luyện tập.

Có điều nàng chưa từng học qua múa lụa, chỉ là dựa theo ký ức mô tả cho Văn Ngọc Đang động tác thế nào, dù sao cũng không ai từng xem qua múa lụa thực sự, chỉ cần Văn Ngọc Đang giống được ba phần cũng có thể đem đi lừa người được rồi.

Thất Nương đã suy xét rất nhiều mới chọn khúc ‘Đạo kiếm như mộng’, các nàng chọn nhạc xong, còn nghiên cứu đoạn nhạc nào cần động tác nào tốn không ít công sức.

“Hay!” Khi nàng rất nhanh xoay mình tiếp lấy dải lụa quanh trở lại, mọi người trong yến tiệc đều ầm ầm tiếng khen ngợi.

Lúc này Văn Ngọc Đang giống như một tinh linh giữa núi rừng, dải lụa dài kia tựa như một bộ phận trên thân thể nàng, xoay vòng, xoắn thành hình loa, đong đưa, phất rồi đón lại, xoay người không chút nào không trôi chảy, quả nhiên tựa như linh xà khởi vũ, khiến người xem hoa cả mắt.

Y phục đỏ rực của nàng cùng dải lụa màu cam hòa vào nhau thành hỏa diễm rừng rực thiêu đốt, khiến tất cả mọi người xem đều thần phục, thì ra trên thế gian còn có điệu múa như vậy!

Khi tiếng đàn cuối cùng ngừng lại, Văn Ngọc Đang cũng đứng lúc xoay tròn 360°, dải lụa cuốn tròn như hình rắn kết thúc.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Văn Chiến nhìn đến ngây người, lão chưa từng nghĩ đến con gái nhà mình cũng có thể múa, nhìn con gái được mọi người tán thưởng, lão bỗng có cảm giác con gái ta nay đã trưởng thành (cũng không giấu lại xem con gái nhà lão cũng đã hai mươi cái xuân xanh, là thanh niên lớn tuổi rồi!).

Hoàng thượng cũng nhìn không chuyển mắt... Cảm thấy đẹp đến ngừng thở, người như vậy mà không thể giữ bên người thì thật là đáng tiếc!

Tiếp sau đó, bách quan cùng chọn ra người đứng đầu Bách Hoa... Mỗi người đều cầm một cành hoa, chọn ai thì đến bỏ vào bình hoa trước mặt người đó.

Kỳ thực kết quả đã rõ, quả nhiên là hoa trước mặt Văn Ngọc Đang nhiều nhất, thứ hai là Thất Nương, những bình hoa của các thiếu nữ còn lại, nhiều lắm cũng chỉ thừa thớt mấy cành – đều là cha anh thúc bá ủng hộ bỏ vào, còn phần lớn đều trống không, có thể biết đám Giang Tinh sắc mặt có bao nhiêu đặc sắc.

Tiếp đó là hoàng thượng tuyên bố ngay trong yến tiệc người đứng đầu Bách Hoa.

Đầu này hoàng thượng vừa dứt lời, đầu kia Lý Mộ đột nhiên bước xuống, bước đến giữa điện, một mình quỳ gối hướng hoàng thượng nói: “Nữ nhi Long Giao quốc ngàn dặm chọn được một, Lý Mộ mộ danh đường xa đến đây thật tình cầu thân, mong bệ hạ thành toàn.”

Ai nấy đều biết chuyện hán muốn lấy Văn Ngọc Đang, nghĩ thầm hán đứng là biết tìm cơ hội, nếu như hoàng thượng thật sự hạ chỉ tứ hôn, Hạ Lan Thuyền không còn gì để nói, ánh mắt không khỏi đều hướng Hạ gia nhìn lại.

Văn Chiến cũng sợ hoàng thượng thật sự đáp ứng, đang muốn tiến lên mở miệng, lại nghe Lý Mộ nói tiếp: “Lý Mộ đối với Lưu gia tiểu thư ngưỡng mộ đã lâu, xin hoàng thượng giúp sức thành toàn.”

Mọi người đều kinh ngạc.

67. Quyển 2 - Chương 26

Gương mặt đang mỉm cười của Thất Nương đông lại... Lý Mộ cầu thân với mình? Thế là sao? Hình ảnh bức tranh mỹ nhân du thuyền đã bị cướp kia chợt hiện qua đầu nàng...

“Khoan đã!” Trong đám tiệc hai người nam nhân đồng thời bước ra.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại – là Hạ Lan Thuyền và Văn Ngọc Hổ.

Hạ Lan Thuyền liếc mắt nhìn Văn Ngọc Hổ, nhíu mày.

Văn Ngọc Hồ tuần mầu trong sáng, không để ý đến cái nhìn của những người khác, bước vào giữa điện, cũng hướng hoàng thượng quỳ một gối xuống, lớn tiếng: “Văn Ngọc Hồ đối với Lưu tiểu thư cũng có lòng ngưỡng mộ, cầu hoàng thượng thành toàn.”

Trong đại điện nhất thời như một mặt hồ phẳng lặng bỗng bị ném xuống một tảng đá lớn, ai cũng biết Tô, Hạ hai nhà đều có ý với Lưu tiểu thư, hôm nay giữa chừng lại thêm hai người Văn, Lý, aa.., chuyện này có vẻ hay ho đây! Mọi người đều thấp giọng xì xào, im lặng xem diễn biến sẽ xảy ra tiếp theo.

Đám Giang Tĩnh lại có chút hả hê.. Hừ, Văn Ngọc Đang, dù cho người có là đứng đầu Bách Hoa, chẳng phải người ta vẫn không thềm người hay sao...

Văn Ngọc Đang bước đến cạnh Thất Nương, vươn người thì thào vào tai nàng: “Ha ha, hay quá, Lý Mộ sau này sẽ không đến làm phiền ta nữa, bất quá bây giờ lại đến lượt người đầu đầu rồi.”

Thất Nương có cảm giác không ổn, Lý Mộ cố ý cầu thân ở chỗ thế này, chỉ có một khả năng, hẳn đã hạ quyết tâm muốn đạt đến mục đích của mình, nếu thực để hoàng thượng mở miệng tứ hôn, nàng không thể không cưới.

Nên làm gì bây giờ? Trong lòng nàng vô cùng lo lắng, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười như thường lệ.

Nam nhân đã muốn cầu thân mình mà lại đổi sang xin cưới bạn thân, thì dù có là kẻ đại lượng đến đâu, tâm trạng cũng khó tránh khỏi có khúc mắc, mọi người nghĩ thầm, nhưng kỳ lạ là hai người kia cảm tình lại vẫn hòa hợp như trước, mà khiến người ta thấy lạ lùng nhất là thái độ của Thất Nương, nàng đối với hôn sự của mình dường như không thêm để ý, không khỏi khiến kẻ khác thầm nghĩ liệu có phải các nàng thực sự định cùng gả một người, cho nên... Ánh mắt mọi người lại hướng đến Hạ Lan Thuyền.

Hạ Lan Thuyền cũng đi ra giữa điện, Tô Văn đánh mắt ra hiệu cho Tô Di Ca, Tô Di Ca lại chỉ cười nhạt đáp lại, làm như không hiểu, Tô Văn trong ngực vừa tức vừa vội.

Nhìn mấy người nam nhân này bất luận hình dáng tướng mạo hay tài hoa đều là tuyển chọn tốt nhất mà lại cùng cầu thân Thất Nương, Lệ Chân công chúa trong lòng không chút dễ chịu, nàng cười yêu kiều mềm mại nói: “Thật lạ quá, hôm nay là Bách Hoa thịnh yến, sao lại thành Cầu Thân yến thế này? Lưu gia tiểu thư quả nhiên tài mạo song toàn, ngay cả người đứng đầu Bách Hoa cũng không sánh được với nàng.”

Văn Ngọc Đang nghe ra nàng ta có ý gây bất hòa, thầm tức giận, chỉ liếc nhìn nàng một cái nói: “Thất Nương vốn hơn ta rất nhiều, ta chẳng qua chỉ là may mắn thôi, trên đời này nếu có nữ tử nào khiến ta tâm phục, ngoài mẹ ta ra thì chỉ có nàng.”

Mọi người đều biết tính nàng, cá tính thô lỗ vậy mà lại tin phục Thất Nương, không khỏi đều âm thầm lấy làm lạ, Thất Nương dáng vẻ luôn một bộ không tranh với đời, thật sự nhìn không ra nàng có thủ đoạn gì có thể thu phục được Văn Ngọc Đang?! Nhưng sâu trong lòng ai nấy đều mơ hồ cảm thấy có chút khác thường, nếu như nữ nhân bình thường, nghe thấy có người cầu thân với mình, hoặc ít hoặc nhiều thì rất cuộc vẫn phải tỏ ra chút gì đó ngượng ngùng, nhưng nàng thần sắc vẫn hững hờ như gió thoảng, dường như được cầu thân là kẻ khác, không liên quan gì đến nàng cả.

Nhìn ba người trên điện, hoàng thượng nghi hoặc hỏi: “Chờ chút, chờ chút, trầm nghe nói Thế tử muốn cầu thân là ái nữ của Văn tướng quân cơ mà? Sao bây giờ lại thành Lưu gia tiểu thư? Các người đứng dậy nói đi.”

Ba người đứng lên, Lý Mộ nói đầu tiên: “Lúc trước là có ý này, nhưng gặp được Lưu tiểu thư rồi mới dần dần hiểu được là trước đây ta đã hiểu nhầm tâm ý của mình, nhưng sau đó không biết nên làm thế nào tỏ rõ được, cho nên hôm nay mới đặc biệt ở trước mặt các vị nhân cơ hội này làm sáng tỏ hiểu lầm.”

Lại quay đầu nói với Văn Ngọc Đang: “Khiến Văn tiểu thư cùng Văn tướng quân chịu thiệt thòi là sai lầm của ta, còn xin hai vị thứ lỗi.”

Văn Chiến hừ lạnh một tiếng, mẹ nó chứ, buông tha con gái lão lại quần lên con dâu tương lai của lão, đây chẳng phải là muốn gây chuyện với lão sao? Quên đi, đây là chuyện của Văn Ngọc Hồ, để xem nó xử lý như thế nào.

Hạ Lan Thuyền mắt phượng tà nghệ: “Lưu gia tiểu thư căn bản không có ý gì với Thế tử điện hạ, ép buộc không phải hành vi của người quân tử, nếu không thì có khác gì với cường thường dân nữ kia chứ?”

Lý Mộ cười nhạt, kiêu căng nói: “Lý Mộ ta lấy ngôi vị chính thê tương đãi Lưu tiểu thư, tương lai nàng là Vương phi của Lý Mộ ta, dân nữ bình thường có thể so sánh cùng sao?”

Hoàng thượng cảm thấy thú vị, liền quay đầu nhìn phản ứng của Văn Ngọc Hổ...Dù sao Lưu Thất Nương cuối cùng cũng phải chọn, hẳn muốn xem thử những nam nhi này có bản lĩnh gì, đến cuối cùng hoa sẽ rơi vào nhà ai?

Văn Ngọc Hổ thấy ánh mắt mọi người nhìn đến hắn, mỉm cười nói: “Ngọc Hổ gia thế không bằng được với Thế tử điện hạ, tài học thua Hạ Hàn lâm, nhưng một tấm chân tình của Ngọc Hổ cũng không kém hơn hai vị, Ngọc Hổ ở đây xin mời các vị làm chứng, bất luận tương lai thế nào, Ngọc Hổ cũng chỉ nguyện cưới một người là Lưu gia tiểu thư... Không cần thê thiếp, nàng sẽ là thê thất duy nhất của Văn Ngọc Hổ ta.” Ánh mắt hắn nhìn Thất Nương lộ ra ôn nhu mềm mại.

Mọi người ồ lên, công nhiên tuyên bố tuyệt không lấy thiếp, ở Long Giao vương triều này hắn là người đầu tiên, cha hắn Văn Chiến tuy cũng chỉ lấy một mình mẹ hắn nhưng cũng chưa bao giờ công khai tuyên bố trước công chúng như vậy.

Thất Nương ngẩn ra, vui sướng trong lòng lẳng lặng dâng trào, Văn Ngọc Đang thấp giọng nói cạnh nàng: “Người sướng chưa, ca ca đối với người như vậy... Aiz, ngay cả ta cũng phải hâm mộ, tương lai không biết có người nào nguyện ý như vậy với ta không?”

Hoàng thượng cười nói: “Các người đều có lý do khiến trăm cũng thấy khó xử, nếu đã vậy, hay là nghe một chút xem tâm ý Lưu tiểu thư thế nào?”

Mọi người lại đồng loạt nhìn Thất Nương, Thất Nương đứng lên khẽ cúi chào hoàng thượng một cái rồi nói: “Tiểu nữ may mắn được các vị ưu ái tất nhiên là cảm kích không hết, chỉ tiếc tiểu nữ chỉ là một người cũng chỉ có thể hứa được với một người, tiểu nữ lớn mật, khẩn cầu hoàng thượng tứ hôn cho tiểu nữ.”

Hoàng thượng miệng vàng mở ra ai cũng không thể phản đối, cho nên Lý Mộ mới nghĩ cách khiến hoàng thượng tứ hôn, một khi đã vậy không bằng nắm chắc cơ hội, tương kế tựu kế.

Nàng nói chậm rãi trước bá quan văn võ, phong thái khéo léo ưu nhã, nàng trước mặt quân vương không kiêu ngạo không siểm nịnh thần nhiên bình tĩnh, thần thái khí thế so với Lệ Chân công chúa trên điện còn giống công chúa hơn...Nàng thực sự chỉ là nghĩa nữ mà Lưu Trường Khanh thu nhận thôi sao? Mọi người trong lòng đối với nàng càng ngạc nhiên hơn.

Thất Nương nhìn ra mọi người ánh mắt đều khác thường, ung dung thần nhiên nói: “Tiểu nữ cũng chỉ có một thỉnh cầu, phụ thân suốt đời chỉ lấy một mình mẫu thân, tiểu nữ cũng chỉ mong như vậy, cùng phụ quân chung sống suốt đời.”

Đây chẳng phải rõ ràng là muốn gả cho Văn Ngọc Hổ sao?

Không thể nào! Mọi người đều giật mình, luận gia thế nhân phẩm, Lý Mộ hay Hạ Lan Thuyền bất luận người nào cũng hơn Văn Ngọc Hổ một bậc, đặc biệt là Lý Mộ, gả cho hắn sau này còn có thể có thân phận Vương phi, điều kiện tốt như vậy nàng cư nhiên lại không đồng ý?

Đây là vì sao?

Vì sao? Hạ Lan Thuyền mở to mắt nhìn Thất Nương, đôi mắt bình thường vẫn tràn ngập quyền rũ mê người giờ đây lộ ra vẻ không dám tin.

Đây là tâm ý thật sự của nàng sao?

Đáp lại hắn là một đôi mắt âm u sâu thẳm như một đầm nước lạnh lẽo... Đôi mắt sáng kia lần đầu tiên không còn che giấu sự căm ghét toát ra trong đó nữa, khiến hắn giật mình.

Nàng ghét hắn?

Có thứ gì đó giống như cây kim đâm vào trong ngực... Đau nhói!

Trong đôi mắt phượng hững hờ lãnh ngạo của hắn rớt cuộc lộ ra một loại hoảng sợ đau đớn.

“Vì sao?” Nói ra xong, hắn mới giật mình phát hiện ra giọng mình khàn khàn, cổ họng khô khốc khó chịu.

Thất Nương không trả lời, ánh mắt nhìn về phía Văn Ngọc Hổ, trong mắt lãnh ý dần dịu xuống, trong đáy mắt có tình ý không thể sai được.

Thì ra... Hắn như bị trúng một cú đánh nặng nề.

Văn Ngọc Hổ! Người nàng thích thì ra là Văn Ngọc Hổ! Nhưng tại sao nàng lại đối với hắn như vậy? Nếu vô tâm thì cần gì phải khiến hắn cho rằng nàng có ý với mình?

“Vì sao?” Giờ khắc này hắn rớt cuộc không thể bình tĩnh thêm được nữa, “Nếu nàng không muốn làm thiếp có thể nói với ta, tại sao lại đối với ta như vậy?”

Thất Nương quay đầu lại, nụ cười ngưng lại trên mặt, trong mắt cũng hiện lên chán ghét nhàn nhạt.

“Ta nghĩ Hạ công tử hiểu lầm gì rồi, Lưu gia là hào môn vọng tộc, ta tuy chỉ là nghĩa nữ nhưng cũng là ái nữ của cha ta, tuyệt đối không có khả năng phải đi làm thiếp cho ai cả.”

... “Ta nghĩ lệnh phu nhân có gì hiểu lầm rồi, Hạ Lan Thuyền ta danh môn thế gia sao có thể làm ra chuyện câu dẫn thê thiếp người khác được?”...

Ngày đó Hạ Lan Thuyền cũng nhục nhã Phùng Ngũ Nương như vậy, cuối cùng khiến nàng vạn kiếp bất phục, nàng chẳng qua chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi.

Được rồi... Thất Nương cảm thấy đã đủ, nàng không muốn dây dưa với Hạ Lan Thuyền ở chỗ này thêm nữa.

Một đời một kiếp một đôi người, Văn Ngọc Hổ đối với nàng có tình ý vậy là đủ rồi, nàng hà tất phải để một kẻ như vậy lãng phí thời gian của mình, khiến người đàn ông yêu mình phải suốt ngày phải băn khoăn lo lắng cho mình?

“Thế gian này muốn báu vật không khó, chỉ khó có được người hữu tình.

Lưu Thất Nương ta không cầu phú quý, không cầu vinh hoa, chỉ nguyện gặp được người một lòng một ý, đầu bạc không phân ly mà thôi, như vậy là đủ rồi.”

Trên đại điện, hoàng thượng cùng bá quan văn võ nhìn thiếu nữ thanh nhã như đoá sen trắng kia dừng cảm thỏ lộ tiếng lòng mình, khắp đại điện lặng ngắt như tờ.

68. Quyển 2 - Chương 27

Đại điện đang đông nghịt thoáng chốc bỗng trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Miệng Thất Nương không kìm được khẽ cong lên, hàng mi hạ xuống che lại ý cười trong mắt... A, xem ra lời của nàng hình như khiến tất cả mọi người đều bị dọa rồi. Đúng vậy, thế giới này nữ tử nào dám nói lời như thế trước bao nhiêu người xem như chẳng còn thể diện gì nữa... Cũng không sao, qua ngày hôm nay, coi như tiếng xấu đồn xa, còn có gì không thể làm nữa... Nàng ngẩng mắt lên, trong mắt lại hiện ra bướng bỉnh trước kia.

Nàng đi ra giữa điện, trước mắt mọi người hướng đến Văn Ngọc Hổ, bước đi ung dung uyển chuyển như nhịp theo tiếng đàn, đến trước hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt dịu dàng sáng lên như ánh sao buổi sớm: “Văn thiếu tướng quân, huynh có nguyện ý suốt đời chỉ lấy một thê tử, hơn nữa còn chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, bất luận nghèo khổ hay giàu có, bất luận bệnh tật hay khỏe mạnh, vẫn sẽ cùng nàng yêu thương nhau trọn trọn nhau, không bao giờ từ bỏ... Huynh – làm được không?”

Hắn cúi đầu chăm chú nhìn nàng, trong đáy mắt đen sâu thăm vẩn dịu dàng như trước: “Chỉ cần là nàng – ta luôn nguyện ý, chỉ cần là nàng – ta, nhất định có thể làm được!”

Một đôi nam nữ đứng giữa đại điện nhìn nhau chăm chú, một khắc này trong mắt bọn họ chỉ có nhau, hình ảnh kia thật khiến lòng người rung chuyển, thần sắc mọi người rốt cuộc cũng từ trạng thái ngây ra như phồng biển hóa thành ước ao, thành đổ lệ, thành oán giận.. Còn có... thống khổ.

Nhìn bức tranh kia, khuôn mặt tuần mỹ của Hạ Lan Thuyền không có chút biểu cảm nào, thân thể hắn đã cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi, hắn không thiếu nhất chính là nữ nhân... Đầu hắn tràn ngập suy nghĩ không sao cả, nhưng ánh mắt lại không thể rời đi chỗ khác, nhìn trong mắt Thất Nương vẻ ngượng ngùng nhàn nhạt hiếm thấy, trái tim hắn thất lại, đau đớn dường như đồng loạt tụ lại, thất vọng đã gạt xuống đáy lòng cũng không còn kiềm chế được nữa, trào dâng như thủy triều bao phủ hắn lại thành tuyệt vọng, tự tin của hắn trong phút chốc nhất tề sụp đổ.

Tim Lý Mộ cũng đập mạnh và có chút loạn nhịp, nhưng hắn rất nhanh đã tỉnh táo, nói: “Yêu cầu của Lưu tiểu thư, bản vương cũng có thể làm được, bản vương có thể giải tán cơ thiếp trong phủ, sau này bên người chỉ có một người là Vương phi...”

“Thế tử điện hạ hiểu lầm ý ta rồi.” Thất Nương quay đầu nhìn thẳng hắn, ánh mắt sắc bén, “Nếu như Thế tử điện hạ ngay cả cơ thiếp tận tâm hầu hạ ngài cũng không thể đối xử tốt, ta sao có thể tin tưởng ngài là thật lòng đối với ta, huống chi những cơ thiếp đó là vô tội, ngài nếu đuổi các nàng ra ngoài, các nàng sau đó còn có đường sống sao?”

Lý Mộ nhất thời nghẹn lời.

Lệ Chân công chúa kinh ngạc nhìn tất cả trước mắt, đáy lòng trào lên đổ lệ cùng ao ước hòa lẫn nhau, nàng không thể tin được chỉ là một tiểu nữ tử lại có thể có dũng khí lớn như vậy.

Nàng nhìn qua chỉ giống như một thiếu nữ không hiểu biết, lại thoải mái nói ra tiếng lòng của mình, khiến cho những người chưa từng gặp qua cảnh này ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm sao.

Thế nhưng đây là nơi nào? Là nơi những người địa vị cao nhất Long Giao quốc tụ, nàng không hề sợ hãi mỉm cười nhẹ nhàng tự quyết định chung thân cho đời mình, nữ tử linh hoạt này thật sự... khiến nàng vạn phần kính phục! Tại sao chính nàng lại không thể có trí tuệ và dũng khí như vậy? Nhìn cặp nam nữ xứng đôi không gì sánh được kia, trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Dựa vào trực giác nhạy bén, Tần Tương cũng nhận thấy được sự tình không còn tầm thường nữa.

Triều Huy thân vương ở Tây Lũng quốc có địa vị rất quan trọng, nếu không có lý do gì hắn sao có thể để người kế vị của mình nhất định phải lấy một nữ tử gia thế không xứng với vị trí chính thất? Tần Tương không tin Lý Mộ không có ý kiến gì của Triều Huy thân vương mà dám cầu hôn với Thất Nương... Thế nhưng rốt cuộc là vì sao?

“Tần mỗ năm trước đã không còn thê tử, đến nay chưa lập thê thiếp gì, như vậy lấy điều kiện của Lưu tiểu thư Tần mỗ cũng có thể hướng Lưu tiểu thư cầu hôn phải không?” Mặc kệ Triều Huy thân vương đến tốt cùng là lý do gì, trước đoạt người về tay đã rồi nói sau, sau này hắn sớm hay muộn sẽ biết được nguyên nhân thôi.

Lệ Chân công chúa kinh ngạc nhìn về phía Tần Tương, Tần Tương này hành sự luôn thủ đoạn độc ác, chỉ trung thành với phụ vương nàng mà thôi.

Nàng thấy ánh sáng trong mắt hắn, trong lòng hiểu rõ, đoán ra hắn cũng không phải vì thích Thất Nương mà cầu thân, không biết lại vì Nhật Hưng quốc mà muốn làm gì đây?

“Tiểu nhi cũng chưa có thê thiếp.” Tô Văn rốt cuộc nhìn không được nữa, mở miệng, “Tô mỗ thay mặt tiểu nhi hướng Lưu tiểu thư cầu hôn.”

Tô Văn là lão nhân tinh, hắn dù khó hiểu vì sao có nhiều người cầu hôn Thất Nương như vậy, nhưng cũng như thế, sẽ không bỏ qua cơ hội.

“Cha,” Tô Di Ca trong đám người cười nhợt nhạt, “Con đã quên nói với cha một việc, hôm qua con đã cưới Thanh Liên.”

Tin tức này khiến mọi người lấy làm kinh ngạc, Tô Văn như bị kim đâm nhảy dựng: “Người nói mê sảng cái gì vậy? Không mai mối không sính lễ, sao người có thể cưới nàng?”

Tô Di Ca liếc nhìn phụ thân, miệng cười tựa tiểu phi tiểu lộ ra vẻ giễu cợt: “Ta là cưới hỏi hoàng cung, có mai mối có sính lễ, chuyện này, cha có thể đi tra.” Thất Nương vì chuyện sau Bách Hoa yến với Văn Ngọc Hổ, đã sớm thương lượng với hần chuyện Thanh Liên, sao có thể để Tô Văn nắm được thóp.

Tô Văn điên tiết, nhưng trước Hoàng thượng lại không thể phát tác, đối với Thanh Liên càng hận thấu xương.

Tần Tương cười nói: “Như vậy chỉ còn tại hạ và Văn thiếu tướng quân là có điều kiện phù hợp với Lưu tiểu thư!”

Thất Nương thầm hận, cái lão ngáng đường này nhảy ở đây ra vậy? Cư nhiên dám phá chuyện tốt của nàng.

Văn Ngọc Hổ quay đầu nhìn lại Tần Tương, tròng mắt nghiêm khắc, đánh giá kẻ địch ngày xưa này không dám sơ suất: “Tần tướng quân cũng có ý với Lưu tiểu thư sao?”

Tần Tương kín đáo gật đầu: “Điều này là tự nhiên, từ xưa mỹ nhân xứng với anh hùng, Tần Tương tự thấy mình cũng có mấy phần khí thế anh hùng, đương nhiên mong có thể cùng người đẹp trở về, không biết ý Lưu tiểu thư thế nào?”

Đối phương phù hợp với điều kiện mình đưa ra tự nhiên là không dễ phản bác, Thất Nương bực mình.

Kể từ đó, hôn sự của Thất Nương thành tiêu điểm chú ý của mọi người, hiện giờ ai nấy đều hiếu kỳ Thất Nương đến tột cùng hoa rộ nhà ai? Chỉ là người có quyền quyết định lúc này – tất cả mọi người lại nhìn về mặt hoàng thượng.

Tân Bình bên cạnh hoàng thượng cũng len lén nhìn trộm về mặt hoàng thượng, thấy hoàng thượng nhìn chằm chằm Tần Tương, chẳng biết suy nghĩ cái gì, biểu cảm khó mà phân biệt, nhớ đến ngày đó hần mơ hồ nghe được người nọ nói mấy câu, khóe miệng chuyển động lộ ra mỉm cười.

“Tần tướng quân và Ngọc Hổ đều là anh hùng rong ruổi sa trường, dù đem Lưu tiểu thư gả cho ai cũng đều không công bằng với đối phương, chuyện này thật có chút khó đây!” Hoàng thượng trầm ngâm không quyết định.

Mặc dù hần muốn cho Văn Ngọc Hổ được như ý nguyện, nhưng ở đây còn có Lý Mộ và Lệ Chân công chúa, nếu xử lý không công bằng sau này có thể bị người ta vin vào cớ đó, khơi mào tranh chấp giữa các nước.

Xem mình bị người ta coi thành phần thưởng suy nghĩ đem cho ai thì hợp, Thất Nương dĩ nhiên cực kỳ tức giận, nàng càng tức giận thì cười càng thêm ngọt, mà nàng cười càng xinh đẹp trong lòng Văn Ngọc Hổ lại càng lo lắng, xem tính nàng, vạn nhất tương lai nàng đem chuyện này giận chó đánh mèo đổ lên hần, liệu hần còn có thể cưới được vợ không nữa đây?

Nghĩ đến đây, mặt hần trầm xuống, nói: “Ngọc Hổ đối với Lưu tiểu thư một tấm chân tình, xin hoàng thượng minh giám.”

Quay đầu nói với Tần Tương: “Còn thỉnh Tần tướng quân giúp người được toại nguyện.”

“Tần mỗ cũng không muốn đoạt việc tốt của người khác, nhưng Lưu tiểu thư không phải mỹ nhân bình thường có thể sánh bằng, Tần mỗ thật sự...” Tần Tương cười cười nói, bày ra vẻ không thể bỏ qua.

Lý Mộ mặt mày u ám, tình thế này, hần đã mất đi tư cách tranh đoạt Thất Nương, đương nhiên là không cam lòng.

Đối với Thất Nương hần đã nhất định phải có được, hôm nay không thể danh chính ngôn thuận cưới nàng về, tự nhiên là phải nghĩ ra cách khác.

Hần cân nhắc tình thế hiện giờ một chút, nếu như Tần Tương đoạt được Thất Nương, vì liên lụy đến bang giao hai nước, Tần Tương phải xin hoàng đế Nhật Hưng quốc mới có thể cưới, có khả năng nhất là đưa Thất Nương về nước thành hôn, như vậy hần có cơ hội động thủ trên đường, bắt quả thủ hạ của Tần Tương những hai nghìn binh mã cũng là vấn đề... Nếu như Văn Ngọc Hổ lấy được Thất Nương, hần phải cướp Thất

Nương về Tây Lũng quốc, đó chính là đối địch với toàn bộ Hắc Giao quân của Long Giao quốc, như vậy càng thêm vương tay vương chân.

Xem ra đoạt người trong tay Tần Tương dễ dàng hơn, hạ quyết tâm xong, hần cười nói: “Với dung mạo của Lưu tiểu thư thảo nào ngay cả Tần tướng quân cũng động tâm, đáng tiếc ta không có cơ hội. Bất quá tiểu vương có một đề nghị, Tần tướng quân cùng Văn thiếu tướng quân đều là tướng dũng mãnh nhiều năm trên sa trường, hay là dùng võ định đoạt, quyết định xem Lưu tiểu thư hoa rơi nhà nào, có được không?”

Hần đúng là lòng dạ khó lường không có ý tốt, mọi người đều biết Đoạn đao của Tần Tương là thiên hạ vô địch, Văn Ngọc Hổ từng thua dưới đao đó, đề nghị của hần không nghi ngờ gì là đang giúp Tần Tương.

Hần nói trúng ý Tần Tương, Tần Tương trong lòng cũng kinh ngạc, nhìn hần một cái phụ họa: “Tần mỗ đang có ý này, nhưng không biết Văn thiếu tướng quân có bằng lòng không?”

Loại tình huống này mặc dù biết mình sẽ bại cũng không thể không đồng ý, nhưng nếu Văn Ngọc Hổ thất bại, hần không chỉ mất Thất Nương, sau này trong Hắc Giao quân cũng khó có thể đặt chân, Long Giao quốc cũng ắt là mất hết thể diện, trên đại diện văn võ bá quan đều hiện vẻ lo lắng... chuyện này nguy rồi.

“Ta không muốn!” Trên Kim Loan điện Long Giao quốc, mọi người nghe thấy rõ ràng tiếng Văn Ngọc Hổ trả lời như đinh đóng cột.

69. Quyển 2 - Chương 28

Trên điện sau mấy giây tĩnh lặng, bất chợt vỡ òa.

Văn Ngọc Hổ vậy mà từ chối luận võ! Hần đây là có ý gì? Chưa đấu đã chịu thua? Mọi người xôn xao bàn tán.

Lệ Chân công chúa lòng khê động, ngưng thần nhìn về phía Thất Nương.

Khuôn mặt đang cười tươi tắn của Thất Nương ngưng lại, nàng kinh ngạc nhìn Văn Ngọc Hổ, trong ngực một ngọn lửa nhỏ nở bùng lan rộng.

Lâu trước đây nàng chỉ biết người đàn ông này một mực dùng cách của mình sủng nàng, hần biết rõ nàng gây chuyện sinh sự khắp nơi, nhưng chưa bao giờ ngăn nàng lại, chưa bao giờ trách cứ, dù lo lắng cũng là lo cho an toàn của nàng mà không phải bản khoăn những điều khác, trước đây nàng đã từng nghĩ, sự tín nhiệm này của hần đến tột cùng là xuất phát từ đâu? Cho dù là ông nội hay ông ngoại nàng cũng không tự tin đến như vậy, ông nội ông ngoại luôn lo lắng nàng sẽ làm ra chuyện gì đó không thể cứu vãn nổi mà làm hại đến người khác, nhưng hần không như vậy, nàng có thể cảm nhận được, hần tin tưởng nàng làm việc đúng mực, tin tưởng nàng sẽ không vô duyên vô cớ làm tổn hại người khác, hần thực sự tin tưởng nàng như vậy.

Nhưng nguyên nhân là gì?

Đến giờ cuối cùng nàng cũng đã biết rõ nguyên nhân, không vì điều gì khác, chỉ là hiểu.

Nam nhân này thật sự hiểu nàng, hiểu suy tư lo lắng của nàng, hiểu cách xử sự và nguyên tắc lập trường của nàng, do đó tin tưởng, đây chính là nguyên nhân.

Cách suy nghĩ quan tâm của nam nhân này khiến nàng xúc động.

Nhìn Văn Ngọc Hổ đối mặt mọi người không chút thỏa hiệp, khóe miệng nàng cong lên một nụ cười rất khê.

Ai nấy đều cho rằng Thất Nương không vui vì Văn Ngọc Hổ không chịu vì nàng mà luận võ, chỉ có Lệ Chân công chúa nhận ra trong lòng nàng đang tràn ngập vui sướng.

Văn Ngọc Đang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm – Thất Nương cười ngọt đến phát ngáy khiến nàng sờn gai ốc, lo lắng chờ đợi.

Mặt hoàng thượng lại lộ ra chút khó chịu, ánh mắt sắc bén chĩa vào Văn Ngọc Hổ khiến người ta phải sợ hãi, lúc này mới biểu hiện ra uy nghiêm và khí thế của một vị quân vương.

Mọi người trong lòng giật thót, cúi đầu không ai dám nhiều lời thêm nữa.

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng: “Lý do?”

Văn Ngọc Hổ nhìn thẳng vào mắt hoàng thượng, đúng mực nói: “Nếu ở trên sa trường đánh một trận sinh tử với Tần tướng quân, thần quyết không hai lời, đại trượng phu đánh giặc sa trường vốn đã sẵn sàng da ngựa bọc thây, nhưng nếu giờ lấy Lưu tiểu thư làm phần thưởng thắng cuộc, thần không muốn.”

Hoàng thượng ngạc nhiên: “Tại sao? Người chẳng phải muốn lấy Lưu tiểu thư sao?”

Văn Ngọc Hổ nhìn Thất Nương nhấn mạnh từng tiếng một: “Nàng là người ta yêu, đừng nói là ta thất bại, dù ta có chết cũng quyết không nhường nàng cho ai khác, Văn Ngọc Hổ thắng thua vinh nhục là chuyện của Văn Ngọc Hổ, quyết không đem người mình yêu đi đánh cược.”

Lệ Chân công chúa rút cuộc hiểu vì sao Thất Nương lại cười nhàn nhạt vui vẻ như vậy!

Đây là cái gọi là ý hợp tâm đầu? Nàng chưa xót nghĩ, vì sao nàng lại không gặp được người như vậy?

Hắn nói cũng khiến cho các cô nương dự thi ngồi cuối tiệc đều cảm thấy rung động.

Nữ nhân thế giới này luôn phải coi nam nhân là trời, nữ nhân chỉ là thứ phụ thuộc vào nam nhân, tất cả hạnh phúc hơn phân nửa cuộc đời các nàng đều dựa vào phu quân mà các nàng được gả, nếu phu quân đó đối xử tốt thì may mắn, nếu như không tốt cũng chỉ có thể cam chịu số phận, dù cho nữ tử có thân phận cao quý cũng không ngoại lệ, các nàng luôn phải vì lợi ích của gia tộc mà hy sinh hôn nhân của mình, cho nên ngay cả xuất thân cao quý như Lệ Chân công chúa cũng phải ước ao hâm mộ tình cảm chân thực của hai người.

Nam nhân như vậy gặp được mà không thể cầu! Hình tượng Văn Ngọc Hổ thoáng chốc đã vụt cao lớn lên trong lòng các nàng.

Bọn Tần Tương không ngờ hắn lại trả lời như vậy, nhất thời giật mình.

Lý Mộ cũng không ngờ câu trả lời của hắn sắc sảo lợi hại như vậy, trong đầu nhanh chóng xoay qua đường khác: “Văn thiếu tướng quân lời ấy sai rồi, trên chiến trường chỉ luận sống chết, một người ngay cả mạng mình cũng không chắc chắn sao có tư cách quyết định, đến lúc đó đã không đến lượt người cho phép hay không cho phép.”

Tần Tương gật đầu: “Không sai, nếu như bị bắt thành tù binh hoặc nô lệ mất nước làm gì thì còn có tư cách quyết định? Ngay cả chính hắn cũng bị ức hiếp, càng đừng nói đến vợ con người thân già trẻ của hắn.”

Văn Chiến vẫn không nói một câu, kìm bực bội xuống nhìn sự tình diễn ra.

Thất Nương thừa lúc mọi người tranh luận, lặng lẽ lui về ghế, nói thì thầm vài câu vào tai Văn Ngọc Đang, Văn Ngọc Đang gật đầu dùng tay ra hiệu cho Văn Cảnh bên kia vẫn theo dõi các nàng từ đầu.

Lệ Chân công chúa vẫn chú ý đến các nàng trong lòng thấy lạ, thấy Văn Cảnh nói vài câu với thị nữ rút rượu, thị nữ kia rời khỏi đại điện, Văn Cảnh cũng theo đó lui ra.

Đúng lúc này nghe thấy Tần Tương cười lạnh: “Nếu Văn thiếu tướng quân trước mặt mọi người thừa nhận bản lĩnh không bằng người, Tần mỗ sẽ không đoạt người thương của kẻ khác nữa, thế nào?” Hắn khích tướng như vậy, nếu Văn Ngọc Hổ vẫn không đồng ý, vậy thì Long Giao quốc thật sự mất hết thể diện.

Hoàng thượng nắm tay vung lên, trên điện yên tĩnh lại, chỉ thấy hắn đảo mắt nhìn qua nói: “Luận võ kén chồng cũng xem như chuyện tốt, trẫm tuyên bố Tần tướng quân và Văn thiếu tướng quân hôm nay ngay trên đại điện so tài thắng bại,” ánh mắt như có thâm ý dừng lại ở Văn Ngọc Hổ, “Ai thắng ta sẽ tự mình làm chủ hôn, đem Lưu tiểu thư gả cho hắn.”

Lần Bách Hoa thịnh yến duy nhất cử hành trong cung đó, sở dĩ sau này được mọi người say sưa kể lại, ngoài chuyện mỹ nhân ngọc Văn Ngọc Đang chỉ một lần thể hiện đã đánh bại những người đẹp khác đoạt giải nhất, còn có cuộc luận võ song hùng tranh mỹ.

Cuộc luận võ mớ hồ kia thành tiêu điểm của Bách Hoa thịnh yến lần đó, ngoài ra còn khiến Thất Nương không đoạt giải nhất mà danh tiếng lại truyền khắp từ trong nước ra đến ngoại bang.

Văn Ngọc Hổ trong lòng lo lắng, còn đang muốn phản bác, Thất Nương sợ hấn làm hoàng thượng tức giận, chen trước lời hấn nói: “Thất Nương nguyện ý.”

Văn Ngọc Hổ ngẩn ngơ, quay đầu thấy Thất Nương mỉm cười với hấn: “Ta tin phu quân của ta nhất định sẽ vì ta mà đánh một trận đến cùng, không bao giờ thất bại.”

Văn Ngọc Hổ hiểu Thất Nương, nếu như nàng không nắm chắc phần thắng thì quyết sẽ không kiên trì cứng đối cứng, lẽ nào nàng có cách nào lợi hại hơn Đoạn đao của Tần Tương?

Văn Ngọc Đang lập tức nói: “Vậy xin Thống lĩnh cấm vệ quân mang đến hai thanh binh khí.”

Lý Mộ cười nói: “Đã luận võ, đương nhiên là dùng đồ của mình mới thuận tay.” Văn Ngọc Đang nghe xong quả thực muốn một miếng cắn chết hấn luôn, nếu nói đến công bằng, ai cũng phải dùng binh khí như nhau mới đúng, hấn nhất định giúp Tần Tương như vậy, rốt cuộc là đang có mưu đồ gì?

Nàng thuận theo hấn nói: “Binh khí thường dùng của huynh trưởng ta còn đang để ở nhà, chẳng lẽ còn phải về lấy?”

Tần Tương, Lý Mộ nghĩ rằng nàng muốn thoái thác cho anh trai, Tần Tương nói: “Văn thiếu thư nói đùa, binh khí không phải đều giao cho Cấm Vệ Quân ngoài cửa cung sao? Sai người đưa đến là được, hà tất phải chối từ như vậy?”

Không đợi Văn Ngọc Hổ mở miệng, Văn Ngọc Đang lại nói: “Người không phải nói là binh khí thuận tay sao? Huynh trưởng ta mới có được một thanh bảo đao, gần đây luyện võ hay dùng nó, nếu Tần tướng quân muốn bảo đao của mình, huynh trưởng ta đương nhiên cũng như vậy, bằng không tất cả cứ dùng binh khí của Cấm Vệ Quân cũng được?”

Tần Tương cho rằng đây là mục đích của nàng.

Tần Tương từng lĩnh giáo qua công phu của Văn Ngọc Hổ, biết võ công hai người đều ngang ngang như nhau, nếu như thiếu Đoạn đao thì đúng là không nắm chắc phần thắng, vì vậy hấn nói: “Nếu đã như vậy, xin mời Văn thiếu tướng quân phái người về lấy, được không?”

Hấn tuy nói với Văn Ngọc Hổ, ánh mắt lại nhìn hướng hoàng thượng, hoàng thượng gật đầu nói: “Người đâu, đến Văn phủ mang đao đến.”

Đao? Bảo đao nào đây? Văn Ngọc Hổ không rõ trong hồ lô của muội muội rốt cuộc là có thuốc gì, nhưng thấy Văn Ngọc Đang lời nói chắc chắn, Thất Nương vẫn ung dung tự tại, lộ ra bộ dáng đã có dự tính, trong lòng bình ổn lại.

Văn Chiến cũng như vậy không đoán ra điều gì, trong lòng suy tính, nhưng đối mặt với hời hợt của mọi người, lão chỉ lộ ra vẻ sư cụ ngồi thiền, hời hợt nào cũng nhất định không nói.

Cho đến khi tất cả mọi người không thể nhịn được nữa, đao rốt cuộc cũng được mang đến.

Đao được đặt trong một hộp gấm dài, khi hộp gấm được Văn Ngọc Hổ mở ra, hấn tuy cực lực che giấu nhưng vẫn bị Lý Mộ, Tần Tương phát hiện ra sự thay đổi trên mặt.

Khi đao được Văn Ngọc Hổ lấy ra, bọn họ cũng giống những người khác đứng bật dậy.

Đó là đao sao?

Nhìn qua thì đúng là có hình dáng của đao, nhưng lại trắng muốt như ngọc, trông lại càng giống một tác phẩm nghệ thuật có hình dạng của đao hơn.

Tần Tương lộ ra vẻ mặt cổ quái: “Đây là bảo đao của Văn thiếu tướng quân?”

Thất Nương hướng Văn Ngọc Đang cười, Văn Ngọc Đang hiểu ý, nàng đi ra giữa, mượn đao của một Cấm Vệ Quân, sau đó nàng cầm lấy “thanh đao” trong tay ca ca, mọi người tức khắc hiểu được ý định của nàng. Có thể sao? Một đao chém xuống, thứ đồ đẹp như thế kia còn có thể nguyên vẹn được sao?

Chỉ thấy nàng nhe răng cười, tay bất ngờ nâng “đao” chém xuống, “đang” một tiếng, ai nấy đều nín thở... Dao – bị chém đứt.

Mọi người nghen hòng nhìn trân trối kinh ngạc không hiểu, đây là đao gì? Lại có thể chém sắt như chém bùn như vậy!

Một tiếng “Ồ” lan khắp trên điện, trên ngai vàng hoàng thượng cũng đứng lên.

Thất Nương chỉ mỉm cười, nhưng trong lòng cực kỳ đặc ý, đây là tín vật đính ước nàng muốn tặng Văn Ngọc Hồ – một thanh đao gổm làm thủ công.

Gổm sứ còn có thể làm thành đao được? Rất nhiều người có thể còn chưa biết, trong xã hội hiện nay, đao gổm đã được phát triển dùng trong nhiều lĩnh vực vì tác dụng của nó.

Tỷ trọng của đao gổm so với hợp kim thép hay hợp kim titan, thép có tỷ trọng là 8.5, titan có tỷ trọng 4.5, đao làm từ gổm là 6.5.

Bởi vậy có thể thấy, dùng đao gổm để cắt gọt, tính năng cao hơn so với các hợp kim khác, sắc hơn đao bằng inox, độ bền rất lâu, giữ được độ sắc bén lâu hơn gấp 60 lần so với đao inox cùng hình dạng.

Hơn nữa độ cứng của loại đao bằng gổm này chỉ thấp hơn một chút so với kim cương, đừng xem nó bề ngoài đẹp dễ tinh xảo, nhưng lưỡi đao sắc không gì sánh được, thật sự đúng với nghĩa vĩnh viễn không mòn, là loại đao không bao giờ hết sắc.

Trước khi Thất Nương đến thế giới này, nàng đang cộng tác với bạn nghiên cứu tìm cách giải quyết tính giòn của loại vật liệu gổm này.

Mọi người đều biết gổm dù rất bén, nhưng nếu rơi xuống vẫn có thể vỡ, nàng cùng với bạn vừa vặn làm xong thực nghiệm khắc phục khuyết điểm này, còn chưa kịp xin bản quyền sáng chế thì đã đi đời nhà ma.

Ban đầu nàng vì Văn Ngọc Hồ làm võ tướng nên mới nghĩ đến tặng đao làm bằng gổm, bây giờ đánh bậy đánh bạ, vừa lúc có thể dùng nó đối phó với kẻ muốn phá nhân duyên của bọn họ... Tần Tương! Nếu Tần Tương dựa vào Đoạn đao của hắn mà bất luận thế nào cũng muốn đối địch, nàng sẽ khiến hắn không còn gì để cầm nữa, xem hắn sau này làm sao có thể còn xưng hùng cho Nhật Hưng quốc!

Tần Tương nhìn nụ cười của Thất Nương, một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, tự dưng hắn thấy rùng mình ớn lạnh.

70. Quyển 2 - Chương 29

Thất Nương chuyển tầm mắt khỏi Tần Tương, nàng hướng Văn Ngọc Hồ vẫy vẫy tay, Văn Ngọc Hồ liền bước đến cạnh nàng cúi đầu hỏi. Dưới ánh mắt chăm chăm của mọi người, nàng ghé sát tai hắn thấp giọng nói mấy câu, hắn nghe xong ánh mắt lạnh lẽo quét qua Tần Tương, gật đầu.

Nhìn Thất Nương thản nhiên cười quay trở lại ghế ngồi, Tần Tương chẳng biết vì sao càng cảm thấy ớn lạnh.

Văn Ngọc Đang hiểu kỳ hỏi: “Người nói gì với ca ca đấy?”

Thất Nương chỉ nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Ta muốn Đoạn đao của Tần Tương trở thành đúng như cái tên của nó, ‘đoạn’ đao”. (đoạn có nghĩa là đứt)

Đúng như tên? Văn Ngọc Đang ngẩn ngơ, lập tức phản ứng lại: “Người là nói...”

“Xem ra ca ca người cũng rất thích làm như vậy đấy!” Thất Nương liếc mắt nhìn nàng nói.

Văn Ngọc Đang hiểu mà không thể nói gì, chỉ nhủ thầm trong lòng: sau này mình nghìn vạn lần, tuyệt đối, nhất định không thể đắc tội Thất Nương.

Tần Tương cảm thấy kinh ngạc không yên, chỉ nhìn thần sắc Văn Ngọc Hổ hắn đã đoán được thanh bảo đao trong tay Văn Ngọc Hổ kia là của Thất Nương, nàng chỉ là một cô gái, đến tột cùng lấy ở đâu ra thanh bảo đao như vậy? Nàng rốt cuộc là ai? Khiến cho đám Lý Mộ phải tranh giành? Trong lòng nghi ngờ trùng trùng, cũng không dám coi thường Thất Nương như trước nữa.

Nhìn dáng vẻ Thất Nương nói với Văn Ngọc Hổ, hắn thầm nghi ngờ Thất Nương lại phá rối gì, nhưng dù sao cũng là lão tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường, chỉ chớp mắt hắn đã bình ổn tinh thần lại.

Nhận lấy Đoạn đao Cẩm Vệ Quân đưa đến, hắn đi đến giữa đại diện đứng yên, mặt mỉm cười hướng hoàng thượng khom người, tỏ vẻ mình đã chuẩn bị xong.

Văn Ngọc Hổ cũng bình tĩnh đứng, đao góm so với những thanh đao cùng hình dáng khác thì nhẹ hơn, hắn cầm trong tay ngược lại có chút không quen, bất quá cứ vậy cũng giúp hắn tiết kiệm không ít thể lực, chỉ cần chờ cho hắn quen tay với thanh đao này, Tần Tương sẽ không còn may mắn nữa.

Hoàng thượng hô to: “Luận võ bắt đầu!”

Khi Tần Tương và Văn Ngọc Hổ hai người đứng mặt đối mặt, khí thế im lặng vô hình từ hai người tản ra, còn chưa động thủ, mọi người bên dưới đã có cảm giác áp lực nặng nề đè nén.

Việc liên quan đến hạnh phúc đời mình cùng vinh nhục, ý chí chiến đấu của Văn Ngọc Hổ như buồm được gió thổi đầy căng.

Hắn ngưng thần tĩnh khí, hai chân đứng vững vàng, đao cầm chắc trong tay, lãnh đạm nói: “Tần tướng quân hãy cẩn thận.”

Hắn lần này đáp ứng lời Thất Nương không phải chỉ vì Thất Nương, thực sự là vì lửa giận trong lòng đã bốc cháy, nếu như không có thanh bảo đao này, Thất Nương còn có thể là của hắn không? Lần này hắn muốn mọi người biết chọc giận Văn Ngọc Hổ hắn rốt cuộc sẽ như thế nào.

Tần Tương mặt không chút thay đổi, hắn hết sức chú ý đến thế đao trong tay Văn Ngọc Hổ.

Văn Ngọc Hổ hét lớn một tiếng, đao thuận thế bổ đến... Hai người võ công ngang nhau, đến giờ binh khí cũng ngang nhau, kế tiếp sẽ là kinh nghiệm đối địch và cách thức chiến đấu quyết định.

Nếu luận kinh nghiệm, Văn Ngọc Hổ đương nhiên không bằng Tần Tương, Văn Ngọc Đang trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm, nhưng mấy chiêu qua đi nàng cũng hơi yên lòng... Lúc này, Văn Ngọc Hổ không chút tạp niệm nào, toàn thân thi triển võ công, cùng Tần Tương người tiến ta lui, không chút lưu tình.

Hai bên đều đao nhanh như bay, chỉ trong một khắc đã giao thủ hai ba mươi chiêu.

“Đang!” hai thanh đao chém vào nhau, hai người đều chấn động, Văn Ngọc Hổ nương theo lưỡi đao của Tần Tương trượt về phía mũi đao, đao của Tần Tương liền bổ nghiêng về phía trước, kinh khí vỡ xuống, trở tay bổ về phía Văn Ngọc Hổ đang sơ hở bỏ ngõ.

Tần Tương càng lúc càng kinh hãi, hắn chinh chiến nhiều năm, đối thủ thông thường giao đấu chưa quá mười chiêu đã bị Đoạn đao của hắn chém, hôm nay Văn Ngọc Hổ không còn trở ngại này, càng đánh càng dũng mãnh, mà đao góm lại nhẹ nhàng, hắn thoải mái dễ dàng điều khiển, thường khi đao Tần Tương còn chưa kịp chém đến, chiêu số của hắn đã kịp thay đổi.

“Đang! Đang! Đang!” Hai thanh đao lại liên tục va chạm.

“Hay!” Thấy Văn Ngọc Hổ thân như du long, từ thế phòng thủ dần chuyển sang tấn công, ai nấy như si như túy, đều trầm trồ khen ngợi.

Lại một lần nữa hai đao va chạm, Văn Ngọc Hổ khóe miệng khẽ nhếch, thừa lúc Tần Tương còn chưa kịp phòng ngự, hắn bỗng hét lớn một tiếng, dáng như câu vồng giờ đao chém thẳng vào mặt đối phương, một đao này ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, khí thế như Thái Sơn áp đỉnh trước nay chưa từng có, Tần Tương không thể tránh được, chỉ có thể giơ đao lên đỡ...

“Đang!”

Ngay cả Tần Tương bước lui lại ba bước cũng trừng mắt nhìn Đoạn đao trong tay, vẻ mặt không dám tin.

Đoạn đao – bị chém gãy!

Lệ Chân công chúa “ô” một tiếng đứng lên, Văn Ngọc Đang bật nhảy cao ba thước, Cẩm Vệ Quân trong đại điện ầm vang như sấm, văn võ bá quan mỗi người mặt đều lộ ra sắc mặt vui mừng, thậm chí có người ngay tại chỗ hoa tay múa chân, toàn bộ đại điện reo hò ầm ĩ.

Văn Ngọc Hồ thu đao, nhân thể mỉm cười nói: “Đa tạ!”

Ngoại trừ Thất Nương và hắc, không ai biết chuyện xảy ra như thế nào! Ngay cả Tần Tương cũng không chú ý đến.

Hắc liễu mạng với Tần Tương không dưới mười đao, mỗi mười đao chỉ ít lại có năm đao hắc cố ý chém vào một vị trí, có thể một lần chém Đoạn đao không có vấn đề gì, nhưng mỗi lần đều chém vào đúng một vị trí, tất nhiên sẽ có vấn đề.

Uy danh bách chiến bách thắng của Tần Tương gây dựng từ thời còn trẻ đến giờ cứ như vậy bị Văn Ngọc Hồ phá hủy!

Lần luận võ này không chỉ ảnh hưởng đến tiếng tăm của hai người, còn bởi vì thế mà các nước khác lại một lần nhìn thấy rõ quân lực Long Giao quốc... Tại thế giới kẻ mạnh chèn ép kẻ yếu này, một tướng lĩnh tài giỏi tượng trưng cho thực lực nước đó.

Khi danh tiếng của Văn Ngọc Hồ truyền khắp trong ngoài nước cũng là lúc câu chuyện song hùng tranh mỹ lan ra khắp các quốc gia, thanh danh của Thất Nương tự nhiên cũng nhanh chóng lan truyền.

Sau đó hoàng thượng tứ hôn ngay trên điện, tuyên bố hai người Văn, Lưu ngay hôm đó thành thân.

Văn Ngọc Hồ và Thất Nương một đôi bích nhân, quan viên ai nấy đều tiến đến chúc mừng.

Không ai chú ý đến Tần Tương mặt xám như tro tàn, cũng không ai chú ý đến Hạ Lan Thuyền một người lẳng lặng rời khỏi đại điện.

Người người đều cao hứng bừng bừng như ăn tết, ai còn chú ý đến một người không quan trọng nào đó chứ!

Ban đêm, áp giải thiếu nữ ám sát kia đi, Thất Nương theo Văn Ngọc Hồ đến Văn phủ.

Sau khi thẩm vấn, biết được phụ thân của thiếu nữ đó chính là người vô tội hai năm trước bị liên lụy vì vụ thích khách đó.

“Cha ta cả đời trung thành với hắc, lại rơi vào kết cục như vậy, cả nhà ta không còn ai sống sót, các người nói ta sao có thể cam tâm?” Thiếu nữ kia tên gọi là Tiểu La, lệ rơi đầy mặt nói.

“Người cũng biết người nhà mình không có tội, nhưng người có nghĩ đến người khác không? Nếu lần ám sát này của người bị phát hiện, người có biết nhà họ Trương bị người cướp thiếp Bách Hoa sẽ có số phận thế nào? Người làm như vậy thì có khác gì hắc đâu? Người đã không thể không liên lụy đến người khác, sao không chịu từ bỏ!”

Thất Nương thở dài, trên đời nếu như có công bằng, nàng đã không đến tận nơi này.

Văn Ngọc Hồ còn bận rộn xử lý nhiều việc sau đó, nhất thời không thể nghỉ ngơi, đã quá muộn, Thất Nương ở lại ngủ cùng phòng với Văn Ngọc Đang.

Sáng hôm sau trở về Lưu phủ, mới vừa vào cửa, đã được báo Hạ Lan Nhị đến thăm hỏi.

Thất Nương hiểu rõ trong lòng, trở về phòng thay y phục xong liền đi gặp nàng.

Hạ Lan Nhị đang đợi nàng về mặt lo lắng, vừa nhìn thấy nàng, mặt hiện lên vẻ giận dữ: “Lưu Thất Nương, người vì sao phải đối với đại ca ta như vậy? Người... người cũng là nhân tài, tại sao lại làm ra chuyện quá quắt như vậy?”

Thất Nương bưng chén trà, không nhanh không chậm nói: “Chuyện quá quắt? Hạ tiểu thư muốn nói đến lệnh huynh sao?”

Thấy nàng như vậy, Hạ Lan Nhị càng thêm tức giận: “Người không cần chống chế, hiện giờ cả Long thành đều biết chuyện của người, người... người rút cuộc là muốn đẩy đại ca của ta đến chỗ nào? Đại ca ta hôm

qua về đến nhà liền tự khóa mình trong thư phòng, một đêm chưa ra, huynh ấy... huynh ấy... ta chỉ có một ca ca mà thôi..." Vì nóng ruột, lời lẽ nàng trở nên lộn xộn, nói xong câu cuối cùng đã muốn rơi nước mắt.

"Cạch!" Thất Nương đặt mạnh chén trà xuống bàn, đôi mắt lạnh lùng: "Chỉ có Hạ tiểu thư là có huynh đệ tỷ muội sao? Nhà người khác thì không phải là người sao?"

Hạ Lan Nhị bị nàng dọa đến ngẩn người, lệ dừng lại trong viền mắt.

"Chỉ vì Hạ tiểu thư có ca ca tốt cho nên người khác chết là đáng đời, có phải không?"

"Trước khi ta vào Lưu phủ, họ Phùng, không biết lệnh huynh có ấn tượng với cái họ này không, bắt quá không nhớ rõ cũng không lạ, hấn cao cao tại thượng như vậy, làm sao lại phải nhớ đến cái họ làm hấn chán ghét đó... Và cái người khiến hấn chán ghét kia nữa."

"Nhưng mà, ta có thể nhắc hấn một câu, dù sao cũng là để muội muội bảo bối như châu như ngọc của hấn có được chút ít ấn tượng nữa... Phùng Ngũ Nương ở Bạch Lang thành, chẳng biết hấn có thể nhớ lại không?"

"Người muốn biết tại sao, hãy về hỏi lệnh huynh. Vì muội muội tốt của mình, hấn đã làm chuyện gì... Quá quái? Người đi hỏi hấn xem hai chữ đó viết như thế nào!"

Nghe Hạ Lan Nhị nói, đồng tử Hạ Lan Thuyền co hẹp lại, Hạ Lan Nhị bất an hỏi: "Nàng nói nàng là muội muội của Phùng Ngũ Nương, ca ca, Phùng Ngũ Nương là ai?"

Hình dáng kia theo lời Hạ Lan Nhị kể lại dần trở nên rõ ràng trong trí hấn, là nữ tử vì hấn mà bị trói ném trôi sông.

Thì ra là vậy!

Gương mặt tái nhợt của hấn càng thêm trắng bệch, hấn cười thành tiếng, tiếng cười càng lúc càng to hơn, trong thanh âm lộ ra đau khổ vô tận.

Báo ứng! Thật sự là báo ứng!

"Ca ca!" Trong tiếng kêu sợ hãi của muội muội, hấn thấy những đốm máu đỏ như hoa đào của chính mình tung tóe trên bình phong phía trước.

71. Quyển 2 - Chương 30

Hôn sự giữa Văn Ngọc Hổ và Thất Nương đã quyết định ổn thỏa, hai nhà bắt đầu tích cực chuẩn bị hôn lễ.

Biết được chuyện này mừng nhất là Minh Nguyệt, nàng lòng đầy vui sướng kéo Thất Nương nói liên tục, khi nghĩ đến những việc quá khứ trước đây lại nước mắt không ngừng rơi xuống, lúc khóc lúc cười, khiến Thất Nương cũng hết cách.

"Tỷ muội chúng ta cuối cùng cũng có một người được sống tốt!" Nàng nói vậy.

"Nhị tỷ có nghĩ đến chuyện hoàn lương không?" Thất Nương nhân đó nói, "Để muội lo cho tỷ nhé?"

Minh Nguyệt mỉm cười lắc đầu: "Không cần, ta bây giờ rất tốt, muội đừng lo lắng, hoàn lương đơn giản chỉ để tìm một nam nhân tốt mà sống thôi, nhưng thế gian này nam nhân tốt sao có thể coi trọng cái loại thân tàn rách nát như ta chứ."

Thất Nương nói: "Tìm nam nhân hay không là chuyện của tỷ tỷ, ta chỉ muốn tỷ có thể sống cùng ta thôi."

Minh Nguyệt lắc đầu: "Long Thành là nơi rộng lớn xa hoa, hôm nay ta đến nhà muội ngày mai nhất định tin đó sẽ truyền khắp Long Thành, ta biết một nhà Văn thiếu tướng quân đều là người tốt, sẽ không để ý, nhưng ta không thể phá hủy thanh danh của muội, khiến muội bước chân ra ngoài sẽ bị người ta chỉ trích."

"Họ chỉ trích thì sao chứ? Tỷ tỷ ta là tỷ tỷ tốt nhất thiên hạ, tỷ không làm chuyện thương thiên hại lý, vì muội muội của mình mà cam nguyện bán mình vào thanh lâu, có tỷ tỷ như vậy là may mắn của muội muội,

có tỷ tỷ như vậy ta chỉ thấy tự hào, Nhị tỷ,” Thất Nương cầm tay Minh Nguyệt, ghen ngào: “Ta rất vui vì được làm muội muội của tỷ, nhưng ta cũng rất đau lòng – vì ta mà khiến tỷ tỷ của mình phải nhận hết mọi khổ sở.”

Minh Nguyệt gạt lệ trên má nàng: “Đều là ta không tốt, rõ ràng đang nói việc vui, sao lại làm muội khóc rồi.”

“Nhị tỷ.” Thất Nương ngừng rơi lệ, trong lòng có chút do dự nói: “Ta, ta không cố tình lừa dối tỷ, chỉ là không biết nói thế nào, ta.. ta không phải Thất Nương...”

“Ta biết! Muội là Ngũ Nương.” Minh Nguyệt cười, trên mặt không có vẻ gì là bất ngờ.

Thất Nương sững sốt, thốt lên: “Sao tỷ lại biết?”

“Nha đầu ngốc, các muội là một tay ta nuôi nấng, vai trái của muội có một nốt ruồi son, Thất Nương không có, lần đó muội ở đây thay y phục ta đã biết. Ta không biết muội làm sao thay thế thân phận Thất Nương được, lại làm sao có nhiều bản lĩnh như vậy, nhưng chỉ cần muội được sống tốt, thì dù gọi là Thất Nương cũng có làm sao? Mặc kệ là Thất Nương cũng được, Ngũ Nương cũng được, đều là muội muội của ta.” Minh Nguyệt vuốt tóc nàng nói.

Thất Nương nhìn ánh mắt ôn nhu của nàng, trong lòng thoải mái, đúng vậy! Là ai thì có quan trọng gì? Mặc kệ mình có phải Ngũ Nương hay không, tỷ tỷ này thật sự là người chị gái tốt nhất trên đời, hà tất phải nói ra chân tướng khiến nàng thương tâm, để nàng coi mình làm Ngũ Nương thì có gì không tốt? Mình có thể thay Ngũ Nương chiếu cố nàng, cũng không hẳn là một điều không hay!

Cuối cùng dưới sự khẳng khái của Thất Nương, Minh Nguyệt cũng đành thỏa hiệp. Hai người bàn bạc, sau hôn lễ của Thất Nương, Minh Nguyệt sẽ đến ở cùng nàng.

Chỉ có điều Minh Nguyệt sợ phá hỏng thanh danh của nàng, sẽ thay hình đổi dạng và lấy một thân phận khác chuyển đến, đây là điều kiện Minh Nguyệt kiên quyết nhất.

Không quá vài ngày, Văn Ngọc Hổ mang đến tin Hạ Lan Thuyền bệnh nặng.

“Nghe nói bệnh tình rất nghiêm trọng.” Văn Ngọc Hổ chăm chú nhìn Thất Nương, “Thất Nương, nàng và hần rốt cuộc có ân oán gì?”

Thất Nương nhìn sâu vào hần, chậm rãi kể lại chuyện cũ.

“Ngũ Nương bị hần hại chết, ta bắt quá chỉ ăn miếng trả miếng, so với những gì hần gây ra khiến Ngũ Nương phải chịu thì đã là gì?” Thất Nương cười nhạt, “Ta sẽ không hối hận tất cả những việc ta làm, nam nhân này kiêu ngạo như vậy, căn bản sẽ không tự mình tỉnh lại, nếu không cho hần một bài học, ai biết còn có thể có Ngũ Nương thứ hai không? Chỉ ít ta làm như vậy cũng khiến hần biết trên đời này không phải chuyện gì cũng đều theo ý hần... Rốt cuộc đến một ngày nào đó hần sẽ phải chịu báo ứng!”

“Thì ra hần hại Ngũ tỷ của nàng, khó trách nàng hận hần tận xương!” Văn Ngọc Hổ gật đầu nói.

Nghe câu đó, Thất Nương cứng đờ, nàng chậm rãi nói: “Ngọc Hổ, có một số việc ta không muốn giấu huynh, nhưng ta lại không biết nói như thế nào.”

Văn Ngọc Hổ thấy sắc mặt nàng trở nên kỳ lạ, vô cùng kinh ngạc nói: “Chuyện gì?”

“Việc này có lẽ sẽ khiến huynh thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng ta không muốn lừa huynh.” Nàng dứt khoát ngắt đầu nhìn hần nói: “Ta.. không phải là người của thế giới này...”

“Không biết vì nguyên nhân gì mà ta lại đến thế giới này, nhập vào thân thể này, biến thành ta hiện tại... Đến giờ chính ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

“Thế giới nơi ta sống so với thế giới này phát triển hơn rất nhiều, cho nên ta biết rất nhiều những thứ nơi này không có, ví dụ như làm sao làm nhả kính, làm sao làm ra đao gươm.”

“Vì sợ người khác sẽ đem ta thành ma quỷ, cho nên ta nói dối rất nhiều, ta không dám nói cho người khác biết sự thật, thế nhưng huynh.... Ta không muốn lừa huynh.”

“Huynh tin ta không?”

Mắt Văn Ngọc Hổ đang ngây dại dần trấn tĩnh trở lại, lo sợ nghi hoặc trong mắt dần dần biến thành sợ hãi, hần bồng nhiên ôm chầm lấy nàng.

“Ngọc Hổ, huynh làm sao vậy?” Thất Nương hồ đồ không hiểu hỏi.

Hắn ôm nàng trong lòng rất chặt, một lúc lâu sau mới nói: “Nàng, có thể có ngày nào đó... ngày nào đó đột nhiên biến mất, giống như khi nàng đến đây không?”

Thất Nương mỉm cười: “Huynh tin lời ta nói?”

“Ừ, trên đời này căn bản sẽ không có mấy nữ tử giống nàng có can đảm lại thông tuệ như nam tử như vậy... Nhã kính và đao găm không phải người thường nào có thể làm ra được... ta biết lời nàng nói không phải giả.” Văn Ngọc Hổ rầu rĩ nói.

“Thất Nương, nàng hãy đáp ứng ta, không được rời khỏi ta, cho dù có ngày nàng có thể trở về, nàng cũng đừng đi.” Hắn càng lúc càng ôm chặt, chặt đến khiến khớp xương trong người nàng cũng đau nhức, giống như muốn đem nàng hòa tan vào thân thể mình.

Thất Nương không đáp, chỉ đưa tay ngược lên ôm chặt hắn.

Văn Ngọc Hổ vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn muốn Thất Nương phải trả lời chắc chắn: “Thất Nương!”

“Vâng!” Rốt cuộc hắn nghe được Thất Nương nói ra, có điều trong bụng vẫn thấy không yên lòng.

“Buông ta ra thôi, nếu không sẽ bị Song My, Hồng Miên thấy đó.”

Hắn rất không tình nguyện buông nàng ra, nghe thấy ở cửa vườn có tiếng ư ư.

Hai người quay đầu lại, liền thấy Vô Ngữ nước mắt lưng tròng đang túm chặt cái đuôi Sa Lang, Sa Lang quay đầu trừng mắt không nói gì, vẻ mặt rất không kiên nhẫn.

Hai vị này cứ như thế giằng co ở cửa hoa viên, ai cũng không nhường ai.

Thất Nương cười bước qua: “Sa Lang, mày lại bắt nạt Vô Ngữ? Vô Ngữ, Sa Lang có phải lại không muốn chơi với em?”

*Vô Ngữ: hình như là cô bé anh Hổ nhặt đc hồi nọ thì phải, chắc ko nói gì nên gọi là Vô Ngữ.

Văn Ngọc Hổ mắt không rời Thất Nương, nhìn nàng cười tươi như hoa đỗ dành Vô Ngữ và Sa Lang, tưởng tượng ra sau này nàng cũng như vậy đối với những đứa con của hai người, trong lòng thoáng dâng lên ấm áp, nhưng vừa nghĩ đến thân thể của Thất Nương, ngực lại cảm thấy bất an.

Thành thân xong sẽ không sao nữa, hắn nghĩ, nhưng lo nghĩ hoang mang trong ngực không chút nào giảm bớt.

Hai ngày trước hôn lễ, bất an như bóng đè xuống hắn đã trở thành sự thật – Thất Nương mất tích.

“Một người lớn sống sờ sờ ra đây, sao lại không thấy chứ?” Lưu Trường Khanh đập bàn cả giận nói.

“Đại thiếu gia nói có việc muốn nói riêng với Nhị tiểu thư, không cho chúng ta theo.” Hồng Miên khóc rống, “Nhị tiểu thư cũng nói không cần chúng ta theo, chúng ta cho rằng có Đại thiếu gia ở cạnh Nhị tiểu thư sẽ không sao, cho nên bọn họ buổi trưa không trở về cũng chỉ tưởng rằng họ ăn ở bên ngoài, nhưng không ngờ một ngày đêm đến giờ cũng không có người quay về báo tin, mới biết được là không ổn.”

Văn Ngọc Hổ lòng như lửa đốt, vội hỏi: “Các người phái người tìm bọn họ chưa? Có biết bọn họ đến chỗ nào không?”

Hồng Miên chỉ biết khóc lắc đầu, Song My trái lại bình tĩnh hơn một chút: “Chúng ta đã phái người đi tìm, mới biết được từ trước buổi trưa đã không ai nhìn thấy thiếu gia và tiểu thư đâu.”

Lưu Trường Khanh hỏi Trần Cương vừa đến: “Người hôm nay có gặp Thành Hề không?”

Trần Cương lắc đầu: “Không ạ, hôm qua hắn nói hôm nay có việc phải làm, cho nên chúng ta cũng không nghĩ nhiều.”

Lưu Trường Khanh hết hồn, ông biết con trai mình đối với Thất Nương luôn có tình ý, vạn nhất... Ông phân phó Trần Cương: “Người âm thầm đi thăm dò, xem ai là người cuối cùng nhìn thấy bọn họ, gặp bọn họ chỗ nào đều phải tra ra rõ ràng, bất quá ngàn vạn lần đừng để người nào biết Thất Nương cùng Thành Hề đều mất tích cùng một lúc.” Nếu để lộ ra, chẳng biết sẽ sinh ra tin đồn thể nào, đối với thanh danh của Thất Nương chỉ tai hại vô ích.

Văn Ngọc Hồ nhìn sắc mặt Lưu Trường Khanh lập tức đoán ra nỗi lo lắng thầm trong lòng của ông, trong lòng không khỏi rớt bụm một tiếng, lập tức nói: “Hắc Giao quân dưới trướng con nhân số nhiều lại không lắm miệng sinh chuyện, con sẽ để bọn họ hỗ trợ đi tìm...”

72. Quyển 2 - Chương 31

Hai phủ Văn, Lưu một đêm đèn sáng không tắt, xảy ra chuyện lớn như vậy mọi người sao có thể ngủ ngon? Đêm trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh chờ tin, trong đó Văn Ngọc Hồ và Lưu Trường Khanh lại là cả đêm thức trắng.

Sáng sớm hôm sau, Văn Chiên mang theo hai đứa con đến Lưu phủ thương nghị, khi Lưu Trường Khanh đang nói chuyện với lão, người gác cổng vào báo, có khách đến.

Lưu Trường Khanh chẳng còn tâm trạng nào tiếp khách, đang muốn bảo người gác cổng đuổi đi, lại nghe người gác cổng nói tiếp: “Ông ta nói quý phủ xảy ra đại sự, nếu lão gia muốn biết cách hóa giải, nên gặp ông ta một lần thì tốt hơn.”

Mọi người ngẩn ra, Lưu Trường Khanh nói: “Nhanh đi mời ông ta vào.”

Mọi người còn đang phỏng đoán ai sẽ đến, một khắc sau người đó đã bước vào phòng khách.

Văn Ngọc Hồ vừa thấy người, hết sức kinh ngạc: “Bao tiên sinh, sao lại là ông?”

Người đến chính là Bao tiên sinh ở Hồ Lô Viên, con kiêu của ông ta không có bên người nên khi nghe người gác cổng nói trước đó Văn Ngọc Hồ không ngờ lại là ông ta! Văn Ngọc Hồ giới thiệu Bao tiên sinh cho mọi người xong, vội vã hỏi ông ta đến có ý định gì.

Bao tiên sinh nghiêm nghị nói: “Lão Bao này đúng là vì chuyện Lưu cô nương mất tích mà đến.”

Lưu Trường Khanh và Văn Chiên cùng nhìn nhau nghi hoặc: “Chúng ta đã đem chuyện này giấu kín, tin tức của Bao tiên sinh đến từ đâu?”

Bao tiên sinh thu hết biểu tình của bọn họ vào mắt, cười cười nói: “Lão Bao được người nhờ cậy, từ khi Lưu cô nương vào kinh đã bắt đầu âm thầm bảo vệ nàng. Tháng trước ta từng vì Lưu cô nương mà gặp Văn thiếu tướng quân một lần, chẳng hay Văn thiếu tướng quân có nhận ra tại hạ không?” Nhìn thấy Văn Ngọc Hồ trên mặt hiện ra vẻ bình tĩnh, ông ta lại nói tiếp: “Hôm qua, ta theo lệnh công tử huynh muội hai người đến trước Thước Hương Lâu, chẳng biết vì sao hai người hình như có tranh cãi gì đó mà không vào Thước Hương Lâu, sau hai người cùng đến quán trà của lão Lý.”

Văn Chiên gật đầu: “Việc này chúng ta đều đã biết, nhưng sau lại không ai biết bọn họ ở chỗ nào, không ai chú ý đến tung tích bọn họ sau khi ra khỏi đó, hay là căn bản chưa đi ra, Bao tiên sinh chắc có thể thấy bọn họ sau đó..”

“Không, ta không thấy hai người họ ra khỏi quán trà, đến khi ta phát hiện ra thời gian không đúng liền xem xét lại, hai người đã không còn thấy đâu nữa. Trong quán trà lão Lý đủ hạng người lui tới, cửa trước cửa sau bốn phía đều trống, nếu như cố tình tránh khỏi ánh mắt người khác đi ra ngoài rất dễ, cũng như vậy, đưa theo hai người ra ngoài cũng không phải là việc khó.” Bao tiên sinh chuyển đề tài: “Bởi vì khi ta theo dõi, trước sau đã phát hiện có ba nhóm người khả nghi theo dõi Lưu cô nương.”

Ba nhóm? Mọi người giật mình, tại sao lại có nhiều người có ý đồ với Thất Nương như vậy?

“Là kẻ nào, Bao tiên sinh có biết không?” Văn Ngọc Hổ hỏi.

“Trong đó có một nhóm người là du côn nổi tiếng ở kinh thành này, tên cầm đầu có biệt danh là Ngô Vô Lại.

“Ngô Vô Lại? Hắn đi theo Thất Nương làm gì?” Văn Ngọc Đang nhú mày nói, không ai hiểu rõ các loại hạng người ở kinh thành này hơn nàng, nàng nói rõ cho mọi người: “Tên Ngô Vô Lại này kiếm sống bằng cách dọa dẫm phá phách các cửa hàng, vùng thành Nam Lưu phủ này chính là địa bàn của hắn.”

Bao tiên sinh lại nói tiếp: “Còn hai nhóm kia thì lạ mặt, hôm qua ta mất cả đêm điều tra mới biết được một nhóm là người của Tần Tương Nhật Hưng quốc, nhóm còn lại là do thế tử Lý Mộ của thân vương Tây Lũng quốc phái đi.” Văn Ngọc Đang buột miệng nói: “Cho nên Thất Nương mất tích không nhất định liên quan đến Lưu Thành Hề phải không?” Nàng trong lòng nghĩ ngợi, lo lắng thất vọng các loại cảm thụ đều có đủ, thấy ca ca lo lắng lại càng không dám thổ lộ băn khoăn trong lòng, vừa nghe sự tình chuyển biến, không khỏi buột miệng nói không kịp suy nghĩ.

Thấy mọi người thần sắc khác thường, Văn Ngọc Đang trong lòng xấu hổ, miễn cưỡng cười cười hỏi: “Vay bọn họ là ai bắt đi?”

Văn Chiến chợt nghĩ đến một chuyện, biến sắc nói: “Không hay rồi, Lý Mộ đã đi chào hoàng thượng, ngày mai sẽ về nước, nếu như Thất Nương trong tay hắn...”

“Đây là nguyên nhân lão Bao tìm đến các vị, Lý Mộ ra khỏi thành thì xin nhờ Văn tướng quân phí chút tâm tư, xem có thể tra ra Lưu cô nương ở nơi nào hay không, mặt khác, hai nhóm kia chúng ta cũng không thể bỏ qua, Đoàn đao của Tần Tương bị gãy dưới Ngọc đao của Văn thiếu tướng quân, không ai có thể đảm bảo hắn không có ý định trả thù.” Thanh đao góm kia đẹp như chi ngọc, hơn nữa trong tên Văn Ngọc Hổ lại có một chữ Ngọc, cho nên được người ta ca ngợi thành Ngọc đao.

Văn Ngọc Đang lập tức nói: “Ca ca giao một nhóm cho ta, ta sẽ điều tra bọn Ngô Vô Lại.”

Văn Ngọc Hổ đáp: “Được, Tần Tương và Lý Mộ ta sẽ điều tra, nhưng còn hôn lễ ngày mai?” Nghĩ đến ngày mai nếu không thể tìm được Thất Nương, hôn lễ của bọn họ ắt không còn gì, hắn hận không thể đem bọn bắt cóc này băm vằm ra muôn mảnh.

“Hôm nay chúng ta không tìm ra chút manh mối nào, chỉ sợ đến ngày mai cũng không nhất định có thể đưa được Thất Nương trở về.” Lưu Trường Khanh quyết đoán nói: “Hôm nay ta sẽ sai người truyền ra tin tức, nói Lưu tiểu thư đột nhiên mắc bệnh nặng, hôn lễ hoãn lại cử hành sau.”

“Trước cũng chỉ có thể như vậy rồi bàn tiếp, trà của con dâu không biết khi nào lão tử mới được uống đây, mẹ kiếp, để lão tử biết được kẻ nào làm, lão tử không băm hắn thành thịt vụn thì không xong.” Văn Chiến phẫn nộ nói.

Huynh muội họ Văn đi rồi, Lưu Trường Khanh do dự một chút rồi hỏi: “Bao tiên sinh có thể cho ta biết là ai nhờ ngài bảo vệ tiểu nữ không? Lại vì sao mà phải bảo vệ?”

Bao tiên sinh mặt hiện vẻ áy náy nói: “Không phải lão Bao không muốn nói, chỉ là đã nhận lời với người ta là không thể nói ra.”

Buổi chiều Văn Ngọc Đang mang về Lưu Thành Hề bị thương râu rĩ ỉu xiu, nàng vẻ mặt không tốt kể lại sự việc.

Thì ra Ngô Vô Lại là do Lưu Thành Hề tìm đến, Lưu Thành Hề sai Ngô Vô Lại đem Thất Nương ra ngoài thành, ra đến đó sẽ có bố trí khác.

Không ngờ bọn họ bỏ ngựa rình mồi, chim sẻ phía sau, vừa ra khỏi thành đã có kẻ đến cướp người đi mất.

“Ngô Vô Lại nói, bọn người đó đều che mặt, nhưng xem dáng bộ cử chỉ thì không giống người ở Long Thành, hắn nói Lưu Thành Hề vì muốn đoạt người lại ngay cả mạng cũng không cần, cũng là bọn hắn tìm cách cứu về, bọn họ biết chộc phải đại họa nên không dám đến báo Lưu phủ, chỉ âm thầm tìm một đại phu đến trông Lưu Thành Hề.”

Lưu Trường Khanh đối với Lưu Thành Hề vừa tức giận vừa đau lòng, nhưng thấy hắn thân cũng không lành lặn, chỉ đành sai hạ nhân chăm sóc kỹ.

Văn Ngọc Đang trong lòng ngũ vị tạp trần, lấy tư cách của Thất Nương như vậy, có nam tử ái mộ nàng cũng không ngạc nhiên, nhưng sao lại là hắn? Nàng tâm trạng buồn bực, Thất Nương đối với ca ca của ta nhất mực chân tình, người đang yên đang lành làm chi sấp vào thọc gậy, nếu không phải Lưu Thành Hề người phá rối, sao có phần cho kẻ khác thừa cơ...

Bỗng bên ngoài sảnh vang đến một tiếng kêu lanh lảnh, Bao tiên sinh đi ra sân, tới Lưu phủ khiếp sợ nhìn con kêu tự nhiên sà xuống, đáp lên cánh tay ông ta.

Bao tiên sinh trườm mền vuốt ve nó: “Đã trở về.” Nó thân thiết cọ cọ hai cái lên mặt Bao tiên sinh, Bao tiên sinh gỡ xuống từ chân nó một ống trúc, xem qua thư bên trong, biến sắc: “Đại sự không hay rồi.”

Đêm qua hoàng thượng ngủ lại Vân Hà các của Lệ Chân công chúa, sáng nay hoàng thượng hạ thánh chỉ, chính thức phong Lệ Chân công chúa làm Lệ phi, nếu Lệ Chân công chúa đã gả vào Long Giao quốc, Tần Tương kia cũng không tiện ở lại nữa, ngài mai hắn sẽ khởi hành về nước.

Sự tình sao lại trùng hợp như vậy? Hai người cùng liên quan đến việc Thất Nương mất tích lại đồng thời về nước.

“Nguy rồi, Nhật Hưng quốc và Tây Lũng quốc một đông một tây, hôm nay Thất Nương đã bị bọn chúng bắt ra ngoài thành, vậy chúng ta rốt cuộc là phải... truy đuổi bên nào?” Văn Chiên cũng không khỏi biến sắc.

Nhưng hôm nay chỉ có thể chờ tin tức.

Đến chạng vạng, Văn Ngọc Hổ cũng trở lại Lưu phủ, nhưng hoàn toàn không thu hoạch được gì, lúc này hắn cũng đã biết việc Tần Tương sắp về nước.

Nhìn Văn Ngọc Hổ vẻ mệt mỏi, Lưu Trường Khanh áy náy: “Là ta không biết cách dạy con, khiến cho con và Thất Nương ngày mai không thể thành thân.”

Văn Ngọc Hổ vỗ vỗ ấn đường (chỗ giữa hai đầu lông mày): “Đây không phải lỗi của Lưu bá bá, Thành Hề đã trưởng thành, tự mình gây ra chuyện dĩ nhiên cũng phải tự chịu hậu quả, bất quá bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, việc cần thiết trước mắt là phải tìm được Thất Nương về đã.”

Bao tiên sinh trầm tư nói: “Thất Nương không ở trong thành... Chuyện này khiến chúng ta khó khăn, như vậy xem ra chúng ta chỉ có thể đuổi theo bọn họ tìm hành tung Thất Nương, còn phải nghĩ cách cứu người, chẳng qua rốt cuộc kẻ nào đã bắt Thất Nương? Chúng ta nên theo ai? Chuyện này thật sự khó khăn.”

Văn Chiên nói: “Còn nữa, Tần Tương dẫn theo một ngàn binh mã, nếu như hắn giấu Thất Nương giữa đám binh sĩ, chúng ta rất khó phát hiện ra.”

Mọi người không khỏi thấy lúng túng, nan giải nhất chính là hai quốc gia một đông một tây, hai hướng ngược nhau, nếu như đuổi theo sai hướng muốn quay lại rất khó.

Văn Ngọc Đang chợt nhanh trí: “Sa Lang! Khứu giác của Sa Lang rất thính nhạy, lần trước Thất Nương nhờ nó mới tìm được Tiểu La.

Bây giờ chúng ta cũng có thể nhờ nó tìm Thất Nương.”

“Lần này khác, thứ nhất chúng ta không thể lộ ra chuyện Thất Nương mất tích, thứ hai Tần Tương hay Lý Mộ đều là quốc khách, không có chứng cứ thì không thể công khai mang Sa Lang đến tìm người, mà chúng ta lại không có khả năng trà trộn vào binh mã của Tần Tương hay người của Lý Mộ, cho nên chỉ có thể âm thầm thăm dò.” Văn Chiên mất hổ đảo qua nói: “Hay là thế này, Ngọc Hổ theo sau Tần Tương, xin nhờ Bao tiên sinh theo dõi Lý Mộ, hai bên ai phát hiện ra dấu vết của Thất Nương trước thì lập tức báo tin về Long Thành, ta sẽ truyền tin lại cho mọi người, những bên nhận được thư xong sẽ nhanh chóng đến hợp lại, mọi người thấy thế nào?”

Chuyện đến bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy.

73. Quyển 2 - Chương 32

Văn Ngọc Hổ dẫn một đám người đuổi theo Tần Tương ba ngày, chỉ cần chỗ bọn chúng dừng chân hần liền sai Sa Lang đi quanh truy tìm dấu vết.

Tìm quanh một lần, Vương Liên Thắng thất vọng nói: “Cho dù thiếu phu nhân thật sự ở trong bọn chúng, nhiều người như vậy chắc cũng át hết mùi của nàng mất rồi, Sa Lang làm sao còn ngửi thấy nữa?” Sau Bách Hoa Yến, bọn họ đều gọi Thất Nương là thiếu phu nhân.

Vừa nói xong, Sa Lang chợt sửa vầng lên, móng vuốt liên tục bới bới gì đó.

Mọi người mắt sáng lên tụt đến, Văn Ngọc Hổ từ giữa đồng than cũ của cái bếp lò ra một chiếc áo đã bị lửa cháy sém hết phân nửa.

Sao lại là trung y (áo trong) của nam giới?

Mọi người nhìn nhau, thấy Sa Lang bộ dáng hưng phấn, một người trẻ tuổi tên là Trần Bách nói: “Có phải tên khốn nào gây bất lợi với thiếu phu nhân, cho nên mùi của thiếu phu nhân mới trên đó không?” Đến đây thì không dám nói tiếp nữa.

Văn Ngọc Hổ tay cầm chiếc áo rách nát, hai mắt sát khí như đao, Văn Cảnh vỗ vỗ vai hần lắc đầu nói: “Thật là quan tâm quá sẽ loạn, bình tĩnh sáng suốt trên chiến trường của người chạy hết đi đâu rồi? Người xem Sa Lang có thể đánh hơi ra cái áo này giữa nhiều thứ hỗn độn, lại hưng phấn như thế, ta xem không giống là đồ người khác mặc.”

Văn Ngọc Hổ trong lòng chợt hiểu, trầm mặc nói: “Không sai, nàng bị Tần Tương giấu trong quân, đương nhiên là phải mặc nam trang, chẳng qua tại sao lại là trung y... Thôi, trước mặc kệ đã, Đại Hùng, viết thư cho cha ta nói lại phát hiện của chúng ta ở đây.”

Một người vóc dáng cao to thô kệch đáp: “Vâng!”

Thư vừa gửi đi, đã gặp ngay bồ câu đưa tin của Văn Chiến đến, nội dung khiến mọi người đều lấy làm kinh hãi, thì ra Bao tiên sinh theo dõi bên Lý Mộ cũng có phát hiện.

Thế này là sao? Văn Ngọc Hổ hai hàng lông mày nhíu chặt, thời gian cấp bách không cho phép hần nghĩ lâu, hần và Văn Cảnh rất nhanh đã quyết định vẫn tiếp tục theo sát Tần Tương, dù sao khứu giác của sói so với con người còn đáng tin hơn nhiều.

Với tốc độ của Tần Tương, một ngày một đêm sau sẽ đến thành trấn tiếp theo – Giang Khai thành.

“Như vậy chúng ta ngày mai tranh thủ buổi trưa đến Giang Khai thành trước Tần Tương, chuẩn bị tốt mọi thứ.” Văn Ngọc Hổ kiên định nói.

“Có điều, Ngọc Hổ, thành thủ Giang Khai thành lại là Lâm Chính...” Văn Cảnh nhắc nhở.

“Lâm Chính!” Văn Ngọc Hổ khòe miệng câu lên lộ ra sát khí vô tận, trong vẻ tươi cười băng lãnh lộ ra mê hoặc chết người, phẳng phất như quay trở lại chiến trường ngày trước.

Lúc này Thất Nương đang bị kẹt trong đội ngũ binh lính của Tần Tương, bị coi như người bệnh dùng xe đẩy đẩy đi.

Chỉ có điều nàng không bị thương, chẳng những thế, có vẻ như nàng so với cá trong nước còn tự tại hơn.

Bốn ngày trước, khi nàng vừa mở mắt đã nhìn thấy cặp mắt nhỏ hí của Tần Tương, liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

Bất cóc! Cư nhiên lại có kẻ dám bắt cóc nàng? Ha, lần trước bọn người dám bắt cóc nàng cuối cùng thì sao? Hình như vẫn còn sống! Aiz, thế giới trước đây thực khiến người ta phải nhớ!

Không để nàng có thời gian hoài niệm quá khứ, Tần Tương mặt không chút biểu cảm nói: “Lưu tiểu thư nếu muốn sống, tốt nhất là ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, ngàn vạn lần đừng có suy nghĩ gì khác trong đầu, nơi này có hơn một nghìn nam nhân, nếu như bị người khác phát hiện cô là một nữ tử, hừ, chuyện gì xảy ra chắc không cần Tần mỗ nhiều lời đâu!”

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Thất Nương sờ sờ mũi, ngoan ngoãn thay nam trang, nghe lời đến không thể nghe lời hơn được nữa.

Tần Tương đối với chuyện này rất hài lòng, nhưng còn chưa lên đường thì vấn đề đã đến rồi, thân binh giám thị nàng báo lại, Thất Nương không chịu đi.

“Không phải tôi không chịu đi, nhưng tôi là thân thể ngàn vàng mà, ra cửa ba bước đã có kiệu nâng, ông bắt tôi đi bộ, chỉ sợ chưa ra khỏi Long Thành tôi đã ngã gục mất rồi.” Thất Nương chớp mắt vô tội đáp.

Để tránh sự tình có biến, hần tuy rằng rất không tình nguyện nhưng cũng đành tìm đến một chiếc xe đẩy.

“Ngồi cứng như vậy sẽ bị xóc đau chết người đấy.... Hờ, thôi quên đi, nể mặt Tần tướng quân, miễn cưỡng ngồi vậy.” Nhìn Tần Tương ánh mắt uy hiếp, Thất Nương chậm rì rì bò lên xe đẩy, Tần Tương cắn răng phẩy tay áo bỏ đi.

Đi được nửa ngày, đến buổi trưa, Tần Tương truyền lệnh xuống sai Thất Nương đi giúp việc nấu cơm.

Nàng là tù binh bị bắt giữ, không thể để cho nàng cứ nguyên làm thiên kim tiểu thư như thế được, Tần Tương nghĩ đến Đoạn đao của hần, răng càn nghiền chặt.

Nhưng đến chiều hành quân chưa được bao lâu, thân binh báo lại, binh sĩ ăn xong cơm nàng “giúp đỡ” nấu mỗi người đều thượng thổ hạ tả.

Tần Tương nổi giận dưng dưng chạy đi kiểm tra, nhưng phát hiện nàng không hao tổn gì chào hỏi hần.

“Cô bỏ gì vào cơm nước?” Tần Tương vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Tần tướng quân, mọi thứ trên người tôi không phải do ông cấp sao?” Thất Nương ngạc nhiên nói, “Đâu còn gì dư thừa chứ?”

Lời của nàng hết sức mập mờ, binh sĩ bên cạnh thì thầm với nhau... Trách không được nàng chẳng cần làm gì vẫn khiến cho người ta phải chờ nàng đi, ra là như vậy!

Tần Tương mặt tái mét, sai thân binh của mình trông coi chặt chẽ nàng hơn nữa.

Đến giờ cơm tối, dưới mấy cặp mắt “trông nom”, nàng nấu ra một bữa tối nóng hôi hổi.

Nhưng không ai biết nàng làm được bằng cách nào, ăn xong cơm nước nàng nấu, binh sĩ vẫn như trước thượng thổ hạ tả, chỉ riêng nàng vẫn như cũ bình yên vô sự.

Lần thứ hai đã như vậy, Tần Tương không bao giờ dám sai nàng đi nấu cơm nữa.

Thất Nương cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu như ngày mai còn bảo nàng làm cơm, sẽ không còn hiệu quả thế này nữa, vì ngày mai không còn đậu cô-ve để nấu.

Không sai, nguyên nhân trúng độc của những binh sĩ này là ngộ độc đậu cô-ve.

Trong cây đậu cô-ve có chứa chất lectin gây đông máu và chất saponin – hay còn gọi là chất xà phòng. Những chất này có chứa độc tính hóa học.

Độc tính trong đậu cô-ve chỉ phân hủy hoàn toàn khi đun ở nhiệt độ cao 100 °C trong 10 phút.

Có nàng đựng tay đựng chân vào đó, đương nhiên đảm bảo món ăn này tuyệt đối không chín.

Nàng xem như còn có lòng tốt, sợ những binh lính này trúng độc quá nặng, còn thêm một ít dấm chua vào giảm bớt độc tính.

Đương nhiên món này nàng tuyệt đối không ăn. Đều là đồ ăn nấu từ một nồi, ai còn nghĩ đến có độc hay không độc? Cho nên cũng không ai biết được nàng vì sao không trúng độc.

Qua việc này, Tần Tương tạm thời không tìm nàng phiền phức nữa.

Cho nên Thất Nương ngồi trên xe đẩy như khách du lịch, không có việc gì liền quay đầu hai bên ngắm phong cảnh, mệt mỏi thì ngả lưng nằm ngủ, coi như mình đang du ngoạn ngắm cảnh trên đường.

Về phần chạy trốn, bây giờ còn chưa phải thời cơ, Thất Nương cũng không phải không có cơ hội chạy trốn... Nhưng vì binh mã của Tần Tương qua thành trấn nào cũng đóng quân dã ngoại, nếu đào tẩu thì một người không cẩn thận rất dễ bị bắt trở về, nếu như vậy còn không bằng không trốn.

Dù sao hiện tại nàng cũng không muốn bị trời mà đi Nhật Hưng quốc.

Aiz! Cũng không biết áo lót của nàng không giặt thì có bốc mùi lắm không. Nàng cố gắng chịu đựng khó chịu cực độ, trời nóng như thế này mà hai ngày không thay... Không có cách nào, nàng làm như vậy cũng là để Sa Lang có thể đánh hơi được, cái mùi này.. Ặc, chính nàng cũng sắp chịu không nổi, nếu như Sa Lang thực sự tìm đến, hẳn là nghĩ thấy chứ!

Sắc trời dần tối, trước giờ cơm tối bọn họ rút cuộc đến ngoài Giang Khai thành.

Cả đoàn đang chuẩn bị dựng lều đóng quân, lại có thành thủ Giang Khai thành phái người đến gặp Tần Tương.

Người đó cung kính nói với Tần Tương: “Thành thủ Lâm đại nhân biết được Tần tướng quân hai ngày nay sẽ qua Giang Khai thành về nước, đã sớm chuẩn bị tiệc rượu, xin mời Tần tướng quân nể mặt vào thành trò chuyện một chuyện.”

Tần Tương mắt lóe lên đánh giá người đưa tin, một lát mới nói: “Ta và Lâm đại nhân không quen biết, Lâm đại nhân sao lại khoản đãi Tần mỗ như vậy?”

Người nọ nói: “Lâm đại nhân với Tần tướng quân tuy là không quen biết nhưng ngưỡng mộ đã lâu, hơn nữa, kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu, Lâm đại nhân và Tần tướng quân tuy không có giao tình, lại có kẻ thù giống nhau, không biết như vậy Tần tướng quân có muốn vào thành trò chuyện một lần?”

“Kẻ thù?” Tần Tương bất động thanh sắc hỏi ngược một câu.

Người nọ cười thần bí, lấy tay chỉ trên bàn viết một chữ.

Văn?

Tần Tương hí hóp mắt lại.

74. Quyển 2 - Chương 33

Trước đêm, Thất Nương đi theo thân binh của Tần Tương vào thành.

Thất Nương bị đám lính của hần kèm ở giữa, đưa đến một nơi, chủ nhân phái người đưa rượu ngon và đồ ăn đến khoản đãi cả bọn.

Tần Tương mang theo khoảng chừng hơn trăm người vào thành, Từ Khoái là đội trưởng của bọn họ vì còn có nhiệm vụ nên không tiện uống rượu, khước từ hảo ý của chủ nhân.

Quản sự kia lại nói: “Cũng chỉ là chút rượu nhạt thôi, trời nắng uống giải nóng, rất nhạt, không say đâu.”

Bọn lính đi mấy ngày đường, miệng cũng nhạt, mỗi người đều mong chờ nhìn Từ Khoái, Từ Khoái chỉ nói không được, những người khác đành hậm hực mà ngồi ăn.

Như vậy Tần Tương trị quân xem ra vô cùng cẩn thận.

Theo như nàng quan sát hằng ngày, ngoại trừ phó tướng Tổng Bình vẫn theo bên Tần Tương, bên cạnh hần còn có một nam nhân thân phận không rõ, thân phận người này ngay cả thân binh của hần cũng không biết, cũng theo vào thành.

Lần vào thành này, thân binh vẫn theo sát cạnh Tần Tương ngoài sáu người để lại trông coi nàng, còn lại bốn người cùng Tổng Bình và nam nhân thân phận không rõ kia đều theo Tần Tương không biết đi đâu,

chẳng lẽ có ai phát hiện thấy nàng? Không, nếu như có ai đó phát hiện, giấu nàng giữa đám binh lính chẳng phải tốt hơn?

Kỳ lạ, Tần Tương vì tránh phiền phức thường không vào thành, hôm nay sao lại ngoại lệ? Rốt cuộc có chuyện gì phải vào thành?

Ở đây rốt cuộc là chỗ nào? Thành thủ sao lại để hãn vào thành?

Thất Nương vừa ăn cơm vừa nghĩ.

Gã hầu đưa cơm động tác nhẹ nhàng linh hoạt, nói cũng không nhiều, hiển nhiên không phải sai vặt nhà bình thường.

Lẽ nào... Chỗ này là dịch quán? Tay đang cầm đĩa của Thất Nương ngừng một chút.

Không sai, Tần Tương vào thành nhất định phải thông báo với quan phủ địa phương, do quan viên địa phương đứng ra tiếp đãi, như vậy bất luận Tần Tương muốn làm gì cũng phải thông qua quan viên ở đây trước đã, xem ra hãn nhất định đã đi gặp thành thủ rồi, mà ở đây tám chín phần mười là dịch quán.

Nếu như vậy, cơ hội chạy trốn của nàng đến rồi.

Tần Tương vừa vào phòng khách, liền thấy ngồi chỗ chủ vị một người đứng dậy nghênh đón: “Tần tướng quân đường xa mà đến, Lâm Chính không tiếp đón từ xa, còn thỉnh ngài không phiền lòng trách cứ.”

Tần Tương quan sát người đến đón, người này tầm trên dưới ba mươi lăm, da ngăm đen, gương mặt góc cạnh phân minh, tướng mạo anh tuấn, thân hình cao lớn chỉ thấp hơn Văn Ngọc Hổ một chút.

Tần Tương mỉm cười nói: “Có lẽ vị này chính là Lâm thành thủ.”

Lâm Chính, người này cũng xuất thân từ võ tướng, có người nói vì vương Văn Ngọc Hổ nên hãn không có được cơ hội ra sa trường đánh trận kiến công lập nghiệp, sau lại vì Văn Ngọc Hổ mà mấy lần không được lên chức, cuối cùng chỉ có thể đến Giang Khai thành làm một thành chủ nho nhỏ, cho nên người này đối với Văn Ngọc Hổ hận thấu xương, mấy thông tin này là phụ tá Trần Ảnh hãn mới thu nhận gần đây tìm được.

Có thể cướp Thất Nương vào tay cũng là công lao của Trần Ảnh, qua chuyện này, Tần Tương nhìn hãn bằng cặp mắt khác, có chút coi trọng, chuyện gì cũng đều hỏi thêm ý kiến của hãn.

Trần Ảnh và hãn đều cho rằng Lâm Chính đối với Văn Ngọc Hổ thực sự xung khắc như nước với lửa, vậy bọn hãn không chừng còn có thể từ đó ngư ông đắc lợi, cho nên Tần Tương quyết định đến gặp Lâm Chính một lần.

Hai người chào hỏi nhau xong, cùng ngồi xuống.

Rượu thịt no say xong, Tần Tương nói vào chủ đề chính: “Tần mỗ cũng nghe nói qua chuyện của Lâm thành thủ, hôm nay vừa thấy Lâm thành thủ nhân tài như vậy thực sự cảm thấy đáng tiếc...”

Lâm Chính thản nhiên nói: “Lâm mỗ luôn kém may mắn hơn so với người khác, có lẽ nên nói là Văn Ngọc Hổ quá tốt số, lần này không phải ngay cả Tần tướng quân cũng kém may so với hãn sao? Ngọc đao kia của hãn nói không chừng là bọn họ sớm chuẩn bị để đối phó với Tần tướng quân đấy.”

Nói đến lần luận võ kia, Tần Tương không khỏi khó chịu, nhưng hãn lắc đầu nói: “Thanh Ngọc đao kia không phải do hãn chuẩn bị, tình hình ngày đó ta nhìn thấy rất rõ ràng, khi hãn nhìn thấy đao cũng kinh ngạc không thôi, theo ta thấy, Lâm thành thủ nói không sai, có thể lấy được một nữ tử trợ giúp được cho mình, số hãn thực quá may mắn.”

Lâm Chính ngắt ra nói: “Sao cơ? Ngài nói Ngọc đao kia là từ vị hôn thê Lưu gia tiểu thư của hãn?”

“Nha đầu kia không biết lai lịch thế nào, nói là nghĩa nữ của Lưu Trường Khanh, bản lĩnh cũng không nhỏ, trong triều đình mặt không đỏ sắc tự mình kén chồng, ngày ấy ta xem rõ ràng, khi nàng nhìn thấy Ngọc đao có thoáng qua vẻ đắc ý, đao kia nếu không phải của nàng, sao lại có vẻ mặt như thế?” Chính vì vậy, hãn lại càng muốn đem Thất Nương về nước tìm xem Ngọc đao là ở đâu ra.

Lâm Chính nói nhỏ: “Số hãn quả nhiên may mắn.”

“Lâm thành thủ mời Tần mỗ đến đây không phải chỉ để khen Văn Ngọc Hồ tốt số đấy chứ?”

“Tần tướng quân nói đùa, Tần tướng quân lần này đến Long Thành tổn thất dưới tay Văn Ngọc Hồ, có lẽ sẽ không chịu để yên.” Lâm Chinh giương mắt, lời chuyển ý, “Hôm nay Lệ Chân công chúa đã được như quý quốc mong muốn trở thành Lệ phi, Lâm mỗ mong rằng Lệ phi có thể cất nhắc, sau này Lâm mỗ có ngày xuất đầu, tự nhiên có thể giúp Tần tướng quân một tay.”

Từ lúc trước Lâm Chinh cứ hỏi đến chuyện Lệ phi, Tần Tương mơ hồ có thể đoán được tâm ý của hắn, nghe hắn vừa nói, cười ha ha: “Nhân tài như Lâm thành thủ sớm muộn gì cũng có ngày vươn cao, Tần mỗ ta trước ở đây mời Lâm thành thủ một chén, chúc thành thủ đại nhân tương lai gặp nhiều may mắn nhanh chóng thăng quan tiến chức.”

Hai người lòng hiểu nhưng không ai nói ra uống cạn một chén xong, cùng cười ha ha.

Đúng lúc này, một người mặc trang phục tiểu binh vội vàng vàng chạy vào hướng Lâm Chinh bẩm báo: “Đại nhân, binh lính Tần tướng quân mang theo không biết sao lại lạc mất một người, đáng nhẽ Lâm quân sự phái người đi tìm, bọn họ lại muốn tự tìm, Lâm quân sự không đồng ý, hai bên giờ đang náo loạn, Lâm quân sự phái tiểu nhân trước đến bẩm báo đại nhân, xem nên làm thế nào cho phải?”

Tần Tương nghĩ ngay đến Thất Nương, trong lòng rung mình, nói: “Đám thủ hạ Tần mỗ trước giờ ngang bướng chỉ nghe lệnh Tần mỗ, để Tần mỗ đến dạy dỗ bọn chúng cho bọn chúng thu liễm một chút.”

Lâm Chinh bắt mẫn nói: “Hai chúng ta còn chưa tận hứng, vả lại giết gà đâu phải dùng dao mổ trâu làm gì, để Tổng phó tướng đi là được, đến đến, ngài nhất định phải uống với ta thêm mấy chén nữa...”

Tần Tương bắt đắc dĩ, ánh mắt ra hiệu cho Trần Ảnh, Trần Ảnh biết vậy liền theo Tống Bình ra ngoài.

Tên lính bị lạc kia chính là Thất Nương.

Nàng nhân cơ hội vờ đi tiểu, cố ý không cẩn thận làm bẩn áo, thừa dịp thay y phục liền trốn được ánh mắt binh lính của Tần Tương.

Lâm quân sự mắng tên hầu nói: “Không phải bảo người dẫn hắn đi thay quần áo sao? Sao người không thấy nữa cũng không biết?”

Tên hầu ủy khuất nói: “Mấy vị binh gia kia đều đứng ngoài cửa chờ, bọn họ còn chưa nhìn thấy người đi ra, sao lại trách tôi?”

Thân binh của Tần Tương do Vương lão đại dẫn đầu, hắn lòng như lửa đốt ngắt lời: “Đừng nói vô ích nữa, tìm người quan trọng hơn, các người tránh ra.”

Lính của dịch quán nghe thấy cũng chạy đến, hai bên không ai nhường ai, người xô ta đẩy mắt thấy sắp đánh nhau đến nơi.

Đúng lúc này Tống Bình và Trần Ảnh chạy đến, ngăn cả đám lại.

Tống Bình gọi Vương lão đại vào hỏi lại sự tình xảy ra, Trần Ảnh nghe xong nhíu mày trách: “Các người sao lại không cẩn thận như thế, Lâm Chinh dù kết đồng minh với đại nhân, nhưng lòng người khác biệt, chuyện Lưu gia tiểu thư để hắn biết không biết sẽ sinh ra chuyện gì.”

Wang lao đại không dám nói gì, Trần Ảnh trầm ngâm nghĩ, kéo Lâm quân sự kéo sang bên cạnh, thấp giọng nói: “Aiz, việc này cũng không biết nói sao với Lâm quân sự... Tiểu binh bị lạc này không phải người ngoài, mà là người Tần tướng quân rất yêu, lần này chắc là muốn làm nũng náo loạn với Tần tướng quân một chút mới cố ý gây ra chuyện, thường ngày Tần tướng quân đối với hắn như châu như bảo, nếu Tần tướng quân phát hiện hắn không thấy mặt, chẳng phải là muốn mạng nhỏ của đám chúng tôi hay sao?”

Lâm quân sự nghe mà giương mắt chờ đợi: “Vậy.. làm sao cho phải?”

Trần Ảnh cười nói tiếp: “Còn xin Lâm quân sự giúp đỡ chúng tôi một chút, để chúng tôi đi tìm xem sao.”

Lâm quân sự bắt đắc dĩ nói: “Không phải ta không cho, nhưng mà muốn cả đám người nhắm mắt cho các người đi tìm... Binh lính Nhật Hưng quốc có thể ở dịch quán lục soát tìm người, chuyện này mà đồn ra ngoài ta sao còn có thể kiếm cơm ở đây nữa?”

Trần Ảnh cắn răng nói: “Vậy xin nhờ Lâm quản sự phái người đi tìm, chúng tôi đi theo nhìn thôi được không?”

Lâm quản sự bị việc này nháo cho đau đầu, chỉ muốn nhanh nhanh tìm thấy người sớm cho xong, cho nên miễn cưỡng đồng ý.

Trần Ảnh lại nói: “Chuyện này là gia sự của tướng quân chúng tôi, tốt nhất là đừng để cho người khác biết, còn xin nhờ Lâm quản sự giúp đỡ nhiều hơn.” Rồi đem dung mạo Thất Nương tả lại một lần, “Vị này của tướng quân chúng tôi bộ dáng rất tuấn tú, ở nhà thường giả làm nữ tử, nếu như phát hiện thấy có nữ tử nào dung mạo như thế cũng xin Lâm quản sự để ý cho.”

Lâm quản sự nghe xong càng đau đầu hơn, trong lòng nói thầm, tướng quân này là ai? Sao lại có sở thích như vậy chứ? Quay đầu tập hợp đám binh lính của dịch quán lại, đi tìm người.

75. Quyển 2 - Chương 34

Khi Trần Ảnh và Lâm quản sự thương lượng chuyện tìm người, Thất Nương vẫn núp phía sau xem náo nhiệt.

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, câu này quả nhiên không sai.

Nàng mặc quần áo người hầu của dịch quán, hơn nữa bọn họ hai bên giăng co, cứ nhiên không ai phát hiện ra người mình muốn tìm lại ở ngay bên cạnh.

Thất Nương nhìn Trần Ảnh và Lâm quản sự nhỏ giọng bàn bạc vừa xong, Lâm quản sự liền bắt đầu tập hợp binh sĩ, cảm thấy tình hình không ổn.

Nàng lùi dần từng bước về phía sau, không ai chú ý, xoay người nhanh chóng rời khỏi tiểu viện đó.

Tần Tương nếu vào thành, chứng tỏ hẳn có thể có quan hệ đặc thù gì đó với thành thủ chỗ này, xem ra không thể trực tiếp đi tìm quan viên ở đây được, nhưng xem bọn họ thế kia lập tức sẽ lục soát tìm người, không thể lẩn trốn lâu được nữa.

Nên làm gì bây giờ?

Chỗ ngoặt phía trước vừa lúc một người đang đi đến, nàng mỉm cười, có cách rồi... Nàng tháo tóc ra, tiến lên...

Lâm quản sự và Trần Ảnh đang lục soát tiền viện, đang sắp tiến đến dãy phòng hạ nhân, một bà già tầm hơn năm mươi tuổi vội vàng vàng chạy đến bên cạnh, ghé sát vào tai ông ta thì thầm, Lâm quản sự nhướng mày, liếc nhìn Trần Ảnh, hỏi lại bà già mấy câu, thấy bà ta gật đầu, ông ta quay lại hỏi thẳng Trần Ảnh: “Người nói người kia là một nam tử?”

Trần Ảnh thông minh, hẳn thấy vẻ mặt Lâm quản sự khi nói chuyện với bà già kia, liền đoán được sự tình biến chuyển, thấy ông ta hỏi như vậy, lập tức đã biết Thất Nương nhất định đã bị người tìm được, hơn nữa thân phận nữ tử cũng đã bị phát hiện.

Hắn lập tức cười: “Lâm quản sự, không giấu gì ngài, người này... kỳ thật là một nữ nhân, aiz, tôi cũng bắt đắc dĩ mới nói vậy... Ngài cũng biết trong quân doanh sao có thể giấu nữ nhân, việc này nếu truyền ra ngoài, anh danh một đời của tướng quân chúng tôi còn gì nữa.”

Lâm quản sự sắc mặt giãn ra một chút, Trần Ảnh lập tức nói: “Không biết Lâm quản sự có tìm thấy người không? Nếu tìm được rồi xin hãy trả lại cho chúng tôi, miễn cho quấy rầy các vị nghĩ ngơi.”

Lâm quản sự đang muốn nói, một người bỗng chạy đến hét to: “Đại lão gia, ngài cứu mạng a! Tướng quân Nhật Hưng quốc cướp đoạt dân nữ Long Giao quốc! Cứu mạng a!”

Người nọ tuy mặc đồ người hầu, nhưng tóc tai bù xù, thanh âm chói tai, quả thật đúng là một nữ nhân.

Dưới ánh đuốc, bọn Trần Ảnh, Tống Bình đều thấy rõ người này chính là Thất Nương.

Thực ra Thất Nương nghĩ, nếu chuyện này không thể xoay sở, không bằng dứt khoát đem não loạn âm ỉ lên, nháo càng lớn càng tốt, nháo đến trong dịch quán người người đều biết, như vậy thành thủ đại nhân có lẽ sẽ không dám cấu kết với Tần Tương, một mình đem nàng giao cho hấn xử lý.

Lời nàng khiến đám đông binh sĩ ồ lên, Vương lão đại vội vã tiến lên bắt người, binh lính trong dịch quán cũng xông lên đối nghịch lại.

Trong đám binh sĩ, một người cao lớn là đội trưởng đứng ngăn trước Thất Nương trừng mắt nhìn Vương lão đại nói: “Các người dám ở Long Giao quốc cướp đoạt dân nữ?”

Vương lão đại bị Thất Nương não loạn trở tay không kịp, không biết nên lấy cớ gì thoái thác, Trần Ảnh cái khó ló cái khôn nói: “Ai nói cướp đoạt dân nữ? Nàng là muội muội của ta, ta tự nguyện đem nàng gả cho Tần tướng quân, sao lại là cướp đoạt dân nữ?”

Mọi người sững sốt, không khí hòa hoãn xuống, hấn lại hướng Thất Nương nói: “Muội muội ngoan, ta biết muội không muốn rời xa quê, nhưng ca ca cũng là vì muốn tốt cho muội, tướng quân thật sự muốn cưới muội làm chính thê, tuyệt đối không bạc đãi muội đâu.”

Thất Nương len lén đưa tay nhéo mạnh đùi một phát, nàng hít mạnh một hơi, khi ngẩng lên mặt đã chảy đầy nước mắt, phần nộ nói: “Chuyện cưới xin vốn là phải có mối mai và cha mẹ bằng lòng, hiện giờ cha còn sống trên đời, cha không muốn đem ta gả đến đó, người vậy mà lại liên kết với người ngoài trói chính muội muội của mình đem đến Nhật Hưng quốc, nam nhi tốt ở Long Giao quốc chúng ta chẳng thiếu, ta vì sao phải gả đến Nhật Hưng quốc?” Nam nhân Long Giao quốc nghe câu này người nào người nấy nhất tề gật đầu.

Nàng thở hổn hển rồi nói tiếp: “Người nói cái gì mà tốt cho ta? Rõ ràng là người vì vinh hoa phú quý mà bán rẻ chính muội muội của mình, người... Người hôm nay vì vinh hoa phú quý mà phản bội người nhà, ngày sau nhất định sẽ vì những thứ đó mà phản bội đất nước, ta... hôm nay ngay ở trước mặt các vị binh sĩ đại ca Long Giao quốc đây, cắt đứt quan hệ huynh muội với người, ta không có người đại ca không biết liêm sỉ như người!”

Nàng lời nói tràn đầy chính nghĩa, ngay cả những binh lính Nhật Hưng quốc không biết nội tình đều tin là thật, nghĩ đến tướng quân của mình muốn cướp đoạt nữ nhân Long Giao quốc như vậy cũng thật mất mặt, cho nên quân lính hai bên đều nhìn Trần Ảnh ánh mắt đầy khinh bỉ, đặc biệt là binh lính Long Giao quốc, nhìn hấn như nhìn một kẻ phản quốc.

Trần Ảnh không ngờ Thất Nương phản ứng lạnh lẽo như thế, thuận gậy mà leo, khiến hấn nhất thời không nói được câu nào.

Tống Bình biết tình hình không ổn, hấn cứng rắn nói: “Bất kể thế nào, ca ca đã đem muội muội cho tướng quân chúng ta rồi, đã là người của Nhật Hưng quốc chúng ta, cho nên chúng ta nhất định phải mang đi.”

Một người lính đứng cạnh đội trưởng nói: “Ai nói thế? Cha không còn thì mới đến lượt huynh trưởng quyết định, cha nàng còn sống trên đời, sao đến lượt hấn làm chủ? Nếu không có sự đồng ý của cha nàng, đương nhiên chính là cướp đoạt dân nữ!”

Binh lính bên cạnh hấn đều lên tiếng hưởng ứng, ai cũng không chịu nhường một bước, hai bên lại lâm vào cục diện bế tắc.

Lâm quân sự kêu khổ không ngừng, ông ta nói: “Mọi người đừng ai động thủ, ta đi bẩm báo thành thủ đại nhân, để đại nhân đến phân xử.”

Thất Nương cố ý muốn đem sự tình nháo đến không thể cứu vãn, nàng từ trong khe hở giữa đám người nhìn Vương lão đại, vẻ mặt đắc ý, ánh mắt khiêu khích, miệng chậm rãi làm khẩu hình (nói nhưng không để phát ra tiếng)____

“Nhật Hưng quốc là đồ chết tiệt.”

Vương lão đại nhận ra nàng nói gì xong, vốn đang cố bình tĩnh lập tức điên lên, xông tới muốn bắt nàng.

“Người muốn làm gì?” Đội trưởng cao lớn xông lên chặn lại va chạm nhau, hai bên rớt cuộc hỗn chiến...

Chỉ trong chốc lát, ngay cả tên hầu của dịch quán cũng xông vào chiến đấu, Lâm quân sự trong trận chiến là người đầu tiên thoát ra chạy trốn chết đi bầm bảo với thành thủ đại nhân.

Thất Nương vừa khóc lóc vừa xem xét tình hình hai bên, a, nhìn thật không ngờ, binh lính ở dịch quán vậy mà cũng giỏi ghê.

Binh lính của Tần Tương đều đã từng chiến đấu trên chiến trường, có thể đánh nhau bán sống bán chết không phân thắng bại với bọn họ cũng không đơn giản, cái thành này rốt cuộc là ai quản lý?

Hai bên đã thành một đám hỗn loạn, một thân binh của Tần Tương giờ đao bổ về một người lính của dịch quán, người này liền né khỏi, đao kia mất thấy sắp bổ xuống đầu nàng, nàng liền hét chói tai, lập tức một ngọn thương đã giờ ra cản lại.

Nhìn hai người kia chiến đấu, nàng vỗ vỗ ngực, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Ở đây thật sự là rất nguy hiểm, hay là cứ lui ra chỗ nào an toàn một chút chờ bọn họ đánh xong thì ra vậy.

Thất Nương lùi dần ra cửa viện nhìn trận chiến, phía sau một đôi tay lặng yên không tiếng động ập đến che kín miệng nàng lại, kéo nàng ra ngoài...

“Uhm...uhm...” Ai? Là ai? Thất Nương kinh hãi không hiểu, nàng cố sức giãy dụa, nhưng không thể tránh thoát được mảy may chút nào.

Người nọ kéo nàng đến một chỗ vắng vẻ, nhẹ tay buông khỏi miệng nàng, người nàng vừa chuyển động, đã bị người kia lật lại, không đợi nàng thốt ra tiếng nào, miệng nàng lại một lần nữa bị che kín... Lần này không phải dùng tay mà là bằng miệng.

Thất Nương cảm thấy ngơ ngẩn, nàng ô ô kêu lên, hai tay cố sức đánh lại thân hình đang kề sát trên người nàng, vô dụng, thân thể kia quá mạnh mẽ dũng mãnh, nàng trước sau vẫn không thoát khỏi được nguồn nóng bỏng đang quấn lấy.

Thất Nương nổi cáu, miệng hé ra muốn cắn mạnh, đối phương phát hiện ra ý định của nàng, thoáng tách ra một chút: “Thất Nương!” Giọng nói quen thuộc hơi khàn khàn.

Văn Ngọc Hổ! Nàng sững sốt, rồi bất chợt nghiêng đầu vùi sâu vào vai hắn.

Văn Ngọc Hổ cảm thấy vai mình đau nhức, hắn nhe răng cười, không buông nàng...Tốt lắm, nàng vẫn sinh long hoạt hổ như vậy! Có thể thấy được nàng cũng không bị thương tổn gì.

“Văn Ngọc Hổ ngươi nếu còn dám làm ta sợ, về sau sẽ không như thế này đâu.” Thất Nương thấp giọng tức tối nói, nàng thực sự bị dọa, “Huynh không biết đi dọa người sẽ dọa chết người ta sao? Đồ đáng ghét, đến lúc đó huynh đi mà chuẩn bị cưới một tân nương khác đi!”

“Không đâu,” Văn Ngọc Hổ cười nhẹ, “Nàng mạnh mẽ như thế, ngay cả dịch quán Giang Khai thành cũng sắp bị nàng hủy đi rồi, còn có người nào khiến nàng sợ nữa?”

Thất Nương đang muốn mở miệng, một thanh âm uể oải vang lên: “Thế nào? Dịch quán của ta bị phu nhân tương lai của ngươi hủy đi, người đắc ý lắm à?”

Thất Nương không ngờ lúc này còn có người thứ ba ở đây, nàng khẽ kêu một tiếng, luống cuống đẩy Văn Ngọc Hổ ra.

Văn Ngọc Hổ buông Thất Nương, ánh mắt hiện lên tàn khốc: “Ta không biết thành thủ Giang Khai thành lại có loại sở thích nhìn lên người ta như vậy.”

Thất Nương bình tĩnh lại, nghiêng đầu quan sát Lâm Chính: “Huynh là thành thủ của thành này?”

Lâm Chính gật đầu xong lại lắc đầu nói: “Lưu tiểu thư thật sự là nghe tiếng không bằng gặp mặt, ngày đầu tiên đến Giang Khai thành đã khiến cho lính của ta phải đánh nhau cho cô, nếu còn ở đây thêm ngày nữa, chắc Giang Khai thành này của ta bị cô hủy đi mất, Văn Ngọc Hổ, ngươi vẫn nên đổi người khác mà cưới thì hơn, miễn cho sau này Văn gia nhà ngươi bị hủy.”

Thất Nương mỉm cười: “Ta không hủy nhà của mình đâu, ta chỉ có hứng thú hủy nhà người khác thôi.”

Nàng quay đầu nói với Văn Ngọc Hồ: “Chúng ta đi thôi, ta muốn về nhà.” Cõi Lâm Chinh vô hình như không khí.

Lâm Chinh cười cười, nhìn nàng chằm chằm nói: “Cô, có chắc Văn Ngọc hồ có thể đưa được mình ra khỏi Giang Khanh thành không?”

Thất Nương đi hai bước, thở dài nói: “Các người còn muốn biểu diễn đến lúc nào?”

76. Quyển 2 - Chương 35

Lâm Chinh lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, hần liếc qua Văn Ngọc Hồ: “Cô nương chỉ giáo cho?”

Thất Nương cong khóe miệng: “Nếu như ngươi thật sự muốn đối phó với chúng ta, đến giờ sẽ không chỉ có một mình ngươi xuất hiện ở đây, mà Ngọc Hồ nhà ta cũng đã sớm đưa ta chạy, còn có thể nhân hạ thoải mái đứng ở đây tán dóc với ngươi sao?”

Văn Ngọc Hồ cười nói: “Ta đã nói chúng ta không thể gạt được nàng mà, ngươi còn không tin?”

Lâm Chinh vỗ tay khen: “Quả nhiên là thông minh.”

Rồi lại lắc đầu nói: “Ta lại chậm một bước, sao không phải ta gặp được Lưu tiểu thư trước chứ? Ngươi đúng là vận khí tốt thật, cái gì cũng bị ngươi chiếm trước.”

Văn Ngọc Hồ cười ha ha: “Ngươi còn so đo chuyện kia sao? Lần này không giống như vậy, lần đó ta có thể nhường ngươi, lần này dù là ngươi gặp Thất Nương trước ta cũng tuyệt đối không từ bỏ.”

Lâm Chinh quát nhỏ: “Được rồi, tiểu tử ngươi bớt nói nhảm, đi nhanh đi, bên Tần Tương ta không kéo dài được nhiều thời gian đâu.”

Văn Ngọc Hồ không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Đa tạ.”

Lâm Chinh nói: “Không cần, ngươi chỉ cần nhớ kỹ lời mình đã nói, sau khi thành thân ngoan ngoãn chạy đến đây là được.”

Thất Nương được Văn Ngọc Hồ đưa ra ngoài, nàng hiếu kỳ hỏi: “Huynh đáp ứng hần cái gì vậy?”

“Tiểu tử này còn chưa từ bỏ ý định!” Văn Ngọc Hồ giải thích: “Lâm Chinh và ta cùng vào Hắc Giao quân, bất luận ở đâu cũng đều ngang ngửa nhau, mỗi lần tỷ thí nếu không phải hần đứng nhất thì sẽ là ta, năm năm trước trong quân chọn lựa một người trong đám tướng lĩnh trẻ đi Biên thành, trận chiến ấy ta thắng hần, sau lại bởi một vài nguyên nhân khác hần bị phái tới làm thành thủ Giang Khai thành, tiểu tử này nhớ mãi không quên trận đấu ấy, sau cứ nói muốn tìm ta tỷ thí, cho nên người khác đều cho rằng ta cản trở con đường làm quan của hần, nghĩ rằng chúng ta là địch mà không phải bạn, lại không biết rằng ta và hần vừa là địch cũng vừa là bạn.”

Thất Nương nói: “Cho nên lần này huynh vì cứu ta mà đáp ứng hần quay lại tỷ thí một trận?”

“Ừ, vốn chúng ta đã lập ra kế hoạch chu toàn, không ngờ nàng cũng giỏi quá, chúng ta còn chưa động thủ mà nàng đã chạy ra rồi.” Hai người đến cạnh tường, Văn Ngọc Hồ đưa tay ôm Thất Nương nói: “Ôm chặt nhé! Bọn Văn Cảnh ở ngoài tiếp ứng chúng ta.”

Thất Nương ôm chặt hần hỏi: “Sa Lang cũng đến sao?”

“Sa Lang rất dễ bị trông thấy, chúng ta để nó ở một chỗ ngoài thành.” Hai người vừa nói vừa nhảy ra khỏi dịch quán.

Đám người Văn Cảnh, Vương Liên Thắng nhìn thấy Thất Nương đều mừng rỡ, cả bọn không ngờ Văn Ngọc Hồ dễ dàng cứu được Thất Nương ra như vậy.

Văn Cảnh tiến lên thấp giọng hỏi: “Thiếu phu nhân không bị thương gì chứ?”

Văn Ngọc Hồ nhìn Thất Nương, trong mắt ý cười hòa lẫn với ôn nhu, lắc đầu.

Thất Nương đã sớm nghe quen bọn họ gọi nàng là thiếu phu nhân, cũng không để tâm lắm, cười chào hỏi bọn họ, Văn Ngọc Hồ đem chuyện bên trong kể sơ lược lại một lần, Vương Liên Thắng ghen cười nói: “Tần Tương lúc này chính là ăn trộm gà không xong còn mất nắm gạo.”

Trần Bách nhếch miệng cười: “Danh tiếng của Tần Tương đã bị thiếu phu nhân hủy đi chẳng còn thừa lại bao nhiêu rồi, chỉ là một nắm thôi sao? Gạo trong nhà đều sạch trơn ấy chứ!”

Mấy người còn lại nghe xong cười to, Văn Cảnh khê cười: “Chúng ta còn chưa ra khỏi thành đâu. Tiểu tử người đừng vênh váo, còn không đi nhanh một chút, chúng ta còn phải ra khỏi thành ngay trong đêm, để tránh Tần Tương đuổi kịp chúng ta phải đến được Bách Lý thành trước đã, chỉ có vào được Bách Lý thành chúng ta mới có thể an toàn.”

Bọn họ cầm tín vật của Lâm Chính suốt đêm ra khỏi thành đi liên tục không nghỉ, chiều hôm sau rốt cuộc đã an toàn vào Bách Lý thành.

Bọn họ một đường mệt nhọc, sau khi vào thành liền tìm một nhà trọ bình dân nghỉ lại.

Khi Thất Nương tỉnh ngủ thì sắc trời đã tối đen, cảm thấy bụng đói sôi lên rồn rột, nàng ôm Sa Lang nằm gần đó nói: “Mày nằm đây ngoan nhé, tao đi kiếm đồ ăn cho mày.” Sau đó đi xuống đại sảnh quán trọ.

Xem ra giờ cơm tối đã qua, dưới sảnh cũng không còn mấy người, nàng liếc mắt liền thấy Văn Cảnh và Văn Ngọc Hồ, nàng đi qua vỗ Văn Ngọc Hồ một cái: “Mấy người hay lắm, ăn cơm cũng không gọi ta.”

Văn Ngọc Hồ vừa giúp nàng kéo ghế vừa nói: “Biết nàng rất mệt cho nên không dám đi quấy rầy nàng ngủ, ngoài ra lúc này chúng ta có bảo chủ quán làm đồ ăn cho nàng rồi, chỉ chờ nàng tỉnh thôi... Xem ra bây giờ có thể có thể bảo bọn họ đi làm.” Nói rồi gọi tiểu nhị mang thức ăn lên.

Thất Nương hỏi: “Những người khác đâu?”

Văn Cảnh nói: “Bọn họ đã nhiều ngày mệt mỏi, đây, ăn xong sớm rồi đi ngủ.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, nói về những chuyện sau khi Thất Nương bị bắt.

“Lần này thi huyện lại không qua, ta còn mặt mũi nào đi gặp cha mẹ đây...” Gần cửa ra vào có một người ngồi hu hu khóc lớn.

Trong sảnh ngoài bàn Thất Nương, chỉ còn hai người ngồi gần cửa, xem người nọ khóc to có vẻ như đã uống quá nhiều. Người còn lại khuyên nhủ: “Quý lão đệ còn trẻ, chẳng lẽ sợ không còn cơ hội thi Hương sao? Ta đây cũng phải thi năm lần mới qua kỳ thi huyện, aizz, mười lăm năm đó!”

Thất Nương nghe thấy lạ, sao ở đây lại có thi Hương, không phải thi vào mùa xuân sao? Nàng làm ra vẻ thờ ơ nói: “Thi Hương sắp bắt đầu sao?”

Văn Ngọc Hồ nói: “Sắp rồi, hôm nay đã là cuối hè, cách kỳ thi Hương không đến hai tháng nữa.”

Văn Cảnh buông đùa cười khê: “Đáng tiếc thiếu phu nhân không phải là nam nhi, nếu không ngôi vị trạng nguyên nhất không chừng chính là thiếu phu nhân đoạt được cũng nên.”

Thất Nương nuốt thức ăn trong miệng xong mới nói: “Nếu ta mà thi đỗ, Long Giao quốc chúng ta lại thành một mớ lộn xộn thì xong.”

Đây chính là lời nói thật, bảo nàng làm gương kính làm mấy thứ linh tinh vui vẻ còn có thể, nếu muốn nàng quản lý một đất nước, đất nước đó lại chẳng thành loạn hết cả?

“Văn tài kiến thức của thiếu phu nhân nam nhi còn không bằng, mà mới chỉ là chơi đùa, nếu như xác định làm ruộng cật cho đất nước, khả năng trị nước lại chẳng...”

“Khụ khụ khụ...” Thất Nương bị hấn nói mà phát ghen, nàng cầm chén trà Văn Ngọc Hồ đưa qua uống một hơi cạn sạch, mấy lời kia... Nàng nghe thế nào cũng thấy giống như đang châm chọc nàng vậy á!

Nàng bữu môi, nói với Văn Cảnh: “Thiếu lai, thấy dịch quán của Giang Khai thành xong, huynh nhất định sẽ nghĩ, may mắn nữ nhân này không phải là nam nhi, không thể tham gia thi Hương, nếu không thiên hạ còn không bị nàng đảo lộn thành đại loạn?”

Văn Cảnh và Văn Ngọc Hổ nhìn nhau, đều bật cười ha ha, lời này của nàng không sai chút nào, cô gái này đối với kẻ thù địch với mình tuyệt không nương tay, ở trong triều ai không có kẻ thù? Nếu nàng đi làm quan, triều đình chỉ sợ sẽ giống như dịch quán Giang Khai thành, không lộn xộn thì không xong.

Thất Nương cúi kính mừng mắt bọn họ, bảo tiểu nhị gói một ít thịt, lên lầu cho Sa Lang ăn vậy.

Sáng sớm hôm sau Vương Liên Thắng đã bị Văn Cảnh đánh thức, vừa mở mắt đã thấy Văn Ngọc Hổ vẫn luôn bình tĩnh kiên cường mà giờ lại vô cùng lo lắng kinh hoàng, hẩn buột miệng: “Thiếu phu nhân sao vậy?”

Văn Ngọc Hổ cắn chặt răng, đánh thức Đại Hùng nằm bên cạnh Vương Liên Thắng, từ kẽ răng bật ra một câu: “Không thấy nàng và Sa Lang đâu!”

Văn Ngọc Hổ đứng chính giữa phòng Thất Nương, trong phòng không nhìn ra một chút dấu vết giấy dựa.

Nhất định là có người hạ thuốc mê vào trong đồ ăn của họ, cho nên bọn họ mới không phát hiện ra người đã bị bắt mà ngủ lại say như thế, chỉ sợ thức ăn của Sa Lang cũng có thuốc mê, nếu không nhất định nó đã sửa to lên rồi.

“Người đây, ta tìm được.” Đại Hùng một tay ném chưởng quỹ đến, mắt lộ ra hung quang: “Người nói lão tử nghe, người đem thiếu phu nhân của chúng ta đi đâu? Không chịu khai thật, lão tử đem hắc điểm này và cả người nữa cùng hỏa thiêu luôn.”

Chưởng quỹ Trương Nhị chưa kịp nghĩ gì đã bị Đại Hùng nói tuột ra thế, vừa nghe xong liền lập tức luôn miệng kêu oan.

Văn Cảnh nhìn chưởng quỹ kia cước bộ loạng choạng đã biết đây không phải người luyện võ, lúc này Trần Bách lại tiến đến nói: “Đã hỏi qua những người ở gần đây, đều nói quán trọ này đã có từ lâu, mở được vài chục năm rồi, là ông nội chưởng quỹ mở.”

Văn Cảnh gật đầu nói với chưởng quỹ: “Ta biết không phải người, chỉ có điều người lại mất tích trong quán của người, việc này ồn ào lên quan phủ, cái quán này của người về sau cũng đừng mong mở lại nữa...”

Chưởng quỹ vẻ mặt cầu xin hỏi: “Đại gia, vậy ngài nói phải làm sao bây giờ?”

Văn Ngọc Hổ trầm giọng hỏi: “Người hãy nghĩ lại đi, ngày hôm qua, trong quán của người có kẻ nào khả nghi? Hay là chuyện gì đó khả nghi?”

Chưởng quỹ còn chưa trả lời, trong đám tiểu nhị xung quanh có một người kêu lên: “A Xương! Hôm nay sáng sớm đã không thấy hẩn, hôm qua đồ ăn của các đại gia hẩn là người cuối cùng đưa lên ...”

Văn Ngọc Hổ kéo cổ tay chưởng quỹ nói: “Đi! Đến nhà hẩn!”

Trong phòng lộn xộn bữa bãi, A Xương chết trong nhà hẩn, là bị người một đao giết chết.

Tia hy vọng cuối cùng của bọn họ đã không còn, Đại Hùng vỗ bàn, cái bàn đập lại oanh liệt nứt ra.

Hẩn căm giận nói: “Con mẹ nó, là đồ khốn kiếp nào làm?”

Trên xe ngựa xóc nảy rất nhẹ, thần trí Thất Nương dần tỉnh táo lại, chuyện gì đây? Tại sao nàng cả người vô lực, ngay cả mở mắt ra cũng khó như vậy?

Nàng há miệng thở dốc: “...Ngọc Hổ... Ta...” làm sao vậy, ngay cả nói chuyện cũng phải cố sức.

Bên cạnh nghe một giọng nữ xa lạ hô lên, sau đó xe ngựa ngừng lại, một loạt những tiếng động vang lên, một người cũng xuất hiện trong tầm mắt nàng...

Vưu Tiên! Đồng tử Thất Nương co hẹp lại, đáy lòng trầm xuống, nàng sao lại rơi vào tay Lý Mộ?

Vưu Tiên nói: “Lưu tiểu thư tỉnh rồi?”

Thất Nương trừng mắt nhìn hắn không nói, nàng đã không còn chút sức lực nào, cũng không muốn trả lời hắn – nàng đã nổi giận.

Vưu Tiên cười nói: “Lưu tiểu thư không cần lo lắng thân thể của mình, cô chỉ uống phải thuốc chế từ cỏ Mộ Thảo của ta nên mất hết khí lực mà thôi, uống phải Mộ Thảo, ngay cả người biết võ công cũng mất hết công lực, tiểu vương gia của chúng ta nói, chỉ có như vậy Lưu tiểu thư mới khỏi phải động não tốn công sức suy nghĩ đến việc chạy trốn.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, một lát mới khó khăn mở miệng được: “...Lý Mộ...đâu rồi?”

Vưu Tiên vẫn cái bộ dáng cười cười khiến người ta muốn khinh bỉ: “Tiểu vương gia đương nhiên đang trên đường về nước.”

Nghĩa là sao? Thất Nương không hiểu, nhưng Vưu Tiên không nói gì thêm, hắn ra khỏi xe ngựa hạ lệnh đi tiếp.

Tong xe ngựa ngoài nàng ra còn có một cô gái, là Vưu Tiên phái đến làm nha hoàn hầu hạ nàng, gọi là Tiểu Tử.

Mấy ngày sau đó, nàng nói gần xa bóng gió mãi mới từ miệng Tiểu Tử biết được Lý Mộ không ở trong đoàn người này.

Nàng nhớ đến Văn Ngọc Hồ từng nói qua một việc với nàng: “...Kỳ lạ là Bao tiên sinh đi theo sau Lý Mộ cũng từng phát hiện ra dấu vết của nàng...”

Vưu Tiên nói, Tiểu vương gia đang trên đường về nước.

Hai chuyện này xâu chuỗi lại với nhau, Thất Nương đại khái đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Lý Mộ nhất định là biết nàng bị Tần Tương bắt đi, cho nên làm ra dấu vết giả đó, khiến người ta tưởng hắn bắt nàng đi, dẫn dắt sự chú ý của mọi người, sau đó hắn lại phái Vưu Tiên chờ thời cơ bắt cóc nàng.

Cho nên nói Lý Mộ đúng là đang trên đường về nước, mà Vưu Tiên thì đưa nàng đi đường vòng về Tây Lũng quốc.

Vì Lý Mộ tung hỏa mù, Vưu Tiên có thể dễ dàng bắt được nàng mang về Tây Lũng quốc.

Thất Nương nghĩ đến đây, quả thực muốn ăn thịt người.

Đã nhiều ngày, nàng ăn uống đi WC đều phải do Tiểu Tử hầu hạ mới có thể xong, loại sỉ nhục này nàng chịu đủ rồi, Lý Mộ chết tiệt, Vưu Tiên chết tiệt, các người chờ coi, món nợ này ta không trả sẽ không gọi là Lưu Thất Nương, nàng hung hăng chửi rửa.

Trong sự giãy vò đó, Thất Nương bị bọn họ lạng lẽ đưa đến Tây Lũng quốc không ai hay biết.

77. Quyển 2 - Chương 36: Phiên Ngoại Hạ Lan Thuyền

Khi ta còn rất nhỏ đã biết rằng, ta là cháu đích tôn của trưởng tộc họ Hạ, là kiêu ngạo trong gia tộc.

Ta còn nhớ khi mình năm tuổi, mẫu thân thấy cảnh ông nội khen ta trước mặt mọi người, đôi mắt đẹp sáng bừng lên, khi đó ta chỉ biết, ta là kiêu ngạo và an ủi lớn nhất đời này của bà.

Mẫu thân xuất thân cao quý, bà là con gái của Vân Hầu, lấy thân phận quận chúa gả cho phụ thân làm chính thê, cho nên phụ thân đối với bà trước nay đều lễ ngộ có thừa.

Nhưng không hơn, phụ thân vẫn cứ không ngừng lấy tiểu thiếp vào nhà. Không chỉ có ông, những thúc bá khác cũng vậy, nên ngay cả ta yêu mẫu thân như vậy cũng không cho rằng có gì không đúng.

Khi ta được bảy tuổi, mẫu thân từ bên ngoài cứu về một đứa a hoàn.

Vừa được đưa về, ả ta xanh xao vàng vọt, qua mấy tháng ở Hạ gia, mặt mày thân thể dần đầy đặn, thoát nhìn cũng có vài phần tư sắc.

Mẫu thân đối xử với ả vô cùng tốt, ngay cả những chuyện riêng tư không nói cho nha đầu thiếp thân cũng tâm sự với ả, vì có ả làm bạn, mẫu thân cũng dần vui vẻ thoải mái hơn, cho đến ngày ả bị mẫu thân phát hiện ra ả dâm dúi với phụ thân.

Nhìn a hoàn kia ở trên giường cùng phụ thân, bà ngậy ra như phỗng, thất hồn lạc phách cứ mãi lẩm bẩm, tại sao lại là người? Tại sao lại là người?

Đêm đó mẫu thân mang thai được tám tháng liền sinh non ra muội muội Lan Nhị, trước khi lâm chung bà ứa nước mắt muốn ta đáp ứng phải bảo vệ muội muội thật tốt, không để ai khi dễ nàng, ta đã thề với bà.

Nhưng ta rốt cuộc vẫn không rõ, phụ thân cưới nhiều tiểu thiếp như vậy mẫu thân đều không thèm để ý, sao bà lại để ý đến a hoàn thấp hèn lại lịch không rõ kia đến thế? Bất quá điều này cũng không quan trọng, mẫu thân đã chết, ta sẽ không để nha đầu thấp hèn lấy oán trả ơn kia được sống yên ổn.

Ả còn tưởng ả câu dẫn được chủ tử là có thể vào được Hạ gia, thực là buồn cười! Phụ thân là người cực kỳ chú trọng huyết thống sao có thể lấy ả, ả, ngay cả làm thiếp cũng không xứng.

Nửa năm sau ả chết vì khó sinh, đứa trẻ kia cũng không may mắn thoát được.

Muội muội từng chút một lớn lên, ta cũng dần trưởng thành. Ta đối với muội muội yêu thương chiều chuộng vô cùng, không để ai có thể làm nàng chịu ủy khuất một chút nhỏ.

Tiền Kiều nói tiểu thiếp hần yêu chiều nhất cũng không được như thế, ta cười lạnh, tiểu thiếp của hần cũng xứng so sánh với muội muội ta sao!

Mà phụ thân không biết có phải áy náy với ta không, ông ta không cưới chính thê nào nữa.

Có lẽ vì mẫu thân và muội muội đều là nhân trung chi phượng, nữ tử bình thường căn bản không lọt được vào mắt ta.

Tiểu thư xuất thân cao quý nhưng tài năng lại không sánh bằng, nữ tử xuất thân thấp hèn lại khiến ta nghĩ đến a hoàn đề tiện lấy oán trả ơn kia, cho nên ta nghĩ đời này có lẽ ta không gặp được nữ nhân có thể làm ta động tâm.

Mỹ nhân với ta mà nói cho trước giờ đều dễ như trở bàn tay, cho nên nữ nhân với ta, đến giờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Ta đến đâu cũng đều gặp ánh mắt hâm mộ, điều này khiến ta dần phiền chán, đặc biệt là những ánh mắt thô tục nhìn chằm chằm, càng khiến ta thấy ghê tởm.

Ta chỉ chờ đến lúc là sẽ giống những người trong gia tộc, chọn một nữ tử xứng với thân phận mình để cưới.

Quả nhiên, vì bức họa và nguyện vọng của tổ tiên kia, ông nội muốn ta lấy đồ ngọc của Long Thành, Văn Ngọc Đang.

Không sao cả, cưới thì cưới.

Cưới về rồi, bỏ nàng qua một bên nhắm mắt làm ngơ là được.

Nhưng trên đời, thế sự khó mà liệu trước!

Giống như ta gặp được nàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng là ở Phong Nhã tửu lâu của Ngũ Khê Thành.

Nàng mặc nam trang nhìn qua là một thiếu niên xinh đẹp phóng khoáng, lúc ấy bên cạnh nàng còn đi theo một con sa lang và một tiểu nha đầu, một nhóm như vậy khiến mọi người đều chú ý.

Nàng.... khiến ta có chút nghi hoặc.. nàng biết ta sao? Ánh mắt nàng nhìn ta giống như quen biết, kỳ lạ là nàng cũng khiến ta có đôi chút cảm giác quen thuộc, nhưng người có phong thái đặc biệt như vậy ta gặp

qua nhất định sẽ không quên được, cho nên ta nghĩ nhất định mình nhìn lầm... Lâu sau này ta mới biết được, thì ra ta thật sự đã sớm gặp qua nàng, cho đến lúc đó ta mới hiểu được cái gì là kim lòng không nổi! Cái gì là hối hận không kịp! Nhưng hết thấy đã muộn...

Biểu hiện ở Cửu Trọng Môn của nàng khiến tất cả mọi người đều kinh diễm, không liên quan đến sắc đẹp, cho dù nàng không có sắc đẹp như Lan Nhị, nàng vẫn khiến người ta lóa mắt.

Tài văn chương hơn người của nàng cũng không phải nguyên nhân khiến người chú mục, loại khí độ vân đạm phong khinh mới là điều đặc biệt đã chinh phục mọi người, cho dù vì nàng mà danh tiếng của Lan Nhị có bị hao tổn, ta cũng không có ý nghĩ muốn chen ép nàng, ngay lúc đó ta không biết đó chính là động tâm!

Lần nữa thấy nàng là ở Cẩm Sát phường, thân ảnh chợt xuất hiện lại biến mất khiến tim ta đập mạnh và loạn nhịp, ta không biết có phải mình nhìn lầm người không, lại cố ý chờ bên ngoài Cẩm Sát phường xác nhận.

Cho đến khi thấy nàng, trái tim nôn nóng lại nhảy nhót đập mạnh, ta thậm chí dùng cách uy hiếp để bức nàng gặp lại mình lần nữa.

Chúng ta lui tới nhiều hơn, thậm chí vì nàng, Văn Ngọc Đang cũng bắt đầu đi cùng chúng ta.

Ngày mừng thọ của Chí Hoàn vương gia, nghe nàng nói muốn thay hạ nhân kia lấy thân mình làm bia bắn tên, ta kinh hồn bạt vía muốn ngăn cản, nhưng Chí Hoàn vương gia lại đồng ý.

Ta vô cùng lo sợ xem hết cuộc tỷ thí, nhìn nàng và Văn Ngọc Đang cùng cười sòng vai nhau đứng, ta mơ hồ hiểu được vị trí nàng ở trong lòng ta đã không phải bình thường.

Nhưng lúc đó ta mê muội vì nụ cười dịu dàng của nàng, lại xem nhẹ trong nụ cười nàng nhìn ta có băng sương nhàn nhạt.

Ta vẫn nghĩ Tô Di Ca là đối thủ của ta, cũng chỉ có hấn mới xứng làm đối thủ của ta, lại không ngờ sâu trong lòng nàng lại có người khác.

Ta không hiểu, Văn Ngọc Hồ sao xứng với nàng?

Ta biết người Long Thành, nhất là đám nam nhân đều chê cười ta, Lân Ngọc công tử Hạ Lan Thuyền không bằng một tên thất phu.

Nhưng đến lúc này ta đã không quan tâm những điều đó.... Trong mê mang ta đã hiểu, thì ra trong cõi hồng trần thế tục này, ta cũng chỉ là một nam nhân bình thường, một người sẽ vì yêu mà đau đớn mà thôi.

78. Quyển 3 - Chương 1

Tây Hòa năm thứ tám cuối hạ đầu thu, truyền ra tin Lưu gia tiểu thư tại Bách Hoa yến đính thân với Thiếu tướng quân Hắc Giao quân ngã bệnh, nghe nói bệnh tình không nặng, chỉ là không thể gặp được nhiều người, Thiếu tướng quân muốn cho nàng một hôn lễ trọng đại nên không chấp nhận đem hôn sự làm qua loa, vì vậy hôn sự hai người tạm thời hoãn lại.

Lưu Trường Khanh giấu kín chuyện Lưu Thành Hề, thương thế dần lành lại, Lưu Thành Hề trở lại thương hội ám tự của Lưu gia, bọn tiểu nhị phát hiện thiếu chủ mới trở lại bỗng dưng trở nên trầm mặc ít nói.

Hắn mọi việc đều nỗ lực cố gắng, đồng thời ra sức đề bạt những người ngoài họ tộc.

Cố gắng của hắn được những thuộc hạ không trong họ tộc ủng hộ, nhưng những người trong tộc lại kịch liệt phản đối, hắn vô thanh vô tức từ trong thương hội bắt được vài tên sâu một người trong gia tộc, trong đó có cả người ở những chi họ tộc phản đối kịch liệt nhất, việc này khiến tất cả mọi người trong tộc đều không còn lời nào để nói.

Dọn sạch chướng ngại xong, hắn bắt đầu thật sự nắm giữ thực quyền của thương hội ám tự.

Vưu Tiên về đến Cao thành Vũ Đô đất phong của Triều Huy thân vương Tây Lũng quốc đã được sáu ngày, hần theo sắp đặt của Lý Mộ đem Thất Nương đến ở một tòa biệt viện bên ngoài vương phủ.

Lý Mộ bận xử lý sự vụ nên vẫn chưa có thời gian đi gặp Thất Nương, hôm đó hần gọi Giang tổng quản ở biệt viện đến hỏi về tình trạng của nàng.

“Nàng thực sự chưa từng nói yêu cầu muốn gặp ta?” Lý Mộ vô cùng kinh ngạc hỏi.

Giang tổng quản lắc đầu: “Không có, nhưng...” Hần muốn nói lại thôi.

Vưu Tiên nhìn thoáng qua Lý Mộ, hỏi: “Nhưng cái gì?” Bọn họ đã sớm đoán trước Thất Nương tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn mặc cho bọn họ bài bố, chỉ là đoán không được Thất Nương sẽ làm ra những chuyện gì? Vưu Tiên nhớ đến dịch quán Giang Khai thành, trong ngực chợt có dự cảm bất hảo.

Giang tổng quản biết rõ vị tiểu chủ tử này tâm tính thất thường, làm việc nếu không được hần vừa ý, mạng nhỏ rất có thể đi đời nhà ma, nhưng việc này không thể giấu diếm được... Hần dừng cảm nói: “Tiểu vương gia, vị tiểu thư này cử chỉ và hành xử đều quá... quá phóng khoáng, thị vệ ở biệt viện ai cũng không dám đến gần nàng, hiện nay ở biệt viện đều là mấy bà già trông coi nàng, ngại xem, có đúng là...”

Từ ngày đầu tiên Thất Nương vào biệt viện, liền khiến hần không lúc nào được yên bình, đối mặt với cô nương yêu kiều như vậy, đánh, trừng phạt không được, mắng chửi cũng không được, mỗi ngày đều không ngừng gây phiền phức, hần đau đầu không thôi.

Ngày thứ nhất Thất Nương cuối cùng cũng có thể rời giường, vừa xuống đất liền bắt đầu “hoạt động” tay chân, một ngày đêm hoạt động đã đủ để đập vỡ hai phần ba đồ sứ quý giá nhất trong biệt viện.

Nhìn Giang tổng quản vẻ mặt đau khổ, Thất Nương khẽ cười nói: “Chủ tử người không phải đã sớm giao đãi, mặc cho ta đập sao? Làm gì mà vẻ mặt như là ta đập đồ của nhà ông thế?” Nàng đương nhiên biết mấy thứ này chẳng là gì trong mắt Lý Mộ, bất quá bản thân cần phát tiết, nếu không phát tiết ra ngoài nàng sẽ nội thương, “vận động” vừa phải có ích cho sức khỏe cả về thể chất và tinh thần đó nha.

Hần trong lòng rung mình, vị tiểu thư này đầu óc thông minh, không giống như những cô nương từng ở đây chút nào, những cô nương đó đều quần lấy hần hỏi thăm tiểu vương gia ở đâu, hoặc là tốn công sức lấy lòng hần để từ miệng hần biết được tiểu vương gia thích những gì, nhưng vị này... Lúc đó hần chỉ cảm thấy mình gặp phiền toái.

Nhưng hần không biết phiền toái này lại lớn như vậy!

Tiểu vương gia đã giao đãi, nói ngoài việc không thể để nàng ra phủ, chỉ cần nàng muốn thì cứ để nàng làm, tiểu vương gia cho đến giờ cũng chưa từng coi trọng một nữ nhân nào như vậy, cho nên hần đối với vị tiểu thư này không dám chậm trễ, có yêu cầu nào đều nhất định đáp ứng.

Ngày thứ hai, vị tiểu thư này nói muốn tập viết, hần liền chuẩn bị đầy đủ văn phòng tứ bảo, nhưng vị tiểu thư này không tập viết trên giấy... Hôm đó những thị vệ trông coi nàng không ai không thoát được mặt đầy vết mực, sớm biết như vậy hần sẽ không chuẩn bị loại mực thượng đẳng tốt nhất, để đến nỗi rửa mấy ngày cũng không sạch nổi.

Aiz, đáng lẽ trên mặt viết chữ cũng không có gì quan trọng, nhưng nàng viết chính là: “Lý Mộ là đồ háo sắc”, hần sao còn dám để cho đám thị vệ gặp người, chỉ đành đem thị vệ trông coi nàng thay đổi.

Ngày thứ ba, nàng lại muốn vẽ tranh, hần lúc này đề phòng, chuẩn bị loại màu vẽ hạng bét, nhưng ai mà biết vị tiểu thư này lại chơi đùa kiểu khác.

Nàng cười khanh khách mời đám thị vệ trông coi nàng vào phòng, nói là muốn vẽ, để cho bọn họ làm cái gì đó đặc biệt, nhưng không được bao lâu, thị vệ liền túm chặt quần chạy khỏi khuê phòng của nàng.

Từ miệng thị vệ mặt cắt không còn giọt máu mới biết được, nàng cư nhiên bắt thị vệ cởi trần hết cơ thể để vẽ lên...Người mẫu nude, đó là cái gì? Chuyện đồi phong bại tục như thế bọn thị vệ đương nhiên không chịu làm, một chút không cẩn thận, thị vệ Triệu Dương dây lưng quần đã bị nàng giật ra... Trời ạ! Đây là loại nữ nhân gì vậy? Nếu tiểu vương gia mà biết, Triệu Dương còn có thể sống được sao, cho nên Triệu Dương ngàn cầu vạn cầu hần giấu kín việc này. Sau chuyện này, nam nhân trong phủ mỗi người đều trốn nàng còn không kịp, không ai dám làm thị vệ cho nàng, hần hết cách đành sai nha đầu trong viện đi trông coi nàng.

Nhưng cũng lạ, nha đầu trong phủ lúc mới đầu xem nàng như rắn rết, chỉ qua một ngày, ai ai cũng trở nên thân thiết với nàng... Y phục mặc thế nào thì đẹp, tô son điểm phấn ra sao đều đi hỏi nàng, khiến hấn chỉ sợ có gì bất trắc lại thay đổi thành mấy bà già đi trông coi, nhưng hai ngày sau lại... Hấn có lẽ lại phải đổi người trông coi mất, ai!

Vị tiểu thư này chuyện cổ quái gì cũng làm, chỉ không để ý đến tiểu vương gia, hấn thấy thật kỳ lạ, tiểu vương gia của bọn họ tuổi tuy không lớn, nhưng ở Cao thành cũng là nhân vật phong lưu nhất đẳng, sao vị tiểu thư này lại không để ý đến?

Giang tổng quản lóng ngóng đem tất cả những chuyện Thất Nương gây ra nói lại một lần (đương nhiên giấu biến chuyện Triệu Dương đi), nói: “Tiểu vương gia có muốn đến gặp tiểu thư không?”

Lý Mộ cư nhiên không chút tức giận, hấn gật đầu nói: “Được, đêm nay ta sẽ đến Ngọc Tú biệt viện, người trở về đi.”

Giang tổng quản cuối cùng cũng thở phào, xin cáo lui.

Lúc này Thất Nương đang buồn chuyện với đám bà già trông coi nàng.

Phụ nữ thôi, rốt cuộc vẫn là thích bát quái, phụ nữ lớn tuổi lại càng như vậy, cho nên Thất Nương rất nhanh hòa hợp thành một hội với các bà.

Chuyện này cũng có ích – trên dưới lớn nhỏ ở Tây Lũng quốc đều được các bà nói đến không sót chút nào, cho nên thế cục Tây Lũng quốc nàng cũng rất nhanh có thể hiểu được đại khái.

Triều Huy thân vương tuy nói chỉ là đường huynh của hoàng đế Tây Lũng quốc, nhưng lại có cảm tình tốt nhất với hoàng đế, là thân vương có quyền thế nhất hiện nay.

Đất phong của ông ta là vùng trọng yếu của Tây Lũng quốc, cũng là vùng giàu có nhất, thuế hàng năm từ nơi này không nơi nào sánh bằng được, là vùng đất phong thủy bảo địa ai ai cũng thèm nhỏ dãi, Vũ Đô Cao thành cũng là thành trì giàu có và đông đúc nhất.

Nghe nói vương phủ Triều Huy thân vương rộng đến gần ngàn mẫu, chỉ có điều không xây dựng nguy nga tráng lệ mà trái lại theo phong cách cổ rất được khen ngợi.

Triều Huy thân vương ngoài chính phi còn có ba vị trắc phi, tổng cộng sinh được năm trai bốn gái, chính phi Tiểu thị là con gái Tiểu thái úy, cũng là chị gái của đương kim hoàng hậu, Lý Mộ chính là con đầu của Tiểu thị.

Có quyền thế lớn nhất cũng chịu uy hiếp nhiều nhất, Thất Nương cúi đầu trầm nghĩ, khi quyền thế của ông ta uy hiếp đến hoàng quyền, nàng không tin đương kim hoàng đế còn có thể trước sau như một tín nhiệm ông ta. Như vậy, xem ra tình hình bên trong Tây Lũng quốc cũng không bình lặng yên ổn như mặt ngoài nhìn thấy, nội bộ chỉ sợ cũng là sóng ngầm sôi sục đây!

Ngoài cửa truyền đến một hồi nhốn nháo, Giang tổng quản mang theo một đám nha đầu vào phòng.

Hấn đuổi đám đàn bà lớn tuổi ra ngoài sau đó chỉ huy mấy nha đầu sắp xếp lại khuê phòng của nàng.

Nàng thì bị Tiểu Tử cùng mấy nha đầu nữa đưa đến một gian phòng khác.

Vào phòng rồi, nàng bị các nàng kiên quyết kéo xuống tắm bằng cánh hoa tươi, lúc này nàng mới biết đêm nay Lý Mộ muốn đến.

Nàng không biết nên khóc hay cười, làm sao mấy người này lại muốn lôi nàng lên giường Lý Mộ như thế nhỉ? Nàng biết phản kháng cũng vô dụng, chỉ đành để các nàng muốn làm gì thì làm, uể oải nói: “Tiểu Tử, người có phải là rất thích Lý Mộ không?”

Tiểu Tử mặt đỏ hồng, vội nói: “Tiểu thư, người không thể xưng hô với tiểu vương gia như vậy được.”

“Trốn tránh không đáp, vậy chính là thích rồi.” Thất Nương nhìn chăm chăm vào mặt nàng nói, “Không bằng thế này, Tiểu Tử, hai ta thay đổi đi?”

Gương mặt Tiểu Tử càng đỏ rực như lửa, nàng bị Thất Nương nhìn chòng chọc đến không biết làm sao, lúng túng nói: “Nghe Giang tổng quản nói Tiểu vương gia thích nhất nữ tử mặc đồ đẹp và nhiều màu sắc, hay là tiểu thư mặc bộ váy gấm lụa hoa vinh này nhé.”

Vì sao lại phải đón ý chiều theo khẩu vị của hần chứ? Thất Nương bĩu môi nói: “Người nếu không muốn thấy ta người đầy bùn đất đứng trước mặt hần, tốt nhất là đem bộ thanh la kia đến cho ta.”

Mấy ngày nay Tiểu Tử cũng dần dần hiểu hơn về tính tình Thất Nương, nhìn ánh mắt uy hiếp của nàng, chỉ đành hết cách đem đến cho nàng bộ y phục thanh la thêu hoa màu trắng, trong lòng nói thầm, tiểu thư tại sao lại nhìn tiểu vương gia không vừa mắt như vậy?

Đêm đến, Thất Nương rút cuộc chờ đến Lý Mộ đã lâu không thấy mặt.

Lý Mộ như trước một thân hoa phục, bộ dáng quý khí bức người, hần kéo ghế ngồi đối diện Thất Nương, Thất Nương chỉ liếc mắt nhìn hần một cái rồi lại cúi đầu ăn.

Lý Mộ lại cười nói: “Thám tử của ta nói, nàng chỉ là một cô gái quê được tiên thừa tướng nhận làm nghĩa nữ... Ta thật hiếu kỳ, một cô gái quê lại cư nhiên có thể ngâm thơ đối đầu, thậm chí có thể sánh vai với nam nhi thắng được phần thưởng của Cửu Trọng Môn? Thân phận của Lưu tiểu thư sợ rằng có huyền cơ khác đi!”

Thất Nương tim nảy lên một cái, nàng buông đũa nói: “Thám tử của người không nói cho người, ta có ba năm thời gian làm những gì sao?”

“...Được người cứu, dạy nàng cầm kỳ thư họa... Chỉ dùng ba năm là có thể biến một cô gái quê không biết gì thành một thực nữ trước mặt Hoàng đế vẫn thần nhiên hào phóng, vị ân nhân chưa thấy mặt này thật đúng là có tài!” Lý Mộ cười nghiêng ngả.

Thất Nương cười nhẹ: “Đúng vậy, nếu không có vị ân nhân này, ta sao có được ngày hôm nay? Thất Nương đối với ân nhân suốt đời cảm kích, chỉ tiếc là không có cơ hội báo ân.”

Lý Mộ đột nhiên nói: “Như vậy vị ân nhân này họ gì danh gì, người ở đâu, nhà ở nơi nào?”

Thất Nương hai mắt chăm chú nhìn hần, chậm rãi nói: “Sao? Tiểu vương gia là đang thẩm vấn phạm nhân?”

Lý Mộ đáp: “Lưu tiểu thư hiểu lầm rồi, tiểu vương trước giờ đều yêu tài tiếc tài, có câu người chia theo nhóm, vật họp theo loài, tiểu vương đang nghĩ, có thể ở đâu đó còn có nhân tài bị mai một, không biết Lưu tiểu thư có thể nói cho tiểu vương biết?”

Từ những chuyện Lý Mộ làm khi còn ở Long Thành cùng với việc bắt người lần này, Thất Nương đã biết hần là người thế nào.

Đừng xem hần tuổi còn nhỏ, làm việc lại thủ đoạn độc ác mà mưu lược hơn người, người như vậy sao không khiến nàng không tin được chứ?

Nói thật, Thất Nương lúc đầu dùng thân phận này cũng là vì nó không có căn cứ gì cụ thể để đối chứng.

Nhưng như vậy cũng không phải không có kẽ hở nào, nếu có người cố tình dèm pha, rất dễ dàng phát hiện ra lai lịch của nàng có nhiều điều không hợp lý.

Trí thông minh có lẽ có thể bù đắp cho thời gian không đủ, thiên tài có lẽ chỉ cần ba năm có thể thành tài, nhưng khí chất cách ăn nói của con người thật sự chỉ cần ba năm là có thể thay đổi được sao? Thói quen hình thành từ nhỏ đến lớn có thể trong ba năm là thay đổi?

Thất Nương đương nhiên biết những điều này, nhưng Lý Mộ đối với lai lịch của Thất Nương dù có nghi ngờ đến đâu, không có chứng cứ thì làm gì được, huống chi Lý Mộ có nghi ngờ thế nào cũng không thể đoán được ra thân thể thực sự của nàng, nàng gật đầu nói: “Thì ra là như vậy! Nhưng Thất Nương đã đồng ý với ân nhân và cũng đã thề, không nói ra nữa chứ về bất luận điều gì của người, cho nên...”

Lý Mộ sớm biết hỏi không ra kết quả gì, hần cũng không truy hỏi thêm nữa, chỉ bất ngờ hỏi tiếp: “Mỹ nhân trong bức tranh mỹ nhân chơi thuyền kia và Lưu tiểu thư chính là một người, tiểu vương thấy cũng giật mình không thôi, không biết Lưu tiểu thư nhìn có thất kinh như vậy không?”

Thất Nương không ngờ bức tranh kia đã bị phục chế lại, một chút khác biệt thoáng qua rất nhanh rồi biến mất trên gương mặt, nhưng Lý Mộ đã nhìn thấy.

“Cái gì chính là ta?... Trong bức tranh đó không phải là A Đương sao?” Thất Nương vô cùng kinh ngạc nói: “Bức mỹ nhân chơi thuyền đó thì ra rơi vào tay Tiểu vương gia? Thì ra Tiểu vương gia lại thích đi cướp như vậy... Thật sự là đáng tiếc...” Sao không đi làm cường đạo đi?

Lý Mộ đương nhiên nghe ra Thất Nương ý tại ngôn ngoại, hắn vẫn bình thản sai người đem cuộn tranh đến, Thất Nương nhìn hắn mở bức họa ra, ngạc nhiên nói: “A? Thật đúng là rất giống ta, bức tranh này và bức lần trước ta nhìn thấy đúng là độc nhất vô nhị, là ai vẽ vậy? Vì sao lại vẽ ta?”

Đây cũng là câu hỏi Thất Nương thật sự thắc mắc, tranh này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Aiz, lúc đầu đáng lẽ nên hỏi Hạ Lan Thuyền lai lịch bức tranh, mình bị Lý Mộ bắt cóc chắc cũng liên quan đến nó, sớm biết tranh này mang đến nhiều chuyện như vậy, nàng bất luận thế nào cũng phải hủy nó đi. Lý Mộ nhìn nàng chăm chăm, nói: “Có lẽ người sửa tranh cũng không muốn ai khác biết lai lịch của tiểu thư trong bức tranh này mới động tay động chân, ta cũng phải mất bao công sức mới phục chế nó lại được, xem ra, có người không muốn người khác biết được thân phận của Lưu tiểu thư.”

Thất Nương đúng là nổi khổ không thể nói nên lời, nàng cũng muốn biết người trong tranh này rốt cuộc là có lai lịch gì! Ban đầu nàng chỉ dựa vào trực giác mới sửa lại bức tranh, nếu biết phiền phức như vậy lại chẳng hủy nó đi rồi, còn chờ người này ở đây nói bóng nói gió?

Thất Nương bỗng nhiên nói: “Vậy là, Tiểu vương gia “mời” ta đến chỗ này cũng là vì chuyện bức tranh? Nếu như vậy, nhờ Tiểu vương gia nói cho Thất Nương biết, bức tranh này rốt cuộc là có ý nghĩa gì?”

“Nàng quả nhiên không biết nguyên nhân.” Lý Mộ bí hiểm nhìn nàng một lúc lâu, mở miệng nói.

Câu này là câu khẳng định, không phải nghi vấn, Thất Nương giật mình, vậy là có nghĩa gì?

Lý Mộ vung tay, người hầu trong phòng đều lui ra ngoài, Thất Nương cảnh giác nhìn hắn, hắn vỗ về nhẹ lên hình người trên bức tranh nói: “Một tháng sau, tiểu vương muốn thành hôn.”

Khóe miệng hắn lộ ra vẻ đắc ý, Thất Nương ngẩn ngơ, hắn muốn thành hôn?

“Tiểu vương sau khi về nước, cùng tiểu nữ của Trương Tiểu Linh mới đến nhận chức thành thủ Cao thành nhất kiến chung tình, một tháng sau ta sẽ thành thân với nàng.”

Hắn thành thân thì liên quan gì đến nàng? Làm chi phải nói với nàng trịnh trọng như thế? Thất Nương nghĩ mãi không ra, nhưng khi xem hắn nhìn chăm chăm nàng, vẻ đắc ý càng lúc càng sâu, nàng giật mình, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Chắc không phải như suy nghĩ của nàng đấy chứ!

“Nhưng, nương tử của ta hình như còn chưa có cảm giác sắp được làm tân nương?” Hắn cuộn lại bức tranh, không đợi Thất Nương kịp phản ứng gì, tay hắn đã nắm chặt tóc của nàng: “Niều Nhi, nàng có vừa lòng với vị hôn phu tương lai của mình không?”

Quả nhiên...

Thất Nương trừng mắt nhìn vẻ mặt đắc ý của hắn, nghiêng rằng: “Thị lực của Tiểu vương gia đúng là quá kém rồi, ngay cả vị hôn thê của mình mà cũng nhận lầm.”

Gương mặt của Lý Mộ lại càng sát vào nàng, làm lơ: “Vị hôn thê của ta đối với ta cũng nhất mực yêu thương, nàng chưa gả vào vương phủ đã đem sủng vật nàng yêu nhất nhờ ta nuôi hộ, đối với ta tín nhiệm có thừa.”

Sa Lang ở trong tay hắn... Thất Nương hỏi thẳng: “Sa Lang làm sao?”

Đầu Lý Mộ càng lại gần hơn, đuôi tóc Thất Nương bị hắn giữ chặt, không cách nào lùi lại, theo bản năng nghiêng đầu tránh: “Người tránh xa ta ra!”

Lý Mộ cười khê bên tai nàng: “Sau này nàng sẽ cho rằng như thế còn chưa đủ gần đâu, Vương phi của ta!”

Hắn buông nàng ra, nói: “Nó hiện giờ không tốt lắm đâu, sao nào, Vương phi của ta lo lắng?”

Thất Nương trừng mắt hắt một lúc lâu không nói gì, rất lâu sau, hoàn toàn bình tĩnh lại rồi nàng mới nói: “Ta hiểu, người có thể yên tâm đi chuẩn bị hôn lễ.”

Lý Mộ lần này đến gặp nàng thì ra mục đích là như vậy.

Hắn lấy Sa Lang uy hiếp nàng, khiến nàng phải an phận thủ thường, để hôn lễ này thuận lợi hoàn thành.

Thất Nương cân nhắc tình thế trước mắt, quyết định thỏa hiệp trước đã, vì chỉ có như vậy mới có thể tìm ra cơ hội chạy trốn.

Nàng đã lấy danh nghĩa con gái thành thủ Cao thành để xuất giá, sẽ không sợ không có cơ hội ra khỏi cửa, chỉ khi thuận lợi đi ra ngoài mới có thể tìm ra cơ hội cứu Sa Lang và tự cứu mình.

Ngày hôm sau, tin thân vương thế tử sắp cưới Trương Niếu Nhi con gái thành thủ đã truyền khắp Cao thành.

79. Quyển 3 - Chương 2

Đã nhiều ngày, phủ Thành thủ cực kỳ náo nhiệt, để làm tốt hôn lễ này, mọi người trong phủ đều bận rộn lu bù.

Phải biết rằng ái nữ của thành thủ được gả cho thế tử Triều Huy thân vương, tương lai chính là Triều Huy vương phi, vậy nên không thể qua loa, mọi người làm việc đều vô cùng cẩn thận, không dám sơ suất nửa phần.

Thành thủ tận tâm nhiệm ngoài ái nữ chỉ dẫn theo vài người thuộc hạ đến nhận chức, còn lại đều là người hầu mới tuyển, có người nói Tiểu vương gia sợ người trong phủ làm việc không được tốt, còn sai người từ phủ Thân vương đến hỗ trợ.

“Vậy cũng đủ biết được Trương tiểu thư khuynh sắc khuynh thành đến thế nào mới có thể khiến Tiểu vương gia vừa gặp đã yêu, bằng không người xuất chúng như Tiểu vương gia chúng ta sao lại vội vàng muốn cưới Trương tiểu thư vào cửa như thế chứ.” Tới tở trong phủ Thân vương nói như vậy với người ngoài.

Đúng vậy! Hồng Phấn Viên của Tiểu vương gia tập hợp đủ các giai nhân, mỹ nhân loại nào còn chưa thấy, có thể khiến hắn để tâm như thế nhất định là tuyệt sắc hiếm thấy trong thiên hạ! Mọi người nghe xong không khỏi gật đầu.

Không bao lâu, mọi người ở Cao thành đều biết Trương tiểu thư là quốc sắc thiên hương, đẹp như tiên nữ trên trời.

Còn có vài kẻ háo sắc rồi hơi cũng đến cửa phủ Thành thủ lượn lờ, muốn nhìn một chút xem có cơ hội nhìn thấy dung mạo thần tiên của tiểu thư hay không.

“Người không biết đâu, bây giờ ở bên ngoài đã đồn thành bộ dáng gì nữa rồi!” Tiểu Tử hưng phấn nói, nàng làm nha hoàn bên cạnh Thất Nương cũng được đưa đến phủ Thành thủ cùng Thất Nương đợi gả.

Thất Nương gấp sách lại, hai mắt xuất thần.

Sau khi nàng đồng ý gả cho Lý Mộ, Lý Mộ để cho nàng đến xem Sa Lang.

Tình hình của Sa Lang thực sự không tốt, nó bị nhốt trong lồng, vì không có Thất Nương, nó ăn rất ít, gầy đi rất nhiều.

Thất Nương đau lòng vô cùng, nàng hận không thể tại chỗ đập bẹp tên Vưu Tiên đã bắt cóc nàng đến đây.

Lý Mộ để nàng nhìn thấy Sa Lang xong liền đem nàng đến phủ Thành thủ, sau đó hành động của nàng cũng được thả lỏng hơn nhiều, không chỉ có thể thường xuyên đi nhìn Sa Lang, còn có thể ra khỏi phủ đạo phố, nhưng mỗi lần ra ngoài để tránh phiền phức nàng đều đi cửa sau.

Đương nhiên, mỗi lần ra ngoài cũng luôn có người đi kèm.

Còn lại chưa đến mười ngày, Thất Nương gõ tay nhẹ xuống bàn, trầm nghĩ, dưới tình cảnh không có bất kỳ ai giúp đỡ thế này, đúng là rất khó trốn khỏi Cao thành trở về, huống chi còn có Sa Lang đang ở trong tay Lý Mộ.

Xem ra Lý Mộ đã quyết tâm muốn cưới nàng.

Thế nhưng rốt cuộc là vì sao? Bức họa kia rốt cuộc là có bí mật gì? Lý Mộ sao có thể chắc chắn nàng không biết bí mật của bức tranh như vậy? Hơn nữa tại sao hắn không chịu nói cho nàng?

Tiểu Tử còn đang cần nhằn lải nhải, Thất Nương nhìn nàng, bỗng dưng cảm thấy thật mệt mỏi.

Bị người bắt đi lúc đầu còn có chút mới mẻ, nhưng cứ bị bắt đi cướp lại như thế này, nàng thấy mệt mỏi.

Lúc nào mới có thể trở lại bên cạnh Ngọc Hồ đây?

“Tiểu Tử, chúng ta ra ngoài một chút.”

Ra khỏi phủ, các nàng đến phía Tây Cao thành nơi náo nhiệt nhất đi dạo.

Ngang qua sông Lý phía Tây Cao thành, có lẽ vì có con sông, khu vực này là nơi sầm uất nhất của Cao thành.

Bờ sông Lý có đậu rất nhiều thuyền bè, ngoài thuyền hoa, du thuyền..còn có rất nhiều thuyền buôn đến buôn bán trao đổi.

Thất Nương nghĩ, nếu muốn chạy trốn, vậy thì đường thủy là cách tốt nhất.

Nhìn lại Tiểu Tử bên cạnh và thị vệ đi theo sau cách ba thước, nàng nhú mày, làm thế nào mới có thể liên hệ với con thuyền nào đó mà không để ai phát hiện đây?

Nàng bỏ qua những quầy hàng san sát hai bên, vào một quán trà ven đường.

Trong quán trà, tiên sinh kể chuyện đang kể rất hăng say, lúc ông ta nói đến đoạn Trương Niếu Nhi ngoái đầu mỉm cười nhìn lại khiến Tiểu vương gia nhưng nhớ, chợt nghe phía sau vang lên tiếng loảng xoảng, quay lại liền thấy Tiểu Bách trong quán làm đổ nước trà vào tay áo một vị tiểu thư.

Tiểu Bách trong lòng kêu khổ không thôi, hắn nào có biết khách lại gần như thế, quay người liền đụng phải, cũng may nước trà dọn xuống đã nguội không làm bỏng người.

Ông chủ quán vội vàng chạy ra, vừa mắng Tiểu Bách vừa xin lỗi.

Thất Nương nhẹ nhàng nói: “Không cần trách hắn, là tôi mãi nghe tiên sinh kể chuyện quá, không chú ý phía trước có người, đụng phải hắn, không phải lỗi của hắn đâu.”

Ông chủ này đã quen nhìn mặt đoán người, thấy cử chỉ bộ dáng của nàng, biết là thiên kim con nhà giàu, rất sợ đắc tội, lúc này nghe nàng nói như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục cười làm lành nói: “Là tiểu thư đại nhân đại lượng không so đo, vậy... thế này, tiểu thư muốn uống gì chỉ cần nói, quán nhỏ này của tiểu nhân mời.”

Thất Nương cũng cười: “Sao có thể, mọi người cũng là buôn bán kiếm tiền, há lại để ông chịu thiệt. Chỉ có điều, tay áo của tôi bị nước trà làm dơ, không biết có thể nhờ gia quyến nào là nữ giúp tôi đổi quần áo được không? Ngày mai tôi sẽ trả lại.”

Ông chủ vội vàng gọi vợ đến, bảo bà ta đi tìm quần áo.

Người đàn bà kia mang các nàng vào phòng trong, Thất Nương quay đầu bảo Tiểu Tử: “Ta ở đây thay y phục, ngươi đi mua cho ta một gói bánh ngọt Liên Ký để ta dùng với trà khi nghe kể chuyện.”

Tiểu Tử sửng sốt, ngập ngừng: “Nhưng tiểu thư, thiếu chủ nói không được để người một mình...”

Thất Nương nóng nảy: “Ngay cả đi hết có một khắc người cũng không muốn đi sao? Người yên tâm, ngoài cửa có hai môn thân kia giữ, ta có thể bay không? Nếu không người để bọn họ đi mua cho ta vậy?”

Tiểu Tử bất đắc dĩ, ra khỏi phòng nói mấy câu với hai thị vệ, hai người kia gật đầu nàng liền vội vã đi ra quán trà.

Thất Nương vừa thay quần áo vừa nhìn qua khe cửa, vừa thấy Tiểu Tử đi, nàng liền nói thầm vào tai người đàn bà kia mấy câu, bà ta sững sốt, nàng lại nói nhỏ mấy câu như đảm bảo gì đó, bà ta nghe xong mặt mày liền rạng rỡ.

Bà ta kéo Thất Nương đến cạnh tủ quần áo, nhẹ nhàng đẩy, Thất Nương giờ mới phát hiện chỗ này có một cửa nhỏ thông ra hậu viện.

Chờ Thất Nương đi rồi, người đàn bà liền cao giọng: “Tiểu thư, y phục này cô không vừa ý sao? Cái gì? Đỏ quá?... Đỏ có gì không tốt chứ? Cô không thích?... Thôi thôi, tôi tìm cho cô bộ này...”

Nghe tiếng lục lọi tủ, hai thị vệ đứng sau cửa lắc đầu, hiện giờ vị tiểu thư này nổi tiếng khó chơi trong đám ám vệ vương phủ, nghe bọn ám vệ ở Ngọc Tú biệt viện kể lại, vị tiểu thư này quả thực là yêu tinh trên núi, quậy cho cả biệt viện đến gà bay chó sủa, không ai được yên thân.

Nghe nói lần này ám vệ ở Ngọc Tú biệt viện ai nấy đều xin... không phải đi theo trông coi, vậy nên mới sai bọn họ đến.

Không bao lâu, lại nghe bên trong truyền ra tiếng người đàn bà: “Cái gì? Cái này cô nói quá rồi, tôi nói này tiểu thư, quần áo của người khác đương nhiên không dễ mà vừa vặn, cứ mặc thử trước đi, trở về rồi không phải sẽ đổi lại sao?”

Sau đó hình như là tiếng tiểu thư nói nhỏ, nghe không rõ là gì, chỉ nghe tiếng người đàn bà: “Được được, tôi sẽ tìm cho cô...”

Cứ thay qua đổi lại như vậy một lúc lâu, hình như đều không tìm được y phục để vị tiểu thư này vừa ý, hai người ngoài cửa nghe một chút xong, thấy buồn chán, đứng ở cửa tán phét đến tận giờ.

Không bao lâu sau, Tiểu Tử đã quay lại.

Nàng mở cửa ra, liền thấy Thất Nương quay lưng về phía nàng nói: “Thôi thôi, mặc như vậy, chẳng phải như là đập vào mắt ấy.”

Người đàn bà cười cười: “Với mắt nhìn của tiểu thư, làm sao có thể vừa ý với những thứ thô tục của chúng tôi ở đây chứ?”

Tiểu Tử ngạc nhiên nói: “Tiểu thư thay đổi lâu như vậy cũng không vừa ý sao?”

“Không phải vậy,” Thất Nương nhìn thoáng qua Tiểu Tử rồi lại quay đầu nói với người đàn bà: “Không hẳn là như thế, vải thô cũng không phải không tốt, chỉ là màu sắc kiểu dáng tôi không thích.”

Nàng và Tiểu Tử ở cùng một thời gian, tính tình của nàng Tiểu Tử cũng biết được một hai, quần áo làm bằng vải thô cũng chưa hẳn nàng sẽ không mặc, nàng cố ý nói như vậy để Tiểu Tử khỏi nghi ngờ.

Tiểu Tử quả nhiên không nghi ngờ, chỉ nhìn lên tóc Thất Nương, khó hiểu hỏi: “Tiểu thư, đồ trang sức của người đâu?”

Thất Nương bình tĩnh đáp: “Ta mặc thế này, mang trang sức không hợp nên bỏ xuống rồi, vừa lúc người cầm đi, miễn cho ta cầm tay lại rơi mất.”

Nàng vừa vào cửa, Tiểu Tử cũng liền trở lại, chỉ cần chậm một phút thôi là lộ, thật nguy hiểm.

Thất Nương nhìn Tiểu Tử nhận lấy đồ trang sức, nói: “Đại thẩm thật là người hiền tuệ, tôi vô lễ thử hết bộ này đến bộ khác như vậy cũng không giận, Tiểu Tử, đưa hai lạng bạc đến, thay ta cảm tạ đại thẩm.”

Người đàn bà kia cũng chỉ chờ nàng nói những lời này, cười toe toét, nhưng vẫn tỏ ra khách khí: “Ai nha, có gì đâu... cũng chỉ là những bộ quần áo cũ mà thôi, có mua cũng không đáng giá thế này.”

Thất Nương cười nói: “Đây là để cảm ơn tâm ý của đại thẩm, có là tiền cũng đâu thể so sánh, Tiểu Tử, còn không đưa ra.” Nếu Lý Mộ biết nàng dùng tiền của hắn để rải đường chạy trốn, sắc mặt nhất định sẽ rất thú vị.

Hai lạng bạc có thể mua được mấy bộ đồ mới bằng vải tốt, Tiểu Tử bĩu môi không tình nguyện móc bạc ra.

Thất Nương trở lại phủ Thành thủ sớm ăn cơm xong, đuổi Tiểu Tử đi rồi, lẳng lặng chờ trong phòng.

Chờ một người, một người hôm nay khiến nàng ngạc nhiên không ngờ.

Đêm gần đến canh ba, Thất Nương mở cửa sổ, trăng rất tròn, nhưng trời đêm nhiều mây nên cũng không sáng lắm.

Ngoài cửa sổ không có ai, tuần tra trong phủ vừa đi qua đây, người Lý Mộ phái tới cũng đã đi nghỉ hết.

(Không phải Lý Mộ yên tâm với nàng, mà nàng không có chút võ công nào, hơn nữa có Sa Lang làm con tin, cho nên Lý Mộ không sợ nàng chạy.)

Nàng đứng trước cửa sổ một hồi, trong lòng dần trở nên nôn nóng.

“Lưu cô nương cũng có lúc sốt ruột sao?” Phía sau một giọng cười nói.

Thất Nương không dám tin, ngạc nhiên xoay người nhìn trong phòng, một bóng người từ trong bóng tối đi ra, khi đến gần cửa sổ bị ánh trăng mờ mờ chiếu rõ gương mặt.

Thất Nương nhìn cánh cửa vẫn đóng kín, thở dài nói: “Tuy rằng tôi thấy không có nhiều khả năng, nhưng cũng vẫn muốn hỏi ông một câu: Bao tiên sinh, ông là người hay là ma?”

Bao tiên sinh thấp giọng cười: “Tôi còn tưởng cô sẽ nói, ông lặng im không động lên vào khuê phòng nữ tử chưa chồng, không sợ bị người cho thành sắc quỷ hay sao?”

Thất Nương không nói nhảm nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Bao tiên sinh sẽ không vô duyên vô cớ đến Cao thành phải không? Ông.. có đúng là vì tôi mà đến?”

Thấy Bao tiên sinh gật đầu, nàng xuất kỳ bất ý hỏi: “Vậy bức tranh Mỹ nhân chơi thuyền rốt cuộc có bí mật gì? Có liên quan gì đến tôi? Vì sao Lý Mộ nhất định muốn lấy tôi?”

Bao tiên sinh không cười nữa, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thất Nương, chẳng biết nghĩ gì mà không nói một lời nào.

Thất Nương cũng nhìn ông ta chằm chằm không chớp mắt, nói: “Tôi nghĩ Bao tiên sinh rất rõ ràng, nếu không phải vì bức tranh kia, hôm nay tôi chắc chắn không phải ở chỗ này, do đó Bao tiên sinh không thể giải thích câu hỏi này cho tôi sao?”

Bao tiên sinh một lát sau mới mở miệng: “Xin lỗi! Tôi không thể nói.”

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Thất Nương, Bao tiên sinh áy náy nói: “Tôi đã nhận lời với người khác, không thể đem việc này nói ra, cho nên...”

Thất Nương cười nhạt: “Không thể nói ra? Nếu là các người thật sự giữ kín được, Lý Mộ sao có thể biết chuyện này?”

Bao tiên sinh không trả lời, chỉ nói: “Lúc này nhiều lời cũng chỉ vô ích, chúng ta vẫn nên xem xem làm thế nào quay trở lại Long thành mới phải, Văn thiếu tướng quân còn đang ở biên thành Lãng thành chờ tin của chúng ta.”

Thất Nương thấy ông ta như vậy, biết cứ tiếp tục hỏi cũng mất công vô ích, chỉ đành kiềm chế khó chịu trong lòng lại, hỏi: “Sao ông biết tôi ở Cao thành?”

Nàng ban ngày đi ra bến tàu, muốn thăm dò xem có cơ hội đi thuyền ra khỏi thành hay không, không ngờ gặp được ông ta, Bao tiên sinh cũng kinh ngạc, còn nói giúp nàng trốn thoát, nhưng thời gian không nhiều, nàng chỉ có thể trao đổi vài câu tình hình gần đây rồi vội vàng quay trở lại.

“Tôi đuổi theo Lý Mộ đến.” Bao tiên sinh nói, “Trên đường hẩn trở về, có người nhìn thấy trong đoàn của hẩn có người mặc y phục giống như của cô nương, lúc đầu tôi cũng nghĩ là cô, nhưng qua nửa đường, nữ nhân kia đột nhiên biến mất, tôi liền cảm thấy không ổn.”

Sau tôi liên lạc với Văn thiếu tướng quân, cảm thấy chuyện này rất khả nghi, cho nên một đường theo đến đây, rồi hỏi thăm tin tức trong vương phủ, nhưng đều nói trong vương phủ không có cô nương nào mới đến, sau đó mới lại có tin Lý Mộ muốn thành thân.”

Thất Nương cũng đem chuyện mình bị bắt thế nào kể lại từ đầu đến cuối, nàng nói: “Hiện giờ Sa Lang đang trong tay Lý Mộ, ở đây lại là địa bàn của hắn, chúng ta muốn chạy thoát cũng thật không dễ, hơn nữa thời gian của tôi không còn nhiều, chín ngày sau là hôn lễ rồi.”

Bao tiên sinh cười nói: “Vốn dĩ chúng ta không chắc có thể chạy thoát, nhưng bây giờ không giống thế nữa, từ khi cô bị bắt ở Bách Lý thành, tôi quyết định tiếp tục truy theo Lý Mộ, Lưu lão gia đã phái Trần Cương tổ chức thuyền buôn đến Tây Lũng quốc, hai ngày trước bọn họ đã đến Cao thành rồi.”

Thất Nương vừa mừng vừa sợ: “Trần đại ca đến rồi sao? Chuyện này thuận lợi hơn rồi.”

Hai người bắt đầu bàn xem làm thế nào để chạy khỏi đây.

Loại chuyện này đương nhiên nhất thời không thể tìm ra được cách nào vẹn toàn, hai người bàn bạc rất lâu, trốn đi sẽ gặp những vấn đề gì..., không bao lâu sau đêm đã sang canh năm, Bao tiên sinh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu mơ hồ, nói: “Người làm trong phủ đã dậy rồi, tôi phải đi, có việc cô cứ đến Linh Nhiên cư, cách bến tàu phía Tây thành không xa, chỗ đó là cửa hàng Trần Cương bí mật dùng giá cao mới mua được, bây giờ ai cũng không biết Linh Nhiên cư đã đổi chủ, cửa hàng đó đã mở hơn mười năm, không có ai nghi ngờ gì.”

Tiến Bao tiên sinh đi rồi, Thất Nương lên giường ngủ bù.

Nàng ngủ thẳng đến trưa mới dậy, ăn cơm xong nghỉ ngơi một chút, nàng liền thẳng tiến Linh Nhiên cư.

Linh Nhiên cư là một cửa hàng không lớn không nhỏ, chuyên bán các đồ dùng vật dụng hằng ngày, giữa các cửa hàng san sát không có bất luận chỗ nào đặc biệt.

Trần Cương đã thương lượng với ông chủ cũ của cửa hàng, bán xong chương quỹ tiếp tục làm chương quỹ, mà hắn là ông chủ thực sự phía sau, ngay cả người làm trong cửa hàng cũng không có ai biết cửa hàng đổi chủ.

Biết được tin tức của Thất Nương xong, Trần Cương sai một người biết mặt Thất Nương vào làm tiểu nhị trong cửa hàng với danh nghĩa họ hàng của chương quỹ, làm người trung gian liên lạc.

Thất Nương vừa vào Linh Nhiên cư, người kia liền nhận ra nàng, hắn lập tức ân cần chạy đến hỏi: “Tiểu thư, cô muốn mua gì? Chúng tôi ở đây giá rẻ hàng đẹp, thứ gì cần đều có.”

Tiểu Tử không biết Tiểu Thư đang yên bỗng nhiên muốn đi dạo cửa hàng, dọc đường các nàng đã vào vài cửa hàng khác nhau, nàng nhìn lướt qua, khinh miệt nói: “Những thứ kia làm sao tốt hơn được so với nhà chúng ta, ai muốn hàng rẻ của người chứ?”

Tiểu nhị lập tức quay qua Tiểu Tử cười lấy lòng nói: “Xem trang phục của cô nương đã biết đồ ở nhà đều là tốt, chỉ là có tốt nhưng chưa hẳn đã có hiếm quý, cửa hàng chúng tôi hàng hóa mới mẻ, trong Cao thành còn chưa ở đâu bán, cô nương thử nhìn xem.”

Tiểu Tử giương mắt nhìn sang quả nhiên có mấy thứ chưa từng gặp qua, “a” một tiếng, đi theo tiểu nhị vào bên trong xem.

Thất Nương thấy hắn làm việc khôn khéo, trong lòng có chút tính toán.

Tiểu nhị kia nhìn thị vệ ngoài cửa, nói: “Tiểu thư hay là cũng xem thử đi, tuyệt đối là chưa từng gặp qua đâu.” Rồi hạ giọng nói, “Tiểu nhân là Tiểu Triệu của Phong Đô Nhã, Nhị tiểu thư có gì dặn dò cứ nói với tiểu nhân.”

Thất Nương khẽ gật đầu, Tiểu Tử bên kia kêu lên: “Tiểu thư, người nhìn thử xem, thật sự là khá thú vị.”

Thất Nương quay lại, Tiểu Tử trong tay cầm một đôi giày nói: “Người xem, giày này có đính cả cây cọc gỗ, có phải là lạ không?” Chính là một đôi giày cao gót, nhưng gót chỉ tầm một tấc không cao lắm.

Tiểu Triệu lập tức nói: “Cô nương thực sự có con mắt tinh tường, giày này làm riêng cho các cô nương, đi vào rồi sẽ giúp thân hình càng thêm thon dài yếu điệu, cô có muốn đi thử không?”

Thất Nương làm bộ như rất hiếu kỳ, vì vậy hai người đều thử giày.

Trong lúc Tiểu Tử chọn giày, nàng liền thừa dịp giao cho Tiểu Triệu một việc. Khi hai người từ Linh Nhiên cư đi ra, nghe Tiểu Tử ồn ào hưng phấn nói muốn cho đám nha đầu trong phủ xem giày mới của nàng, Thất Nương lộ ra vẻ tươi cười đã lâu mới thấy.

80. Quyển 3 - Chương 3

Ba ngày tiếp theo, Thất Nương nếu không ở trong phủ Thành thủ thì cũng là đi xem Sa Lang.

Vì Sa Lang nên thời gian này nàng rất an phận, cho nên Lý Mộ cũng không thấy được điều gì không ổn, có điều trong lòng lại mơ hồ cảm thấy bất an.

“Âm thầm tăng thêm số ám vệ trông coi nàng.” Lý Mộ phân phó thuộc hạ, quay lại hỏi Vưu Tiên: “Sa Lang là lợi thể duy nhất trong tay chúng ta có thể khiến nàng nghe lời, chỗ đó không có vấn đề gì chứ?”

Vưu Tiên nói: “Tiểu vương gia yên tâm, Sa Lang bị nhốt trong nhà lao tử tù, người bình thường cũng không vào được, chìa khóa do thuộc hạ giữ, không có vấn đề, có điều vì Sa Lang thấy nàng nên đã chịu ăn nhiều hơn, cho nên gần đây nó đã có thể đi lại được trong chuồng. Nhưng nàng sau này sẽ là tiểu vương phi, mỗi ngày đều đến tử lao như vậy có phải là...”

Lý Mộ khoát khoát tay: “Không sao, hiện giờ chỉ Sa Lang mới có thể trấn an nàng, nếu người không cho nàng gặp Sa Lang chỉ sợ nàng lại đi bày mấy trò gì khác, chỉ còn mấy ngày nữa là đến hôn lễ rồi, làm cho nàng an phận qua thời gian này đã rồi nói sau.”

Vưu Tiên cáo lui xong, đi thẳng ra khỏi vương phủ, ngoài vương phủ có một chiếc xe ngựa đứng hai bên là hai người thị vệ, Vưu Tiên đi đến đang định kéo màn xe lên, chợt nghe tiếng Tiểu Tử bên trong nói: “Của Tiểu Bình tuy rằng đẹp nhưng không quý, tiểu thư hay là chúng ta đi Linh Nhiên cư thử xem? Nghe nàng nói bán chạy lắm, nếu chậm là phải đợi nhanh nhất mấy ngày nữa mới có!”

Thất Nương nghe mà cười thầm, chiêu của Trần Cương đúng là đẹp, cứ như vậy, nàng đến Linh Nhiên Cư lại càng không khiến ai thấy hoài nghi.

Nàng đang muốn trả lời, mắt chợt cảm giác thấy màn xe tựa hồ hơi động, trong lòng chuyển động: “Hiện giờ ta nào còn có tâm tình đó nữa? Sa Lang không thấy ta sẽ ăn rất ít, cũng khó trách, cả ngày bị nhốt ở chỗ như vậy đương nhiên làm sao mà thoải mái vui vẻ được... Đều do Vưu Tiên không chịu thả nó ra, nếu nó mà bị ốm, ta sẽ cho hắn đẹp mặt.”

Tiểu Tử trầm nghĩ, Sa Lang của cô nếu ra ngoài chẳng phải hù chết người ta sao, vẫn là đừng thả ra thì hơn, có điều ngoài miệng thì không dám nói như vậy: “Vậy đi xem Sa Lang xong thì đi Linh Nhiên cư được không?”

Nàng nhìn thấy Tiểu Bình mua gì đó, trong lòng ngứa ngáy, mà Thất Nương lại là một chủ nhân hào phóng, nếu đi cùng Thất Nương, mình lại không phải bỏ tiền ra, cho nên nàng ta cứ suốt ngày nài nỉ giục Thất Nương.

Thất Nương thờ ơ nói: “Vậy.... Thôi đi xem xem cũng được.” Nói xong còn tỏ vẻ hơi hơi miễn cưỡng.

Màn xe bị vén lên, Vưu Tiên đứng ngoài xe nói: “Cô nương, chúng ta chuẩn bị đi.”

Buổi chiều, Thất Nương đến Linh Nhiên Cư.

Tiểu Triệu vừa thấy các nàng liền lập tức don đả chào hỏi Tiểu Tử: “Cô nương lại đến nữa, vừa lúc chúng tôi ở đây có hàng mới, mau đến xem thử.”

Một tiểu nhị lạ mặt nói: “Tiểu Triệu, hàng ngoài cửa hàng vừa bán hết, giờ phải đến nhà kho lấy hàng.”

“Ôi chao, đã bán hết.” Tiểu Triệu tỏ vẻ xin lỗi: “Vậy phải nhờ các tiểu thư chờ một chút, nếu không... hay các vị theo tôi vào trong kho xem thử, hàng bày bên ngoài chỉ có vài kiểu, bên trong là toàn bộ mọi thứ đó.”

Thất Nương nói: “Nếu đến đây rồi, cứ xem thử đi.”

Tiểu Triệu ân cần dẫn hai người lên lầu.

Tiểu Tử theo sau Thất Nương đi lên lầu, bước đến bậc cầu thang cuối cùng, dưới chân hình như vấp phải gì đó, thân mình đổ nghiêng về phía sau, kinh hô một tiếng rồi không biết gì nữa.

Thất Nương nghe được động tĩnh phía sau, quay lại nhìn vừa lúc thấy Bao tiên sinh ôm Tiểu Tử cười nói: “Không phải đánh ngã nàng, chỉ là điểm huyết thôi.”

Tiểu Triệu tiến lên đỡ lấy Tiểu Tử, Thất Nương theo Bao tiên sinh vào một gian sương phòng.

Trong sương phòng ngoại trừ Trần Cương còn có hai cô gái, ăn mặc giống hệt như Thất Nương và Tiểu Tử, Tiểu Triệu đặt Tiểu Tử xuống xong liền đưa hai nàng xuống dưới lầu.

Có các nàng, thị vệ ngoài cửa mới không nghi ngờ.

Trần Cương bước lên một bước, đầu tiên quay hai bên nhìn Thất Nương một cái, nhếch miệng cười nói: “Xem khí sắc của Nhị tiểu thư.. Quả nhiên không có việc gì! Ta đã nói với lão gia rồi mà, với con người của Nhị tiểu thư sao có thể dễ cho người ta khi dễ chứ.”

“Trần đại ca hóa ra cũng sẽ nói móc người khác,” Thất Nương đảo mắt, cười nói: “Nhưng mà, có người có thể phản trư ăn lão hổ còn hơn ta nữa, những sắp xếp này... khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác đấy.”

Trần Cương cười to như trước đây: “Không phải là công của một mình ta, Bao tiên sinh cũng tốn không ít công sức.”

Thất Nương gật đầu, hỏi: “Trần đại ca, cha ta có được khỏe không?”

Trần Cương thôi cười, nói: “Từ sau khi Nhị tiểu thư gặp chuyện không may, lão gia tinh thần không được tốt, may là lão gia cũng tin Nhị tiểu thư có thể chiếu cố được tốt bản thân cho nên không có gì quá đáng ngại.”

Bao tiên sinh nói: “Thời gian của chúng ta không nhiều đâu, nói ngắn gọn, Lưu cô nương có nghĩ ra được cách nào hay để trốn đi không?”

Thất Nương nhìn qua Bao tiên sinh, nhẹ nhàng trình bày ý tưởng của mình.

Trần Cương nghe vô cùng chăm chú, nghe xong câu cuối liền tròn mắt há hốc miệng, hắn và Bao tiên sinh đưa mắt nhìn nhau, ngập ngừng nói: “Thảo nào nha đầu A Đang không chút lo lắng, còn nói, ai bắt cô đến ngược lại sẽ gặp xui xẻo... Cả gan làm loạn như vậy...Thảo nào..thảo nào.”

...Thảo nào...Vì như vậy mới có thể là cô sao? Bao tiên sinh dường như có chút dăm chiêu.

Trần Cương lại chợt trở nên hưng phấn: “Mẹ nó nữa, như vậy mới đã, hay nhất là đem địa bàn của Lý Mộ lật tung lộn xộn hết cả lên, ha ha...Cho hắn không còn mặt mũi đi gặp người ta nữa... ha ha ha...”

Thất Nương bị vẻ mặt rất khó hiểu của Bao tiên sinh nhìn chằm chằm khiến trong lòng dâng lên cảm giác rất khó chịu, nàng miễn cưỡng cười nói: “Bao tiên sinh nghĩ sao?”

“Rất to gan... Nhưng bởi như vậy, cơ hội cũng lớn hơn, có thể thành công, có điều phải rất cẩn thận chú ý.”

Cứ như thế, kế hoạch đào tẩu của Thất Nương liền được quyết định.

Thất Nương tủm tỉm cười nói với Trần Cương: “Trần đại ca, người cũng nên cẩn thận, nếu như không thành công, vậy thì Nhị tiểu thư của nhà người là ta đây... cũng chỉ có thể vào động phòng với Lý Mộ thôi.” Bởi vì ngày bọn họ chạy chính là ngày diễn ra hôn lễ.

Nhìn Thất Nương không có nửa phần ngượng ngịu mất tự nhiên, Trần Cương lại cười to một trận: “Ta quả nhiên là nhìn chưa đúng người, chỉ từng nói nha đầu A Đang kia thô lỗ, nào biết trên đời còn có tiểu thư cô như vậy? Có điều... đúng khẩu vị của ta.”

Thất Nương mỉm cười.

Trở lại trên xe ngựa, Tiểu Tử còn đang mơ mơ màng màng.

“Đi thôi cũng không cần thận chút, đầu của ngươi còn đau không, ta xoa cho.” Thất Nương thầm nghĩ thuốc của Bao tiên sinh đúng là linh thật, trên đầu Tiểu Tử quả thật nổi lên một cục u to.

Tiểu Tử nào dám để nàng xoa, vội nói: “Không đau, không đau.”

Thất Nương gật đầu, quay ra cửa sổ nói: “Chúng ta hồi phủ.”

Khi về đến phủ Thành thủ, Lý Mộ đang ngồi chờ trong phòng nàng.

Tâm trạng nàng đang rất tốt, nói chuyện với hắn cũng nhẹ nhàng hơn.

“Chuyện gì khiến nàng vui vẻ như vậy?” Đầu óc tinh anh của Lý Mộ không thể nào không nhận ra tâm tình nàng có thay đổi.

Thất Nương trong lòng rung mình, ung dung thản nhiên nói: “Chuyện ta vui vẻ nhất ngươi lại không biết sao?”

Lý Mộ ánh mắt sáng rực: “Chuyện nàng vui vẻ nhất có liên quan đến ta?”

Thấy Thất Nương, trong lòng hắn có chút thoải mái.

Không hiểu sao gần đây thời gian hắn ở Hồng Phấn Viên càng ngày càng ít, đi chỗ nào cũng thấy nhàm chán, luôn chưa được bao lâu đã muốn hồi phủ.

Nhưng ngược lại khi ở cùng Thất Nương, ám đầu người đến ta đi lại khiến hắn thấy thú vị.

“Nghĩ ra cách đối phó với ngươi, ta đương nhiên là vui vẻ.” Thất Nương thẳng thừng.

“A, phải không?” Lý Mộ chọn mi, “Kỳ thực, nữ nhân đối phó với nam nhân rất dễ.”

Hắn cười rất gian tà, Thất Nương liếc mắt khinh thường, coi như hắn nói chẳng có gì hay ho.

Quả nhiên sau đó hắn chậm rãi nói: “Ở trên giường, nữ nhân dễ đối phó với nam nhân nhất.”

Chỉ một chớp mắt, Thất Nương cảm thấy cổ tay bị kéo mạnh, thân thể đã ngồi trong lòng Lý Mộ.

Thất Nương ngẩn người, lập tức giãy dụa muốn đứng dậy, Lý Mộ bẻ ngoặt tay nàng giữ chặt phía sau, tay trái dùng sức ôm chặt eo nàng, cười khê bên tai nàng: “Đối phó với ta như vậy, ta thích nhất đấy.”

Thất Nương vừa sợ vừa giận, lúc này mới phát hiện trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Tiểu Tử đã sớm thức thời ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Sức mạnh của hắn, Thất Nương căn bản không thể động dậy, nàng nghiêng đầu trừng hắn: “Buông tay!”

“Mỹ nhân trong lòng, ta sao có thể buông tay được.” Lý Mộ hưởng thụ khoái cảm nàng đang giãy dụa va chạm trên người hắn, tay trái chậm rãi trượt lên trên, ngay dưới ngực nàng.

Thất Nương khẽ hít một hơi.

Thành thật mà nói, vì vấn đề tuổi tác nên nàng chưa từng đem Lý Mộ thành... uhm, một người đàn ông có tính uy hiếp, cho đến giờ phút này nàng mới cảm nhận được mối đe dọa rõ ràng, lưng nàng tê dại, thủ đoạn ve vãn của người này khiến nàng hiểu rõ, kinh nghiệm về chuyện nam nữ của hắn tuyệt đối phong phú, một điều không may, hai người họ sợ rằng sẽ động phòng sớm.

Một thói xấu của con người là thứ gì càng khó đạt được lại càng ham muốn, Thất Nương suy nghĩ xoay chuyển, không hề giãy dụa, nàng cười rất tươi: “Hồng Phấn viên của ngươi không có ai sao?”

Lý Mộ tự tiểu phi tiểu: “Ta biết nàng rất dễ tâm đến bọn họ, nàng yên tâm, sau khi thành thân ta sẽ đuổi bọn họ đi.”

Thất Nương tức điên, người này là cố ý, hắn muốn nhìn thấy mình ngượng ngùng khốn đốn hay thực sự là muốn... Ôm ôm xoa xoa con mẹ nó chứ, hắn nghĩ đang chơi mèo vờn chuột sao? Nàng mắng chửi một tràng dài trong lòng, ngay cả câu cửa miệng của Trần Cương cũng dùng đến.

Nàng cố gắng kiềm chế không phát tác ra ngoài, lại hít sâu một hơi nói: “Nam nhân đơn giản có hai loại: phong lưu hoặc hạ lưu. Đây là khác biệt giữa đẳng cấp và thấp kém, Tiểu vương gia là loại người nào?”

“Có gì khác nhau sao? Bất luận là loại người nào, cuối cùng nàng vẫn là người của ta.” Lý Mộ thần nhiên phớt lờ, tay vẫn như cũ đặt tại một chỗ mẫn cảm vuốt ve, môi lại nghiêng sang bên in lên cổ nàng.

“Người của người?” Thất Nương mắt ngưng trụ lại, đây là đáp án cuối cùng sao? Nàng cười lạnh nói: “Cho nên... người cho là chiếm được cơ thể của ta, ta chính là người của người? Cho nên bây giờ người muốn làm cho ta trở thành người của người miễn cho đêm dài lắm mộng?”

Trong câu giễu cợt này của nàng hàm ý rất rõ, khiến Lý Mộ dừng lại.

“Vậy thực đáng tiếc, người chậm một bước rồi, ta đã sớm là người của kẻ khác.” Thất Nương nói.

Lập tức thân thể nàng bị Lý Mộ lật quay lại, giọng hân lạnh lùng: “Văn Ngọc Hồ đã chạm vào nàng?”

Vì đẳng cấp địa vị của hắn, hắn đối với quan niệm về chuyện nam nữ so với người bình thường không mấy quá coi trọng, nhìn Hồng Phần viên của hắn cũng đủ thấy.

Ở Long Thành, hắn đã sớm nhìn ra Văn Ngọc Hồ và Thất Nương tình đầu ý hợp, hắn suy bụng ta ra bụng người, trong đầu sớm đã nghĩ Thất Nương là người của Văn Ngọc Hồ, nhưng nghe được nàng chính miệng thừa nhận, không biết tại sao trong trí hắn như có một trận lửa bùng lên cuồng nộ thiêu đốt.

Thất Nương mắt vẫn sáng, lời nói dường như có ác ý thấp thoáng: “Nữ nhân của kẻ khác, Tiểu vương gia cũng muốn sao?”

Lý Mộ nhìn chằm chằm nàng không nói câu nào, một khắc sau Thất Nương thấy chân mình bay lên không, một thoáng trời đất quay cuồng, nàng bị Lý Mộ đè ngã xuống giường, còn chưa kịp giãy dụa, “xoạc” một tiếng, áo của nàng rách toạc, tiếp sau đó trung y cũng biến thành vải rách, chỉ còn lại cái yếm thêu hoa.

“Không nên dùng cách khích tướng, đối với ta cũng vô ích.” Hắn nhìn chằm chằm Thất Nương vẻ mặt phức tạp, môi đã hướng nàng áp xuống.

Khi hắn còn chưa kịp chặn kín miệng của nàng, nàng bật cười to, trong tiếng cười mang theo đau khổ lẫn bi thương, khiến Lý Mộ giật mình dừng lại.

Tiếng cười dần ngừng lại, hắn nghe nàng thở dốc nói: “Khích tướng? Người biết một nữ nhân đối mặt với một nam nhân cường bạo nàng sẽ sợ hãi thế nào sao? Trong lòng nàng có bao nhiêu sợ hãi người biết không? Nàng tuổi còn nhỏ cái gì cũng chưa hiểu...Chỉ biết là đau đớn, chỉ biết hét gọi cha cứu mạng, thế nhưng...Thế nhưng không ai cứu được nàng, không ai cứu được!”

Đó là ác mộng cả đời của Ngũ Nương, thế nên nàng ở trong thân thể này nửa đêm mộng quay lại lúc đó sẽ bị nó khiến cho giật mình bừng tỉnh, trong giọng nàng nổi sợ hãi là thật sự, khiến tay Lý Mộ trở nên căng thẳng: “Ai? Là ai? Văn Ngọc Hồ có biết không?”

... Nàng đã từng bị cưỡng bạo, kẻ kia đương nhiên không thể là Văn Ngọc Hồ. Thất Nương nói ra chuyện này khiến trong lòng hắn trở nên hỗn loạn, đây là chuyện chưa từng xảy ra, bất luận nữ nhân nào cũng chưa từng khiến hắn lòng dạ rối bời như thế.

Thất Nương tâm trạng bình tĩnh lại, giọng điệu trào phúng: “Biết là ai thì sao chứ? Việc Tiểu vương gia muốn làm bây giờ có gì khác với kẻ đó đâu?”

Hắn nắm chặt cổ tay nàng hỏi lại lần nữa: “Văn Ngọc Hồ có biết không?”

Thất Nương hạ mí mắt nói: “Hắn chỉ biết ta không phải thân hoàn bích.”

Lý Mộ không biết suy nghĩ điều gì, sắc mặt âm tình bất định, rốt cuộc hắn đứng dậy thả Thất Nương.

Thất Nương thở ra, Lý Mộ là một kẻ để đạt được mục đích không từ thủ đoạn, đối phó với người như vậy đương nhiên phải dùng thủ đoạn khác.

Nếu hắn muốn cưới nàng, đương nhiên muốn có được lòng nàng, chính vì vậy hắn mới muốn tiên hạ thủ vi cường, nữ nhân trên đời này chính là vậy, thân thể nếu đã thuộc về hắn cũng chỉ có thể hết hy vọng mà theo hắn.

Nhưng nếu nữ nhân này trước đây đã từng bị cưỡng bạo, sự tình sẽ không giống thế nữa.

“Chuyện khác nàng không cần nghĩ, hôn lễ vẫn cử hành như cũ.” Lý Mộ nói xong đẩy cửa đi ra.

Như vậy hấn cũng vẫn muốn lấy nàng? Thất Nương càng thêm hiếu kỳ với bức tranh kia, không được, lần sau nàng nhất định phải tìm cách khiến Bao tiên sinh phun ra bí mật kia, nếu không lòng nàng giống như bị ai đó dùng lông chim quấy nhiễu, ngứa ngáy khó chịu.

Hiện giờ nàng chỉ chờ đến ngày hôn lễ.

81. Quyển 3 - Chương 4

Đêm mới canh năm, Trần Tam dựa vào cạnh tường ngáp, bỗng nghe một loạt tiếng bước chân liền vội vàng đứng nghiêm lại, theo ánh lửa dầu tù mù nhỏ như hạt đậu nhìn ra cầu thang, mấy thân hình mơ hồ kia đúng là ba người Vũu phó tướng dạo này hôm nào cũng đến tử lao.

Trần Tam sửng sốt, sao hôm nay lại đến vào lúc này?

Thật ra mà nói, ở đây ngày ngày trông coi tử tù rất nhàm chán, có một chút chuyện lớn nào đó cũng đều khiến bọn lính trông coi như họ hăng hái hơn nhiều, nhưng chuyện xảy ra gần đây lại khiến Trần Tam lo lắng sợ hãi một thời gian dài.

Chuyện này thật sự có đôi chút quỷ dị.

Ngày đó Vũu phó tướng về nước, liền điều đám lính trông coi bọn họ ra ngoài hết, sau khi trở về họ liền nhận được thông báo, chìa khóa của hai cửa tử lao phía nam nằm sâu nhất do Vũu phó tướng giữ, hai cửa tử lao đó không có ai trông coi, Vũu phó tướng mỗi ngày đều sai người chuyên môn đến đưa cơm.

Tử lao phía nam là một nhà giam riêng biệt chỉ dùng để giam giữ tù nhân quan trọng, Trần Tam và Lý Tu canh ở cửa thứ ba tính từ trong ra, mở cửa này của bọn họ, muốn đi vào nữa phải có chìa khóa Vũu phó tướng đang giữ mới có thể mở.

Trên đã có lệnh, việc này không được phép hỏi, không được phép nói cũng không được phép truyền ra ngoài, nếu bị phát hiện sẽ xử lý theo quân pháp, cho nên đám lính ở đây mỗi người đều miệng câm như hến.

Từ đó về sau, sâu trong địa lao thường truyền ra những âm thanh khiến người ta phải sởn tóc gáy, âm thanh đó không giống tiếng người mà nghe như tiếng dã thú gào rít, rất đáng sợ, lúc đầu Trần Tam tưởng mình nghe lầm, sau trong một lần đổi gác cho Lý Tu nói chuyện vài câu, mới biết được không phải chỉ mình hấn nghe thấy, nhưng vì mệnh lệnh, hai người cũng không dám nói cho ai biết.

Trí tưởng tượng của con người vô cùng phong phú, càng không biết lại càng thấy đáng sợ, nếu không phải vì đào binh là tội chết, bọn họ đều muốn trốn luôn cho rồi, cho nên dạo này hai người đều ăn không ngon ngủ không yên.

Sau người đưa cơm của Vũu phó tướng lại đổi thành một cặp tiểu thư nha hoàn, bọn họ mới yên lòng, nghĩ thầm các nàng dám đưa cơm thì chắc không phải là ma quỷ gì đâu! Có điều nói đi cũng phải nói lại, các nàng là ai mà lại đến tận địa lao này?

Vũu Tiên vừa sai Trần Tam mở cửa vừa nói với Thất Nương: “Hôm nay chúng ta không thể mất nhiều thời gian, đưa cơm rồi thì phải đi ngay.” Hôm nay là ngày cử hành hôn lễ, thời gian chậm trễ hấn không gánh nổi trách nhiệm, nếu không phải sợ nàng gây rối tại hôn lễ, ngày này hấn cũng không muốn đưa nàng đến đây.

Hôm nay là ngày đặc biệt, cho nên Thất Nương và Tiểu Tử ra ngoài đều dùng khăn che mặt, trong ánh sáng tù mù một đôi con người trong suốt đảo qua Vũu Tiên nói: “Thế nào, người sợ ta thả nó chạy? Không sao, hôm nay người cứ canh ở đây đi, canh đến hết ngày mai người có thể yên tâm, dù sao mang theo đồ ăn đây là đủ rồi đấy!”

Thấy Thất Nương nổi giận, Vũ Tiên nghĩ chắc vì hôm nay là hôn lễ, cũng không để ý đến, không phát hiện ra khoe miệng ẩn dưới lớp khăn che hơi khê cong lên.

Vũ Tiên vừa mở cửa thứ hai, Thất Nương bỗng nhiên đứng ngay sau hần, hét to một tiếng: “Hù–!”

Vũ Tiên lập tức xoay người lại, nằng cười hì hì nói: “Ồ, người cũng biết sợ hả?”

“Tiểu..”

Tiểu Tử mới mở miệng đã bị Thất Nương ngắt lời ngay: “Tiểu cái gì mà tiểu? Hôm qua ta đã nói gì? Phạt người ba ngày không được mở miệng, sao mới một ngày đã quên rồi?”

Bị Thất Nương mắng, Tiểu Tử cúi đầu không dám nói gì nữa.

Vũ Tiên vậy mới biết Tiểu Tử bị phạt, thảo nào từ lúc ra khỏi cửa nàng ta không nói một lời nào, xem Thất Nương rõ ràng là giận chó đánh mèo với người khác, hần cắn răng xoay người mở cửa lao.

Vào cửa đi xuống dưới thêm hai chỗ ngoặt nữa mới thấy được nhà tù đang giam giữ Sa Lang.

Thất Nương đến bên chấn song, vừa gọi Sa Lang, vừa cầm lấy cái giỏ thức ăn Tiểu Tử đưa qua.

Nhưng hôm nay có chút kỳ lạ, trước đây chỉ cần nghe thấy tiếng bước chân Thất Nương, Sa Lang đã sớm chạy đến cạnh song sắt chờ, nhưng bây giờ nó vẫn nằm im không nhúc nhích.

“Sa Lang, Sa Lang mày làm sao thế? Sa Lang...” Giọng Thất Nương hơi biến đổi, nàng ngồi xuống bên song sắt gọi to Sa Lang.

Vũ Tiên bỗng có cảm giác không ổn, hần cũng tiến lên xem, gọi hai tiếng, Sa Lang vẫn không có phản ứng.

“Các người làm gì nó hả? Có phải, có phải...” Thất Nương quá giận dữ, ngắc đầu nói với Vũ Tiên: “Vũ Tiên, nếu Sa Lang có gì không hay, ta sẽ liều mạng với người...”

Rồi quay đầu giọng nức nở gọi to: “Sa Lang, mày làm sao vậy...”

Vũ Tiên cũng thấy sốt ruột, Tiểu vương gia cũng rất thích con sói này, nếu thật sự nó có chuyện gì hần cũng không thoát khỏi liên can, vội vàng mở cửa nhà lao đi vào xem.

Ba người cùng đi vào phòng giam, Vũ Tiên ngồi xổm xuống đưa tay xem hơi thở của Sa Lang.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Sa Lang bỗng nhiên ngắc đầu, móng vuốt chồm lên cánh tay Vũ Tiên, Vũ Tiên cũng có phòng bị, tức thời lùi lại phía sau đụng ngay phải thân hình Tiểu Tử... Không biết cố ý hay vô tình, Thất Nương và Tiểu Tử đứng ngay phía sau chặn đứng đường lui của hần.

Lúc này hần có muốn đẩy ngã Thất Nương và Tiểu Tử cũng đã không còn kịp, thân mình Sa Lang đã bổ nhào vào hần.

Cú tấn công chỉ trong chớp mắt, răng nanh sắc bén của Sa Lang đã kề ngay trên cổ họng hần.

Vũ Tiên bất động, cũng không dám động.

Thất Nương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Trước đây khi nàng huấn luyện Sa Lang, nhớ đến từng xem một đoạn phim chó săn giả chết trong TV, cảm thấy hay ho nên cũng tập cho Sa Lang giả chết như thế, kết quả người trong phủ không một ai không bị mắc lừa.

Tiếng “hù” ban nãy Thất Nương hô lên chính là tín hiệu lệnh cho Sa Lang giả chết.

“Sa Lang làm tốt lắm.” Thất Nương cười khanh khách tiến lên, vuốt vuốt đầu Sa Lang, đắc ý nói với Vũ Tiên: “Người cũng có ngày rơi vào tay ta.”

Vũ Tiên trừng mắt nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô không chạy nổi đâu, cứ cho là là cứu được Sa Lang ra cũng trốn không nổi.”

Thất Nương cười nói: “Chuyện này thì không cần người phải quan tâm.”

Vũ Tiên chợt nghe thấy Tiểu Tử cười đùa: “Nhị tiểu thư tặng người cái này, người không phải nói muốn đích thân uống hay sao?” Giờ mới hiểu nha đầu kia căn bản không phải Tiểu Tử.

Thảo nào Thất Nương không cho Tiểu Tử nói, chỉ một tiếng đương nhiên nghe không ra giọng của một người, nhưng một câu nói không đúng tiếng sẽ bị người phát hiện... Nàng đã sớm lên kế hoạch tất cả, Vưu Tiên đầy lòng lạnh ngắt.

Thất Nương cầm lấy bình nhỏ “Tiểu Tử” đưa, ngồi xuống: “Hôm nay ngươi may mắn, ta còn chưa bao giờ tự tay rót cho người khác ăn uống gì đâu.” Nàng mở nắp bình, kẹp chặt mũi Vưu Tiên, dốc vào miệng hắn.

Nuốt vào mấy ngụm, Vưu Tiên thở dốc: “Mộ thảo!” Không màu không vị giống như nước thường, nhưng Thất Nương sao có thể cho hắn uống nước không chứ!

Thất Nương cười nói: “Ngươi thật thông minh.” Lúc trước nàng bị Vưu Tiên bắt, để miễn phiền phức trên đường hắn cho nàng uống mộ thảo, đến giờ hắn cũng có ngày hôm nay.

“Yên tâm đợi ở chỗ này đi nhé, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện ông trời phù hộ, để Lý Mộ sớm một chút phát hiện ra ngươi ở đây, nếu không mà để bị đói chết ở chỗ này thì đáng thương lắm.”

Thất Nương lấy trên người hắn xuống hai thứ, một chuỗi chìa khóa và một cái lệnh bài, sau đó nhìn Vưu Tiên dần dần mất hết sức lực, phần nộ mà không thể làm gì được, nhún nhún vai nói: “Sa Lang, chúng ta đi.”

Các nàng khóa kỹ cửa lao, qua cửa thứ hai, “Tiểu Tử” lấy trong giỏ thức ăn ra một bộ đồ kỳ lạ màu vàng đất, giống hệt như màu tường nhà lao.

Thất Nương cầm lấy, khoác lên người Sa Lang, đem thân mình nó bao kín, nó nguy trang xong không dễ mà nhìn thấy, dưới ánh đèn tù mù leo lét của nhà lao còn khó phát hiện hơn – ngoài cặp mắt của nó.

Thất Nương hài lòng nói: “Quả nhiên không tồi, có điều Sa Lang, có gì không ổn phải cúi đầu, đừng để người ta phát hiện hay nghe thấy nhé, mắt xanh của mày có thể dọa người ta sợ hãi đấy.”

Sa Lang liếm liếm tay Thất Nương tỏ ý nó đã hiểu, Thất Nương hướng Tiểu Tử gật đầu, đi đến cửa thứ ba.

Trần Tam nghe tiếng bước chân vang lên, vội mở cửa, nhìn thấy Vưu Tiên không có đó, hồ nghi nói: “Vưu phó tướng đâu rồi?”

Thất Nương cười lạnh nói: “Hắn nói hôm nay không giống ngày thường, tù nhân quan trọng này ngàn vạn lần không thể có nửa điểm sơ suất, cho nên hắn đem ta đuổi ra trước, thì ra đồ ăn phân nửa là cho hắn, thật đúng là sợ ta thả tù nhân ra hay sao, cứ nhiên thật sự muốn đích thân trông giữ chỗ này.”

Thất Nương đầu tiên tỏ vẻ tức giận Vưu Tiên trước mặt Trần Tam để lấp liếm đi việc này, Trần Tam nghe xong quả nhiên không hề hoài nghi, mở cửa, chủ tớ hai người đi ra xong, Trần Tam đang muốn khóa cửa, “Tiểu Tử” đột nhiên a một tiếng, khiến Trần Tam hoảng sợ quay lại hỏi: “Sao vậy?”

Trong khoảnh khắc hắn xoay người Sa Lang đã lên ra, “Tiểu Tử” nói: “Tôi hoa mắt thôi, bị cái bóng của mình dọa sợ, không sao không sao.”

Thất Nương sáng giọng: “Cũng tại ngươi cứ nghi thần nghi quỷ, khiến cả ta cũng bị hoảng sợ, được rồi, vị đại ca này, đồ ăn đều đã mang vào, hôm nay sẽ không lại mang thêm nữa, chúng ta đi trước đây.”

Trần Tam chào các nàng xong, xoay người khóa cửa lại.

Cứ như thế, các nàng hữu kinh vô hiểm rời khỏi tử lao.

Bao tiên sinh đứng canh sau một gốc cây gần cửa rừng, nhìn thấy các nàng đi ra, vui vẻ hỏi: “Thành công?”

Cách đó không xa có một chiếc xe ngựa, thị vệ đứng bên cạnh xe cũng không phát hiện các nàng đã đi ra, Thất Nương làm một thủ thế ra hiệu chó lên tiếng, chỉ chỉ Sa Lang đi theo sau mình.

Giao Sa Lang và lệnh bài của Vưu Tiên cho Bao tiên sinh xong, Thất Nương mới mang theo “Tiểu Tử” ra khỏi rừng, nàng làm ra vẻ nổi giận dùm dùm đi đến chỗ thị vệ.

“Vưu Tiên thật là khinh người quá đáng, nói cái gì mà Tiểu vương gia giao việc cho hắn, cứ nhiên không đưa chúng ta về phủ?” Nàng trừng mắt hai tên thị vệ: “Tiểu vương gia của các ngươi cho phép đối đãi với chúng ta như vậy sao?”

“Tiểu Tử” nói: “Chắc là Tiểu vương gia có việc quan trọng hơn cần làm, nếu không sao lại như vậy được, hôm nay là ngày đại hỉ, tiểu thư đừng nóng giận nữa.”

Thất Nương hừ một tiếng không thèm để ý đến “Tiểu Tử”, quay mạnh đầu bước lên xe ngựa, hai thị vệ kia cũng không dám lăm miệng, vội vàng đưa các nàng hồi phủ.

82. Quyển 3 - Chương 5

Phủ Thành thủ đầu đầu cũng giăng đèn kết hoa, cảnh tượng ồn ào nhộn nhịp.

“Tiểu Hồng, phía trước thiếu người, người đi giúp Chu thúc trông nom, Hồ Tử, mau, đem những thứ này đến phòng bên trái.”

“Thím Mạnh, kiệu hoa của vương phủ sắp đến rồi, lão gia hỏi tiểu thư đã chuẩn bị tốt chưa, đừng để trễ giờ lành.”

“Nửa canh giờ trước đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.... Ô, Thanh Nhi sao người lại đi ra, không phải bảo người trông coi tiểu thư cho tốt sao? Kiệu hoa của vương phủ sắp đến rồi, người mau quay lại nhìn miễn cho có gì sai lầm thì lại phiền phức.”

Nha hoàn kia gật đầu đáp ứng, vội vã quay lại hậu viện.

Nàng vào khuê phòng tiểu thư, thấy Thất Nương y phục đồ rực đang ngồi trước bàn ăn điểm tâm, không khỏi kêu lên: “Ồi chao, tiểu thư sao lại thế, đem son trên môi ăn hết rồi kìa, Tiểu Tử, Tiểu Bình hai người các người sao không nhìn xem chút, ta mới đi ra ngoài đã lập tức có chuyện rồi, mau mau, tô lại son cho tiểu thư, Tiểu vương gia cũng sắp đến rồi.”

Tiểu Tử vội vã giải thích: “Tôi nói rồi, nhưng tiểu thư không nghe thì tôi có cách nào chứ?” Lại vội vàng đi lấy son.

Thanh Nhi vẫn không đi ở bên cạnh nhìn chăm chăm, Thất Nương khó chịu, bỏ điểm tâm xuống, cười lạnh: “Sao, ta chỉ ăn một chút cũng phải nhìn sắc mặt của người phải không?... Mấy lời này, ngay cả Tiểu vương gia của người cũng chưa từng nói với ta như thế, người so với hần còn oai phong hơn đấy!”

Thanh Nhi là một trong những người được phái đến từ vương phủ, hơn nữa lần này cũng coi như làm nha đầu hồi môn của Thất Nương gả đến vương phủ, cho nên giọng điệu nàng thường vô ý mà khiến người ta có cảm giác cao quý hơn người, Thất Nương đã sớm nhìn nàng không thuận mắt, cho nên bắt ngay lấy cơ hội chuyện bé xé ra to: “Ta hôm nay vốn cảm thấy mọi việc không thuận, nếu như vậy.... Được rồi, ta xem ra đừng nên gả đến đó thì tốt hơn, ngay một nha hoàn của vương phủ cũng phải nhìn sắc mặt, ta hà tất phải đi tự mình chuốc lấy khổ chứ.”

Nàng một tay đẩy Tiểu Tử, mặt nghiêng đi lộ ra vẻ xa cách.

Nhất thời Thanh Nhi sợ đến mức hồn vía đều bay, trong vương phủ có bao nhiêu xem trọng hôn sự này nàng đều biết, nếu để Vương gia và Tiểu vương gia biết là nàng chọc giận Tiểu vương phi, nàng còn cái mạng nào nữa?

“Phịch” một tiếng, nàng tại chỗ quỵ xuống trước Thất Nương: “Tiểu thư tha mạng, tiểu thư tha mạng, là Thanh Nhi đã sai, tiểu thư tha cho Thanh Nhi đi.”

Tiểu Tử và Tiểu Bình cũng ở bên cạnh khuyên, nhưng Thất Nương vẫn không để ý đến.

Một người đàn bà vội vã chạy đến, thấy Thất Nương môi chưa tô son, khăn trùm đầu còn chưa che lên, Thanh Nhi lại đang quỵ một bên, lòng nóng như lửa đốt nói: “Các người ở đây làm sao vậy, sao còn chậm chạp gì thế, kiệu hoa sắp đến đây rồi.”

“Thím Mạnh.”

Tiểu Tử kéo bà ta lại một bên, nói thầm vào tai mấy câu, thím Mạnh nghe xong nói: “Thanh Nhi, đây là người không đúng, sao lại có thể nói như thế với chủ nhân? Chỉ có điều...”

Bà ta quay đầu lại cười cười nói: “Hôm nay là ngày đại hỉ của tiểu thư, Thanh Nhi cũng là lo lắng nên mới phạm lỗi, tiểu thư đại nhân đại lượng bỏ qua cho nha đầu Thanh Nhi đi, người xem, giờ lành cũng đến rồi...”

Đang nói, bên ngoài đã truyền đến tiếng pháo nổ, hiển nhiên là kiệu đã đến gần ngoài cửa, thím Mạnh và Thanh Nhi càng thêm nóng nảy, một người không ngừng khuyên nhủ, một người không ngừng dập đầu.

Nếu như là bình thường Thất Nương cũng không tính toán làm gì, nhưng hôm nay... Nàng nhìn thoáng qua Tiểu Bình nói: “Muốn ta đáp ứng cũng được, có điều không thể để Thanh Nhi làm nha đầu hồi môn, hừ, bên cạnh ta không cho phép có kẻ bức hiếp chủ nhân như vậy.” Nàng giơ ngón tay chỉ vào Tiểu Bình nói: “Đổi nàng làm hồi môn cho ta.”

“Vậy sao được?” Thím Mạnh ngăn ra, lại nghe tiếng ầm ĩ từ tiền viện truyền đến càng lúc càng gần, đành giậm chân nói: “Tiểu Bình, ngươi còn không mau tô lại son cho tiểu thư, Thanh Nhi, ngươi còn không mau theo ta ra ngoài.”

Thanh Nhi khóc sụt sùi theo thím Mạnh ra khỏi phòng.

“Để em đến.” Tiểu Bình nhận lấy hộp son từ Tiểu Tử cười nhìn Thất Nương, bắt đầu trang điểm lại.

Đáng tiếc lúc này Vương Tiên không có đây, nếu hắn có ở chỗ này, nói không chừng còn có thể nghe ra tiếng Tiểu Bình chính là nha đầu cùng đi với Thất Nương đến tử lao ban sáng.

Một hồi ầm ĩ từng bừng, kiệu hoa rốt cuộc ra khỏi phủ Thành thủ.

Hôm nay là ngày đại hỉ của vương phủ Triều Huy thân vương, các quan hạt thuộc đất phong của Triều Huy thân vương, các quan lại thành thủ đều đến Cao thành, có người sớm đã đến trước cả hai ngày, muộn thì sớm nay cũng đã vào thành.

Nhất thời Cao thành trở nên náo nhiệt vô cùng, mà trong ngoài vương phủ ngựa xe như nước, người người lui tới, tiếng cười nói ồn ào, nơi nơi đều có thể nghe thấy.

Khi Thất Nương được dẫn vào vương phủ, trong phủ đã sớm đông khách, cũng may trong vương phủ đất rộng sân nhiều, mấy trăm tân khách cũng không cảm thấy chật chội.

Thất Nương bị khăn trùm đầu che kín không nhìn thấy gì, cứ như vậy bị Tiểu Tử, Tiểu Bình hai bên đỡ đi vào phủ.

Nàng và Lý Mộ vừa làm xong lễ, chợt nghe Tiểu Bình nói nhỏ bên tai: “Tiểu thư, có người tìm đến Tiểu vương gia, hình như là thuộc hạ của hắc tử tử Diệp.”

Thất Nương tâm tình vui vẻ, trò hay sắp bắt đầu.

Lý Mộ nhìn Thất Nương được nha hoàn đỡ vào nội đường xong mới hỏi: “Có chuyện gì?”

Từ Tử Diệp nói: “Trong đám thuộc hạ của tôi có người thấy Văn Ngọc Hồ vào Cao thành.”

Lý Mộ biến sắc: “Không nhìn lầm chứ?”

“Hắn là không, Mã Lực ở Long Thành từng gặp qua Văn Ngọc Hồ.” Từ Tử Diệp trầm ngâm nói, “Theo hắc tử tử nói người này trên lưng còn có một thanh đao dùng vải cũ bọc kín, mà Ngọc Đao của Văn Ngọc Hồ đúng là không có vỏ đao, hơn nữa khi hắc tử tử vào thành hình như sợ có người nhìn thấy, luôn luôn cúi đầu, Mã Lực nghi ngờ, theo hắc tử tử vào thành, nhưng không ngờ chỉ chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng hắc tử tử nữa.”

Triều Huy thân vương đứng bên cạnh nhướng mày nói: “Mộ Nhi, hôm nay là ngày đại hỉ của con, việc khác con không cần quản nhiều, Từ phó tướng người sai người kiểm tra trong thành, hơn nữa trong phủ cũng phải tăng thêm nhân thủ, hôm nay đông người hỗn tạp, không thể để hắc tử tử phá hủy đại sự được.”

Từ Tử Diệp lĩnh mệnh đi, Lý Mộ lại cảm thấy không yên lòng.

Bên trong Linh Nhiên cư, Ngô chương quỹ đang giới thiệu nhà buôn Sở Nhân đến buôn bán ở Cao Thành với Giang Ngự.

Giới thiệu hai người với nhau xong, Ngô chương quỹ sai bưng trà lên rồi ra ngoài làm việc.

Hai người sau một lúc chào hỏi, Giang Ngự nói: “Ngô chương quỹ nhất định đã nói với Sở huynh về việc của tiểu đệ, không biết ý của Sở lão gia như thế nào?”

“Ngô chương quỹ nói Giang lão gia rất có hứng thú với lựa tư tằm ta mang đến từ Hồng thành,” Sở Nhân buông chén trà nói, “Ta đối với đề nghị của Giang lão gia rất có hứng thú, chỉ là còn cần Giang lão gia nói lại kỹ hơn với ta mới được.”

Giang Ngự cười: “Đây cũng là mục đích tại hạ mời Sở huynh đến, nếu vụ làm ăn này mà thành, tương lai hàng của ta ở Long Thành đều phải nhờ Sở lão gia ở đây, chuyện này... không phải một hai vụ làm ăn bình thường có thể sánh bằng.”

Sở Nhân hai mắt sáng lên: “Được, xin mời Giang lão gia nói kỹ xem.”

Hai người bàn luận một lúc lâu, đang nói rất say sưa, một hán tử cao lớn thô kệch chợt xông vào.

“Có chuyện lớn...” Hắn chợt thấy trong phòng còn có người khác, lập tức ngừng lại.

“Trần Cương, sao ngươi vô lễ như vậy, còn không nhận lỗi với Sở lão gia.” Giang Ngự khó chịu nói.

Trần Cương hướng Sở Nhân qua loa làm một lễ, sắc mặt lo lắng nói: “Lão gia có chuyện lớn rồi.”

“Chuyện gì?”

Trần Cương mắt thoáng nhìn qua Sở Nhân, nhưng không nói lời nào.

Sở Nhân hiểu ý nói: “Ta đây trước cáo từ, chuyện làm ăn ngày mai bàn lại cũng không muộn.”

“Còn nói làm ăn gì chứ, chậm một bước mạng nhỏ cũng không...” Trần Cương thốt ra.

83. Quyển 3 - Chương 6

Nghe Trần Cương nói, Giang Ngự thất kinh: “Có chuyện gì?”

Trần Cương nói nhỏ vào tai Giang Ngự, hẳn dù đã cố hạ thấp thanh âm hết mức, nhưng cái chất giọng ồm ồm vẫn khiến đôi câu lộ ra ngoài lọt vào tai Sở Nhân.

“...Nhân lúc hôn lễ... toàn thành đều phong tỏa... chúng ta nên sớm... chậm thì xong... mạng cũng không còn, giờ đừng quan tâm đến làm ăn nữa...”

Giang Ngự sắc mặt càng thêm căng thẳng, nghe xong hỏi: “Tin này có đáng tin cậy không?”

Trần Cương lắc đầu nói: “Chuyện này cũng không chắc, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chúng ta nên đề phòng chút... Hum.” Hắn làm một thủ thế: chạy.

Sở Nhân xem nhất cử nhất động của bọn họ, trong lòng thấp thỏm, không khỏi hỏi: “Xảy ra chuyện gì, Giang lão gia?”

Giang Ngự và Trần Cương cùng lắc đầu gượng cười: “Không có gì không có gì.”

“Sở lão gia, tiểu đệ có việc bận phải rời khỏi Cao thành, chuyện làm ăn chúng ta sau này bàn tiếp, sau này bàn tiếp, ha.” Giang Ngự quay người phân phó Trần Cương, “Mau mau thu dọn hành trang, hàng hóa đã mang xuống không kịp mang lên thuyền thôi bỏ đi...”

Sở Nhân nghe hắn nói ngay cả hàng cũng bỏ, trong lòng lại càng kinh ngạc không yên, hắn nhất quyết kéo Giang Ngự lại hỏi: “Giang lão gia, chúng ta đều là người làm ăn bên ngoài, đã xuất môn phải dựa vào bằng hữu, có chuyện gì có phải nên nói với Sở một tiếng không, sau này việc làm ăn cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau mà!”

Giang Ngự khó xử: “Chuyện này...”

Trần Cương bên cạnh nói: “Không phải chúng tôi không muốn nói, nhưng chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nếu không đúng còn bị mất đầu đấy, lão gia, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

Sở Nhân nghe thế lại càng không buông tay, Giang Ngự bị hấn kéo không thể thoát thân, đành nói: “Nể tình Sở lão gia là người nơi khác đến buôn bán, tôi nói vậy, nhưng lời này huynh nghe xong đừng nói là ta nói đấy...”

Triêu Huy thân vương muốn tạo phản?!

Sở Nhân nghe xong cả kinh nói: “Không thể nào! Triêu Huy thân vương được bao nhiêu ân sủng của hoàng đế Tây Lũng, sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế? Giang lão gia nghe được ở đâu vậy?”

Trần Cương nói: “Ngài đừng quần đến nghe được ở đâu, dù sao chúng ta cũng không biết là thật hay giả, có điều nếu chuyện này vạn nhất là thật, Cao thành lộn xộn, những thương nhân như chúng ta không phải gặp họa đầu tiên sao? Nghe nói ông ta chọn hôm nay là vì quan viên các nơi đều đến chúc mừng, chỉ có như vậy mới có thể đồng thời bắt giữ các quan viên một lúc, đến lúc đó thì dù không muốn tạo phản với ông ta, nhưng nằm trong tay ông ta rồi cũng phải theo thôi.”

Đúng lúc này Tiểu Triệu vào phòng, nói với Trần Cương: “Trần quân sự, ngài không phải muốn tôi ra cửa thành nhìn à? Chỗ đó cũng không có gì, chỉ là binh lính canh giữ ở cửa thành tăng thêm không ít, cũng thật kỳ lạ, trong thành còn không ít các binh lính đến kiểm tra khắp các quán trọ khách điếm, có chuyện gì sao ạ?”

Chờ cho Tiểu Triệu ra khỏi phòng, Trần Cương nói: “Dịch quán của Cao thành căn bản không đủ chỗ ở cho tất cả các quan viên đến chúc mừng, phần lớn đều ở các khách điếm trong thành, dịch quán đã có binh lính canh giữ, nhưng các khách điếm thì... Ai, xem những binh lính này rõ ràng là muốn coi chừng quan viên các nơi, lão gia, chúng ta còn không mau đi nhanh.”

Sở Nhân nghe xong sắc mặt lại càng đen, vội vã cáo từ rời khỏi Linh Nhiên cư.

Hai người Giang Ngự tiễn hấn ra khỏi cửa xong, Trần Cương nhìn theo bóng lưng hấn cho đến khi khuất hấn mới nói: “Người nói Sở Nhân liệu có đem chuyện này truyền ra không?”

Giang Ngự gật đầu nói: “Bao tiên sinh nói, Sở Nhân và Đường Song ở Giang Thanh thành giao tình không nhỏ, hấn nhất định đem chuyện này nói ra, có một sẽ có hai, cho nên những người khác cũng sẽ biết, mà hay nhất chính là việc này không ai có thể chứng minh là thật hay giả, Đường Song cũng không thể đi hỏi Triêu Huy thân vương có phải ngài muốn tạo phản không.”

Trần Cương mặt mày rạng rỡ: “Đúng vậy, bọn họ vì muốn lòng bắt Văn thiếu tướng quân, giờ đã điều động binh sĩ, mẹ nó chứ, Cao thành này không loạn thì không xong.”

Đương nhiên, càng loạn càng tốt, như vậy bọn họ mới có cơ hội chạy khỏi Cao thành.

Tin đồn lan ra trong im lặng.

Trong phủ Thân vương, khi Vương Bằng thấy thuộc hạ Lưu Trọng, kỳ lạ hỏi: “Sao người lại vào tận đây?”

“Đại nhân, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo.” Hấn đợi tới tở trong phủ đi qua hết, mới hạ giọng nói rõ.

Vương Bằng biến sắc: “Chuyện này nghe từ đâu?”

Lưu Trọng nói: “Là bạn của Đường đại nhân nghe được tin, hấn cũng không biết là chuyện thật hay giả, nhưng trên đường xác thực tăng thêm rất nhiều binh sĩ, ngay cả chỗ chúng ta ở cũng có binh sĩ kiểm tra.”

Vì liên quan đến Thất Nương, bọn họ không thể công khai treo cờ nói rõ là truy bắt Văn Ngọc Hổ, chỉ nói trong hôn lễ của thế tử phải bảo đảm an toàn cho các quý khách từ xa đến, cho nên mới tăng cường kiểm tra trong thành, nhưng như vậy trái lại khiến người ta càng thêm nghi ngờ.

Lưu Trọng lại nói: “Lý đại nhân, đại nhân, Đặng đại nhân đều đã nghe được tin, Giang đại nhân và Vương gia giao tình rất tốt, cho nên chúng ta không báo tin cho ông ta, nghe nói Lý đại nhân đã bí mật rời khỏi khách sạn, chuẩn bị theo đường thủy rời đi rồi, nhưng vừa có tin đường thủy không cho thuyền buôn ra khỏi thành, đại nhân, giờ ở cửa thành còn chưa đóng hấn, ngài vẫn nên nhanh chóng quyết định thì hơn.”

Chuyện này cũng là hiểu lầm, kỳ thực vì thương nhân các thuyền buôn biết tin hận không thể bay ngay ra khỏi thành, cho nên trước sau chen nhau khai thuyền rời đi, không ngờ ra khỏi thành thì đã quá nhiều thuyền, kết quả bị tắc luôn ở trạm khẩu.

Vương Bằng trầm ngâm nói: “Người về trước khách sạn chuẩn bị hết hành trang, ta đợi một chút tìm cơ hội ra ngoài, nhớ kỹ đừng để cho ai khác nhìn ra cái gì.”

Đến bữa chiều, trong vương phủ bỗng thấy vắng đi rất nhiều, nhìn phòng khách vắng vẻ, Triệu Huy thân vương cũng cảm thấy được có điều không đúng, ông ta gọi quản gia đến hỏi nhỏ, nhưng cũng không tìm ra được nguyên do gì.

Đúng lúc này, Từ Tử Diệp lại đến báo, có người ở gần dịch quán phát hiện thấy bóng dáng Văn Ngọc Hổ.

“Thuộc hạ đã sai người đem khu vực dịch quán vây kín nước cũng không lọt qua, chỉ cần hẩn ở đó chúng ta nhất định có thể tìm ra được.” Từ Tử Diệp nói.

“Tốt lắm...” Ông ta gật đầu, lại hơi khó chịu nói: “Được rồi, người đến dịch quán, đi xem các vị đại nhân, rượu của vương phủ ta đây có phải khó uống quá không hay còn muốn ta đích thân đến mời bọn họ nữa? Còn có, hôm nay có chuyện gì đều đừng quấy rầy Mộ Nhi, có việc thì đến tìm ta.”

Nhưng Từ Tử Diệp đi cũng đã lâu lắm, người trong vương phủ vẫn không đông hơn bao nhiêu.

Lý Mộ cũng nhìn ra có điều không ổn, hẩn gọi một hạ nhân đến hỏi rõ, mới nói được hai câu, chỉ nhìn thấy cha hẩn cau mày nhìn hẩn.

Triệu Huy thân vương đã biết tin thuyền buôn rời bến, quan viên các phủ cũng theo nhau rời đi.

Nghe nói cửa thành đều đã thành rối loạn, chỗ nào cũng đông nghịt người, vì không muốn cửa thành đóng lại đã đánh nhau với binh sĩ thủ thành, chỗ dịch quán cũng xảy ra chuyện, nghe nói quan viên bị giữ lại trong dịch quán giằng co tranh chấp với Từ Tử Diệp, hai bên ở cửa thành tạo nên một cục diện giằng co bất phân thắng bại.

Ông ta cũng mơ hồ thấy được có chuyện lớn đã xảy ra, nhưng bất luận là chuyện gì cũng phải để Mộ Nhi thuận lợi thành hôn, hiện tại chỉ còn lại bước cuối cùng.

“Hôm nay là ngày đại hỉ của con, con cứ ở một bên không cần lo, chỉ cần dụng tâm mà làm tốt việc tân lang của con là được, người đầu, đưa Thế tử vào nhập động phòng.”

84. Quyển 3 - Chương 7

Lý Mộ vừa bước vào tân phòng, liền nghe thấy sau bình phong Tiểu Tử nói: “Tiểu thư, cố nhịn chút nữa đi, chờ Tiểu vương gia vén khăn voan, hai người uống rượu giao bôi là có thể ăn được, đợi được cả ngày nay rồi, cũng chỉ còn có một lát nữa thôi mà.”

Thất Nương nói: “Các người còn dám nói, cơm trưa các người sợ ta làm hỏng trang điểm cũng chỉ cho ta ăn có chút xiu, hôm nay đến một hạt cơm ta cũng không có trong bụng, sắp đói ngất đi rồi, rượu và thức ăn bày trước mặt đây cũng không được đụng đến, còn coi được sao? Mặc kệ, ta cứ ăn rồi nói sau.”

Lý Mộ nghe được tiếng Thất Nương, nghĩ đến từ nay về sau nàng chính là phu nhân mình cưới hỏi đàng hoàng về, trong lòng dâng lên một cảm xúc khác thường.

Hẩn cười nói: “Vậy không cần chờ.”

Hẩn vòng qua bình phong, thấy Thất Nương khăn voan đã vén một góc lên, Tiểu Tử Tiểu Bình hô lên kinh hãi, vội đem khăn voan trên đầu Thất Nương phủ xuống.

Lý Mộ tâm trạng đang vô cùng tốt cũng không trách tội hai nàng, ôn nhu nói với Thất Nương: “Để nàng bị đói rồi, ta thật sợ sẩy.”

Thất Nương nói: “Vậy người còn không mau đem khăn voan này kéo ra đi, ta sắp chết đói rồi.”

Tiểu Tử chưa từng thấy qua Lý Mộ đối với nữ nhân lại ôn nhu như vậy, cũng chưa từng thấy qua tân nương vì đói quá mà muốn tân lang nhanh nhanh kéo khăn voan xuống, trong lòng thở dài, Thất Nương thực sự là khiến nàng vừa ước ao lại vừa ghen tị.

Lý Mộ vén khăn voan trên đầu Thất Nương lật về phía sau, Thất Nương liền cầm lấy đôi đũa trên bàn, Tiểu Tử Tiểu Bình vội vàng ngăn lại, nói nàng phải cùng Lý Mộ uống rượu giao bôi trước đã.

Một chén rượu uống xong, khuôn mặt Thất Nương rất nhanh đã bị hơi rượu nhuộm thành đỏ ửng.

Nàng hai mắt như nước, người so với hoa còn xinh đẹp hơn, Lý Mộ nhìn đến trong lòng rung động, tay giơ lên vuốt ve đôi gò má nàng nói: “Sao mới uống có một chén đã như vậy rồi.”

Hắn muốn ôm Thất Nương vào lòng, không ngờ tứ chi mềm nhũn, người lão đảo ra phía sau, ngã xuống giường mà không thể nhúc nhích được chút nào.

Hắn vừa sợ vừa giận, mắt nhìn thấy Tiểu Tử chạy đến bị Tiểu Bình phía sau đánh một cái bất tỉnh, trong lòng chợt lạnh lẽo hiểu ra.

Thất Nương vỗ vỗ trán nhìn hắn cười nói: “Vị của mộ thảo thể nào Tiểu vương gia?”

Lý Mộ chưa bao giờ nghĩ đến có ngày sẽ thua ở trong tay nữ nhân, hắn khó khăn mở miệng nói: “Nàng đừng quên, chúng ta hôm nay đã bái đường, nàng đã là Vương phi do ta cưới hỏi đàng hoàng, nàng còn có thể đem ta thành thể nào?”

Thất Nương cố chịu đựng đầu choáng váng: “Tiểu vương gia, hình như ngươi nhầm rồi, ta Lưu Thất Nương là vị hôn thê của Văn thiếu tướng quân Long Giao quốc, hôm nay tiểu thư bái đường cùng người là Trương Niều Nhi con gái thành thủ Cao thành cơ mà.”

Lý Mộ ghen lời, nàng lại nói: “Ta hỏi người, người vì sao nhất định phải lấy ta làm vợ? Bức tranh kia rốt cuộc có bí mật gì?”

Lý Mộ bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng, không nói.

Thất Nương bị hắn nhìn chằm chằm có chút phiền não lại nói: “Nếu người nói cho ta biết sự thật, những chuyện trước kia người làm đối với ta sẽ không tính toán gì nữa, nếu không người cũng đừng trách...”

Vẫn không có phản ứng.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, ba dài ba ngắn, Bao tiên sinh đến rồi.

Thất Nương biết không còn cơ hội nữa, nàng oán hận trừng mắt liếc Lý Mộ, sai Tiểu Bình đi mở cửa.

Bao tiên sinh mặc một bộ trang phục phó tướng Cao thành, ông ta vào phòng nhìn thoáng qua Lý Mộ đang nằm trên giường, cười nói: “Triều Huy thân vương hạ lệnh người làm không được phép đến gần tân phòng, chuyện này ngược lại tiện cho chúng ta.”

Thất Nương chỉ Lý Mộ nói: “Bao tiên sinh, ông có thể đem hắn cùng ra ngoài được không?”

Nói xong người mềm nhũn đổ xuống, được Tiểu Bình đỡ bên vừa vịn đỡ lấy.

Tiểu Bình lo lắng nói: “Không phải tiểu thư đã ăn giải được rồi hay sao? Sao lại ngã xuống như vậy?”

Bao tiên sinh tiến lên xem, cười nói: “Lưu cô nương là uống say thôi...”

Thất Nương tỉnh lại thì thấy mình đã ở Linh Nhiên cư, Tiểu Bình thấy nàng tỉnh, lúc này mới bưng một bát canh tỉnh rượu vào phòng.

Chốc lát sau chợt nghe ngoài cửa một trận ồn ào, chỉ nghe có tiếng Trần Cương lớn giọng: “Cái gì mà khuê phòng tiểu thư không được xông loạn... Nhị tiểu thư không phải cái loại làm bộ làm tịch như thế, hơn nữa làm việc bên ngoài quy tắc đều giản lược, nào có nhiều quy củ như thế...”

Thất Nương cười nói: “Trần đại ca nói không sai, các vị đều vào đi.”

Những người có đó lúc này mới nối đuôi nhau đi vào, Trần Cương, Giang Ngự, Bao tiên sinh, còn có Văn Cảnh cũng đến.

Thất Nương ngạc nhiên nói: “Không phải nói Ngọc Hổ cũng đến sao?”

Văn Cảnh nói: “Chúng ta nhận được mật báo, có Thánh chỉ đến biên thành, Thiếu tướng quân sáng nay vào thành xuất hiện thoáng qua một chốc rồi lại chạy về biên thành tiếp Thánh chỉ rồi.”

Văn Ngọc Hổ để thuận tiện tiếp ứng bọn họ, lấy cớ ngoại bang hình như rục rịch ở biên thành, để cha hấn xin hoàng thượng ban chỉ điều hấn đến đóng quân ở biên thành, như vậy mới có thể công khai xuất hiện ở biên thành mà không bị hoài nghi.

Văn Ngọc Hổ nhận được mật báo đi rồi, buổi chiều đều là do Văn Cảnh hóa trang thành tướng mạo hấn qua lại gần dịch quán.

Thất Nương thấy bọn họ vẻ mặt ngưng trọng, ngạc nhiên nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Bao tiên sinh nói: “Vốn lần này chúng ta khơi mào mâu thuẫn giữa quan lại và Triều Huy thân vương rồi nhân lúc loạn mà ra khỏi thành, nhưng vừa có tin, Triều Huy thân vương điều quân đội ngoài thành vào trấn áp, dịch quán có người nói chỉ chống đỡ được một thời gian đến canh ba, nếu trong thành và dịch quán bị bọn họ khống chế, ngày mai chúng ta sẽ rất khó chạy thoát.”

Tiểu Bình vẫn ở bên chăm sóc Thất Nương, không nghe đến mấy tin tức này, nàng hiếu kỳ hỏi: “Triều Huy thân vương không đi trấn an thuộc hạ của mình mà lại điều binh như vậy, không phải chứng minh tin ông ta mưu phản là thật sao?”

Thất Nương sắc mặt thay đổi nói: “Triều Huy thân vương đúng là muốn tạo phản!”

Giang Ngự gật đầu: “Không sai, chúng ta bàn bạc cũng nghĩ như vậy, cho nên ông ta liền tiện đường dứt khoát tiến hành luôn, nghe nói ông ta còn phái quân đóng ngoài thành đuổi theo các quan viên đã ra khỏi thành, mấy thành trì quanh đây đều là người của ông ta, đều phái nhân thủ chặn hết các lộ khẩu lại.”

Văn Cảnh nói: “Đến ngày mai, Triều Huy thân vương nếu phát hiện cô và Lý Mộ đều mất tích, chúng ta đây càng khó thoát.”

Thất Nương hỏi: “Người của chúng ta đã rút hết khỏi thành chứ?”

Trần Cương nói: “Thuyền buôn của chúng ta đã cùng ra khỏi thành rồi, Sa Lang cũng ở trong đó, Bao tiên sinh dùng lệnh bài của Vưu Tiên qua trót lọt, tạm thời không có vấn đề gì.”

Thất Nương gật đầu, lại hỏi: “Bao tiên sinh có ý kiến gì không?”

Bao tiên sinh quả quyết: “Việc không thể trì hoãn nữa, chúng ta không thể chờ ngày mai, nhân lúc trong thành còn chưa dẹp loạn chúng ta phải ra khỏi thành ngay...ra ngoài cũng giống lúc ra khỏi vương phủ dùng lệnh bài của Vưu Tiên.”

Mọi người đều đồng ý, Giang Ngự nói: “Vậy Lý Mộ làm gì bây giờ?”

Thất Nương cười: “Có hấn, chúng ta ra khỏi thành có lẽ sẽ thêm được chút thuận lợi.”

Cửa thành đèn đuốc sáng trưng, nhân mã binh lính qua lại không ngớt, đội trưởng đội lính thủ thành nhìn chăm chăm lệnh bài nửa ngày, mới trả lại cho Bao tiên sinh nói với người bên cạnh: “Đúng là thân hành lệnh của phủ thân vương.”

Một người lính khác đứng cạnh thuận miệng hỏi Bao tiên sinh: “Đại nhân, ngài giải người đi đâu vậy? Hiện giờ đều là giải người vào thành, sao ngài ngược lại mang người ra ngoài?”

Văn Cảnh chỉ vào Thất Nương và Tiểu Bình tóc tai bù xù không rõ diện mạo nói: “Đưa mấy nữ nhân này đi giao, chủ nhân các nàng trốn ở một nhà nông ngoài thành, cho nên phải giải các nàng đi nhận mặt.”

Người nọ gật đầu, để bọn họ giải người đi qua, mới được vài bước, trước mặt liền đứng ngay một người cưỡi ngựa dẫn binh vào thành, hấn ghìm cương ngựa nhìn chăm chăm Văn Cảnh nói: “Chậm đã, các người là...”

“Chu ca,Chu ca, bọn Hắc Tử đã ra khỏi thành chưa?” Một tiểu binh hô to sắp ngựa chạy đến cửa thành.

Đội trưởng đội thủ thành đón tiếp: “Làm gì mà hô to gọi nhỏ, bọn họ nhận được lệnh mới ra khỏi thành, có chuyện gì vậy? Sao mặt lại trắng bệch ra thế?”

Tiểu binh kia thở phì phò, hổn hển nói: “Ồ Nghênh Xuân lâu tìm thấy Thân vương Thế tử!”

“Cái gì? Thân vương Thế tử sao lại ở đó? Hơn nữa chỗ đó Hắc Tử không phải đã dẫn người đến kiểm tra rồi sao?” Đội trưởng kia bỗng biến sắc, khu vực Nghênh Xuân lâu do bọn họ phụ trách, Thân vương Thế tử ở chỗ bọn họ xảy ra chuyện chẳng phải là nguy rồi?

Người cưỡi ngựa kia nghe tên tiểu binh nói, quát to: “Ai dám ở đây nói xằng nói bậy? Tiểu vương gia rõ ràng đêm nay động phòng hoa chúc, sao lại đến thanh lâu kỹ viện?”

Tiểu binh kia vẻ mặt cầu xin: “Tiểu nhân nào dám? Tiểu nhân nhìn thấy rõ ràng được khiêng ra đúng là Thân vương Thế tử mà!”

Người cưỡi ngựa nhìn thần sắc hần không giống nói nhảm, quát lớn: “Mau đưa ta đến xem.”

Liền dẫn đội lính theo tiểu binh kia hướng Nghênh Xuân lâu đi đến.

Văn Cảnh ra khỏi thành xong, cả người đã đổ đầy mồ hôi lạnh, người cưỡi ngựa kia trước đây ở Long Thành từng gặp qua hần một lần ở Bách Hoa yến, nếu không phải Thất Nương còn để lại chiêu đó kéo đi sự chú ý của người ta, nhìn mặt hần thêm một lát không chừng đã bị người này nhận ra, nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!

85. Quyển 3 - Chương 8

Tây Lũng quốc năm Thân Giác thứ mười hai tháng chín ngày mừng tám, Thế tử Triều Huy thân vương đại hôn, Cao thành đại loạn, lời đồn nổi lên tứ phía, Triều Huy thân vương phải tinh binh trấn áp, tạm thời giữ được cục diện ổn định.

Ban đêm, thế tử động phòng hoa chúc lại bị người tìm thấy trong Nghênh Xuân lâu, khiến cho ai ai cũng cười thầm chế nhạo.

Sau khi Lý Mộ được đưa về, Triều Huy thân vương giận dữ, thủ vệ phủ Thân vương thay hết bằng nhóm mới, canh giữ càng thêm nghiêm mật, hạ nhân phủ Thân vương đêm đó những ai có hành tung không rõ ràng hoặc không có người làm chứng cho mình đều bị bắt xuống thẩm vấn tra xét.

Triều Huy thân vương vừa cố áp chế tức giận, Từ Tử Diệp đã đến gặp.

“Tất cả các quan viên ở dịch quán đều bị bắt.” Từ Tử Diệp nói.

“Có tìm ra là người phương nào truyền ra tin tạo phản không?” Triều Huy thân vương cau mày hỏi, chuyện ông ta khởi sự rất nghiêm mật, chỉ có mấy người tâm phúc bên cạnh mới biết, cho nên ông ta rất lo ngại tình hình trước mắt.

“Đã thẩm vấn mấy người, đều không biết là ai, chỉ biết sớm nhất là từ thương nhân truyền ra, cho nên thương thuyền mới rời đi sớm nhất.”

Triều Huy thân vương trong lòng ngổn ngang, ông ta bước qua bước lại trong đại sảnh mấy bước, vừa nghĩ đến Lưu Thất Nương giờ ở đâu còn chưa rõ, lại càng thấy tâm phiền ý loạn: “Có phát hiện ra tin tức gì của Lưu Thất Nương không?”

Từ Tử Diệp nói: “Lệnh vừa ban xuống, trong thành tạm thời chưa có phát hiện gì, Vương gia yên tâm, trong thành đều là người của chúng ta, cho dù đêm nay không tìm được, đến sáng mai nàng cũng không thể trốn được.”

“Chỉ sợ nàng đã không còn ở trong thành nữa rồi.” Ngoài cửa truyền đến tiếng Lý Mộ.

Từ Tử Diệp và Triều Huy thân vương nghe tiếng nhìn lại, Lý Mộ khoác áo choàng được người đỡ đứng ở cửa, thần tình uể oải.

Triều Huy thân vương vội vàng sai hạ nhân dìu hần ngồi xuống: “Con mới uống thuốc giải, sao không nghỉ ngơi cho khỏe?”

Ông ta rất muốn biết con trai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Thất Nương làm sao lại trốn ra được khỏi vương phủ? Nhưng Lý Mộ chỉ cắn chặt răng không nói, nhìn sắc mặt không có biểu cảm gì, nhất thời cũng không đoán ra được tâm ý hần rốt cuộc ra sao?

Lý Mộ nói với Từ Tử Diệp: “Nàng rất có thể đã ra khỏi Cao thành, các người cứ theo hướng Long Giao quốc mà đuổi, có thể sẽ có đầu mối.”

Hần dừng một chút rồi lại nói: “Phát hiện được bọn họ, ngoài Lưu Thất Nương, những kẻ khác không để lại người sống, nàng, giữ lại cho ta.”

Giọng hần không chút cảm xúc, trên mặt cũng không nhìn ra bất luận tâm trạng gì, nhưng mỗi câu mỗi chữ lại khiến Từ Tử Diệp trong lòng dâng lên hàn ý lạnh buốt.

Lúc này, đoàn người của Thất Nương đã lên thuyền.

Nhân lúc Vương phủ còn chưa phát hiện ra Vụ Tiên, bọn họ lợi dụng lệnh bài suốt đêm chạy đi, vừa may hai ngày xuôi dòng đều thuận gió, trong một đêm bọn họ đã cách xa thành cả trăm dặm.

Ngồi thuyền hai ngày, Thất Nương đã thấy sốt ruột khó chịu.

Nàng chơi đùa với Sa Lang một lúc, thấy Bao tiên sinh đi đến đầu thuyền, liền đi theo.

“Bao tiên sinh, còn mấy ngày nữa mới đến Long Giao quốc?” Nàng hỏi.

“Hai ngày nay chúng ta xuôi dòng thuận gió, cho nên đi rất nhanh, nếu cứ tiếp tục được thế, không quá ba ngày sẽ đến được Thanh giang, dọc theo nhánh phía đông Thanh giang có thể vào Long Giao quốc, a... Qua sườn núi Kỳ Sơn phía trước sẽ thấy đất Vu, chỉ cần qua khỏi vùng này Triều Huy thân vương sẽ không làm gì chúng ta được nữa.”

Thất Nương đưa mắt nhìn ra, hai bờ sông núi xanh không ngừng lùi lại phía sau, trên mặt sông không còn bóng thuyền nào khác, nàng nhíu mày hỏi: “Bao tiên sinh không phải đã nói vùng Nhai Hán giang buôn bán phồn thịnh, sao ở đây không nhìn thấy một con thuyền nào?”

Hai người nhìn nhau, cùng biến sắc: “Không hay rồi.”

Hai người nhanh chóng trở lại phòng nhỏ trên thuyền, tập hợp mọi người lại bàn bạc.

Thuyền đã ngừng lại, mọi người sắc mặt đều rất xấu.

“Xem tình hình này Triều Huy thân vương đã biết được chúng ta đi đường thủy, chúng ta vốn tưởng bọn họ sẽ đuổi theo dọc đường, nhưng hôm nay xem ra, có lẽ bọn họ không biết chính xác chúng ta đã đến đâu, cho nên chặn thẳng lại ở bến tàu cuối cùng, nói chung là cấm đường thủy, cho nên trên sông không có một con thuyền nào, phía trước... nhất định là có quan binh phòng thủ.” Bao tiên sinh nói với mọi người.

Trần Cương bực mình nói: “Mẹ nó chứ, chỉ thiếu chút nữa thôi...”

Mất chút công sức, Văn Cảnh lên bờ thăm dò đưa tin trở về, phía trước chưa đến hai dặm là cửa sông Nhai Hán giang chật cứng thuyền, quả nhiên là cấm sông, mà đường bộ các lộ khẩu đi được Long Giao quốc đều bị coi xét cực kỳ nghiêm mật, bọn họ lúc này đúng là nửa bước khó đi.

“Mẹ nó nữa, đi đường nào cũng không được, chúng ta cứ tiến thẳng lên đi.” Trần Cương nói.

Văn Cảnh lắc đầu: “Chỉ sợ còn chưa đến trước mặt người ta, thuyền của chúng ta bị phá thành mảnh nhỏ rồi.”

Thất Nương lo lắng: “Nhưng chúng ta cũng không thể cứ dừng chỗ này không đi, bây giờ trên sông nửa chiếc thuyền cũng không có, thuyền chúng ta cứ ở đây cũng quá nổi bật, không quá nửa ngày sẽ bị phát hiện.”

Đang lúc mọi người đều tiến thoái lưỡng nan, một người chèo thuyền chạy ào vào trong khoang, giọng lộ ra vẻ hưng phấn: “Nhị tiểu thư, Trần quân sự, mau, mau ra nhìn.”

“Sao thế?”

“Bến tàu Nhai Hán giang đang kia hình như bị cháy.”

Bầu trời Nhai Hán giang phía đó cháy lên một màu lửa đỏ rực.

Hôm nay mặt trời nắng nóng rất gay gắt, nhưng dù gay gắt thế nào cũng quyết không biến thành màu sắc như vậy.

Bao tiên sinh quyết định nhanh chóng: “Bất luận thế nào chúng ta cũng phải thử một lần, báo cho lão Mạc lập tức đi tiếp.”

Lão Mạc là người lái chính trên thuyền.

Lần này có thể là một cơ hội, tất cả mọi người biết xông lên hay không đều chỉ có một đường chết, cho nên tất cả mọi người trên thuyền đều chuẩn bị sẵn sàng.

Khi thuyền tiến đến gần bến tàu, tất cả mọi người đều kinh ngạc, các thuyền ở bến tàu cháy rất kỳ lạ, không cháy ở một mà là nhiều chỗ khác nhau, cháy rất nhanh rất mạnh, giống như có người ý đồ phóng hỏa.

Bởi vì lửa thiêu cháy dây neo thuyền, khiến những thuyền đang đậu trên mặt nước đều trôi dạt ra, những thuyền này là để ngăn chặn thuyền khác đi qua, nếu những thuyền bị sắp xếp này trôi đi, mặt sông đã không còn ngăn chặn.

Mà cơ hội của bọn họ đã đến.

Bến tàu bây giờ đã hỗn loạn vô cùng, trên bờ binh lính đã phát hiện ra bọn họ, lên tiếng hét to nhưng không có cách nào đưa người lên thuyền đi ngăn bọn họ lại cả.

Khi bọn họ đến chỗ những con thuyền giữa sông đang bốc cháy, mọi người đều ngừng thở.

Kỹ thuật lái thuyền của lão Mạc tốt không phải nói, nhưng cháy như thế này, đuôi thuyền vẫn đụng phải một con thuyền đang cháy.

Một cây cột buồm cháy gãy đè xuống đuôi thuyền.

“Phía sau cháy, nhanh đi dập lửa.”

Một hồi luống cuống, Thất Nương và đoàn người cùng chạy đi cứu hỏa.

“Nguy rồi, phía sau có thuyền đuổi theo.”

Mọi người mới dập tắt lửa xong, thuyền phu liền phát hiện phía sau có truy binh.

Con thuyền quan kia đi rất nhanh, khi Văn Cảnh thấy được rõ cờ xí trên thuyền liền biến sắc: “Là cờ của Triều Huy thân vương.”

Lý Mộ tự mình đuổi đến.

Hắn đứng ở đầu thuyền, nhìn chằm chằm thuyền phía trước, lạnh lùng nói: “Nếu trong một khắc không đuổi kịp thuyền kia, thuyền phu trên thuyền này không cần phải lên bờ nữa.”

Người đứng bên cạnh hắn vội đi xuống thuyền lời.

“Mau, còn không chèo mau lên, bọn chúng sắp đuổi kịp rồi.” Trần Cương cuống đến giơ chân.

Thất Nương nghĩ đến thủ đoạn độc ác của Lý Mộ, trong lòng run lên, thiếu niên kiêu ngạo chịu vũ nhục như vậy, nếu các nàng rơi vào tay hắn còn không...

Bao tiên sinh nhìn tình hình trước mắt, hạ lệnh: “Đem hàng hóa trên thuyền ném xuống sông.”

Hàng hóa trên thuyền trị giá hàng ngàn lượng bạc, Tiểu Triệu lộ ra vẻ mặt do dự.

“Còn không mau đi, mạng quan trọng hơn, nghe theo Bao tiên sinh.” Thất Nương cũng chạy đi hỗ trợ.

Nhìn một thùng rồi lại một thùng hàng bị ném xuống sông, Trần Cương đau lòng mắng: “Con bà nó, sao chiến thuyền của hắn lại không cháy chứ!”

Chiến thuyền kia càng lúc càng gần, thậm chí bọn họ có thể thấy rõ Lý Mộ đứng ở đầu thuyền.

Khi hai thùng hàng cuối cùng được nâng lên, Tiểu Triệu tiếc rẻ nói: “Chỉ còn hai thùng nhĩ kính này thôi, đừng ném.”

Nhĩ kính trong hai thùng này trị giá hơn một ngàn lượng bạc!

Gương! Thất Nương ngẩn ra, nàng neho neho mắt nhìn phương hướng ánh nắng mặt trời, chợt hai mắt sáng ngời, bọn họ được cứu rồi!

“Tiểu Triệu, mau, mau lấy hết nhĩ kính ra, tất cả mọi người mau đến hỗ trợ.” Thất Nương lớn tiếng gọi mọi người.

Trần Cương cùng mọi người vây lại hỏi: “Nhị tiểu thư, đây là muốn làm gì vậy?”

“Phóng hỏa!”

“...”

Lý Mộ bị luồng ánh sáng lóa mắt bao trùm, hắn cau mày dùng tay áo che mắt: “Bọn chúng muốn làm gì vậy?”

“Có lẽ là muốn làm chúng ta không nhìn rõ, tốc độ chậm lại thôi.” Một người đứng cạnh cũng che mắt nói.

Nhưng sau một lát, trên thuyền đã thành rối loạn.

“Cháy, buồm bị cháy rồi!”

Nhìn quan thuyền đang chậm lại, Trần Cương như bị đông cứng, tay hắn vẫn giữ nguyên tư thế nâng tấm gương, miệng tròn thành hình chữ O: “Thật.. thật sự cháy rồi!”

Không chỉ có hắn, ngay cả Bao tiên sinh và những người khác cũng trừng mắt há miệng kinh ngạc.

Thất Nương mỉm cười, lớn tiếng nói: “Mọi người còn không nhân thời gian mà chạy thoát thân mau!”

Lý Mộ nhìn thuyền bọn họ càng lúc càng xa, chính mình lại bất lực, xoay người một cước đá người bên cạnh ngã văng xuống sông.

“Lưu – Thất – Nương.....!!”

86. Quyển 3 - Chương 9

Trong khoang chứa hàng, Trần Cương quay qua lật lại cái gương, hỏi Giang Ngư: “Người nói, Nhị tiểu thư của chúng ta chắc không phải biết yêu thuật đấy chứ? Nếu không cái thứ gương có thể soi người thành yêu quái này sao lại có thể phóng hỏa?”

Giang Ngư nhìn thoáng ra cửa, trừng hắn nói: “Người nói bậy bạ gì đó? Nhị tiểu thư thông tuệ hơn người, có nói năng biết tiên thuật thì hẳng nói chứ sao lại là yêu thuật được!”

Trần Cương hiểu ra, việc này nếu bị kẻ có ý đồ xấu nghe được, Thất Nương chỉ sợ sẽ bị người ta coi thành yêu quái còn gì!

Hắn nghĩ vậy, nghiêm trang lại, nói với Giang Ngư: “Không sai, việc này chúng ta phải báo với mọi người, không thể nói bậy.”

Hắn đặt chiếc gương trong tay xuống, vội vã chạy đi.

Những chiếc gương còn chưa xếp đặt lại vào thùng phản chiếu gương mặt có đôi chút lo lắng của Giang Ngư, trong đó có cả những cái giống như gương Trần Cương vừa đặt xuống, hình người phản chiếu bên trong đúng là bị méo mó biến dạng.

Thất Nương đứng ở đầu thuyền nhìn phong cảnh hai bên bờ sông đến xuất thần... Loại gương biển hình (gương lồi – lõm) vốn là sản phẩm mới đưa đến Linh Nhiên cư để buôn bán, có điều do nhiều nguyên nhân cần suy xét nên Thất Nương không cho đưa ra bán.

Lúc trước làm gương biển hình cũng vì trò này vui và thú vị, chưa từng nghĩ đến sẽ làm ra sản phẩm đi bán, bởi nàng có thể tưởng tượng được, người thời đại này thấy nó sẽ có cảm giác gì, nhất định sẽ bị nó dọa cho nhảy dựng.

Điều này cũng không có gì, nhưng trải qua chuyện này, mọi người nhất định sẽ cho nó là yêu vật... Trong lòng nàng dâng lên cảm giác bất an.

“Lưu cô nương thông minh trí tuệ, quả nhiên không phải người thường, khiến Bao mỗ hoàn toàn khâm phục.”

“Bao tiên sinh,” Thất Nương quay lại nhìn Bao tiên sinh, mái tóc bị gió thổi loạn bay bay, “Trải qua chuyện này, ngài sẽ không cho Thất Nương là yêu tà sao?”

Hôm nay ánh mắt mọi người trên thuyền nhìn nàng đều là vừa kính vừa sợ, tuy nói trên thuyền này đều là hạ nhân Lưu gia, nhưng lòng người khó dò, tương lai chưa biết chừng có người đem đồn đãi thành chuyện lớn.

“Thế gian tự có nhân quả, cô nương cứ yên tâm, sau này...”

“Đến rồi, chúng ta đến bờ rồi, Nhị tiểu thư chúng ta đã đến bến sông Sa trấn.” Phía kia thuyền phu lớn tiếng xôn xao.

Sau này gì cơ? Thất Nương nghe ra trong lời Bao tiên sinh có hàm ý khác, đang định hỏi, bọn Trần Cương đã ra khỏi căn phòng phía trên, lớn tiếng gọi bọn họ rời thuyền.

Sa trấn là một trấn nhỏ bên ngoài phía nam biên thành, nhân khẩu trong trấn cũng không nhiều, nơi này là vùng biên giới, cho nên trở thành nơi dừng chân của đại đa số thương khách, đồng thời cũng là nơi buôn bán của các tộc người vùng biên ải.

Từ nơi này đi lên hai mươi dặm nữa là Biên thành.

Bọn họ vào trấn nghỉ ngơi một chút rồi chia làm hai đoàn đi theo hai ngã.

Giang Ngư đưa thuyền đi Đông Thăng quốc tiếp tục việc buôn bán, còn đoàn Trần Cương và Thất Nương ở trong trấn thuê hai chiếc xe ngựa đến Biên thành gặp Văn Ngọc Hổ.

Trên xe ngựa xóc nảy, Thất Nương buồn ngủ, không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến những âm thanh khóc nháo hỗn loạn, ồn ào ầm ĩ, xe dừng lại, nàng ngồi dậy vén rèm cửa hỏi Trần Cương ngồi cùng mã phu phía trước: “Bên ngoài sao vậy?”

Trần Cương xuống xe hỏi chuyện mấy người trên đường, rồi trở lại về mặt căng thẳng: “Không hay rồi, những người này từ ngoại thành phía đông chạy nạn đến, Nhật Hưng quốc...”

Nhật Hưng quốc phát binh tấn công Long Giao.

“Nếu không phải còn cách sông Tử Mân, chúng ta cũng không chạy thoát được, bờ bên kia mới thật là thảm, đông nghìn nghịt toàn là binh lính Nhật Hưng quốc, chúng tôi ngay cả hành lý còn không kịp thu dọn, vội vàng chạy đến Biên thành, cha đứa nhỏ còn chưa có trở về không biết sẽ sao đây..”

Người đàn bà ôm đứa bé vừa khóc vừa rồi rít tạ ơn Thất Nương, cô ta vừa lúc chạy đến ngã rẽ đường từ Sa trấn đi Biên thành, gặp đoàn của Thất Nương, Thất Nương thấy cô ta vợ góa con cô, để cho lên xe ngựa.

Mã phu kia lại cứ càu nhàu không ngớt, hẳn nghe nói đến có đánh nhau, sợ đến lập tức muốn quay xe trở lại, nếu không phải Trần Cương dọa cho sợ hãi, chắc hẳn đã sớm bỏ người mà chạy, Thất Nương lại còn muốn cho người khác lên xe, khiến tốc độ xe bị chậm lại, hẳn đương nhiên là không vui về chút nào.

Trần Cương không kiên nhẫn nói: “Con mẹ nó, lão tử đang điên đây, ngươi còn lảm miêng nữa lão tử ném ngươi xuống đầu tiên.”

Nhìn Trần Cương bộ dạng hết như thổ phỉ, mã phu kia nào còn dám nói nhiều, chỉ đành bất chấp mà ra roi đánh ngựa, trong lòng cầu khẩn cho sớm đến Biên thành, tránh thoát được một kiếp.

Sa Lang chạy bên xe ngựa bỗng nhiên tăng tốc độ, hai bên trái phải Văn Cảnh và Bao tiên sinh ngựa cũng chạy nhanh lên, Văn Cảnh quát lớn: “Bọn chúng đuổi theo đấy.”

Trần Cương quay đầu nhìn nhanh phía sau, đoạt lấy dây cương từ mã phu, quát lớn: “Mọi người ngồi cho vững...”

Vào Biên thành, Thất Nương tay bưng chén trà vẫn còn run rẩy, tiếng chém giết ngoài thành còn quanh quẩn bên tai nàng.

Nghe tiếng người vào phòng, nàng ngẩng mạnh đầu lên.

Văn Cảnh nhìn ánh mắt tha thiết của nàng, lắc đầu.

Nàng ngẩn ngơ, thân mình vô lực ngã xuống, nước mắt không ngừng rơi.

Văn Cảnh im lặng, một lát sau nói: “Hôm nay Biên thành đầy nguy ngập, dân chúng quanh Biên thành... Xác bọn họ có lẽ không thể đưa trở về.”

Thi cốt vô tồn.

Thất Nương nước mắt càng không thể ngừng lại được, nếu không phải ra khỏi thành để cứu nàng, Vương đại ca bọn họ sao có thể rơi vào kết cục như vậy... Trần Bách còn trẻ như vậy, giọng ồm ồm của Đại Hùng ca sau này cũng không thể nghe thấy, tất cả đều vì nàng, đều vì nàng!!...

Văn Cảnh biết tâm trạng của nàng, nói: “Trên chiến trường sinh tử vô thường, bọn họ sớm đã sẵn sàng, không phải là lỗi của Thiếu phu nhân, dù cho hôm nay không chết trên chiến trường, ngày sau cũng sẽ là da ngựa bọc thây.”

Tiểu Bình hai mắt cũng hồng hồng, nàng vừa an ủi vừa giúp Thất Nương lau nước mắt, một người lính đã đến gọi Văn Cảnh đi.

Văn Cảnh vội vã đến phòng nghị sự, đã thấy các tướng lĩnh đều tề tụ trong phòng, đang bàn bạc việc Nhật Hưng quốc công thành.

Trước đó mấy ngày Văn Ngọc Hổ đột nhiên nhận được thánh chỉ của hoàng thượng, yêu cầu Biên thành đổi quân, lệnh cho Văn Ngọc Hổ lập tức phải mang theo sáu vạn quân đi đổi quân với Nam Khang quân.

Biên quân ở Biên thành tổng cộng có tám vạn, nếu Văn Ngọc Hổ mang đi sáu vạn, Biên thành trống không sẽ ra sao? Cho nên Văn Ngọc Hổ trước khi Nam Khang quân đến sẽ không rời đi.

Nhưng hoàng thượng lại liên tiếp hạ hai đạo thánh chỉ ra lệnh Văn Ngọc Hổ nhất định phải đổi quân trước kỳ hạn, không thể kháng chỉ, Văn Ngọc Hổ bất đắc dĩ kéo dài đến ngày cuối cùng mới mang quân rời đi.

Bọn họ mới đi mấy ngày, Nhật Hưng quốc liền phái người đến tấn công, chứng minh rõ ràng đó là cái bẫy, mà Nam Khang quân cũng mới xuất phát từ Nam Khang, căn bản nước xa không cứu được lửa gần, dù cho Văn Ngọc Hổ có quay về cũng không còn kịp, đến giờ Biên thành chỉ có hai vạn binh mã, nhưng đại bộ phận là già và yếu, binh lực thực sự không được đến hai vạn, ngoài thành đã có mười vạn tinh binh Nhật Hưng quốc chăm chăm như hổ đói, bọn họ nên làm gì bây giờ?

Trong các tướng lĩnh ở Biên thành, ngoài một vị lão tướng tên là Lâm Tử Lập thì Văn Cảnh là người có quyền lực lớn nhất.

Lâm Tử Lập làm quân nhân đã hơn bốn mươi năm, ông ta thân hình cao lớn, tay chân to khỏe, trong quân kinh nghiệm chinh chiến phong phú, vốn dựa theo quân công năm trước ông ta có thể được triệu về, nhưng vì đắc tội kẻ có quyền lớn trong triều, liền khiến cho điều lệnh chậm chạp không đưa ra, trì hoãn cho đến bây giờ.

Lâm Tử Lập tiến lên hỏi: “Lưu cô nương sao rồi?”

Văn Cảnh nói: “Đã biết tin của Vương phó tướng, đang rất đau lòng.”

Lâm Tử Lập nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu, ta mới trên tường thành xuống, đối phương treo cờ hiệu của Tần Tương, xem tình hình có lẽ Nhật Hưng quốc đã xuất động toàn bộ các lực lượng tinh nhuệ, những đội quân này đã sớm ầm núp quanh Biên thành, lại có thể giấu diếm không lộ ra chút nào, có thể bí mật như vậy... Hoàng đế Nhật Hưng quốc thật sự hạ quyết tâm muốn tiêu diệt Long Giao ta.”

Lâm Tử Lập nói không sai, đây mới chỉ là bắt đầu.

Trời dần sáng, Hoàng Hưng lấy tay áo lung tung quạt mồ hôi trên trán, nhìn sắc trời.

Đây là lần thứ mấy đẩy lui tấn công của kẻ địch? Lần thứ tư hay lần thứ năm? Hấn cũng không nhớ rõ, mỗi lần hấn chỉ biết liều mạng dùng toàn lực, dân chúng Biên thành tất cả đều chỉ có thể mong chờ vào bọn họ, trong đó còn có người thân của hấn... Hấn chết không quan trọng, nhưng vợ con già trẻ cả nhà nếu rơi vào tay quân địch... Nghĩ đến bọn họ như cá thịt bị bắt đi làm nô làm kỹ, hấn rùng mình.

Mới có một ngày, trên tường thành đã nơi nơi đều máu me loang lổ, Nhật Hưng quân dựa vào số quân đông dùng xa luân chiến đánh cả đêm, khiến bọn họ đã mệt mỏi không chịu nổi, khi trời tảng sáng mới ngừng tiến công.

Nếu không phải Biên thành hai mặt đều là núi vây quanh, hình thành thế nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai (một người chống giữ cửa ô, muôn người chẳng phá nổi), chỉ sợ thành trì này ngay cả một ngày cũng không giữ được.

Hoàng Hưng và hầu như tất cả mọi người đều ngồi xuống đất dựa vào tường, có người nằm ngủ luôn dưới đất, bọn họ thật sự là quá mệt mỏi.

Văn Cảnh đi lên vừa vặn nhìn thấy cảnh này.

Cứ thế này, không quá vài ngày bọn họ sẽ không chống đỡ nổi nữa, Văn Cảnh cau mày.

Hấn xoay người trở lại quân doanh triệu tập các tướng lĩnh lại họp.

Sau khi bàn bạc, quyết định chiêu binh toàn thành, nam nhân chỉ cần không thương không bệnh đều phải lên tường thành chiến đấu.

Người dân trong thành cũng biết giờ là lúc sinh tử, chỉ có kéo dài thời gian chờ viện binh đến cứu mới có cơ hội thoát mạng, nếu không Biên thành bị phá, mấy thành trì sau không có địa thế thuận lợi để giữ thành, quân địch thế chẻ tre chỉ cần ào qua là không sót lại chút gì, do đó bọn họ dù có chạy cũng không thoát, cho nên đều hưởng ứng đi đầu quân.

Lâm Tử Lập đem số binh sĩ hiện có chia làm hai, thay nhau ra trận, lúc này mới trì hoãn được nguy cấp.

87. Quyển 3 - Chương 10

Nhìn đại phu rút mũi tên trên người Hoàng Hưng ra xong, Thất Nương tiến lên tiêu độc băng bó.

Từ khi hai bên khai chiến, nàng liền tự nguyện đến quân doanh hỗ trợ.

Vốn Văn Cảnh có chút băn khoăn, nhưng theo tiến triển cuộc chiến, nhân thủ trong quân ngày càng thiếu, cho nên hấn cũng đành bất chấp nam nữ khác biệt, để nàng và những người phụ nữ biên thành khác vào doanh hỗ trợ.

Nàng vì cái chết của bọn Vương Liên Thắng, đến giờ mắt vẫn còn sưng húp, nhưng vì có việc để làm, những cảm xúc đau đớn phai đi không ít.

Thất Nương vừa giúp Hoàng Hưng băng bó vết thương, vừa nói: “Trước khi vết thương lành lại, có rất nhiều việc cần chú ý, có mấy thứ không được ăn...”

Hoàng Hưng cố nén đau ngắt lời nàng: “Cô nương, hôm nay chiến sự ra sao rồi?”

Thất Nương ngạc nhiên nhìn hấn nói: “Cậu mới từ chiến trường xuống, sao không biết?”

Hoàng Hưng cố chấp: “Tôi bị đưa xuống đã nửa ngày, khi bị thương cũng là lúc chiến sự căng thẳng nhất, đến giờ... Không biết bây giờ sao rồi?”

Thất Nương trấn an: “Dường thương cho tốt đi, trên chiến trường đã có Lâm tướng quân bọn họ...”

“Bao tiên sinh có ở đây không?” Ngoài cửa một người lính đứng bên ngoài doanh gọi, vẻ mặt lo lắng.

Bao tiên sinh tinh thông y đạo đang hỗ trợ ở chỗ khác, ông ta lên tiếng đáp, tay vẫn không dừng, tiếp tục xử lý vết thương cho binh sĩ.

Người lính kia chạy đến chỗ ông ta nói nhỏ gì đó, ông ta cau mày, giao việc đang làm cho đại phu bên cạnh, gọi Thất Nương cùng ra khỏi doanh trại.

“Sao vậy Bao tiên sinh?”

“Lâm tướng quân bị thương.”

Lâm Tử Lập bị thương nghiêm trọng, hôn mê bất tỉnh, đại phu khác đều bó tay không còn cách nào.

Thất Nương từ trong phòng bưng ra một chậu máu loãng giao cho hạ nhân, nàng cố nén buồn nôn nói với các tướng lĩnh đang đứng đầy trong phòng: “Mùi tên này trúng vào vị trí gan của Lâm tướng quân, Bao tiên sinh dù đã xử lý rồi, nhưng tiên sinh nói có thể sống hay không còn phải xem ý trời.”

Bao tiên sinh từ trong ra, hai tay đầy máu, nhìn bọn họ lắc đầu, các tướng lĩnh lộ vẻ sầu thảm.

Chiến sự vốn đã đến lúc sinh tử quan đầu, hiện giờ toàn bộ đều dựa vào sĩ khí chống đỡ, nếu tình trạng Lâm tướng quân truyền ra ngoài, nhất định khiến quân tâm dao động.

Tình hình đã xuống đến mức vô cùng tồi tệ.

Nếu không phải dựa vào địa thế, biên thành chỉ sợ sớm đã thành phá người chết, nhưng đến giờ cũng đã không còn chống đỡ được bao lâu.

Không thể đem thương thế của Lâm tướng quân truyền ra ngoài, mọi người quyết định nói ra là Lâm tướng quân bị trúng tên, hành động bất tiện, mọi sự do Văn tướng quân tạm thời thay thế.

Văn Cảnh đã mấy ngày không ngủ, sắc mặt thâm đậm, hấn không nói nhiều lại tiếp tục cùng cấp dưới bàn bạc chiến sự.

“Cứ tiếp tục như vậy còn có thể chống đỡ bao lâu nữa?” Thất Nương nhin không được hỏi.

Văn Cảnh dừng lại, các tướng lĩnh không ai nói gì.

Bao tiên sinh trong lòng chuyển động, nói với Thất Nương: “Theo ta tính toán thì không quá ba ngày, Lưu cô nương thông minh sáng suốt, không biết có thượng sách gì không?”

Chuyện này liên quan đến tính mạng trăm họ toàn thành, Thất Nương nào dám làm càn như bình thường, hướng hồ nàng chỉ có hứng thú với khoa học tự nhiên, đối với hành quân tác chiến không có nghiên cứu gì, cho dù nàng nghe và biết nhiều câu chuyện cổ về chiến tranh, nhưng đó cũng chỉ là lý luận suông mà thôi.

Nàng lắc đầu nói: “Những tướng quân ngồi đây đều là chiến tướng kinh nghiệm phong phú, bọn họ đều không có cách nào, Thất Nương sao có thể có thượng sách gì chứ?”

Bao tiên sinh nói: “Cái này cũng không nói chính xác được, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, nói không chừng cô nương lại có cách nào giúp chúng ta thoát nguy khốn, đừng ngại nói một chút.”

Văn Cảnh cũng đã thấy bản lĩnh của nàng, đôi mắt sáng lên, không biết có phải là do tâm lý ngựa chết coi thành ngựa sống hay không, nhìn về phía nàng ánh mắt lộ ra hy vọng.

Thất Nương không biết vì sao Bao tiên sinh lại muốn nàng bày mưu tính kế, bất đắc dĩ nói: “Ta thật không có cách nào, bất luận là chuyển bố phòng thành lũy hay binh pháp đối chiến ta đều không biết gì hết, sao có được thượng sách gì chứ?”

Bao tiên sinh cười nói: “Thành lũy cũng là người làm ra, giống như trên sông Nhai Hán đốt thuyền, cô nương cũng đâu phải trước đó có chuẩn bị mới đốt chứ? Chuyện này cũng thử vậy xem, cô nương chỉ cần nghĩ chỉ cần có cách nào trì hoãn kẻ địch tấn công, coi như là thượng sách rồi.”

Thất Nương nhìn ánh mắt Văn Cảnh, cắn răng nói: “Tôi muốn lên tường thành nhìn đã rồi nói sau.”

Quan trọng là phải biết người biết ta mới được.

Những tướng lĩnh còn lại ồ lên, một tướng quân vóc dáng thấp béo kêu lên: “Không được không được, sao có thể để nữ nhân lên chiến trường? Chuyện này không phải là làm liều sao?”

“Đúng vậy, nữ nhân sao có thể lên chiến trường, vậy không phải mất hết mặt bọn nam nhân chúng ta sao?”

Văn Cảnh vung tay lên, mọi người dần dần bớt xôn xao, hắn nói với tướng quân thấp béo: “Mạc Anh, ta và các người tất cả mọi người đều có mong muốn giống nhau, để hộ thành, tính mạng cũng không quan trọng, nhưng dù chúng ta lấy hết mạng ra cũng không thể đổi lại được Biên thành.”

“Vị cô nương này là vị hôn thê của Văn thiếu tướng quân, cũng là Thiếu phu nhân tương lai của Hắc Giao quân chúng ta, tin rằng tất cả mọi người đều đã từng nghe qua chuyện về nàng, Thiếu phu nhân mặc dù chưa từng ra chiến trường, nhưng lại có bản lĩnh khác.. Trên chiến trường bắt buộc phải dùng mọi cách, bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cho dù là phá cả thiên môn, chỉ cần chiến thắng là được, Văn Cảnh tin tưởng bản lĩnh của Thiếu phu nhân, hôm nay tính mạng đã sắp không còn, các vị nếu có thượng sách nào có thể vượt qua tình cảnh này, vậy thì hãy nói ra, nếu không sao không để Thiếu phu nhân thử một lần? Tin rằng chuyện chúng ta ở đây lúc này Văn thiếu tướng quân nhất định đã biết, chỉ cần kéo dài được chừng năm ba ngày Văn thiếu tướng quân quay lại là chúng ta được cứu rồi.”

“Phá thiên môn”, là muốn nói nàng báng môn tả đạo sao? Thất Nương nghe không biết nên khóc hay cười.

Không có gì hơn lý do này, tiếng phản đối nhỏ đi rất nhiều, Văn Cảnh xem tình hình, lập tức liền đưa Thất Nương lên tường thành, Bao tiên sinh cũng đi theo.

Thảm khốc trên tường thành, Thất Nương không thể tưởng tượng được.

Hai bên không ngừng đánh nhau đến chết, người nào bị thương hoặc chết, lập tức liền có người bên cạnh thay thế.

Dưới tường thành là xe công thành của kẻ địch, xe chấn tên không ngừng tiến lên, mà trên tường thành dân binh không ngừng mang tên và đá đến đầu tường, chỉ cần xe công thành và chấn tên của kẻ địch tiến gần thêm, sẽ không ngừng có người đổ dầu và bắn tên xuống.

“Không tính binh lính già yếu, chúng ta đã thương vong hơn năm ngàn quân rồi, kẻ địch tổn thất hơn một vạn, hai ngày nay bọn chúng tăng cường tấn công, rõ ràng là muốn nhân lúc viện quân chúng ta chưa đến mau chóng hạ thành.” Văn Cảnh cảm khiến chấn tên cho Thất Nương.

“Nhị tiểu thư, sao cô lại lên đây?” Trần Cương quay lại liền thấy Thất Nương, hồn hể nói, “Đao kiếm không có mất, Văn tướng quân, sao người lại để tiểu thư chúng ta lên đây?”

Thất Nương coi như không nghe thấy, nàng cẩn thận quan sát tình hình kẻ địch.

Trần Cương vừa đánh rớt một mũi tên bắn lên không biết từ đâu bay đến, lau mặt mắng: “Mẹ nó, Văn Cảnh, nếu tiểu thư chúng ta bị tổn thương chút nào, ta sẽ lột da ngươi, Nhị tiểu thư, cô mau xuống khỏi thường thành đi, bà cô của tôi ơi...”

Thất Nương vẫn hết sức chăm chú.

Quân địch trừ binh lính ở tuyến trước, vẫn còn những hàng ngũ phía sau ngoài tầm tên bắn, binh lực nhìn qua chỉ ít là năm vạn, bọn họ cách không xa, mỗi ngày lại bày ra trận thức khác nhau, hiển nhiên là ra oai với đối phương.

Nếu như quân dân biên thành không phải biết trận chiến này liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Long Giao quốc, mang tâm lý đập nổi chìm thuyền quyết chiến đến cùng, những đội quân này không biết sẽ mang đến cho quân dân biên thành áp lực thế nào.

Biên Thành xây dựng giữa hai dãy núi, hai núi hai bên tất cả đều là vách đá, cho nên bọn họ không cần lo lắng kẻ địch đánh lên.

Thất Nương nhìn núi lớn hai bên thuận miệng hỏi: “Cây cối trên núi hai bên là chúng ta cố ý chặt bỏ hết phải không?”

Đây là vì phòng ngừa địch dùng hỏa công.

Văn Cảnh ngập ngừng: “Hình như không phải, khi ta đến biên thành lúc đó hai bên còn chút ít cây cối, nhưng cũng rất ít ỏi, cho dù là địch có phóng hỏa cũng không tạo thành uy hiếp được cho nên không có sai người chặt bỏ, huống chi hai năm nay cây cối trên núi không biết vì sao đều chết, ngay cả cỏ dại cũng không lớn được, chúng ta lại càng không chú ý.”

Thất Nương gật đầu, nhìn về doanh địch phía xa, hỏi: “Nơi kẻ địch đóng quân ở trong núi rừng đằng kia sao?”

Văn Cảnh chỉ cho nàng xem: “Kia chính là chỗ bọn chúng đóng quân, bọn chúng không sợ bị ta đánh lên nên cứ tự nhiên đóng quân chỗ đó. Ai, đáng tiếc, nếu như chúng ta có thể ra khỏi thành đánh lên, phóng hỏa đốt núi, bọn chúng nhất định không thể may mắn như thế.”

Thất Nương trong lòng có ý tưởng, nghĩ đến câu thuyên cổ mượn tên, cũng thở dài: “Đáng tiếc ta không biết cách nhìn trời đoán hướng gió, nếu không chúng ta đánh lên cũng không phải chuyện khó.”

Bên cạnh Văn Cảnh, tướng quân Mạc Anh béo lùn nghe thấy, bán tín bán nghi: “Thiếu phu nhân chó mạnh miệng, chúng ta ở đây cách doanh địch những ba dặm, để nhanh chóng hạ biên thành, bọn chúng ngày đêm tấn công, chúng ta căn bản không có cơ hội ra khỏi thành đánh lên.”

Thất Nương khó hiểu nhìn hắn: “Ai nói phải ra khỏi thành đánh lên, nếu có người hiểu biết về hướng gió thời tiết, không cần ra khỏi thành ta cũng bảo đảm bọn chúng sẽ thành thịt hun khói.”

“Vậy cô nương sẽ chuẩn bị biến bọn chúng thành thịt hun khói thế nào?” Bao tiên sinh vuốt cằm mỉm cười.

88. Quyển 3 - Chương 11

Thất Nương lập tức bắt tay vào làm.

Nàng và Bao tiên sinh chia ra làm hai, Bao tiên sinh theo lời nàng dặn dò đi chuẩn bị đồ thí nghiệm, mà Văn Cảnh tìm ra trong quân một người thợ thủ công đến giúp nàng.

Tại một tiểu viện gần tường thành, Thất Nương đang cùng người thợ thủ công kia nói đến hình dáng và cách làm của đèn Khổng Minh, bên cạnh một vài người đàn bà chăm chú nghe, Tiểu Bình cũng ở trong đó.

Vì đàn ông đều đã đi chiến đấu, nên bọn họ đến giúp việc làm đèn Khổng Minh.

“Theo như miêu tả thì cô nương muốn nói đến đèn trời?” Người thợ họ Cung ngập ngừng nói.

Thất Nương mừng rỡ, thì ra ở thế giới này đèn Khổng Minh được gọi là đèn trời, nàng vội hỏi: “Cung sư phụ có biết làm không?”

Thấy ông ta gật đầu, Thất Nương lại nói: “Có điều đèn trời lần này có chút khác biệt, chúng ta còn phải cho nó mang thêm mấy thứ nữa, có thể khó làm một chút.”

Nàng cũng không muốn đèn trời này bỏ thêm gì đó để rồi bay không nổi.

Đèn trời có thể bay được nhờ nhiệt lượng và trọng lượng của đèn, không khí nóng và thể tích của đèn đều rất quan trọng, nhiệt độ không khí ở đây chỉ có thể cảm nhận bằng cảm giác, mà quan trọng nhất là trọng lượng của nó, nếu mang theo quá nặng thì dù có nhiệt độ cao đến mấy cũng không bay nổi, cho nên nàng phải có tính toán kỹ để làm đèn.

Thất Nương đem những vật liệu đã chuẩn bị sẵn cho Cung sư phụ xem, ông ta cho là không được liền đổi ngay lập tức.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, bắt đầu bắt tay vào làm.

Cung sư phụ vừa làm vừa hướng dẫn những người khác, Thất Nương nếu không hiểu điều gì cũng đem hỏi ông ta.

Trước mặt mọi người, chiếc đèn trời đầu tiên hoàn thành, Thất Nương nở nụ cười duy nhất từ khi cuộc chiến bắt đầu đến giờ.

“Có chuột á!!!!...”

“A!!...”

Dưới chân mọi người chẳng biết từ lúc nào chui ra một đám chuột, những người phụ nữ trong viện vừa kêu vừa nhảy lên, tiện tay vớ chổi vớ gậy đập loạn cả lên.

Đám chuột bị đánh kêu lít chít ầm ĩ, nhưng chúng vẫn không tản ra, chỉ bỏ chạy về một hướng... Bên ngoài tiểu viện lúc đầu cũng có vài tiếng thét chói tai, sau đó lại trở về im lặng.

Phản ứng bên ngoài khiến Thất Nương cảm thấy có chút khác thường... Quá yên lặng.

Nhìn đám chuột chạy khỏi sân, những người phụ nữ chưa hết hoảng hồn, bàn tán xôn xao. Cung sư phụ cũng bị hoảng sợ, trước kia ông ta chưa từng nhìn thấy nhiều chuột tụ lại một chỗ như vậy, ông ta đi ra cửa muốn nhìn xem đám chuột này chạy đi đâu, nhưng vừa mở ra liền vội vàng đóng sập lại.

“Bên ngoài khắp nơi đều là chuột.”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của ông ta, mọi người tay chân như nhũn ra.

Thất Nương cũng sợ chuột, có điều nàng nghe đến tình huống này, trong lòng giật mình, vội nhờ Cung sư phụ giúp đặt chiếc thang lên đầu tường nhìn ra ngoài, vừa nhìn thấy lập tức da đầu run lên, trên đường khắp nơi đều là chuột... Vô số chuột.

Không biết có phải vì trước đây từng xem qua phim về thảm họa hay không, vừa nhìn đến cảnh này nàng liền nghĩ đến – động đất.

Không phải chứ! Ông trời chắc sẽ không đối xử với nàng như vậy đâu!

Miệng nàng đắng lại.

Người đi trên đường đều ngã ra như phỗng, không dám hô to, sợ đám chuột bị kinh động sẽ làm mình bị thương, nhưng những con chuột này từ các ngôi nhà chạy ra tụ lại, cũng không rối loạn mà cùng chạy theo một hướng, sau khi khiến người đi đường kinh hãi xong liền tụ thành một đoàn, cũng không dẫm thương người.

Một lúc lâu sau, trên đường đã không còn con chuột nào.

“Chẳng lẽ trời muốn diệt Long Giao ta?” Thất Nương từ đầu tường leo xuống nghe thấy Cung sư phụ lầm bầm.

Thất Nương cảm thấy tình hình này càng nguy hiểm, Cung sư phụ nghĩ như vậy chứng tỏ những người khác cũng thế, tình hình đang nguy ngập mà thiên nhiên lại có những biểu hiện bất thường, nếu ý nghĩ này cứ phình to trong đầu mọi người, như vậy Biên thành sẽ chưa đánh mà tự sụp đổ.

“Ông trời cuối cùng cũng mở mắt.” Thất Nương xoay người mỉm cười nói với mọi người, “Biên thành của chúng ta được cứu rồi.”

Mọi người đều truy hỏi, Thất Nương cười nói: “Ông trời sai chuột đến báo tin, hiện giờ tình hình khẩn cấp, không kịp nói nhiều, chuyện đèn trời tôi xin kính nhờ mọi người, Tiểu Bình cô đi báo cho Bao tiên sinh, nói tôi ở chỗ Văn tướng quân chờ ông ấy.”

Thất Nương dưới tường thành nôn nóng bất an bước qua bước lại, chờ lính vào thông báo.

Nàng vừa xoay mình đột nhiên giật mình, giữa một tốp lính đang đổi phiên chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, người này sao lại ở đây?

“Hạ Lan Thuyền!”

Người nọ thân mình khựng lại, quay người, một đôi mắt phượng trong trẻo lạnh lùng đối diện ánh mắt nàng.

Nàng chưa từng nhìn thấy Hạ Lan Thuyền có lúc nào nhích nhác thậm hại như vậy, trước đây mỗi lần thấy hắn, hắn luôn là không nhiễm một hạt bụi, hôm nay hắn cùng những người lính đang chiến đấu không khác gì nhau, toàn thân trên dưới không phải bụi bặm thì chính là vấy máu.

Người bên cạnh hắn cảnh giác nhìn nàng, thái độ có chút dè dặt.

Vài khắc sau, Hạ Lan Thuyền và người của hắn cùng bị “mời” đến ban chỉ huy tạm thời của Văn Cảnh trên lầu thành.

“Hạ công tử đến Biên thành có chuyện gì sao?” Văn Cảnh mắt lấp lánh.

Lần này Nhật Hưng quốc đánh Long Giao hiển nhiên là trong triều có nội ứng, ngoài Lệ Chân công chúa bọn họ không biết còn ai tham gia vào nữa, cho nên khó tránh khỏi nghi ngờ một chút.

Thất Nương đứng một bên bất động thanh sắc.

Hạ Lan Thuyền nhìn lướt qua Văn Cảnh một cái, không nói.

Tướng lãnh khắp phòng nhìn không quen bộ dáng như không thấy người nào của hắn, lạnh giọng nói: “Không phải là gian tế Nhật Hưng quốc đấy chứ?”

“Chắc không phải chứ, nếu không một văn nhân sao lúc này lại đến Biên thành?”

“Văn tướng quân trước nhốt hắn ta lại rồi bàn sau.”

Mấy người bên cạnh Hạ Lan Thuyền trợn mắt nhìn, một người vóc dáng nhỏ con mau miệng nói: “Nếu không phải có công tử chúng ta, Lưu cô nương ở sông Nhai Hán sao có thể dễ dàng qua được như vậy chứ? Các người còn nghi ngờ chúng ta, hừ...”

Bến tàu ở sông Nhai Hán bị cháy là do bọn họ đốt?

Thất Nương không ngờ, nhìn Hạ Lan Thuyền, vì sao?

“Thì ra chúng ta là do Hạ công tử cứu!” Bao tiên sinh từ bên ngoài tiến vào, ông ta không hỏi tiếp Hạ Lan Thuyền đến có ý đồ gì, trực tiếp hỏi Thất Nương: “Cô nói chuột chạy qua phố là ông trời phái đến báo tin?”

Chuyện về đám chuột quả nhiên khiến trong quân trên dưới lòng người rung chuyển, đã không ít binh lính nghe được chuyện này, đều thấy bất an.

Lính canh bên ngoài nghe thấy Bao tiên sinh nói đến việc này, đều đồng tai cẩn thận nghe.

Thất Nương nhìn thoáng qua lính canh đều đứng im, cười nói: “Không sai, cho nên tôi phải mời Bao tiên sinh giúp cho một việc.”

Biên thành vì địa thế, chỉ có hai cửa thành, cửa Đông và cửa Tây.

Cửa Đông hiện giờ đang bị Nhật Hưng quốc tấn công, mà cửa Tây là đường ra duy nhất của Biên thành đi vào Long Giao quốc.

Chính vì như vậy mới có thể được trợ giúp của một vài thành trấn, Biên thành chống đỡ được đến giờ.

Đám chuột này theo cửa Tây mà ra.

Thất Nương không biết rốt cuộc có phải động đất hay không, nhưng động vật vốn phản ứng nhanh nhạy hơn con người nhiều lần, huống chi những loại động vật sống dưới mặt đất ắt hẳn càng thêm nhạy cảm với chấn động trong lòng đất.

Cho nên hướng chúng chạy đương nhiên là hướng an toàn nhất.

Nhân lúc chúng còn chưa chạy đi xa, Thất Nương mượn con kiêu của Bao tiên sinh đuổi theo dấu tích của đàn chuột.

“Chúng ta ngay lập tức phải tổ chức cho mọi người rút khỏi Biên thành, toàn bộ đều rút.” Thất Nương nhìn con kiêu của Bao tiên sinh bay đi xa dần, nói.

“Cái gì?”

Tất cả mọi người sửng sốt, kể cả Hạ Lan Thuyền.

“Thiếu phu nhân cô điên rồi, nếu Biên thành không giữ được, chúng ta... Long Giao quốc của chúng ta sẽ bị mất phân nửa đấy, hơn nữa chúng ta cũng chạy không thoát được.” Mạc Anh thở hổn hển nói.

“Ông trời đã cảnh báo cho chúng ta, Biên thành sẽ là mồ chôn của quân đội Nhật Hưng quốc, nếu chúng ta không sớm rút khỏi, chẳng phải là muốn chôn cùng bọn chúng sao?” Thất Nương lạnh lùng nói.

Văn Cảnh tâm trí hỗn loạn, hẩn cau mày: “Thiếu phu nhân căn cứ vào đâu cho rằng đây là cảnh báo của ông trời? Có thể nói ra cảnh báo gì không?”

Hiện giờ chỉ cần vô ý chút thôi, Biên thành sẽ bị phá, hẩn không biết bọn họ còn có thể chống đỡ được đến lúc Văn Ngọc Hồ quay về hay không, nhưng cũng không dám mạo muội đem Biên thành cứ như vậy mà uống phí dâng cho Tần Tương.

Thành thật mà nói, Thất Nương cũng không biết có thể có động đất hay không, nhưng nàng cũng không thể cân nhắc thêm, nàng và Văn Cảnh đều khó xử, chỉ bằng những biểu hiện kỳ lạ của động vật mà nhất định cho rằng có động đất dường như có chút vô đoán, nhưng thời gian không cho phép suy nghĩ nhiều, nàng chỉ có thể đánh cược lựa chọn một.

“Ta đã từng xem qua một cuốn sách đặc biệt của ân công, cách làm kính cũng từ đó mà ra, trong sách đó từng ghi lại, nói đây là cảnh báo của ông trời: chuột ra, đất động, về sau trở thành địa ngục trần gian.”

Khắp phòng vắng lặng không một tiếng động.

“Mọi người có thể không tin, nhưng ta cho rằng đây là cơ hội ông trời ban cho để tiêu diệt kẻ địch, nếu bỏ lỡ đừng nói là bọn giặc, ngay cả chúng ta cũng sẽ chôn cùng, thời gian không đợi người dẫu!” Thất Nương chậm rãi nhìn mọi người xung quanh.

Mọi người còn đang khiếp sợ, Bao tiên sinh tiến lên chậm rãi nói: “Văn tướng quân tiếp chỉ!”

89. Quyển 3 - Chương 12

Bao tiên sinh bỗng nhiên nói Thánh chỉ khiến mọi người đều ngạc nhiên, nhưng khiến người ta kinh ngạc không chỉ có vậy, mà Thánh chỉ này không ngờ lại là di chỉ của Long Bàn Đế, Hoàng đế khai quốc của Long Giao.

Thánh chỉ từ hơn một trăm năm trước?

Điều này sao có thể?

Nội dung Thánh chỉ đại khái nói, thánh chỉ này là mật chỉ của Long Bàn Đế, do đệ tử người Thiên Mộ Phương đời đời truyền lại giữ gìn, cho đến lúc đặc biệt mới có thể sử dụng.

Nhưng Thánh chỉ này không thể dùng để can thiệp triều đình, nếu điều binh khiển tướng cũng không thể dùng trong nội chiến (nói cách khác là không thể điều Long Giao quân tấn công Long Giao quân).

Trên Thánh chỉ trừ hoàng ấn Long Giao còn có danh hào của người Thiên Mộ Phương dùng tinh ngọc thạch khắc thành – chỉ có cầm trong tay Tinh Thạch ấn mới chứng tỏ rằng đó là đệ tử của người Thiên Mộ Phương, mới có thể được sử dụng Thánh chỉ.

Văn Cảnh và mọi người đứng dậy, hần bán tín bán nghi nhận lấy Thánh chỉ và Tinh Thạch ấn Bao tiên sinh đưa qua tỉ mỉ xem xét, dấu trên ấn và dấu trên Thánh chỉ quả nhiên không khác biệt.

“Văn tướng quân nhìn rõ chưa?” Bao tiên sinh mỉm cười, “Như vậy, ta muốn Văn tướng quân làm theo lời Lưu cô nương đã nói.”

Mạc Anh nhin không được hỏi: “Bao tiên sinh, ông đừng trách tôi nhiều lời, không phải tôi không tin ông, nhưng thánh chỉ này có phần kỳ lạ, Thánh tổ sai lại vô duyên vô cớ hạ một mật chỉ kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ hơn trăm năm trước ngài đã biết hôm nay Long Giao quốc sẽ gặp nạn?”

Thất Nương cũng có nghi ngờ như ông ta, nhưng sự tình đang khẩn cấp, nàng nói: “Văn tướng quân trước hạ lệnh cho người dân trong thành mau mau chuẩn bị rút lui rồi hãy để Bao tiên sinh nói rõ nguyên nhân sự tình được không?”

Chuyện rất nhanh liền phân phó xuống dưới, sau đó mọi người cùng đợi Bao tiên sinh giải thích.

“Việc này còn phải kể đến hơn một trăm năm trước, Long Giao bắt đầu lập quốc ...”

Hơn một trăm năm trước, thiên hạ đại loạn, người Thiên Mộ Phương thông thạo thiên văn hiểu rõ thiên cơ, vì sớm kết thúc khổ cực cho bách tính, liền giúp đỡ Long Bàn Đế lúc đó còn là dân thường lên làm vua, giúp hần nhất thống thiên hạ.

Thiên hạ ổn định rồi, người Thiên Mộ Phương muốn lui về núi, Long Bàn Đế khổ tâm lưu lại.

Người Thiên Mộ cảm kích, cho biết Long Giao sau trăm năm nữa sẽ có một lần đại kiếp nạn, nếu như vượt qua được Long Giao còn có thể kéo dài thêm hai trăm năm nữa.

Vị quân vương nào không hy vọng vương triều của mình có thể thiên thu vạn đại, Long Bàn Đế nghe xong liền hỏi người Thiên Mộ Phương làm sao mới có thể qua được.

Người Thiên Mộ Phương nói, mình đã sớm tiết lộ thiên cơ ắt bị trời phạt, mạng đã định sống không quá ba mươi sáu tuổi, đã như vậy hần liền vì Long Giao quốc mà tận tâm lần cuối, lập đàn tế trời.

Nhưng lần tế trời này không phải lấy tuổi thọ của Long Bàn Đế thì cũng phải là tuổi thọ của người thân của ông ta để tế (cũng chính là tuổi thọ bất kể ngắn dài, sau khi tế trời xong, sẽ không sống thêm được bao lâu nữa).

Thái tử của Long Bàn Đế còn quá nhỏ, nước lại không thể thiếu vua, cho nên chỉ có thể tuyển chọn trong số những người thân của ông ta.

Long Bàn Đế có một muội muội gả cho một thuộc hạ đắc lực, sinh được một người con gái, lúc đó vừa tròn mười bảy tuổi, thuộc hạ đó biết chuyện này, không biết vì nguyên nhân gì, hần tự nguyện hiến ra con gái mình để tế trời.

“Vì cái gì? Đương nhiên là vì vinh hoa phú quý... Vì vinh hoa phú quý, một đứa con gái thì tính là gì!” Thất Nương nhìn Bao tiên sinh ánh mắt khinh thường, “Hừ, nước không thể thiếu vua... Lý do thật là đường hoàng hay ho, mạng mình không bỏ được, mạng người khác thì có thể... Gì mà vì thiên hạ suy nghĩ chứ, lệnh sư tổ chưa từng nghĩ đến cô gái kia cũng là một sinh linh sao?”

Dù là người bình thường cũng tiếc mạng của mình, huống chi là một người mới ngồi trên ngai hoàng đế? Long Bàn Đế tất nhiên là sẽ không dùng mạng chính mình để tế trời.

Mạc Anh cãi lại: “Nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao cũng phải có người hy sinh mới được.”

Thất Nương cười nhạt: “Ta cũng không tin ông ta ngoài thái tử không còn con cái nào khác.. Sao ông ta không để con gái mình đi tế trời ấy?”

Mạc Anh há miệng, muốn cãi lại không biết cãi thế nào.

Bao tiên sinh cười khỏ, tiếp tục kể.

Cô gái kia sau khi tế trời, không bao lâu sau liền chết bệnh, người Thiên Mộ Phương nói với Long Bàn Đế, nàng là được lên trời tu tiên, trăm năm sau lại một lần nữa trở về thế gian, đến lúc đó nàng sẽ giúp Long Giao quốc hóa giải đại kiếp nạn.

Nhưng vì khi còn sống nàng không phải tự nguyện tế trời, cho nên oán niệm tích lại mà không tiêu tan, cùng nàng đồng thời chuyển thể làm người.

“Sư tổ ta giao cho đệ tử của ngài nhất định phải bảo vệ nàng chu toàn, nàng và Long Giao quốc tâm mạch tương thông, Long Giao quốc vong hay thịnh đều do ý niệm của nàng, nàng có thể hóa giải đại kiếp nạn của Long Giao quốc nhưng cũng có thể khiến Long Giao quốc hủy diệt, cho nên sau khi nàng chuyển thể, trước khi oán niệm của nàng mất đi, vạn bất đắc dĩ thì ngàn vạn lần không thể để nàng biết được thân thể của mình.”

Thất Nương phát hiện ánh mắt tất cả mọi người trong phòng đều đổ dồn vào mình, kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc, liền bừng tỉnh đại ngộ... Nàng trừng mắt nhìn Bao tiên sinh: “Ông đừng có nói với tôi, rằng cô gái kia chính là tôi đấy nhé!”

Bao tiên sinh hạ mí mắt nói: “Bức tranh mỹ nhân chơi thuyền kia chính là họa sĩ trong cung dựa vào dáng vẻ cô gái đó lúc còn sống mà họa ra... Còn nữa, phụ thân của cô gái họ Hạ.”

Thất Nương sững người.

Nàng chậm rãi chuyển tầm nhìn, đối diện với đôi mắt phượng hiểu hết kia.

Một thương binh xông vào phòng: “Báo cáo, quân địch lại bắt đầu tấn công...”

Sau đó những gì hỗn loạn xảy ra Thất Nương cũng không biết nữa, đầu nàng như bị thứ gì đó bịt kín lại, hình ảnh gì cũng không nhìn thấy, thanh âm gì cũng không nghe thấy.

Đến khi nàng có lại cảm giác một lần nữa, nàng bị một cái ôm ấm áp mà quen thuộc ghì siết đến đau nhức, nàng đang ở đâu? Đến tột cùng nàng là ai?

“Thất Nương, nàng là Thất Nương của ta, có nghe thấy không? Bất luận nàng là ai, đều là Thất Nương của ta!”

Thanh âm vừa hoảng loạn vừa lo lắng gào thét trên đầu nàng.

“Ngọc Hổ.” Nàng thì thầm.

Văn Ngọc Hổ vội buông nàng ra: “Là ta.”

Khi hán ngày đêm thần tốc chạy về Biên thành, nhìn thấy nàng không có một chút ý thức, giống như một tượng gỗ được Hạ Lan Thuyền ôm trong ngực, vừa lo lắng lại vừa phẫn nộ.

Một khắc cảm giác đau đớn trở lại cơ thể, hận ý cũng một chút lại một chút tụ lại trong tâm trí.

Trong miệng tràn ngập vị máu tươi nhàn nhạt.

“Bọn họ dựa vào đâu mà điều khiển cuộc sống của người khác?” Thất Nương thì thầm tự nói, biểu tình dần trở thành phẫn nộ, nàng cảm hận kéo mạnh cổ áo Văn Ngọc Hổ, “Bọn họ cho mình là ai? Dựa vào cái gì?”

Nàng hận vô cùng! Vốn dĩ nàng căn bản không tin vào những lời vô căn cứ như vậy, nhưng từ khi đến thế giới này, nhận thức của nàng đã bị phá vỡ triệt để.

Là bởi vì nguyên nhân này, nàng mới có thể xuyên qua thời gian không gian đến thế giới này sao? Cho nên việc nàng phải rời khỏi ông nội, ông ngoại, ba, mẹ, đều đã định trước từ lâu?

“Nói cho cùng, nghe có vẻ là vì người dân trăm họ, kỳ thực bọn họ căn bản đều là vì thỏa mãn tư lợi của mình...”

Bất luận nàng là Lục Chỉ Nguyên xuyên qua thời gian không gian mà đến, hay cô gái bị phụ thân hy sinh tính mạng kia, nàng nghĩ, các nàng đều là vật hy sinh.

Các nàng một người không muốn chết, một người không muốn sống ở thế giới này.

Nếu như không phải vì hóa giải con mẹ nó cái gì mà đại kiếp nạn, nàng căn bản sẽ không phải đến thế giới này? Căn bản là sẽ không phải rời khỏi ông nội ông ngoại và ba mẹ, căn bản...

“Bất luận là nguyên nhân gì,” Văn Ngọc Hổ cẩn thận ôm nàng, để nàng trút giận, hắt từ người khác kể đã biết hết chuyện này thế nào, “Bất luận nàng là ai, nàng đều là Thất Nương của ta, có hiểu không? Thất Nương, ta rất cảm tạ người đã làm nàng chuyển thế, nếu không phải họ... Nếu không phải do ích kỷ của họ, ta làm sao có thể gặp được nàng?”

...Căn bản cũng sẽ không gặp được Văn Ngọc Hổ.

Được rồi, đây là điều tốt duy nhất của chuyện này, nàng thở dài, cơn giận dữ như quả bóng bị kim châm, chợt giảm xuống mấy phần.

Mặc dù như vậy, nàng vẫn còn giận... Nàng cho rằng có chuyện gì mình cũng có thể bình chân như vại, nhưng vì cú đả kích nặng nề này, nàng mới phát hiện ra nàng yêu những người thân của mình đến thế nào.

Có lẽ chính vì nhận ra được điều đó, Bao tiên sinh mới dám nói ra sự thật, bởi vì nàng cũng có những người nàng yêu quý ở Long Giao quốc.

Nàng nghĩ đến Lưu Trường Khanh, nghĩ đến những người ở Lưu phủ từ trên xuống dưới... Hiểu được Bao tiên sinh có lẽ dựa vào những điều này, tức giận của nàng lại tăng lên mấy phần, nhưng... Được rồi! Nàng quả thật không có cách nào bỏ mặc sinh tử tồn vong của Long Giao quốc.

“Ta đối với hưng hay vong của Long Giao quốc không có hứng thú,” Nàng oán giận nói, “Ta chỉ không muốn cha gặp chuyện gì thôi.”

“Ta biết.” Văn Ngọc Hổ nói, trong giọng mang theo ý cười.

Lấy tính tình nàng trước đây, nàng thật muốn để Long Bàn Đế nhìn đất nước của chính mình bị kẻ khác tiêu diệt, thế nhưng... Ông ta đã chết, muốn nhìn cũng không được, mâu thuẫn khiến nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, cho dù có bị diệt ông ta cũng không biết.

Trong cơn giận dữ nàng bỗng nghĩ đến một chuyện: “Ngọc Hổ, quân đội huynh đều đã mang trở về?”

Văn Ngọc Hổ ngưng trọng nói: “Quân đội nửa đường đã bị người Hoàng thượng phái đến tiếp đi, khi ta nghe nói Biên thành xảy ra chuyện, đã biết không ổn, phái thân binh đuổi theo, còn ta thì trở về Biên thành trước.”

Thất Nương lắc đầu nói: “Ta xem có đuổi cũng không trở lại được đâu, đối thủ sợ rằng đã tính trước... Hm, Bao tiên sinh đâu? Ta còn có việc muốn hỏi ông ta.”

Nợ này về sau sẽ tính tiếp, lúc sống chết này trước chạy lấy mạng quan trọng hơn.

90. Quyển 3 - Chương 13

Ngoài Bao tiên sinh, Hạ Lan Thuyền và Văn Cảnh cũng có mặt.

Trên bàn bày một tấm bản đồ, bọn họ đang vây quanh bàn trao đổi, thấy Thất Nương, Văn Cảnh thân thiết hỏi: “Thiếu phu nhân không sao chứ?”

Hạ Lan Thuyền liếc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau của Văn Ngọc Hổ và Thất Nương, ánh mắt buồn bã.

Thất Nương sắc mặt u ám, Văn Ngọc Hổ đứng bên nàng trả lời: “Nàng không sao, tình hình phòng thủ chiến sự thế nào rồi?”

“Rất xấu,” Văn Cảnh cười khổ, “Cho dù chúng ta không rút khỏi Biên thành, lâu nhất cũng chỉ chống đỡ được đến ngày mai, ta đang bàn bạc với Bao tiên sinh làm thế nào an toàn rút khỏi Biên thành, nếu không, đến lúc thực sự phải rút lui, trong thành chỉ sợ sẽ loạn.”

Thất Nương nhìn qua sắc trời, lạnh lùng nói: “Phụ nữ, trẻ em và người già đi trước, hôm nay không thể chần chừ một khắc nào nữa, nhân lúc trời còn tối phải đưa họ ra khỏi thành, ngoài lương khô đồ tế nhuyễn*, không được mang theo gì nữa.”

(*Đồ tế nhuyễn: vàng bạc, châu báu, trang sức.)

Nàng nhìn con kiêu trên vai Bao tiên sinh: “Đám chuột chạy hướng nào?”

Bao tiên sinh nói: “Chúng ra khỏi cửa Tây liền chạy thẳng về hướng tây nam.”

Văn Cảnh chỉ vào bản đồ: “Nhưng hướng tây nam là vùng núi Đại Ngũ Sơn, không có thành trấn gì hết.”

Văn Ngọc Hồ nhiều năm trấn giữ Biên thành, không cần xem bản đồ cũng biết địa hình, hần cau mày nói: “Vùng Đại Ngũ Sơn rất ít người cư trú, không ai tiếp ứng chúng ta, mà lương thực của chúng ta không có nhiều.. Mang theo dân chúng cả thành chúng ta sẽ gặp nhiều phiền toái, Thái thành cách chúng ta chỉ có sáu mươi dặm, chỉ cần chúng ta nhanh chóng rút về đó...”

Thất Nương ngắt lời: “Chúng ta đi theo lũ chuột. Ta không muốn trước khi hết lương thực đã bị mất mạng rồi.”

Nàng không phải không biết tình hình thực tế, nhưng nếu thực sự có động đất, vành đai động đất rút cuộc là kéo dài từ đâu đến đâu, ở gần thành trấn lại càng khiến nàng thêm lo lắng.

Nhìn vẻ mặt Văn Ngọc Hồ lo lắng, nàng hạ giọng: “Hôm nay ở đây chỉ có mấy người chúng ta, lời của ta thực sự là thật, thành trấn xảy ra chuyện có thể không chỉ là chúng ta ở đây.”

“Nàng muốn nói...” Văn Ngọc Hồ hoảng sợ, những người khác đều biến sắc.

“Đúng vậy, những thành trấn khác chúng ta không có thời gian để báo tin đâu, bọn họ... bọn họ chỉ đành phó thác cho số trời vậy.” Thất Nương rầu rĩ.

Một hồi tiếng bước chân loạn lên, một người lính thở hổn hển chạy vào: “Báo cáo tướng quân, trong thành... trong thành rất nhiều bách tính không chịu... không chịu đi, Lý phó tướng hỏi, nên làm gì bây giờ?”

Hần nhìn thấy Thất Nương ở phía sau, ánh mắt sáng lên, thốt ra một tiếng nhỏ: “Tiên nữ?!”

Thất Nương nhướn mi: “Tiên nữ?”

Mệnh lệnh rút lui truyền ra, câu chuyện xưa của nàng cũng theo đó mà phát tán ra ngoài, chỉ có điều phần cuối câu chuyện lại tam sao thất bản thành nàng là tiên nữ hạ phàm giải cứu Long Giao quốc.

Đối với câu chuyện cổ tích này, Thất Nương rất mâu thuẫn.

Trong lòng nàng chẳng hề tin mình là cô gái kia chuyển thế, với những câu chuyện xưa truyền lại kiểu này, có thể chỉ là trùng hợp.

Đừng nhìn Thất Nương sống ở thế giới này có vẻ như là cá gặp nước, kỳ thực trong lòng nàng vẫn luôn do dự bất an, nàng cho rằng dù có ở thế giới này mình vẫn là người ngoài, vì suy nghĩ và nhân sinh quan hoàn toàn không giống với xã hội này, còn có nỗi đau khi phải tách rời khỏi những người thân của mình đều khiến nàng thấy không chút dễ chịu, nếu không phải có Văn Ngọc Hồ, Lưu Trường Khanh và những người khác khiến tình cảm của nàng được bù đắp, cứ như vậy rất có thể tinh thần nàng sẽ bế tắc, mà câu chuyện xưa này dù có là giả hay thật cũng đều khiến nàng tìm được một lối thoát để phát tiết.

Cho nên mới nói nàng mâu thuẫn, nàng không tin nhưng lại cố gắng ép mình phải tin vào chuyện này, như vậy lòng nàng mới có thể có cửa để trút ra.

Nghe người lính giải thích, nàng vừa bực mình vừa buồn cười, chợt nghĩ đến một chuyện: “Các người khi đến nhà dân truyền lệnh, có thấy gia súc gia cầm khác trước không?”

Người lính kia trợn tròn mắt: “Cô nương làm sao biết được? Không biết vì sao các nhà trong thành, gà vịt chó lợn đều không ngừng kêu gào loạn lên không yên, khiến mọi người càng thêm bất an.”

Vậy thì nguy rồi, lòng nàng lại thêm mấy phần khẳng định.

Nàng chuyển ánh mắt, miệng nhếch lên: “Người truyền lời xuống dưới, “tiên nữ” của các người nói, sau khi động đất, đất đai phong thủy nơi này đều thay đổi hoàn toàn, nơi này sẽ trở thành hung huyết, người bị chôn nơi này tai vạ sẽ kéo dài cả nhiều đời con cháu, bọn họ không đi? Vậy thì cứ chờ cho con cháu họ cũng sẽ gặp tai vạ hết đi.”

Bọn họ có thể không sợ chết, nhưng dù sao cũng phải bận tâm đến con cháu của mình nữa chứ.

Nghe xong lời này, anh lính xoay người bỏ chạy.

“Nàng dọa anh ta rồi.” Văn Ngọc Hồ thấy dáng vẻ nàng như vậy biết nàng bịa chuyện, nhưng trong lời hấn sủng nịnh còn nhiều gấp mấy lần trách cứ.

Thất Nương nhìn hấn chằm chằm: “Hôm nay đã đến lúc sống chết, ngoài mạng người thì những thứ khác đành bỏ qua thôi. Ngày đó vào thành, ta trơ mắt nhìn Vương đại ca bọn họ vì ta mà hy sinh tính mạng, ta.. ta không muốn lại nhìn thấy người bên cạnh mình gặp nguy hiểm mà bản thân ta lại bất lực, nếu... nếu huynh không đi được, như vậy huynh cũng đừng bắt ta phải chạy đi một mình.”

Lời của nàng trong mềm mại lộ ra kiên cường, sâu trong đôi mắt phẳng phất như có cả hồ thu, sâu đến vô cùng.

Về mặt cũng chăm chú như vậy.

Văn Ngọc Hồ không tự chủ được mà gật đầu, hai người nhìn nhau cười.

Nhìn bọn họ hai người tình ý quyến luyến, Hạ Lan Thuyền trong lòng đau đớn, hóa ra đã lâu như vậy rồi, hấn cứ nhiên vẫn thế không buông tay.

“Như vậy, chúng ta bái đường ngay bây giờ đi.” Thất Nương mỉm cười, đầu hơi nghiêng nhìn Văn Cảnh: “Chúng ta mời Văn đại ca làm nhân chứng, bây giờ liền thành thân.”

Văn Cảnh trở mắt, vốn dĩ đã biết nàng tinh ranh cổ quái làm việc tùy hứng xằng bậy, có điều hôn sự của mình mà sao cũng tùy ý như vậy?

“Không được.” Văn Ngọc Hồ không đồng ý, “Ở đây sơ sài thô giản, ta sao có thể để nàng phải chịu như vậy?”

“Bái đường thực ra cũng chỉ là một loại hình thức, bất luận đơn giản hay long trọng đều chỉ là nghi thức,” trong mắt nàng lần thu ba dịu dàng như sóng biển, hai gò má ửng đỏ như áng mây hồng tỏa sáng rực rỡ, “Những điều đó ta không quan tâm, ta chỉ quan tâm đến ta thực sự trở thành Thiếu phu nhân của Văn Ngọc Hồ huynh, sau này cùng huynh sống có thể cùng ngủ chết có thể chung mộ, vậy là đủ rồi.”

Nàng lúc này, trên mình mặc áo vải thô lấm lem đầy vết bẩn, không có thanh linh ưu nhã như trước kia, cũng không còn tinh nghịch ương bướng như bình thường, cứ như vậy trước mặt người khác không chút che giấu tỏ rõ tình cảm của mình với hấn.

Một luồng khí nóng lan khắp từ chân lên đầu nàng, mặt của nàng đỏ ửng lạ thường nhưng cũng xinh đẹp đến lạ thường.

Văn Cảnh đứng một bên, tự đáy lòng bất chợt dâng lên một cảm giác ước ao hâm mộ.

Văn Ngọc Hồ cũng sờ nhìn nàng, ngay cả nói cũng không nói được thành lời, hấn chưa từng thấy dáng vẻ Thất Nương cố kìm nén xấu hổ như vậy.

‘Sống có thể cùng ngủ, chết có thể chung mộ’, Hạ Lan Thuyền nhin không được nữa quay người bước nhanh ra khỏi đó, hấn tình nguyện nghe bên ngoài chém giết rung trời cũng không muốn nghe nàng ở đó tỏ rõ tình cảm với một nam nhân khác.

Hấn đứng ngoài cửa khúc khắc ho, lần trước bệnh nặng chưa khỏi hấn đã vội vàng chạy đi quan ngoại, cho nên bệnh tình vẫn luôn tái phát... Nghe tiếng Văn Cảnh bên trong chứng hôn cho bọn họ, ho lại càng mạnh.

Sau ba chén trà, Văn Ngọc Hồ và Thất Nương ở giữa nơi khói lửa chiến trường kết thành vợ chồng.

Lễ làm xong, bọn họ không có thời gian khanh khanh ta ta, Thất Nương hỏi: “Việc thí nghiệm Bao tiên sinh làm thế nào rồi?”

Thất Nương từ lúc nghe xong câu chuyện xưa, nàng đối với Bao tiên sinh có chút giận cá chém thớt, nếu không phải còn có việc muốn nhờ nàng căn bản không muốn để ý đến ông ta.

Bao tiên sinh gạt đầu: “Tất cả đều thuận lợi, sáng mai là thời cơ tốt nhất.”

“Không được, chúng ta không có thời gian, đêm nay chúng ta sẽ tiến hành.” Thất Nương nói.

“Tối nay gió khá lớn, chỉ sợ bay lên rồi lửa đèn sẽ dễ bị thổi nghiêng...” Như vậy dễ khiến đèn có thể bị cháy.

Căn phòng đột nhiên rung chuyển, Thất Nương đứng không vững ngã nghiêng về bên trái, nàng bản năng quờ tay lên không nhưng không bắt được gì, Văn Ngọc Hổ nhanh tay lẹ mắt giữ tay kéo nàng ôm chặt vào lòng, sau đó mặc cho thân mình bị ném mạnh vào bức tường.

Ở đây chỉ dùng một ít ván gỗ xây dựng tạm thời, động đất xảy ra, căn bản không chống đỡ nổi, Thất Nương bên tai nghe tiếng tiếng mọi thứ sập xuống mặt đất, tiếng ván gỗ chấn động đổ gãy, tiếng mọi người thất kinh hoảng hốt, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ, nàng có thể sẽ chết không?

Một trận long trời lở đất qua đi, tầm nhìn của nàng rơi vào bóng tối, chỉ không quá mười giây đồng hồ thôi nhưng với nàng lại lâu như vừa qua một thế kỷ.

Bên ngoài chấn động ngừng lại, một lúc lâu sau nàng mới phục hồi lại tinh thần, nàng nghe được từ Văn Ngọc Hổ đang che chắn trên người nàng một tiếng rên rỉ, lúc này mới sợ hãi kêu lên.

Ngọc Hổ bị thương? Bị thương ở đâu? Tim gan nàng dường như nứt vỡ.

Một bức tường được người nâng lên, từ bên ngoài lọt đến một tia sáng khiến nàng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Hạ Lan Thuyền.

Hạ Lan Thuyền và Bao tiên sinh hợp sức đem những mảnh đồ nát đang đè trên người bọn họ ra.

Bọn họ đều bị thương hoặc ít hoặc nhiều, nhưng bị thương nặng nhất chính là Văn Ngọc Hổ.

Một thanh gỗ gãy đâm sâu vào vai lưng hắn, máu tươi đầm đìa.

91. Quyển 3 - Chương 14

“Báo cáo Văn tướng quân, chúng ta đã kiểm kê tổng thể nhân số thương vong trong thành, hiện nay có ba người chết, hơn mười người bị thương.”

“Báo cáo Văn tướng quân, tất cả dân chúng đã chấp thuận rút khỏi đây, chúng ta đã sắp xếp cho họ ra khỏi thành.”

“Báo cáo Văn tướng quân, giặc đã ngừng tiến công, xem tình hình bọn chúng cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

“Uhm, ta muốn lên tường thành nhìn chút...” Văn Ngọc Hổ nghe đến đó trầm ngâm nói, phía sau lưng lại cảm thấy đau đớn.

“Không được.” Thất Nương đã băng bó vết thương rất cẩn thận, xoay người đứng chặn trước hắn, hai mắt đỏ ửng lên.

“Trước khi vết thương tốt hơn thì không được chạy loạn, trước khi ra khỏi thành hãy cứ nằm yên nghỉ ngơi trên giường đi.”

Vì mất máu, sắc mặt Văn Ngọc Hổ mang vẻ mệt mỏi, hắn bắt đầu dần dần nhìn nàng.

“Thất Nương.”

“Hmm.”

“Ta chỉ bị thương ở vai thôi.”

“Ta biết.”

“Chẳng qua chỉ là vết thương da thịt nhẹ thôi, trên chiến trường chút thương tích ấy cũng chưa là gì, nàng như vậy người ta sẽ tưởng rằng Văn tướng quân của họ sắp đi đời nhà ma rồi đấy.”

Thất Nương trừng mắt nhìn hắn, khi vừa nhìn thấy vết thương của hắn, nàng thật sự đã cho là vậy, khóc như muốn phát điên... Nàng chưa từng mất mặt như vậy, tay nàng đến giờ còn chưa hết run rẩy.

“Được rồi, nàng đi cùng ta.” Văn Ngọc Hồ thỏa hiệp nói, biết nàng thực sự sợ hãi.

Lính Nhật Hưng quốc đều đã lui về nơi đóng quân.

Quân do thám nói không sai, bọn chúng hiển nhiên cũng bị khiếp hãi, ngay chỗ hạ trại cũng không ngay gần trật tự như lúc trước.

“Chúng ta thật sự phải bỏ thành sao?” Trần Cương hỏi.

Lần này địa chấn chưa phải là quá mạnh, Thất Nương cũng cảm thấy bất ngờ.

Khi trời đất rung chuyển, nàng thực sự cho rằng mình đã xong đời... lẽ nào tâm địa chấn không phải ở đây, có lẽ là cấp độ động đất sẽ không quá lớn, như vậy bọn họ thực sự cần bỏ thành sao? Thất Nương tâm phiền ý loạn.

Quả nhiên lãnh đạo thật không dễ làm, quyết sách không phải dễ hạ như vậy.

Trời đã hoàng hôn, Văn Ngọc Hồ quan sát bốn phía, hắn chỉ vào dãy núi bên phải, ngạc nhiên nói: “Ta nhớ kỹ bên kia chỉ là gò núi nhỏ hơi cao một chút, sao mấy ngày không thấy mà lại cao hơn nhiều như vậy?”

Thất Nương trong đầu phát lạnh, nắm tay hắn căng thẳng: “Huynh nhớ không lầm chứ?”

Văn Cảnh đưa mắt nhìn, nói: “Chúng ta nhiều ngày đánh nhau đến trời đất mù mịt, cũng không chú ý lắm, sao nó lại cao hơn nhiều như vậy nhỉ?”

...Những năm gần đây trên núi dần dần không còn một ngọn cỏ... Lũ chuột bỏ chạy... Gò núi cao lên rất nhanh, lại thêm động đất, Thất Nương hít sâu một hơi, sắc mặt rất xấu hỏi một binh sĩ: “Vị tiểu ca này, có thể giúp tôi một chút không?”

Nước giếng mang đến vẫn đục lại có vị lưu huỳnh... Xem ra là không sai, Thất Nương đảo qua ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, gọn gàng dứt khoát nói: “Mau chạy nhanh, nếu không chạy chúng ta sẽ bị chôn cùng một chỗ với Tần Tương đấy!”

Nếu núi lửa phun trào, trong thành ngoài thành có lẽ đều là một kết quả.

Mà xem dấu hiệu, thời gian phun trào rất nhanh sẽ đến.

Bỗng chốc có lệnh rút, tất cả mọi người đều quỳnh quáng cả lên.

“Bao tiên sinh đem thả đèn trời.” Văn Ngọc hồ hạ lệnh, “Chúng ta không đợi được thời cơ thích hợp, mặc kệ có tác dụng hay không, trước cứ thử khiến bọn chúng bận rộn một lúc đã, kéo dài thời gian tấn công thành, khi chúng ta rút sẽ phóng hỏa đốt thành, Mạc Anh, người đem tất cả hỏa dược tập trung lại chỗ đến Tây thành, rút khỏi đó xong thì cho nổ sập cửa Tây đi, như vậy có thể chặn lại tốc độ quân địch truy kích. Nếu có giữ chân chúng trong thành, như vậy Nhật Hưng quốc trong vòng mười năm không còn binh lực có thể sử dụng.”

Vừa nghĩ đến những binh lính sẽ bị vùi thây dưới dung nham núi lửa, Thất Nương rùng mình, nhưng nàng cũng biết nếu bị bọn họ đuổi theo thì chính mình cũng không còn đường sống.

Chiến tranh là tàn khốc, không phải người chết thì chính là ta mất mạng.

Đáng hận nhất chính là những kẻ phát động chiến tranh, những kẻ đứng trên cao này, Thất Nương lại nghĩ đến câu chuyện kia, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, Long Giao hoàng đế chết tiệt!

Trần Cương lưng đeo bao quần áo xông đến nói: “Nhị tiểu thư, sao cô còn chưa đi? Tiểu Bình chờ cô ở bên ngoài đấy.”

Thất Nương cau mày nói: “Nàng còn chưa đi sao? Người bảo nàng đi trước, ta và Văn Ngọc Hổ sẽ cùng rút lui.”

“Nhị tiểu thư muốn cùng Văn tướng quân rút lui sau cùng?”

Thất Nương chỉ cười: “Trần đại ca, ta và Ngọc Hổ vừa thành thân, đáng tiếc không thể mời người uống rượu.”

Trần Cương thân mình chấn động, nhìn nàng chằm chằm không cách nào mở miệng.

Hắn tuy là người thô lỗ, nhưng không có nghĩa là kẻ không thấu hiểu lòng người, Nhị tiểu thư nếu nói như vậy, chứng tỏ Nhị tiểu thư đã hạ quyết tâm... Nàng...có ý định cùng chết với phu quân.

Thất Nương nhìn vẻ mặt hắn, khẽ cười nói: “Trần đại ca yên tâm, Thất Nương thật sự còn quý mạng nhỏ của mình lắm.”

Nếu không phải vì Văn Ngọc Hổ, nàng hận không thể lập tức chạy theo cùng trốn với lũ chuột, nàng cũng không có vĩ đại như vậy, có thể vì nhân dân mà tử nhi hậu dĩ, nàng chỉ vì một người mà thôi.

(Tử nhi hậu dĩ – cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ: hết lòng hết sức đến chết mới thôi)

Nàng nghiêng đầu nhìn Văn Ngọc Hổ còn đang bố trí hạ lệnh, trong mắt ôn nhu như nước: “Ngọc Hổ nói, sau khi rời khỏi đây huynh ấy sẽ làm cho ta một hôn lễ linh đình nhất, đến lúc đó lại mời Trần đại ca đến uống rượu.”

Tần Tương lúc này đang ở trong doanh trường giữa các tướng lĩnh bàn bạc chiến sự.

Vì biến cố động đất, các tướng lĩnh của hắn đều tranh luận sôi nổi.

“Tướng quân, khi chúng ta xuất chinh, Thiên Triền đại sư từng mấy lần khuyên can hoàng thượng, nói lần này chúng ta xuất chinh sẽ gặp tai ương, hôm nay lại có động đất, chẳng phải là ứng với lời Thiên Triền đại sư đã nói, tôi nghĩ chúng ta nên tạm hoãn công thành...”

“Nếu đã ứng như Thiên Triền đại sư nói, tai họa đã qua, hôm nay Biên thành đã thể suy sức yếu, hmm, chỉ sợ Biên thành vì thế mà đã loạn lên rồi cũng không chừng, mặt tướng cho rằng nên nhân cơ hội này đánh vào thành..”

“Không sai, tiểu tướng cũng nghe nói qua, nếu có động đất, lần đầu là chấn động mạnh nhất qua rồi, dư chấn sau mỗi lần lại yếu đi một chút, chỉ cần chúng ta cẩn thận, thừa lúc Biên thành đại loạn, nhất định một lần là có thể đánh hạ Biên thành.”

“Đại nhân...” Tần Tương giơ tay lên, mọi người nhất thời im lặng.

Tần Tương mắt hổ đăm đăm: “Long Giao quốc chúng ta nhất định phải chiếm được, chư vị yên tâm..”

Bên ngoài doanh trường vang lên tiếng ồn ào.

Tần Tương nhướng mày, nghe được từ ngoài doanh tiếng tiểu binh bẩm báo.

“Báo cáo tướng quan, từ Biên thành bay ra một đám đèn trời.”

Tần Tương ngẩn ra, Văn Cảnh đang giở trò gì vậy? (Hắn còn không biết Văn Ngọc Hổ đã quay lại Biên thành). Hắn chợt nghĩ đến Thất Nương, trong lòng không dám sơ suất, đứng dậy ra ngoài xem, chúng tướng cũng nhất tề nổi gót theo ra.

Chỉ thấy trên bầu trời Biên thành lăm chằm vài ngôi sao, từ trong Biên thành vài chiếc đèn trời lẻ loi lần lượt bay lên, theo hướng gió trôi lại hướng bọn họ bên này.

Tối nay gió khá lớn, có chiếc đèn trời bay lên không lâu đã bị gió thổi bốc cháy.

Đèn trời chậm rãi hướng bọn họ bay đến, những chiếc bị bốc cháy cũng dần nhiều lên.

Tần Tương quay đầu giao phó: “Người đâu, chuẩn bị dập tắt lửa.. Cẩn thận cháy doanh trường.”

Chúng tướng nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng chuẩn bị những dụng cụ để dập lửa.

Rốt cuộc một chiếc đèn trời lừng lơ lửng trải qua quãng đường hết sức khó khăn đã đến được bầu trời phía trên doanh trại Nhật Hưng quốc.

Một tiếng ‘xì’ nhẹ khi bốc cháy, chiếc đèn trời rơi xuống hàng rào gỗ.

Binh lính chờ từ nãy giờ đã sớm chuẩn bị tốt, cát và nước cùng bị hất vào, chút lửa như vậy sao có thể làm khó bọn họ.

“...Khụ khụ khụ... Sao khói lại nhiều như vậy?”

Lửa cháy không lớn, nhưng tại sao lại có nhiều khói như vậy chứ?

Tên tiểu binh đứng gần nhất không phòng bị, không cẩn thận hít vào một ít khói, ho sặc sụa không ngừng, hắt ném dụng cụ chữa cháy, chạy ra ngoài nhưng mới đi được hai bước đã gục lảo ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Tiếp đó lại có mấy người ngã xuống.

Đây là chuyện gì? Trong quân doanh những người khác luống cuống hoảng hốt, trên trời lại rơi xuống thêm mấy chiếc đèn trời nữa, lần lượt có thêm người bị khói hun cho sặc đến ngất đi, sau đó lại có chiếc rơi xuống doanh trường, nhưng không ai dám chạy đến dập tắt lửa nữa.

Bọn lính chỉ đành trơ mắt trừng trừng nhìn lửa dần cháy lớn, thiêu cháy hết doanh trường.

Còn có đèn trời rơi vào núi rừng bên cạnh, lửa cháy trong rừng, khói mù càng dày đặc... Trong quân trở nên hỗn loạn.

...Tần Tương nhìn trận doanh lộn xộn tan tác, tay cầm cán đao mặt không chút biểu tình, chúng tướng ai nấy hai mắt đỏ bừng, trong lòng đều hung ác hạ quyết tâm nếu đánh vào thành phải tàn sát hết dân chúng trong thành mới có thể xả hận.

Đêm đã quá nửa, khi Tần Tương đang phân phó kiểm kê nhân số thụ thương, lính do thám báo lại, binh sĩ trấn thủ trên tường thành Biên thành bỗng nhiên nhất thời biến mất không tăm tích.

Tần Tương trong lòng kinh nghi bất định, lẽ nào viện quân Biên thành đã đến? Không thể nào, hắn đã đáp ứng trong mười ngày này tuyệt đối không có bất luận viện quân nào đến, hiện giờ còn chưa hết thời gian...

Giữa lúc còn đang suy nghĩ, lính do thám lại báo, trong thành không biết có chuyện gì, ánh lửa ngút trời.

Các tướng lĩnh chen rộn không yên.

Tần Tương cau mày, có thể là Lưu Thất Nương giờ trò gì đó không?

Kế dự địch?

Đánh hay không đánh?

Tình hình quân địch còn chưa rõ, mà bên mình thể xác và tinh thần lại mệt mỏi... Hắn cứ chần chờ hết lần này đến lần khác, rốt cuộc hạ lệnh rạng sáng sẽ công thành.

92. Quyển 3 - Chương 15

Lửa cháy rừng rực, trên mặt đất toàn thi thể và binh lính đang nằm rên rỉ trong vũng máu.

Biên thành toàn bộ gần như đã hoang tàn đổ nát, không phải nhà nát đã thành tro thì cũng là phòng ốc đang bốc cháy rừng rực, nơi nơi đều hỗn loạn.

Tần Tương mắt đỏ bừng nổi đầy tia máu nôn nóng tìm kiếm lối ra, chạy băng băng không ngừng.

Hắn và đám tướng lĩnh thủ hạ đã thất lạc từ sớm, hắn không rảnh kiểm tra lại binh lính bên người, chỉ có một ý niệm trong đầu, ra khỏi thành, nhanh chóng tìm được đường ra khỏi thành.

Trên đầu liên tục rơi xuống những quả cầu lửa cùng đá vụn, bên tai ngoài tiếng những tảng đá rục lửa âm vang lao qua vùn vụt thì chính là tiếng binh lính của hắn kêu la thảm thiết, nơi này đã thành địa ngục trần gian.

Không ai dám tin trước đó không lâu bọn hắn còn vì đánh được vào Biên thành mà reo hò sung sướng!

Khi bọn họ đánh vào, Biên thành không một bóng người, trong sân gia súc còn đó, những thứ đồ dùng lật vật cũng vẫn còn, chỉ thiếu con người.

Từ bỏ và thiêu hủy phân nửa thành, nửa còn lại cũng hoang tàn.

Dường như người ở Biên thành đều thành linh biến mất, khiến người ta thấy thật quỷ dị.

Bọn họ lại có thể bỏ thành mà chạy?

Tần Tương không thể tin được.

Hắn sai binh lính cẩn thận tìm kiếm, nhưng hoàn toàn không có gì.

Bọn lính reo hò nhảy nhót hướng cửa Tây thành truy đuổi.

Bọn họ cẩn thận đi qua những dãy nhà cửa bị thiêu cháy, thấy cửa thành sập xuống, vui mừng không thôi, chỉ cần qua cửa thành này, Long Giao quốc sẽ là thiên hạ của bọn họ.

Thế nhưng hết thảy rốt cuộc đã xảy ra như thế nào? Khi bọn họ cố gắng dọn đi đá lớn tắc nghẽn chặn ở cửa thành, một tiếng nổ âm vang thật lớn cùng với trời đất rung chuyển khiến mọi người đều hoảng sợ, quân sĩ không kịp phản ứng trong nháy mắt đã bị những tảng đá lao xuống từ bầu trời nghiền nát.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Văn Cảnh, Lưu Thất Nương lại bỏ thành mà chạy?

Tần Tương giữa lúc chạy trốn hèn ý tận đáy lòng không thể ngăn chặn được dâng trào..

Lẽ nào... bọn chúng biết chuyện gì sẽ xảy ra, cho nên... cho nên mới tính kế hết thảy những chuyện này, tính toán để bọn họ tự tìm đường chết?

Núi lửa phun trào đá rơi xuống ngày càng nhiều, tro bụi núi lửa bao phủ kín bầu trời, nhìn lên có thể thấy ngọn núi bên phải Biên thành khói đặc cuộn cuộn, giữa ánh lửa rục trời đá khối bắn ra tung tóe.

Hắn chạy càng nhanh hơn, thậm chí bất chấp quân lính phía sau, hắn thậm chí không biết sau lưng còn có quân lính nào còn sống không.

Cửa Đông thành! Mắt hắn rục sáng, đó là cơ hội duy nhất... Hắn không ngừng tăng tốc chạy hướng cửa thành.

“Tướng quân cẩn thận!” Vừa ra khỏi cửa thành, chợt nghe phía sau một tiếng thét kinh hãi, một tảng đá lớn từ trên núi nặng nề lăn xuống đập văng người hắn ra phía trước, sau đó tiếp tục chuyển động lăn qua nghiền nát thân thể hắn..

Sử sách Long Giao viết: Danh tướng Nhật Hưng Tần Tương, Tây Hòa năm thứ tám theo lịch Long Giao, lãnh mười vạn binh đánh Long Giao, sau mấy ngày giằng co ở Biên thành gặp phải hỏa long, không kịp chạy, mười vạn binh đều không còn.

Tin truyền về Nhật Hưng quốc, triều đình và dân chúng đều rung động, toàn quốc đều khiếp sợ, từ đó về sau Nhật Hưng quốc trong mười năm binh lực yếu ớt, từ thịnh chuyển suy.

Cùng năm đó, Tây Lũng quốc nội chiến bạo phát, nội loạn khiến cho Tây Lũng quốc vô lực dòm ngó bên ngoài.

Long Giao quốc sau đó không lâu Tân hoàng đăng vị, dốc sức chấn chỉnh triều đình và đất nước, đề bạt nhân tài, Long Giao quốc bởi vậy mà thịnh.

Thất Nương cẩn thận đưa nước kè vào miệng Văn Ngọc Hổ.

Tay áp lên trán hần, vẫn nóng bỏng như cũ.

Bọn họ rời khỏi Biên thành đã sắp được mười ngày.

Ngày đó họ rút khỏi Biên thành, nhờ Sa Lang lần theo dấu vết của những người đi trước mà không ngừng tiến sâu vào Đại Ngũ Sơn.

Núi non Đại Ngũ Sơn địa thế cao và dốc, chỉ cần qua sau núi, có thể nhờ địa thế né tránh núi lửa phun trào.

Vì rút lui đúng lúc, đại bộ phận dân chúng đều may mắn tránh thoát một kiếp, một số người vì thể lực không chống đỡ nổi, bất hạnh gặp nạn.

Cũng vì bọn họ là những người cuối cùng rút đi, thiếu chút nữa thì cùng Tần Tương làm hàng xóm.

Sau khi núi lửa phun trào, mưa xối xả như thác đổ, hầu hết tro bụi núi lửa hòa vào nước mưa kết thành bùn đất trôi xuống bao phủ hết toàn bộ những thôn trang làng mạc vùng địa thế trũng...

Bọn họ buộc lòng phải vượt qua núi non phía sau Đại Ngũ Sơn, đi đường vòng.

Quân lính đi cùng Văn Ngọc Hổ không ngừng bị hần phái đi chăm lo cho những người yếu ớt kiệt sức không chống đỡ nổi.

Ra khỏi Đại Ngũ Sơn, bên người hần chỉ còn lại Thất Nương và một binh sĩ.

Ở nơi thức ăn và dược liệu đều thiếu, Văn Ngọc Hổ rốt cuộc cảm cự không được nữa, ngã bệnh.

Bọn họ tìm được một chỗ đặt chân, chỉ là một ngôi nhà gỗ hai gian đã rách nát cũ kỹ, chủ nhà là hai ông cháu sống nương tựa lẫn nhau, để Văn Ngọc Hổ dưỡng bệnh, hai ông cháu dọn lại ở trong một phòng.

Nếu không phải đứa cháu kia nhận ra Văn Ngọc Hổ chính là Thiếu tướng quân của Hắc Giao quân bọn họ, căn bản cũng không dám thu lưu họ trong lúc này.

Khắp nơi đều là dân chạy loạn, nếu gặp kẻ không tốt, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Thất Nương lòng nóng như lửa đốt.

Nàng đã sai người lính duy nhất đi cùng bọn họ đi Giang Khai thành cách nơi này gần nhất tìm Lâm Chính cầu cứu, người còn chưa trở về.

Nàng hiểu rõ cứ tiếp tục như vậy không ổn, nhưng nàng thật sự bó tay không còn cách nào. Nàng không biết y thuật, cũng không biết thảo dược, muốn dùng rượu lau người giảm nhiệt cho hần cũng không làm được, bởi vì nơi này ngay cả rượu cũng không có.

Văn Ngọc Hổ hầu như đã không còn ý thức.

Nhìn hần như vậy, Thất Nương chưa từng có lúc nào tuyệt vọng đến thế.

“Trong đầu ta luôn nghĩ về nàng, thậm chí đêm cũng nhớ đến ngủ không yên, Thất Nương, ta muốn nàng! Gả cho ta được không?”

“Chúng ta thành thân, Thất Nương, giờ chúng ta hãy thành thân đi.”

“Thất Nương, đồng ý với ta, đừng rời khỏi ta, cho dù đến một ngày nàng có thể quay trở về, nàng cũng đừng đi!”

Nàng nhớ đến đủ những chuyện ngày xưa của hai người, từ lúc đầu quen biết, bắt đầu dĩ bị nàng đùa cợt, hần mạnh mẽ đánh thép lớn giọng bày tỏ nơi cung vàng điện ngọc... Nước mắt chất chứa đã nhiều ngày đã chã tuôn rơi.

“Làm sao bây giờ? Ngọc Hổ, ta nên làm gì bây giờ?” Thất Nương cúi xuống trán hần, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống mặt hần, thế nhưng hần vẫn không hề hay biết.

Sợ hãi như dây leo cứ không ngừng dài ra quấn quanh bữa vậy nàng.

Ta làm sao mới có thể cứu huynh đây? Vì sao ta lúc trước không học y chứ?

Lo lắng cùng sợ hãi khiến nàng nhịn không được mà khóc lớn.

“Thiếu phu nhân.” Người cháu sợ hãi đứng ngoài cửa, “Có người này tìm cô.”

Một đôi mắt phượng lẳng lẳng dừng lại trên người nàng, không biết đã bao lâu.

Thất Nương lung tung quệt nước mắt, đề phòng nhìn Hạ Lan Thuyền: “Người đến làm gì?”

Lúc này nhìn nàng tóc tai rối bù, chẳng khác nào một thôn phụ.

Hạ Lan Thuyền hạ mi mắt xuống: “Bao tiên sinh sợ vết thương của Văn tướng quân trở ngại, bảo ta quay lại đưa thuốc.”

Thất Nương nửa mừng nửa lo, chợt nghi hoặc nói: “Tại sao không bảo Văn đại ca mà là người?”

Chẳng phải là nàng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, chỉ có điều lòng người không thể không đề phòng, Bao tiên sinh biết rõ những gì đã xảy ra giữa hắn và nàng, tại sao còn muốn hắn đến đưa thuốc?

“Văn tướng quân còn phải xử lý chuyện dân chạy nạn, không thể phân thân.” Hắn bình tĩnh nói.

Tình trạng Văn Ngọc Hổ không thể kéo dài thêm nữa, dù không muốn cũng phải tin hắn thử vậy.

Thất Nương cắn môi: “Người vào đi.”

Hai canh giờ sau, khi chạng vạng, Văn Ngọc Hổ rốt cuộc bắt đầu giảm sốt.

Thất Nương sờ trán hắn, lúc này mới lộ ra sắc mặt vui mừng, đem chăn kéo lại cẩn thận cho hắn, ra khỏi căn nhà.

Hai ngày trước dân chạy nạn đều đã đi hết, bên ngoài im ắng lạ thường.

Hiện giờ đông chí* đã qua, ngoài trời giá rét lạnh lẽo, Hạ Lan Thuyền đứng dựa vào một thân cây khô, xuất thần.

Thất Nương mặc dù không ưa người này, nhưng vẫn nói điều cần nói: “Cảm ơn.”

Hạ Lan Thuyền giống như lúc này mới phát hiện ra nàng, quay đầu lại nói: “Không cần.”

Hai người từ khi gặp nhau ở Biên thành, không có lúc nào nói chuyện với nhau, Thất Nương giờ bỗng nhiên cùng hắn ở một chỗ, ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

Không lời nào để nói, không bằng trở về phòng, ngấm lại nàng liền quay người.

Hạ Lan Thuyền mở miệng: “Nàng.. không có gì muốn hỏi sao?”

Muốn hỏi? Thất Nương dừng lại, quay đầu nhìn hắn: “Hạ công tử là muốn nói đến bức họa kia? Và câu chuyện đó?”

“Hạ gia từ thời Thánh tổ bắt đầu, vẫn được Hoàng thất chiếu cố phồn thịnh đến nay, nguyên nhân bên trong không gì khác, đúng là vì thiếu nữ kia, thế nhưng con người không có lúc nào có thể thỏa mãn...” Khóe môi hắn hơi nhếch lên, mang vẻ trào phúng, “Nếu như muốn vĩnh viễn có được vinh quang, cách tốt nhất là khiến thiếu nữ kia trở về Hạ gia, làm người nhà họ Hạ.”

Thất Nương không tiếp lời, mặc cho hắn nói.

“Chỉ là lòng người đều như vậy, người có lòng riêng, người khác cũng thế, bức tranh này ngoại trừ thái tử hoàng thất mỗi đời cũng chỉ có trưởng nhà họ Hạ mới thực sự hiểu rõ, những người còn lại cũng chỉ là nghe đồn... Có lẽ Lý Mộ cũng từ lời truyền miệng như vậy mà đến, chỉ là hắn không biết, người Thiên Mộ Phương từng nói qua, Long Giao quốc thành bại đều do thiếu nữ này, chỉ có nàng cam tâm tình nguyện mới được, ông ta sợ sau này Long Giao để vì lợi ích của mình mà bức ép nàng làm phi, cho nên đã bức Thánh tổ phát ra lời thề, quyết không để thiếu nữ này vào cung, bằng không đến lúc đó Hoàng cung tất bị nàng khuấy đảo long trời lở đất... Ông ta nói quả nhiên không sai, Lý Mộ chẳng phải vì vậy mà xui xẻo sao?”

Thất Nương nhú nhú mày nói: “Cho nên người cố ý mưu đồ với A Đang mà người cho là người trong tranh? Muốn nàng cam tâm tình nguyện gả cho người?”

“Từ khi rất nhỏ ta đã biết hôn sự của mình không do ta quyết định, bắt quá ta cũng không quan tâm,” Hạ Lan Thuyền quay nghiêng mặt, không nhìn rõ vẻ mặt hẩn thê nào, “Chỉ là đôi khi khó tránh khỏi hiểu kỳ với bức họa, muốn nhìn thử xem đến tột cùng đáng đáp nàng ra sao? Chỉ là chuyện trên đời không ai đoán trước được...”

Thanh âm hẩn nói càng lúc càng nhẹ, Thất Nương tiến lên vài bước mới có thể nghe thấy.

Gần trong gang tấc, Thất Nương lúc này mới phát hiện tuần nhan trong trẻo lạnh lùng kia đã hao gầy đi rất nhiều.

93. Quyển 3 - Chương 16

Thất Nương hoảng sợ phát hiện ra mình đã đến quá gần Hạ Lan Thuyền, liền lui về phía sau, nhưng nàng vừa lùi lại, Hạ Lan Thuyền lại tiến đến.

“Nếu như... Nếu không có chuyện của Ngũ Nương, nàng và ta.. có thể không?” Hạ Lan Thuyền cười khổ, cuối cùng mình vẫn không thể kim lòng được, bắt quá.. cũng tốt, nút thắt cứ để trong lòng không lời giải đáp, luôn luôn vướng mắc khó chịu.

Thất Nương sững sốt, lập tức đáp: “Sẽ không.”

Nhìn nàng đáp lại không chút do dự, Hạ Lan Thuyền đáy lòng trào dâng hờn giận, nàng không cần suy nghĩ đã đáp lại hẩn như vậy.

Hẩn lại tiến lên một bước: “Lúc đầu nàng nói, thế gian này muốn báu vật không khó, chỉ khó có được người hữu tình, còn nói, chỉ nguyện gặp được người một lòng một ý, đầu bạc không phân ly, như vậy Hạ Lan Thuyền ta nguyện ý vứt bỏ công danh, sau này cũng chỉ lấy một người, nàng cũng nói rằng không thể sao?”

Trong đôi mắt phượng của hẩn lóe ra ánh sáng khác thường: “Văn Ngọc Hổ có thể làm được, ta nhất định có thể làm tốt hơn.”

Hẩn chợt đưa tay nắm chặt tay Thất Nương, Thất Nương bị hẩn dọa sợ, vùng vẫy nói: “Người có biết mình đang nói gì không? Ta đã gả cho Ngọc Hổ, đã làm vợ người khác.”

“Cho nên ta có thể vứt hết công danh, chúng ta tìm đến một nơi không ai biết để ẩn cư, không cần lo cho Long Giao quốc đại kiếp nạn gì đó...” Hơi thở của hẩn càng lúc càng dồn dập.

Ánh sáng trong đôi mắt phượng của hẩn rực rỡ khiến người ta mê hoặc, nhưng lại khiến Thất Nương kinh hãi, tay hẩn nắm rất chặt, Thất Nương giằng không ra, nàng vội kêu lên: “Ngọc Hổ ở đâu, ta sẽ ở đó, ta mới mặc kệ cái gì mà đại kiếp nạn, Hạ Lan Thuyền! Người mau buông tay!”

Nàng càng giãy dụa, Hạ Lan Thuyền nắm càng chặt, nàng quỳnh lên, giơ chân đá hẩn, Hạ Lan Thuyền rút cuộc không thể giữ được nữa, lỏng tay ra, nàng liền té nhào xuống đất.

Thất Nương còn chưa kịp đứng hẩn dậy, thân mình hẩn đã gần sát lại, quỳ một gối, hai tay cầm tay nàng, thở gấp: “Văn Ngọc Hổ rút cuộc có gì tốt? Hạ Lan Thuyền ta có điều gì thua kém hẩn chứ?”

Thất Nương chưa bao giờ thấy hẩn kích động như vậy, trong lòng âm thầm kêu khổ, nàng cố lùi thân mình lại phía sau, cố hết sức cách xa khỏi hẩn.

“Người xem ta như vậy, có khác gì thôn phụ nơi quê mùa sơn dã đầu, hơn nữa ta lại là người đã có chồng, người là Lãnh Ngọc công tử danh tiếng của Long Giao quốc, tự nhiên là có mỹ nhân tuyệt sắc xứng đôi..”

Mấy ngày nay chỉ lo chạy cho nhanh, nàng vẫn mặc trên mình bộ đồ mang từ Biên thành, đã sớm lấm lem dơ bẩn khó coi, tóc tai cũng lung tung, không chút trang điểm.

Nàng nói những điều này cũng không sai, nữ nhân khác bộ dáng như vậy, nếu là ngày xưa hẩn ngay cả liếc mắt cũng không thèm bố thí, nhưng nhìn nàng vì vùng vẫy mà hai gò má ửng đỏ, đôi con ngươi linh hoạt

long lạnh như nước, Hạ Lan Thuyền cảm thấy cổ họng thít chặt, tay nhịn không được nâng cầm nòng lên, ép xuống môi nàng.

Thất Nương kinh hoàng quay người ra ngoài, ngã lăn xuống đất, một khắc sau thân thể của nàng bị lật lại, trọng lượng nặng nề đè nàng xuống.

“Người đi đi!” Thất Nương hét to, tay chân đã bị hấn ngăn chặn, mắt mở trừng trừng nhìn khuôn mặt hấn đang kề sát lại, quay đầu, môi hấn hạ xuống gáy nàng.

“Hạ Lan Thuyền, ta biết ngươi nghĩ gì, thứ không chiếm được luôn cho là tốt nhất, ngươi thật ích kỷ, trước đây ngươi vì muội muội mà hủy hoại Ngũ Nương, hôm nay ngươi chỉ vì tư dục của mình mà không đếm xỉa đến ta, ngươi có nghĩ đến ta không? Ngươi nói ngươi có thể làm tốt hơn Ngọc Hổ, nhưng huynh ấy, tuyệt đối sẽ không cưỡng ép ta làm chuyện ta không muốn.” Thất Nương tim đập thình thịch, nói vừa nhanh vừa vội.

Hạ Lan Thuyền cứng đờ, thần trí dần tỉnh táo lại, hấn tỉ mỉ nhìn Thất Nương thần sắc kinh hoàng, trái tim bị một thứ gì đó sắc nhọn đâm vào, rớt cục buồng nàng ra.

Hấn đứng dậy rồi đưa tay về hướng nàng, Thất Nương nhìn tay hấn đang giơ, mắt nhìn lên, vừa lúc chạm vào ánh mắt trong trẻo lạnh lùng trong đôi mắt phượng, nàng chần chừ một chút, đưa tay đặt vào trong tay hấn.

Còn chưa đứng vững, thân mình Hạ Lan Thuyền bỗng đổ ập xuống, nàng ngã ngồi xuống đất, rên lên một tiếng, nhưng rất nhanh liền ngậm miệng lại, bởi vì nàng nhìn thấy phía sau Hạ Lan Thuyền là đứa cháu của chủ nhà đang giơ một tảng đá, ngập ngừng: “Cháu nghe tiếng phu nhân kêu...”

Thất Nương thở dốc, lại nghe thấy một giọng nói thô trầm: “Tiểu tử này sao còn hung hăng hơn cả ta vậy!”

Nàng nghe thấy một tiếng sói tru lên, sau bức tường đá tối om om đi ra một người, chính là Trần Cương đã mấy ngày không gặp.

Sa Lang và tiểu binh được sai đi Giang Khai thành cầu cứu đã đưa hấn đến đây, Thất Nương vừa mừng vừa sợ.

Trần Cương đem Hạ Lan Thuyền lật lại, xem xét máu chảy sau ót hấn: “Hạ Lan Thuyền làm gì với Nhị tiểu thư? Tiểu tử ngươi hạ thủ lại mạnh như thế?”

Thất Nương mặt ửng đỏ, nghĩ lại ánh mắt Hạ Lan Thuyền, đôi chút tỉnh lặng xen lẫn nóng bỏng nồng nàn, trong lòng có chút xúc động.

Thôi, coi như hết.

Nàng xoa xoa tóc mai nói: “Cũng chỉ là hiểu lầm thôi.”

Thiếu niên choai choai kia sợ hãi nói: “Hấn.. hấn chết rồi sao?”

Trần Cương xem hơi thở của hấn: “Không chết được, tiểu tử ngươi giúp ta đưa hấn vào trong nhà.”

Văn Ngọc Hổ tỉnh lại trong choáng váng, hấn mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng Trần Cương: “...Ý lão gia đúng là muốn Nhị tiểu thư đừng quay về Long thành.”

Thất Nương trầm mặc một hồi: “Không được, nếu ta không đường đường chính chính trở lại, Ngọc Hổ sẽ làm người thế nào, cha ta sao còn có thể gặp người?”

Trần Cương vội nói: “Nhưng lão gia nói...”

Thất Nương ngắt lời: “Trần đại ca, ta biết ngươi muốn tốt cho ta, nhưng bây giờ hoàng thượng cũng đã lên tiếng, nếu ta không quay về, cha ta sẽ làm thế nào đây?”

“Thất.. Nương...”

Nghe được tiếng Văn Ngọc Hổ rất nhẹ, Thất Nương mừng rỡ, bước vội đến bên cạnh hấn: “Cảm tạ trời đất, cuối cùng huynh đã tỉnh.”

Nàng cùng Trần Cương nâng hấn ngồi dậy, cho hấn uống mấy ngụm nước xong, mới hỏi: “Huynh cảm thấy sao rồi?”

Văn Ngọc Hổ chỉ cảm thấy cả người không còn chút sức lực, toàn thân đều đau đớn khó chịu, hấn lắc đầu: “Có chuyện gì vậy?”

Thất Nương cướp lời: “Không có gì, không có chuyện gì đâu.”

Văn Ngọc Hổ nói: “Nàng đừng lừa ta, ta đều đã nghe thấy, Long Thành xảy ra chuyện gì? Tại sao nhạc phụ đại nhân muốn nàng đừng quay trở về Long Thành?”

Thất Nương sắc mặt tái nhợt đi.

Trần Cương đang suy nghĩ xem làm sao khuyên được nàng, bất chấp tất cả đem việc này nói ra cho Văn Ngọc Hổ.

Hấn đến được Giang Khai thành trước, tại một chi nhánh của Lưu gia nhận được thư Lưu Trường Khanh tự tay viết, ở Long Thành không biết là ai truyền ra tin đồn, nói Thất Nương là tiểu thiếp của người ta bỏ trốn, được Lưu Trường Khanh thu nhận.

“Hiện giờ lời đồn đại ở Long Thành rất khó nghe, nói lão gia muốn tìm một chỗ dựa vững chắc, dù biết rõ thân phận của Nhị tiểu thư vẫn bất chấp lương tâm đem Nhị tiểu thư gả cho Ngọc Hổ, vì lúc đầu là do Hoàng thượng chủ hôn đem Nhị tiểu thư hứa gả cho Ngọc Hổ, cho nên Hoàng thượng cũng truyền xuống hỏi về việc này, Ngọc Hổ, người hay là cứ đưa Nhị tiểu thư trốn đi trước đã rồi tính sau.”

Thân thể Văn Ngọc Hổ run mạnh, trong lòng dậy sóng, hấn sớm biết lai lịch Thất Nương nhất định là có nhiều điều không thỏa đáng, nhưng chưa từng nghĩ đến Thất Nương lại là tiểu thiếp của người khác, hấn nhìn sắc mặt Thất Nương, lòng trầm xuống, hiểu việc này chỉ sợ mười phần thì có tám chín là thực.

Trong lúc vô tri vô giác dường như thấy được Thất Nương sẽ bị kẻ khác mang đi, huyết khí cuộn cuộn dâng lên, lồng ngực khó chịu muốn nôn bức bối không thôi.

Hấn cử động vốn dĩ rất khó khăn nặng nề, đột nhiên mạnh mẽ nắm chặt tay Thất Nương nói: “Kẻ nào ngu ngốc nói hồ đồ như vậy... Tìm hấn đến đối chất. Thất Nương, nàng là thê tử Văn Ngọc Hổ ta đã cưới về, ai dám... Ai dám coi khinh Thiếu tướng phu nhân Hắc Giao quân của ta!”

Hấn chỉ nói được mấy câu đã thở hổn hển.

Thất Nương nhìn thần sắc hấn, biết hấn trong lòng kỳ thực đã tin.

Văn Ngọc Hổ là người thế nào nàng sao lại không biết? Một người có tín có nghĩa như vậy, vì nàng mà lại giấu đi sự thật, không tiếc danh dự chính mình...

Lòng nàng kích động không thôi, cầm lại tay hấn nói: “Huynh đừng vội, việc này ta tự sẽ có lý luận phải trái, huynh trước cứ an tâm dưỡng bệnh, khi tốt hơn chúng ta sẽ cùng nhau trở về Long Thành.”

Nàng lại ngẩng đầu nói với Trần Cương: “Nếu ta không quay về, sẽ vương tội khi quân, hoàng thượng không biết sẽ đối với cha thế nào? Ta sao có thể bỏ mặc không để ý đến cha?”

Trần Cương muốn nói lại thôi, ngay cả Văn Ngọc Hổ cũng nhìn

94. Quyển 3 - Chương 17

Tháng ba tiết trời đã chuyển ấm, Văn Ngọc Hổ cùng Thất Nương về đến Long Thành.

Họ không về Lưu phủ cũng không đến Văn phủ, chỉ lặng lẽ dừng chân ở quán trọ Hoàng Lương của hiệu buôn ám tự Lưu gia.

Nửa khắc sau, một tiểu nhị của quán trọ vội vã ra ngoài.

Lúc ăn trưa, Giang Ngự đến thăm.

“Hai nhà Lưu, Văn hiện giờ đều có người ngầm theo dõi, cũng may thân phận của ta chỉ là người buôn bán có lui tới thương hội của Lưu gia nên mới không bị kẻ nào nghi ngờ. Lão gia không tiện đến thăm Nhị tiểu thư nên để ta đến hỏi Nhị tiểu thư có chuyện gì cần làm không?”

Thất Nương đưa cho Giang Ngự chén trà, hắt vôi đỡ lấy, Thất Nương và Văn Ngọc Hồ lần lượt ngồi xuống, nói: “Cha dạo này sức khỏe thế nào rồi? Ta nghe Trần đại ca nói cha vì chuyện của ta mà bệnh dai dẳng, thân thể vẫn không được tốt. Aiz, đều là ta không tốt, chẳng những không tận hiếu được mà còn khiến cha phải lo lắng nữa.”

Giang Ngự nói: “Lão gia sức khỏe quả đúng là lúc tốt lúc xấu, nhưng chỉ cần chuyện của Nhị tiểu thư được sáng tỏ, nhất định bệnh của lão gia tự nhiên là không thuốc mà khỏi.”

Thất Nương gật đầu, lúc này mới hỏi: “Tin mọi người báo đến chúng ta đều đã biết, ta chỉ muốn hỏi gần đây nhất lão ta còn làm những gì nữa?”

“Lão” mà nàng nói đây là chỉ Tô Văn.

Giang Ngự đáp: “Không có động tĩnh gì, nhân chứng hẳn tìm được đều đưa vào Tô phủ, lão gia xem thư của Nhị tiểu thư, lấy cố Văn cô gia phải dưỡng thương để kéo dài thời gian Chí Hoàn vương gia thẩm án, nhưng việc này cứ trì hoãn mãi, chỗ Chí Hoàn vương gia cũng không tiện, cũng may Nhị tiểu thư cuối cùng đã trở về.”

Văn Ngọc Hồ nói: “Nhà ta thì sao? Cha ta nhất định tức giận lắm? Với cái tính của A Đàng chắc chỉ sợ chọc không ít chuyện?”

Giang Ngự cười: “Tô Văn muốn ở trong triều làm Văn tướng quân xấu mặt, không ngờ bị Văn tướng quân giành trước một bước, chế nhạo hẳn còn không bản lĩnh quản chuyện nhà mình, lại bắt chó đi cày chõ mũi vào nhà người khác.”

Chuyện Tô Di Ca trốn cha cưới gái thanh lâu thiên hạ đều biết, đây đúng thật là chỗ đau của Tô Văn.

Giang Ngự lại nói tiếp: “Văn tướng quân trước mặt mọi người tức giận nói, chuyện này liên quan đến danh tiếng gia tộc nhà mình, nếu còn chưa có kết luận rõ ràng mà có người nào dám lớn gan nói bậy, chính là khinh Văn phủ không người, đến lúc đó phải lỗi đến trước hoàng thượng phân xử, cho nên Tô Văn cũng không dám nói bậy với mọi người.”

Văn Ngọc Hồ nghe vậy liền cười: “Đây nhất định là do mẹ ta bày ra cho.”

Thất Nương nói: “Khi chúng ta trở về đã chuẩn bị tốt, chỉ là có chút việc phải đợi thêm vài ngày, cho nên vẫn phải nhờ Giang quân sự giúp đỡ giấu diếm, à, đúng rồi, ta có phong thư muốn nhờ Giang quân sự giúp ta đưa đến cho Minh Nguyệt phu nhân ở Cẩm Sát phường.”

Xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không báo cho tỷ tỷ một cái tin, nàng ấy nhất định sẽ lo lắng.

Giang Ngự sưng sốt nói: “Nhị tiểu thư có chuyện gì muốn tìm nàng? Cẩm Sát phường hai tháng trước đã đóng cửa, Minh Nguyệt phu nhân cũng không thấy đâu nữa.”

Thất Nương trong lòng căng thẳng, chợt biến sắc, Văn Ngọc Hồ bật dậy nói: “Người đi dò la nghe ngóng xem, có ai biết nàng ở đâu không.”

Thất Nương nhớ đến trước kia từng nhờ vả Tô Di Ca, vội kêu lên: “Chờ chút, người đi trước tìm một người.”

Giang Ngự đi rồi, Văn Ngọc Hồ ôm nàng ngồi giữa hai chân, vòng tay ôm chặt nàng: “Nàng đừng lo lắng, Minh Nguyệt chưa chắc là rơi vào tay Tô Văn.”

Thất Nương cảm giác được hơi thở quen thuộc của hẳn, vòng tay ôm thất lưng hẳn: “Ngọc Hồ, huynh đừng an ủi ta, huynh và ta đều biết Lâm Chính nói đúng, việc này nếu chỉ là Tô Văn thì đã không sao, chỉ sợ có kẻ đứng sau lão ta...”

Bọn họ nhớ đến ngày đó ở Giang Khai thành nói chuyện với Lâm Chính.

“Ngọc Hổ, ta nhận được lệnh điều động, điều ta ngay lập tức lên trên nhận chức, ta đi rồi, người... người và đệ muội đều phải cẩn thận.”

Văn Ngọc Hổ thấy hần nói có vẻ kỳ lạ, hỏi: “Cẩn thận? Cẩn thận cái gì?”

Lâm Chinh đáp: “Người biết không? Lần này trên hạ chỉ, đúng là lấy lý do người dưỡng thương, sai ta đi thay thế chức vị của người trong Hắc Giao quân.”

Chuyện này thật sự kỳ lạ, dù cho dưỡng thương, nhưng lúc này không phải lúc chiến tranh, cần bản không cần vội vã phái người khác thay thế, cho dù có thay thế cũng nên tuyển chọn từ trong quân mới phải.

Văn Ngọc hổ ngẩn ra, nói: “Có lẽ là chuyện của Thất Nương, đến giờ việc này đã đồn đại xôn xao, ngay cả hoàng thượng cũng...”

“Từ khi lệnh này ban xuống, ta đã cảm thấy có chút không thích hợp.” Lâm Chinh lắc đầu, loại trực giác này khiến hần cảm thấy rất khó chịu, “Cho dù có chuyện của đệ muội, nhưng sai cũng không phải là người, sao ta cảm giác có kẻ cố ý muốn tước quyền lực của người, bằng không dù tính quân công, Văn Cảnh cũng là lựa chọn rất tốt, nhưng lại nhất định phải lựa chọn ta mà trong mắt người ngoài thì chúng ta đối địch nhau.”

Thất Nương không hiểu chuyện trong quân, nghe hần nói đến đây, đáy lòng dâng lên cảm giác kinh sợ.

Lâm Chinh lại nói: “Ta suy nghĩ kỹ hơn, các người hai nhà đã chắc chắn thành thông gia, Lưu đại nhân tuy rằng đã lui khỏi quan trường, nhưng môn sinh của ông có khắp cả nước, ngay trong triều cũng có, mà Văn gia trong tay nắm binh quyền Hắc Giao quân, Tô Văn có kiêu ngạo đến đâu đi chăng nữa cũng không dám vượt râu hùm mới đúng, nhưng chuyện đệ muội cũng là lão ta đứng đầu, ngay sau đó Ngọc Hổ lại bị tước quyền... Ta nghĩ, chỉ sợ sự tình không đơn giản như bề ngoài.”

Một hồi trầm mặc.

Thất Nương nhanh trí thông minh, Văn Ngọc Hổ cũng không ngốc.

Tô Văn đến giờ đã là dưới một người trên vạn người, kẻ đứng phía sau lão chẳng cần nói cũng biết là ai. Bọn họ đều hiểu rõ trong lòng.

“Có lẽ là ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng các người dù sao vẫn nên sớm có chuẩn bị vẫn tốt hơn.”

.....

“Ta không rõ vì sao ông ta phải làm vậy?” Văn Ngọc Hổ vẻ mặt có phần chua chát, hần phục hồi tinh thần lại ôm chặt Thất Nương, “Văn gia chúng ta một nhà trung liệt, vì ông ta mà vào sinh ra tử, ta nghĩ không ra tại sao ông ta lại làm như vậy?”

“Ta nghĩ hai nhà Lưu, Văn thông gia khiến ông ta sợ hãi,” Thất Nương nhỏ giọng nói, “Binh quyền không ở trong tay, ông ta khó tránh khỏi gai mắt... Đáng ra hai nhà thông gia cũng không có gì, nhưng tân nường lại là thần nữ tu tiên trong truyền thuyết chuyển thế đến, Văn gia chúng ta danh tiếng càng lúc càng tăng, công cao quá chủ, huynh nói ông ta sao có thể không sinh lòng nghi kỵ, chỉ cần có kẻ cố ý khích bác, còn cần lý do gì nữa!”

“Ta không tin tu tiên chuyển thế gì hết, chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi, nếu không phải vừa đúng lúc núi lửa phun, Long Giao quốc và chúng ta đều xong đời rồi, ta nào có bản lĩnh cứu thế gì chứ?” Thất Nương ngẩng đầu cười thâm đạm, “Nhưng trong mắt ông ta, đại kiếp nạn Long Giao quốc đã ứng nghiệm rồi, uy hiếp đã được giải trừ, mà ta vì thân phận quá mức đặc biệt, ngược lại thành cái đinh trong mắt, nếu không trừ bỏ, ông ta sao có thể ngồi yên được.”

Văn Ngọc Hổ nghe nàng phân tích tỉ mỉ, hần càng nghĩ lại càng thấy nàng nói không sai.

Nếu thực sự là như vậy, Thất Nương của hần... Thất Nương của hần chẳng phải là đang vô cùng nguy hiểm?

Lòng bàn tay hần vừa lạnh vừa ướt mồ hôi, hần xoay Thất Nương lại: “Thất Nương, chúng ta đi thôi, đi càng xa càng tốt, nếu người ông ta muốn đối phó là ta và nàng, chúng ta đi, có lẽ những người khác sẽ không sao.”

“Lưỡi đã giảng, thợ săn còn chưa bắt được mồi sao có thể cam tâm tay không mà về? Huynh đừng quên, ngoài ông ta còn có một Tô Văn, có cơ hội công kích kẻ địch tốt như vậy, Tô Văn sao có thể buông tay?”

Trong lúc lo lắng, họ chờ được tin nhắn Giang Ngư mang về, Tô Di Ca sẽ đến giữa đêm nay.

Giữa đêm, Tô Di Ca còn dẫn theo một người đến, không phải Minh Nguyệt.

“Đỗ Quyên, sao lại là người? Phu nhân đâu?” Thất Nương trong lòng đã có dự cảm không hay.

“Phu nhân.. không thấy phu nhân đâu nữa.” Đỗ Quyên mắt đỏ ửng nói.

Minh Nguyệt có ân với Đỗ Quyên, nàng là tâm phúc của Minh Nguyệt, ngay cả nàng cũng không biết Minh Nguyệt đi đâu, còn ai biết nữa đây?

Thất Nương xoay người lạnh lùng: “Tô Di Ca, lúc trước công tử đáp ứng ta điều gì?”

Tô Di Ca bình tĩnh nói: “Khi chuyện của cô nương lan truyền ở Long Thành, ta đã biết có điều không ổn, lập tức sai người đưa nàng đi, chuyện sau đó cô hỏi Đỗ Quyên đi.”

Đỗ Quyên khóc rống: “Tô công tử sắp xếp cho ta và phu nhân ở tại một tiểu viện, phu nhân lo lắng cô nương, lén đi ra ngoài hỏi thăm tin tức của cô, có một ngày rời khỏi liền không trở về nữa.”

Thất Nương như bị sét đánh, trừng mắt nhìn nàng: “Không trở về? Không trở về sao người không đi tìm? Người là tỷ nữ của nàng, tại sao nàng ra ngoài mà người không theo? Nàng không trở lại người còn quay lại làm cái gì...”

Nàng giận đến điên người nói năng cũng không còn giữ được bình tĩnh, ngày thường nàng chưa bao giờ hung ác với người khác như vậy.

Đỗ Quyên khóc không thành tiếng, Văn Ngọc Hổ biết tình cảm của nàng với Minh Nguyệt, ôm vai nàng an ủi.

Tô Di Ca ở bên nói: “Cô nương đừng trách nàng, Minh Nguyệt phu nhân phái nàng ngày ngày ra cửa thành chờ cô, cô lo lắng cho Minh Nguyệt phu nhân như thế, nàng lại quan tâm cô nương như vậy, nàng rốt cuộc là gì của cô nương?”

Thất Nương nén tức giận lại, không lên tiếng, Tô Di Ca dù thế nào cũng là con trai Tô Văn, nàng sao dám nói cho hắn sự thật?

Tô Di Ca chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, mở miệng nói: “Văn phu nhân, ta và cô nương làm một cuộc trao đổi, được không?”

95. Quyển 3 - Chương 18

Sau khi đuổi Đỗ Quyên ra ngoài, Tô Di Ca nói ra điều ngược lại khiến hai vợ chồng khó có thể tin nổi.

Tim đèn xẹt xẹt lay động, Thất Nương nắm tay Văn Ngọc Hổ nói: “Công tử muốn cùng chúng ta liên thủ đối phó cha mình? Vì sao?”

“Lần này ông ta quyết tâm lật đổ hai nhà Văn, Lưu, chuyện Tô Văn muốn làm, ta dù không rõ toàn bộ nhưng cũng biết được bốn, năm phần.” Nam tử ôn nhuận như ngọc kia giống như đang bàn luận về chuyện nhà người nào khác, “Nếu chúng ta liên thủ, như vậy kẻ bị lật đổ ngược lại là Tô Văn.”

Văn Ngọc Hổ có chút hồ đồ, nhíu mày nói: “Ta không rõ tại sao người phải làm vậy, ông ta dù sao cũng là cha người, ông ta bị lật đổ đối với người có điều gì tốt?”

Tô Di Ca khoe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt dù hướng về phía Văn Ngọc Hổ nhưng lại mê mang như đang nhìn ra một nơi rất xa, trong ánh mắt dường như đang hồi tưởng lại những chuyện xưa cũ.

“Mẹ ta mười sáu tuổi gả cho Tô Văn, mười bảy tuổi sinh ra ta, bà là một người phụ nữ dịu dàng đôn hậu, ngày thường ngay cả con vật nhỏ cũng không muốn thương tổn. Hồi ta còn bé chơi đùa, bà lúc nào cũng lo lắng sợ ta bị thương.” Hấn thở dài, “Một người phụ nữ yếu đuối như vậy làm sao thích hợp sống ở nơi xấu xa dơ bẩn như Tô phủ.”

Thấy hấn bỗng nhiên kể lại chuyện cũ, Văn Ngọc Hồ ngẩn ra, còn chưa mở miệng đã phát hiện lòng bàn tay bị nắm chặt, Thất Nương nhìn hấn lắc đầu.

Tô Di Ca tiếp tục nói: “Khi Tô Văn làm đến quan ngũ phẩm, ta sáu tuổi. Năm đó, một ngày bỗng nhiên mẹ ta biến mất, bọn họ nói mẹ ta lén lút làng nhàng với kẻ khác bị Tô Văn hưu.

Sau đó không đến mấy tháng, Tô Văn liền cưới ngay về nhà thiên kim Ngự sử làm vợ.”

Không cần Tô Di Ca nhiều lời, Thất Nương cũng có thể đoán ra được nguyên do.

Tô Văn vì quyền thế mà ruồng bỏ vợ cả.

Đường đường thiên kim Ngự sử sao có thể làm thiếp, cho nên mẹ hấn liền trở thành vật hi sinh.

“Vì ta, bà chịu đựng thiên hạ sỉ nhục mà sống, dù sống rất khổ cực, nhưng vẫn vì ta mà sống.”

Ở thế giới này một người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ nói bằng một từ khổ cũng vẫn là quá nhẹ, Thất Nương nhớ lại Ngũ Nương trước kia, trong lòng run lên.

“Bà tâm địa thuần lương, cuối cùng ông trời cũng không đối xử tệ, cho bà gặp được một nam nhân thành thật trung hậu.

Mỗi lần ta lén lút đến nhìn bà, bà luôn là lấy lệ rửa mặt, nhưng từ sau khi gặp được nam nhân kia, sắc mặt bà mới có được ánh sáng trở lại, nhưng chuyện này sau bị Tô Văn biết được..”

Hấn dừng lại không nói tiếp nữa, ánh mắt như tìm được tiêu cự, nhìn về phía Thất Nương, ý cười dâng trên khóe miệng nhưng không vào nổi trong mắt hấn, “Ông ta coi trọng nhất chính là quyền thế, ta càng muốn ông ta trắng tay, hôm nay ta đã thắng thắn dãi bày, chính là hy vọng Văn phu nhân tin tưởng ta thành tâm, như vậy chúng ta hợp tác mới có thể thuận lợi.”

Thất Nương suy nghĩ một hồi, rốt cuộc hạ quyết tâm, nói: “Minh Nguyệt phu nhân chính là gia tỷ.”

Nàng nói như vậy, chính là muốn nói cho Tô Di Ca, nàng đồng ý.

Tô Di Ca gật đầu: “Ta hiểu được, đêm đã khuya, không quấy rầy hai vị nghỉ ngơi nữa.”

Nhìn Tô Di Ca đang bước ra cửa, Thất Nương nhịn không được hỏi: “Lệnh đường... lệnh đường sau đó thế nào?”

Tô Di Ca ngừng lại ở ngưỡng cửa một chút, rồi không quay đầu tiếp tục bước đi.

Văn Ngọc Hồ nhìn bóng lưng hấn biến mất, nói: “Khó trách mẹ ta nói hấn không thích hợp A Đàng.”

Một người nhìn thoáng qua cười như xuân phong như vậy...

Ngày hôm sau, Tô Di Ca sai người đưa tin đến.

Nhân chứng quả nhiên là Giang Vạn Khoảnh, Minh Nguyệt phu nhân vẫn không chút tin tức, nhưng Tô Di Ca dò la được trong đại lao Long Thành đã từng bắt giữ tra tấn một nữ nhân, dáng dấp rất giống Minh Nguyệt.

Nghe được tin này, Thất Nương muốn phát điên: “Bọn chúng tra tấn Nhị tỷ? Nàng chỉ là một người phụ nữ sao có thể chịu được! Ngọc Hồ, Ngọc Hồ ta muốn gặp nàng, muốn gặp nàng ngay bây giờ!”

Sao có thể được chứ? Đừng nói nữ nhân kia không biết có phải Minh Nguyệt hay không, coi như có đúng đi chăng nữa, Tô Văn cũng nhất định đang chờ nàng tự chui đầu vào lưới.

Đầu tiên, quay về Long Thành không báo cho Chí Hoàn vương gia, thứ hai, một mình đi gặp “phạm nhân” có liên quan đến vụ án.

Nếu bị bọn chúng phát hiện, đến lúc đó tình hình càng thêm không ổn.

Nhưng Thất Nương không thể mở to mắt nhìn Minh Nguyệt chịu khổ, vì vậy hai người quyết định không đợi thêm nữa.

Giờ Thân (15-17h) cùng ngày, mọi người trên phố đều nhìn thấy Văn thiếu tướng quân mang tân nương của mình về đến Văn phủ.

Thất Nương bước vào Văn phủ, trong lòng lo lắng bất an.

Một trận gió ào đến, Văn Ngọc Đang ôm chầm lấy làng, sau đó đẩy ra, tỉ mỉ nhìn ngắm nàng một lúc lâu.

Thất Nương mặc cho nàng nhìn, một lát sau mới nghe nàng rầu rĩ nói: “Đánh chết ta cũng không tin có người dám lấy người làm thiếp.”

Văn Ngọc Đang không tài nào hiểu được, với tính tình Thất Nương, ai dám nói với nàng, ta muốn lấy cô làm thiếp, đó rõ ràng chẳng phải là muốn chết sao? Cho dù lúc đó không biết, sau này nhất định hối hận biết vậy đã chẳng làm.

Thất Nương sao có thể chịu làm tiểu thiếp cho người ta được?

Thất Nương cười, quả nhiên người hiểu mình nhất vẫn là nàng!

Văn Ngọc Đang kéo Thất Nương, vừa đi vừa nói: “Cha cũng không tin người lại là tiểu thiếp của kẻ nào, mẹ ta nói cho dù là có cũng nhất định là có nguyên nhân gì khác, người yên tâm, ai dám vu cáo hãm hại người, ta sẽ đánh cho hắn không dậy nổi.”

Hai người vừa nói vừa bước vào sảnh.

Văn Chiến đã sớm chờ không nổi, nhìn thấy họ, một tay kéo Văn Ngọc Hồ lại, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, vỗ vỗ vai hắn: “Tiểu tử đã tốt rồi chứ?”

Văn Ngọc Hồ gật đầu cười, quay đầu lại gọi: “Mẹ!”

Văn phu nhân tiến lên kéo tay con trai con dâu: “Ngọc Hồ, con gầy đi nhiều, Thất Nương cũng vậy.”

Từ khi nghe tin Biên thành xảy ra chuyện, bà đêm không ngủ yên, có hôm ngủ đến nửa đêm liền bị ác mộng giật mình tỉnh giấc, sau khi nghe tin con trai bình an vô sự mới buông được tảng đá lớn trong lòng xuống.

Cả nhà hỏi han nhau xong, mới ngồi xuống cùng bàn bạc chuyện Thất Nương.

Văn phu nhân vẻ mặt tươi cười khiến Thất Nương trong lòng yên ổn lại, Văn Ngọc Hồ đuổi hết hạ nhân ra ngoài, sau đó đem suy đoán của Lâm Chính và Thất Nương nói ra.

Thất Nương còn đang khó hiểu tại sao Văn Ngọc Đang vẫn có thể bình tĩnh như trước, Văn Ngọc Đang đã nói: “Mẹ đã đoán được nguyên do chuyện đó rồi.”

Văn Chiến trợn mắt: “Văn gia chúng ta vì bọn họ mà cả nhà vào sống ra chết, không ngờ lại rơi vào kết quả này, hừ, có lẽ tiểu tử này làm hoàng đế rồi thì không còn biết mình là ai nữa?”

Văn phu nhân liếc ông ta một cái: “Tôi đã nói trước đây rồi, chỉ cần là người đã nắm được mùi vị quyền lực, hắn sẽ không còn là hắn ban đầu nữa, ông vẫn còn coi hắn là Gia Lăng hoàng tử lương thiện lúc xưa kia sao? Tôi đã sớm nói rồi, công thành lui thân mới là thượng sách, đã sớm khuyên ông rời khỏi quan trường thị phi, ông lại vẫn còn muốn giúp hắn trấn thủ giang sơn.”

Văn Chiến ngẹn lời, ông ta chẳng sợ ai, chỉ tâm phục duy nhất bà vợ bé nhỏ của mình thôi.

Văn phu nhân nhìn thoáng qua Văn Ngọc Hồ, nói: “Ta có việc muốn nói riêng với Thất Nương, mọi người ra ngoài chờ hết đi.”

Thất Nương biết cuối cùng cũng đến lúc.

Văn phu nhân thật sự là một người tri kỷ rất hiểu lòng người, có một số việc càng ít người biết càng tốt, Thất Nương biết bà là vì không để mình khó xử.

Văn Ngọc Hồ đứng chờ ngoài cửa lo lắng vô cùng, Văn Chiến trừng hắn: “Người sợ mẹ người ăn thịt mất vợ à?”

Văn phu nhân dắt tay Thất Nương đi ra.

Văn phu nhân tự tiểu phi tiểu nhìn con trai: “Trả lại vợ cho con đây!”

Về sau Văn Ngọc Hồ hỏi Thất Nương, mẹ hắn và nàng nói những gì? Thất Nương cười không đáp, chỉ nói cho hắn, trên đời này cũng chỉ có một người phụ nữ là mẹ hắn mới có thể dạy dỗ ra hắn và A Đang như vậy.

Tô Văn vừa nghe được tin họ trở về, lập tức yêu cầu thăng đường công khai xử án, Thất Nương vì lo lắng Nhị tỷ chịu khổ, cũng đồng ý lập tức công thẩm.

Thời gian là ngày thứ ba bọn họ quay về Văn phủ.

Chuyện này đã sớm lan truyền xôn xao dư luận, ngày thẩm án vừa định, toàn thành náo động.

Kết quả là ngày thẩm án, công đường chen chúc chật như nêm cối, tựa hồ như toàn thành đều đến hết đây xem náo nhiệt.

Ngồi giữa công đường là Chí Hoàn vương gia, Tô Văn, Văn Chiến chia nhau ngồi hai bên một trái một phải, Văn Ngọc Hồ đứng cạnh cha hắn.

Khi Thất Nương bước vào công đường, mọi người trong công đường đều ngừng thở.

Đó là một nữ tử như thế nào?!

Một đôi thu thủy thông minh linh động, linh khí bức người, tóc đen toàn bộ vấn lên, vài lọn tóc buông xuống như có như không, trên mái tóc cài mấy bông hoa đào khiến thân hình càng thêm mềm mại, bạch y như tuyết, không nhiễm nửa điểm tục khí bụi trần.

Nàng, giống như tiên hoa hạ xuống phàm trần khoan thai bước đến.

Nhớ đến lời đồn, lại nhìn trước mắt, mọi người đều hít sâu, tin đồn đó là thật sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nuong-xuyen-viet-chi-tien-duyen-ngo>